

Mind, Character, and Personality

Sind, karakter og personlighed

Retningslinjer for mental og åndelig sundhed.

Af Ellen G. White

Forord

I Ellen G. Whites livstid (1827-1915) var psykologien videnskaben om at sindet og dets kræfter og funktioner i sin barndom. Alligevel dukkede der en anderledes filosofi op i hendes skrifter, hvori der var retningslinier for denne videnskab og den mentale sundhed portrætteret klart.

Formålet med denne samling er at bringe Ellen G. Whites udtalelser i dette brede, vigtige og nogle gange kontroversielle felt sammen til et godt studie. Syvende-dags adventister og andre med deres overbevisning, mener at Ellen G. White skrev under Guds Ånds indflydelse, har en kostbar vejledning om et område der er så vitalt for alle mennesker, i en tid hvor psykologi-skolers tanker er anderledes og foranderlige.

Sundheden i Ellen Whites syn for psykologi-, ernærings- og uddannelsesområdet, såvel som i andre områder, er allerede blevet demonstreret. Der er ingen tvivl om at når psykologi og mental sundhed undersøges, er hendes omdømme for at sætte sunde psykologiske principper frem, ganske godt funderede. For oprigtige adventister vil dette værk, *Sind, karakter og personlighed*, besvare mange spørgsmål. Vi er sikre sådan som sandheden åbner sig op, vil standpunkterne her appellere mere og mere til alle eftertænksomme læsere.

Under disse omstændigheder forekommer udtryk som ”jeg så,” ”jeg fik vist,” ”jeg er blevet instrueret,” forstås dette ikke blot, men bydes velkommen for den forsikring de giver, at begreberne skildres ud fra Ham som formede menneskesindet.

Da dette materiale blev samlet hos White-statets embedsmænd, var der ikke forsøg på at udvælge passager som understøtter synspunkter forskellige myndigheder på uddannelsesområdet og psykologi-området skulle fremhæve. Her vises det ikke om udgiverne havde nogen forudfattede meninger. Der er snarere blevet bestræbt at lade Ellen White frit fremlægge sine synspunkter. Dette har været gjort ved at trække af hendes mådelige mange publicerede skrifter, der er skrevet gennem seks årtier, sådan som der i strømmen, eller i trykte bøger, pjecer, hendes tusindvis af tidsskriftsartikler, og i hendes voluminøse manuskripter og korrespondancebreve, hjemmehørende i White-Estates arkiver.

En stor del af *Sind, karakter og personlighed* præsenter generelle vejledende principper. Dette er flettet ind og suppleret med materiale der bringer praktiske formaninger og råd i lærerens, den studerendes og prædikantens og menighedsmedlemmets, lægens og patientens eller forældre og barnets forhold til hinanden.

Rådene er i snesevis af tilfælde adresseret til en udøvende, en prædikant, læge, lærer, redaktør, ægtemand, ægtehustru, eller unge, når deres omstændigheder vises, må tage del i form af baggrundshistorien. Opmærksomheden bør rettes til det givne grundprincip.

Det er i bemærkelsesværdigt at White ikke skriver som psykolog. Hun bruger ikke den terminologi som psykologier normalt bruger i dag. Faktisk, må læseren tilpasse sig hendes brug af termerne, ”psykologi”, ”frenologi”, osv. underforstået. Ikke desto mindre vil den velinformerede læser, få et dybt indtryk af hendes usædvanlige indsigt, i psykologiens fundamentale principper, som disse skrifter bevidner. Ellen G. Whites udtalelser om forskellige aspekter i sindet, dets vitale placering i menneskers erfaring, dens potentiale, og faktorer der fører dens optimale funktioner, drages sammen i en logisk rækkefølge, der giver et velvalgt supplement til Ellen G Whites bøger der er publiceret efter hendes død. Dette hjælper til at forstå hvad mennesket er og til at forstå dets forhold til sine jordiske omgivelser, til Gud og til universet.

Da arbejdet med denne samling begyndte for ti år siden, var det meningen at det skulle have appel til dem som specielt studerede om mental helse. Siden hen, er der kommet en orden, som gør udtalelserne let tilgængelige for dem, der tænker i klassificeret orden. Den der forsker bør forstå at der har været gjort forsøg på at så vidt mulig undgå overflødige sætninger, nogle få nøgle udtalelser, gentages i forskellige kapitler, hvor den studerende vil forvente at finde dem under de forskellige passende overskrifter. Det er nu klart at denne samling er af vital interesse for alle adventister og for deres venner, så vel som for alle af os der er involveret i sindets kampe.

Udgivernes arbejde har været begrænset til at udvælge materiale, og sætte det i en tilsyneladende logisk rækkefølge, og supplere det med overskrifter, inklusive underoverskrifter der introducerer de valgte emner. Der er gjort forsøg på at inkludere alle væsentlige udtalelser for de præsenterede emner, der er skrevet ned i en årrække af Ellen Whites aktive tjeneste, derved kan komme frem til en pointe fra alle vinkler og præsentere den bredest mulige dækning. Derved er der gentagelser her og der af tanker i generelle grundlæggende linier, som den flygtige læser kan finde lidt irriterende. Ikke desto mindre vil den grundige studerende, byde hver sætning velkommen, der markerer et bidrag til det emne, der diskuteres. Derved er bogen *Sind, karakter og personlighed* noget omfattende.

Hvert citat har en særlig angivelse til sin kilde i Ellen G. Whites materialer, der gør det muligt for læseren at, i mange tilfælde, at vende til den fulde sammenhæng, om dette ønskes. For at bevare plads, er de sædvanlige forkortelser til E. G. Whites skrifter brugt i kildehenvisningerne. En nøgle til disse forkortelser er i efterfølgende i de indledende sider. I alle tilfælde er datoen for den første publicering angivet. De oprindelige kilder gives som primære referencer, og hvis de er tilgængelige i bogform i øjeblikket, vises denne bestemte kildehenvisning. *Syvende-dags adventist bibelkommentaren* er anerkendt af E. G. Whites supplerende materialer, der vises i slutningen af hvert *kommentar* bind, eller i bind 7A i *SDA bibelkommentaren*.

Den begrænsede plads har udelukket at disse bind med nogle sinds-relaterede emner som ”sindsyge”, osv. er taget med, hvorfor læseren henvises til *Det omfattende indeks til Ellen G. Whites skrifter*.

Denne samling er blevet tilberedt på Ellen G. White- Estatets kontor, under den betroede bestyrelses anvisninger, som er autoriseret af Ellen White, i hendes testamente. Modsat andre citatbøger af Ellen G. White-materiale er dette det først udgivet i midlertidig form under titlen *Vejledninger til*

mental helse, til klasseværelses-test og til kritisk læsning af adventist undervisere, psykologer og psykiatere. Det var White-estatets ønske at lave noget, så alle kendte udtalelser er relevant for de præsenterede emner, blev taget hensyn og at materialets ordning var acceptabelt.

De gode svar fra klasselokalets brug og fra andre forsikrer dette arbejdes placering med mange andre Ellen G. White bøger udgivet efter hendes død. Da den nu udgives i to dele, bliver den en del af det populære kristne hjemmebibliotek.

I sin nuværende form beskriver det noget af en revision i udvælgelsen af emner og en forbedring af den orden det ser ud på. En kapitel med titel "Kærlighed og seksualitet i menneskeerfaringen" er blevet tilføjet. Tilføjelser har afrundet visse kapitler, og noget der er stykket fra, har bortelimineret unødige gentagelser. Sideinddelingen fortsætter gennem de to dele, og skriftsteds- og emneregister til hele værket er i slutningen.

At det klart skildrede billede om den store strid mellem de godes og ondes kræfter, for at få kontrol over menneskesindet må advare og oplyse alle læserne og komme med henstillinger og anvisninger for at vælge det som vil give sikker vejledning i dag og sikre en fremtidig arv i det kommende liv, er håbet hos

Den betroede bestyrelse hos
Ellen G. White Estate

Washington, D.C.
22. marts, 1977

INDHOLD

Sektion I

Sindets studium

1. Dets betydning	3
2. Den kristne og psykologi	10
3. Psykologiens farer	18
4. Åndelig indflydelse og sindet	27
5. Det fanatiske tankesind	38
6. En sund tilstand	48

Sektion II

Grundlæggende relationer

7. Sygdom der begynder i sindet	59
8. Religion og sindet	65
9. Sindet, fæstningen	72
10. Forståelse	78

Sektion III

Udvikling af sindet

11. Bibelstudiet og sindet	89
12. Flid	99
13. Føde for sindet	107
14. Motion	115
15. Følelsernes faktorer	123

Sektion IV

Personlighedens vækst

16. Forældres indflydelse	131
17. Arv og miljø	142

18. Trykthed i hjemmet	152
19. Forældres indflydelse	163
20. Hjemmets atmosfære	174
21. Kristus arbejder med menneskesind	181
22. Skolen og læreren	187

Sektion V

Livsudfoldelsens kraft

23. Kærlighed - et guddommeligt, evigt princip ...	205
24. Kærlighed i hjemmet	211
25. Kærlighed og seksualitet i den menneskelige erfaring	218
26. Broderlig kærlighed	240
27. Guds kærlighed	247

Sektion VI

Selvishhed og selvrespekt

28. Selvrespekt	255
29. Afhængighed og uafhængighed	261
30. Selvishhed og selvcentreret	271

Sektion VII

De unge og puberteten

31. Unges problemer	281
32. Forgabelse og blind kærlighed	295
33. Unge møder farerne	308
34. Samvittighed	319

Sektion VIII

Vejledende principper for uddannelse

35. Opfattelsens indflydelse	331
36. Motivationens grundsætninger	341
37. Principper for at studere og lære	350
38. Balance i uddannelse	359

Sektion IX

Legemet og sindets indbyrdes forhold

39. Harmonisk handling i hele personligheden er nødvendig.	373
40. Kroppen påvirker sindet	380
41. Kosten og sindet	385
42. Sind og sundhed	396
43. Sindets og åndelig sundhed	404

Sektion X

Mental Sundhed

44. Lovene behersker sindet	415
45. Individualitet	423
46. Menneskelige relationer	431
47. Mental Hygiejne	441

Sektion XI

Følelsesmæssige problemer

48. Skyld	451
49. Sorg	458
50. Bekymring og uro	466
51. Frygt	474
52. Depression	482
53. Strid - Positiv og negativ	497
54. Overanstrengelse	506
55. Smerte	510

56. Vrede	516
57. Had og hævn	524
58. Tro	531

Sektion XII

Problemer med tilpasning

59. Karakterdannelse	545
60. Konflikt og tilpasning	555
61. Den livsvigtige funktion I Guds love	562
62. Kommunikation	572

Sektion XIII

Personlighed

63. Fantasi	587
64. Vaner	596
65. Magelighed	602
66. Følelsesmæssige mangler	606
67. Temperament	615
68. Sociale Relationer	621
69. Afvisning	630
70. Kritik	635
71. Lykke	641

Sektion 14

Tanker og deres indflydelse

72. Tankemønstre	655
73. Den rette tænkemåde	665
74. Tvivl	671
75. Fantasien og sygdom	681
76. Beslutning og viljen	685

Sektion 15

Falske terapisystemer

77. Falsk videnskab	697
78. Sind styrer sind	704
79. Hypnose og dets farer	711
80. Satans videnskab om selvophøjelse	722

Sektion 16

Principper og deres anvendelse

81. Sikker terapi for sindet	731
82. Arbejde med videnskab	739
83. Alderdommen	745

Sektion 17

Praktisk psykologi

84. Arbejde med følelser	755
85. Rådgivning	763
86. Dele i al fortrolighed	775
87. Psykologi og teologi	781
88. Negativ indflydelse på sindet	789
89. Positiv indflydelse på sindet	797

Appendiks A	807
Appendiks B	811

--- --

Sektion I Sindets studium

Kap. 1 – Dets betydning

Det ypperligste arbejde. – At have med menneskesind at gøre er det ypperligste arbejde som et menneske nogensinde kan involvere sig i. – *Vidnesbyrd* bd. 3, side 269 (1873).

At kende de love der hersker i sind og krop. – Det er enhver pligt både for sin egen og for sine medmenneskers skyld at sætte sig ind i de love, hvoraf livet betinges, og samvittighedsfuldt adlyde dem. Alle behøver kendskab til den vidunderligste af alle organismer: menneskelegemet. De bør kende de forskellige organers funktioner og forstå, hvor afhængig det ene organ er af det andet, om at alle skal kunne virke normalt. De bør sætte sig ind i sindets indflydelse over legemet og legemets indflydelse over sindet og de love, som behersker dem begge. – SLF. 139 (1905).

Oplære og disciplinere sindet. – Uanset hvem du er . . . så har Herren velsignet dig med intellektuelle evner som har store muligheder. Opelsk dine talenter i vedholdende alvor. Oplær og discipliner sindet ved studie, ved observation ved refleksion. Du kan ikke møde Guds sind, hvis du ikke bruger alle kræfter. De mentale evner vil styrkes og udvikles hvis du vil gå til arbejdet i frygt for Gud, i ydmyghed og med (4) alvorlig bøn. En resoluthed vil udføre undere. – LS 275 (1915).

Potentiale for at disciplinere sindet. – Alle, der ønsker at blive arbejdere for Gud, må udvise selvbeherskelse. Et almindeligt menneske, der forstår at beherske sig, vil kunne udføre mere og bedre arbejde end det lærdeste menneske, der er i besiddelse af de største talenter men mangler selvbeherskelse. – KL 348 (1900).

At have med menneskesind at gøre er det altoverskyggende. – Nutidens ungdom er et udtryk for samfundets fremtid. Der ser vi fremtidens lærere, lovgivere og dommere, de ledere og det folk, der bestemmer nationens karakter og skæbne. De, der skal forme den opvoksende slægts vaner og påvirke deres liv, har derfor en betydningsfuld mission.

Arbejdet med menneskesindet er den vigtigste gerning, der nogen sinde er betroet mennesker. Tiden er for kostbar til, at forældre skulle bruge den til at tilfredsstille appetitten eller stræbe efter rigdom og følge moden, Gud har betroet dem de dejlige børn, ikke blot for at de skal opdrages til at blive til nytte her i livet, men også for at skulle beredes for de himmelske boliger. – hol s. 266 – HS 209, 1886. (Te 270.)

Om en lærer er nyttig, beror på et oplært tankesind. – Men lærerens brugbarhed er ikke så meget afhængig af, hvor mange kundskaber han har, som af det ideal, han stræber imod. Den sande lærer er ikke tilfreds med sløvhed, dovenskab eller glemsomhed. Han søger bestandig at opnå bedre resultater og finde bedre metoder. Han lever et liv i bestandig vækst. I en sådan lærers gerning findes der en friskhed og en ansporende kraft, som virker vækkende og inspirerende på hans elever. – Udd 278 (1903).

Han vil stræbe efter den højeste mentale og moralske udmærkelse. – At kende en selv er en stor kundskab. Den lærer som værdsætter sig selv, vil lade Gud forme (5) og disciplinere hans sind. Og han vil anerkende kilden til hans kraft. . . . At kende sig selv fører til ydmyghed og tillid til Gud,

men det skal ikke gå i stedet for at forbedre sig selv. Han som erkender sine egne mangler vil ikke spare sig selv for at nå den højest mulige standard for psykisk, mental og moralsk udmærkelse. Ingen bør få del i at oplære unge, som er tilfreds med en lavere standard. – SpTEd 50, 15. maj, 1896. (CT 67.)

Bereder sig for evigheden. – I al dit arbejde må du gøre som husbonden gør, når han arbejder for jordens frugter. Tilsyneladende kaster han frøene bort; men nedgravet i jorden, spirer frøene. Den levende Guds kraft giver det liv og kraft, og der ses ”først strå, så aks og så fuld kærne i akset.” (Mark.4,28) Studér denne forunderlige proces. Oh, der er så meget at lære, så meget at forstå! Hvis vi udnytter vore sind med alle de evner vi har, skal vi gennem evige tider fortsætte med at studere Guds veje og gerninger og kende mere og mere til Ham. – CT 252 (1913).

Kristendommens og sindets videnskab. – Der er en kristendomsvidenskab der skal mestres – en videnskab der er meget dybere, bredere og højere end nogen menneskelig videnskab som himlene er højere end jorden. Sindet skal disciplineres, uddannes, oplæres; for mennesker skal gøre Guds tjeneste på metoder som ikke er i harmoni med indfødt tilbøjelighed. Ofte må en livslang optræning og uddannelse lægges bort, så man kan blive en elev i Kristi skole. Hjertet må uddannes til at blive urokkeligt i Gud. Gamle og unge skal danne tankevaner som vil sætte dem i stand til at modstå fristelse. De må lære at se opad. Principperne i Guds Ord – principper som er lige så høje som himlen og som omspænder evigheden – skal forstås i deres betydning for dagliglivet. Hver handling, hvert ord, hver tanke, skal være i overensstemmelse med disse principper. – CT 20 (1913).

(6) **Fremrykning sker kun i konflikt.** – Ingen andre videnskaber kan sidestilles med den der studerer Guds karakter i livet. For dem der bliver Kristi efterfølgere, kommer nye motiver frem, nye tanker rejser sig, og nye handlinger bliver følgevirkningen. Men de kan kun rygge frem gennem konflikt, for der er en fjende som kæmper imod dem, kommer med fristelser der får sjælen til at tvivle og synde. Der er arvelige og opelskede tendenser til ondt, som må overvindes. Appetitten og lidenskaberne må komme under Helligåndens kontrol. Krigen fra fjendens side har ingen ende. Medens der hele tiden er kampe at kæmpe, er der dyrebare sejre at vinde; og sejren over selvet og synden er af større værdi end sindet kan fatte. – CT 20 (1913).

Det er enhver kristens pligt at udvikle sindet. – Det er enhver kristens pligt at vænne sig til orden, grundighed og hurtighed. Der er ingen undskyldning for sendrægtighed og fuskeri i noget som helst arbejde. Når man altid er i virksomhed, og arbejdet aldrig bliver færdigt, er det, fordi man ikke har hjertet med i sin gerning. Den, der er langsom, og som udfører sit arbejde dårligt, burde forstå, at det er fejl, som må rettes. Han bør øve sig i at planlægge arbejdet og bruge tiden, så at han kan opnå de bedste resultater. Ved at have orden og system i arbejdet kan nogle få lige så meget gjort på fem timer som andre på ti.

Nogle, som er beskæftiget med husligt arbejde, er altid i virksomhed, ikke fordi de har så meget at gøre, men fordi de ikke indretter sig, så de kan spare tid. Ved at arbejde langsomt og planløst bruger de megen tid til at udføre lidt. Men alle, der ønsker det, kan overvinde disse overdrevne langsomme vaner. De må følge en bestemt plan i deres arbejde. De må bestemme, hvor lang tid der kræves til at udføre et vist arbejde, og så gøre deres bedste for at fuldføre det til den fastsatte tid. Når de sætter deres vilje ind på at blive færdige, vil det hjælpe hænderne til at bevæge sig hurtigt. – Kristi lignelser s. 361 (1903).

(7) **Optræne alle sindets og legemets kræfter.** – Gud har givet ethvert menneske en hjerne. Han ønsker at den skal bruges til Hans ære. . . . Vi har ingen med for megen hjernestyrke eller for mange evner til at resonere. Vi skal uddanne og oplære alle sindets og legemets kræfter – den menneskemekanisme som Kristus har købt – for at vi må gøre bedst mulig brug af den. Vi skal gøre alt hvad vi kan for at styrke disse kræfter, for Gud er glad for at vi bliver mere og mere effektive medarbejdere hos ham. – *Prædiken i St. Helena Sanatoriet*, 23. jan., 1904. (ISM 100.)

Et dannet sind, måler mennesket. – Vi bør aldrig tænke, at vi har nok, og at vi nu kan formindske vore bestræbelser. Et menneskes måles efter sin åndelige udvikling. Vor uddannelse bør fortsættes hele livet igennem. Hver dag bør vi lære noget og gøre en praktisk anvendelse af det, som vi har lært. – Slf. s. 507 (1905).

Ligheden mellem en uopdyrket mark og et utrænnet sind er slående. Børn og unge har allerede fordærvede frø, i deres sind og hjerter, der er ved at spire op og bære sine forvanskede høst; og der er brug for den største omhu og årvågenhed for at opdyrke og lagre sindet med bibelsandhedens dyrebare frø. – RH, 9. nov., 1886. (HC 202.)

Modtage kundskab og mental kultur. – Vor fremgang i kundskab og dannelse er afhængig af, at vi anvender tiden ret. Forstandens udvikling behøver ikke at blive hindret af fattigdom, ringe herkomst eller ugunstige omgivelser. Vi skal blot sætte pris på tiden og benytte hvert øjeblik. . . . En fast beslutning, ihærdig flid og omhyggelig anvendelse af tiden vil gøre det muligt for mange mennesker at erhverve sig kundskaber og åndelig indsigt, som vil gøre dem egnede til at indtage næsten en hvilken som helst indflydelsesrig og nyttig stilling. – Kl. s. 360 (1900).

(8) **Forstå menneskesind har stor værdi, når syge behandles.** – Megen visdom er nødvendig ved behandling af sygdom, hvis årsag er af sjælelig art. Det nedtrykte sind, det sårede, syge hjerte må behandles med mildhed. . . . Ofte er det også tilfældet, at anger over synd undergraver helbredelsen og bringer sindet ud af ligevægt. – Slf. s. 248 (1905).

Forståelse af sindet og menneskenaturen, hjælper i frelsesarbejdet. – Bestem dig for at blive så dygtig og nyttig, som Gud kalder dig til at være. Vær grundig og tro i alt, hvad du foretager dig. Søg at opnå enhver fordel, du kan, til at styrke åndsevnerne. Få et bogligt studium med nyttigt legemligt arbejde og tilegn dig visdommen, som er ovenfra, ved trofast stræben, årvågenhed og bøn. Dette vil give dig en alsidig uddannelse. Derved vil din karakter udvikles, og du vil få indflydelse over andre og blive i stand til at lede dem ind på oprigtighedens og hellighedens vej. – Kl. s. 347 (1900).

Håndværkere, sagførere, handlende og mænd i alle beskæftigelser og stillinger uddanner sig for at kunne blive dygtige i deres fag. Skulle Kristi efterfølgere være mindre dygtige og skulle de, medens de efter sigende er beskæftigede i hans tjeneste, være ukyndige angående de veje og midler, der skal benyttes? Den opgave at vinde det evige liv er højere; end alle jordiske hensyn, For at kunne lede sjæle til Jesus må man have kendskab til menneskenaturen og studere det menneskelige sind. For at vide, hvordan man skal nærme sig mennesker med sandhedens store emner, kræves der megen omhyggelig omtanke og inderlig bøn. – *Vidnesbyrd* 4 s. 67 (1876).

Velkultiverede kræfter giver stor efterspørgsel af vor tjeneste. – Ved ikke at bestemme sig for at rette på sine mangler kan man blive indgroet i (9) forkerte vaner og måder at udføre arbejdet på, men ved at udnytte sine evner kan man opnå dygtighed til at udføre sin gerning på allerbedste måde. Man vil da finde, at ens hjælp ønskes og påskønnes, hvor man end kommer. – Kl. s. 361 (1900).

Vi kan næsten opnå engles udmærkelse. – Herren har givet mennesker evner til at forbedre sig hele tiden, og har gjort det muligt for mennesker at hjælpe til i værket. Ved den guddommelige nådes forsyn kan vi næsten opnå engles udmærkelse. – RH, 20. juni, 1882. (HC 218.)

Kap. 2 – Den kristne og psykologi

Sindets love er forordnet af Gud. – Han som skabte sindet har forordnet dets love, gjort tilvejebringelser for at det udvikles i overensstemmelse med dem. [Note: Der er fuldkommen harmoni mellem bibelen og sand videnskab. Psykologi er videnskab og studiet af sindet og menneskers adfærd. – *udgiverne*] – Udd. s. 41 (1903).

Sande psykologiprincipper i skriften. – Psykologiens sande principper findes i den hellige skrift. Mennesket kender ikke sin egen værdi. Det handler efter sit uomvendte temperament fordi det ikke ser på Jesus, sit tros Ophav og Fuldender. Han som kommer til Jesus, han som tror på Ham og gør Ham til sit Eksempel, erkender ordenes betydning: ”Han gav dem magt til at blive Guds sønner.” . . .

Dem som gennemgår en sand omvendelseserfaring vil i deres skarpsindighed, indse deres ansvar over for Gud, og udvirke deres egen frelse med frygt og bæven, deres ansvar at gøre deres genoprettelse fuldkommen fra syndens spedalskhed. En sådan erfaring ved lede dem ydmygt og tillidsfuldt til at gøre sig afhængige af Gud. – *MS 121*, 1902. (ML 176.)

(11) **Det sind der er helligt Gud, udvikles harmonisk.** – Gud tager menneskene som de er, og oplærer dem til sin tjeneste dersom de vil overgive sig til ham. Når Guds Ånd bliver modtaget i sjælen, bringer Den liv til alle sjælens evner. Det sind som uden forbehold bliver overgivet til Gud, vil under Den Hellige Ånds ledelse udvikles på en harmonisk måde og styrkes til at fatte og opfylde Guds krav. Den svage, vaklende karakter forvandles og bliver stærk og fast. Ved en fortsat hengivenhed oprettes der en så nøje forbindelse mellem Jesus og hans disciple at en kristen kommer til at ligne sin Herre i karakter. Han har et klarere og bredere syn. Hans indsigt er mere gennemtrængende, hans dømmekraft bedre balanceret. Så oplivet bliver han af den livgivende kraft fra Retfærdighedens Sol at han bliver i stand til at bære megen frugt til Guds ære.—Ev. tj. s. 215 (1915).

Videnskaben i et rent kristenliv. – Videnskaben i et rent, sundt og pålideligt kristenliv fås ved at studere Herrens Ord. Dette er den højeste uddannelse som noget menneske kan opnå. Disse lektier er det de studerende i vore skoler skal lære, så de kan komme frem med rene tanker og rensede sind og hjerter, forberedt til at stige op ad fremgangens stige og praktisere kristne dyder. Det er derfor vi ønsker at vore skoler er knyttet til vore sanatorier og vore sanatorier til vore skoler. Disse institutioner skal ledes med evangeliets enkelthed, som det står i det gamle testamente og i det nye. – *MS 86*, 1905.

Omgivet af en fredfyldt atmosfære. – Alle som går i Guds skole, behøver sådanne stunder i ensomhed, hvor de kan tale med deres egne hjerter, med naturen og med Gud. . . . Vi må hver især personlig høre ham tale til vore hjerter. Når enhver anden stemme er tavs, og vi i stilhed venter for hans åsyn, så vil den ro, som hersker i sjælen, gøre Guds røst mere tydelig. Han byder os: Vær stille

og vid, at jeg er Gud!" (Sl. 46,11) Midten af livets anstrengende (12) travlhed være omgivet af lys og fred. Han vil modtage fornyet styrke, både legemlig og åndeligt. – Slf. s. 60 (1905).

Kristi religion er et effektivt hjælpemiddel. – Satan er ophavet til sygdom og lægen fører en kamp imod hans virksomhed. Psykiske lidelser gør sig gældende overalt. . . . Vantro mennesker har udnyttet sådanne ulykkelige tilfælde [som er vanskeligheder i hjemmet, samvittighedsnag, frygt for evigt brændende helvede, ubalanceret sind] til det yderste og lagt skylden for sindssygdom på religionen; men dette er en usandfærdig anklage, som de én dag ikke vil være glade for at møde igen. Så langt fra at være årsagen til sindslidelser er Kristi religion et af de mest virkningsfulde hjælpemidler derimod, da den er et kraftigt lindringsmiddel for nerverne. – Vidnesbyrd bd. 5 443, 444 (1885).

Gå ind på fredens område. – Når fristelser anfægter dig, når bekymring, uro og mørke syndes at omgive din sjæl, så se han til det sted, hvor du sidst så lyset. Hvil i Kristi kærlighed, hvil under hans beskyttende varetægt. . . . Når vi træder ind i samfundet med Frelseren, så træder vi ind på fredens enemærker. – Slf. s. 254 (1905).

Fri for alle unødige bekymringer. – Når menneskene går til deres daglige arbejde, såvel som når de søger Gud i bøn, når de lægger sig om aftenen, og når de står op om morgenen; når den rige holder festmåltid i sit palads, og den fattige samler sine børn omkring sit tarvelige bord, våger Den himmelske Fader ømt over dem alle. Ingen tårer rinder, uden at Gud ser det, intet smil undgår hans blik.

Hvis vi blot helt og fuldt troede dette, ville alle unyttige bekymringer bortfalde Vort liv ville ikke blive så fuldt af skuffelser, som det er nu, for enhver ting, stor eller lille, ville vi overlade til Gud, som ikke besværes af de mange (13) bekymringer eller overvældes af deres vægt. Da ville vi glæde os ved en åndelig hvile, som mange længe har været fremmede for. – Vtk 125, 126 (1892).

Oplære sjælen ved disciplin. – Kristne, åbenbares Kristus i os? Vi må arbejde på at have sunde legemer og sunde sind, som ikke svækkes så nemt, sind der ser ud over selvet og hen på sagen og på resultatet af alle de bevægelser der gøres. Så kan vi udholde hårdhed som gode soldater på en god måde. Vi behøver sindelag der kan se vanskeligheder og gå igennem dem med den visdom der kommer fra Gud, som kan kæmpe med hårde problemer og besejre dem. Det hårdeste problem er at korsfæste selvet, at udstå hårdhed i åndelige erfaringer, oplære sjælen ved streng disciplin. Måske vil dette ikke være det mest tilfredsstillende, i første omgang, men senere vil der være fred og lykke. – Brev 43, 1899.

Kristus har magt til at give styrke og genoprette. – Og mens Kristus lukker Himmelen op for mennesket, åbner det liv, som Han tildeler, menneskets hjerte for Himmelen. Synden ikke blot udelukker os fra Gud, men tilintetgør i menneskets sjæl både ønsket om og evnen til at kende ham. Det er Kristi opgave at nedbryde hele dette ondskabens værk. Sjælens evner, som er lammede af synden, det formørkede sind, den fordærvede vilje, har han magt til at styrke og helbrede. Han åbner universets rigdomme for os, og ved ham bliver der givet os magt til at opfatte og tilegne os disse skatte. – Ud 28, 29 (1903).

Enten styrer Gud eller Satan. – Satan tager kontrol over alle menneskesind, der ikke har besluttet sig for at være under Guds Ånds kontrol. – Brev 57, 1895 (TM 79).

Al synd, der gemmes på svækker karakteren. – Og lad ingen glæde sig over tanken, at de synder som man hengiver sig til en tid, kan let aflægges senere. Det er ikke tilfældet. Enhver synd som næres, svækker karakteren og styrker vanen, (14) og resultatet bliver fysisk, åndelig og moralsk fordærvelse. Du kan fortryde det onde, du har gjort, og slå ind på de rette stier men de indtryk, du har modtaget, og din fortrolighed med synden, vil gøre det vanskeligt for dig at skelne mellem, hvad der er rigtigt og hvad der er forkert. Satan vil den ene gang efter den anden angribe dig på de punkter hvor du har fået forkerte vaner. – Kl. 287 (1900).

Lærerens psykologiske egenskaber. – En lærers vaner og principper bør tillægges endog større betydning end hans boglige kvalifikationer. Hvis han er en oprigtig kristen, vil han indse nødvendigheden af at have den samme interesse for sine elevers fysiske, sjælelige, moralske og åndelige uddannelse.

For at kunne øve den rette indflydelse bør han have fuldstændigt herredømme over sig selv og hans eget hjerte bør være fyldt med kærlighed til eleverne, hvilket vil vise sig i hans blik, tale og handlinger. Han bør besidde karakterfasthed, da vil han både kunne tildanne sine elevers sind og undervise dem i de boglige fag. De unges tidlige opdragelse præger som oftest deres karakter for hele livet. Den, der har med de unge at gøre, bør alvorligt søge at kalde åndsevnerne til virksomhed for bedre at kunne forstå at lede disse evner således, at de bliver benyttet på den allerbedste måde. – Vidnesbyrd bd. 3 s. 135 (1872).

Mennesket skal blive en ny skabning. – Mennesket skal blive genstand for Kristi rige. Ved den guddommelige kraft der er tildelt dem, skal de vende tilbage til deres alliance. Ved de love og ressourcer Gud har forordnet et himmelsk fællesskab med menneskers åndelige liv, som i sin handlemåde er ligeså mystisk som videnskab og vindens blæsen. (Joh. 3,7.8) Kristus erklærede: ”Mit rige er ikke af denne verden.” (Joh. 18,36) Medens den præger sin indflydelse på jordiske regeringer, kan den ikke gøre det mindste præg på dem uden at ødelægge dens guddommelige lighed.

Så åndelig er karakteren af Guds arbejde på (15) det menneskehjerte der tager imod, at arbejdet gør enhver til en ny skabning, uden at ødelægge eller svække nogen af de evner som Gud har givet menneskene. Det renser enhver egenskab der kan forbindes med den guddommelige natur. Det som er født af Ånd, er Ånd, og når et menneske er født ovenfra, gennemtrænger himmelsk fred sjælen. – MS 1, 1897. (SpTBC [Nr. 3] 8, 9.)

Det rigtige udelukker det forkerte. – Forældre, I er dem som beslutter om jeres børns sind skal fylde med ædle tanker eller med ryggesløse følelser. I kan ikke holde deres aktive tanker ubeskæftigede, I kan heller ikke rynke på panden over et ondt. Kun ved at indskærpe de rette principper, kan I udelukke forkerte tanker. Medmindre forældre sår sandhedens frø i deres børns hjerter, vil fjenden så rajgræs. God og sund undervisning er det eneste der forhindrer den onde forbindelse der fordærver gode manerer. Sandheden vil beskytte sjælen fra de utallige fristelser, vi støder ind i. – CT 121 (1913).

Denne dag er min. – Vi skal alle oplæres dag for dag til at være trænede, disciplinerede og uddannede til at gøre nytte i dette liv. Kun en gang om dagen – tænker vi på dette. Denne dag er min. I dag vil jeg gøre mit bedste. Jeg vil bruge mine taletalenter til velsignelse for en anden, en hjælper, en trøstermand, et eksempel som Herren min Frelser kan billige. Jeg vil udøve mig selv i praksis, i venlighed, overbærenhed, så de kristne dyder kan udvikles hos mig i dag.

Hellige dig selv, din sjæl, legeme og ånd til Gud. Gør det til vane at hellige og sætte mere lid til din Frelser. Du må tro med al tillid, at Herren Jesus elsker dig og ønsker at du skal vokse op i hans kærlighed, og blive større og styrkes i al guddommelig kærligheds fylde. Så vil du få kundskab til den højeste værdi for tid og for evighed. – Brev 36, 1901. (HP 227.)

(16) **Hvordan velafbalancerede mennesker kan udvikles.** – Arbejde er en velsignelse. Det er umuligt at nyde sundhed uden arbejde. Alle evner bør bruges så de kan udvikles ordentligt, så mænd og kvinder kan være velafbalancerede. – *Vidnesbyrd* bd. 3 s. 154, 155 (1872).

Kundskab og videnskab må have liv af Helligånden. – Det er kun når du er under Guds Ånds fulde kontrol at dine talenter regnes for nyttige i fuldt omfang. Religionens forskrifter og principper er de første skridt for at få kundskab og ligge ved fundamentet til sand uddannelse. Kundskab og videnskab må have liv af Guds Ånd for at tjene de ædleste hensigter.

Alene den kristne kan gøre den rette brug af kundskab. Før videnskaben påskønnes til fulde, må den ses ud fra et religiøst synspunkt. Så vil alle dyrke videnskabens Gud. Det hjerte som er forædlet af Guds nåde, kan bedst begribe uddannelsens sande værdi. Guds egenskaber, som ses i Hans skabte værker, kan kun påskønnes, når vi kender til Skaberen.

Lærerne må ikke blot kende til sandhedens teori, men have en erfaringsmæssig kundskab til hellighedens veje for at lede de unge til sandhedens fundamenter, til Guds Lam som bærer alverdens synder. Kundskab er kun kraft, når den forenes med sand sønlighed. En sjæl der har udtømt selvet er ædel. Kristus der bliver i hjertet ved tro, vil gøre os kloge i Guds øjne. – *MS* 44, 1894.

Hele mennesket er åbent for himmelske agents helbredelse. – Kristus er livets kildespring. Det, som mange behøver, er et fuldere kendskab til ham; de trænger til, at man på tålmodig og venlig, men dog alvorlig måde skal undervise dem om, hvorledes de kan lukke sig selv helt op, så at himlens helbredende indflydelser kan strømme ind. Når Guds kærligheds solstråler oplyser (17) sjælens mørke kammer, så vil uro og utilfredshed ophøre og glad tilfredshed vil give sindet kraft og legemet sundhed og styrke.—Slf. s. 251 MH 247 (1905).

De herlige dybder udvikles ikke på et øjeblik. – Helligåndens herlige dybder udvikles ikke i et øjeblik. Mod, fasthed, ydmyghed, tro og en ubøjelig tillid til Guds magt til at frelse, er egenskaber, som man opnår gennem års erfaringer. Ved et liv i helligt forsæt og streng fasthængen ved det, som er ret, skal Guds børn besegle deres skæbne.—Slf. s. 462 MH 454 (1905).

Kap. 3 – Psykologiens farer

Satan studerer sindet. – I tusindvis år har Satan eksperimenteret med menneskesindets egenskaber, og han har lært at kende det godt. Ved hans hårfine gerninger i disse sidste dage, har han kædet menneskesindet sammen med sit eget, gennemsyret det med sine tanker; og han gør dette arbejde på en så bedragerisk måde at dem, som accepterer hans vejledning ikke ved, at de ledes af ham, af hans vilje. Den store bedrager håber at forvirre mænds og kvinders sind, at ingen andre stemmer end hans, vil blive hørt. – Brev 244, 1907. (MM 111.)

Satan er mester i listig kunster. – Satan forsøger hele tiden at påvirke menneskers sind, ved sine listige kunster. Han har listige lederegenskaber, givet af Gud, men misbruger alle dens ædle evner til at modsætte den Allerhøjstes råd, og gøre dem virkningsløse. – ST, 18. sept., 1893.

Han kommer ind i forklædning. – Satans planer og påfund breder sig om os over alt. Vi bør altid huske på at han kommer til os i forklædning, dækker over sine motiver og karakteren af hans fristelser. Han kommer ind i lysets klæder, tilsyneladende klædt i rene engles klæder, så vi ikke kan se at det er ham. Vi må være meget forsigtige, og nøje (19) undersøge hans list, så vi ikke bliver bedragede. – MS 34, 1897. (HC 88.)

Misbrug af videnskab passer godt for sindet. – I disse dage, hvor skepticisme og vantro ofte viser sig i en videnskabelig påklædning, er det nødvendigt at vi er på vagt over alt. Med disse midler vildleder vor store modstander tusindvis af mennesker og fører dem i fangenskab i overensstemmelse med sin vilje. Den fordel han skaffer sig ved hjælp af videnskaben, den videnskab som har med menneskesindet at gøre, er vældig. Som en slange kryber han umærkeligt ind her for at ødelægge Guds værk.

Når Satan kommer ind på denne måde via videnskaben, er det godt gennemtænkt. Gennem kanalerne frenologi, psykologi og hypnose har han mere direkte adgang til mennesker af denne generation. [Note: I denne udtalelse publiceret i "Signs of the Times", 6. nov. 1884, drager mrs. White med besvær ud, og som er tydelig gjort, en udtalelse der oprindeligt er publiceret i "Review and Herald" d. 18 febr. 1862, som nu er i "Vidnesbyrd for menigheden", bd. 1 s 190-302.

Referencen til frenologi, psykologi og mesmerisme, som blandes ind her, beskriver den måde hvorpå Satan udnytter menneskesindet, kan virke en smugle dunkel for den der ikke kender til den tids litteratur og hvad der blev lagt vægt på. Videnskabelige gerninger helliget til fysiologien og omsorg for den syge, førte til bekendtgørelseslister, over den offentlige tilgængelige litteratur bagud. Et sådant værk er "Vandkur manualen" (284 sider), publiceret i 1850 af Fowler og Weels, viser en liste på femogtres forskellige værker over fysisk og metal helse, og de treogtyve er helliget frenologi, psykologi, mesmerisme og clairvoyance. Vi gengiver her nogle få sætninger:

Elementer i dyrisk magnetisme; eller processen og praktisk hjælp til at lindre menneskelig lidelse. \$ 12,5

"Fortrolige lektier i frenologi og psykologi." Musselin i et bind, velillustreret. \$2.00

"Facination; eller fortryllende filosofi" (magnetisme). Illustrer livets grundprincipper. Illustreret. \$40

"Lektioner i mesmerismens og clairvoyancens filosofi." Med undervisning i dens proces og praktiske anvendelse. \$25

"Frenologi og skriften" (Viser deres harmoni). Af Rev John Pierpont. \$12,5

"Fysiologien i elektrisk psykologi" af John Bovee Dods. \$ 50

I Dr. Sylvester Graham's 650 sider store "Lektioner i menneskelivets videnskab" (1865), med "En biografisk skildring af forfatteren," mange af de samme værker står annonceret, den gang grupperet og placeret under overskrifter som "Frenologiens værker", "Hydropati eller vandkur", "Mesmerisme-psykologi", osv. I forbindelse med det otte sider store beretning "Sylvester Grahams liv". Således skrev Ellen White om ting der var meget oppe i offentligheden. – Udgiverne.] Han virker med den magt som skal karakterisere hans anstrengelser ved afslutningen af prøvetiden. Tusindvis af mennesker har fået deres sind forgiftet på denne måde, og er blevet ført ind i vantro.

(20) Man er klar over at et menneskes sind kan påvirke et andet menneske på en underfuld måde. Satan, som er klar til at få mest muligt ud af enhver fordel, snyder sig ind og virker til højre og venstre. De som har hengivet sig til disse videnskaber, roser dem til skyerne på grund af de store og gode resultater som de påstår er udført ved dem. Men de ved alt for lidt om den kraft til det onde som de kæler for. Det er en kraft som fremdeles vil virke med al løgnens magt, undere og falske tegn og al uretfærdighedens forførelse. Kære læser, læg mærke til den indflydelse disse videnskaber har, for striden mellem Kristus og Satan er endnu ikke slut.

Forsømmelse af bøn, får mennesker til at stole på deres egen styrke, og åbner døren for fristelser. I mange tilfælde bliver forestillingerne fortryllet af videnskabelig forskning, og mennesker føler sig smigret ved bevidstheden om deres egne forstandsevner. Den videnskab som har med behandlingen af menneskesindet at gøre, er blevet lovprist meget. Den er god til det den bruges til, men Satan vil gøre brug af den som et mægtigt redskab til at vildlede og ødelægge mennesker. Hans kneb bliver modtaget som kom de fra himmelen. Sådan får han en tilbedelse der passer ham godt. Den verden som man mener har haft så megen nytte af frenologi og magnetisme, har aldrig været så fordærvet som nu. Ved disse videnskaber ødelægges ærbarheden, og grundvolden er lagt til spiritualisme. – ST, 6. Nov., 1884. (PFG 2 s. 352 – 2SM s. 351, 352.)

(21) **Hans arbejde med at splitte menneskesindet.** – Satan er kommet helt ind og sat sig imellem Gud og mennesker. Det er hans arbejde at splitte menneskesindet, og han kaster sin mørke skygge lige over vor vej, så at vi ikke kan se forskel på Gud og moralsk mørke og fordærv, og den masse synd der er i vor verden. Hvad skal vi da gøre ved dette? Skal vi lade mørket forblive der? Nej.

Der er en kraft her for os, som vil bringe himlens lys ind til vor mørke verden. Kristus har været i himlen, og han vil frembringe himlens lys, drive mørket tilbage, og lade hans herligheds sollys komme ind. Da skal vi, midt i blandt fordærvet, forureningen og smudset, kunne se himlens lys.

Vi må ikke give op for den tilsmudsning som er i menneskeslægten, og hele tiden holde det for sindets øjne. Vi må ikke se på det Hvad skal vi da gøre? Hvad er vort arbejde? At ”beskue den kærlighed Faderen har begavet os med.” (1 Joh. 3,1). – MS 7, 1888.

Den listige indtrængen mod et åbent angreb. – Hvis Satan skulle gøre et åbent og frækt angreb på kristenheden, vil det straks bringe den kristne for sin Mægtige Udfriers fødder, som alene kan jage fjenden på flugt. Dette gør han normalt ikke. Han er listig, og kender de mest effektive måder at gennemføre sine planer på når han kommer til stakkels faldne mennesker i form af en lysets engel. I denne forklædning virker han på sindet, og lokker fra den sikre og rette sti. Han har altid været ærgerrig efter at modvirke Kristi gerninger og oprette sine egne kræfter og krav. Han forleder bedragede mennesker under påskud af at Kristi gerninger og mirakler er videnskabelige principper; og viser dem som resultat af menneskelig dygtighed og kraft. Derved vil han i sidste ende få mange menneskesind til at udlette al sand tro på Kristus som Messias, Guds Søn. – ST, 6. nov., 1884.

(22) **Unge menneskers sind er hans særlige mål.** – Det er Satans særlige arbejde i disse sidste dage at tage de unges sind i besiddelse, fordærve deres tanker, og opirre deres lidenskaber. Alle er frie moralske agenter, og som sådan må de få deres tanker til at løbe i den rette kanal. – Und MS 93. (HC 337.)

Satan kontrollerer menneskers sind, der ikke styres af Helligånden. – Ganske få tror at menneskeheden er sunket så lavt som de faktisk har, eller at de er så gennemgående dårlige, så

desperat modsat imod Gud, som menneskene er. ”Kødets attrå er jo fjendskab imod Gud, thi det bøjer sig ikke under Guds lov, og det kan heller ikke gøre det.” (Romerne 8,7).

Når sindet ikke er under Guds Ånds direkte indflydelse, kan Satan forme det som han vælger. Alle fornuftsstyrede kræfter som han kontrollerer vil han gøre kødelige. Han er direkte modsat Gud i sin smag, syner, præferencer, ligheder og uligheder, i valg af ting og beskæftigelser; der er ingen velsmag for hvad Gud elsker eller billiger, men en glæde for de ting som Han foragter, derfor fastholdes en kurs som er Ham anstødelig.

Han leder dem til stridigheder, som prøver at vandre på Herrens vej. De [dem der modsætter sig sandheden] vil kalde lys for mørke, og mørke for lys; godt for ondt, og ondt for godt. – Brev 8, 1891.

Fra Adams dage til nu. – Satan har arbejdet ved hjulet, drejet på det indtil han styrer alle de menneskers tanker, som har taget imod de løgne som han har bedraget Eva med den gang, og brugt hende som sin agent til at forlokke Adam til synd. Satan har fremholdt sit besnærende værk for menneskers sind fra den dag til nu. – *MS* 19, 1894.

Dem som kender sandheden, er særlige mål. – Satan arbejder til stadighed på at forvirre deres tanker som kender sandheden, ved at bringe forførende følelser og forførende forbilleder ind. Hvis de ikke angrer sig og er omvendte, vil dem som lever et splittet liv, (23) bekender sig til tjene Herren, men samtidig tænker på at gennemføre deres egne planer – planer som forsinker det arbejde Kristus gav sit liv for at udrette – så vil disse bedrages af sjælenes fjende. – Brev 248, 1907.

Satan splitter menneskers sind ved kontroversielle emner. – Han [fjenden] vil fryde sig ved at få menneskers sind adspredt til emner, hvorved han kan skabe følelse af splittelse og lede vore folk ud i strid. – *MS* 167, 1897.

Det ene menneskesind dominerer over det andet. – Satan finder ofte at den magt som et menneskes sind kan udøve over et andet menneskes sind, kan være et mægtigt redskab til det onde. Denne indflydelse er så forførerisk at den person som er under påvirkning af den, ofte ikke er klar over dens magt. Gud har sagt at jeg skal advare mod dette onde. – Brev 244, 1907. (2SM 352.)

Kraft for godt, en kraft for ondt. – Indflydelsen af sindet på sindet, er så stærk en kraft for godt når den helliges, er lige så stærk en kraft for ondt i deres hænder som er imod Gud. Denne kraft brugte Satan i sit arbejde til at indgyde ondt i englens sind, og han gør det tydeligt at han søgte universets gode. Som den salvede kerub, har Lucifer været høj ophøjet; han var stærkt elsket himmelske væsener, og hans indflydelse over dem var stærk. Mange af dem lyttede til hans antydninger og troede hans ord. "Og der blev kamp i Himmelen: Mikael og hans engle stred mod dragen, og dragen og dens engle stred mod dem. Men de kunne ikke stå sig, og der fandtes ikke længere plads for dem i Himmelen." (Åbenbaringen 12,7). – Brev 114, 1903. (7BC 973.)

Ikke stole på et menneskes tanker. – Det er ikke til at stole på et menneskes tanker og et menneskes dømmekraft, fordi for store interesser står på spil, og det var ikke frit for menneskers skrøbeligheder og menneskers fejl. . . . Der er ikke nogen (24) menneskers tanker der er så fuldkomne, at der ikke er fare for at han handler ud fra forkerte motiver, ser tingene fra et forkert synspunkt. – Brev 41, 1891.

Satan er på lur efter upåpasselige menneskesind. – Satan er på vagt efter at han finder menneskesindet i et upåagtet øjeblik, og så tager det i besiddelse. Vi ønsker ikke at være uvidne om hans bedrag, og vi ønsker heller ikke at overmandes af hans bedrag. Han er glad for de billeder der fremstiller ham med horn og klove, for han har intelligens; han var tidligere en lysets engel. – *MS* 11, 1893.

Onde engle forsøger at udslette menneskets vilje. – Hvis de onde engle fik lov, ville de arbejde med [at tilfangetage og kontrollere] menneskers sind indtil de ikke har deres eget sind eller vilje. – *MS* 64, 1904.

Kun sikker i modstand. – Vor eneste sikkerhed er ikke give plads til djævelen; for hans antydninger og hensigter vil altid skade os og forhindre os i at stole på Gud. Han forvandler sig selv til en renhedens engel, så han gennem sine besnærende fristelser kan indføre sine bedrag sådan, at vi ikke kan se hans list. Jo mere vi giver efter, des mægtigere vil hans bedrag være over os. Det er farligt at konversere eller forhandle med ham. For enhver adgang vi giver fjenden, vil han kræve mere.

Vor eneste sikkerhed er at forkaste den første antydning til formastelse med fasthed. Gud har givet os tilstrækkelig nåde, gennem Kristi fortjenester, til at kunne modstå Satan, og være mere end sejrherre. Modstanden er fremgang. ”Stå djævelen imod, så han vil fly fra jer.” Modstand må være fast og standhaftig. Vi mister alt det vi vinder, hvis vi står mod i dag blot for at give efter i morgen. – *RH*, 8. apr., 1880. (*HC* 95.)

Undgå overmodige kunster. – Der er dem som overilet sætter sig i farlige situationer (25) og udsætter sig selv for fristelser, som det vil kræve et mirakel fra Gud at bringe dem uskadte og uplettede ud af. Der er overmodige kunster, som Gud ikke er glad for. Satans fristelser til verdens Frelser, om han vil kaste sig selv ud fra templets tinde, blev imødekommet med fasthed og modstået. Ærkefjenden citerede et løfte fra Gud, som sikkerhed for, at Kristus kunne med sikkerhed gøre dette i løftets styrke. Kristus imødekom denne fristelse med skriftstedet: ”Der står skrevet, . . . Du må ikke friste Herren din Gud.” På samme måde tilskynder Satan mennesker til at sætte sig der, hvor Gud har bedt dem om at ikke gå, og bringer dem skriftsteder for at retfærdiggøre hans antydninger. – *RH*, 8. apr., 1880. (*HC* 95.)

Ægte tro og formastelse. – Vi har ikke Guds løfter for at kræve noget overilet, for at beskytte os medens vi går ubesindigt ind i farer, overtræder naturens love eller ignorerer forsigtighed og den dømmekraft Gud har givet os. Dette vil ikke være ægte tro, men formastelse . . .

Satan kommer til os med verdslig ære, velstand og livets fornøjelser. Disse fristelser er forskellige for mennesker af enhver rang og grad, frister dem alle bort fra Gud, for at tjene dem selv mere end deres Skaber. ”Alle disse ting vil jeg give dig,” sagde Satan til Kristus. ”Alle disse ting vil jeg give dig,” sagde Satan til mennesket. ”Alle disse penge, dette land, denne magt, ære og rigdomme vil jeg give dig”; og mennesket er fortryllet, bedraget og lokket i sit fordærv. Hvis vi giver os selv hen til hjertets og livets verdslighed, så er Satan tilfreds. – *Brev* 1a, 1872. (*HC* 93.)

Onde engle eller Guds engle kontrollerer menneskets sind. – Enten kontrollerer onde engle eller Guds engle menneskers sind. Vore sind gives til Guds kontrol eller til mørkets magters kontrol; og det vil være godt for os at forhøre os om hvor vi står i dag – hvad enten det er under Prins (26) Immanuel's banner, eller under mørkets kræfters sorte banner. – *MS* 1, 1890. (6BC 1120.)

Kun hvis vi giver efter. – Satan kan ikke røre sindet eller forstanden, hvis vi ikke overgiver os til ham. – *MS 17*, 1893. (6BC 1105.)

Der er brug for klar indsigt. – Der er brug for et klart åndeligt øjesyn til at skelne mellem rajgræs og hvede, mellem Satans videnskab og videnskaben i sandhedens Ord. Kristus, den Store Læge, kom til vor verden for at give sundhed, fred og fuldkommen karakter, til alle som vil tage imod Ham. Hans evangelium består ikke af ydre metoder og opvisninger, hvor et ondt værks videnskab er introduceret som en stor velsignelse, for senere at vise sig som en stor forbandelse. – Brev 130, 1901. (HC 109.)

Bøn vil få overhånden over Satan. – Troens bøn er den store styrke for den kristne og vil helt sikkert sejre over Satan. Det er derfor han antyder at vi ingen behov har for bøn. Jesu navn, vor forsvarer, afskyer han; og når vi i alvor kommer til ham efter hjælp, er Satans hære opskræmte. Det tjener hans hensigter vel hvis vi forsømmer at bønnens brug, for så kan hans løgnagtige underværker lettere modtages. Det som han ikke fik udrettet ved at friste Kristus, får han udrettet ved at sætte sine bedrageriske fristelser for mennesket. – Vidnesbyrd bd. 1 s. 296 (1862).

Kap. 4 – Åndelig indflydelse og sindet

Religion og sundhed. – Personlig religion er af den højeste vigtighed. Johannes skrev til Gaius: ”Du elskede! jeg ønsker, at du i alle måder må have det godt og være rask, ligesom din sjæl har det godt.” Kroppens sundhed beror for det meste af sjælens sundhed; derfor hvad enten I spiser eller drikker, eller hvad I gør, så gør det til Guds ære. Personlig religion åbenbares i optræden, i ord og i handlinger. Den skaber vækst, til sidst udvikling der påberåber Herrens ros. ”I denne fylde har I del.” – Brev 117, 1901.

Sand religion medfører klarhed, ro og styrke. – Sand og ubesmittet religion er ikke en følelse, men er at gøre gerningerne i barmhjertighed og kærlighed. Denne religion er nødvendig for sundhed og lykke. Den går ind i det forurenede sjælstempel og driver de syndige ubudne gæster ud med en svøbe. Når tronen indtages, helliger den alle med sin tilstedeværelse, oplyser hjertet med klare stråler fra retfærdighedens Sol. Den åbner sjælens vindue ud mod himlen, og lader solskinet fra Guds kærlighed komme ind. Med dette sollys kommer sindsro og sjæls-fattelse ind. Fysisk, mental og moralsk styrke vil øges, fordi himlens atmosfære fylder sjælen som en levende og aktiv medhjælper. Kristus er (28) er formet inden i, herlighedens håb. – RH, 15. okt., 1901. (WM 38.)

Gud er livets og glædens kilde. – Alt liv og al glæde i verdensaltet har sit udspring hos Gud. som lysstråler fra solen, som vandstrømme fra en levende kilde, flyder velsignelser fra ham til alle hans skabninger. Og hvor som helst Guds liv findes i menneskers hjerter, vil det flyde ud til andre med kærlighed og velsignelse. – SC 77 (1892).

Alle modtager liv fra Gud. – Alle skabte ting lever ved Guds vilje og kraft. De er afhængige modtagere af livet hos Guds Søn. Uanset dygtighed og talent, uanset hvor store evner de har, fyldes de op med liv fra al livs Kilde. Kun Ham som alene er udødelig, bor i lys og liv, kan sige: ”Jeg har magt til at lægge mit liv ned, og jeg har magt til at tage det op igen.” – *MS 131*, 1897. (5BC 1113.)

Satan bruger sindets indflydelse på sindet. – Kastet bort fra himlen, har Satan oprettet sit rige i denne verden, og lige siden har han utrættelig bestræbt sig for at forlede menneskevæsener fra deres alliance med Gud. Han bruger de samme kræfter som han brugte i himlen – sindets indflydelse på sindet. Mennesker bliver deres medmenneskers frister. Der værnes om Satans stærke, fordærvende følelser, og de har en mesterlig og betvingende kraft. Under indflydelse fra disse følelser, binder mennesker forbund til hinanden, i unioner og i hemmelige selskaber. Der er agenter der arbejder i verden, som Gud ikke længere vil tolerere. – Brev 114, 1903.

Satans studerede mål med at bruge magter i selvisk øjemed. – Satan har net og snarer, ligesom fuglefængerer har snarer, og alle er forberedt til at forlokke sjæle. Det er hans studerede hensigt at mennesker skal bruge deres Gudsgivne kræfter i selvisk øjemed, frem for at give dem til Guds forherligelse. Gud vil have at mennesker involverer sig et arbejde der bringer dem (29) fred og glæde og vil give dem evig udbytte; men Satan ønsker at vi skal hellige vore anstrengelser for det som ikke gavner, for ting som fordærves når de anvendes. – RH, 1. sept., 1910. (HC 200.)

Overtrædelse giver en ny orden af kraft og lidenskaber – Vi skal ikke tro at Gud, siden Adams overtrædelse, har givet mennesker en ny orden for kræfter og lidenskaber, for så vil det se ud som om at Gud har grebet ind og implanteret syndige tilbøjeligheder i menneskeslægten. Kristus begyndte Sit omvendelsesarbejde lige så snart mennesket overtrådte, så de igennem lydighed mod Guds lov og troen på Jesus kan genoprette Guds tabte billede. – MS 60, 1905.

Enhver må vælge det ene ud af to bannere. – Her er det store spørgsmål. Her er de to kræfter der konfronterer hinanden, Guds fyrste, Jesus Kristus, og mørkets fyrste Satan. Her kommer den åbne konflikt ind. Der er kun to klasser i verden, og ethvert menneskevæsen vil ordne sig det ene af de to bannere, banneret for mørkets fyrste, eller banneret for Jesus Kristus. – Brev 38, 1894.

Synd påvirker hele mennesket. – Synd påvirker hele menneskevæsenet; det gør nåden også. – Brev 8, 1891.

Det er det egensindige hjerte der har trukket sjælens evner ned. Alle som vil lære frelsens videnskab, må være ydmyge studerende i Kristi skole, så sjælstemplet må være den Allerhøjestes blivende sted. Hvis vi vil lære af Kristus, må sjælen tømmes for alle stolte lidenskaber, så Kristus kan indprente Sit billede på sjælen. – Brev 5, 1898. (HC 105.)

Korset giver det rette niveau for menneskesindet. – Hvad giver det rette niveau for menneskesindet? Det er Golgatas kors. Ved at se på Jesus, som er vor tros Ophav og Fuldender, lægges alle ønsker for selvforherligelse (30) i støvet. Om vi ser rigtigt kommer der en selvfordærende ånd, som fremmer sindets elskelighed og ydmyghed. Idet vi betragter korset, er vi i stand til at se den forunderlige tilvejebringelse som det har bragt enhver som tror. Gud i Kristus, hvis det ses rigtigt, vil udjævne menneskelig ophøjelse og stolthed. Der vil ikke være selvophøjelse, men der vil være sand ydmyghed.– Brev 20, 1897. (HC 114.)

Mennesket er gjort fuldkommet i Kristus. – Kristus bringer Sine disciple i en levende union med sig selv og med Faderen. Gennem Helligåndens virke på menneskesindet, er mennesket gjort fuldkommet i Kristus Jesus. Enhed med Kristus opretter et forbund med enhed med hinanden. Denne enhed er det største bevis for verden på Kristi majestæt og dydighed og Hans kraft til at borttage enhver synd. – MS 111, 1903. (5BC 1148.)

Gud alene kan oprejse menneskene i moralsk værd. – Gud sætter menneskets værdi gennem sin union med Kristus, for Gud er den eneste som kan oprejse mennesket på en skala for moralsk værdi, igennem Kristi retfærdighed. Verdslig ære og verdslig storhed er netop den værdi som menneskets Skaber sætter på dem. Deres visdom, er tåbelighed, deres styrke er svaghed.– Brev 9, 1873. (HC 149.)

Selviskhed og dets frugter. – Selviskhed er essensen for fordærvelsen, og fordi mennesker har overgivet sig til dens magt, ses det modsatte af en alliance til Gud i verden i dag. Nationer, familier og enkeltpersoner fyldes med et ønske om at sætte selvet i centrum. Mennesker længes efter at herske over sine medmennesker. Skille sig selv, i sin egoisme, væk fra Gud og sine medmennesker, han følger sine tøjlesløse tilbøjeligheder. Han handler som om andre mennesker har godt af at underlægge sig deres overherredømme. – RH, 25. juni, 1908. (CS 24.)

Sejren må vindes. – Ved at opelske retfærdige principper, kan mennesker vinde sejr (31) over onde tilbøjeligheder. Hvis han er lydige mod Guds lov, forkvakles og fordrejes sanserne ikke længere, evnerne fordrejes ikke længere og går til spilde ved at blive brugt til noget der leder bort fra Gud. I og gennem den nåde der tildeles af himlen, kan ordene, tankerne og kræfterne renses; en ny karakter kan formes, og syndens nedværdigelse overvindes. – MS 60, 1905.

Et vaklende sind er begyndelsen til fristelse. – Begyndelsen til at give efter for fristelse, er i synden, der lader sindet vakle, er selvmodsigende i din tillid til Gud. Den onde er den der altid våger efter en chance til at fremstille Gud forkert og til at tiltrække sindet til det som er forbudt.

Hvis han kan, vil han fæstne sindet på verdens ting. Han vil prøve på at fremkalde følelser, der vækker lidenskaber, der fæstner hengivenheden på det som ikke er til dit bedste; men det er op til dig at holde alle følelser og lidenskaber under kontrol, betvinges roligt under fornuften og lidenskaben. Så mister Satan sin kraft, til at kontrollere sindet.

Det arbejde som Kristus kalder os til, er at arbejde fremadrettet og sejre over et åndeligt onde i vor karakter. Naturlige tendenser skal overvindes. . . . Appetitten og lidenskaben må besejres, og viljen må sættes helt på Kristi side. – RH, 14. juni, 1892. (HC 87.)

Behøver ikke at fortvivle på grund af nedarvede tendenser. – Satan er altid årvågen for at bedrage og mislede. Han bruger alle tryllemåder på at lokke mennesker ind på den brede ulydighedsvej. Han arbejder på at forvirre sanserne med forkerte følelser, og fjerne landemærkerne ved at sætte sin falske inskription på de vejmærker som Gud har sat til at vise den rigtige vej. Det er fordi disse onde agenter stræber efter at opsnappe enhver lysstråle fra sjælen mens de himmelske væsener er udpeget til at gøre deres forkynderarbejde, at vejlede, beskytte og (32) kontrollere dem, som skal være frelsens arvinger. Ingen behøver at fortvivle på grund af nedarvede tendenser til ondt, men når Guds Ånd overbeviser om synd, må den fejlende angre, bekende og lægge det onde fra sig. Trofaste skildvagter er på vagt for at lede sjælen ind på rette stier. – MS 8, 1900. (6BC 1120.)

Får del i synd gennem selskaber. – Den sjæl som er blevet ledt vild ved forkert påvirkning og har fået del i synd, gennem selskab med andre, for at gå imod Guds sind og karakter, behøver ikke at fortvivle. ” Thi en sådan ypperstepræst passede også for os: Een, der var hellig, uberørt af det onde og ubesmittet, skilt ud fra syndere og ophøjet over himlene. (Hebr 7,26) Kristus er ikke kun præst og mellemmand for vore synder, men gaven. Han gav Sig selv en gang for alle. – Brev 11, 1897.

Satans arbejde er at gøre modløs; Kristus indgyder håb. – Anerkend ikke Satans fristelser et øjeblik, som i harmoni med dit eget sind. Vend dig fra dem, som du vendte dig fra fjenden selv. Satans arbejde er at gøre sjælen modløs. Kristi arbejde er at indgyde tro og håb i hjertet. Satan søger at rokke ved vor tillid. Han fortæller os at vore håb er bygget på falske præmisser, frem for det sikre, uforanderlige ord som ikke kan lyve. – *MS 31*, 1911. (HC 85.)

En hjælp for alle slags fristelser. – For alle slags fristelser er der hjælp. Vi skal ikke lade os selv kæmpe kampen imod selvet og vor syndige natur, i vor egen begrænsede styrke. Jesus er en mægtig hjælper, en aldrig-svigtede støtte. . . . Ingen behøver at svigte eller miste modet når sådanne tilvejebringelser er blevet gjort for os. – *RH*, 8. apr., 1884. (HC 88.)

Kristi blod er den eneste hjælp. – Jehovas lov er overordentlig bred. Jesus . . . erklærer tydeligt for Sine (33) disciple at denne hellige lov af Gud må overtrædes på tanker, følelser og ønsker, såvel som i ord og handling. Det hjerte som elsker Gud højest vil på ingen måde være tilbøjelig til at indsnævre Hans forskrifter til de allermindst mulige krav, men den lydige og loyale sjæl vil glædeligt give fuld åndelig lydighed, når loven ses i sin åndelige kraft. Så vil budene komme hjem til sjælen i deres virkelige styrke. Synd vil se ekstremt syndigt ud. . . . Derfor er det ikke længere selvretfærdighed, selvophøjelse og selv-ære. Selvsikkerheden er gået. Den dybe overbevisning om synd og afsky selvet er resultatet, og i sin desperate fornemmelse for faren griber sjælen fat i Guds Lams blod som sit eneste hjælpemiddel. – *Brev 51*, 1888. (HC 140.)

Imødekomme fristerens udfordring. – Satan vil komme til dig og sige. Du er en synder. Lad ham ikke fylde dit sind med den tanke at fordi du er syndig, har Gud kastet dig bort. Sig til ham: Ja, jeg er en synder, og derfor behøver jeg en Frelser. Jeg behøver tilgivelse, og Kristus siger at hvis jeg kommer til Ham skal jeg ikke gå fortabt. I Hans brev til mig læser jeg: ”Hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore synder og renser os fra al uretfærdighed.” (1. Joh. 1,9) Jeg vil tro det ord Han har overladt til mig. Jeg vil adlyde Hans bud. Når Satan fortæller dig at du er fortabt, så svar: ”Ja, men Jesus kom for at opsøge og frelse det fortabte. Jo større min synd er, des større behov for en Frelser.– *Brev 98b*, 1896.

Opmærksomheden vendes fra forvirring til Guds værk. – Gud kalder på sine skabninger til at vende deres opmærksomhed fra den forvirring og rådvildhed der er omkring dem til at beundre Hans håndsarbejde. De himmelske kroppe er beundring værd. Gud har gjort dem til gavn for mennesker, og idet vi studerer Hans arbejde, vil Guds engle være ved jeres side for at oplyse vore sind og vogte dem mod satanisk bedrag. – *MS 96*, 1899. (4BC 1145.)

(34) **Hvad gør religion.** – Sand religion forædler sindet, forfiner smagen, helliger dømmekraften, og får den, med disse træk til at få del i himlens renhed og hellighed. Den bringer engle nær og adskiller os mere og mere fra verdens ånd og indflydelse. Den går ind i alle livets handlinger og forhold og giver os ”et sundt sinds ånd,” og resultatet er lykke og fred. – *ST*, 23. okt., 1884. (CH 629, 630.)

De intellektuelle evner øges. – Ligesom i Daniels tilfælde, er der et nøje forhold hvor den åndelige karakter udvikles, den intellektuelle duellighed er vokset. – *RH*, 22. marts, 1898. (4BC 1168.)

Det forbedrer den fysiske sundhed. – Lad sindet blive forstandigt og viljen sættes på Herrens side, og der vil ske forunderlige forbedringer i den fysiske sundhed vil blive bedre. – *Medical Missionary*, Nov-Dec, 1892. (CH 505.)

Rette gerninger er den bedste medicin.—Bevidstheden om at gøre det rette, er den bedste medicin for sygelige legemer og sind. Den særlige velsignelse Gud giver modtageren er sundhed og styrke. Den som har et stille sind og er tilfreds i Gud er på hovedvejen til sundhed. At være bevidst om at Herrens øjne er på os og at Hans øre er åben for vore bønner er i virkeligheden en tilfredsstillelse. Når vi ved at vi har en ven der aldrig svigter, hvem vi kan betro alle sjælens hemmeligheder til, er det en lykke som ord aldrig kan udtrykke. – ST, 23. okt., 1884. (CH 628.)

Jesu kærlighed omgiver sjæle med en atmosfærisk vellugt. – De menneskers sjæle som elsker Jesus, vil omgives af en ren, vellugtende atmosfære. Der er dem som skjuler deres sjælehunger. Disse vil hjælpes stærkt med et ømt ord eller en venlig påmindelse. De himmelske gaver Gud giver frit og rigeligt, gives i (35) gengæld frit af os, til alle som kommer inden for vor virkekreds. Deri åbenbarer vi en himmelskfødt kærlighed og som vil vokse når den frit anvendes til at velsigne andre med. Derved forherliger vi Gud. – MS 17, 1899. (HC 231.)

Resultatet af en bevægelse i tankeløshed. – Fjernelsen af et eneste forsvarspunkt i samvittigheden, hengivelsen til en eneste ond vane, en eneste forsømmelse af pligtens høje krav kan blive begyndelsen til en bedragers livsbane, som vil føre dig ind i deres rækker, der tjener Satan, medens du hele tiden bekender dig til at elske Gud og hans sag. Et øjeblik tankeløshed, et enkelt fejltrin kan vende hele dit liv ind på den urette vej. – vidnesbyrd. bd. 5 398 (1885).

Gud gør ingen mirakler for at forhindre høsten. – Herren sender os advarsler, råd og irettesættelser så vi har anledning til at rette vore fejl, før de bliver af en anden natur. Men hvis vi nægter at lade os rette, griber Gud ikke ind, for at modvirke vor egen handle måde. Han gør ingen mirakler for at de udsåede frø ikke spirer op og bærer frugt.

Det menneske som viser hedningernes dristighed eller er upåvirkelig ligegyldige for den guddommelige sandhed, vil blot høste det som han selv har sået. Sådan er manges erfaring. De lytter med stoisk ligegyldighed på de sandheder som en gang oprørte deres sjæle. De såede forsømmelse, ligegyldighed og modstand mod sandheden; og sådan er den høst som de vil høste. Isens kulde, jernets hårdhed, den uigennemtrængelige og upåvirkelige naturklippe – finder alle sit sidestykke i mange kristendomsbekenderes karakter.

Det var sådan at Herren forhærdede Faraos hjerte. Gud talte til den ægyptiske konge ved Moses' mund, og gav ham det mest slående bevis på guddommelig kraft; men monarken afviste hårdnakket det lys som ville have bragt ham til anger. Gud sendte ikke (36) en overnaturlig kraft for at forhærde den oprørske konges hjerte, men idet Farao modsatte sig sandheden, blev Helligånden trukket bort, og han blev overladt til vantroens mørke, som han havde valgt. Ved at forkaste Åndens indflydelse, afskærer mennesker sig selv fra Gud. Han havde ikke mere et stærkt organ tilbage, som kunne oplyse deres sind. Ingen åbenbaring af Hans vilje vil kunne nå dem i deres vantro. – RH, 20. juni, 1882. (3BC 1151.)

Forme vore omgivelser, i stedet at selv blive formet af dem. – Der er onder som mennesker kan formindske, men aldrig fjerne helt. De skal overvinde forhindringerne og danne deres omgivelser i stedet for at blive formet af dem. De har plads til at bruge deres talenter til at få orden og harmoni ud af forvirring. I dette arbejde kan de få guddommelig hjælp, hvis de forlanger det. De overlades ikke til at kæmpe med fristelser og prøvelser af egen styrke. Hjælpen er blevet oplagt Ham, som er mægtig. Jesus forlod himlens kongelige sale og led og døde i en syndsfordærvet verden, så han

kunne lære mennesker at gennemgå livets prøvelser og overvinde dets fristelser. Her er et forbillede for os. – Vidnesbyrd bd. 5 312 (1885).

Gud ønsker at sindet skal fikses op. – De forældede tvivlsomme principper og skikke skal fejces bort. Herren ønsker at sindet skal fikses op og hjertet fyldes med sandhedens rigdomme. – *MS 24*, 1901. (HC 106.)

At handle skønsomt med de forskellige menneskesind. – Vi trænger alle til at studere vor karakter og optræden, for at vi må kunne handle skønsomt med forskellige slags mennesker, således at vi kan gøre de bedste bestræbelser for at hjælpe dem til en rigtig forståelse af Guds ord og til et sandt kristenliv. Vi bør læse bibelen sammen med dem og lede deres sind bort fra timelige ting og hen til deres evige interesser. Det er Guds børns pligt at være missionærer for ham, at blive kendt med dem, der trænger til hjælp. Dersom nogen vakler under fristelse, bør man omhyggeligt tage sig af den pågældendes, sag og behandle den med klogskab; for hans evige interesser står på spil og de, der arbejder for ham kan ved deres ord og handlinger blive en duft af liv til liv eller af død til død. – Vidnesbyrd bd. 4. 69 (1876).

Ubøjelige principper er markant for dem der studerer Jesus. – Ubøjelige principper vil markere deres handlemåde, som sidder ved Jesus fødder og lærer af Ham. – RH, 20. juni, 1882. (HC 160.)

Kap. 5 – Det fanatiske tankesind

[*Note:* Webster definerer fanatisme som ”overdreven entusiasme” eller kritikløs iver.” – udgiverne.]

Fanatikere og fanatisme vil presse sig ind. – Vi lever i en tid hvor alle afskygninger af fanatisme vil presse sig vej blandt troende og ikke troende. Satan vil komme ind, sige hykleriske løgne. Alt som han kan finde på at bedrage mænd og kvinder med, vil komme frem.– Brev 121, 1901. (MM 114.)

Hvordan Satan gør det. – I vor erfaring har vi fundet ud af, at hvis Satan ikke kan holde sjæle i bundet i ligegyldighedens is, vil han forsøge at skubbe dem ind i fanatismens ild. Når Herrens ånd kommer ind blandt hans folk, griber fjenden en anledning til at virke også, forsøge at forme Guds arbejde ved forskellige menneskers særlige uhellige træk, som er knyttet til dette arbejde. Således er der altid fare for at der vil ske ukloge træk. Mange arbejder efter deres eget forogdtbefindende, et arbejde som Gud ikke har foranlediget.– Brev 34, 1889. (Det samme som vidnesbyrd 5 s. 644.)

Resultatet af at gemme på dårlige tilbøjeligheder. – Der er nogle, som ikke vil høre. Så længe de har valgt at (39) følge deres egen vej og deres egen visdom, lige så længe gemmer de på dårlige arveanlæg og opdyrket en karaktertendens, så de er blinde og ikke kan se så langt. Hos dem forvanskes principperne, falske standarter oprejses, der gøres prøver som ikke kan bære himlens

signatur. . . . Nogle af disse mennesker praler sig af Herren som et folk, som gørende retfærdighed og ikke forlader deres Guds forordninger. – *MS* 138, 1902.

Berøvet en sund metal indstilling. – Dem der er kommet i Satans snare har endnu ikke kommet til en sund og metal indstilling. De er forvirrede, glade for sig selv og selvtilstrækkelige. Oh, med hvilken sorg ser Herren på dem og hører deres store svulmende ord i forfængelighed. De er blæst op i stolthed. Fjenden er overrasket over at det er så let at tage dem til fange. – Brev. 126, 1906.

Falske ydmyghed. – Der ses en meget rykvis og falsk ydmyghed iblandt bekendende kristne. Nogle har besluttet sig for at besejre selvet, sætte sig selv så lavt så muligt; men de prøver kun i deres egen styrke, og den næste bølge af ros eller smiger fører dem ud af syne. De er ikke villige til at underlægge sig helt under Gud, og han kan ikke arbejde igennem dem.

Tag ikke ære til dig selv. Arbejd ikke med et splittet sind, og forsøge at tjene Gud og selvet samtidig. Hold selvet ude af syne. Lad dine ord lede den trætte og byrdebetyngede til Jesus, den medlidende Frelser. Arbejd idet I ser ham, som er ved din højre hånd, parat til at give din styrke for tjeneste. Din eneste sikkerhed er total afhængighed af Kristus. – *RH*, 11. maj, 1897.

Før meget ud af en følelsesrus. – Nogle er ikke tilfredse med et møde, medmindre de oplever en bevæget og stemningsfyldt stund. Dette stræber de efter og oparbejder en følelsesmæssig spænding. Men virkningen af sådanne møder er ikke gavnlige. Når den glade følelsesstemning er overstået, synker de dybere ned, end de var før mødet, fordi deres (40) glæde ikke kom fra den rette kilde. De gavnligste møder til åndelig fremgang er sådanne, som kendetegnes ved højtidelighed og dyb hjerteransagelse, idet enhver søger at lære sig selv at kende og alvorligt og i dyb ydmyghed søger at lære af Kristus. – vidnesbyrd bd. 1. 412 (1864).

Besyderlige øvelser. – Med en sådan fanatisme som vi på det sidste har haft i blandt os i Californien, specielt med kropsøvelser og påberåbt kraft til djævluddrivelse, forsøger Satan at, om muligt, bedrage de udvalgte. Disse personer, der hævder at have et særligt budskab til vort folk, vil anklage den ene og anden for at have en ond ånd. Efter at have bedt med dem, vil de erklære at djævelen er drevet ud. Resultatet af deres arbejde bevidner sin karakter. Jeg er pålagt at sige til vore folk at Herren ikke var i disse fremmede øvelser, men at en sådan opvisning vil bedrage sjæle til deres ruin, medmindre de advares, og bibelsandheden vil blive bevaret. – Brev 12, 1909.

Naturligt stridslystne. – Nogle er naturligt stridslystne. De har ingen bekymring for, om de er enige med deres brødre eller ej. De vil hellere gå ind i en stridighed, vil hellere kæmpe for deres særlige ideer; men dette burde de lægge til side, for det udvikler ikke kristne nådegaver. Arbejd med al din kraft for at besvare Kristi bøn, at hans disciple må være ét, ligesom han er ét med Faderen. Ikke en sjæl blandt os er sikker, hvis vi ikke dagligt lærer af Kristi sagtmodighed og ydmyghed.

I dit arbejde må du ikke være diktatorisk, vær ikke streng, vær ikke modstander. Forkynd Kristi kærlighed, og dette vil smerte og underlægge hjerterne. Forsøg at være et sind og en dømmekraft med jeres brødre og sig de samme ting. Denne tale om splittelse, fordi alle ikke har samme tanker, som gør dem selv til samme sind, er ikke Guds værk men fjendens. Sig den enkle sandhed, som I er enige om. Tal i enhed; bliv ikke snæversynede (41) og indbildsk; lad jeres tanker være brede. – *MS* 111, 1894.

Følge en selvbestaltet standard. – Mange, mange stoler på deres egen retfærdighed. De sætter en standard for sig selv, og underlægger sig ikke Kristi vilje og lader Ham ikklæde dem med Hans retfærdighedsklædning. De former karaktertrækkene efter deres egen vilje og behag. Satan er fornøjet med deres religion. De viser ikke Kristi fuldkomne retfærdighedskarakter. De selv er bedraget, de bedrager andre. Gud har ikke accepteret dem. De dømmes for at lede andre sjæle på falske stier. Til sidst vil de få deres løn, sammen med den store bedrager – Satan. – *MS* 138, 1902.

En fanatikers reaktion. – For nogle få år siden kom en mand ved navn N, fra Red Bluff i Californien til mig for bringe sit budskab. . . . Han mente at Gud havde givet de ledende medarbejdere og givet ham budskabet. Jeg forsøgte at vise ham, at han var gået fejl. . . . Da vi fortalte ham vore begrundelser og bragte sagen frem for ham, at han var faret vild, var en stor kraft kommet over ham, og han gav visselig et højt råb. . . . Vi havde mange problemer med ham, hans sind kom ud af balance, og han skulle placeres på en sindssygeanstalt.– Brev 16, 1893. (2SM 64.)

Hvordan tager man de fanatiske. – Gud kalder på Sine tjenere til at studere Hans sind og vilje. Når mennesker så kommer med deres påfaldende opdigtede teorier, så gå ikke i diskussion med dem, men fasthold det som du ved. ”Der står skrevet” skal være dit våben. Der er mennesker som vil prøve at spinde deres finmaskede net af falske teorier. Tak Gud, at der også er dem som har lært af Ham og som ved hvad sandhed er.– Brev 191, 1905.

Pas på vendinger og standpunkter. – Dette er en tid hvor vi behøver at være meget på vagt, og passe nøje på (42) karakteren i det arbejde der gøres. Nogle vil forsøge at bringe falske teorier ind og vil komme med falske budskaber. Satan vil oprøre menneskenes tanker til at skabe fanatisme i vore rækker. Vi har set noget af dette i år 1908. Herren ønsker at Hans folk skal handle forsigtigt, passe på de vendinger der kommer og endog standpunkterne. Satan vil bruge mærkelige standpunkter og en mærkelig røst, for at skabe oprør og arbejde på at menneskes tanker bliver bedraget.– Brev 12, 1909.

Undgå menneskers påfundne tests. – Nye og fremmede ting vil hele tiden komme frem for at lede Guds folk til falsk sindsbevægelse, religiøse vækkelser og nyfigne udviklinger; men vort folk bør ikke underkaste sig noget menneskelig påfund som vil skabe stridigheder på nogen måde. – *MS* 167, 1897.

Tag dig i agt for ”nyt”, ”forunderligt,” såkaldt større lys. – Min sjæl er meget bebyrdet, for jeg ved hvad ligger foran os. Ethvert tænkeligt bedrag vil komme over dem, som ikke har en daglig og levende forbindelse med Gud. Satans engle er kloge til at gøre ondt, og de vil skabe det som nogle vil hævde at være større lys, og vil proklamere det som nyt og forunderligt; alligevel kan budskabet i nogle henseender være sandhed, det vil blandes med menneskers påfund og vil lære til doktrinet menneskers bud. Hvis der nogensinde var et tidspunkt hvor vi virkelig alvorligt skulle våge og bede, så er det nu.

Mange tilsyneladende gode ting må overvejes omhyggeligt i megen bøn; for de er fjendens falske bedrag der leder sjæle på en sti, der ligger tæt op ad sandhedens sti, der knapt nok vil kunne ses forskel fra den. Men troens øje kan se at den divergerer, næsten umærkbart, fra den rette sti. Først ser den tydelig rigtig ud, men efter en stund, vil den ses helt anderledes, fra den vej som fører til hellighed og himlen. Mine brødre, jeg advarer jer at gøre lige stier for jeres fødder, for at den halte ikke vendes bort fra vejen. – *MS* 82, 1894.

(43) **Fanatisme er vanskelig at undertrykke.** – Når en fanatisk bølge en gang er startet, og ikke bremses, er den svær at undertrykke, ligesom en ild som har fået grib i en bygning. Dem som har gået ind og støttet denne fanatisme [helligt kød] var det bedre at blive involveret i sekulariseret arbejde, for ved deres ulogiske handlemåde vanærer de Herren og bringer Hans folk i fare. Mange sådanne bevægelser vil rejse sig på dette tidspunkt hvor Herrens arbejde bør stå ophøjet, rent og ikke forfalsket med overtro og fabler. Vi behøver at være på vagt, og fastholde en tæt forbindelse med Kristus, så vi ikke bedrages af Satans påfund. – GCB, 23. apg., 1901. (2SM 35.)

Fint velorganiserede teorier der fylder sindet. – Satan arbejder på mange måder, så de mennesker som burde forkynde budskabet, optages af fine velorganiserede teorier, som vil se ud som store og betydningsfulde ting, nok til at fylde hele sindet; og når de tror de gør forunderlige fremskridt, forguder de nogle få ideer, og deres indflydelse skades og tæller kun lidt på Herrens side.

Lad enhver prædikant arbejde alvorligt på at vide hvad Kristi sindelag er. Der er dem som plukker ud fra Guds ord, og også fra *Vidnesbyrdene*, løsrevne afsnit eller sætninger som kan fortolkes til at passe til deres ideer, og de dvæler ved disse og bygger sig selv op i deres egne positioner, medens Gud ikke leder dem. Alt behager fjenden. Vi bør ikke unødigt tage en kurs som vil skabe fravigelser eller skabe uenighed. Vi bør ikke give indtryk af at hvis vore særlige ideer ikke følges, er det fordi prædikanter mangler forståelse.

I Kristi lektier er der meget som du kan tale om, og de mysterier som hverken du eller dine tilhørere kan forstå eller forklare, bør hellere forlades alene. Giv Herren Jesus Kristus Selv plads til at undervise; lad Ham ved Åndens indflydelse åbne (44) forståelsen for den forunderlige frelsesplan. – MS 111, 1894.

Vend bort fra den negative side (råd til en prædikant). – Hvis du kunne se følgerne af at altid være på den negative side, som du har gjort i årevis i større eller mindre grad, vil du bedre kunne forstå Frelserens ord, der står nedskrevet i Mattæus det attende kapitel. Disciplene kom til Jesus med spørgsmålet: »Hvem er mon den største i Himmeriget?« Da kaldte han på et lille barn, stillede det midt iblandt dem og sagde: »Sandelig siger jeg eder: hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget. Den der altså vil ydmyge sig og blive som dette barn, han er den største i Himmeriget. Og den, der tager imod et sådant barn for mit navns skyld, tager imod mig. Men den, der forarger en af disse små, som tror på mig, ham var det bedre, at der var hængt en møllesten om hans hals, og han var sænket i havets dyb. Ve verden for forargelserne! Thi vel er det nødvendigt, at forargelser kommer, dog, ve det menneske, ved hvem forargelsen kommer!« (Mattæus 18,1-7).

Min bror, kast al ond tænkning bort. Ydmyg jeres hjerte for Gud. Så vil dine øjne åbnes, du vil ikke længere stå på den negative side. ”Men hvis din hånd eller din fod forarger dig, så hug den af og kast den fra dig! det er bedre for dig at gå ind til livet vanfør eller halt end at kastes i den evige ild med begge hænder og begge fødder i behold.” (Mattæus 18,8). Skær dine mangelfulde egenskaber bort, uanset hvor smerteligt det er for menneskenaturen, må dette gøres. ”Og hvis dit øje” – der er så skarpt at det kan se noget at kritisere og modsætte sig – hvis dette ”forarger dig, så riv det ud og kast det fra dig! det er bedre for dig at gå enøjet ind til livet end at kastes i helvedes ild med begge øjne i behold.” (vers 9).– Brev 93, 1901.

Tro overvinder negativitet. – Vi får succes, hvis vi går frem i tro, besluttet på at gøre Guds arbejde (45) ihærdigt. Vi må ikke lade os selv forhindre af mennesker, som elsker at stå på den negative

side, vise meget lille tro. Guds missionsarbejde skal føres af mennesker, med megen tro og vokser stadig i kraft og virkningsfuldhed.— Brev 233, 1904.

Faren ved individuel uafhængighed. – Der har indenfor menigheden altid været nogle, som stadig higer efter individuel uafhængighed. De synes ikke at kunne forstå, at åndelig uafhængighed er tilbøjelig til at få det menneskelige redskab til at stole for meget på sig selv og have for megen tillid til sin egen dømmekraft i stedet for at respektere sine brødres råd og højagte deres bedømmelse, særlig deres, som sidder inde med de embeder, Gud har bestemt til at være de ledende blandt hans folk. Gud har tildelt sin menighed en særlig myndighed og magt, som ingen har ret til at ringeagte eller lade hånt om; thi den, som gør dette, ringeagter Guds røst.—Mesterens efterfølgere 90 (1911).

Fred findes ved at værne om sagtomdighed. – Sjælen finder kun hvile ved at værne om hjertets sagtomdighed og ydmyghed. Kristi fred findes aldrig der hvor selvskheden regerer. Sjælen kan ikke vokse i nåden, når den er selvcentret og stolt. Jesus påtog sig den position, som mennesker må påtage sig, for at Kristi fred kan blive i hjertet. Dem som har ofret sig selv til Kristus, for at blive Hans disciple må fornægte sig selv dagligt, må opløfte korset og følge i Jesu fodspor. De må gå hvor Hans eksempel leder vejen.— Brev 28, 1888.

Dyden ved kristen venlighed. – Paulus bevarede sin venlighed, selvom han var klippefast på principperne. Han var nidkær for de livsvigtige pointer og var ikke hensynsløs over for det passende social-livs gaver og finhed. Gudsmennesket absorberede ikke menneskehedens menneske.— Brev 25, 1870. (HC 236.)

Nogle personer taler på en hård og uvenlig måde der sårer andres følelser, og så retfærdiggør de (46) sig selv ved at sige: ”Det er min måde; jeg siger altid hvad jeg tænker”; og de ophører dette onde karaktertræk som en dydighed. Deres uvenlige optræden bør rettesættes fast. – RH, 1. sept., 1885. (HC 229.)

Ophavsmanden kaldes til at klare alle faser af fanatisme. – I 1844 skulle vi klare fanatisme af alle slags, men ordene kom altid til mig: En stor bølge af ophidselse er til skade for arbejdet. Hold dine fødder i Kristi fodspor. Jeg fik et budskab at klare i alle fanatismens faser. Jeg blev undervist til at vise folk, at under en bølge af spændinger sker der et besynderligt arbejde. Der er dem som benytter anledningen til at få noget overtro ind. Derved lukkes døren for at forkynde en sund lære.— Brev 17, 1902.

En forestående fare. – Idet enden nærmer sig, vil fjenden virke med al sin magt for at få sværmeri ind iblandt os. Det ville fryde ham at se syvendedags-adventisterne gå til sådanne yderligheder at verden ville stemple dem som en flok fanatikere. Det er blevet pålagt mig at advare prædikanter og menighedsmedlemmer mod denne fare. Vor opgave er at lære menneskene at bygge på en fast grundvold, at tage sit standpunkt på et tydeligt "Så siger Herren".—Ev. tj. 236 (1915).

Sindet kontrollerer en form for fanatisme. – Jeg har talt udtrykkeligt om den farlige videnskab, som siger at en person skal opgive sit sind, for at styre andre. Denne videnskab er djævelens egen.

Det er fanatismens karakter vi måtte klare i 1845. Den gang vidste jeg ikke hvad det betød, men jeg blev kaldet til at frembære det tydeligste vidnesbyrd imod alt af den slags.— Brev 130 1/2, 1901.

Værn om et upartisk og optimistisk udsyn. – Der er ingen grund for os at fæstne vore øjne på vildfarelsen, og såre og beklage sig, og miste dyrebar tid og anledning på at (47) beklage andres fejl. . . . Ville det ikke være bedre for Gud at tage et upartisk udsyn, og se hvor mange sjæle tjener Gud, modstår fristelse, forherliger og ærer Ham, med deres bemidlede og intellektuelle talenter? Vil det ikke være bedre at se på Guds forunderlige mirakelvirkende kraft, når stakkels og degenererede syndere forvandles, som har været så fuld af moralsk besmittelse, som bliver så forvandlet at de er Kristus lig i karakter?– Brev 63, 1893. (HC 248.)

Kap. 6 – En sund tilstand

En kilde til sand lykke. – Der er mennesker med en sygelig indbildning, for hvem religionen er en tyran, der behersker dem med et jernspir. Sådanne mennesker sørger altid over deres fordærvelse og stønner under formodet ondt. Kærlighed findes ikke i deres hjerter; der er stadig en mørk sky i deres ansigt. Den uskyldige latter hos de unge, eller hos nogen anden, virker som kulde på dem. De anser al adspredelse eller fornøjelse for at være synd og mener, at sindet stadig må være oparbejdet netop til et sådant strengt, alvorligt punkt. Dette er den ene yderlighed.

Andre mener, at tankerne altid må anspændes for at finde på nye fornøjelser og adspredelser, for at kunne opnå sundhed. De oplæres til at stole på spænding og er urolige, når denne ikke er til stede. Sådan er sande kristne ikke. De går til en anden yderlighed.

Kristendommens sande principper stiller alle over for en åben lykkens kilde, hvis højde og dybde, længde og bredde ikke kan måles. Den er Kristus i os, en kilde af vand vælder frem til evigt liv. Den er et stadigt kildevæld, hvoraf en kristen kan drikke efter behag uden nogensinde at kunne tømme kilden. – vidnesbyrd 1 565, 566 (1867).

(49) **En iver der hurtig visner.** – Vi skal ikke opmuntre til en entusiasme som bringer iver for en stund, men hurtig dør ud, og efterlader modløshed og depression. Vi behøver livets brød som kommer ned fra himlen der giver liv til sjælen. Studér Guds ord. Lad dig ikke styre af følelser. Alle som arbejder i Herrens vingård må lære at følelser ikke er tro. Det er ikke altid nødvendigt at være i en løftet tilstand. Men det er nødvendigt at vi har en fast tro på Guds ord som Kristi kød og blod.– Brev 17, 1902. (Ev 138.)

Hverken kold vedhængen ved det bestående eller ubekymret liberalisme. – Hvilke fremskridt en reform vil kunne gøre, afhænger af en klar opfattelse af visse grundlæggende sandheder. Medens der på den ene side ligger fare i en indskrænket filosofeeren og en ubøjelig vedhængen ved det bestående, så er der på den anden side også stor fare i en sløv liberalisme. Guds lov danner grundvolden til varig reform. Vi må klart og tydeligt fremholde nødvendigheden af at adlyde denne lov. Dens grundsætninger må fremholdes for folket. De er lige så evige og uforanderlige som Gud selv. – Slf. 132 (1905).

Behov for velafbalancerede mennesker. – Meget siges i Brevene om at være sund i troen. Dette burde lære os forsigtighed. Vi må ikke væve vore egne tilbøjeligheder og stærke karaktertræk ind i vor erfaring. Dette vil give en forkert fremstilling af sandhedens dyrebare, ophøjende og forædlende

principper og lede andre på vildspor. En sund tro indbefatter mere end vi ser. Det betyder at rette alle de fejl der er i vore tanker og handler, så vi ikke fordærver Guds Ord.

I denne tid er er brug for velafbalancerede sindelag og sunde kristne. Mange af dem der bekender Kristus har en sygelig erfaring. De kan ikke bære noget ugunstigt. De mister hjertet, hvis de på nogen måde tror at de er ringe eller skadede, hvis deres brødre ikke har været lige så ømme over for dem, som de mener de burde være. Den Store Læge vil, med sin uendelig dygtighed, helbrede dem til (50) sund moralsk helse; men patienten nægter at efterkomme den forskrift Han giver. Disse personer kan bruge Guds Ord til deres sag for en kort tid, men de bliver ikke Ordets gørere. De kommer hurtigt under den indflydelse, som passer til deres naturlige smag, og modvirker alt de har vundet. – RH, 28. juli, 1896.

Alle evner må opelskes. – Dersom visse evner bliver benyttet på bekostning af at andre forsømmes, bliver Guds hensigt med os ikke fuldt ud gennemført; for alle evnerne har en forbindelse med og er i høj grad afhængige af hverandre. For at ligevægten nøje kan blive bevaret, kan den ene ikke bruges med god virkning, uden at alle virker. Dersom den ene skænkes al opmærksomhed, medens andre ligger i dvale, er udviklingen stærk i denne ene og vil lede til yderligheder, fordi ikke alle kræfterne er blevet plejet. Nogles sind forkrøbles og har ikke den rette ligevægt. Ikke alles sind er fra naturen ens sammensat. Der gives forskellige slags sind; nogle er stærke på visse punkter og meget svage på andre. Disse mangler, der er så iøjnefaldende, behøver ikke at forekomme og burde ikke forekomme.

Hvis de, der besidder et sådant sind, ville styrke de svage punkter i deres karakter ved dannelse og øvelse, ville de blive stærke. – Vidnesbyrd bd. 3 s. 33 (1872).

Kalde alle sindets kræfter i gang. – Hele sindets styrke bør bruges og udvikles for at mænd og kvinder kan have et velafbalanceret sindelag. Verden er fuld af ensidige mænd og kvinder som er blevet sådan fordi en del af deres evner blev opelsket medens andre blev små på grund af passivitet.

De fleste unges opdragelse slår fejl. De studerer for meget medens de forsømmer det som hører til det praktiske liv. Mænd og kvinder bliver forældre uden at tage hensyn til deres ansvar og deres efterkommere synker dybere ned på den menneskelige mangelheds-skala end de selv er. Således degenereres slægten hurtigt.

De stadige krav til studier, som skolerne (51) udviser nu, gør de unge uegnede for det praktiske liv. Mennesket vil gerne i aktivitet. Hvis det ikke er aktivitet i den rette retning, vil det være aktivitet i den forkerte retning. For at bevare sindets balance, bør arbejde og studier gå sammen i skolerne. – vidnesbyrd 3 s. 152, 153 (1872).

Forbedringsmidler er inden for alles rækkevidde. – Der mangler unge mænd, som har forståelse, som påskønner de evner som Gud har givet dem og opdyrker dem med allerstørste omhu. Bruges disse evner bliver de større, og hvis hjertekulturen ikke forsømmes, vil karakteren være velafbalanceret. Forbedringerne er inden for alles rækkevidde. Lad da ingen skuffe Mesteren, når Han kommer og leder efter fugten, men viser ikke andet end blade. En resoluthed, helliget ved Kristi nåde, vil gøre undere. – MS 122, 1899.

Krop, sind, hjerte er under Guds kontrol. – Han som virkelig elsker og frygter Gud, stræber målrettet på at gøre Hans vilje, vil sætte hans legeme, hans sind, hans hjerte, hans sjæl, hans styrke

under Guds tjeneste. Sådan var det med Enok. Han vandrede med Gud. . . . Dem som er besluttede på at gøre Guds vilje til deres egen må tjene og behage Gud i alt. Så vil karakteren være harmonisk og velafbalanceret, pålidelig, glad og sand.– Brev 128, 1897. (HP 190.)

Sindets evner behersker kroppen. – Sand uddannelse indbefatter hele vort væsen. Den lærer os at gøre en rigtig brug af os selv; den sætter os i stand til at anvende hjerne, ben og muskler, legeme, sind og hjerte på bedste måde. Åndsevnerne, som er de højeste, skal herske over legemet. De naturlige lyster og lidenskaber må bringes ind under samvittighedens og de åndelige tilbøjeligheders kontrol. Kristus står som menneskeslægtens hoved, og det er hans hensigt at lede os i sin tjeneste ind på ophøjede, hellige og rene stier. Ved hans nådes vidunderlige værk skal vi blive fuldkommengjorte i ham. – Slf. 404 (1905).

(52) **Veludviklet sindelag og tolerante karaktertræk.** – Guds folk må arbejde på at blive alsidige mennesker; det vil sige at have en bredde; og ikke et snævertænkende menneske, der kun tænker på en arbejdsmetode, kommer i en skure, og ude af stand til at se og fornemme at deres ord og deres sandhedsforsvar må variere efter hvilke slags mennesker de er blandt og hvilke forhold de skal arbejde under. Alle burde hele tiden sørge for veludviklede tankesæt og overvinde ubalancerede karaktertræk. Dette må være jeres stadige studium, hvis du vil være en nyttig og fremgangsrig medarbejder. – Brev 12, 1887. (Ev 106.)

Banale og trivielle ting forkrøbler sindet. – Enhver studerendes sind bør være indprentet med tanke at uddannelse er en fiasko, medmindre forstanden har lært at gribe de guddommelige sandheders åbenbaring og medmindre hjertet accepterer lærdommene fra Kristi evangelium. Den studerende som, i stedet for de brede principper til Guds Ord, vil acceptere almindelige ideer og vil optage sin tid og opmærksomhed på banale og trivielle sager, vil finde at sindet bliver forkrøblet og svækket. Han har mistet voksekraften. Sindet må oplæres til at forstå de vigtige sandheder som vedrører det evige liv. – RH, 11. nov., 1909.(FE 536.)

Sindene må ikke overdynges med unødige ting. – Uddannelse, sådan som den føres i dagens skoler [1897], er ensidig, og derfor en fejltagelse. Som Guds Søns anskaffelse, er vi Hans ejendom, og enhver bør have en uddannelse i Kristi skole. Der bør vælges kloge lærere til vore skoler. Lærere skal arbejde med menneskers sind, og de er ansvarlige over for Gud, at indprente disse sind, med den nødvendige kundskab om Kristus, som en personlig Frelser. Men ingen kan uddanne Guds anskaffede ejendom rigtigt, hvis han selv ikke er blevet undervist i Kristi skole, hvordan man underviser.

Ud fra det lys Gud har givet mig, må jeg fortælle at jeg ved (53) der bruges megen tid og mange penge på at studerende for en kundskab, der blot er som avner for dem, for den sætter dem ikke i stand til at hjælpe deres medmennesker, til at forme en karakter, så de kan forene sig med de hellige og med engle i den højere skole. I stedet for at belaste de unges tanker med en masse ting, som er usmagelig og i mange tilfælde aldrig vil være til gavn for dem, bør der gives en praktisk uddannelse. Der bruges tid og penge på at få en unødigt kundskab. Sindet bør oplæres omhyggeligt og klogt til at dvæle ved Bibelsandheden. Hovedformålet med uddannelse bør være at få kundskab til hvordan vi kan forherlige Gud, som vi tilhører ved skabelsen og ved genløsningen. Resultatet af uddannelse bør sætte os i stand til at forstå Guds stemme.

Ligesom grenene på den Sande Vin, bringer Guds Ord enighed i spliden. I den er der en fuldkommen, overmenneskelig og mystisk enighed. Den indeholder guddommelig visdom, og det er grundlaget for al sand uddannelse; men denne Bog er blevet behandlet ligegyldigt.

Vi behøver nu, som aldrig før, at forstå uddannelsens sande videnskab. Hvis vi ikke forstår dette, skal vi aldrig have et sted i Guds rige. ” Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus.” (Joh. 17,3). Hvis dette er himlens pris, skal al uddannelse så ikke ledes på disse linjer? – *Christian Educator*, aug., 1897.

Bombastiske regler for andre vanærer Gud. – Gud vil ikke forsvare noget påfund hvorved mennesker i mindste grad kan herske eller undertrykke sine medmennesker. Ligeså snart et menneske begynder at gøre sig til en jernhård hersker over for andre mennesker, vil det vanære Gud og bringe sin egen sjæl og sine brødres sjæle i fare. – vidnesbyrd. bd. 7 181 (1902).

Balance mellem forskellige menneskesind er nødvendig. – Her er vi sat sammen – med forskellige sindelag, forskellig uddannelse – og vi forventer ikke at ethvert menneskes sind vil løbe i denne samme kanal; men (54) spørgsmålet er: Er vi, de forskellige grene, indpodet i på samme vintræ? Det er hvad vi må spørge om, og vi mangler at spørge lærere såvel som studerende. Vi ønsker at forstå om vi virkelig er podet ind i Vin-samtræet. Er vi det, har vi en anderledes optræden, anden tone og andre stemmer. Du kan se tingene fra et ståsted, og vi har idéer der adskiller sig fra hinanden, med hensyn til skriften, ikke i mod skriften, men vore ideer kan være omskiftelige. Mine sinds-tanker kan gå i baner der er fortrolig med den, og en anden kan tænke og tage synspunkter efter hans karaktertræk, og se en meget dyb interesse i dette, som andre ikke ser. – *MS 14*, 1894.

Yssop, cederen og palmen. – I alle Herrens foretagender, er der ikke noget så skønt, som hans plan at give mænd og kvinder forskellige gaver. Menigheden er Hans have, besmykket med forskellige træer, planter og blomster. Han forventer ikke at Yssopen får cedertræets størrelse, eller ikke at oliven når den statelige palmes højder. Mange har kun fået en begrænset religiøs og forstandsmæssig oplæring, men Gud har en opgave til denne klasse, hvis de vil arbejde ydmygt og stole på ham. – Brev 122, 1902. (Ev 98, 99).

Karaktertræk er ligeså forskellige som blomster. – Vi må lære en betydningsfuld lektie fra de uendelig forskellige planter og blomster. Al blomsterfloret er ikke det samme i form eller farve. Nogle har helbredende effekt. Nogle dufter altid. Der er bekendende kristne, som anser det for deres pligt at gøre alle kristne lig dem selv. Det er menneskenes plan, ikke Guds plan. I Guds menighed er der plads til lige så forskellige karaktertræk, som blomster i en have. I hans åndelige have er der mange varianter af blomster. – Brev 95, 1902. (Ev 99.)

Sindets og legemets kræfter – Guds gave. – Guds fordringer må indprentes i samvittigheden. (55) Både mænd og kvinder må vågne op til forståelsen af deres pligt med hensyn til selvbeherskelse, af nødvendigheden af renhed og af at være befriet for enhver fordærvelig last og besmittende vane. De må forstå betydningen af den sandhed, at alle deres sjælelige og legemlige evner og kræfter er en Guds gave, der skal bevares i den bedst mulige stand til at benyttes i hans tjeneste. – SLF. 132 (1905).

Gud ønsker symmetriske karaktertræk. – Gud sender advarsler og irettesættelser til mennesker fordi han elsker dem. Han ønsker at de skal få del i den styrke han kan give, så de kan have et sundt sind og en god karakter. Da vil de kunne være et eksempel for Guds folk og lede dem nærmere

himmelen. Da vil de kunne være med til at bygge et helligt tempel for Herren. – *MS 1*, 1883. (1SM 48.)

Sektion II Grundlæggende relationer

Kap. 7 – Sygdom der begynder i sindet. [Se kapitel 75, "Indbildninger og sygdom."]

Der tænkes for lidt på årsagerne. – Alt for lidt opmærksomhed gives de årsager, som ligger til grund for den dødelighed og sygdom og det forfald, som man i vor tid er vidne til selv i de mest civilisere og begunstigede lande. Menneskeslægten er i tilbagegang. – Slf. 386 (1905).

Ni tiendedele af sygdommene kommer fra sindet. – Psykiske lidelser gør sig gældende overalt. Ni tiendedele af de sygdomme menneskene lider under, har deres dybeste årsag deri. Måske er der en eller anden stadig besværlighed i hjemmet, der ligesom et kræftsår æder sig ind til selve sjælen og svækker livskræfterne. Anger over synd kan til tider undergrave helbredet og bringe sindet ud af ligevægt. Der er også vildfarende lærdomme, såsom læren om et evigt brændende helvede og de gudløses endeløse pine, som ved at lede til overdrevne og forvrængede anskuelser om Guds væsen har haft den samme virkning på følsomme sind. – vidnesbyrd bd. 5 444 (1885).

Sindet påvirke legemet. – Mellem sindet og legemet råder der et meget fint sammenspil. Når det ene påvirkes, reagerer det andet. Sindets (60) tilstand har stor indflydelse på den fysiske organismes sundhed. Dersom bevidstheden om at have handlet ret og dersom følelsen af tilfredshed over at have været årsag til andres lykke er til stede og gør sindet let og glad, vil det skabe en glæde, som virker tilbage på hele organismen og medfører et hurtigere blodomløb og styrker hele legemet. Guds velsignelse er et lægende middel og de, der med rund hånd gør godt mod andre, vil erfare denne underfulde velsignelse i deres hjerte og liv. – CTBH 13, 1890. (CH 28; se også vidnesbyrd. bd. 4 60, 61 [1876].)

En velnæret og sund hjerne. – Hjernen er sindets organ og redskab, og kontrollerer hele legemet. For at andre dele af kroppen kan være sund, må hjernen være sund. For at hjernen kan være sund, må blodet være rent. Ved rigtige spise- og drikkevaner vil hjernen få den rette næring. – *MS 24*, 1900. (MM 291.)

Indbildningens vidtrækkende indflydelse. – Sygdom fremkaldes ofte ved og forøges ofte i høj grad af en sygelig indbildning. Mange, som er syge hele deres liv igennem, kunne komme sig, hvis de blot troede, at de kunne. En mængde mennesker bilder sig ind, at enhver ubetydelig anstrengelse vil forårsage sygdom, og de uheldige virkninger ytrer sig også, fordi man forventer dem. Mange dør af sygdomme, hvis årsag udelukkende er indbildt. – Slf. 245 (1905).

Hjernens elektriske kraft giver organismen liv. – Tankelivets indflydelse på legemet såvel som legemets indflydelse på tankelivet burde indprentes. Hjernens elektriserende kraft, der fremmes gennem sindets virksomhed, er livgivende for hele organismen og er derfor en uvurderlig hjælp til at modarbejde sygdomme. Dette burde tydeligt forklares. Viljens magt og vigtigheden af

selvbeherskelse, både til at bevare og til at genvinde sundheden, de hæmmende og endog nedbrydende virkninger af vrede, misfornøjelse, selviskhed eller urenhed, og (61) på den anden side den vidunderlige livgivende magt, der findes i venlighed, uselviskhed og taknemmelighed, burde også fremhæves. – Ud 199 (1903).

Nogle er syge fordi de mangler viljekraft. – På rejserne har jeg mødt mange, som virkelig led på grund af deres indbildning. De manglede viljekraft til at rejse sig op og bekæmpe kroppens og sindets sygdomme, og derfor blev de tilbageholdt i lidelsens trældom. . . .

Jeg vender mig ofte bort fra sengekanten hos disse selvforskyldte invalider, og siger til mig selv: Dø af bagateller, dø af ladhed, en sygdom som ingen andre end de selv kan kurere. – HR, Jan, 1871. (MM 106, 107.)

Betydningen af et sundt sind i sund krop. – Mental og moralsk kraft er afhængig af den fysiske sundhed. Børn bør oplæres til at fornøjelser og eftergivenhed skal ofres, da det vil påvirke helbredet. Hvis børn oplæres i selvornægtelse og selvkontrol, vil de være langt lykkeligere end hvis de fik lov til at føje deres ønsker for fornøjelse og ødselhed i klæder. . . .

God helse, sunde sind, og rene hjerter sættes ikke altid først i hjemmene. Mange forældre opdrager ikke deres børn til nyttighed og pligter. De er eftergivne og forkælede, indtil selvornægtelsen hos dem bliver næsten en umulighed. De lærer ikke at få succes i kristenlivet, at udvikle et sundt sind i en sund krop er af største betydning. – RH, 31. okt., 1871.

Børn som presses for hårdt og for tidligt. – I klasseværelset er fundamentet lagt alt for sikkert for sygdomme af forskellige slags. Men især det mest fintfølede af alle organer, hjernen, har ofte lidt permanent skade ved at blive brugt for meget. . . . Og manges liv er blevet ofret på grund af ambitiøse mødre. Af de børn, som tilsyneladende har haft tilstrækkeligt god (62) legemsbeskaffenhed til at overleve denne behandling, er der mange som bærer på effekten i efterfølgende liv. Hjernens nervekraft bliver så svækket, at de derefter kommer til forfaldet, er det umuligt for dem at udholde så megen mental udfoldelse. Nogles kraft fra hjernens fintfølede organer virker til at være opbrugt. Og ikke blot børns fysiske og mentale helse kommer i fare, ved at sende dem for tidligt i skolen, men de går tabt fra et moralsk synspunkt. – HL 43, 44, 1865. (2SM 436.)

Nogle kommer sygdomme af at være selvcentereret. – Mange er fysisk, åndeligt og moralsk syge fordi deres opmærksomhed er vendt næsten helt til dem selv. De kunne reddes fra stagnation ved yngre og forandrede tankers sunde livskraft og børns hvileløse energi. – vidnesbyrd. bd. 2 647 (1871).

Meget få kan se fordelene ved omsorg, ansvarsfølelse og erfaring som børn giver familien. . . . Men et barnløst hus er et trøstesløst sted. Beboernes hjerter er i fare for at blive egenkærlige, bevare en kærlighed for deres eget velvære og rådføre sig efter deres egne ønsker og bekvemmeligheder. De samler forståelse for sig selv, men har kun lidt at vise til andre. Omsorg og kærlighed over for afhængige børn fjerner råheden fra vor natur, gør os ømme og forstående og har en indflydelse der udvikler vor karakters pænere bestanddele. – vidnesbyrd. bd. 2 647 (1871).

Nedtrykte følelser er skadeligt for sundheden. – Det er enhver pligt at opelske munterhed, i stedet for at ruge på sorger og trængsler. Mange har ikke kun gjort sig selv ulykkelige på den måde, men de ofrer helsen og lykken til en sygelig indbildning. Der er ting i deres omgivelser som ikke er

behagelige, og deres ansigter bærer konstant en mine, som er tydeligere end ord kan udtrykke misfornøjelse med. Disse nedslående (63) følelser er til stor skade for dem i sundhedsmæssig henseende, for ved at hindre fordøjelsesprocessen får de problemer med ernæringen. Selvom sorg og bekymringer ikke kan afhjælpe et eneste onde, kan de gøre megen skade; men munterhed og håb oplyser andres stivej, ”thi det er liv for dem, der finder det, helse for alt deres kød.” (Ordsp. 4,22). – ST, 12. febr, 1885.

Behandle syge, studere sindene. [Se kapitel 42, "Sind og sundhed."] – Ved behandling af de syge bør betydningen af sjælelig påvirkning ikke overses. Brugt på rette måde er denne indbydelse af de kraftigste midler til at bekæmpe sygdom. – Slf. 246 (1905).

Sygdomme kommer fra sindet. – En stor del af de sygdomme der kommer over mennesker har sin oprindelse fra sindet og kan kun kureres ved sindets helbredelse. Der er rigtig mange flere end vi forestiller os som er mentalt syge. Hjertesygdomme gør mange til dyspeptikere, for mentale besværligheder har en lammende indflydelse på fordøjelsesorganerne. – vidnesbyrd. bd. 3 184 (1872).

Kristus helbreder. – Der er en sjælssygdom som ingen balsam kan nå, ingen medicin helbrede. Bed for disse, og brug dem til Jesus Kristus. – MS 105, 1898. (WM 71.)

Atmosfæren giver sundhed og livskraft. – Frem for alt bør forældre omgive deres børn med en glad, beleven og elskende atmosfære. Et hjem hvor kærligheden bor og hvor den finder sit udtryk i det synlige, i ord og handlinger, er et sted hvor engle glæder sig ved at bo. Forældre, vær tilfreds med at lade kærlighedens, gældens og lykkens solskin gå ind i jeres egne hjerter, og lad dets liflige indflydelse gennemsyre hjemmet. Udvis en venlig og overbærende ånd, og opmuntre det samme i jeres børn, opelske alle de nådegaver som vil oplyse hjemmelivet. (64) Atmosfære som således skabe, vil være det for børn, som luft og solskin er for planteverden, virke for sindets og kroppens sundhed og livskraft. – CT 115 (1913).

Kap. 8 – Religion og sindet

[Se kapitel 43, "Sindets og åndelig sundhed."]

Kristi kærlighed giver hele mennesket livskraft. – Den kærlighed, hvormed Kristus fylder hele vort væsen, er en livgivende kraft. Den bringer lægedom til ethvert ædelt livsorgan til hjernen, til nerverne; den vækker menneskets højeste kræfter til virksomhed; den befrier sjælen fra den skyld og sorg, den ængstelse og bekymring, som fortærer livskræfterne. Den medbringer renhed og sindsro; den bringer sjælen den glæde, som intet på jorden kan forstyrre glæde i den Helligånd, en sundhedsbefordrende, livgivende glæde. – Slf. 117 (1905).

Kristi arbejde er at helbrede den sønderbrudte. – Guds helbredende kraft viser sig alle vegne i naturen. Hvis et træ bliver beskåret, eller hvis et menneske bliver såret eller brækker en knogle, giver naturen sig straks til at genoprette skaden. Endog før der er nød på færde, er de hjælpende kræfter parat, og så snart en enkelt del har lidt skade, sættes alle kræfter ind på genoprettelsen. Sådan er det også i åndens rige. Før synden skabte nøden, havde Gud sørget for helbredelsesmidlet.

Enhver sjæl, der giver efter for fristelse, er såret og knust af fjenden; men hvor i verden, der findes synd, der er (66) Frelseren. Det er Kristi gerning at bringe lægedom til søndetbrudte hjerter, at udråbe frihed for fanger og udgang for dem, som er bundet.« Es. 61,1; Luk. 4,18. – Ud 113 (1903).

Frelserens forskrift for mentale og åndelige sygdomme. – Frelserens ord: "Kom hid til mig,..... og jeg vil give jer hvile," (Matt 11,28) anviser os hjælpemiddelet mod al legemlig, sjælelig og åndelig sygdom. Selvom menneskerne selv har pådraget sig lidelse ved deres egne afvigelser, så ser han dog til dem i barmhjertighed. Hos ham kan de finde hjælp. Han vil gøre store ting, som forlader sig på Ham.—Slf. 117 (1905).

Evangeliet i forhold til videnskab og litteratur. – Videnskab og litteratur kan ikke give det lys i menneskers formørkede sind, som det herlige evangelium om Guds Søn kan bringe. Alene Guds Søn kan gøre det store arbejde med oplyse sjælen. Ikke mærkeligt at Paulus udbryder: "Jeg skammer mig nemlig ikke ved evangeliet, thi det er en Guds kraft til frelse for enhver, som tror, for jøde først og så for græker." (Rom 1,16) Kristi evangelium bliver personligt for dem som tror, og gør dem til levende breve, kendt og læst af alle mennesker. På denne måde går gudsfrygtens surdej igennem skaren. De himmelske intelligensvæsener er i stand til at se storhedens sande elenemter i karakter, for kun godhed værdsættes som virksomhed hos Gud. – RH, 15. dec., 1891. (FE 199, 200.)

Evangeliet alene kan kurere de onder der forbander samfundet. – Det eneste middel mod menneskenes sorger og synder er Kristus. Det er alene evangeliet om hans nåde, der kan rette på de onder der er en forbandelse for samfundet. Både de riges uretfærdige behandling af de fattige og de fattiges had mod de rige har deres rod i egenkærlighed og kan kun fjernes, når mennesket overgiver sig helt til Kristus. Det er ham alene, der giver et nyt og kærligt hjerte i stedet for det egenkærlige, syndige hjerte. Lad Kristi tjenere forkynde evangeliet, idet de er ledet af Helligånden fra Himmelen, og arbejde, som Jesus gjorde, til gavn for menneskene, og da vil det vise sig, hvorledes (67) menneskeheden nyder godt deraf og løftes op på et højere plan, hvad der er umuligt at gøre i menneskelig kraft. – Kl 256 (1900).

Kun gennem harmonisk udvikling kan der opnås fuldkommenhed. – Forbedring af sindet er en pligt som vi skylder os selv, samfundet og Gud. Men vi bør aldrig planlægge metoder, som fremmer forstanden på bekostning af det moralske og åndelige. For det er kun ved harmonisk udvikling af både mentale og moralske evner som begge kan opnå. – CT 541 (1913).

Den guddommelige surdej ændrer Sindet. – I lignelsen bragte kvinden surdejen ind i melet. Det var nødvendigt for at dække en mangel. . . . Sådan arbejder den guddommelige surdej. . . . Sindet ændres, evnerne sættes i gang. Mennesket forsynes ikke med nye evner, men de evner han har bliver tilfredsstillet. Den hidtil døde samvittighed vækkes. Men mennesket kan ikke gøre denne ændring af sig selv. Den kan kun gøres ved Helligånden. . . .

Når vore sind styres af Guds Ånd, skal vi forstå den lektie lignelsen med surdejen lærer. Dem som åbner deres hjerter for at modtage sandheden vil erkende at Guds Ord er det store redskab til at forvandle karakteren med. – RH, 25. juli, 1899.

Evangeliets sandhed sætter et fast mål. – Enhver af os behøver en dyb indsigt i Guds Ords lære. Vore sind må være beredte til at stå enhver prøve og modstå al fristelse, uanset om det er udefra eller indefra. Vi må vide hvorfor vi tror som vi gør, hvorfor vi er på Herrens side. Sandheden må

holde vagt i vore hjerter, parat til at blæse alarm og indkalde os til handling mod alle fjender. Mørkets kræfter vil forøve deres overfald imod os; og alle som er ligeglade og skødesløse, som har deres hengivenheder mod deres jordiske (68) rigdomme, og som ikke har villet forstå Guds handlemåde med Sit folk, vil nemt blive ofre. Ingen anden kraft end sandhedens kundskab som den er i Jesus vil kunne gøre os faste; men kan fordrive et tusinde, og to sender titusinde på flugt. – RH, 29. apr., 1884. (HC 332.)

Overgive sig selv til Kristus bringer fred. – Hele vor fremtid hviler på vore personlige handlinger, at åbne vore hjerter og tage imod fredens Fyrste. Vore sind kan finde stilhed og fred i og gennem overgivelsen til Kristus, i hvem der er der er virkningsfuld kraft. Ved at sikre den fred, den tørst, det håb, som Han giver din sjæl, vil dit hjerte fryde sig i Gud vor Frelser for de store og forunderlige håb, præsenteres til jer som enkeltpersoner der genkender den Store Gave. Så vil du være taknemmelig at du vil prise Gud for den store kærlighed og nåde som er givet jer.

Se jeres Hjælper, Jesus Kristus. Byd ham ind, og indbyd Hans elskværdige nærhed. Jeres sind, må fornyes dag for dag, og det er jeres privilegium at acceptere fred og hvile, rejse sig over bekymringerne, og prise Gud for jeres velsignelser. Rejs ikke barrierer på grund af de ubehagelige ting der holder Jesus borte fra din sjæl. Ændre din stemme; beklag dig ikke; lad taknemmeligheden komme til udtryk for den store kærlighed fra Kristus, som er blevet udvist mod dig og vises stadig i mod dig. – Brev 294, 1906.

Det stimulerer at dvæle ved Kristus. — Dersom vi lod vort sind dvæle mere ved Kristus og den himmelske verden, ville vi finde en mægtig hjælp og betimelig understøttelse, når vi kæmper Herrens kampe. Stolthed og kærlighed til verden vil tabe deres magt, når vi beskuer herligheden fra det bedre land, som snart skal blive vort. Sidestillet med Kristi elskelighed vil alt der her i verden drager og lokker, blive af kun ringe værdi. – RH, 15. nov., 1887.

Kundskaben styrker sind og sjæl. – Det, som vi trænger til, er kundskaber, som vil styrke sjæl og (69) sind og gøre os til bedre mennesker. En hjertets uddannelse er af langt større vigtighed end bogkundskaber alene. Det er godt, ja vigtigt for os at have kendskab til den verden, vi lever i; men hvis vi lader evigheden ude af vore beregninger, så begår vi en fejl, som aldrig kan gøres god igen. – Slf. s. 458 (1905).

Sindet og åndelig krigsførelse. – Vor større moralske renhed beror på den rette tankegang og rette handlinger. ”Ikke det, der går ind i munden, gør mennesket urent, men det, der går ud af munden, det gør mennesket urent!” ”Thi fra hjertet udgår der onde tanker, mord, ægteskabsbrud, utugt, tyverier, falske vidnesbyrd, bespottelser. Det er den slags ting, som gør mennesket urent; men at spise med uvaskede hænder gør ikke mennesket urent.” (Mattæus 15, 11.19.20).

Onde tanker er destruerende for sjælen. Guds omvendende kraft ændrer hjertet, forædler og renser tankerne. Hvis der ikke anstreges bestemt for at holde tankerne centreret på Kristus, kan nåden ikke åbenbare sig selv i livet. Sindet må involveres i den åndelige krigsførelse. Enhver tanke må tages til fange i Kristi lydighed. Alle levevaner må bringes sammen under Guds kontrol.– Brev 123 1904.

Et optaget sind, er en sikker grund mod ondt. – Som et værn mod det onde er sindets beskæftigelse med noget godt mere værd end utallige skranker af forbud og love. – Ud 213 (1903).

En forvansket fantasi afføder mørke. – Hvis sindets øjne ser det umådelige i guds frygtens mysterium, fordelene ved åndelige rigdomme over verdslige rigdomme, vil hele legemet være fuld af lys. Hvis fantasien er forvansket af fortryllelse over jordisk pomp og pragt indtil fremgangen ligner guds frygt, vil hele legemet være i fuld mørke. Når sindets kræfter samler sig om jordiske rigdomme, så bliver de svagere og mindre. – RH, 18. sept., 1888.

(70) Sindet rettes mod Skaberen, ikke mod selvophøjelse. – Hvis der blev lagt tilbørlig vægt på dette vigtige princip, [arbejde for Guds herlighed] ville der ske en radikal forandring med nogle af de gængse undervisningsmetoder. Så ville lærerne ikke appellere til elevernes stolthed og ærgerrighed for at få dem til at kæmpe om førstepladsen, men tilskynde dem til at elske godhed, sandhed og skønhed med andre ord: gøre dem interesseret i at stræbe efter det ædleste.... De ville da ikke længere blot vælge sig jordiske mål eller lade ønsket om selvophøjelse være drivkraften i deres liv. En sådan indstilling forkrøbler sindet og gør mennesket småligt. Nej, de ville tværtimod tænke på Skaberen for at lære ham at kende og komme til at ligne ham. – PP s. 310 (1890).

Levende vand eller en brudte cisterner. – Jesus kendte sjælens længsel. Pragt, rigdom og ære kan ikke tilfredsstille hjertet. "Om nogen tørster, han komme til mig!" De rige og de fattige, de høje og de lave, alle er de lige velkomne. Han lover at tage byrden fra det tyngede sind, at trøste de sørgende og give de modløse nyt håb.

Mange af dem, der hørte Jesus, sørgede over skuffede forhåbninger. Mange nærrede en hemmelig sorg. Mange søgte at tilfredsstille deres rastløse længsler med denne verdens goder eller menneskers bifald; men når de havde opnået det alt sammen, opdagede de, at de trods al deres møje kun var nået til en utæt brønd, som ikke kunne hjælpe dem til at slukke deres tørst. De stod der midt i glansen af det glade optrin, utilfredsstillede og bedrøvede.

Dette pludselige råb: "Om nogen tørster," vækkede dem op fra deres sorgfulde grublen, og medens de lyttede til de følgende ord, tændtes et nyt håb i deres sind. Helligånden fremstillede symbolet foran dem, indtil de deri så tilbudet om frelsens uvurderlige gave. – Dsm. s. 307 (1898).

Forening med det guddommelige, og menneskelig anstrengelse er nødvendig. – Ånden giver styrke til sjæles strid, sjælekamp i enhver nødsituation – midt iblandt slægtninges uvenlighed, verdenshad, og (71) erkendelse af deres ufuldkommenheder og fejltagelser. En enhed med guddommelig og menneskelig bestræbelse, en tæt forbindelse først, sidst og altid, med Gud, al styrkes kilde, er absolut nødvendigt. – RH, 19. maj, 1904. (HC 151.)

Kap. 9 – Sindet, fæstningen

Kroppens hovedkapital. – Hvert legemsorgan er gjort for at tjene sindet. Sindet er det vigtigste for legemet. – vidnesbyrd. bd. 3 136 (1872).

Sindet styrer hele mennesket. Alle vore handlinger, gode eller dårlige har deres kilde fra sindet. Det er sindet som tilbøder Gud og allierer os med himmelske væsener. Dog bruger mange hele deres liv uden at få forstand på skrinet (juvelæsken) som indeholder denne rigdom. – SpTED 33, 11. maj, 1896. (FE 426.)

Hjernen styrer kroppen. – Der er mange invalider i dag som altid vil forblive sådan fordi de ikke er overbevist om at deres erfaring ikke er til at stole på. Hjernen er legemets kapital, sædet for alle nervekræfter og al mental handling. Nerverne går ud fra hjernen til at styre legemet. Ved hjernenerverne, overføres de mentale indtryk til alle legemets nerver som telegrafråde; og de styrer den livsvigtige bevægelse i enhver del af organismen. Alle bevægelsesorganer styres af de meddelelser de får fra hjernen. – vidnesbyrd. bd. 3 69 (1872).

(73) Hjernens nerver, der har forbindelse med hele organismen, er det eneste middel, gennem hvilket Herren kan meddele sig til et menneske og påvirke dets inderste liv. – vidnesbyrd. bd. 2 347 (1870).

Satan slår på de ømme sider. [Se kapitel 35, "Indflydelse af sanserne."] – Satan kommer til mennesket med sine fristelser som en lyssets engel, på samme måde som han kom til Kristus. Han har arbejdet på at bringe mennesket i en tilstand af fysisk og moralsk svaghed, så at han kan overvælde det med sine fristelser, og så triumfere over dets ødelæggelse. Og han har haft heldet med sig i at friste mennesket til at følge sin appetit uden at bekymre sig om, hvad resultat, det gav. Han ved godt, at det er umuligt for mennesket at opfylde sine forpligtelser over for Gud og sine medmennesker, når det svækker de evner og kræfter, Gud har givet det. Hjernen er legemets hovedstad. Hvis opfattelsesevnerne bliver sløvet ved eller anden slags umådehold, vil det ikke være muligt at fatte de evige ting. – RH, 8. sept., 1874. (MYP 236.)

Vanernes tyranni. – Sindets styrke eller svaghed har umådelig meget at gøre med hensyn til vor brugbarhed i denne verden og vor endelige frelse. Den uvidenhed, der har gjort sig gældende med hensyn til Guds lovs forhold til vor fysiske natur, er beklagelsesværdig. Umådeholdenhed af enhver art er en krænkelse af vort væsens love. Sløvhed hersker i en forfærdende udstrækning. Synd gøres tiltrækkende ved det lysskær som satan kaster over den, og det glæder ham, når han kan holde den kristne verden i dens daglige vaner under det tyranni, som sæd og skik medfører, ligesom hedningerne, og tillade lysterne at beherske den. – RH, 8. sept., 1874. (MYP 237.)

Pas på den lille fæstning. – Alle bør se det nødvendige at holde den moralske natur i tømme, ved at hele tiden være på vagt. Ligesom trofaste vagtfolk, bør de vogte sjælens lille fæstning, aldrig føle at de slækker på årvågenhed et øjeblik. – SpTPH 65, 1879. (CH 411.)

(74) **Det veloptrænede tankesind, vakler ikke.** – Sindet må oplæres gennem daglige prøvelser til troskabens vane, til en sans for rigtighedens og pligtens lod frem for tilbøjeligheder og behag. Mennesker oplært til dette svajer ikke mellem ret og forkert, som sivrør svajer i vinden; men så snart de kommer til sagerne, ser de med det samme det princip det medfører og de vælger instinktivt det rigtige uden diskussion. De er loyale fordi de har oplært sig selv til trofasthedens og sandhedens vane. – vidnesbyrd. bd. 3 22 (1872).

Den ubevogtede lille fæstning. – Vi forvandles ved beskuelse. Til trods for at vi er skabt i Guds billede, kan vi lære sindet op til at nyde det vi engang afskyede. Når vi glemmer at våge og bede og når vi undlader at holde vagt ved sindets fæstningsværker, vil vi blive et let bytte for syndes magt. Vort tankeliv bliver fornedt og vi har ikke noget værn mod forfaldet så længe vi tillader menneskenaturens stærke lidenskaber at slavebinde forstandens og samvittighedens kræfter. Vi må hele tiden føre krig mod vor syndige natur. Gud vil hjælpe os og løfte os op ved sin nåde. Han vil stadig søge at vende vort sind opad og lære os at tænke på rene og hellige ting. – vidnesbyrd. bd. 2 479 (1870).

Problemerkens kilde til liv eller død. – "Tragt efter det, som er oventil, ikke efter det, som hører jorden til.« (Kol. 3,2) Hjertet er menneskets borg. Derfra udgår liv eller død. Før hjertet er rensset, er et menneske uskikket til at have del i helliges samfund. Mon ikke hjerteransageren ved, hvem der dvæler i synd, ubekymrede om deres sjæle? Har der ikke været et vidne til de mest lønlige ting i enhver liv?

Jeg blev nødsaget til at høre på de ord, der blev sagt af nogle mænd til kvinder og piger – smigrende ord, som ville bedrage og dåre. Satan benytter alle disse midler til at ødelægge sjæle. Nogle af jer har således måske været hans redskaber og i så fald kommer I til at møde disse ting i dommen. (75) Engelen sagde om denne klasse mennesker: "Deres hjerter har aldrig været overgivet til Gud. Kristus er ikke i dem. Sandheden er ikke der. Dens plads er optaget af synd, bedrag og falskhed. Guds ord bliver ikke troet og efterlevet." – vidnesbyrd. bd. 5 536, 537 (1889).

Magelig, selveftergivenhed, sikkerhed – forræderne inden for murerne. – Israelitterne blev fristet til at synde på et tidspunkt, hvor de havde fred og ro udadtil. De havde ikke til stadighed Gud i tanke, men forsømte at bede og stolede på sig selv. I deres tryghed og selvsikkerhed glemte de at bevogte sjælens fæstning, og onde tanker sneg sig derind. Principfasthedens fæstning blev stormet af forrædere inden for murerne, og det var disse, der forrådt Israel til Satan.

Han forsøger stadig at ruinere sjælen på denne måde. Inden en kristen begår en åbenlys synd, har det onde gæret i hjertet i lang tid, uden at andre har været klar over det. Sindet er ikke fyldt med renhed og hellighed i det ene øjeblik og med fordærvelige og forbryderiske tanker i det næste. Det tager tid at gøre et menneske, som er skabt i Guds billede, dyrisk og djævelsk. Vi præges af det, vi beskæftiger os med. Ved at dvæle ved urene tanker kan et menneske påvirke sit sind i en sådan grad, at det kommer til at elske synden, som det en gang hadede. – PP 234 (1890).

Tobak lammer følelserne. – Uanset i hvilken form tobakken bruges så virker det på kroppens natur. Den er en langsom gift. Den påvirker hjernen og lammer følelserne, så at sindet ikke klart kan se de åndelige ting, især på de sandheder ville kunne rette på dets tilsmudsede indflydelse.

Dem som bruger tobak i nogen form er ikke klar når han er over for Gud. Med en så smudsig skik er det umulig for dem at forherlige Gud i deres legemer og ånd, som er Hans. Og medens de bruger langsomme og effektive gifte, ruinerer de deres sundhed, og fornædret sindets evner, kan Gud ikke give sit bifald til dem. Han kan være dem nådig (76) når de føjer sig i denne skadelige levevane uden at de kender til den skade det gør på dem, men når sagen er lagt frem for dem i dets sande lys, så er de skyldig over for Gud, hvis de fortsætter med at føje denne store appetit. – 4SG 126 (1864).

Slaver af alkohol og narkotika. – Fra alle sider søger Satan at lokke de unge ind på fortabelsens vej, og kan han bare få sat deres fødder på denne vej, så jager han dem frem på deres nedadgående kurs og fører dem fra den ene udsvævelse til den anden, indtil hans bytte mister sin ømme samvittighed og ikke mere har gudsfrygt for øje. De viser mindre og mindre selvbeherskelse. De bliver hengivne til vin og spiritus, tobak og opium, og går fra den ene nedværdigelse til den anden. De er slaver af appetitten. Gode råd, som de før lyttede til, lærer de at foragte. De påtager sig en vigtig mine og roser sig af frihed, medens de er fordærvensens trælle. Med frihed mener de slaver af selvished, en fordærvet appetit og tøjlesløshed. – ST, 22. juni, 1891. (Hol 269.)

Satans våben. – At føje kødets lyster er krig imod sjælen. Apostlen henvender sig til kristne på den mest eftertrykkelige måde: "Så formaner jeg jer da, brødre! ved Guds barmhjertighed, til at bringe

jeres legemer som et levende, helligt, Gud velbehageligt offer; dette er jeres åndelige gudsdyrkelse.” (Romerne 12,1). Hvis kroppen er gennemsyret af brændevin og tobakkens smuds, er det ikke helligt og antageligt over for Gud. Satan ved at det ikke er det, og derfor kommer han med sine fristelser til mennesker, på appetittens punkt, så han må gøre dem til trælle for denne tilbøjelighed, og derved virke for deres ruin. – RH, 8. sept., 1874.

Lidenskabens og appetittens afgørende faktor. – Hvis intelligente mænd og kvinder har fået deres moralske kræfter sløvet ved umådehold af en eller anden art, er de i mange af deres vaner kun lidt hævet over hedningerne. (77) Satan drager stadig menneskene fra det frelsende lys til en mode og til skikke, som er i strid med fysisk, åndelig og moralsk sundhed. Den store fjende ved, at hvis begær og lidenskab er fremherskende, bliver legemets sundhed og intelligensens styrke ofret på tilfredsstillelsen af selvet, og mennesket bliver styrtet i en hastig fordærvelse. Hvis en vågen intelligens holder tømmerne, idet den behersker de dyriske drifter og holder dem underkastet de moralske kræfter ved Satan meget godt at hans magt til at overvinde dem med sine fristelser er meget ringe. – RH, 8. sept., 1874. (MYP 237.)

Som det kunne have været. – Hvis forældre for generationer tilbage, havde været faste i deres målsætning, og holdt deres krop i ave og ikke ladet forstanden være slave for dyriske lidenskaber, ville der i denne tidsalder være en anden slags mennesker på jorden. – HL (Part 2) 38, 1865. (2SM 431, 432.)

Sindets valg eller kropslig styring. – Enhver, som er under uddannelse, trænger til at forstå forbindelsen mellem et enkelt og jævnt liv og en udviklet tankegang. Det påhviler enhver af os at afgøre om vort liv skal være behersket af sjælen eller af legemet. Den unge må selv træffe det valg, der skaber hans tilværelse; og der bør ikke spares nogen anstrengelser for at lære ham at forstå, med hvilke kræfter han har at gøre, og hvilken indflydelse det er, som former karakteren og skæbnen. – Ud 204 (1903).

Undervis folk. – Vis folk at det er nødvendigt at modstå fristelsen for at føje appetitten. Her er der mange der fejler. Forklar hvor nøje krop og sind er relateret og viser behov for holde begge i allerbedste tilstand. – *Omdelte breve til læger og evangelister*, 1910. (CH 543.)

Kap. 10 – Forståelse

(78) **Et arbejde der kræver god skarpsindighed.** – Det er det vanskeligste og mest kritiske arbejde der er givet til dødelige mennesker, at have med andre sindelag at gøre. Dem som går ind i dette arbejde bør have en klar dømmekraft og god skarpsindighed.

Ægte selvstændighed er helt forskellig fra ubesindighed. Den uafhængighedsegenskab som fører til en forsigtig, from og sindig opfattelse bør ikke opgives så let, ikke før der er tilstrækkelige beviser for at det er forkert. Denne selvstændighed vil holde sindet roligt og uforanderligt blandt masser af fejl der begås og vil lede dem, i ansvarlige stillinger, til at se omhyggeligt på tingene fra alle sider og ikke svaje efter andres påvirkning, eller efter omgivelser, der danner slutninger uden fornuften, ved en kundskab til alle forholdende. – *Vidnesbyrdene* 3 104, 105 (1872).

En krævende opgave. – Idet mennesker koster så meget for himmelen, prisen var Guds dyrebare Søn, hvor omhyggeligt burde prædikanter, lærere og forældre da ikke omgås sjæle, som er kommet inden for deres indflydelse. Det er et fint arbejde at have med andre mennesker at gøre og det burde gribes an med frygt og bæven.

(79) De unges lærere burde fastholde en fuldstændig selvkontrol. Ødelægger man ens indflydelse over et menneske, på grund af utålmodighed, eller for at fastholde upassende værdighed og overhøjhed, er dette en frygtelig fejltagelse, for den kan være middel til at miste denne sjæl for Kristus. Unges tanker kan blive så omhyllet af skadelig ledelse at skaden aldrig helt kan overvindes. Kristi religion burde have en styrende indflydelse på unges opdragelse og oplæring.

Freiserens selvfornegete eksempel, universelle godhed og langmodige kærlighed er en irettesættelse for utålmodige prædikanter og lærere. Han spørger disse fremfusende lærere: "Er dette den måde som du behandler de sjæle på, som jeg gav mit liv for? Har du ingen større forståelse for den uendelige pris, jeg betalte for deres indløsning?" – *Vidnesbyrdene* 4 s. 419 (1880).

Lægen møder alle klasser af sindelag. – Dr. ___ burde dagligt forsøge at lægge til sin kundskab og opelske venlighed og en finere optræden. . . . Han bør have i tanke at han omgås alle slags mennesker og at de indtryk han giver vil udbrede sig til andre stater og vil kastes tilbage til Instituttet igen [Battle Creek Sanatoriet]. – *Vidnesbyrdene* 3 183, 184 (1872).

Der er brug for tålmod og visdom. – Prædikanterne bør være forsigtige så de ikke forventer for meget af dem som endnu famler i vildfarelse og mørke. De bør udføre sit arbejde godt og stole på at Gud vil lade spørgende sjæle erfare Den Hellige Ånds hemmelighedsfulde, livgivende indflydelse, bevidstheden om at uden dette vil deres gerning mislykkes. I behandlingen af sjæle må de vise tålmodighed og klogskab og have i erindring hvor mangeartede de omstændigheder er som har udviklet sådanne forskellige træk hos de enkelte. De bør også våge strengt over sig selv så ikke jeget får overtaget og Jesus lades ude af betragtning.—Ev Tj 282 (1915).

Kristi kærlighed vinder adgang. – Kun han, som læser hjertet, forstår at lede menneskerne til omvendelse. Alene hans (80) visdom kan give os held til at nå de fortabte. Hvis du optræder stift og tænker: "Jeg er helligere end du," så gør det kun lidt til sagen, hvor rigtigt du ellers ræsonnerer, eller hvor sande dine ord er; vil de aldrig formå at røre hjertet. Kristi kærlighed, åbenbaret i ord og handling, vil bane sig vej til sjælen, når fremholdelsen af bud og argumenter intet kan udrette. – Slf. 167 (1905).

Med medfølelse og kærlighed. – Alle er ikke egnede til at rette den fejlende. De har ikke visdom til at dele retfærdigt, skønt de vil være barmhjertige. De kan ikke at se nødvendigheden i at opblande kærlighed og øm medfølelse med nøjagtige irettesættelser. Nogle er altid unødigt strenge og føler ikke nødvendigheden af apostelens formaning: »Der er nogle, som I skal være barmhjertige imod: dem, der tvivler; frels dem, riv dem ud af ilden! Men der er andre, som I skal være barmhjertige imod med frygt, så I afskyer endog den kjortel, som er besmittet af kødet«. (Dommer 22, 23). – *Vidnesbyrdene* 3 269, 270 (1873).

En følelsesopstemt person kan ikke have med mennesker at gøre. – En mangel på fast tro og på skarpsindighed for indviende ting burde blive betragtet som tilstrækkelig til at udelukke nogle mennesker fra forbindelse til Guds arbejde. Således viser også en hurtig vredes tilfredsstillelse, en

hård, overlegen ånd at dens indehaver ikke skulle have været sat der, hvor han vil blive kaldt til at afgøre tunge spørgsmål der vedrører Guds arv.

Et voldsomt menneske bør ikke have del i at virke med omgangen af menneskelige tanker. Han kan ikke blive betroet at tilpasse emner der har en forbindelse til dem hvem Kristus har købt for en uendelig pris. Hvis han påtager sig at behandle mennesker, vil han såre og støde deres sjæle; for han har ikke den fine kontakt, den fintfølelse og følsomhed, som Kristi nåde tildeler. Hans eget hjerte behøver at blive blødgjort, kuert af Guds ånd; stenhjertet er ikke blevet til et kødhjerte. – SpT Series A, No. 5, p 18, 1896. (Vidnesb f. præd. s. 261.)

Der er brug for kvaliteter for at forstå menneskesind (råd til en litteraturevangelist). – Der er flere vanskeligheder i dette arbejde end i nogle andre forretningsgrene; men (81) lektierne man lærer, den taktfølelse og disciplin der opnås, vil udruste dig til andre nyttige grene, hvor du kan tjene sjæle. Dem som lærer deres lektier dårligt og er uforsigtige og ikke kommer ind på folk, vil vise den samme [manglende] taktfølelse og dygtighed i omgang med menneskesind, om de skulle gå ind i prædikantgerningen. – *Manual for Kolportørere*, s. 41, 42, 1902. (CM 34.)

Møde impulsivt, utålmodigt, i stolthed og i selvophøjelse. – At have med menneskesind at gøre, er det fineste arbejde dødelige mennesker kan betros, og lærer behøver hele tiden hjælp fra Guds Ånd, så de kan gøre deres arbejde rigtigt. Blandt de unge der går i skolerne, vil der være en stor spredning i karakter og opdragelse. Læren vil møde indskydelser, utålmodighed, stolthed, selvished og upassende selvværd. Nogle af de unge levede i en egenmægtighed og hårdhed, som har udviklet dem i en genstridighed og trodsig ånd. Andre er blevet behandlet som pattebørn, som har forkælende forældre har givet dem lov til at følge deres egne tilbøjeligheder. Manglerne er blevet undskyldt indtil karakteren er blevet deformeret. – CT 264 (1913).

Der er brug for tålmodighed, taktfølelse og visdom. – For at behandles disse forskellige mennesker på succesrig måde, har læren brug for at udvise stor taktfølelse og nøjeregnende ledelse, såvel som fasthed i styringen. Der vil ofte udvises modvilje og endog foragt mod gode regler. Nogle vil vise opfindsomhed for at undgå straf, medens andre viser ligegyldighed for konsekvenserne for deres overtrædelse. Alt dette vil kræve tålmodighed, overbærenhed og visdom fra deres side som har fået disse unges opdragelse betroet. – CT 264 (1913).

En opførelse som efterlader ubodelig skade og skrammer. – En lærer kan have tilstrækkelig med uddannelse og kundskab i undervisningsfærdigheder, men har han forvirket sig om at han har taktfølelse og visdom til at have med menneskers sind at gøre? Hvis instruktørerne ikke har Kristi kærlighed bundet i (82) deres hjerter, er de ikke egnede til at bære de alvorlige ansvar på dem som uddanner unge. Mangler de den højere uddannelse selv, ved de ikke hvordan de skal have med menneskers sind at gøre. Deres egne ulydige hjerter stræber efter kontrol; og for at underlægge børns modtagelige sind og karaktertræk til en sådan disciplin, er at pådrage sindet ar og skrammer som aldrig vil fjernes. – CT 193 (1913).

De fineste sondringer er nødvendige. – Herren har på mange måder og til forskellige tider fremstillet for mig hvor omhyggeligt vi bør behandle de unge – at det at have med menneskesind at gøre kræver den første skønsomhed. Enhver som beskæftiger sig med de unges undervisning og uddannelse, trænger til at leve den store Lærer meget nær for at kunne tilegne sig hans ånd og hans måde at arbejde på. Der må meddeles lærdomme som vil påvirke deres karakter og livsgerning. – Ev Tj 248 (1915).

Det personlige element nødvendigt. – Det personlige element er af væsentlig betydning ved al virkelig undervisning. Kristus tog sig personligt af hvert enkelt menneske, når han underviste. Det var ved hjælp af personlig kontakt og tilknytning, at han opdrog de tolv. Det var i ensomhed og ofte kun med en enkelt tilhører, at han gav sin mest værdifulde belæring. Ham åbenbarede sine største rigdomme for den ansete rabbiner under den natlige samtale på Oliebjerget ligesom for den foragtede kvinde ved Sykars brønd; thi hos disse tilhørere så han en modtagelig sjæl, et åbent sind og et påvirkeligt hjerte. Selv den skare, der så ofte trængte sig om ham, var for Kristus ikke en tilfældig menneskemængde. Han talte direkte til hver eneste sjæl og henvendte sig til hvert eneste hjerte. Han betragtede sine tilhøreres ansigter, lagde mærke til, om det lyste op i deres ansigtstræk, til det hastige, forstående blik, der fortalte, at sandheden var nået ind til sjælen; og medfølelsen og glæden gav gensvar i hans hjerte. – Ud 233 (1903).

Kan ikke arbejde med andre når der arbejdes for meget. – Lærerne bør selv være ordentlig opmærksom på sundhedslovene, (83) så de kan bevare deres egne kræfter i bedst mulige tilstand og ved eksempel såvel som ved forskrift udøve en rigtig indflydelse på deres elever. Den lærer hvis fysiske kræfter allerede er svækket af sygdomme eller overanstrengelse bør være særlig opmærksom på livets love. Han bør tage tid til rekreation. Han bør ikke påtage sig selv ansvar uden for hans skolearbejde, som vil bebyrde ham fysisk eller mentalt, så hans nervesystem kommer ud af balance; for derved vil han ikke være egnet til at have med menneskesind at gøre og kan ikke handle retfærdigt mod sig selv og mod sine elever. – CTBH 83, 1890. (FE 147.)

Forstå forskellige behov. – Jeg fik vist at vor Instituts læger burde være troens og åndens mænd og kvinder. De bør kunne stole på Gud. Der er mange som kommer til Instituttet og som, ved deres egen syndige eftergivenhed, har pådraget sig sygdomme af næsten enhver art.

Denne klasse fortjener ikke den forståelse som de ofte forlanger. Og det er smerteligt for læger at bruge tid og styrke på denne klasse som er fornedret fysisk, mentalt og moralsk.

Men der er en klasse som i deres levevis, i uvidenhed har overtrådt naturens love. De har arbejdet umådeholdent og har spist umådeholdent, fordi det var deres vane. Nogle har fået mange forskellige ting fra mange læger, men er ikke blevet bedre, men bestemt værre. Til sidst er de revet ud af deres hverv, fra selskab og fra deres familier; og som deres sidste udvej kommer de til Helseinstituttet med et svagt håb om at de kan finde lindring.

Denne gruppe behøver forståelse. De bør behandles med største omhu og der bør gøres noget for at afklare deres forståelse for deres krops love, så de ikke længere overtræder dem. De må beherske sig selv og derved undgår lidelser og sygdomme, straffen for naturens overtrådte lov. – *Vidnesbyrdene* 3 178 (1872).

(84) **Sandheden skal ikke altid fortælles.** – Men der er kun få af dem, som har færdes i verdens kredse og som ser tingene fra en verdslig synsvinkel, der er parate til at antage kendsgerninger angående dem selv. Den klare sandhed siges ikke hver gang. Der er et egnet tidspunkt og anledning til at sige det når ordene ikke støder. Lægerne bør ikke overbebyrdes og deres nervesystem lammes, for den legemstilstand vil ikke være god for klare tanker, stabile nerver og en glad og lykkelig ånd. – *Vidnesbyrdene* 3 182 (1872).

Kristus forstår. – Han, som påtog sig menneskernes natur, forstår at have medlidenhed med menneskerne i deres lidelser. Kristus kender ikke alene enhver sjæl og dens ejendommelige

prøvelser og trang; men han kender også alle de omstændigheder, som kan plage og besvære vor ånd. Hans hænder er rakt ud i venlig medynk til ethvert barn lidende barn. De, som lider mest, er genstand for hans største medlidenhed og medynk. Han har medlidenhed med os i vore skrøbeligheder, og han ønsker, at vi skal lægge alle vore besværligheder og vor frygt ved hans fødder og lade dem blive der. – Slf. 253 (1905).

Forståelse bringer et tættere forhold til Kristus. – Gode gerninger er de frugter at Kristus kræver vi skal bære: venlige ord, godgørende gerninger, et godt hensyn til den fattige, den trængende, den bedrøvede. Når hjerter føler med hjerter bebyrdet med modløshed og sorg, når hænderne rækkes ud til den trængende, når den nøgne klædes, den fremmede bydes velkommen til at sidde i den dagligstue og et sted i dit hjerte, kommer engle meget nær og et tilsvarende træk findes i himlen.

Faderen ser dem fra sin trone som gør disse barmhjertighedshandlinger og tæller dem sammen med hans dyrebareste rigdomme. »Den dag jeg griber ind, skal de tilhøre mig som mit eje, siger Hærskarers HERRE« (Malakias 3,17) Enhver barmhjertig handling for den trængende og den (85) lidende betragtes som om det gøres for Jesus. Når du kommer den fattige til hjælp, føler med de lidende og undertrykte og er venner med forældreløse, bringer du dig selv i tættere forbindelse med Jesus. – *Vidnesbyrdene* 2 s. 25 (1868).

Kristus kalder på ømhed og medfølelse. – Sand sympati mellem mennesket og hans medmennesker skal være skillemærket mellem dem der elsker og frygter Gud, fra dem som ikke har Hans lov i tanke. Hvor stor forståelse var der da Kristus fortalte om sin ankomst til denne verden, gav Sit liv, som et offer for en døende verden! Hans religion førte til at gøre det ægte sundhedsmissionsarbejde. Han var en helbredende kraft. ”Jeg vil have barmhjertighed, ikke slagtoffer,” sagde Han. Dette var den prøve som sandhedens Store Ophav brugte for at skelne mellem sand religion og falsk. Gud ønsker at Hans sundhedsmissionærer handler med den ømhed og medfølelse som Kristus viste, da Han var i vor verden. – SpT MM 8, 1893. (MM 251.)

Summen af livets lykke. – Et opdyrket intellekt er en stor rigdom; men uden forstående og helliggjort kærligheds blødgørende indflydelse, er det ikke af højeste værdi. Vi bør have hensynsfulde ord og handlinger over for andre. På tusinde forskellige måder kan vi vise andre opmærksomhed i form af venlige ord og blik, som vil spejle tilbage på os selv. Der er mange tankeløse kristne som ved at forsømme andre, viser at de ikke har samfund med Kristus. Det er umulig at have samfund med Kristus og alligevel være uvenlig og glemme andres rettigheder. Mange længes intenst efter venlighed og sympati.

Gud har givet os alle vor egen identitet, som ikke kan sluttes sammen med andres; men vor personlige karakteristika vil være meget mindre fremtrædende hvis vi i virkeligheden er Kristi vilje og hans vilje er vores vilje. Vore liv bør helliges andre gode og lykke, som vor Frelsers blev. Vi bør glemme os selv og altid lede efter anledninger til at vise taknemmelighed for al den godhed som er blevet mod vist os af andre. Vi bør udnytte alle muligheder til at opmuntre andre, (86) mildne deres sorger og befri dem for deres byrder, gennem venlige handlinger og så beviser på kærlighed og omtanke. Denne form for venlighed og opmærksomhed som begynder i hjemmet og derefter strækker sig uden for familiekredsen, udgør til sammen livets sum af lykke. Når disse ting bliver forsømt, fører det til bitterhed og sorg. – *Vidnesbyrdene* bd. 3 s. 539, 540 (1875).

Sektion III – Udvikling af sindet

Kap. 11 – Bibelstudiet og sindet.

Fundamentet for al studium. – Guds ord skal være fundamentet for al studiet, og åbenbaringens ord studeres omhyggeligt, appellerer og styrker intellektet såvel som hjertet. Intellektets kultur er nødvendigt, så vi kan forstå den åbenbaringen af Guds vilje med os. Det kan ikke forsømmes af dem som er lydige mod Hans bud. Gud har ikke givet os sindets evner, for at blive brugt på billige og intetsigende sysler. – *MS 16*, 1896.

Princippets styrke. – Når de bibelske sandheder modtages, vil de opløfte sindet og sjælen. Hvis Guds ord blev skattet, som det burde, så ville både unge og gamle være i besiddelse af en indre retskaffenhed og principfasthed, som ville sætte dem i stand til at modstå fristelse. – *Slf. 466* (1905).

Den eneste sande vejleder. – En fortrolig kendskab til skriften skærper erkendelseskraften og befæster sjælen imod Satans angreb. Bibelen er Åndens sværd, som aldrig vil svigte når fjenden overvindes. Den er den eneste sande vejleder i alle troens og praktikkens anliggender. Grunden til at Satan har så stor kontrol over menneskers sind og hjerter, er at de ikke har (90) gjort Guds Ord til deres rådgivningsmand, og alle deres veje ikke har været prøvet af den sande prøve. Bibelen vil vise os hvilken handle måde vi må udøve, for at blive herlighedens arvinger. – *RH 4. jan.*, 1881. (*HC 31.*)

Den højere uddannelse defineres. – Der er ingen højere uddannelse man kan få, som de første disciple, og som åbenbares os gennem Guds Ord. At få den højere uddannelse betyder at følge ubetinget dette ord; det betyder at gå i Kristi fodspor, praktisere Hans dyder. Det betyder at opgive selvished og hellige livet til Guds tjeneste.

En højere uddannelse kræver noget større, noget mere guddommeligt, end den kundskab der blot opnås fra bøger. Det betyder en personlig, erfaringsmæssige kundskab til Kristus; det betyder at være fri fra ideer, vaner og praksis, som kommer fra mørkets fyrstes skole og som er imod loyalitet til Gud. Det betyder at overvinde hårdnakkethed, stolthed, selvished, verdslig ærgerrighed og vantro. Det er budskabet om udfrielse fra synd. – *CT 11, 12* (1913).

Inspirer sindet. – I Guds ord finder sindet emner til den dybeste tanke, den mest ophøjede higen. Her kan vi have fællesskab med patriarker og profeter og lytte til den Eviges røst idet Han taler til mennesker. Her beskuer vi Himlens majestæt, idet Han ydmygede Sig selv og blev vor stedfortræder og sikkerhed, for at dække mørkets magter på egen hånd, og for at vinde sejr for vor skyld. Ses disse temaer på en ærbødig måde, kan de ikke undgå at blødgøre, rense og forædle hjertet, og samtidig indgyde ny styrke og livskraft i sindet. – *CT 52, 53* (1913).

Det åbenbarer livets målsæt. – Men det som er over alle andre tanker og får os til at værdsætte bibelen, er hvad det er åbenbart for mennesker Guds vilje. Her lærer vil formålet med vor skabelse og de midler som (91) kan opnås. Vi lærer hvordan vi bedst udnytter det nuværende liv, og hvordan vi sikrer os det fremtidige liv. Ingen andre bøger kan besvare sindets spørgsmål eller hjertets længsel. Ved at få kendskab til Guds ord og give agt derpå, kan mennesker rejse sig fra degenerationens laveste dybder og blive Guds sønner, knyttet til syndfrie engle. – *CT 53, 54* (1913).

Lignelser der indprenter og opvækker sindene. – Gud har planlagt at vore sind skal indprentes, opvækkes og instrueres med Hans hellige lignelser. Han vil have at naturen skal modvirke de forsøg der gøres på at adskille videnskab fra bibelkristendom. Han ønsker at naturens ting, som hilser vore sanser skal fange opmærksomheden og indprente himmelske sandheder på sindet. – YI, 6. maj, 1897.

Bibelen uden rival. – Som en dannende kraft er bibelen uden sidestykke. Intet vil give alle åndsevnerne mere livskraft, som at få de studerende til at gribe åbenbarelsens forbløffende sandheder. Sindet afpasser sig gradvist til de emner, det får lov til at dvæle ved. Hvis det kun optages af banale ting og udelukker store og højtragende emner, vil det formindskes og svækkes. Hvis det aldrig skal kæmpe med vanskelige problemer, eller fatte vigtige sandheder, vil det efter en tid, næsten miste evnen til at vokse. – *Vidnesbyrdene* 5 24 (1882).

Accepter med simpel tro. – Gud ønsker, at mennesker skal bruge sine tænkeevner, og bibelstudier vil styrke og højne ånden, således som intet andet studium kan gøre det. Det er den bedste intellektuelle såvel som åndelige øvelse for menneskeånden. Dog skal vi vogte os for at forgude fornuften, som er den menneskelige svaghed og skrøbelighed underlagt.

Dersom vi ønsker, at skriften ikke skal fordunkles for vor forstand, således at de tydeligste sandheder ikke vil kunne opfattes, må vi besidde et lille barns enfoldighed og tro, være villige til at lære og bede om Helligåndens bistand. (92) En forståelse af Guds kraft og visdom og af vor egen evneløshed til at fatte hans storhed bør stemme til ydmyghed og vi bør åbne hans ord med hellig ærefrygt, som om vi trådte frem for hans åsyn. Når vi kommer til Bibelen, bør fornuften anerkende en autoritet, som er højere end den selv og forstanden må bøje sig for den store "JEG ER". – *Vidnesbyrdene* 5 703, 704 (1889).

Intet af det der omtåger Guds ord, skal studeres. – Jesus Kristus er vor åndelige berøringssten. Han åbenbarer Faderen. Den mad må ikke gives til hjernen, som vil bringe slør eller tåge over Guds ord. Der bør ikke være tegn på ubekymret forsømmelighed når det gælder opdyrkelse af hjertets grobund. Sindet må beredes til at værdsætte Kristi gerninger og ord, for Han kom fra himlen for at vække et ønske og give livets brød til alle som hungre efter åndelig kundskab. – *MS* 15, 1898.

Skrifterne genkender menneskets valg af moral. – Når vi søger i Guds ord, er engle ved vor side og kaster klare lysstråler på de hellige sider. Skrifterne appellerer til menneskers evne til at vælge mellem rigtigt og forkert. De taler til det med advarsel, irettesættelse, bøn og opmuntring. Dette sind må opøves i Guds Ords ophøjede sandheder, ellers svækkes det. Vi har sandheden, som den er bragt ud i tryksager, men det er ikke nok at forlade sig på andre menneskers tanker. Vi må selv undersøge den, og lære grundlaget for vor tro ved at sammenligne skriftsted med skriftsted. Tag jeres Bibel, og trygl Gud om at oplyse jeres sind. – RH, 4. mar., 1884.

Menneskesind finder sin ædleste udvikling. – Hvis bibelen blev studeret som den skulle, ville mennesker blive stærke i forstand. De emner der behandles i Guds Ord, dens ophøjede enkelthed i sine udtryk, de ædle temaer som den bringes for sindet, udvikler evnerne i mennesket som ikke ellers kan udvikles. I Bibelen åbnes bundløse områder op for fantasien. Den studerende vil komme fra en (93) overvejelse af dets store temaer, fra foreninger med sine ophøjede billeder, af renere og ophøjet i tanke og følelse end hvis han havde brugt tiden på at læse et værk af menneskelig oprindelse, til at ikke sige noget af spøgende karakter.

Unge mennesker når ikke det ædleste udviklingsstade, når de forsømmer visdommens højeste kildevæld – Guds Ord. Grunden til at vi har så få mennesker med godt sindelag, stabilitet og solidt værd, er at Gud ikke frygtes, Gud elskes ikke, religionens principper føres ikke ud i livet, som de burde. – CTBH 126, 1890. (FE 165.)

Søg efter den skjulte rigdom. – Bibelen skal være vor vejviser. Der er ikke noget, der kan udvide bevidstheden og styrke intellektet så meget som bibelstudium. Intet andet studium vil i den grad løfte sjælen og styrke evnerne, som studiet af de levende visdomsord. Tusinder af ordets forkyndere har svækket deres evner ved at beskæftige sig med hverdagsagtige ting i stedet for ivrigt at granske Guds ords skjulte skatte. Når sindet beskæftiger sig med at studere Guds ord, vil forståelsen øges og evnen til at fatte store og ædle sandheder vil udvikles.

Det, som sindet får lov at beskæftige sig med, er med til at afgøre om det svækkes eller styrkes. Hvis sindet ikke opdrages til at anstrenge sig i forsøget på at forstå sandheden ved at sammenligne tekst med tekst vil det blive snævert og miste sin karakter. Vi bør bevidst søge efter sandheder, som ikke ligger lige for. – RH, Sept. 28, 1897.

Bibelen styrer livet på ret vej. – Hele bibelen er en åbenbarelse af Guds herlighed i Kristus. Når den modtages, tros og adlydes, bliver den et mægtigt middel til at forvandle karakteren. Den er en herlig afspore den tvingende magt, som vækker de legemlige og åndelige (94) evner og kræfter og fører livet ind på rigtige veje.

Grunden til, at de unge og endog de ældre så let føres ind i fristelse og synd, er, at de ikke læser Guds ord og grunder på det, som de burde. Den mangel på en fast, bestemt viljekraft, som viser sig i liv og karakter, skyldes at de har forsømt Guds ords hellige undervisning. De gør sig ikke alvorlig anstrengelse for at dvæle ved det, som ville kunne opflamme rene og hellige tanker og holde sindet borte fra det, som er urent og usandt. – Slf. 466 (1905).

Den åbenbarer reglerne for hellig levevis. – Herren har i sin barmhjertighed åbenbaret Sine regler for ret levevis, Hans bud, og Hans love i Sine skrifter. Deri fortæller han om de synder der skal undgås; Han forklarer frelsesplanen for os, og udpeger vejen til himlen. Hvis de adlyder Hans formaninger at ”ransage skrifterne,” behøver ingen at være uvidende om disse ting.

Sjælens faktiske vækst i dydighed og guddommelig kundskab er ved vækstplanen – hele tiden lægge til de nådegaver, som Kristus gjorde et uendelig offer for at få alle inden for rækkevidde. Vi er begrænsede, men vi skal have en fornemmelse af det uendelige.

Sindet må belastes med at beskue Gud og Hans forunderlige plan for vor frelse. Sjælen vil således løftes over almindelige ting og fæstnes på ting der er evige.

Tanken at vi er i Guds verden og nærheden af universets store Skaber, som gjorde mennesket i Sit eget billede, efter Sin egen lighed, vil løfte sindet til bredere, højere områder for meditation end opdigtet historie kan. Tanken at Guds øjne våger på os, at Han elsker os og har så stor omsorg for faldne mennesker, som at give Sin dyrebare elskede Søn, for at genløse os så vi ikke går helt fortabt, er en stor enhed, og den som åbner sit hjerte til at acceptere og tænke over disse store temaer, vil aldrig stille sig tilfreds med trivielle og sensationelle emner. – RH, 9. nov., 1886.

(95) **Et nyt hjerte betyder et nyt sind.** – Ordene "Et nyt hjerte giver jeg jer" betyder, "Et nyt sind vil jeg give jer." Denne forandring af hjertet er altid efterfulgt med en klar opfattelse af kristen pligt, en forståelse af sandhed. Klarheden i vort sandhedssyn vil stå i forhold til vor forståelse af Guds Ord. Han som er nøje og bønlig opmærksom på Skriften, vil få en klar opfattelse og sund dømmekraft, som han i sin adgang til Gud, når en højere grad af intelligens. – RH, 10. nov., 1904.

Skal ikke løses skødesløst. – Når vi vender os til den Hellige Skrift har vi ingen sikkerhed hvis vi læser dens sider skødesløst. . . . Rank op i sindet til den højere opgave der er lagt foran, og studér med bestemt interesse, så du kan forstå den guddommelige sandhed. Dem som gør dette vil være overrasket over at finde hvad sindet kan opnå. – YI, 29. juni., 1893. (HC 35.)

Udenadslære hjælper sindet. – Sindet må betvinges og ikke få frit løb. Det bør oplæres til at dvæle ved Skriften og dvæle ved ædle og ophøjede temaer. Dele af skriften, endog hele kapitler, kan læres udenad, og gentages når Satan kommer ind med sine fristelser. Det otteoghalvtredsindstyvende kapitel i Esajas er et godt et i denne situation. Omgør sjælen med restriktioner og instruktioner som er givet ved Guds Ånds inspiration.

Da Satan ville lede sindet til at dvæle ved jordiske og sensuelle ting, kan han mest effektivt tilbagevises med et "Der står skrevet." . . . Da han antydede tvivl om vi virkelig er det folk Gud leder, som Han i prøver og forsøg bereder til at stå på den store dag, så vær parat til at møde hans insinuationer, med et klart bevis fra Guds Ord at dette er det restfolk som holder Guds bud og har Jesu tro. – RH, 8. apr., 1884.

Bibelstudier giver velafbalancerede sindelag. – Dem som er under Helligåndens træning vil være i stand til at (96) lære Ordet intelligent. Og når det gøres til studiebogen, under alvorlig bøn for Åndens vejledning og fuld overgivelse af hjertet, til helligelse ved sandheden, vil det udrette alt det Kristus har lovet.

Resultatet af bibelstudium vil være velafbalancerede sindelag; for at fysiske, mentale og moralske kræfter vil kunne udvikles harmonisk. Der vil ikke ske lammelse i åndelig kundskab. Forståelsen vil opildnes, følsomheden vil vækkes, samvittigheden vil blive følsom, forståelsen og følsomheden vil renses, en bedre moralsk atmosfære vil skabes, og en ny kraft til at modstå fristelse vil blive givet. – SpTEd 27, 12. juni, 1896. (FE 433, 434.)

En modgift mod giftig indtrængen. – Når sindet er fyldt med bibelsandhed, slår dets principper dyb rod i sjælen, og forkærligheden og smag bliver giftet med sandheden, og der er intet ønske om forringende og opildnende litteratur der svækker de moralske kræfter og forulykker de evner Gud har givet til nyttigt brug. Bibelkundskab viser sig som modgift mod den giftige indtrængen, der kommer af uforsigtig læsning. – RH, 9. nov., 1886. (HC 202.)

Beskytter mod overtro. – Hvis undervisningen i dette Ord blev gjort til den styrende indflydelse i vore liv, hvis sind og hjerte kom under dets betvingende magt, ville de onder der nu er i menighederne og familierne ikke finde sted. . . . Læren i Guds Ord skal kontrollere sind og hjerte, og hjemmelivet må demonstrere kraften i Guds nåde. . . .

Uden bibelen skulle vi fare vild af falske teorier. Sindet vil underlægges overtroens og falskneriets tyranni. Men har vi en den autentiske beretning om verdens begyndelse, behøver vi ikke at hæmme os selv med menneskelige gætterier og uholdbare teorier. – RH, 10. nov., 1904.

(97) **Det forbedrer fornuftsevnerne.** – Hvis sindet har fået til opgave at studere Bibelen efter informationer, vil fornuftsevnerne udnyttes. Under studiet af skrifterne udfoldes sindets tanker, og bliver mere velafbalancerede end hvis de optager den generelle information fra de bøger der bruges, og som ikke har forbindelse med bibelen. Ingen kundskab er så sikker, så pålidelig og vidtrækkende, som den der fås fra et studium af Guds Ord. Den er fundamentet for al sand kundskab.

Bibelen er som et kildevæld. Jo mere du ser i den, des dybere ser den ud. Den hellige beretnings store sandheder har forbavsende styrke og skønhed og er ligeså vidtrækkende som evigheden. Ingen videnskab er på niveau med den videnskab der åbenbarer Guds karakter.

Moses var uddannet i hele ægypternes visdom, og dog sagde han: "Se, jeg har lært eder anordninger og lovbud, således som Herren min Gud har pålagt mig, for at I skal handle derefter i det land, I skal ind og tage i besiddelse; hold dem og følg dem! thi det skal være eders visdom og eders kløgt i de andre folks øjne. Når de hører om alle disse anordninger, skal de sige: ”Sandelig, det er et vist og klogt folk, dette store folk!” – RH, 25. feb., 1896. (FE 393.)

Berig evnerne med livskraft. – Hvorfor skal denne bog – denne dyrebare rigdom – ikke ophøjes og værdsættes som en værdsat ven? Dette er vort kort over livets stormfulde hav. Den er vor vejlederbog der viser os vejen til de evige boliger og den karakter vi må have for at bo i dem. Der er ingen anden bog som ved grundig gennemlæsning vil være så ophøjende og styrkende for sindet som bibelstudiet. Her vil forstanden finde temaer af den mest ophøjede karakter, og kræve alle dets kræfter. Der er intet der vil give mere livskraft til vore evner som at sætte dem i kontakt med åbenbaringens forbløffende sandheder. Anstrengelserne for at gribe og måle disse store tanker udvider sindet. Vi må grave dybt ned i sandhedens mine og samle dyrebare rigdomme som vil berige sjælen. (98) Her kan vi lære den sande vej til liv, den sikre vej til død. – RH, 4. jan., 1881. (HC 31.)

Bibelstudier vil udvide sindet. – Biblen er vor vejleder på sikre stier, der leder til evigt liv. Gud har inspireret mennesker til at skrive det som bringer sandheden til os, som vil tiltrække, og som vi, hvis det praktiseres, sætter modtageren i stand til at få den moralske kraft så de mest lærte sindstanker kan bringes i orden. Sindstanker hos dem som gør Guds ord til deres studium, vil blive større. Langt mere end noget andet studium, er dette studium beregnet til at øge fatteevnen og berige alle evner med ny kraft. Det bringer sindet i kontakt med sandhedens brede og forædlende principper. Det bringer hele himlen ned i tæt forbindelse med menneskelige sindstanker, og tildeler visdom, kundskab og forståelse. – YI, 13. okt., 1898, (SD 70.)

Bibelen er en åbenbaring af Jehova. – Gennem hele tiden skal denne bog stå som en åbenbaring af Jehova. De guddommelige orakler er blevet overbragt mennesker som værende Guds kraft. Sandhederne i Guds Ord er ikke blot følelsesmæssig holdning, men den Allershøjestes udtryk. Han som gør disse sandheder til en del af sit liv bliver en ny skabning i enhver forstand. Han får ikke nye mentale kræfter, men det mørke, som uvidenhed og synd har omtåget forståelsen, er borte. – RH, 10. nov., 1904.

Kap. 12 — Flid [Se kapitel 65, "Ladhed."]

Stræb og vind. – Det er et hårdt studium, slidsomt, udholdende flid, som vinder sejre. Spild ingen timer, ingen øjeblikke. Resultatet af arbejde – alvorligt, trofast arbejde – vil kunne ses og påskønnes. Dem som ønsker stærkere sindelag, kan få det ved flid. Sindet vokser i styrke og kraft når det bruges. Det bliver stærkt ved hård tænkning. Han som bruger sine mentale og fysiske kræfter vil blive stærk ved hård tænkning. Han som bruger sine mentale og fysiske kræfter vil nå de største resultater. Enhver kraft i mennesket vil styrkes når den bruges. – RH, 10. mar., 1903.

Opnå højest mulig kapacitet. – Det egentlige formål med uddannelse bør overvejes omhyggeligt. Gud har instrueret enhver med evner og kræfter, at dette må bringes tilbage til ham med renter. Alle gaver er tilstået os, som skal bruges til det yderste. Han forlanger at enhver af os opelsker vore kræfter, og opnår de højest mulige nyttige evner, så vi kan gøre et ædelt arbejde for Gud, og velsigne menneskeheden. Alle talenter som vi besidder, om det er den mentale rummelighed, penge eller indflydelse, er det Guds, så at vi kan sige sammen med David: ”Fra (100) dig kommer det alt sammen, og af din egen hånd har vi givet dig det.” (1 Krøniker 29,14). – RH, 19. aug., 1884. (FE 82.)

Fine mentale kvaliteter kommer ikke af ulykker. – Succes i dette ords egentlige betydning beror ikke på tilfældigheder eller på skæbnen. Den skyldes Guds forsyns styrelse og er belønningen for tro og skønsomhed, god opførsel og udholdenhed. Mennesker kommer ikke i besiddelse af en god forstand og en høj moral ved et tilfælde. Gud giver anledningerne, og resultatet afhænger af den måde, de benyttes på. – PK 236 (1917).

Vi har brug for åndskultur. – Åndskultur er hvad vi som et folk behøver og hvad vi må have for at kunne imødekomme tidens krav. Fattigdom, ringe herkomst og ugunstige omgivelser behøver ikke at hindre åndens udvikling. De åndelige evner må styres af viljen og sindet skal ikke have lov til at strejfe eller distraheres med forskellige midlertidige emner, der ikke går i dybden.

I alt studium vil der melde sig vanskeligheder, men giv aldrig fortabt på grund af modløshed. Forsk, gransk og bed! Grib enhver vanskelighed an med mandighed og styrke; tag viljekraften og den dyd som hedder tålmodighed til hjælp og grav så med større alvor, indtil sandhedens ædelsten ligger klar og skøn foran dig – så meget mere kostelig på grund af de vanskeligheder du havde med at finde den.

Men fortsæt så ikke stædigt med, at betragte dette ene punkt og at samle alle åndens kræfter om det og altid at tale om det til andre; tag fat på et nyt emne og studer dette omhyggeligt. Således vil den ene hemmelighed efter den anden udfolde sig for din opfattelse. Ved denne fremgangsmåde vil du opnå to værdifulde sejre. Du vil ikke alene tilegne dig nyttig viden, men en sådan anspændelse af tankerne vil forøge dine åndsevner. Den nøgle man finder til at lukke op for den ene hemmelighed, kan også åbenbare andre dyrebare kundskabsperler, som hidtil ikke var blevet opdaget – *Vidnesbyrdene* 4 414 (1880).

(101) **Sindets love.** – Det er en lov at sindet vil blive indsnævret eller udvidet i forhold til dimensionerne af de ting, sindet beskæftiger sig med. De mentale kræfter vil visselig blive indskrænkede og tabe evnen til at gribe Guds ords dybe mening, om de ikke stadigt og ivrigt sættes til at ransage efter sandhed. Sindet vil blive udvidet, dersom det beskæftiger sig med undersøgelsen af forholdet mellem bibelens forskellige emner, idet skriftsted sammenlignes med skriftsted, de åndelige ting med åndelige ord. Gå under overfladen; de rigeste tankers skatte ligger og venter på den dygtige og ivrige gransker. – RH, 17. juli, 1888. (MYP 262.)

Genkalder skjulte kræfter. – I hverdagslivet er der mange der slider tålmodig med sine daglige opgaver, ubevidst om de skjulte kræfter som, hvis de blev vækket til aktion, ville sætte ham blandt verdens store ledere. Der er brug for en dygtig hånd til vække og udvikle disse slumrende kræfter. Det var sådanne mennesker som Jesus knyttede til Sig, og han gav dem fortrin i tre års oplæring under Hans egen varetægt. Intet studieseminar i rabbinernes skoler eller i filosofiske anstalter kunne sætte sig lige med dette. – CT 511 (1913).

Mange kan blive intelligente stormænd. – Mange af vore medarbejdere kunne i dag være intelligente stormænd, om de ikke var tilfreds med at være på et lavt niveau men var ihærdige og lader deres tanker og undersøgelser pløje dybt. Mange af vore unge er i fare for at være overfladiske, ikke vokse op til mænds og kvinders fulde mål i Kristus Jesus. De tror de har tilstrækkeligt med kundskab og forståelse om emner, og hvis de ikke elsker studiet vil de ikke pløje dybt for at opnå alle de rigdomme som de kan få. – Brev 33, 1886.

Selvdisciplin er nødvendig. – Gud kræver oplæring af mentale evner. De behøver at være så dannede (102) at vi kan, om nødvendigt, sætte sandheden for den højeste jordiske kræft til Guds ære. Hver dag er der brug for Guds omvendende kraft på hjerte og karakter. Enhver som hævder at være et Guds barn må føre selvdisciplin; for på den måde vil sindet og viljen underkastes Guds vilje. En fast disciplin i Herrens sag vil udrette mere end veltalenhed og de mest strålende talenter. Et almindeligt sindelag som er veltrænet, vil udrette mere og et højere arbejde end de mest uddannede menneskesind og de største talenter, som ikke har selvkontrol. – RH, 28. juli, 1896.

Engle tager vare på tænkende menneskesind. – Himmelske engle . . . arbejder på at tage vare på tænkende mennesker, og deres kræfter er mægtigere end mørkets hære. Der er menneskesind som har med hellige ting at gøre, som er i nær forbindelse med Gud og som ikke ser Guds Ånd. Med mindre Hans nåde forvandler dem, til billedet af Kristi lighed, Hans Ånd vil forlade dem, ligesom vand trænger ud af et utæt kar. Deres eneste håb er at søge Gud af hele deres sind, hjerte og sjæl. Så vil de retmæssigt stræbe efter herredømmet. Satan vil stjæle fantasien og hengivenheden, hvis du giver ham chance dertil. – MS 11, 1893.

Det højeste helligede mål er påkrævet. – "Min nåde er dig nok " (2. Korinter 12,9) er den Store Lærers forsikring. Grib ordnes inspiration, og tal aldrig, aldrig tvivl og vantro. Vær energisk. Der er ingen halv-om-halv tjeneste i en ren og ubesmittet religion. "Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, og med al din sjæl, og med hele dit sind, og med hele din styrke" (Markus 12,30). Det allerhøjeste hellige mål afkræves dem som tror Guds Ord. – SpTEd 30, 12. juni, 1896. (CT 360.)

(103) **Stå i din gudsgivne personlighed.** – Gud har givet os evner til at tænke og handle, og det er ved at handle med forsigtighed og forvente visdom fra ham, at man bliver i stand til at bære ansvar. Brug den personlighed, som Gud har givet dig; vær ikke en andens skygge. Tro, at Herren vil virke i dig, ved dig, ved dig og gennem dig. – Slf. 506 (1905).

Verdens fordærvende skimmelsvamp (formaning til en prædikant som elskede spekulation). – Du er et menneske som ikke burde være en sandhedsunderviser. Du burde være meget længere fremme i erfaring og i kundskab til Gud, end du er. Du burde være et menneske med forståelse; for Gud har givet dig forstandsevner, som passer til den højeste opdyrkning. Havde du skilt dig af med din tilbøjelighed til spekulationer, ville du have arbejdet i stik modsat retning, ville du nu være i stand til at gøre et acceptabelt arbejde for Gud.

Havde du oplært dit sind rigtigt og brugt dine kræfter til Guds ære, ville du være helt kvalificeret til at bære advarselsbudskabet til verden. Men verdens skimmelsvamp har påvirket dit sind så meget at det ikke er helliget. Du har ikke opdyrket de evner som kunne gøre dig til en fremgangsrig åndelig medarbejder i Guds sag. Du kunne have arbejdet på at oplære dit sind i rette linjer. Hvis du ikke får forstand på sandheden nu, vil det helt og alene være din egen skyld.– Brev 3, 1878.

Gå støt fremad. – Jeg ønsker at dit mål skal være helligt, så at Guds engle kan indgyde en hellig iver i dit hjerte, og lede dig til at gå støt og solidt fremad og gøre dig til et klart og skinnende lys. Dine forstandsevner vil øge i kraft og sundhed, hvis hele dit væsen, krop, sjæl og ånd – er helliget til at fuldføre et helligt arbejde. Gør alt hvad du kan, i og gennem Kristi nåde, for at få den højeste standard, der er sat foran dig. Du (104) kan være lige så fuldkommen i din sfære, som Gud er fuldkommen i Hans sfære. Har Kristus ikke erklæret: ”Vær derfor I fuldkommen, ligesom jeres Fader i himlen er fuldkommen” (Mattæus 5,48)?– Brev 123, 1904.

Opdyrk enhver kraft. – Han ønsker, at vi stadig skal gøre fremgang i hellighed, i lykke og i dygtighed. Alle har evner, som de må lære at betragte som hellige gaver, lære at påskønne som noget, Herren har givet dem, og at anvende dem på rette måde. Han ønsker, at de unge skal udvikle sig i enhver henseende og gøre aktiv brug af deres evner. Han vil, at de skal nyde alt, hvad der er nyttigt og dyrebart her i livet, og være gode og gøre godt og samle sig selv en himmelsk skat for det kommende liv. – Slf. 403 (1905).

Anledninger er inden for alles rækkevidde. – Der er anledninger og fortrin som er inden for alles rækkevidde, til at styrke de moralske og åndelige kræfter. Sindet kan udvidet og forædles og burde kunne dvæle ved himmelske ting. Vore kræfter må opdyrkes til det yderste, ellers vil vi ikke kunne møde Guds standard.

Hvis det [sindet] ikke flyder i himmelvendt retning, bliver det et nemt bytte for Satans fristelser, for at gå ind i verdslige projekter og virksomheder der ikke har nogen særlig forbindelse med Gud. Og al iver, helligelse, utrættelig energi og brændende ønsker bringes ind i dette arbejde, og djævelen står og ler over at se mennesker bryde så vedholdende med deres anstrengelser, for et mål der aldrig vil nås, som undgår menneskets greb om det. Men hvis han kan holde dem forblindet med dette grundløse bedrag, at de vil give hjernen, ben og muskler styrke til formål som de aldrig vil nå, så er han glad, for sindets kræfter, som tilhører Gud, som Gud gør krav på, afledes fra sit rette mål, det rette formål.– Brev 17, 1886.

Fjenden behøver ikke at forhindre den daglige vækst. – Beslut dig for at nå en høj og hellig standard, gør dine (105) mærkesager store; handle med det alvorlige formål som Daniel gjorde, støt og udholdende; og der er ikke noget af det fjenden kan gøre, som vil forhindre din daglige vækst. Uanset besværlighederne, forandringerne, forviklingerne så kan du vokse i mental livskraft og moralsk styrke.

Ingen behøver at være uvidende, medmindre de vælger dette. Der skal hele tiden ydes kundskab; det er sindets føde. Os der venter på Kristi komme, bør bestemme os for at vi ikke hele tiden vil leve dette liv på tvivlens håbløse side, men i forståelse for åndelige færdigheder. Vær Guds mennesker, på den vindende side.

Alle som ønsker det, har kundskaben inden for rækkevidde. Gud har planlagt at sindet skal blive stærkt, tænke dybere, fuldere og klarere. Vandre med Gud, ligesom Enok gjorde; gør Gud til din Rådgivningsmand og du kan ikke gøre andet end fremskridt.– Brev 26d, 1887.

Grib fat i Gud og gå fremad. – Gud har givet mennesker forstand, og begavet det med anlæg for fremskridt. Der må være fast greb på Gud, lægge overfladiskhedens forlystelser og al urenhed bort. Overvind alle karaktermangler.

Selvom der er en naturlig tendens til en nedadgående kurs, er der en kraft der vil forene sig med menneskets alvorligste møje. Hans viljekraft vil have en modvirkende tendens. Hvis han vil forene sig med denne guddommelige hjælp, kan han modstå fristerens røst. Men Satans fristelser er i harmoni med hans mangelfulde, syndige tendenser, og tilskynder ham til at synde. Alt hvad han har at gøre er at følge lederen Jesus Kristus, som vil fortælle ham præcis hvad han skal gøre. Gud drager dig, fra Sin trone i himlen, overbringer dig en evig herlighedskrone, og påbyder dig at kæmpe troens gode strid og løbe udholdende dette væddeløb. Stol på Gud hvert øjeblik. Han er trofast som leder dig fremad. – Brev 26d, 1887.

Guds høje ideal for sine børn. – Guds ideal for sine børn er højere, end den højeste menneskelige (106) tanke kan nå. Guddommelighed, lighed med Gud, er det mål, vi skal nå til. Foran den, der skal lære, ligger en vej åben med stadige fremskridt. Han har et formål at opfylde, et mål at nå, som indbefatter alt, hvad der er godt, rent og ædelt. Han vil nå frem så hurtigt og så langt som muligt inden for hver eneste gren af sand kundskab. Men hans bestræbelser vil være rettede mod mål, som er hævet lige så højt over blot selviske og timelige interesser som himlene er højere end jorden. – Ud 18 (1903).

Kap. 13 – Føde for sindet.

Skønsom udnyttelse i modsætning til misbrug. – Gud skænker os talenter til forstandig anvendelse, ikke til misbrug. Uddannelsen er kun en forberedelse af de fysiske, intellektuelle og moralske kræfter til den bedste udførelse af alle livets pligter. Upassende læsning giver en falsk uddannelse. Udholdenheden samt hjernens kraft og aktivitet kan formindskes eller forøges, alt efter den måde hvorpå den bliver benyttet. – *Vidnesbyrdene* 4 498 (1880).

Sund føde for sindet. – Ren sund læsning vil være det for sindet, som sund føde er for kroppen. Derved vil du blive stærkere til at modstå fristelse, forme de rette vaner, og handle efter de rette principper. – RH, 26. dec., 1882. (SD 178.)

Pas på sjælens adgangsveje. – Men vi skal selv gøre noget for at modstå fristelsen. Hvis man ikke vil blive et bytte for Satans fristelser, må man sætte vagt ved sjælens indfaldsveje og undgå at læse, se eller høre noget, som kan fremkalde urene tanker.

Man bør ikke planløst lade sindet dvæle ved et hvilket som helst emne, som sjæleffjenden bringer på bane. (108) Apostlen Peter siger: "bind derfor op om jeres sinds lænder, vær ædru. I må ikke rette jer efter de lyster, som I før, i jeres uvidenhed, levede i. Men ligesom han, der kaldte jer, er hellig, således skal også I være hellige i al jeres færd." 1. Pet. 1, 13-15.

Paulus siger: "Alt, hvad der er sandt, hvad der er sømmeligt, hvad der er retskaffent, hvad der er rent, hvad der er elskeligt, hvad der har godt lov, al dyd og alt, hvad der er ros værd: det skal I have i tanke!" Fil. 4, 8. Det forudsætter alvorlig bøn og stadig årvågenhed at kunne gøre dette. Vi behøver til stadighed Helligåndens hjælp. Han vil lede vore tanker opad og vænne vort sind til at dvæle ved det rene og hellige. Vi bør også flittigt læse i Guds ord. "Hvorledes holder en ung sin vej ren? Ved at holde sig efter dit ord." Jeg gemmer dit ord i mit hjerte for ikke at synde imod dig." Sl. 119, 9. og 11. – PP 460 (1890).

Karakteren åbenbares ved valg af læsestof. – Naturen af ens religiøse erfaring afsløres ved valg af læsestof i fritiden. For at få en sund harmoni i sindet og sunde religiøse principper, må de unge leve i samfund med Gud gennem Hans Ord. Udpege frelsens vej igennem Kristus, Bibelen er vor guide til et højere og bedre liv. Den indeholder de mest interessante og mest belærende historie og biografi som nogen sinde er skrevet. Dem hvis fantasi aldrig er blevet forvansket af at læse fiktion, vil finde bibelen som den mest interessante bog. – YI, 9. okt., 1902. (MYP 273, 274.)

Nogle bøger forvirrer Sindet. – Mange af de bøger der fylder i jordens store biblioteker, forvirrer sindet mere end de hjælper forståelsen. Alligevel bruger mennesker (109) store summer penge på at købe sådanne bøger, og år på deres studie, skønt de har en Bog inden for deres rækkevidde, med ord fra Ham, som er visdommens Alfa og Omega. Den tid der bruges på at studere disse bøger, kunne bedre bruges på at få kundskab til Ham, hvem evigt liv rettelig kendes. Kun dem som har denne kundskab vil til sidst høre ordene: "I denne fylde har I del, idet I er i ham." (Kolossenserne 2,10). – (Pamflet) *Ord til råd*, 1903. (CH 369.)

Forvirret forståelse. – Når Guds ord lægges til side, frem for bøger der leder bort fra Gud, og forvirrer forståelsen af himlens riges principper, er den undervisning der gives en fordrejelse af navnet. Medmindre den studerende får en ren og mental føde, rensat grundet for såkaldt højere undervisning, som er blandet med hedenske følelser, kan han ikke kende Gud rigtigt. Kun dem som samarbejder med himlen om frelsens plan, kan vide hvad sand uddannelse er i sin enkle betydning. – CT 15 (1913).

Hedenske forfatteres despotiske magt (ord fra den undervisende engel). – Det menneskelige sind betages let af Satans løgne; og disse værker skaber en afsmag for betragtning af Guds ord, som, hvis det bliver modtaget og værdsat, vil sikre modtageren evigt liv. I er vanemennesker og bør erindre, at rigtige vaner er velsignelser både i deres indvirkning på jeres egen karakter og i deres indflydelse over andre til det, som er godt; men forkerte vaner, som én gang er blevet grundfæstet, over en despotisk magt og bringer sindet i trældom. Dersom I aldrig havde læst et ord i disse bøger, ville I, i dag have været langt bedre i stand til at forstå Bogen, som fremfor alle andre bøger er studium værd og som giver de eneste korrekte begreber om den højere uddannelse." – *Vidnesbyrdene* 6 162 (1900).

(110) **Overfladisk læsning fremmer sygelig indbildning.** – Der er mange af vore unge Gud har begavet med højere evner. Han har givet dem de allerbedste talenter, men deres kræfter er blevet svækket, deres sind forvirret og afkræftet og i årevis har de ikke vokset i nåden og i kundskab til vor tros grunde, fordi de har tilfredsstillet en smag for romanlæsning. De har ligeså svært ved at styre lysten for en sådan overfladisk læsning, som drankeren har ved at styre sin lyst til berusende drikke.

Disse kunne i dag være knyttet til vore forlagshuse og være effektivere arbejdere til at føre bogvirksomhed, lave kopier til trykkemaskinen, eller læse korrektur; men deres talenter er blevet

forvanskede til at være mentale dyspeptikere og som følge deraf ikke egnet til en ansvarsbetyngt stilling hvor som helst. Indbildningskraften er sygelig. De lever et uvirkeligt liv. De er ikke udrustede til livets praktiske opgaver; og det som er det mest sørgelige og nedslående er at de har mistet al sans for solid læsning.

De er blevet bedåret og fortryllet med så stærkt sindsoprivende spændingshistorier som dem i *Onkel Toms hytte*. Den bog gjorde godt i sine dage for dem, som behøvede at opvække deres forkerte tanker om slaveriet, men vi står på grænserne til den evige verden, hvor der ikke er brug for sådanne historier i beredelsen til det evige liv. – *Vidnesbyrdene* 5 518, 519 (1889).

Bøger der svækker tankerne. – Kærlighedshistorier og intetsigende, spændende eventyr udgør en anden klasse af bøger, som er en forbandelse for enhver læser. Forfatteren kan tilføje en god morale og indflette religiøse tanker gennem hele værket, det vil dog i de fleste tilfælde blot være Satan, der optræder i engledragt, for så meget mere effektivt at forføre og bedrage. Sindet påvirkes i høj grad af, hvilken næring det får. Læserne af intetsigende og spændende eventyr bliver uegnede til at udføre de pligter, som ligger foran dem. De lever (111) et uvirkeligt liv og har intet ønske om at granske skrifterne og styrkes ved den himmelske manna. Sindet svækkes og mister sin kraft til at overveje pligtens og skæbnens store problemer. – *Vidnesbyrdene* 7 165 (1902).

Fiktion og sensuelle tanker. – Den mentale føde som han [fiktions-læseren] har fået smag for, har en forurenende virkning, og leder til beskidte og sensuelle tanker. Jeg har følt en oprigtig medynk for disse sjæle, idet jeg har set hvor meget der går tabt hos dem, idet de ikke får vundet en kundskab for Kristus, i hvem vort håb og evige liv er centreret. Hvor megen dyrebar tid går ikke til spilde, hvor den kunne bruges til at studere den sande godheds Forbillede. – CTBH 123, 1890. (MYP 280.)

Sindet synker ned i imbecilitet (advarselsord til en invalid hustru). – Dit sind har i årevis lignet en pludrende bæk, der er næsten fuld af sten og ugræs, således at vandet går til spilde. Hvis dine evner og kræfter var behersket af høje forsætter, ville du ikke være den svækling, du er nu. Du føler, at du må tilfredsstille din stærke hang til dårlig og overdreven læsning.

Jeg så midnatslampen brænde i dit værelse, medens du var fordybet i en eller anden spændende historie, der ophidsede din allerede i forvejen overanstrengte hjerne. Denne fremgangsmåde har svækket dit tag på livet og afkræftet dig fysisk, åndeligt og moralsk. Uregelmæssighed har skabt uorden i dit hus og vil, hvis den fortsættes, medføre, at dit sind synker ned i åndssløvhed. Den prøvedag, Gud har givet dig, er blevet misbrugt og den tid, han har tilstået dig, er forspildt. – *Vidnesbyrdene* 4 498 (1880).

Mentale drankere. – Læsere af overfladiske og spændende eventyr kan ikke udføre de praktiske livs pligter. De lever i en urealistisk verden. Jeg har holdt øje med børn som har fået lov til at læse sådanne historier. Uanset om det var der hjemme eller ude, var de rastløse, drømmende og ude af stand til at tale om andet end de mest almindelige (112) emner. Religiøse tanker og samtaler var helt fremmede for deres sind. Da lysten for sensationelle historier blev vækket, var den mentale smag blevet forvasket, og sindet ikke mættet med andet med denne usunde føde. Jeg kan ikke komme på et mere passende navn for dem, der føjer sig i sådan læsning end at de er mentale drankere. Umådeholdne læsevaner har haft en sådan virkning på hjernen at det ligner de umådeholdne spise- og drikkevaner som kroppen kommer ud for. – CT 134, 135 (1913).

Overdreven nydelse som er syndigt. – Overdreven nydelse af mad, drikke eller søvn er synd. En harmonisk og sund aktivitet af hele legemets og sindets kræfter er lykke; og jo mere ophøjede og forfinede kræfter, des renere og ublandet er lykken. . . . Sindets kræfter bør bruges på det der har med evige interesser at gøre. Dette vil bidrage til legemets og sindets sundhed. – *Vidnesbyrdene* 4 417 (1880).

Overbelaste sindet. – Den studerende som ønsker at bringe to års arbejde ned til et, bør ikke have lov at få sin egen metode. At påtage sig dobbelt arbejde, betyder for mange overbebyrdelse af sindet og forsømme fysiske øvelser. Det er ikke rigtigt at tro at sindet kan optage en overdosis af mental føde; og det er en lige så stor synd at overbelaste sindet, som at overbelaste fordøjelsesorganerne. – CT 296 (1913).

Undersøg også dine samtaler med andre. – Det bedste for enhver er at undersøge nøje hvilken mental føde han får for at spise. Når de kommer til dig, som lever af at tale og som er foruroliget og parat til at sige: ”Fortæl det, og vi vil fortælle det,” så stop og tænk over om samtalen vil give åndelig hjælp, åndelig nytte, så du i åndelig samtale kan spise af Guds Søns kød og drikke af hans blod. ”Kom til ham, den levende sten, der vel er vraget af mennesker, men udvalgt og kostelig i Guds øjne” (1 Peter 2,4). Disse ord siger meget.

(113) Vi skal ikke være vrøvlehoveder, sladretasker, eller sladrehanke; vi skal ikke bære falske vidner. Gud har forbudt os at føre spøgende og letsindig samtale, i spøg og skæmt, eller sige tåbelige ord. Vi står til regnskab over for Gud for hvad vi siger. Vi vil stævnes for dommen, for overilede ord, der ikke er godt for den der taler eller lytter. Lad os da alle sige ord som tjener til opbyggelse. Husk på at du er værdifuld over for Gud. Tillad ingen tarvelig, og tåbelig snak eller forkerte principper der udgør din kristendomserfaring. – *MS* 68, 1897. (FE 458.)

En kvinde hvis øjesyn forvanskede hjertet. – Søster ____ drages væk fra Gud på grund af hendes ikke-troende venner og slægtninge, som ikke elsker sandheden og ikke har forståelse for offeret og den selvfornægtelse der må gøres for sandhedens sag, selvom hun selv har fremragende naturlige egenskaber. Søster ____ har ikke mærket vigtigheden af adskillelse fra verden, som Guds befaling påbyder. Hendes øjnes syn og hendes øres høreelse har fordærvet hendes hjerte. – *Vidnesbyrdene* 4 108 (1876).

Lyde, udseende og indflydelse som demoraliserer. – Der er grund til stor bekymring for dine børn, som støder på fristelser for hvert skridt fremad. Det er umuligt for dem at undgå kontakt med onde kammerater. . . . De vil se noget, høre lyde, og være underlagt påvirkning, som er demoraliserende og som, medmindre de passer ordentligt på, umærkbart vil visselig fordærve hjertet og deformere karakteren. – *Pacific Health Journal*, Juni, 1890. (AH 406.)

Nogle selskaber er som en langsom gift. – Kunne min røst dog nå forældrene over hele landet, ville jeg advare dem om ikke at give efter for deres børns ønsker, i valg af kammerater eller omgangsfæller. Forældre mener (114) at unge har nemmere ved at tage imod skadelige indtryk, end imod guddommelige indtryk. Derfor bør deres omgang med andre være bedst for deres vækst i nåden og for den sandhed, der er åbenbaret i Guds ord, så dette kan befæstes i deres hjerte.

Dersom børn færdes sammen med dem, som bare snakker om uvæsentlige, verdslige ting, vil deres sind komme ned på samme niveau. Dersom de hører at kristne principper bliver overset og vor tro

gjort ubetydelig og dersom deres ører opfanger lumske indvendinger mod sandheden, vil disse ting fæste sig i sindet og være med til at forme karakteren.

Hvis deres tanker er fyldt med historier, hvad enten de er sande eller opdigtede, er der ikke plads for den nyttige information og videnskabskundskab, som burde optage dem. Hvilken ødelæggelse har ikke denne kærlighed for let læsning ikke forøvet på sindet! Hvordan har det ikke ødelagt principperne for videnskab og sand guds frygt, som ligger ved en symmetrisk karakters fundament? Det er ligesom en langsom, gift der kommer ind i organismen, som før eller siden vil afsløre sin bitre virkning. Når et forkert indtryk efterlades i det unge sind, er der gjort et mærke, ikke på løs sand, men på en varig klippe. – *Vidnesbyrdene* 5 544, 545 (1889).

Øjnene fæstnet på Kristus. – Da Kristus påtog sig menneskelig natur, bandt han menneskeheden til sig med et kærlighedsbånd, som aldrig kan brydes af nogen anden magt end menneskets eget frie valg. Satan vil med sine fristelser stadig søge at forlede os til at bryde dette bånd og vælge adskillelsen fra Kristus. Derfor må vi våge, bede og stræbe alvorligt, for at intet må lokke os til at *vælge* nogen anden herre end Kristus, for vi har altid frihed til at gøre dette. Men lad os have vort blik fæstet på Kristus, så vil han bevare os. Når vi ser på Jesus, er vi trygge, ingen kan da rive os ud af hans hånd. Betragter vi blot hele tiden ham, forvandles vi »til det samme billede fra herlighed til herlighed, så som det er fra Åndens herre.« 2 Kor. 3,18. – Vtk 105 (1892).

Kap. 14 – Motion

(115) **Loven om lydighed.** – Alle de himmelske væsener er hele tiden i aktivitet, og Herren Jesus har i Sit praktiske livsværk, givet et eksempel for alle mennesker. I himlene har Gud gjort lydighedens lov aktiv. [*Note: Lydighedens lovs handling er et omhyggeligt studium værd. Denne handling er ikke kun til fordel for den fysiske helse, men bringer os i harmoni med andre og med universet.*] Tavs men uophørligt gør Hans skabninger deres bestemte arbejde. Oceanet er hele tiden i bevægelse. Det spirende græs, ”som står i dag, og kastes i ovnen i morgen,” gør sit ærinde, iklæder markerne med skønhed. Bladene røres op af vinden, og alligevel kan der ikke ses nogen hånd røre ved dem. Solen, månen og stjernerne er nyttig og herlige til at opfylde deres bestemte mission. Og mennesket, dets sind og legeme er skabt i Guds egen lighed, må være aktiv for at udfylde sit bestemte sted. Mennesket skal ikke gå ledigt. Lediggang er synd.– Brev 103, 1900. (SpT serie B, Nr. 1, s. 29, 30.)

Kroppens maskineri må fortsætte sit arbejde. – Studér Herrens plan for Adam, som er skabt rent, helligt og sundt. Adam fik noget at gøre. Han skulle bruge de organer, som Gud havde givet ham. Han (116) kunne ikke have været ledig. Hans hjerne må arbejde, ikke på en mekanisk måde, blot som en maskine. Kroppens maskineri fortsætter sit arbejde til enhver tid; hjertet banker, gør sin regelmæssige bestemte opgave som en dampmaskine, der driver uophørligt sin højrøde strøm til alle kroppens dele. Det ses at aktivitet og atter aktivitet gennemstrømmer hele det levende maskineri. Ethvert organ må gøre sit bestemte arbejde. Hvis fysisk passivitet fortsætter, vil der være mindre og mindre aktivitet til hjernen. – Brev 103, 1900.

Motion i fri luft. – Hele organismen trænger til den styrkende indflydelse af bevægelse ude i fri luft. Nogle timers legemligt arbejde hver dag (265) ville bidrage til at forny de fysiske kræfter og bringe det trætte sind hvile. – *Vidnesbyrdene* 4 264, 265 (1876).

Luft, luft, himlens gode velsignelse, som alle skal have, vil velsigne dig med dets styrkende indflydelse, hvis du ikke vil nægte dets adgang. Byd den ind, opelsk en kærlighed for den og den vil vise sig at være en dyrebar formidling for nerverne. Luft må hele tiden være i bevægelse for at holdes ren. Ren, frisk luft får blodet til at cirkulere normalt i hele kroppen. Den friske luft opliver kroppen og gør den stærkere og sundere og samtidig øver den en afgjort god indflydelse på sindets ligevægt og renhed. Den friske luft skærper appetitten, påskynder fordøjelsen og gør søvnen sund og sød. – *Vidnesbyrdene* 1 702 (1868).

Passivitet er en frugtbar årsag til sygdom. – Uvirksomhed er en mægtig årsag til sygdom. Legemsøvelse fremmer og fordeler blodomløbet ligeligt; under lediggang derimod løber blodet ikke så let gennem årerne, og de får liv og sundhed så forandringer i blodet finder ikke sted. Også huden bliver uvirksom, de urene stoffer udskilles ikke, som de ville, hvis blodomløbet fremmedes ved kraftig (117) legemsøvelse, hunden blev holdt i sund og kraftig tilstand, og lungerne forsynes med rigelig ren, frisk luft. Denne tilstand i organismen pålægger udskillelsesorganerne en dobbelt byrde, og sygdom er følgen. – Sif. 242 (1905).

En passende mængde motion. – Veltilrettelagt fysisk motion, bruger kræfterne men misbruger dem ikke, vil vise sig at være en effektiv helbredende hjælp. – *MS* 2, 1870.

Forhindrer sindet fra at blive overbebyrdet. – Fysisk arbejde vil ikke forhindre intellektets dannelse. Langt fra. Fordelene de får ved fysisk arbejde, vil bringe en person i balance og forhindre tankerne i at overbebyrdes. Musklerne vil arbejde hårdt og oplive den trætte hjerne. Der er mange ligeglade piger som anser det for ukvindelig at gå ind i aktivt arbejde. Men deres karakter er for åbenlys til at bedrage fornuftige mennesker med deres reelle værdiløshed. . . .

Det kræver ikke en svagelig, hjælpeløs, overpyntet, affekteret ting at blive en dame. Et sundt legeme kræves for en sund forstand. Fysisk sundhed og et praktisk kendskab til alle husets nødvendige opgaver vil aldrig være hindring for en veludviklet forstand; begge er af stor betydning for en dame. – *Vidnesbyrdene* 3 152 (1872).

Sindet kan ikke arbejde i orden, uden at det trænes. – For en sund ung mand, er det hård træning at styrke hjerne, ben og muskler. Og det er absolut nødvendigt for at udføre en læges vanskelige arbejde. Uden en sådan træning af sindet, kan arbejdet ikke gøres ordentligt. Det kan ikke give den skarpe og kvikke opmærksomhed, som vil yde til hans virkefelt. Sindet bliver passivet. Disse unge vil aldrig, aldrig blive til det Gud har påtænkt dem til. Han har oprettet så mange hvilesteder, at han bliver som en stillestående vandpyt. Atmosfære der omgiver ham er belagt med et moralsk misma.– Brev 103, 1900.

(118) **Mentale anstrengelser begrænses, medens legemsøvelser forsømmes.** – Dem som er involveret i konstant mentalt arbejde, uanset om det gælder studie eller forkyndelse, behøver hvile og forandring. Den ivrigt studerende belaster hele tiden hjernen, og når han ofte forsømmer de fysiske legemsøvelser, svækkes kroppen som følge deraf og mentale anstrengelser begrænses. Derved får den studerende ikke udrettet det arbejde, som han kunne have gjort, om han har arbejdet klogt. – *GW* 173 (1893).

Udjævn den mentale og fysiske belastning. – Fordel belastningen af de intellektuelle og legemlige kræfter ligeligt, og den studerendes sind vil blive kvikket op. Hvis han er syg, vil motion ofte hjælpe organismen til at genvinde sin normale tilstand. Når eleverne forlader skolen, bør de have et bedre helbred og en bedre forståelse af livets love, end da de kom. Sundheden bør vogtes lige så omhyggeligt som karakteren. – CTBH 82, 83, 1890. (Bih 330.)

Legemsøvelser er et hjælpemiddel. – Når patienterne ikke har noget til at optage deres tid og deres opmærksomhed med, så vil de tænke på sig selv og blive sygelige og pirrelige. Ofte vil de dvæle ved deres upasselighed, idet de bilder sig ind, at de er meget værre, end de i virkeligheden er, og fuldstændig ude af stand til at bestille noget.

I alle sådanne tilstande vil en fornuftig ledet legemsøvelse være et virksomt helbredelsesmiddel, og i nogle tilfælde er den uundværlig for sundhedens genoprettelse. Viljen følger hændernes arbejde, og alt det, som disse patienter trænger til, er at få viljen vækket. Når viljen er sløv, bliver indbildningen abnorm, og det er umuligt at modstå sygdom. – Slf. 243 (1905).

Systemet at ikke gøre noget er farligt. – I alle tilfælde er systemet at ikke gøre noget farligt. Ideen med at de, som har overbebyrdet deres mentale og (119) fysiske kræfter, eller som er nedbrudt i krop og sind, må stille aktiviteter i bero, for at genoprette sundheden, er en stor fejl. Der er situationer hvor fuldstændig hvile for en tid beskytter mod alvorlig sygdom, men det er sjældent at det sker. – MS 2, 1870.

Passivitet er den største forbandelse for de fleste syge. – Passivitet er den største forbandelse der kan komme over de fleste syge. Det gælder især dem, som har fået problemer eller de er blevet forværret af uren levevis.

Let beskæftigelse i retning af nyttigt arbejde, har en lykkelig indflydelse på sind og krop, så længe det ikke belaster begge. Det styrker musklerne, forbedrer cirkulationen, og giver den syge forvisning om at han ikke er helt ubrugelig i denne travle verden. I første omgang kan han være i stand til at gøre lidt; men han vil hurtigt finde ud af at han bliver stærkere, og mængden af det arbejde der gøres vokser i forhold dertil.

Læger har ofte anvist deres patienter tage ud på en oceanrejse, tage til en mineralkilde, eller besøge forskellige steder for klimaforandring, for at genvinde sundheden, skønt de i ni tilfælde ud af ti, i stedet kunne spise mådeholdent, og udøve dejlig og sund motion, ville de få det godt og spare tid og penge. – Und MS 90. (Se MH 240 [1905].)

Motion må være systematisk (Råd til en syg moder). – Herren har givet dig et arbejde at udrette som han ikke har i sinde at gøre for dig. Du burde handle ud fra princip, i harmoni med naturlove, uanset følelser. Du burde begynde at se på det lys som Gud har givet dig. Du kan ikke være i stand til det hele på en gang, men du kan gøre meget ved at gradvis bevæge dig ud i tro, tro at Gud vil være din hjælper, at han vil styrke dig.

Du kunne dyrke motion ved gåture og udrette pligter for din familie der kun kræver let arbejde og ikke være så afhængig af andre. Visheden at du kan arbejde (120) giver dig større styrke. Hvis dine hænder var mere beskæftigede og din hjerne mindre belastet ved at planlægge for andre, vil din fysiske og mentale styrke forøges. Din hjerne er ikke dum, men der er ikke sammenhængende virksomhed fra dit legemes andre organers side.

Motion, der er af absolut stor nytte for dig, bør gøres regelmæssigt og sættes ind over for dine svage organer så de ved anvendelse styrkes. Bevægelses-kuren er til stor fordel for den klasse patienter som er for svage til legemsøvelser. Men for alle som er syge til at stole på den, gør sig kun mere afhængige af den, medens de selv ikke får brugt deres muskler, begår en stor fejltagelse. – *Vidnesbyrdene* 3 76 (1872).

Nuværende overflod af fordærv er resultat af misbrugte kroppe og sind. – Den overflod af fordærv der fejer over vor verden, er resultatet af misbrug og mishandling af det menneskelige maskineri. Mænd, kvinder og børn bør uddannes til at arbejde med deres hænder. Hjernen vil ikke overbebyrdes, til skade for hele organismen. – Brev 145, 1897.

Belastning af sind og legeme fremmer en modstand mod urene tanker. – Graden af sindets og kroppens belastning vil forhindre urene tanker og handlinger. Dette bør lærere forstå. De bør lære de stuerene at urene tanker og handlinger er afhængig af den metode som de fører deres studier på. Samvittighedsfulde handlinger er afhængige af samvittighedsfuld tænkning. Landbrugsarbejde og forskellige arbejdsgrøner er en forunderlig sikkerhed imod utilbørlig hjernebelastning. Ingen mand, ingen kvinde intet barn som ikke bruger alle de kræfter Gud har givet ham og hende, kan bevare sin sundhed. Han kan ikke holde Guds bud med god samvittighed. Han kan ikke elske Gud højest og sin næste som sig selv.– Brev 145, 1897.

(121) **Et manuelt arbejde hver dag.** – Det lys jeg har fået er at hvis vore prædikanter ville gøre mere fysisk arbejde, vil de høste sunde velsignelser. . . . Det er tydeligt nødvendigt at der må fysisk sundhed og mental klarhed til, for at gøre et godt manuelt arbejde i løbet af dagen. Derved kaldes blodet fra hjernen til andre dele af kroppen. – Brev 168, 1899. (Ev 660, 661.)

Alle studerende bør motionere. – Alle studerende burde benytte en vis tid hver dag til fysisk arbejde. Derved ville de lære at være flittige og at stå på egne ben, og samtidig ville de blive forskånet for mange dårlige og nedværdigende vaner, som ofte følger med lediggang. Dette er fuldstændig i tråd med uddannelsens hovedhensigt, for når vi lægger vægt på arbejdsomhed, flid og renhed kommer vi i harmoni med Skaberen. – PP 312 (1890).

Vi kan med fordel tage ved lære af både den fysiske og den åndelige uddannelse, som blev givet i Hebræernes skoler. Man indser ikke værdien af en sådan uddannelse i dag. Der er en meget intim forbindelse imellem sjælen og legemet, og lydighed mod de love, der styrer vore legemsfunktioner, er forudsætningen for, at vi kan nå en høj moralsk og intellektuel standard. Hvis man ønsker at udvikle en stærk, velafbalanceret karakter, skal man opøve både sjæl og legeme. Findes der noget vigtigere for et ungt menneske, end at lære det vidunderlige legeme at kende, som Gud har givet os, og at sætte sig ind i de love, som betinger dets sundhed? – PP 601 (1890).

Fysisk motion giver liv. – Når kroppen er passiv, flyder blodet trægt, og musklerne svinder i størrelse og styrke. . . . Fysisk motion og fri brug af luft og solskin – velsignelser som Himlen har givet alle i overflod – vil give liv og styrke for mange trætte patienter. . . .

(122) Arbejde er en velsignelse, ikke en forbandelse. Ihærdigt arbejde holder mange, unge og gamle, fra hans snare, som stadig finder på dårlige streger eller ledige hænder til at gøre det. Lad ingen skamme sig over arbejdet, for ærligt slid forædler. Medens hænder er involveret i de mest almindelige opgaver, kan sindet fyldes med høje og hellige tanker. – YI, 27. febr., 1902. (HC 223.)

Kap. 15 – Følelsernes faktorer

Lydighed mod Gud befrier fra lidelser og impulser. – Lydighed mod Gud er frihed fra syndens trældom, befrielse fra menneskelige lidenskaber og drifter. Mennesket kan stå som sejrherre over sig selv, sejrherre over sine tilbøjeligheder, sejrherre over fyrstendømmer og magter og over "Verdens herrer, som reger i denne tids mørke", og over "Ondskabens åndelige hær under himlen". (Es 6,12) – Slf. 133 (1905).

Følelserne kontrolleres af viljen. [Se kapitel 76, "Beslutning og vilje."] – Det er din opgave at sætte din vilje på Kristi side. Når du opgiver din vilje til Hans, tager Han straks besiddelse i dig, og virker i dig til at ville og til at gøre Hans gode behag. Din natur er bragt under Hans Ånds kontrol. Endog dine tanker er underlagt Ham.

Hvis Du ikke kan styre dine impulser, dine følelser, som du vil ønske, kan du kontrollere viljen, og derved vil en hel forandring komme ind i dit liv. Når du opgiver din vilje til Kristus, er dit liv skjult med Kristus i Gud. Det er beslægtet med den kraft, som er over alle magter og myndigheder. Du har en styrke fra Gud som (124) holder dig fast i Hans styrke; og et nyt liv, endog troens liv, er muligt for dig. – CTBH 148 (ML 318.)

Følelser styres af fornuften og samvittigheden. – Sandhedens kraft burde være tilstrækkelig til støtte og trøst i enhver modgang. Det er ved at få samvittighedens indehaver til at sejre over lidelser at Kristi religion åbenbarer sin sande værdi. Det bringer appetitten, lidenskaberne og følelserne under fornuftens kontrol og samvittighed og få tankerne til at flyde i en sund og rask kanal. Og så vil tungen ikke få lov at vanære Gud med syndige klageudtryk. – *Vidnesbyrdene* 5 s. 314 (1885).

Gøre Guds vilje i modsætning til følelser og henrykkelser (Råd til en ung mand). – Det er ikke dine følelser og sindsbevægelser, der gør dig til et barn af Gud men det, at du gør Guds vilje. Et nyttigt liv ligger foran dig, hvis du vil rette dig efter Guds vilje. Da kan du i din modne alder stå som et eksempel på gode gerninger.

Da vil du hjælpe til at håndhæve gode leveregler, i stedet for at hjælpe til at nedbryde dem. Du vil hjælpe til at opretholde orden, i stedet for at ringeagte den og lede andre til at leve et ikke-regelret liv ved din egen handle måde.

Jeg siger dig i Herrens navn, at jeg ved, hvad du kan blive hvis din vilje er på Herrens side. »Vi er Gud medarbejdere.« (1.Korinter 3,9) Du vil kunne udføre dit arbejde for tid og evighed på en sådan måde, at det vil stå sin prøve i dommen. Vil du forsøge på det? Vil du nu vende helt om? Du er genstand for Kristi kærlighed og forbøn. Vil du nu overgive dig til Gud og hjælpe dem, der står som skildvagter og vogter Gud interesser, i stedet for at forårsage dem sorg og bekymring? – *Vidnesbyrdene* 5 s. 515, 516 (1889).

Hvileløshed og utilfredshed forandres (forvisset at være i balancens enhed). – Når du kommer for at tage imod Kristus som din personlige Frelser, vil der ske en (125) markant forandring i dig; du vil være omvendt, og Herren Jesus vil ved Sin Helligånd stå hos dig. Der vil ikke længere være den hvileløse uro og utilfredshed som du har nu.

Du elsker at snakke. Hvis dine ord var sådan at de ville forherlige Gud, vil der ikke længere være synd i dem. Men du vil ikke erkende freden og hvilen, og glæden i Guds tjeneste. Du er visselig ikke en omvendt mand til at gøre Guds vilje, derfor kan du ikke mærke Hans Helligånds opmuntrende og oplivende indflydelse.

Når du beslutter at du ikke kan være en kristen, og stadig gør som du behager, når du erkender at du må overgive din vilje til Guds vilje, så kan du give efter for Kristi indbydelse: "Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle. Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let." (Mattæus 11,28-30). – MS 13, 1897.

Kontrol af indre følelser. – Du kunne blive glad, hvis du blot ville underkaste dine tanker under Kristi vilje. Du bør ikke vente, men søge nøje i dit eget hjerte og dagligt dø i selvet.

Du kan spørge: Hvordan kan jeg mestre mine egne handlinger og styre mine indre sindsbevægelser?

Mange som ikke vedkender sig Guds kærlighed styrer deres ånd i et betydeligt omfang uden hjælp af Guds særlige nåde. De opelsker, selvkontrol. Dette er i virkeligheden en irettesættelse til dem som ved at de fra Gud får styrke og nåde og alligevel ikke fremviser Åndens nådegaver. Kristus er vort forbillede. Han var sagtmodig og beskeden. Lær af ham og efterlign hans eksempel. Guds søn var fejlfri. Vi må hjælpe til i denne fuldkommelse og overvinde som han overvandt, hvis vi vil have sæde ved hans højre hånd. – *Vidnesbyrdene* 3 336 (1873).

(126) **Sindsbevægelser er foranderlige som skyer.** – Men skal vi vente til vi føler at vi er blevet rensset? Nej, Kristus har lovet: "Hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore synder og renser os for al uretfærdighed." (1.Joh 1,9). Guds ord siger at Gud har godtaget dig. Du må ikke vente på at blive fyldt med vidunderlige følelser før du kan tro at Gud har hørt din bøn. Dine følelser skal ikke være rettesnor for dig, for følelser er lige så ustabile som skyerne. Du må have et fast grundlag for din tro. Herrens ord er mægtigt og du kan stole på det. Han siger: "Bed, så skal I få." Se hen til Golgata. Har Jesus ikke sagt at han er din talsmand? Har han ikke sagt at hvis du beder om noget i hans navn, skal du få det du beder om? Du må ikke stole på din egen godhed eller dine gode gerninger. Du skal stole på retfærdighedens Sol. Du skal tro på at Kristus har tilgivet din synd og tilregnet dig sin retfærdighed. – ST, 12. dec., 1892. (ISM 328.)

Følelser er ikke et sikkert værn. – Følelser er ofte bedragede, indre stemninger udgør ingen sikker betryggelse, fordi de er skiftende og påvirkes af ydre omstændigheder. Mange vildledes ved at forlade sig på følelsesmæssige indtryk. Det afgørende er: Hvad *udretter* du for Kristus? Hvilke opofrelser gør du? Hvilke sejre vinder du? En egenkærlig ånd besejret, en fristelse til at forsømme pligten bekæmpet, lidenskab underkuet, villig og glad lydighed mod Kristi vilje dette er et langt større bevis på, at du er et Guds barn, end rykvis fromhed og følelsesmæssig gudsfrygt. – *Vidnesbyrdene* 4 188 (1876).

Kristne bør ikke underlægge sig følelser. [Se appendiks A, s. 807, "Råd til en nedtrykt midaldrende kvinde," og appendiks B, s. 811, "Ubetingset tillid, uanset forandringer i den emotionelle atmosfære."] – Guds børn skal ikke være genstand for følelser og (127) stemninger. Når de svinger mellem håb og frygt, er Kristi hjerte såret; for han har givet dem umiskendelig bevis for hans kærlighed. . . . Han ønsker at de skal gøre det arbejde han har givet dem; så deres hjerter

vil blive i hans hænder som indviende harper, enhver streng vil sende pris og taksigelse ud til Den som er sendt af Gud for at fjerne verdens synder. – Brev 2, 1914. (Vidnesb f. præd. s. 518, 519.)

Kristus yder herredømme over naturlige tilbøjeligheder. – Kristus kom til denne verden og efterlevede Guds lov, for at menneskerne kunne vinde fuldt overherredømme over de naturlige tilbøjeligheder, som fordærver sjælen. Som den, der læger både sjæl og legeme, giver han os sejr over de lyster, som strider i os. Han har gjort alt, for at menneskerne kan opnå en fuldkommen karakter. – Slf. 133 (1905).

Begejstrede følelser er ikke bevis for omvendelse. – Satan får folk til at tro at fordi de har følt sig begejstret, så er de omvendte. Men deres erfaring har ikke forandret sig. Deres handlinger er de samme som før. Deres liv viser ingen god frugt. De beder ofte og længe og henviser hele tiden til de følelser de havde på det tidspunkt. Men de lever ikke det nye liv. De er bedragede. Deres erfaring går ikke dybere end følelser. De bygger på sand, og når farlige vinde kommer, så fejes deres hus bort. – YI, 26. sept., 1901. (4BC 1164.)

Nogle gange er uros-følelser gode. – Urofølelse og hjemve, og ensomhed kan være til dit gode. Din himmelske fader vil lære dig at finde Ham i venskab, kærlighed og trøst, som vil tilfredsstille dit alvorligste håb og ønsker. . . . Din eneste sikkerhed og lykke er at hele tiden gøre Kristus til din rådgiver. Du kan være lykkelig i Ham hvis du ikke har en anden i den vide verden.– Brev 2b, 1874. (HC 259.)

(128) **Herren ønsker at forstyrre menneskenes sind.** – Kristus ser at mennesker er så optaget af verdslige bekymringer og forretningstanker, at de ikke har tid til at blive bekendt med Ham. For dem er himlen et fremmed sted, for de har fået den ud af deres beregninger. Når de ikke er fortrolige med himmelske ting, bliver de træt af at høre om den. De er ikke glad for at have deres tanker forstyrret om deres behov for frelse, og foretrækker fornøjelser. Men Herren ønsker at forstyrre deres tanker, så de kan ledes til at gribe fat i de evige realiteter. Han mener dem det alvorligt. Meget, meget snart vil de alle kende ham, uanset om de ønsker det eller ej. – MS 105, 1901.

Ikke lade sig optage af sine egne følelser. – Det er ikke klogt for os at betragte os selv og grunde på vore egne følelser. Hvis vi gør dette, så vil fjenden komme med vanskeligheder og fristelser, som svækker troen og gør os modløse. Nøje at studere, hvad der måtte røre sig i vor indre, og at give efter for vore følelser, er ensbetydende med at nære tvivl og vil kun påføre os uro forvirring. Vi må se bort fra os selv og fæste blikket på Jesus. – Slf. 254 (1905).

Sektion IV – Personlighedens vækst

Kap. 16 – Forældres indflydelse

(131) **Betydningen af forældres indflydelse.** – Virkningen af forældres indflydelse ser mange forældre af mindre betydning; men således betragter Herren det ikke. Det budskab, som Gud sendte

ved en engel, og som to gange blev givet på en så alvorlig måde, viser, at sagen fortjener vor omhyggelige overvejelse. – Slf. 378 (1905).

En tilfredshed påvirker efterkommerne. – Enhver kvinde der er ved at blive til moder bør, upåagtet af hendes omgivelser, hele tiden opmuntre til en lykkelig, munter og tilfreds natur, vidende at hun i alt i den retning vil få det tilbage ti gange i fysisk, såvel som i moralsk karakter af hendes efterkommere. Dette er endog ikke alt. Ved at tillægge sig vaner kan hun vænne sig selv til en munter tænkning, og derved opmuntre til en lykkelig sindstilstand og genspejle en munterhed af sin egen lykke på hendes familie og på dem hun omgås.

Og i en meget stor grad vil hendes fysiske sundhed forbedres. Hendes livs-æt vil tildeles styrke, blodet vil ikke bevæge sig trætt, som det ville hvis hun hengav sig i fortvivlelse og tungsind. Hendes mentale og moralske helse er styrket af opdrift i hendes humør. – RH, 25. juli, 1899. (CH 79.)

(132) **Moderens følelser former det udførte barns natur.** – Moderens tanker og følelser vil i høj grad bestemme, hvilken arv hun skal give sine børn. Dersom hun tillader sit sind at dvæle ved sine egne flygtige følelser, der som hun giver efter for selvished, og dersom hun er gnaven og fordringsfuld, så vil dette give sig udslag i barnets holdning. På denne måde er der mange, som allerede fra fødslen har med sig næsten uovervindelige tilbøjeligheder til det onde. – ST, 13. september, 1910. (Hol 169.)

Men hvis moderen ufravigeligt holder fast ved rigtige grundsætninger, hvis hun er afholdende og selvfornægtende, hvis hun er venlig, mild og uegennyttig, så kan hun bibringe sit barn de samme ypperlige karaktertræk. – Slf. 379 (1905).

Forældrenes indflydelse for fred. – Hun som forventer at blive moder, bør holde hendes sjæl i Guds kærlighed. Hendes sind bør være fredfuldt; hun bør hvile i Jesu kærlighed, praktisere Kristi ord. Hun bør huske på at moderen er en medarbejder sammen med Gud. – ST, 9. apr., 1896. (AH 259.)

Faderen bliver kendt med fysikkens lov. – Der bør tages omhyggeligt hensyn til moderen. I stedet for at hun skulle spille sine kostbare kræfter ved anstrengende arbejde, bør hendes bekymringer og byrder lattes. Ofte kender manden og faderen ikke til de fysiske love, som familiens vel kræver, at han skulle forstå. Optaget som han er i kampen for det daglige brød eller ivrig efter at samle formue og trykket af bekymringer og besværligheder, lader han hustruen og moderen bære byrder, som overstiger hendes kræfter under den mest kritiske periode, og som forårsager svækkelse og sygdom. – Slf. 379 (1905).

Børn er berøvet mental spændstighed. – Hvis moderen må favne den pleje og de bekvemmeligheder, hun bør have, og hvis hun må udtømme sine ved meget arbejde eller ved ængstelse og friskhed, så vil hendes børn ikke få den livskraft og den sjælelige spændstighed, den (133) fejhed og kraft, som de bør arve. Langt bedre vil det være at gøre moderens liv lyst og lykkeligt, at beskytte hende mod savn, opslidende arbejde og trykkende bekymring og lade hendes børn arve en kraftig konstitution, for at de selv kan besidde energi og kraft til at bane sig vej gennem livet. – Slf. 381 (1905).

Moderens behov skal ikke forsømmes. – Vel bør moderens fysiske behov på ingen måde forsømmes; to menneskers liv afhænger af hende, og man bør omhyggeligt tage hensyn til hendes

ønsker og skaffe hende, hvad hun behøver; men i denne tidsperiode frem for nogen anden bør hun både i sin kost og i enhver anden henseende undgå alt, hvad der vil nedsætte den legemlige eller sjælelige styrke. Ved Guds egen befaling er det pålagt hende som den alvorligste pligt at øve selvbeherskelse. – Slf. 379 (1905).

Hustruens ansvar. – Kvinder som har faste principper og som har fået en fornuftig opdragelse, vil fortsætte med at leve på en enkel kost også under svangerskabet. Sådanne fornuftige kvinder vil huske på at et andet liv er afhængig af dem og de vil være meget forsigtige i alle deres vaner, specielt med kostholdet. – *Vidnesbyrdene* 2 382 (1870).

De uskyldige efterkommere vil lide. – Børn kommer syge til verden, fordi forældrene har givet appetitten frie tøjler. Kroppen kræver ikke den store variation af retter som sindet og lysten er optaget af. Det er en stor fejl at mene at når man bare har lyst til noget, så kan man uden videre spise det. Kristne kvinder bør afvise en sådan tanke. Fantasien må ikke få frit spil til at afgøre hvad organismen har brug for. De som lader smagen råde, vil komme til at lide straffen for at have overtrådt helsens love. Og sagen er ikke afgjort med det. De uskyldige børn kommer også til at lide for dette. – *Vidnesbyrdene* 2 383 (1870).

Ukloge rådgivere vil tilskynde moderen til at opfylde alle ønsker og impulser for hendes afkoms velbefindende. Sådanne råd er falske og (134) skadelige. Ved Guds eget bud er moderen sat under den alvorligste forpligtelse til at udvise selvkontrol. Hvis' røst skal vi give agt på – den guddommelige visdoms røst eller den menneskelige overtroiske røst? – ST, 26. feb., 1902.

Den gravide moder former selvornægtelsens vaner. – Den moder som er en god lærer for sine børn må, før deres fødsel, forme selvornægtelsens og selvkontrollens vaner; for hun overfører sine egen egenskaber til dem, hendes egen stærke eller svage karaktertræk. Sjælefjenden forstår dette meget bedre end mange forældre. Han vil bringe fristelse over moderen, vidende at hvis hun ikke modstår ham, kan han påvirke hendes barn igennem hende. Moderens eneste håb er i Gud. Hun kan fly til Ham efter nåde og styrke. Hun vil ikke forsøge at hjælpe forgæves. Han vil sætte hende i stand til at overføre kvaliteter til hendes udspring som vil hjælpe dem til at få succes i dette liv og vinde evigt liv. – ST, 26. feb., 1902. (CD 219.)

En basis for rigtig karakter. – Basis for den rette karakter i fremtiden, gøres fast ved strenge mådeholdenhedsvaner hos moderen, før hendes barns fødsel. . . . Der bør ikke ses ligegyldigt på denne lektie. – GH, Febr., 1880. (AH 258.)

Kapløbet sukker under de tiltagende veers byrde. – Vi er vidne til en tragisk gentagelse af menneskets fald og verden bliver fyldt med sorg og lidelse. Gennem frådseri og drukkenskab giver mænd og kvinder efter for sine lyster uden at ofre den mindste tanke på hvilke følger dette vil få. Den arv de giver sine efterkommere, består af en mængde sygdomme, et forkrøblet sind og en fordærvet moral. – *Vidnesbyrdene* 4 31 (1876).

Stærke længsler, uhellige ønsker overføres til unge. – Både faderen og moderen overfører både deres åndelige og fysiske egenskaber og deres tilbøjeligheder og lyster til (135) deres børn. . . . Det kan ske og sker virkelig, at børn af mennesker, som drikker alkohol og tygger tobak, arver forældrenes ubændige trang til disse ting og får urent blod og pirrelige nerver ligesom forældrene. Mennesker, som lever i tøjlesløshed, overfører ofte deres vanhellige tilbøjeligheder og i visse

tilfælde endogså afskyelige sygdomme til deres børn. Da børnene har ringere modstandskraft over for fristelser end forældrene, synker hvert nyt slægtled dybere end det foregående. – PP 561 (1890).

Det er en almindelig regel, at en dronning, som avler børn, overfører sine uheldige tilbøjeligheder til sit afkom. – RH, 21. nov., 1882. (Hol 169.)

Samsons forudgående liv var styret af Gud. – Ordene der blev sagt til Manoaks hustru indeholder en sandhed som mødre i dag gør godt i at studere. Da Herren talte til denne moder, talte Herren til alle bekymrede og sorgfulde mødre for den tid og til alle mødre i efterfølgende generationer. Ja, enhver moder må forstå sin pligt. Hun må vide at hendes børns karakter vil være meget mere afhængig af hendes vaner før deres fødsel, og hendes personlige anstrengelser efter deres fødsel, end af de ydre fordele eller ulemper – ST, 26. feb., 1902. (CD 218.)

Gud havde en vigtig gerning til det barn, der blev lovet Manoa, og det var for at sikre sønnen de nødvendige kvalifikationer til denne gerning, at såvel moderens som barnets livsvaner skulle indskærpes så omhyggeligt. "Vin og stærk drik må hun ikke drikke," lød engelens befaling vedrørende Manoas hustru, "og intet urent må hun spise; alt, hvad jeg bød hende, skal hun overholde!" Moderens vaner ville påvirke barnet i god eller dårlig retning. Hun skulle selv følge faste principper og vise afholdenhed og selvfornægtelse, hvis hun ville sit barns vel. – CTBH 38, 1890. (Hol 91.)

Fædre såvel som mødre er involveret. – Fædre såvel som mødre er involveret i dette ansvar, og de burde oven i købet søge alvorligt for guddommelig nåde, så deres (136) indflydelse er sådan at Gud kan billige det. Enhver faders og moders spørgsmål bør være: "Hvad skal vi gøre for det barn der skal fødes?" Mange har taget let på forældrenes indflydelse; men undervisningen er sendt fra himlen til de hebræiske forældre, og gentaget to gange på den mest åbenlyse og alvorlige måde, viser hvordan Skaberen ser på den sag. – ST, 26. feb, 1902.

Forældres eget aftryk gives til børnene. – Forældre, . . . eftergivenhed har styrket deres dyriske tilbøjeligheder. Og når disse styrkes, bliver de moralske og intellektuelle evner svage. Det åndelige er blevet undertrykt af det dyriske. Børn er født med dyriske tilbøjeligheder der er udviklet meget, forældrenes eget karakteraftryk skal gives til dem. . . . Hjernekræfterne svækkes og hukommelsen bliver mere mangelfuld. . . . Forældrenes synder vil blive hjemsøgt på deres børn fordi forældrene har givet dem et aftryk af deres egne liderlige tilbøjeligheder. – *Vidnesbyrdene* 2 391 (1870).

Satan forsøger at forringe menneskers sindelag. – Jeg er blevet vist at Satan forsøger at forringe deres tanker som gifter sig, så han kan påtrykke sit eget hadefulde billede på deres børn. . . . Han kan hurtigere tildanne deres efterkommere end han kunne med forældrene, for han kan styre forældres sind således at han igennem dem kan give sit eget karakteraftryk på deres børn. Således fødes deres børn mere med dyriske tilbøjeligheder over sig, medens de moralske evner kun er svagt udviklede. – *Vidnesbyrdene* 2 480 (1870).

Fornuften bør styre antallet af børn. – Dem som får et større antal børn, må de, hvis de bruger forstanden, vide at fysisk og mental svaghed går i arv, så de overtræder de sidste seks bud i Guds lov. . . . De gør deres del (137) for at tilføje slægtens degeneration og sænke samfundets standard, og derved skade deres næste. Hvis Gud således betragter sin næstes rettigheder, bekymrer han sig så ikke mere for et helligt forhold? Hvis Gud lægger mærke til at spurvene falder til jorden, vil Han så lægge mærke til at børn der fødes i verden, er fysisk og mentalt syge, lider i en mere eller mindre

grad, vil han så ikke bemærke deres liv? Vil Han ikke drage forældrene til regnskab, hvem Han har givet fornuft, for at sætte disse højere evner i baggrunden og blive slaver af lidenskab, og generationerne som følge der af bærer mærket for deres fysiske, mentale og moralske mangler? – HL (Part 2) 30, 1865. (2SM 424.)

Den reducerede energi overføres. – Mænd og kvinder, som er blevet syge har i deres ægteskabsforbindelse ofte selviske tanker, kun for deres egen lykke. De har ikke tænkt alvorligt over tingene fra et ædelt ståsted og fra ophøjede principper, tænkt ud fra hvad der er til deres bedste, men reduceret energi i krop og sind, som ikke vil ophøje samfundet med sænke det endnu lavere. – HL (Part 2) 28, 1865. (2SM 423.)

Sygdom går over fra generation til generation. – Syge mennesker har ofte vundet kvinders hengivenhed, som tilsyneladende sunde, og fordi de elskede hinanden, følte de at de var helt frie til at gifte sig med hinanden. . . . Hvis det angik alene dem som således går ind i ægteskabsforholdet, så ville synden ikke være så stor. Men deres afkom er tvunget til at lide af de sygdomme der overføres til dem. Derved bevares sygdommen fra generation til generation. . . . De har pådraget samfundet en svækket slægt, og gjort deres del for at forringe slægten, ved at lade sygdommen gå i arv, og derved ophobe menneskelig lidelse. – HL (Part 2) 28, 1865. (2SM 423.)

(138) **Aldersforskel er en faktor.** – En anden grund til den nuværende slægts mangelfuldhed i fysisk styrke og moralsk værd, er at mænd og kvinder går ind i ægteskab, hvor alderen er ganske forskellig. . . . Afkommet af disse foreninger har i mange tilfælde, hvor der er stor aldersforskel, ingen velafbalancerede sindelag. De har haft utilstrækkelig styrke. I sådanne familier har der ofte vist sig forskellige, særegne og ofte smertelige karaktertræk. De dør ofte for tidlig, og dem som når modenheden, mangler i mange tilfælde fysisk og mentale styrke og moralsk værdi.

En sådan slags mennesker er blevet pålagt samfundet som en byrde. Deres forældre var i stor grad ansvarlig for de karaktertræk der udvikles hos deres børn, som overføres fra generation til generation. – HL (Part 2) 29, 30, 1865. (2SM 423, 424.)

Gud vil drage os til ansvar over for vore børn. – Kvinder har ikke altid fulgt fornuftens anvisninger frem for impulser. De har ikke i høj grad næret ansvaret på deres skuldre, for at forme de livsforbindelser, der ikke præger deres afkom med lav moral og lidenskab for at tilfredsstille appetitten, på bekostning af sundheden, og endog livet. Gud vil i høj grad drage dem til ansvar for at overføre den fysiske helse og moralske karakter der overføres til fremtidige generationer. . . .

Rigtig mange i denne klasse har giftet sig og lagt en arv ind i deres afkom fra deres egen fysiske svagheder og degraderet moral. Tilfredsstillelsen af dyriske lidenskaber og megen sanselighed har markeret sig i deres efterkommere, som er dalet fra generation til generation, forøget menneskers elendighed til en frygtelig grad og fremskyndet slægtens værdiforringelse. – HL (Part 2) 27, 28, 1865. (2SM 422, 423.)

Forældre udstyrer børnene. – Hvad forældrene er, vil børnene for en stor del også blive. (139) Forældrenes fysiske tilstand, deres tilbøjeligheder og lyster, deres åndelige og moralske tendenser, vil i en større eller mindre grad også finde hos børnene. – Slf. 377 (1905).

Forme samfundet og fremtiden. – Jo ædlere forsætter forældrene har, jo bedre de er udrustede i sjælelig og åndelig henseende, og jo mere fuldkommen de er udviklede på det fysiske område, desto

bedre livsbetingelser giver de deres børn. Ved at udvikle hos sig det, som er godt, udøver de en indflydelse, som virker dannende på samfundet og opløftende på kommende slægter. . . .

Ved at føje deres lyster og lidenskaber spilder de deres kræfter, og millioner af mennesker ruineres både for denne verden og for den tilkommende. Forældre bør huske på, at deres børn må møde disse fristelser. Allerede forud for barnets fødsel bør den forberedelse påbegyndes, som vil sætte det i stand til med held at bekæmpe det onde.

Især hviler der et ansvar på moderen. Barnet ernæres og dets legeme bygges op af hendes livsblod, og hun bibringer det også sådanne åndelige og sjælelige indflydelser, som bidrager til at danne sind og karakter. – Slf. 377, 378 (1905).

Forældre har givet børn deres eget karakterpræg. – Forældre har givet deres børn deres eget karakterpræg, og hvis nogle træk ikke udvikles rigtigt i et barn, og andre åbenbarer et anderledes træk som er uheldigt, hvem bør være mere tålmodig, overgivende og venlig end forældrene? Hvem bør være lige så alvorlig som de der opdrager deres børn med de dyrebare karaktergaver som er åbenbaret i Kristus Jesus?

Mødre værtsætter ikke deres privilegier og muligheder halvt så meget. De lader ikke til at forstå at de kan være missionærere i højeste forstand, medarbejdere sammen med Gud idet de hjælper deres børn til at opbygge en (140) symmetrisk karakter. Dette er den store arbejdsbyrde der er givet dem af Gud. Moderen er Guds agent der gør hendes familie kristen. – RH, 15. sept., 1891.

Forældrenes ansvar for den første indflydelse. – Det første store mål der opnås i børneopdragelsen, er en sund legemsbeskaffenhed som i stort omfang bereder vejen for mental og moralsk oplæring. Fysisk og moralsk helse forenes tæt sammen. Hvilket enormt ansvar påhviler forældrene når vi tænker over at den kurs de udlægger for deres børn før deres fødsel, har rigtig meget at gøre med udviklingen af deres karakter efter fødslen. – HL (Part 2) 32, 1865. (2SM 426.)

Hvad der gøres ved det. – Forældre kan have overført tilbøjeligheder . . . , hvilket vil gøre arbejdet med at opdrage og oplære dem til streng afholdenhed og til rene og retskafne vaner sværere. Hvis lysten til usund mad, stimulanser og narkotika er blevet overført til dem som en arv fra deres forældre, (568) påhviler det forældrene et frygteligt alvorligt ansvar for at modarbejde de dårlige tilbøjeligheder, som de har videregivet til deres børn. Hvor bør forældrene arbejde flittigt og alvorligt for i tro og håb at gøre deres pligt for deres uheldigt stillede børn. – *Vidnesbyrdene* 3 567, 568 (1875).

En regnskabsdag for forældre. – Når forældre og børn møder det endelige regnskab, hvilken scenari vil der så vises! Tusindvis børn som har været slaver under appetitten og nedbrydende laster, hvis liv er moralske skibbrud, vil stå ansigt til ansigt med forældre, som har gjort til det de er. Hvem andre end forældre må bære dette forfærdelige ansvar? Har Herren gjort disse unge fordærvet? Oh, nej! Hvem har så gjort dette forfærdelige arbejde? Var forældrenes synder ikke overført til børnene i form af fordærvet appetit og lidenskaber? (141) Og blev værket ikke fuldført af dem som ikke fik opdraget dem efter det forbillede Gud har givet dem? Lige så sikkert som de eksisterer, vil alle disse forældre gennemgå et tilbageblik hos Gud. – CTBH 76, 77, 1890. (FE 140, 141.)

Der er brug for mere menneskelig visdom. – Forældre bør huske på, at deres børn kan møde . . . fristelser. Allerede forud for barnets fødsel bør den forberedelse påbegyndes, som vil sætte det i stand til med held at bekæmpe det onde. – Slf. 377 (1905).

Lykkelig er dem, hvis liv genspejler det guddommelige. – Lykkelige er de forældre, hvis liv er en tro afspejling af det guddommelige, således at Guds løfter og befalinger vækker taknemmelighed og ærefrygt hos barnet! Lykkelige de forældre, hvis ømhed, retfærdighed og langmodighed tolker for barnet Guds kærlighed, retfærdighed og langmodighed, og som ved at lære barnet at elske, adlyde og forlade sig på dem lærer det at elske, adlyde og forlade sig på sin Fader i himlen! De forældre, som skænker barnet en sådan gave, har givet det en rigdom, som er mere dyrebar end alle verdens rigdomme, en skat, der er lige så varig som evigheden. – Slf. 381 (1905).

Kap. 17 – Arv og miljø

Arvelighedens magt. – Læg mærke til arvelighedens magt, til indflydelsen af dårlige kammerater og omgivelser og til onde vaners magt. Kan vi vel undres over, at mange bliver fordærvede under sådanne indflydelser? Kan vi undres over, at de kun langsomt påvirkes af vore bestræbelser for at løfte dem op? – Slf. 173 (1905).

Børn har ofte en nedarvet natur. – Som regel arver børn deres forældres tilbøjeligheder og anlæg og efterligner deres eksempel, så at forældrenes synder øves af børnene fra slægt til slægt. Således øvedes Kams ondskab og uærbødighed af hans efterkommere og bragte forbandelse over dem i mange slægtled. . . .

Hvor blev Sem derimod rigt belønnet for sin ærbødighed over for sin fader, og hvilken enestående række hellige mænd finder vi ikke blandt hans efterkommere! – PP 118 (1890).

Mødre burde informere sig selv om nedarvingslovene. – Hvis mødre i tidligere generationer havde informeret sig selv om deres væsens love, ville de havde forstået at deres medfødte styrke, såvel som deres moralske sundhed og deres (143) mentale evner, ville i stor målestok kunne fremstilles i deres afkom. Der hvor dette er udbredt, er deres uvidenhed om dette emne kriminelt. – HL (Part 2) 37, 1865. (2SM 431.)

Sygdomme overført fra forældre til børn. – I efterfølgerne slægter siden syndefaldet, har tilbøjelighederne hele tiden gået nedad. Sygdom er blevet overført fra forældre til børn, slægt efter slægt. Også børnene i vuggen plages af deres forældres synder.

Moses, den første historieskriver, giver en ganske præcis beretning af det sociale og individuelle liv fra verdenshistoriens første dage, men vi finder ingen skrift om et barn var født blind, døv, forkrøblet eller åndssvag. Ikke et sted står en naturlig død som spæd, barndommen eller den tidlige manddom nedskrevet. . . . Det var så sjældent at en søn døde før sin fader, at et sådan hændelse ville være værd at skrive ned: ”Haran døde før sin fader Tara.” Patriarkerne fra Adam til Noa levede, med enkelte undtagelser i næsten tusinde år. Siden da har livslængden været aftagende.

Ved tiden for Kristi første komme var slægten allerede blevet så degenereret at ikke kun gamle men også midaldrende, og unge blev bragt fra enhver by til Frelseren, for at blive helbredt for deres sygdomme. – CTBH 7, 8, 1890. (CD 117, 118.)

Børn skal undgå forældrenes forkerte vaner. – Sygdom kommer aldrig uden årsag. Vejen beredes, og sygdom fremkaldes ved tilsidesættelse af sundhedslovene. Mange lider som følge af deres forældres overtrædelse. Selv om de ikke er ansvarlige for, hvad forældrene har gjort, så er det ikke desto mindre deres pligt at udforske, hvad der er, og hvad der ikke er overtrædelse af sundhedslovene. De bør undgå forældrenes fejlagtige vaner og ved en rigtig levevis stille sig selv under bedre forhold. – Sif. 238 (1905).

(144) **Forfædrenes synder fyldte verden med sygdomme.** – Vore forfædre har testamenteret os levevaner og en appetit som fylder verden med sygdomme. Forældres synder har, gennem en forvansket appetit, med forfærdelig magt, hjemsogt børnene til tredje og fjerde slægtled. Den dårlige spisevane i mange slægtled, folks rådige og selvtilfredsstillende levevaner, fylder vore fattighuse, vor fængsler og vore sidsygehospitaler. Umådeholden drikke af te og kaffe, vin, øl, rom og brændevin og brug af tobak, opium og andre narkotikaer har ført til stor mental og fysisk degeneration, og denne degenerering øges hele tiden. – RH, 29. juli, 1884. (CH 49.)

Nedarvet appetit for stimulanser. – For manges vedkommende er det absolut ikke tilrådeligt at have hverken vin eller cider i huset. De har måske arvet en vis svaghed for stimulanser og Satan forsøger stadig at friste dem til at prøve alkoholens virkninger. Og hvis de så giver efter for fristelsen, bliver det vanskelig for dem at kunne sige nej. Trangen kræver at blive tilfredsstillet og de føjer den til sin egen fordærvelse. Hjernen bliver sløvet og omtåget. Det er ikke længere fornuften som råder og lysten får frie tøjler. – *Vidnesbyrdene* 5 356, 357 (1885).

Tobakkens onder videreføres til børn. – Iblandt børn og unge mennesker gør tobakken uberegnelig skade. Virkningen af tidligere slægters usunde livsvaner gør sig gældende hos børnene og ungdommen i vor tid. Åndssvaghed, legemlig svækkelse, forstyrrende nerver og unaturlige lyster overføres som arv fra forældre til børn. Børnene fortsætter i de samme onde vaner, og således forsøges og foreviges de slette følger. Dette er i ikke ringe grad årsag til den legemlige, sjælelige og moralske tilbagegang, der er ved at vække alvorlig bekymring. – Sif. 335 (1905).

Børn arver tilbøjelighederne. – Børn arver tilbøjelighederne til at fejle, men de har også mange gode (145) karaktertræk. Disse bør styrkes og udvikles, medens der bør passes nøje på at trækkene til ondt holdes nede og presse dem tilbage. Børn bør aldrig blive smigret, for smiger er gift for dem; men forældre bør vise et helligt og ømt hensyn til dem, og derved vinde deres tillid og kærlighed. – RH, 24. jan., 1907.

Rette ord til ros. – Alle de steder hvor moderen kan rose børnenes gode opførsel, bør hun gøre det. Hun bør opmuntre dem med billigende ord og kærlige blikke. Dette vil være som sollys for et barns hjerte og vil opelske dets selvrespekt og pragt. – *Vidnesbyrdene* 3 532 (1889).

Hidsigt temperament kan nogle gange være arveligt. – Nogle har fået et hidsigt temperament og deres opdragelse i barndommen har ikke lært dem at beherske sig. Med dette iltre temperament, støder misundelse og jalousi ofte sammen. – *Vidnesbyrdene* 2 74 (1868).

Satan udnytter den nedarvede svaghed. – Det er umuligt for os ved egen kraft at fornægte vor faldne naturs krav. Herigennem vil Satan lede os i fristelse. Kristus vidste, at fjenden ville komme til ethvert menneske for at benytte sig af vor nedarvede svaghed og for ved sine løgnagtige påfund at besnære alle dem, der ikke stoler på Gud. Ved at befare den vej, som mennesker må vandre, har Herren beredt os vejen til at sejre. Det er ikke hans vilje, at vi skal være uheldigt stillet under striden med Satan. Han vil ikke, at vi skal ængstes og tabe modet over slangens angreb. "Vær frimodige," siger han, "jeg har overvundet verden." Joh. 16,33. – DSM 76 (1898).

Omvendelse forandrer nedarvede tilbøjeligheder. – En ægte omvendelse forvandler de nedarvede og erhvervede tilbøjeligheder til det onde. Guds religion er af fast stof som (146) består af utallige tråde, der er vævet sammen med finfølelse og kyndighed. Intet uden den visdom, der kommer fra Gud, kan gøre denne vævning fuldkommen. Der er mange, mange slags stof som ser godt ud ved første øjekast, men de kan ikke bestå prøven. De tåler ikke at blive vasket. Farverne er ikke ægte. De blegner i sommerens solskin og fortager sig. Tøjet tåler ikke hård behandling. – Brev 105, 1893. (6BC 1101.)

Ikke være slave af arven. – Spørgsmålet for os at tænke over er: Har vi Kristi egenskaber? Undskyldninger er værdiløse. Alle omstændigheder, alle lyster og lidenskaber, skal være som tjenere for det gudfrygtige menneske, ikke hersker over ham. Den kristne skal ikke trælbindes af nogen arvelige eller opelskede vaner eller tilbøjeligheder. – SpT Serie A, Nr. 9, s 56, 1897. (Vidnesb f. præd. s. 421.)

Engle hjælper disse tendenser på flugt. – Engle er altid til stede, hvor der er mest brug for dem. De er hos dem, som har de hårdeste kampe at kæmpe, hos dem som må kæmpe imod tilbøjeligheder og nedarvede tendenser, hvis hjemlige omgivelser, er de mest nedslående. – RH, 16. april, 1895. (ML 303.)

Troen renser nedarvede ufuldkommenheder. – Dem, som ved en forstandsmæssig forståelse af skrifterne, ser rigtigt på korset, dem som oprigtigt tror på Jesus, har en sikker grundvold for deres tro. De har den tro, som virker ved kærlighed og renser sjælen for al dets nedarvede og opdyrkede ufuldkommenheder. – *Vidnesbyrdene* 6 238 (1900).

Vidtrækkende effekt fra omgivelserne. – Vi lever i en atmosfære af satanisk trylleri. Fjenden vil indvæve en fortryllelse af tøjlesløshed omkring enhver sjæl som ikke er barrikeret af Kristi nåde. Fristelser vil komme, men hvis vi vogter os imod fjenden og fastholder selvkontrollens og renhedens balance, (147) vil de forlokkende ånder ikke få indflydelse over synd. Dem som ikke gør noget for at anspore til fristelse, vil få styrke til at stå imod når den kommer, men dem som holder sig selv i en ond atmosfære vil kun selv få skylden, hvis de overvindes og falder fra deres standhaftighed. I fremtiden, vil der kunne ses god grund til de advarsler der er givet mod forlokkende ånder. Så vil kraften i Kristi ord kunne ses: "Vær derfor I fuldkommen, ligesom jeres Fader som er i himlen er fuldkommen." (Mattæus 5,48). – CT 257 (1913).

Lots døtre blev fordærvet af onde omgivelser. – Lot boede kun en kort tid i Zoar. Der var lige så megen synd der som i Sodoma, og han frygtede for at blive der, hvis byen skulle blive ødelagt. Ikke længe efter blev Zoar fortæret, som Gud havde bestemt. Lot drog op i bjergene og boede i en hule, ribbet for alt det, for hvis skyld han havde vovet at udsætte sin familie for en ugudelig bys indflydelse. Men Sodomias forbandelse fulgte ham også derop. Hans døtres syndige opførsel skyldtes forbindelsen med de ugudelige i den fordærvede by. Dens moralske fordærvelse havde

sådan gennemsyret deres karakter, at de ikke kunne skelne mellem godt og ondt. Lots eneste efterkommere, moabitterne og ammoritterne, var slette, afgudsdyrkende stammer, oprørere mod Gud og bitre fjender af hans folk. – PP 167, 168 (1890).

Undgå onde selskaber. – Få indser betydningen af så vidt muligt at undgå al omgang, der indvirker ugunstigt på det kristelige liv. I valg af omgivelser er der kun få, som først og fremmest tager hensyn til deres åndelige livs vækstbetingelser.

Sammen med deres familier strømmer forældre ind til byerne, fordi de forestiller sig, at det er lettere at skaffe sig et udkomme der end på landet. Børnene, der intet har at bestille, når de ikke er i skole, får den opdragelse, gaden giver dem. Fra slette kammerater tilegner de sig lastefulde og udsvævende vaner. Forældrene ser alt dette, men det vil koste et offer at (148) rette på deres vildfarelse og de bliver, hvor de er, indtil Satan vinder fuldt herredømme over deres børn. Det er bedre at give afkald på nogle eller alle verdslige fordele, end at de dyrebare sjæle, der er betroet til deres omsorg, skal stilles i fare. – *Vidnesbyrdene* 5 232 (1882).

Bo i en himmelsk atmosfære. – Vi skal vejledes af sand teologi og almindelig fornuft. Vore sjæle skal vore omgivet af himmelsk atmosfære. Mænd og kvinder skal passe på sig selv, de skal hele tiden være på vagt, og ikke lade noget ord eller nogen handling der ville være for deres bedste være sagt ondt. Han som bekender at være en Kristi efterfølger, skal vogte sig selv, holde sig selv ren og ubesmittet i tanke, ord og handling. Hans indflydelse på andre skal være opløftende. Hans liv skal genspejle retfærdighedens Sols klare stråler. – CT 257, 258 (1913).

Barndommens tilbøjeligheder danner skæbnen. – Børn bliver i meget tidlig alder modtagelige for demoraliserende påvirkning, men forældre, som bekender sig til at være kristne, indser ikke det forkerte ved deres egen handlemåde. Gid de ville forstå, at de tilbøjeligheder, et barn får i de første år, angiver karakterens retning og former skæbnen enten til evigt liv eller evig død! Børn er modtagelige for moralsk og åndelig påvirkning, og de, som er blevet forstandigt oplært i barndommen, kan vel fejle til tider, men de vil ikke komme langt på afveje. – ST, 16. apr, 1896. (Bih 191.)

Forældre er i høj grad ansvarlige. – Forældre er i stor grad ansvarlig for den form deres børns karakter får. De burde stræbe efter symmetri og dimensioner. Der er nogle få velafbalancerede mennesker, fordi forældre har været frygtelig forsømmelige i at stimulere svage træk og undertrykke de forkerte. De husker ikke, at de er pålagt den højtideligste opgave at overvåge hvert barns tendenser, at det er deres pligt at oplære deres børn til rigtige vaner og rigtige tænkemåder. – *Vidnesbyrdene* 5 319 (1885).

(149) **Begynd i barndommen.** – Forældrenes arbejde må begynde med spædbarnet, for at det kan modtage de rette karaktertræk, før verden sætter sit præg på sind og hjerte. – RH, 30. aug., 1881. (Bih 187.)

Vigtigheden af de første tre år i livet. – Mødre, sørg for at opdrage jeres børn rigtigt i de første tre år af deres liv. Giv dem ikke lov til selv at forme deres ønsker og begær. Moderen må tænke for sit barn. De første tre år er tiden, hvor den spæde kvist skal bøjes. Mødre bør forstå, hvor vigtig denne periode er. Det er her grunden bliver lagt. – MS 64, 1899. (Bih 188.)

De første syv år har meget at gøre med karakterdannelsen. – Der kan ikke lægges for megen vægt på barnets tidlige opdragelse. Det, barnet lærer i de første syv år af livet, betyder mere for dets karakterdannelse end alt, hvad det senere lærer. – *MS 2, 1903. (Bih 187.)*

De første lektier glemmes sjældent. – Hverken babyen, barnet eller den unge bør høre et eneste utålmodigt ord fra far eller mor eller noget andet medlem af husstanden; for indtryk modtages meget tidligt i livet, og det, forældrene gør dem til i dag, vil de være i morgen og i overmorgen og næste dag igen. De første lektier, som indprentes barnet, bliver sjældent glemt.

De indtryk, hjertet modtager i livets første år, vil vise sig senere. De kan ligge begravet; men de vil sjældent blive udvisket. – *MS 57, 1897. (Bih 187.)*

Tidlig fysisk udvikling. – I løbet af de første seks eller syv år i barnets liv bør der være særlig opmærksomhed på dets fysiske træning, frem for forstanden. Efter denne periode kan, hvis den fysiske konstitution er god, uddannelse af begge dele få opmærksomhed. Den spæde barndom går til seks eller syv-års alderen. Op til denne periode (150) bør børn overlades som små lam, der får lov at løbe rundt i huset og i gårdspladsen, og i deres frejdighed, hoppe og springe, fri for bekymring og trængsler.

Forældre, især mødre, bør være de eneste lærere for disse barnesind. De bør ikke undervises fra bøger. Generelt vil børn være nysgerrige efter at lære ting i naturen. De vil stille spørgsmål om ting som de ser og hører, og forældre bør udnytte enhver anledning til at undervise, og tålmodigt bevare disse smås spørgsmål. På den måde kan de få fordele over for fjenden, og befæste deres børns sind, ved at så god sæd i deres hjerter, ikke efterlade plads for det dårliges rodsåen. Moderens elskelige belæring på det bedste alderstrin er hvad børnene har brug for, for at forme karakteren. – *HL (Part 2) 44. (2SM 437.)*

Særlig omsorg for det første barn. – Især bør det første barn opdrages med stor omhu, for det vil opdrage de andre. Børnene udvikles efter den påvirkning, de får fra deres omgivelser. Hvis de er sammen med nogen, der er støjende og voldsomme, bliver de også støjende og voldsomme, bliver de også støjende og næsten utålelige. – *MS 64, 1899. (Bih 26.)*

Forskellige miljøer til forskellige børn. – Der er nogle børn som behøver en mere tålmodig opdragelse og venlig oplæring end andre. De har fået nedarvet nogle karaktertræk der ikke er lovende, og derfor behøver de mere sympati og kærlighed. Ved et ihærdigt arbejde kan disse egensindige børn forberedes til et sted i Mesterens arbejde. De kan have uudviklede kræfter, og hvis de blev opvækket vil de sætte dem i stand til at udfylde steder som langt overgår dem, som det var mere forventet af. – *CT 115, 116 (1913).*

Vanerne ændrer sig sjældent i det senere liv. — Hvad barnet ser og hører, sætter dybe spor i dets følsomme sind, og ingen senere omstændigheder i livet kan (151) fuldstændig udviske dem. Forstanden er nu ved at udvikle sig og følelserne er ved at få retning af styrke. Gentagelsen af bestemte handlinger bliver til vaner. Disse kan senere i livet modereres ved hård træning, men kan sjældent ændres. – *GH, Jan, 1880. (Bih 193.)*

Venlighedens helbredende indflydelse. – Under indflydelse af sagtomdighed, venlighed og høflighed, skabes der en atmosfære der vil helbrede og ikke ødelægge.– *Brev 320, 1906. (ML 152.)*

Kap. 18 – Trykthed i hjemmet

Menneskelig kærlighed bør trække på guddommelig kærlighed. – Det er kun ved Kristus, at ægteskabspagten med trykthed kan indgås. Menneskelig kærlighed må hente sine inderligste bånd fra den guddommelige kærlighed. [Se sektion v, "Livsudfoldelsens kraft."] Alene hvor Kristus hersker, kan der findes dyb, sand, uegennyttig kærlighed. – MH 358 (1905).

Nå Guds ideal. – Mænd og kvinder kan opnå det ideal, som Gud har sat dem, hvis de søger hjælp hos Kristus. Hvad menneskelig visdom ikke formår, vil hans nåde udrette for dem, som i kærlig hengivenhed overlader sig til ham. Hans forsyn kan sammenknytte hjerterne med bånd, som er af himmelsk oprindelse. Kærligheden vi ikke blot være en vekslen af venlige og smigrende ord. I den himmelske vævestol udføres en vævning, som er finere og dog stærkere, end hvad der kan frembringes på en jordisk vævestol. Det, som således frembringes, er ikke en skrøbelig vævning, men en sådan, som kan tåle både slid og prøve. Hjerter vil blive knyttet til hjerter med kærlighedens gyldne bånd, som består. – Slf. 368 (1905).

Vej enhver følelse, når der overvejes ægteskab. – Lad dem, som tænker på at indgå (153) ægteskab, veje enhver følelse og give agt på udviklingen af ethvert karaktertræk hos den, til hvem de tænker at knytte deres livs skæbne. Lad ethvert skridt hen imod en ægteskabsforbindelse være præget af sømmelighed, ligefremhed, oprigtighed og et alvorligt forsæt at ville behage og ære Gud. Ægteskabet indvirker på det fremtidige liv både i denne verden og i den tilkommende. En alvorlig kristen vil ikke lægge nogen planer, som Gud ikke kan billige. – MH 359 (1905).

Den virkelige union arbejdet efter årenes arbejde. – Hvor megen forsigtighed og visdom der end er blevet udvist ved indgåelsen af ægteskab, er der dog kun få par, som er fuldstændig sammenknyttede, når ægteskabsceremonien er endt; de to menneskers virkelige forening er et værk, som fuldføres i de kommende år. – Slf. 366, 360 (1905).

Romantisk indbildning forsvinder. – Når livet med dets vanskeligheder og bekymringer møder det nygifte par, så forsvinder det romantiske skær, som fantasien så ofte omgiver ægteskabet med. Mand og hustru lærer hinandens karakter at kende på en måde, som de umulig kunne ved deres tidligere omgang. Dette er det mest kritiske tidspunkt i deres erfaring. Hele deres fremtidige livs lykke og betydning beror på, om de nu går frem på rette måde. Ofte opdager de svagheder og mangler hos hinanden, som de ikke havde anelse om, men de hjerter, som kærligheden har sammenknyttet, vil også opdage fortrinlige træk, som hidtil var ukendte. Lad alle lægge sig efter at opdage de gode sider hellere end at søge efter mangler. Ofte er det vor egen opførsel, den atmosfære, som omgiver os selv, der bestemmer, hvilke træk en anden vil åbenbare for os.

Dette at lade kærligheden komme til syne, betragtes af mange som en svaghed, og de udviser en tilbageholdenhed, som virker frastødende på andre. Denne ånd kvæler al sympati. Når de selskabelige og ædle tilskyndelser underkues, så dør de hen, og hjertet bliver koldt og øde. Vi bør vogte os for dette fejltrin. Kærligheden kan ikke leve længe uden at komme til udtryk. Lad ikke dens hjerte, som er forenet med dig, tørste af mangel på venlighed og sympati. – Slf. 366 (1905).

(154) **Kærlighed stimulerer til ædlere mål.** – Lad enhver yde kærlighed i stedet for at kræve den.

Søg at udvikle det ædleste hos jer og vær hurtige til at se de gode egenskaber hos hinanden. Bevidstheden om at blive skattet virker i vidunderlig grad tilskyndende og tilfredsstillende sympati og agtelse opmuntrer en i hans stræben efter det gode, og kærligheden selv forøges, idet den tilskynder en ædlere forsætter. – Slf. 367 (1905).

Individualiteten skal ikke fusionere. – Hverken manden eller hustruen bør lade sin personlighed opsluge af den andens. Hver for sig står de i et personligt forhold til Gud; ham må de hver især spørge: "Hvad er ret?" "Hvad er fejl?" "Hvorledes kan jeg bedst opfylde hensigten med mit liv?" Lad jeres kærligheds rigdom strømme ud fra ham, som gav sit liv for jer. Lad Kristus være det første, det sidste og det bedste i alle ting. Eftersom jeres kærlighed til ham bliver dybere og stærkere, vil jeres kærlighed til hinanden renses og styrkes. – Slf. 367 (1905).

Vi har vor egen individualitet, og hustruens individualitet skal aldrig synke ned i hendes mands. Gud er vor skaber. Vi er Hans i skabelse, og vi er Hans i genløsning. Vi mangler at se hvor meget vi kan give tilbage til Gud, fordi Han giver os den moralske kraft, Han giver os effektivitet, Han giver os forstand, og Han ønsker at vi gør det meste ud af disse dyrebare gaver til Hans navns ære. – *MS* 12, 1895.

Kun underlægge sig helt under Jesus. – Gud forlanger at hustruen skal som aldrig før frygte Gud og ære Ham. Den totale underlæggelse skal kun gøres under Herren Jesus Kristus, som har købt hende som Sit eget barn af en uendelig pris i Hans liv. . . . Hendes individualitet kan ikke slutes sammen med hendes mand, for hun er Kristi ejendom. – Brev 18b, 1891. (AH 116.)

Tanken at union er en fejltagelse skal ikke have sit hjem. – Selv om vanskeligheder, besværligheder og (155) nedslående omstændigheder indtræffer, så bør hverken mand eller hustru give den tanke rum, at deres forbindelse er en fejltagelse eller en skuffelse. Lad det være jeres forsæt at være så meget for hinanden, som det er muligt. Vedbliv at vise hinanden den samme opmærksomhed, som I gjorde i begyndelsen. Lad den ene på enhver mulig måde opmuntre den anden til at udkæmpe livets kamp. Læg vind på at befordre hinandens lykke. Lad der være gensidig kærlighed, gensidig overbærenhed. Under disse forhold vil indtrædelsen i ægtstanden så langt fra være kærlighedens afslutning, så at sige netop blive dets begyndelse. Det sande venskabs varme, den kærlighed, der knytter hjerte til hjerte, er en forsmag på himlens glæder. – Slf. 367 (1905).

Forholdet styres af fornuften. – Dem som ser ægteskabsforholdet som en af Guds hellige forordninger, der oppasses efter hans hellige forskrift, vil styres af fornuftsslutningerne. De vil tænke nøje over følgen af alle de privilegier som ægteskabsforholdet giver. Disse vil føle at deres børn er dyrebare juveler som Gud har betroet dem i deres varetægt, der fjerner deres naturs rå overflade, ved disciplin, som deres begær kan vise. Under de højtideligste forpligtelser vil de forme deres karaktertræk så de kan gøre godt i deres liv, velsigne andre, med deres lys, og verden er bedre efter at have levet i den, og de vil til sidst udrustes til et højere liv, den bedre verden, at skinne i Guds og Lammets nærhed for evigt. – HL (Part 2) 48, 1865.

En velorganiseret familie. – Den faste familie bør være velorganiseret. Faderen og moderen bør til sammen overveje deres ansvar. Sammen bør de arbejde for deres børns allerbedste. Der skal ikke være nogen uoverensstemmelser imellem dem. De bør aldrig kritisere hinandens planer eller betvivle den andens dømmekraft over for deres børn. Hvis hustruen er uerfaren, bør hun prøve at finde ud af hvor hendes arbejde gør det vanskeligt for hendes mand, idet hun arbejder for børnenes

frøse. Og manden bør (156) holde sin hustrus hænder, give hende kloge råd, og elske opmuntring. – RH, 8. juli, 1902.

Forældre må styre sig selv. – Forældre som vil styre deres familier med succes, må først styre sig selv. Hvis de blot vil give behagelige ord til deres familier, må de kun lade deres børn høre behagelige ord fra deres læber. De udsåede frø vil afføde en lignende høst. Forældre har et højtideligt, helligt arbejde at udrette med at uddanne deres børn ved forskrift og eksempel. De er under forpligtelse for Gud til at bringe deres børn til Ham, at de kan oplæres i en meget tidlig periode til at få forstandsmæssigt kendskab til hvad det indbefatter at være en Kristi efterfølger. Hvis dem, som hævder at være Bibelkristne har børn, som ikke frygter og elsker Gud, har i de fleste tilfælde forældrenes eksempel, der ikke har været korrekt. Falske frø har været sået har været sået, og har avlet en høst med torne og tidsler. – *MS 59*, 1900.

Venlige ord og smil til familien. – Det er ikke kun vor forret men vor pligt at opelske venlighed, og have Kristi fred i hjertet og som Kristi fredsskabere og efterfølgere så en dyrebar sæd, som vil avle en høst til evigt liv. Kristi bekendende efterfølgere kan have mange gode og nyttige kvaliteter; men deres karaktertræk er stærkt ødelagt af en uvenlig, irriterende, kværlende, og hurtigt fordømmende temperament. Den mand eller hustru som gemmer på mistanker eller mistillid skaber splid og uenighed i hjemmet. Ingen af dem skal holde hans venlige ord og smil for fremmede alene, og vil udvise irriterabilitet i hjemmet, og derved fordrive fred og tilfredshed. – Brev 34, 1894. (HC 179.)

Vulgær tale undgås. – Fædre og mødre, mænd og hustruer, jeg formaner jer, giv ikke plads for lave tanker og vulgær tale. Grov snak, lave vittigheder, manglende artighed i hjemmet, vil (157) efterlade et indtryk på jer, og hvis de gentages ofte, vil det blive af anden natur. Hjemmet er for helligt et sted til at besmittes med vulgaritet, sanselighed og modbeskyldninger. Der er et Vidne som erklærer: ”Jeg kender dine gerninger.” Lad kærlighed, sandhed, venlighed og overbærenhed være de planer der dyrkes i hjertets have. – Brev 18b, 1891.

Udvis aldrig råddenskab eller uvenlighed. – Udviser du aldrig råddenskab, uvenlighed og uhøflighed i familie kredsen? Hvis du udviser uvenlighed i dit hjem, vil du, uanset hvor stor din bekendelse er, bryde Guds bud. – RH, 29. mar., 1892.

Venner blander sig ikke i hjemmelivet (råd til en ung mand). – Hjemmekredsen bør betragtes som et helligt sted, et symbol på himlen, et spejl hvori vi spejler os selv. Vi kan have venner og bekendte, men hjemmelivet skal de ikke blande sig i. Der bør næres en stærk fornemmelse af ejendomskab, en fornemmelse af lethed, hvile og tillid.

Men din omgang med andre kvinder og piger har været en kilde til fristelse for dem, der får dem til at tage sig friheder og overtræde ægteskabsforholdets tærskel hos enhver mand og kvinde. Denne har du ikke erkendt, men din kærlighed til fornøjelser og den ånd du har ansporet har ikke givet andre indtryk af ægteskabsforholdets hellighed.

Praktisk hjemmeliv er den store karakterprøve. Ved sin ømme eftertænksomhed i hjemmet, ved at udvise tålmodighed, venlighed og kærlighed, fastsætter en mand sin karakter. – Brev 17, 1895.

Hustruer længes efter kærlige ord. – Mange kvinder længes efter kærlige og venlige ord og efter den almindelig opmærksomhed og belevenhed der passer dem, fra deres mænd som har valgt dem

som deres ledsagere. Hvor mange trængsler (158) og hvilken strøm at ve og ulykke ville være sparet hvis mænd, og også kvinder, ville fortsætte med at vise hensyn, opmærksomhed og venlige påskønnende ord og lidt belevenhed som holder kærligheden i live og som de mærkede var nødvendig for at vinde deres valgte ledsager.

Hvis manden og hustruen blot ville fortsætte med at opelske denne opmærksomhed som giver kærlighed næring, ville de være lykkelige for hinandens selskab og have en helliggørende indflydelse på deres familier. I dem selv ville de have en lille verden af lykke og ville ikke ønske at gå uden for denne verden efter nye tillokkelser og nye ting at elske. Manges hustruer er blevet syge og døde af udmattelse af manglen på opmuntrende forstående ord og kærlighed, der vises i venlig opmærksomhed og i ord. – Brev 27, 1872.

Manden kan lukke døren mod sygdomme. – Manden bør vise stor interesse for sin familie. Særlig bør han være meget øm overfor en svagelig hustrus følelser. Han kan lukke døren til for megen sygdom. Venlige, glade og opmuntrende ord vil vise sig at være mere virkningsfulde end de bedste lægende mediciner. De vil gøre den modløse og forsagtes hjerte frimodigt og den lykke og det solskin, som ved hjælp af venlige handlinger og opmuntrende ord, der bringes ind i familien vil være tifold belønning for bestræbelsen.

Manden bør erindre, at en stor del af den byrde, at skulle opdrage hans børn hviler på moderen og at hun har meget med udformningen af deres sind at gøre. Dette bør vække hans ømmeste følelser og med omhu bør han lette hendes byrder. Han bør ansøre hende til at støtte sig til hans store hengivenhed og lede hendes tanker til himmelen, hvor der er styrke og fred og endelig hvile for den trætte.

Han bør ikke komme til sit hjem med et trist ansigt, men ved sin nærværelse bringe solskin ind i familien og han bør opmuntre sin hustru til at se opad og tro på Gud. I forening kan de tilegne sig Guds løfter og bringe hans rige velsignelse ind i familien. Uvenlighed, (159) klage og vrede udelukker Jesus fra familiens bolig. Jeg så, at Guds engle vil flygte fra et hus, hvor der er ubehagelig tale, pirrelighed og strid. – *Vidnesbyrdene* 1 306, 307 (1862).

Manden er hjemmets hoved. – Manden og faderen er familiens hoved. Hos ham venter hustruen at møde kærlighed og deltagelse samt støtte i arbejdet med at opdrage børnene. Dette er, som det bør være. Børnene er hans såvel som hendes, og deres velfærd er af ligeså stor betydning for ham som for hende. Børnene ser hen til faderen og venter hos ham at finde støtte og vejledning; han trænger til at have den rigtig forståelse af livet og de indflydelser og forhold, som hans familie bør være under. Frem for alt bør han være besjælet af guds frygt, Guds kærlighed og af hans ords undervisning for at kunne lede børnenes fødder på den rette vej. – Slf. 396 (1905).

Hustruen er en ”hjælpmøder” for manden. – Gud gav selv Adam en livsledsager. Han skaffede ham en medhjælp, som passede til ham, – en, der var skikket til at være hans lige, og som kunne været eet med ham i kærlighed og forståelse. Eva blev skabt af et ribben, der blev taget ud af Adams side. Derved blev det tilkendegivet, at hun ikke skulle herske over ham som hoved og heller ikke trædes under fod som en underordnet, men stå ved hans side som hans lige for at elskes og beskyttes af ham. Som en del af manden, ben af hans ben og kød af hans kød, var hun hans andet jeg – et udtryk for den nære forening og den hengivne tilknytning, der skulle kendetegne dette forhold. – PP 46 (1890).

Hvordan der skabes fred i hjemmekredsen. – Når manden har den ædle karakter, hjerterenhed, sindets ophøjelse, som enhver sand kristen må besidde, vil det vise sig i ægteskabsforholdet. . . . Han vil søge at holde sin hustru sund og ved godt mod. Han vil bestræbe sig for at sige trøstende ord, der skaber en fredsfyldt atmosfære i hjemmekredsen. – *MS 17, 1891. (AH 228.)*

(160) Mændene bør studere mønsteret, og forsøge at vide hvad symbolet, som efeserne fik, hvad det betyder, det forhold Kristus har til menigheden. Manden skal være en Frelser for sin familie. Vil han stå i sin ædle, gudsgivne manddom, og altid forsøge at opløfte sin hustru og børn? Vil han udånde en ren og liflig atmosfære omkring sig? Vil han ikke ganske ihærdigt opelske kærlighed for Jesus, gøre det til et blivende princip i hans hjem, idet han vil forfægte sine krav på autoritet? – *MS 17, 1891. (AH 117.)*

Manden dvæler ikke ved sin position. – Der er ikke noget bevis på mandighed for manden, at han hele tiden er på sin position som familiens hoved. Det øger ikke respekten for ham, at hører ham citere skriften for at understøtte sin myndighed. Det vil ikke gøre ham mere mandig at forlange at hans hustru, hans børns moder, handler efter hans planer som om de var ufejlbarlige.

Herren har indsat manden som hustruens hoved at være hendes beskytter; han er familiens husbånd, der binder medlemmerne sammen, ligesom Kristus er menighedens hoved og Frelser for det mystiske legeme. Lad enhver mand som hævder at elske Gud, omhyggeligt studere Guds krav til hans position. Kristi myndighed udøves i visdom, i al venlighed og høflighed; så lad manden udøve sin magt og efterligne menighedens store Hoved. – *Brev 18b, 1891. (AH 215.)*

Hustruen hjælper manden med glæde at fastholde værdigheden. – Det er tillige blevet vist mig, at der ofte foreligger en stor mangel fra hustruens side. Hun gør sig ingen store anstrengelser for at beherske sit sind og gøre hjemmet lykkeligt. Der er ofte pirrelighed og unødige klage fra hendes side. Manden kommer træt og bekymret hjem fra sit arbejde og møder et trist ansigt i stedet for venlige, opmuntrende ord. Han er kun et menneske og hans hengivenhed vendes bort fra hans hustru, han taber kærligheden til sit hjem, hans sti bliver formørket (161) og noget tilintetgøres. Han giver slip på sin selvagtelse og på den værdighed, som Gud kræver, at han skal opretholde.

Manden er familiens hoved, ligesom Kristus er menighedens hoved og alt, hvad hustruen måtte gøre for at formindske hans indflydelse og lede ham til at stige ned fra denne værdige, ansvarsfulde stilling, mishager Gud. Det er hustruens pligt at indordne sine ønsker og sin vilje under mandens. Begge bør være eftergivende, men Guds ord sætter mandens skøn foran. Og det vil ikke forringe hustruens værdighed at føje sig efter ham, som hun har valgt til sin rådgiver, vejleder og beskytter. Manden bør håndhæve sin stilling i familien med al sagtomhed og dog med fasthed. – *Vidnesbyrdene 1 307, 308 (1862).*

Mennesket, et socialt væsen. – Blandt alle de skabninger, Gud havde skabt på jorden, var der ingen, der var menneskets lige. Og Gud sagde: "Det er ikke godt for mennesket at være ene; jeg vil gøre ham en medhjælp, som passer til ham." 1. Mos. 2, 18. Mennesket blev ikke skabt til at leve i ensomhed; det skulle leve sammen med andre. Uden selskab ville de smukke omgivelser og den herlige beskæftigelse i Edens have ikke have givet fuldkommen lykke. Selv samvær med englene kunne ikke have tilfredsstillet menneskets længsel efter sympati og selskab. Der var ingen af samme natur, som mennesket kunne elske og blive elsket af. – *PP 46 (1890).*

Harmoni i hjemmet kun muligt ved Guds Ånd. – Vi må have Guds Ånd, ellers kan vi aldrig få harmoni i hjemmet. Hvis hustruen har Kristi Ånd, vil hun være forsigtig med sine ord; hun vil styre sin ånd, og vil være underdanig, og alligevel ikke føle at hun er slavebundet, men en kompagnigong til sin mand. Hvis manden er en Guds tjener, vil han ikke herske over sin hustru; han vil ikke være egenmægtig og fordringsfuld. Vi kan ikke have for meget omsorg for hjemmet; for hjemmet er, hvis Herrens Ånd bor der, et billede af himlen.– Brev 18-b 1891. (AH 118.)

(162) **Indercirklen er altoverskyggende.** – Alle vore kræfter skal bruges for Kristus. Dette er den gæld vi hver i sær skylder Gud. Når vi danner en relation med Kristus, kommer det fornyede menneske blot tilbage til sit dertil indrettede forhold til Gud. Han er en Kristi repræsentant, og han skal altid bede og våge i bøn. Hans pligter ligger omkring ham selv, nær og fjern. Hans første og fremmeste pligt er for hans børn og nærmeste slægtninge. Intet kan undskylde ham, fra at forsømme inderkredsen frem for yderkredsen.

På den endelige regnskabsdag, vil fædre og mødre afkræves svar på deres børn. Forældrene vil blive spurgt hvad de gjorde og sagde for at sikre de sjæles frelse, som de selv tog ansvar ved at bringe dem til verden. Forsømte de deres lam, og overlod dem til fremmedes varetægt? Fædre og mødre, lader I jeres børn vokse op i urenhed og synd? Meget godt gøres for andre vil ikke annullere den gæld du har for Gud, for at tage dig af dine børn. Din families åndelige velfærd kommer først. Tag dem med dig til Golgatas kors, arbejde for dem som dem der må aflægge et regnskab. – MS 56, 1899.

Kap. 19 – Forældres indflydelse

Kontrolleret af guddommelige principper. – Der påhviler forældrene den højtideligste forpligtigelse at betvinge oplære deres børn i frygt og kærlighed for Gud. I hjemmet skal holdes den reneste moral. Der må undervises i streng lydighed mod Guds bud. Læresætningerne i Guds Ord skal kontrollere sind og hjerte i hjemmelivet, må demonstrere Guds kraft og nåde. Ethvert medlem af familien skal ”udhugges i tempelstil” (Sal 144,12) af guddommelige principper og forskrifter. – RH, 10. nov., 1904.

Forældre må forstå børn. – Forældre bør ikke glemme deres egne barndomsår, hvor meget de da længtes efter medfølelse og kærlighed og hvor ulykkelige de var, når de blev irettesat og skændt på i vrede. De bør føle sig unge igen og bringe deres tankegang ned på et trin, hvor de kan forstå børnenes behov. Men med bestemthed forenet med kærlighed bør de kræve lydighed af deres børn. Forældrenes ord bør adlydes ubetinget. – *Vidnesbyrdene* 1 388 (1863).

(164) **Gud har udpeget en vej.** – Engle fra Gud våger over børnene med den dybeste interesse for at se, hvilken karakter de udvikler. Dersom Kristus behandlede os, som vi tit behandler hinanden og vore børn, ville vi snuble og falde på grund af lutter modløshed. Jeg så, at Jesus kender vore skrøbeligheder og han har selv haft del i vore erfaringer i alle ting undtagen i synd; derfor har han beredt os en sti, der er afpasset efter vor styrke og evne og ligesom Jakob gjorde det, er han gået frem i ro og mag, efter som det passede sig for børnene, for at han kunne opholde os ved sin trøstefulde nærværelse og være os en stadig vejleder. Han foragter ikke børnene i hjorden, forsømmer dem ikke eller lader dem blive tilbage. Han har ikke påbudt os at gå videre og efterlade dem. Han er ikke gået så hurtigt, at han lod os og vore børn blive tilbage. Oh, nej; han har jævnet

vejen til livet også for børnene. Og af forældre kræves, at de i hans navn skal lede dem fremad på den trange vej. Gud har anvist os en vej, der er afpasset efter børnenes styrke og evne. – *Vidnesbyrdene* 1 388, 389 (1863).

Irritationer bør holdes nede. – Forældre, når I føler jer pirrelige, bør I ikke begå den store synd at forgifte hele familien med denne farlige pirrelighed. Sæt i sådanne stunder en dobbelt vagt over jer selv og beslut i jeres hjerte, at I ikke vil give anstød med jeres læber, at I kun vil tale behagelige og opmuntrende ord. Sig til jer selv: "Jeg vil ikke formørke mine børns lykke med et pirreligt ord." Ved således at beherske jer vil I styrkes. Jeres nervesystem vil ikke blive så overfølsomt. I vil blive styrket ved rigtige principper. Bevidstheden om, at I trofast fuldbyrder jeres pligt, vil styrke jer. Engle fra Gud vil tilsmile jer i jeres bestræbelser og hjælpe jer.

Når I føler jer utålmodige, tror I alt for ofte, at årsagen ligger hos jeres børn og I dadler dem, når de ikke fortjener det. En anden gang kunne de måske gøre nøjagtig det samme og alt ville være godt og rigtigt. (165) Børnene kender til, lægger mærke til og føler disse uoverensstemmelser og de er heller ikke altid de samme. Til tider er de i nogen grad forberedt på at møde de skiftende stemninger, til andre tider er de nervøse og irritable og kan ikke finde sig i bebrejdelser.

Nogle forældre har et nervøst temperament og når de er trætte efter arbejde eller trykkes af bekymring, bevarer de ikke et roligt sind; over for dem, de skulle betragte som det kæreste på jorden, viser de ofte en pirrelighed og mangel på overbærenhed, der mishager Gud og kaster en sky over familien. Børn bør ofte trøstes ved en øm medfølelse i deres vanskeligheder. Gensidig venlighed og overbærenhed vil gøre hjemmet til et Paradis og drage hellige engle ind i familiekredsen. – *Vidnesbyrdene* 1 386, 387 (1863).

Forældres lammede sind. – Vi har nogen kundskab til Satans arbejdsmetoder og hvor godt han får held til det. Ud fra hvad er blevet vist mig, har han lammet nogles forældres sind. De er langsomme til at indse at deres egne børn kan være fejlagtige og syndige. Nogle af disse børn bekender sig til at være kristne og forældrene sover, frygter ingen fare, skønt deres børns legeme og sind næsten er forlist.

Nogle forældre passer ikke engang på, at have deres børn hos sig når de er i Guds hus. Unge piger deltager i møder og tager deres plads, måske med deres forældre, men oftere bag i forsamlingen. De er plejer at undskylde det med at forlade hjemmet. Drengene forstår dette og går ud før eller efter pigerne er gået og så, idet mødet slutter, går de med dem hjem. Forældre er ingen rådgivere i dette. Igen, gøres undskyldninger for at gå og drenge og piger samles på markedspladser nogle afsidesliggende steder og leger dér i forholdsvis lang tid, uden at voksne holder øje med dem og kan advare dem. – *Vidnesbyrdene* 2 481, 482 (1870).

Kost og forældres indflydelse. – Hvis forældre har levet sundt, og er mættet af enkel mad, ville der (166) være meget sparet. Faderen vil ikke være nød til at arbejde over sin styrke for at dække hans families behov. En simpel og nærende kost vil ikke påvirke nervesystemet og de dyriske lidenskaber til opirre sig urimeligt, der fører til gnavenhed og irritabilitet. Hvis han blot havde taget den enkle mad, ville hans hoved have været klart, hans nerver faste, hans mave i en sund tilstand, og med en ren organisme vil han ikke have mistet appetitten, og den nuværende slægt vil være i meget bedre tilstand end nu.

Men også nu, i denne sidste periode, kan der gøres noget for at forbedre vor tilstand. Mådehold i alt er nødvendigt. En mådeholden fader vil ikke beklage sig hvis han ikke har større variationer på hans bord. En sund levemåde vil forbedre familiens sundhed i enhver forstand og vil give hustruen og moderen tid til sine børn.

Forældrenes store studium vil være hvordan de bedst kan oplære deres børn til nytte i denne verden og til den efterfølgende himmel. De vil være tilfreds med at se deres børn med pæne, enkle men behagelige klæder, fri for broderier og smykker. De vil arbejde alvorligt på at se deres børn med deres indre besmykkelse, sagtomdighedens og en stille ånds smykke, som er af stor værdi i Guds øjne. – HL (Part 2) 45, 1865. (2SM 437, 438.)

Faderen, familiens husbånd. – En kristen fader er sin families hus-bånd, der binder dem tæt til Guds trone. Hans interesse for sine børn vil aldrig blive mat. Den fader der har drenge i familien bør ikke overlade disse utrættelige drenge over i moderens varetægt. Det er for tung en byrde at bære for hende. Han bør selv gøre sig til kompagnigong og ven. Han bør selv sørge for at holde dem fra onde selskaber. Det kan være vanskeligt for moderen at udøve selvkontrol. Hvis manden ser at hans hustrus svaghed bringer børnenes (167) sikkerhed i fare, bør han have mere kontrol over sig selv, gøre alt i hans kraft for at lede sine drenge til Gud. – RH, 8. juli, 1902.

Mødre søger ikke spænding. – Mødre som har unge sind at oplære og børns karakter at danne bør ikke søge efter verdens forlystelser for at blive glade og lykkelige. De har et vigtigt livsværk og de og deres eget kan ikke tillade sig at bruge tid på unyttig vis. Tid er en af de betydningsfulde talenter som Gud har betroet os og for det vil han kræve os til regnskab. Spild af tid er spild af forstand. Sindet er påvirkelig for høj dannelse. Det er mødres ansvar at opøve deres tanker og bevare deres hjerter rene. De må udnytte enhver mulighed indenfor deres rækkevidde til at udvikle deres forstand og moral, så de kan kvalificere sig til at hjælpe deres børn i udviklingen af deres tankegang.

Ved at kæle for en trang til selskabelighed kan man snart føle sig urolig, hvis man ikke er på besøg eller har gæster. Da mister man evnen til at være situationens herre. De nødvendige, betydningsfulde hjemlige pligter bliver banale og uinteressante. Der er intet ønske om selvansagelse eller selvdisciplin. Sindet kræver variationer og det verdslige livs spændende optrin; børn forsømmes og der gives efter for tilbøjelighed; og sekretærenglen skriver ”Unyttige tjenere.” Gud planlægger at vore sind ikke skal være uden mål, men bør udrette godt i dette liv. – *Vidnesbyrdene* 3 146, 147 (1872).

Plejemoder bevarer en lykkelig tilstand. – Barnets karakter er mere eller mindre påvirket af den opfostring det har fået af moderen. Hvor vigtigt er det da ikke at moderen, medens hun plejer barnet, skal bevare en lykkelig sindstilstand, har fuldstændig kontrol over sin egen ånd. Gør hun det vil barnets mad ikke skades, og den rolige, (168) beherskede adfærd som moderen udviser når hun behandler sit barn, har meget at gøre med at forme barnets sind. Hvis det er nervøst og nemt at ophidse, vil moderens omsorgsfulde og rolige optræden have en dæmpende og tilrettende indflydelse, og barnet vil blive sundere. – RH, 25. juli, 1899. (CH 80.)

Moderen bør bestræbe sig for selvbeherskelse. – Jo enklere og jo mere stille barnets liv er, desto bedre vil det være både for dets legemlige og dets åndelige udvikling. Til enhver tid bør moderen søge at være stille, rolig og selvbehersket. Mange spædbørn påvirkes overordentlig let i nervøs henseende, og moderens milde, beherskede opførsel vil have en beroligende indflydelse, som vil være overmåde gavnlig for barnet. – Slf. 387 (1905).

Et følsomt barn skal ikke skades af ligegyldighed. – Unge børn elsker selskab. Generelt kan de ikke nyde sig selv alene, og moderen bør i de fleste tilfælde føle pladsen for hendes børn, når de er i huset, er i det rum som hun besidder. Hun kan da have et generelt overblik over dem; være parat til at rette til små ting, når det siges til dem; rette forkerte vaner eller vise selviskhed eller lidenskab; og give deres sind en den rette drejning. Det som børn nyder, tror de at moderen kan behages af, og det er fuldstændigt naturligt for dem at spørge moderen om små ting der trænger dem på.

Og moderen bør ikke såre sit følsomme barns hjerte, ved at behandle tingene ligegyldigt eller nægte at lade sig trænge med så små ting. Som kan være småt for moderen men stort for dem. Og et rettende eller formanende ord på rette tid, vil ofte vise sig at være af stor værdi. Et anerkendende øjeblik, et opmuntrende ord og ros fra moderen, vil ofte kaste en solstråle ind i deres unge hjerte for hele dagen. – HL (del 2) 46, 47, 1865. (2SM 438, 439.)

(169) **Behandle de små med venlighed.** – Mødre, behandel de små med venlighed. En gang var Kristus et lille barn. Ær børnene for Hans skyld. Betragt dem som en hellig betroelse, der ikke skal gives efter for, forkæles og forgudes, men oplæres til at leve et rent, og ædelt liv. De er Guds ejendom; Han elsker dem og kalder dig til at samarbejde med Ham, at hjælpe dem til at udvikle en fuldkommen karakter. – ST, 23. aug., 1899. (AH 280.)

Dit barn er Guds ejendom. – Min søster, overraskes du over at din datter har så lidt tillid til hendes moders ord? Du har opdraget hende til at være upålidelig; og Herren såres over at se Sine små blive ledt på forkert sti, af hendes moder. *Dit barn er ikke dit eget; du kan ikke gøre med hende som du vil, for hun er Herrens ejendom.* Udvis en fast og vedholdende kontrol over hende, undervis hende at hun tilhører Gud. Med en sådan oplæring vil hun vokse op og blive til velsignelse for dem omkring hende. Men det er nødvendigt med en klar og skarp dømmekraft, for at du kan du kan undertrykke hendes tilbøjelighed til at herske over jer begge, og få hendes egen vilje og vej, og gøre som det behager hende. – Brev 69, 1896.

Et strålende gemyt og et lifligt temperament. – Undervis dine børn fra vuggen at udøve selvfornægtelse og selvkontrol. Undervis dem at nyde naturens skønheder, og bruge alle sindets og kroppens kræfter i nyttig beskæftigelse. Lær dem, at det er svagt og ondt at give efter for fristelse; modstås dette er ædelt og mandigt. – CT 127 (1913).

Mødrene er et eksempel. – Hvis mødrene vil have at deres døtre bliver til kvinder med sunde kroppe og livgivende karaktertræk, må de sætte eksemplet i deres eget liv, vogte dem imod denne tids sundhedsødelæggende moder. Der påhviler kristne (170) mødre et ansvar, som de ikke erkender. De bør oplære deres børn sådan at de får principfasthed og moralsk helse i denne fordærvede tid. – MS 76, 1900.

Når barnets ønske er lov. – I nogle familier er barnets ønske lov. Det får alt hvad det ønsker. Alt hvad det ikke kan lide, opmuntres det til at ikke kunne lide. Man tror at eftergivenhed gør barnet lykkeligt, men det gør det blot hvileløst og utilfreds. Eftergivenhed har ødelagt dets appetit for enkel, og sund mad og for enkel brug af dets tid; selvtilfredsstillelse har røkket ved dets karakter for tid og for evighed. – RH, 10. maj, 1898.

Satan forsøger at styre børnenes sind. – Forældre, I kender noget til de forlokkelser som Satan prøver at lede jeres børn ud i. Han arbejder med al sin magt for at lede dem på vildspor. Med en

beslutsomhed, som mange ikke drømmer om, prøver han at vinde kontrol over deres sind og få gjort Guds lov virkningsløst i deres liv. – MS 93, 1909.

Forældre binder børn til deres hjerter. – Lad ikke jeres børn se jer med en rynket pande. Hvis de giver efter for fristelse, og derefter ser og angrer deres vildfarelser, så tilgiv dem ligeså frit, som I har håb om at blive tilgivet af jeres Fader i himlen. Undervis dem venligt og bind dem til jeres hjerter. Det er en kritisk tid for børn. Påvirkninger vil komme omkring dem og fjerne dem fra jer, som I må modvirke. Undervis dem i at de kan stole på jer. Lad dem hviske deres trængsler og glæder i jeres ører. Opmuntres de til dette, vil det redde dem fra mange af de snarer Satan har lagt for deres uerfarne fødder.

Behandle ikke kun jeres børn strengt, og glemme jeres egen barndom og glemme at de kun er børn. Forvent ikke at de skal være fuldkomne eller prøve at (171) gøre dem til mænd og kvinder med det samme. Derved vil du lukke adgangsdøren som I ellers skulle have åben til dem og vil drive dem til at åbne døren for skadelige påvirkninger, så andre kan forgifte deres unge sind, før du er klar over deres fare. – IT 387 (1863).

Stærk og ligevægtig opdragelse. – Ethvert barns lykke kan sikres ved en stærk og ligevægtig opdragelse. Et barns sandeste nådegave består af beskedenhed og lydighed – for opmærksomme ører der hører anvisningernes ord, i villige fødder og hænder der vandrer og arbejder på pligtens sti. Og et barns sande godhed vil bringe sin egen belønning, også i dette liv.

De første år er tiden for læreprocessen, ikke kun at barnet må blive nyttigt og fuld af nåde og sandhed i dette liv, men at det må sikre sig en plads, forberedt i hjemmet deroppe, for alle som er sande og lydige. I vor egen børneopdragelse og opdragelse af andres børn, har vi bevist at de aldrig elsker forældre og formyndere mindre, fordi de betvinger fra at gøre onde ting. – RH, 10. maj, 1898.

Jesus udviste en særlig elskelighed i sin natur. – Som barn gav Jesus udtryk for et ganske sjældent smukt sindelag. Hans villige hænder var altid rede til at tjene andre. Han udviste en tålmodighed, som intet kunne rokke, og en sandfærdighed, som aldrig gik på akkord med ærligheden. Klippefast i sine grundsætninger var hans liv et billede på uselvvisk høflighed.

Med den dybeste alvor var Jesu moder vidne til, hvordan hans evner udviklede sig, og hun iagttog fuldkommenhedens præg i hans karakter. Med fryd søgte hun at opmuntre dette forstandige, modtagelige sind. Ved Helligåndens hjælp fik hun visdom til at samarbejde med de himmelske kræfter for at udvikle dette barn, der alene kunne gøre krav på Gud som sin Fader. – Dsm 40 (1898).

(172) **Hvad tankerne er optaget af, uddriver lave tanker.** – Opdrag jeres kæres evner og smag; sørg for at beskæftige deres sind, så der ikke kan blive plads til lave, nedværdigende tanker eller nydelser. Kristi nåde er den eneste modgift og det eneste forebyggende middel mod det onde. I kan selv bestemme, om jeres børns sind skal være optaget af rene og sunde tanker eller af de synder, som findes overalt – stolthed og forglemmelse af Frelseren. – Brev 27, 1890. (Bih 188.)

Omgivet af en mur der ikke er nem at nedbryde. – Ethvert kristent hjem bør have regler; og forældre bør, i deres ord og optræden over for hinanden, give børnene et dyrebart levende eksempel

på hvad de ønsker de skal være. Der bør hele tiden praktiseres ren tale og sand kristen belevenhed. Lad ingen ansporing til synd, onde tanker eller ond tale finde sted.

Lær børn og unge at respektere sig selv, at være sand over for Gud, sand over for princippet; lære dem respekt og adlyde Guds lov. Så vil disse principper styre deres liv og føres ud i livet i deres omgang med andre. De vil elske deres næste som sig selv. De vil skabe en ren atmosfære, en der vil have en opmuntrende indflydelse for svage sjæle til den sti, der fører til hellighed og himlen. Lad enhver lektie være af ophøjende, forædlende karakter, og optegnelserne der gøres i himlens bøger vil være sådan, at du ikke vil skamme dig i dommen.

Børn som modtager den venlige undervisning, vil ikke være en byrde, årsag til bekymring, på vore institutioner [uddannelse, sundheds, forlag, osv.]; men vil være en styrke, en støtte for dem som bærer ansvar. De vil være forberedt til at udfylde betroede stillinger og vil hele tiden hjælpe andre til at gøre det rigtige ved deres forskrift og eksempel. Dem hvis moralske sanser ikke har været sløvet, vil værdsætte de rette principper og vil praktisere (173) dem. De vil påskønne deres gaver rigtigt og vil gøre bedst brug af deres fysiske, mentale og moralske kræfter.

Sådanne sjæle befæster sig imod fristelse; de er omgivet af en mur, der ikke er nem at nedbryde. Alle sådanne karaktertræk er, med Guds velsignelse, lysbærere; deres indflydelse tjener til ophøjelse for andre til et praktisk kristenliv. Sindet kan være så ophøjet, at guddommelige tanker og betragtninger bliver ligeså naturlige som åndedrag. – Brev 74, 1896.

Kap. 20 – Hjemmets atmosfære

Hjemmets indflydelse påvirker samfundet. – Samfundets, kirkens og nationens hjerte er familien. Samfundets velfærd, kirkens fremgang og nationens udvikling beror på hjemmets indflydelse. – Slf. 355 (1905).

Effektive agenter former karakteren. – Gud ønsker, at familierne på jorden skal være et symbol på familien i himmelen. Kristelige hjem, som er grundlagt og ledet i overensstemmelse med Guds plan, hører til de mest virkningsfulde midler, når det gælder om at danne en kristen karakter og at fremme hans værk. – *Vidnesbyrdene* 6 430 (1900).

Tilbedelse i hjemmet. – Jeg havde dyrebare forældre, som på enhver måde prøvede at gøre os bekendt med vor himmelske fader. Hver morgen og hver aften havde vi familieandagt. I hjemmet sang vi lovsange til Gud. Der var otte børn i familien, og forældrene udnyttede enhver anledning til at lede os til at give vore hjerter til Jesus. – *MS* 80, 1903.

Større enighed, forøger indflydelsen. – Jo mere tæt familiens medlemmer er enig i deres arbejde (175) i hjemmet, des mere opløftende og hjælpsom vil den indflydelse være at faderen og moderen og sønnerne og døtrene vil have uden for hjemmet. – Brev 189, 1903. (AH 37.)

Autoritet med fasthed. – Myndigheden bør hævdes med hård hånd, ellers vil mange lade hånt om den. Forældre og værger kan ikke gøre noget værre end behandle de unge med såkaldt mildhed og

forsøge at få dem til at lystre ved overtalelse og blødsødenhed. Fasthed, bestemthed og positive krav er en nødvendighed i hvert eneste hjem. – PK 117 (1917).

Hjemmet som forbillede. – Gud vil have at vore familier symboliserer familien i himlen. Lad forældre og børn have dette i sinde hver dag, selv fortælle det til hinanden som medlemmer i Guds familie. Så vi deres liv være af en karakter, der giver verden et forbillede på de familier, som elsker Gud og holder Hans bud. Kristus vil blive forherliget; Hans fred og nåde og kærlighed vil gennemsyre familiekredsen som en kostbar parfume. – RH, 17. nov., 1896. (AH 17.)

Fredens princip. – Der kan ikke ses irritation i hjemmet hvis Kristus er fredsprincippet i din sjæl. Der er ingen uvenlighed der. Der er ingen råhed eller skarp tale der. Hvorfor? Fordi vi tror og handler på en måde at vi er medlemmer af den Kongelige Familie, børn af den Himmelske Konge, bundet til Jesus Kristus, med kærlighedens stærkeste bånd – der elsker det som virker i tro og renser sjælen. Du elsker Jesus og du arbejder hele tiden på at overvinde al selviskhed og på at være en velsignelse, trøst, styrke og støtte for de sjæle som Han har købt med Sit blod.

Jeg kan ikke se hvorfor vi ikke mere alvorligt skulle prøve at bringe Kristi fred direkte i vor familie, end at arbejde for dem som ikke har levende forbindelse med os; men hvis vi har religionen i hjemmet, vil det brede sig uden for hjemmet. Du vil have den overalt. (176) Du vil føre den med dig til menigheden. Du kan føre den med dig når du tager på arbejde. Den vil være hos dig uanset hvor du er. Hvad vi mangler er religion i hjemmet. Hvad vi behøver er fredens princip, som skal kontrollere vor ånd, vort liv og karakter efter det kristenliv, som Han har givet som Sit eksempel. – MS 36, 1891.

Kærlighed åbenbaret i handling. – Fra ethvert kristent hjem burde der skinne et helligt lys. Kærligheden bør give sig udslag i handling. Den bør gennemtrænge hele vor færden i hjemmet og vise sig ved betænksom venlighed og mild, uselvsk høflighed. Der findes hjem, hvor dette princip gennemføres – hjem, hvor Gud tilbedes og den sande kærlighed hersker. Fra disse hjem stiger morgen- og aftenbøn op til Gud som en liflig røgelse, og hans barmhjertighed og velsignelse falder på de bedende som morgendug. – PP 72 (1890).

Kristendom i hjemmet skinner overalt. – Anstrengelserne for at gøre hjemmet til det, det burde være – et symbol på hjemmet i himlen – bereder os for et arbejde i en større sfære. Den uddannelse vi får ved at vise øm hensyn for hinanden gør at vi ved hvordan vi kan nå de hjerter, som behøver undervisning i sand religions principper. Menigheden behøver al den kultiverede åndelige styrke, som kan fås, så der kan passe nøje på alle, og især på de yngre medlemmer i Herrens familie. Den sandhed der efterleves hjemme, mærkes i et uhildet arbejde derude. Han som efterlever kristendom hjemme, vil være et klart og skinnende lys overalt. – ST, 1. sept., 1898. (AH 38, 39.)

Opløftning af menneskeheden begynder i hjemmet. – Arbejdet med at genoprette og opløfte menneskeslægten begynder i hjemmet. Forældrenes virke ligger til grund for alt andet arbejde. Samfundet består af familier og er, hvad disse familiers hoveder gør det til. Fra hjertet udgår "livets væld" (Ordsp. 4,23). – Sif. 355 (1905).

(177) **Ting som gør hjemmet attraktivt.** – En høflig optræden, en venlig omgang og elskelige handlinger vil binde børnenes hjerter til deres forældre med hengivenhedens silkebånd og vil gøre mere for at gøre hjemmet attraktivt, end de mest sjældne smykker som kan købes for guld. – ST, 2. okt., 1884. (ML 200.)

Renhed i hjemmet. – Orden er himlens første lov, og Herren ønsker at Hans folk giver den fremstilling af orden og harmoni i deres hjem, som præger de himmelske sale. Sandheden sætter aldrig sine fine fødder på en uren sti. Sandhed gør ikke mænd og kvinder grove eller rå og usoignerede. Den oprejser alle som antager den, til et højt niveau. Under Kristi indflydelse er der gang i et stadigt forædlingsarbejde. . . .

Han som var så krævende at Israels børn skulle værne om renhedens vaner, vil ikke anerkende nogen urenhed hos Sit folk i dag. Gud ser på urenhed af enhver art med misbilligelse. Hvordan kan vi indbyde Ham i vore hjem, hvis alt ikke er pænt og rent? – RH, 10. juni, 1902. (CH 101.)

Hjemmets placering. – Den bedste arv, I kan give jeres børn, er et kraftigt legeme, en sund sjæl og en ædel karakter. De, som forstår, hvad der udgør sand fremgang her i livet, vil være vise i tide. Ved valget af et hjem vil de have det bedste i livet for øje.

Slå jer ikke ned der, hvor man kun ser menneskeværk, hvor det, som man ser og hører, ofte leder til onde tanker, hvor larm og forvirring bringer træthed og uro. Søg derhen, hvor I kan betragte Guds gerninger. Søg hvile for sindet i den herlige stille natur. Lad øjet dvæle ved grønne marker, ved lund og høj. Se opad til den blå himmel, ufordunklet af byens støv og røg, og indånd himlens livgivende luft. Ty derhen, hvor I, borte fra bylivets adspredelse og udsvævelse, kan være (178) jeres børns omgangsvener, og hvor I kan hjælpe dem til at forstå, at Gud gennem sine gerninger oplærer dem til at leve et retskaffent, nyttigt liv. – Slf. 372 (1905).

Fine møbler udgør ikke et hjem. – Fire vægge og kostelige møbler, silketæpper, smukke spejle og fine billeder udgør ikke et ”hjem” hvis forståelse og kærlighed mangler. Det hellige ord tilhører glitrende boliger hvor glæder er ukendt for hjemmelivet. . . .

I virkeligheden er børnenes komfort og velfærd den sidste ting der tænkes i sådanne hjem. De bliver forsømt af moderen, hvis hele tiden bruges på at holde udseende pænt og imødekomme modesamfundets krav. Deres sind er ikke oplært; de får sig dårlige vaner og bliver hvileløse og misfornøjede. Finder ikke behag i deres egne hjem, men kun ubehagelige restriktioner, de bryder fra hjemmekredsen så hurtigt så muligt. De kaster sig ud i den store verden med lidt modstand, ikke behersket hjemmefra og ikke fået råd fra hjemmets arne. – ST, 2. okt., 1884. (AH 155.)

Uvenlig kritik åbner døren for Satan. – Fædre og mødre, bør være på vagt. Lad din omgang være i hjemmet være behagelig og opmuntrende. Tal altid venligt, som var du i Kristi nærhed. Lad der ikke være uvenlig kritik, ingen anklage. Ord af den slags sårer og støder sjælen. Det er naturligt for mennesker at tale skarpe ord. Dem som giver efter for denne tilbøjelighed, åbner døren for Satan, at han kommer ind i deres hjerter og få dem til at mindes hurtigt andres fejltagelser og fejl. Der dvæles ved deres uvenlige kritik, der lægges mærke til deres mangler, og der siges ord der fører til manglende tillid til dem, som gør sit bedste for at opfylde sin opgave, som en Guds medarbejder. Ofte sås mistillidens frø fordi nogen tror han burde roses for det men ikke blev det. – Brev 169, 1904.

(179) **Indflydelsen fra forældres mangler.** – For nogle mennesker virker det helt naturligt at være gnavne, selviske, nøjeregnende og undertrykkende. De har aldrig lært selvkontrollens lektie og vil ikke betvinge deres ufornuftige følelser, lade konsekvenserne være hvad de er. Disse mennesker vil få tilbage når de ser deres ledsagere blive syge og modløse og deres børn bære på deres egne særheder i form af ubehagelige karaktertræk. – HL (Part 2) 36, 1865. (2SM 430.)

Engle tiltrækkes ikke af et uharmonisk hjem. – Engle tiltrækkes ikke hjemmet hvor disharmoni er højest. Lad fædre og mødre ophøre med uvenlig kritik og knurre. Lad dem opdrage deres børn og sige venlige ord til dem, ord der bringer solskin og glæde. Skal vi ikke nu gå ind i hjemmeskolen som Kristi studerende? Bring praktisk guds frygt i hjemmet. Se da om de ord du taler ikke skaber glæde.

Forældre, begynd nådens arbejde i menigheden, i jeres eget hjem, og led jer selv sådan at børnene vil se at I samarbejder med himmelske engle. Forvis jer om at I omvendes hver dag. Oplær jer selv og jeres børn for det evige liv i Guds rige. Engle vil være jeres stærke hjælpere. Satan vil friste jer, men giv ikke efter. Sig ikke et ord som fjenden kan udnytte. – *MS 93*, 1901.

En bøn for mere gæstfrihed i hjemmet. – Selv blandt dem, der bekender sig til at være kristne, vises der liden sand gæstfrihed. Iblandt vort eget folk bliver anledningen til at øve gæstfrihed ikke påagtet, som den skulle: som et privilegium og en velsignelse. Der er alt for lidt gæstfrihed, for lidt tilbøjelighed til uformelt og uden stads at give plads til to eller tre mere ved familiens bord. Nogle påberåber sig, at "det er for megen ulejlighed". Sådan ville det ikke være, hvis du ikke tilbereder noget særskilt, men indbyder de besøgende til at spise af, (180) hvad I har. Den uventede gæst sætter langt større pris på et "velkommen" end på de mest raffinerede retter. – *Vidnesbyrdene 6 343* (1900).

Ting der gør et lykkeligere hjem. – Behagelige stemmer, venlige manerer og oprigtig hengivenhed som finder sit udtryk i alle handlinger, sammen med flid, orden og sparsommelighed, gør endog den simpleste rønne til de lykkeligste hjem. Skaberen ser på sådanne hjem med billigelse. – *ST*, 2. okt., 1884. (AH 422.)

Opelske af en sand dannelse. – Der er stort behov for at opelske en sand dannelse i hjemmet. Dette er et kraftfuldt vidne til fordel for sandheden. I hvem som helst det måtte vise sig, indikerer tarvelighed i sprog og optræden et fordærvet hjerte. Sandhed af himmelsk oprindelse degraderer aldrig den som tager imod, og gør ham aldrig grov og rå. Sandhed blødgører og forædler i sin indflydelse. Når den modtages i hjertet, gør den, den unge respektfuld og fin. Kristen belevendighed modtages kun under Helligåndens virke. Man påtager den ikke, er ikke kunstig fin, bøjer sig eller er sminket. Den slags finhed har dem i verden, men de er blottet for sand kristen finhed.

Sand finhed og sand dannelse opnås kun fra en praktisk kendskab om Kristi evangelium. Sand belevendighed og sand optræden er en venlighed der skal udvises over for alle, høje eller lave, rige eller fattige. – *MS 74*, 1900. (AH 422, 423.)

Kap. 21 – Kristus arbejder med menneskesind

Kristi lære skal være en vejleder. – Kristi lære omfattede, ligesom hans medfølelse, hele verden. Der kan ikke tænkes et forhold i livet, et kritisk vendepunkt i et menneskes tilværelse, som ikke har været forudset gennem hans lære, og for hvilket dens grundregler ikke bringer hjælp. Fordi han er den største af alle lærere, vil hans ord vise sig at være en vejleder for hans medarbejdere indtil tidernes ende. – *Ud 82* (1903).

Han identificerede sig selv med sine tilhørers interesser. – Han underviste på en måde, som bragte dem til at føle, hvor fuldt han gjorde deres indsigelser og deres lykke til sin egen personlige sag. Hans undervisning var så direkte, hans billeder så passende og hans ord så betagende og venlige at det rev hans tilhørere hen. – Slf. 25 (1905).

Han forstår menneskesindets skjulte gerning. – Han som har betalt den uendelige pris for at forløse mennesker tyder med fejlfri nøjagtighed alle de skjulte gerninger i det menneskelige sind, og ved lige hvordan enhver sjæl skal behandles. Og ved at handle med mennesker, viser han de samme principper som er vist i den naturlige verden. – SpT Series A, No. 3, p 17, 1895. (Vidnesb f. præd. s. 189, 190.)

(182) **Han virker gennem lovenes stille og regelmæssige virke.** – Gud virker gennem Sine udpegede loves støtte og rolige virksomhed. Satan søger hele tiden at opirre ved grove og voldsomme stød; men Jesus fandt adgang til menneskesind på stivejen til deres mest fortrolige tankefællesskab. Han forstyrrede deres vante tankesæt så lidt så muligt, med pludselige handlinger eller foreskrevne regler. Han ærede mennesker med Sin tillid, og derved satte ham sin ære. Han introducerede gamle sandheder i et nyt og dyrebart lys. Derved forbavsede han som tolvårig de gamle lovlærer ved Sine forelæsninger i templet. – MS 44, 1894. (Ev 139, 140.)

Altid omgivet af fred. – Hans kærlige medfølelse virkede lindrende på trætte og bekymrede sjæle. Selv omgivet af vrede fjenders heftighed var der en fredens atmosfære omkring ham. Hans smukke ansigtsudtryk, hans elskelige sindelag og frem for alt: den kærlighed, der fik udtryk i blik og stemme, drog alle, der ikke var forhærdede i vantro, til Ham. Uden dette milde, medfølelse sind, der afspejledes i hvert blik og hvert ord, kunne Han ikke have virket så stærkt på de store forsamlinger, som han gjorde. De syge, der kom til Ham, mærkede, at Han gjorde deres sag til Sin som en trofast og kærlig ven, og de ønskede at vide mere om den sandhed, han lærte. Himmelen var kommet nærmere. De længtes efter at dvæle i hans nærhed, så Hans trøsterige kærlighed altid kunne være hos dem. – Dsm 165 (1898).

Hans liv var harmonisk. – I Sit liv adskilte Nazarets Jesus sig fra alle andre mennesker. Hele hans liv var karakteriseret af uhildet godgørenhed og hellighedens skønhed. I Hans skød eksisterede den reneste kærlighed, fri fra al selvisk og syndig besmittelse. Hans liv var fuldkomment harmonisk. Han er den eneste sande model for godhed og fuldkommenhed. Fra begyndelsen af hans tjeneste begyndte (183) mennesker mere klart at kunne fatte Guds karakter.

Op til tidspunktet for Kristi første komme, dyrkede mennesker grusomme og despotiske guder. Også jødisk tænkende mennesker blev nået igennem frygt og ikke i gennem kærlighed. Kristi mission på jorden skulle åbenbare mennesker at Gud ikke var en despot men en himmelsk Fader, fuld af kærlighed og barmhjertighed for Sine børn. – MS 132, 1902.

Han blev ikke blottet for varme og solskin. – Mange mennesker har et helt fejlagtigt begreb om Kristi liv og karakter. De mener at Han var blottet for varme og solskin, at Han var alvorlig, streng og glædeløs. I mange tilfælde farves hele det kristelige liv af dette mørke syn. – Vtk 178 (1892).

Uendelige muligheder i ethvert menneske. – Han skimtede uendelige muligheder i ethvert menneske. Han så menneskene, som de kunne blive, når de var blevet forvandlede ved hans nåde i »Herren vor Guds skønhed". Sl. 90,17. (eng. overs.) Når han så på dem med håb, indgav han dem håb. Når han mødte dem med tillid, indgav han dem tillid. Når han åbenbarede det sande

menneskeideal i sig selv, vakte han både ønsket om og troen på, at det kunne opnås. I hans nærhed forstod ringeagtede og faldne sjæle, at de stadig var mennesker, og de længtes efter at vise sig værdige til hans agtelse. I mangt et hjerte, der syntes dødt for alt, hvad der var helligt, blev der vækket nye følelser. For mangt et fortvivlet menneske viste der sig muligheder for et nyt liv. – Ud 80 (1903).

Hans hjerte er et livets kildeudspring. – Man siger ofte, at Jesus græd, men at ingen så ham smile. Vel er det sandt, at Frelseren følte sorg og var kendt med smerte, fordi han åbnede sit hjerte for al menneskelig elendighed; men trods det, at han levede et selvforneget liv som smerte og bekymring kastede sin skygge over var hans sind dog ikke nedtrykt. Hans ansigt var ikke præget af sorg og græmmelse men vidnede altid om fredfyldt ro. Hans hjerte var et (184) livets kildeudspring og hvor som helst han gik bragte han hvile og fred, fryd og glæde med sig. – Vtk 178 (1892).

Kristus var aldrig lidenskabelig. – I sit liv førte Kristus sin egen guddommelige lære. Hans iver fik ham aldrig til at blive lidenskabelig. Han udviste god fasthed uden at være genstridig, godgørenhed uden at være svag, ømhed og sympati uden at være følsom. Han var meget social; alligevel havde Han en ophøjet værdighed, som ikke ansporede til upassende fortrolighed. Hans mådeholdenhed førte aldrig til blind tro eller strenghed. Han var ikke tillempet verden; alligevel var Han ikke ligeglad med de mindste mangler mennesker havde. Han var opmærksom på alles behov. – MS 132, 1902. (Ev 636.)

Taktfølelse for at imødekomme fordomme. – Hans nådebudskab lød forskelligt for at kunne nå ud til hans tilhørere. Han vidste, hvordan han "skulle vide at styrke de trætte med ord" (Es. 50,4); thi hans ord var livsalige, for at han på den mest tillokkende måde kunne lede mennesker til sandhedens skatkammer. Han havde indfølelse til at møde de forud indtagne sjæle og overraske dem med billedtale, som fangede deres opmærksomhed. – Dsm 164 (1898).

Han nåede dybderne i den menneskelige smerte. – Han krydsede alle de stier hvor sjæle kom på afveje. Han nåede ned i dybden for menneskelig ve og elendighed. – Brev 50, 1897.

Bekriger Satans magt over sindet. – Han [Kristus] så Satans [forførende] magt over menneskers sind, og Han engagerede sig [forpligtede sig i et løfte] at komme til jorden. Han lagde Sin kongelige kåbe til side, han tog Sin kongelige krone af, Han aflagde sin høje befalingsret, han steg ned fra Sin Herlighedstrone som høj befalingsmand for hele himlen, og ikklædte sig Sin guddommelighed med menneskelighed, at menneskelighed må berøre menneskelighed. Dette er hvad Han kom her for. Han kom helt ned til vor jord for at påtage sig Selv menneskenes natur, og gennemgå alle prøvelser, alle lidelser og fristelser som (185) mennesket er omgivet af, og her brød han med disse fristelser, gik over den grund som Adam faldt på, så Han kan genløse Adams skammelige fejl og fald.

Som vor stedfortræder, og vor sikkerhed greb Han, i sin menneskenatur, og tog fat på det håb som, det er vort privilegium at gribe fat i, og som er uendelig magt. Ved dette, overvandt Frelseren fjendens fristelser og opnåede sejr. For hvem? Hvorfor er det for vor skyld, hvorfor? For at ikke et medlem af menneskefamilien behøver at falde på den vej der fører til evigt liv. Fordi Han har befaret den før os, Han kender enhver hindring, Han kender enhver vanskelighed som alle sjæle på jordens overflade måtte møde. Han kender til dette, og derfor sendte han ved sin dåb en bøn op til himlen, den bøn der direkte gennemkløvede Satans helvedesskygge som måtte overskygge din sti, og troen kom ind, "inden for forhænget" (Hebr. 6:19). – MS 12, 1895.

Hjælpen forsøger at udøve tro. – Kristus kendte hver tanke, som rørte sig hos hende, og søgte at komme derhen, hvor hun stod. Han forstod hendes store nød og hjalp hende at øve tro. – Slf. 62 (1905).

Guddommelig kundskab kan blive menneskelig kundskab. – Guddommelig kundskab kan blive til menneskelig kundskab. Enhver prædikant bør nøje studere Kristi undervisningsmetode. De må tage hans lektier til sig. Der er ikke en ud af tyve som kender skønheden og det egentlige indhold i Kristi tjenestegerning. De må finde ud af det. Så vil de få del i de rige frugter fra Hans lære. De vil væve dem helt ind i deres eget liv og praktisere de ideer og principper, som Kristus har bragt i Hans lære. Sandheden vil blomstre og bære den ædleste slags frugter. Og medarbejderen for hans eget hjerte vil varmes op, ja den vil brænde med (186) levendegørende åndeligt liv, som de vil indgyde i andres sind. – *MS* 104, 1898.

At møde forskellige menneskesind. – Alle, som bekender sig til at være Guds børn, bør huske på, at de som missionsarbejdere kommer i berøring med alle slags karakterer. De vil møde den dannede og den rå, den beskedne og den stolte, den religiøse og den skeptiske, den oplyste og den uddannede, den rige og den fattige. Disse forskellige karakterer kan ikke alle behandles ens; men alle behøver de venlighed og sympati. Ved omgang med andre bør vort sind dannes og forædles. Vi er afhængige af hverandre, nær sammenknyttede med det menneskelige broderskabs bånd. – Slf. 503 (1905).

Sindet bliver et med Hans sind. – Når vi overgiver os til Kristus, bliver vi ét med ham, vor vilje forenes med hans vilje, sindet bliver ét med hans sind, og tankerne tages til fange af ham: vi lever hans liv. Det er hvad det betyder at være iført hans retfærdigheds klædning. Når så Herren betragter os, ser han ikke figenbladsklædningen, ikke syndens nøgenhed og fejl, men sin egen retfærdigheds klædning, som er fuldkommen lydighed mod Jehovas lov. – Kl 327 (1900).

Kap. 22 – Skolen og læreren

Vække mentale kræfter. – Den rette uddannelse består ikke i at påtvinge et uudviklet og uimodtageligt sind belæring. De sjælelige evner må vækkes og interessen tages fangen. Guds undervisningsmetode tog sigte herpå. Han, som skabte sjælen og fastsatte dens love, sørgede også for, at den kunne udvikle sig i samklang med dem.

I hjemmet og i helligdommen, gennem naturen og kunsten, i arbejde og i fest, i hellige bygningsværker og i mindestene, gennem utallige metoder og rituelle skikke og symboler gav Gud Israel en belæring, der var et billede på hans grundtanker, og som bevarede mindet om hans underfulde handlinger. Når der så blev spurgt, ville den belæring, der blev givet, påvirke sind og hjerte. – Ud 40 (1903).

Uddannelse vil bibringe livgivende energi. – Det er ikke uddannelsens højeste mål blot at viderebringe kundskab til andre, men at meddele denne livgivende kraft, som modtages ved kontakt mellem sindene og mellem sjælene. Kun liv kan frembringe nyt liv. – Dsm 161 (1898).

Den højeste udvikling af mental kraft. – Det er rigtigt at de unge at føle, at de må nå den højst mulige (188) udvikling af deres åndsevner. Vi ønsker ikke at begrænse den uddannelse, for hvilken Gud ingen grænser har sat. Men hvad vi i denne retning kunne opnå, er til ingen nytte, hvis det ikke anvendes til Guds ære og til menneskers gavn. Det er ikke heldigt af fylde sindet med fag, som kræver meget hårdt studium, men som ikke kan få anvendelse i det praktiske liv. – MH 449, 450 (1905).

Farerne for nogle skoler. – Mange unge kommer fra læreinstitutioner med en lav moral og svækkede fysiske kræfter, uden kendskab til det praktiske liv og lidt styrke til at udføre dets pligter.

Idet jeg har set disse onder, har jeg spurgt: Måtte vore sønner og døtre blive moralske og fysiske svæklunge for at få en uddannelse på skolerne? Sådant burde det ikke være, det behøver det ikke, hvis lærere og studerende vil være oprigtige over for naturens love, som også er Guds love. Alle sindets og legemets kræfter burde fremkaldes i aktiv tjeneste, så de unge kan blive stærke, velafbalancerede mænd og kvinder. – ST, 29. juni, 1882. (FE 71.)

Pas på uddannelsen. – Sindet bliver af samme karakter som de ting, det fyldes med og høsten bliver af samme natur som udsæden. Er ikke disse kendsgerninger nok til at vise nødvendigheden af at overvåge de unges uddannelse fra de tidligste år? Ville det ikke være bedre for de unge at vokse op i en vis grad af uvidenhed med hensyn til, hvad man i almindelighed forstår ved uddannelse, end at de skulle blive ligegyldige angående Guds sandhed? – *Vidnesbyrdene* 6 194 (1900).

Guds åbenbaring til mennesker bør gøres tydelig. – Det er af største betydning at ethvert menneske som Gud har givet forstand til at forstå sit forhold til Gud. Det er for hans nuværende og evige gode at spørge for hvert skridt: Er dette vejen Herre? . . . Vi behøver at kalde aller alvorligst på ethvert menneske til at sammenligne (189) sin karakter med Guds lov, karakterstandard for alle som vil ind i Hans rige og blive borgere i det himmelske land. – MS 67, 1898.

Den højeste uddannelse. – Videnskaben om et rent, sundt og konsekvent kristenliv opnås ved at studere Herrens Ord. Det er den højeste uddannelse som nogen som noget jordisk væsen kan få. Dette er de lektier som studerende i vore skoler skal lære, at de må komme frem med rene tanker og rene sind og hjerter, parat til at gå op ad fremgangens stige, og praktisere kristne dyder. – MS 86, 1905.

Lærerens vaner udøver en indflydelse. – Lærerens principper og levevaner bør betragtes af større vigtighed, end hans boglige kvalifikationer. Hvis læreren er en oprigtig kristen, vil han mærke det nødvendige i en lige stor interesse for fysisk, mental, moralsk og åndelig uddannelse hos sin elever. For at udøve den rette indflydelse, bør han have fuldstændig kontrol over sig selv, og sit eget hjerte bør indgydes rigeligt med kærlighed for sine elever, som vil kunne ses i hans blik, ord og handlinger. Han bør have en fast karakter; så kan han forme sine elevers sind, såvel som undervise dem i videnskaben.

Unge tidlige uddannelse skærper deres karakter for livet. Dem som har med unge at gøre, bør være meget omhyggelige med at fremkalde sindets kvaliteter, så de bedre kan vide hvordan de retter deres kræfter og så de kan opøves til det allerbedste. – RH, 14. juli, 1885.

Fremkald Sindets høje kvaliteter. – Der bør udvises den største omhu for at uddanne unge og veksle i undervisningsmetoden, så sindets højeste og ædleste kræfter fremkaldes. Forældre og

skolelærere helt sikkert diskvalificeret til at undervise børn ordentligt, hvis de aldrig har lært (190) selvkrollens, tålmodighedens, overbærenhedens, venlighedens og kærlighedens lektier. Hvilken betydningsfuld position har forældre, formyndere og lærere ikke?! Der er meget få som erkender sindets allervigtigste ønsker og hvordan forstandens udvikling styres, de unges voksende tanker og følelser. – RH, 14. juli, 1885.

At blive inspireret af Helligånden. – Det at have med menneskesind at gøre er det mest fintfølede arbejde som kan gøres, og lærere behøver at blive inspireret af Guds Ånd, så de kan være i stand til at gøre deres arbejde rigtigt. – MS 8, 1899.

Afdække de forkerte gerninger. – Opdrag dem aldrig ved at gøre dem opmærksom på andre elevers forkerte ting, for de vil se det som dyd at udstille andres fejl. Ydmyg aldrig en elev ved at udstille hans fejltagelser og synder for skolen: I kan ikke gøre det mere for at forhærde hans hjerte og bekræfte ham i at gøre dette. Tal og bed med ham alene, og vis den samme ømhed Kristus har bevist for jer, som er lærere. Opmuntre aldrig nogen studerende til at kritisere og tale om andres fejl. Skjul en mængde af synder på enhver mulig måde, ved at bruge Kristi metode for at forbedre ham. Den slags opdragelse vil være en velsignelse, som tæller for dette liv og strækker sig ud i det fremtidige evige liv. – MS 34, 1893.

Fuldt kvalificeret til at have med menneskesind at gøre. – Enhver lærer behøver Kristus bundet til sit hjerte i tro og besidde en sand, selvformægtende og selvopofrende ånd for Kristi sag. Man kan have tilstrækkelig uddannelse og kundskab i videnskab at undervise med, men er dette ensbetydende med at han har taktfølelse og visdom til at have med menneskers sind at gøre? Hvis underviserne ikke har Kristi kærlighed bundet til hjertet, så er de ikke egnede til at komme i forbindelse med børn, og bære de alvorlige (191) ansvar der sættes på dem, at uddanne disse børn og unge. De mangler den højere uddannelse og oplæring hos dem selv, og de ved ikke hvordan de skal behandle menneskers sind. Det er deres eget ulydige sind, naturlige hjerter der skriger efter kontrol, og underlægger børns modtagelige sind og karakter en sådan opdragelse, at det efterlader arm og skrammer på sindet, som aldrig vil udviskes.

Hvis en lærer ikke kan mærke ansvaret og den omhyggelighed han altid bør udvise i sin omgang med menneskers sind, har hans uddannelse i nogle henseende været meget mangelfuld. I hjemmelivet har oplæringen været skadelig for karakter, og det er en sørgelig ting at skulle genoprette dette mangelfulde karaktertræk og denne mangelfulde styring af børn under hans kontrol. – CEd 145, 1893. (FE 260, 261.)

Ansvar passer ikke til uerfarne. – Menighedsskolen i Battle Creek er en vigtig del af den vingård der skal opdyrkes. Det er nødvendigt med velafbalanceret sind og symmetrisk karakter som lærer i enhver linje. Læg ikke dette arbejde i hænderne på unge kvinder og unge mænd, som ikke ved hvordan man har med menneskers sind at gøre. Dette har været en fejltagelse, og det har udrettet ondskab på børn og under deres varetægt. . . .

Hos børn og unge er der alle slags karaktertræk at behandle. Deres sind er modtagelige. Alt hvad der har at gøre med en forhastet, passioneret optræden fra lærernes side, kan afskære hendes indflydelse for godt over de studerende, hvem hun har uddannelsens navn for. Og vil denne uddannelse være for børn og unges nuværende gode og fremtidige gode? Der skal udøves en korrekt indflydelse på dem for deres åndelige gode. – MS 34, 1893.

Råd til en lærer med temperament. – Enhver lærer har sit eget særlige karaktertræk at passe på, så Satan ikke bruger ham som agent til at udslette sjæle (192) på grund af hans egne uhellige karaktertræk. Den eneste sikkerhed lærere har, er at lære Kristi sagtomhed, hjertes elskelighed dagligt i Kristi skole; så selv vil skjules i Kristus, og han vil bære Kristi åg ydmygt og være opmærksom på at han har med Hans arv at gøre.

Jeg må sige til dig at jeg er blevet vist at de bedste metoder ikke altid er praktiseret i behandlingen af de studerendes fejl og fejltagelser, og resultatet har været at sjæle har været i fare og nogle gået tabt. Et ondt temperament hos lærere, ukloge bevægelser, selvophøjelse har gjort et dårligt arbejde. Der er ingen fejl, verdslighed eller drukkenskab som vil gøre et mere skadeligt arbejde på karakteren, forbitre sjælen og sætte en række onder i gang som undertrykker godt, end menneskelige lidenskaber der ikke er under Guds Ånds kontrol. Vrede, oprør, og hidsighed vil aldrig betale sig.

Hvor meget ødselhed holdes borte fra Guds rige på grund af en sjuget karakter hos dem, der hævder at være kristne. Jalousi, misundelse, stolthed, ubarmhjertige følelser, selvretfærdighed, nem at provokere, tænke ondt, hårdhed, kulde, manglende symmetri – dette er Satans egenskaber. Lærere vil møde disse egenskaber i de surdejens karaktertræk. Det er en frygtelig ting at få med disse ting at gøre; men søges disse onder bortkastet, udvikler medarbejderen i mange tilfælde lignende karaktertræk, som har ødelagt dens sjæl som han har at gøre med.– Brev 50, 1893.

Behøver et velafbalanceret sind. – Lærere som arbejder i denne del af Herrens vingård må være behersket, holde deres temperament og følelser under kontrol og underkastet Helligånden. De bør give vidnesbyrd af at ikke have en ensidig erfaring, men et vel afbalanceret sind, en symmetrisk karakter. – CT 191 (1913).

Vigtigt fortsæt at blive bedre. – Måske har en lærers muligheder været begrænsede, så han måske ikke (193) er i besiddelse af så gode boglige kvalifikationer, som det var ønskeligt; men hvis han blot har virkelig indsigt i den menneskelige natur, hvis han har ægte kærlighed til sit arbejde og værdsætter dets betydningsfuldhed, og hvis han er fast besluttet på at gøre det bedre; hvis han er villig til at arbejde alvorligt og udholdende, så vil han kunne forstå, hvad hans elever trænger til, og vil ved sit medfølelse, fremskridtsvenlige sind give dem lyst til at følge ham, når han søger at lede dem fremad og opad. – Ud 279 (1913).

Sindets evner udnyttes ikke halvt så meget. – Det er vigtigt at vi har mellemskoler og akademier. . . . Fra hjemmene og udlandet kommer mange inderlige kald efter medarbejdere. Unge mænd og kvinder, midaldrende og faktisk alle som er i stand til at gå ind i Mesterens tjeneste, burde anstrenge deres tanker for at tage disse kald op. Ud fra det lys Gud har givet mig, ved jeg at vi ikke bruger sindets evner halvt så meget som vi burde, for at vi kan gøre os mere nyttige. – CT 209 (1903).

Kombiner det naturlige med det åndelige og nå de højeste mål. – Det naturlige og åndelige skal kombineres i vore skolestudier. Landbrugsopgaver illustrer bibellektier. At jordkloden adlyder love afslører at den er under en uendelig Guds herredømme. De samme principper er i den åndelige og naturlige verden. Adskiller man sig fra, at få kundskab til Gud og hans visdom, så vil du havde en lammet ensidig uddannelse, blottet for alle frelsende egenskaber, som giver mennesket kraft, så at han ikke er i stand til at få den udødelighed igennem troen på Kristus. Naturens ophav er bibelens ophav. Skabelsen og kristendommen har en Gud.

Alle som får kundskab burde have det som mål at nå udviklingens højeste trin. Lad dem komme frem så hurtigt som de kan; lad deres studieområde være så bredt som de har kræfter til, (194) gøre Gud til deres visdom, klynge sig til ham som har ubegrænset kundskab, som kan åbenbare skjulte hemmeligheder fra tiderne, som kan løse det mest vanskelige problemer for det menneskesind der tror på Ham, der kun har udødelighed, dvæle i det lys som intet menneske kan nærme sig. Det levende vidne for Kristus, som er opfølgende for at kende Herren, skal vide at Hans fremkomst er forberedt som morgnen er. "Hvad et menneske sår, det skal det også høste" (Galaterne 6,7). Ved ærlighed og flid, med en god omhu for kroppen, bruge alle sindets kræfter til at få kundskab og visdom i åndelige ting, er enhver sjæl fuldkommen i Kristus, som er det fuldkomne forbillede for et fuldkomment menneske. – SpTEd 22. april, 1895. (FE 375, 376.)

Korrekte lektier kan ikke gøre indtryk på det tankesind, som ikke kender sandheden i Guds ord. – Men den faldne slægt vil ikke kunne forstå. Naturens videnskab antages at være under naturens Guds kontrol. Korrekte lektier kan ikke gøre indtryk på deres sind, som ikke er sandheden eller Guds ord. Når hjerte og sind underlægges Gud, når mennesket er villig til at lade sig belære som et lille barn, vil der ske uddannelse i videnskab i Guds ord. Verdens højere uddannelse har bevist sig selv som en farce. Når lærere og studerende kommer ned fra deres stylder og går i Kristi skole for at lære af Ham, vil de tale forstandsmæssigt om højere uddannelse, fordi de forstår at det er den kundskab som får mennesker til at forstå essensen i videnskab. – MS 45, 1898.

Der er brug for synlig hjælp. – Benyttelsen af anskuelsesundervisning, tavler, landkort og billeder vil være en hjælp til at forklare disse [åndelige] lærdomme og få dem til at fæstne sig i hukommelsen. Forældre og lærere burde bestandig søge at finde forbedrede metoder. – Ud 188 (1903).

Undgå for stor variation af intellektuel føde. – Gud vil at de intellektuelle evner holdes pure og rene. (195) Men for ofte får sindet en stor variation af føde. Men det er umuligt at tage hensyn til dette altid. Hjernen bør lettes for alle unødige byrder. Kun de studer som bruges allermost, ikke kun her men i det fremtidige liv, som giver legemet og sjælen den bedste undervisning, vil føres over i evigheden. – MS 15, 1898.

Studieliv og praktisk liv. – Det er ikke i orden at overdygne sindet med en slags studier der kræver intens flid og øvelser men ikke bruges i det praktiske liv. En uddannelse af denne slags vil være et tab for den studerende, for disse studier fratager hans ønske og tilbøjelighed for studier, der ville kunne gøre ham nyttig og sætte ham i stand til at bære bestemte ansvar som en Guds medarbejder, der hjælper dem, som han ved forskrift og eksempel, assisterer til at sikre evigt liv. – MS 15, 1898.

Behov for praktisk oplæring. – Studiet af latin og græsk er af langt mindre betydning for os selv, for verden og for Gud, end det grundige studium og brug af hele det menneskelige maskineri. Det er en synd at studere bøger og så ikke blive fortrolig med forskellige grene af det nyttige praktiske liv. For nogle er studiet af bøger, spild af tid. Det fysiske maskineri forbliver ubelastet og fører til en stor mængde aktivitet i hjernen. Dette bliver til Djævelens værksted. Det liv som ikke kender til det hus, vi lever i vil aldrig blive et alsidigt liv.– Brev 103, 1897.

Tekstbøger og tankemønstre. [Se kapitel 13, "Føde for sindet."] – Med højtidelig stemme, fortsætter taleren: "Finder du noget hos disse [vantro] forfattere, som du kan anbefale som væsentligt for en sand og højere uddannelse? Tør du anbefale deres studiemateriale til studerende, som ikke kender til (196) deres sande karakter? Når forkerte tankemønstre en gang er blevet

antaget, fastgør de en despotisk magt i sindet, som et jerngreb. Hvis mange som har modtaget og læst disse bøger aldrig havde set dem, men i stedet for accepteret ordene fra den Guddommelige Lærer, ville de være langt længere fremme, end hvor de er nu i kundskab til guddommelige sandheder i Guds Ord, som gør mennesker forstandige til deres frelse. Disse bøger har ledt tusinde hvor Satan ledte Adam og Eva – til en kundskab som Gud forbød dem at have. Ved deres læresætninger, har studerende vendt sig fra Herrens Ord til fabler." – RH, 12. marts, 1908.

Brede bibelprincipper til at kontrollere begreber med. [Se kapitel 11, "Bibelstudium og sindet."] – Enhver studerende bør have indprentet i sit sind at uddannelse er en fiasko, medmindre forstanden har lært at gribe sandheder af guddommelig åbenbaring, og medmindre hjertet ikke accepterer læren i Kristi evangelium. Den studerende som, i stedet for Guds ords brede principper, vil acceptere almindelige idéer og vil bruge tid og opmærksomhed på almindelige, trivielle ting, vil finde ud af at sindet bliver formindsket og svækket; han vil miste vækstens kraft. Sindet må oplæres til at fatte de vigtige sandheder som angår det evige liv.– Brev 64, 1909.

Bedst brug af de dele der udgør det menneskelige maskineri. – Havde lærere lært det lektier som Herren ville lære dem, ville der ikke være en klasse stuerene, hvis regnskab må bringes i orden, ellers må de forlade skolen med en dyb gæld hængende over dem. Undervisere gør ikke det halve at deres arbejde, når de ved at en ung mand bruger år på at studere bøger, og ikke forsøge at tjene penge for at betale sin egen levevej, og stadig ikke gøre noget ved det. Enhver sag bør undersøges nøje, og enhver ung udspørges (197) nøje efter, om hans finansielle situation er afklaret.

Det som den studerende bør lægge foran sig, som det mest dyrebare, er udøvelse af hans gudsgivne fornuft, i overensstemmelse med hans fysiske kræfter, hoved, legeme, hænder og fødder. Den rette brug af ens selv er den mest værdifulde lektie som kan læres. Vi skal ikke gøre vores hjernearbejde og stoppe der, eller gøre fysiske legemsøvelser og stoppe der; men vi skal gøre den allerbedste brug af de forskellige dele, der svarer til mennesket maskineri: Hjerne, ben og muskler, krop, hoved og hjerte. Et menneske som ikke forstår at bruge disse, egner sig ikke i tjenestegerningen. – Brev 103, 1897.

Lærere samarbejder i rekreation. – Jeg ser nogle ting her i Schweiz, [Note: Skrevet medens forfatteren besøgte Europa, 1885-1887.] som jeg mener er efterlignelse værdig. Skolernes lærer går ofte ud sammen med deres elever, når de leger med dem og lærer dem hvordan de skal fornøje dem selv og er i nærheden for at holde enhver uorden eller fejl nede. Nogle gange tager de deres elever med ud og går en lang tur med dem. Dette kan jeg lide, jeg mener at børnene ikke får så mange anledninger til at falde for fristelse. Det er som om at lærerne går med ind i børnenes sportsgrene og styrer dem.

Jeg kan ikke på nogen måde godkende den tanke, at børn må føle at de er under stadig mistanke og ikke kan handle som børn. Men lad lærerne gå sammen med børnene i deres fornøjelser, blive ét med dem og vise at de ønsker de skal have det godt og det vil give børnene tillid. De kan styres ved kærlighed, men ikke ved at følge dem i deres måltider og i deres fornøjelser med en streng og ubøjelig hårdhed. – *Vidnesbyrdene* 5 653 (1889).

Udvis tillid til elever. – En klog pædagog vil, når han har med sine elever at gøre, søge at opmuntre dem til at vise tillid og at styrke deres æresfølelse. Det betyder meget for børn og unge, at man stoler på dem. Selv blandt (198) små børn findes der mange, der har en stærk æresfølelse. Alle ønsker at blive behandlet med tillid og hensynsfuldhed, og dette har de også ret til. De bør ikke få

den fornemmelse, at de ikke kan komme og gå uden at være under opsigt. Mistanke virker demoraliserende og skaber netop den skade, som den søger at hindre. I stedet for bestandig at være på vagt, som om de anede noget forkert, vil lærere, der er i kontakt med deres elever, erkende de urolige tankers virksomhed og vil igangsætte en påvirkning, der kan modvirke det onde. Lad de unge få lov at mærke, at man har tillid til dem; så er der kun få, der ikke vil søge at vise sig værdige til denne tillid. – Ud 289 (1903).

Tillid til elever er nødvendig. – Læreren må være duelig til sit arbejde. Han må have den visdom og takt, som kræves, når man har med sjæle at gøre. Hvis han ikke vinder sine elevers agtelse og tillid, vil hans bestræbelser være frugtesløse; hvor stor end hans videnskabelige viden er, og hvor udmærket kvalificeret han end kan være i andre retninger. – Ud 278 (1903).

Hjælp den der er bagud og ikke lovende. – Hvis du udviser venlighed, kærlighed, øm eftertænksomhed mod dine studerende, vil du høste det samme igen. Hvis lærerne er strenge, kritiserende, forkuende, ikke forstående for andres følelser, vil de få det samme igen. Et menneske som ønsker at bevare sin selvrespekt og værdighed må være passe på med at ikke ofre sin respekt og værdighed over for andre. Denne regel bør være ukrænkelig mod de mest tungnemme, yngste og de mest klodsede elever.

Du ved ikke hvad Gud vil gøre med disse tilsyneladende uinteresserede unge. Gud har accepteret og valgt i fortiden, netop sådanne størrelser til at gøre et stort arbejde for Ham. Hans ånd opererer i hjertet, har handlet som et elektrisk batteri, vækket evner der tilsyneladende er lammet til liv og udholdende handling. Herren så i disse rå, uinteresserede, og uslebne stene, et dyrebart metal som vil stå stormens heftige (199) prøve og hjertets hårdeste prøvelse. Gud ser ikke som mennesker ser, Gud dømmes ikke som mennesker dømmes – han ransager hjertet. – *MS 2*, 1881.

Have med sløve elever. – Lærere må tænke over at de har at gøre med børn, ikke mænd og kvinder. De er børn som har alt at lære, og det er meget mere vanskeligt for nogle at lære end andre. De tungnemme elever behøver meget mere opmuntring end han modtager. Hvis lærerne sættes over disse omskiftelige menneskesind, men de af naturen godt kan lide at ordne, diktere og ophøje sig selv i deres myndighed, og vil handle partisk, have favoritter som de kan foretrække, mens andre behandles strengt og hård, så vil det skabe en tilstand af forvirring og opsætsighed. – *CEd 154*, 1893. (*FE 269, 270.*)

Klasseværelsets atmosfære påvirker de studerende. – Det religiøse liv hos en lang række mennesker, som bekender at være kristne, er sådan at de viser at de ikke er kristne. . . . Deres egne nedarvede og opelskede karakter karaktertræk får frit spil som dyrebare egenskaber, medens de har en dødbringende indflydelse over andre menneskesind. I klare og enkle ord vandrer de i gnisterne for deres egen optænding. De har en religion at underordne sig, og styres af omstændighederne. Hvis alt sker for at handle på den måde som behager dem og der er ingen irriterende forhold som kræver deres ufordækte, ukristelig natur op til overfladen, er de nedladende og behagelige og vil være meget tiltrækkende. Når der er ting som sker i familien eller i deres omgangskreds med andre, som laver uorden i deres fred og opirrer deres temperament, hvis de lægger alle forhold frem for Gud og fortsætter deres bøn, beder om hans nåde, før de går ind i deres daglige arbejde som lærer, og selv kender Kristi kraft, nåde og kærlighed bundet i deres egne hjerter, før de går på arbejde, så kommer Guds engle med dem ind i klasseværelset.

(200) Men hvis de går ind med en provokeret og irriteret ånd in klasseværelset, efterlader den moralske atmosfære, der omgiver deres sjæle, et indtryk på de børn, som de har at gøre med, og i stedet for at være udrustet til at undervise børnene, behøver de nogen til at lære dem Jesu Kristi lektier. – CEd 149, 150, 1893. (FE 265, 266.)

Behov for tålmodighed og tilpasning (råd til en lærer). – Du har ikke succes som lærer for du har ikke tålmodighed og tilpasningsevne. Du ved ikke hvordan du skal behandle menneskers sindelag eller hvordan kundskaben bringes på den bedste måde. Hvis dine forventninger ikke bliver indfriet, bliver du utålmodig. Du har haft alle muligheder for uddannelse, men ikke desto mindre, er du ikke en klog lærer. Det er meget ubehageligt for dig at indprente tanker hos uklare menneskesind. Du behøver disciplin og oplæring hos dine unge. Men den ånd som du udviser under irettesættelserne har ødelagt dit liv. – Brev 117, 1901.

Forældre samarbejder med lærere. – En forsømt mark viser forsømte menneskesind. Forældre må se denne læremester i et andet lys. De må se det som deres pligt at samarbejde med læreren, og opmuntre en klog disciplin, og bede meget for den som underviser deres børn. Du hjælper ikke børnene ved at ærgre og kritisere dem og gøre dem modløse; du vil heller ikke gøre noget for at hjælpe dem ved oprør og være ulydig og uvenlig og uelskelig, på grund af den ånd du udvikler. – MS 34, 1893.

Ansvar for det religiøse samfund. – Det kan ikke være et vigtigere arbejde end at uddanne vore unge rigtigt. Vi må passe på dem, slå Satan tilbage, så han ikke skal tage dem ud af vore arme. Når de unge kommer til vore højere skoler, skal de ikke føle at de er kommet blandt fremmede, som ikke sørger for deres sjæle. Der bør være fædre og mødre i Israel som vil våge for deres sjæle, som om de skal aflægge regnskab.

(201) Brødre og søstre, hold ikke jer selv på afstand fra disse kære unge, som om I ikke har nogen særlig bekymring eller ansvar for dem. I som længe har bekendt jer til at være kristne har et arbejde at gøre, og tålmodigt og venligt lede dem på den rette vej. I bør vise dem, at I elsker dem fordi de er yngre medlemmer af Herrens familie, købt for Hans blod. – RH, 26. aug., 1884. (FE 89, 90.)

Imødekomme forstokkede hjerter og forvansket natur. – Vor Forløser havde en bred omfattende menneskehed. Hans hjerte blev altid berørt af kendskabet til det lille hjælpeløse barn, som udsættes for en rå behandling, for han elskede børn. Menneskenes svageste råk har aldrig nået hans øre forgæves. Og enhver som påtager sig ansvar for at uddanne de unge vil møde forstokkede hjerte, forvansket natur, og hans arbejde er at samarbejde med Gud om at genoprette Guds moralbillede i ethvert barn. Jesus, dyrebare Jesus – en hel kilde af kærlighed var i hans sjæl. – CEd 149, 1893. (FE 265.)

Sektion V – Livsudfoldelsens kraft

Kap. 23 – Kærlighed – et guddommeligt, evigt princip.

(205) **Kærlighed, handlingens princip.** – Når den himmelske basis for evig kærlighed fylder hjertet, vil den flyde ud til andre, ikke kun fordi de modtager yndest, men fordi kærlighed er handlingsgrundlaget og omdanner og mildner karakter, behersker impulser, styrer lidenskaberne, undertvinger fjendskab og ophøjer og forædler hengiven kærlighed. – *Vidnesbyrdene* 4 223 (1876).

Væk fra alle andre principper. – Ren kærlighed er ligefrem i sine virkninger og den adskiller sig fra ethvert andet princip for handling. – *Vidnesbyrdene* 2 136 (1868).

En sart plante skal passes og plejes. – Kærlighed er en sart plante, og den må passes og plejes, og alle bitterhedens rødder skal fjernes omkring den, for at den får plads til sit kredsløb, og så vil den være indbringende ved sin indflydelse over alle sindets kræfter, og hele hjertets kræfter, så at vi elsker Gud højest og vor næste som os selv. – *MS* 50, 1894. (HC 173.)

Satans erstatning – selviskhed i stedet for kærlighed. – Igennem ulydighed er menneskers kræfter blevet forvansket (206) og selviskhed kommer i stedet for kærlighed. Hans natur blev så svækket at det var umuligt for ham at modstå ondskabens kraft; og fristeren så sit mål opfyldt ved at dele den guddommelige plan for menneskets skabelse og fylde jorden med elendighed og ødelæggelse. – CT 33 (1913).

Kærlighed udspringer spontant når selvet forsvinder. – Når selvet forsvinder i Kristus, springer sand kærlighed spontant frem. Det er ikke en følelse eller en indskydelse men en beslutning om at ofre viljen. Den består ikke af følelser men af en forvandling af hele hjertet, sjæl og karakter, som er død i selvet og i live for Gud. Vor Herre og Frelser spørger os om at give os selv til Ham. Overgivelse af selvet til Gud er alt hvad Han forlanger, give os selv til Ham og vi beskæftiges efter det Han finder rigtigt. Før vi kommer til dette overgivelsespunkt, kan vi ikke arbejde lykkeligt, nyttigt eller gavnligt overhovedet. – Brev 97, 1898. (6BC 1100, 1101.)

Kærlighed er ikke en impuls med et guddommeligt princip. – Den højeste kærlighed til Gud og uselvsk kærlighed til andre dette er den bedste gave, vor himmelske Fader kan skænke os. Denne kærlighed er ikke nogen stemning, men en guddommelig leveregel og en bestandig kraft. Et hjerte, som ikke er helliggjort, kan hverken skabe eller frembringe den. Den findes kun i det hjerte, hvor Jesus hersker. "Vi elsker ham, fordi han elskede os først." (1 Joh. 4,19) I et hjerte, som er genfødt ved Guds nåde, er kærlighed det herskende grundlag for handlingerne. – Me 291 (1911).

Kærlighed – forstandsmæssig og moralsk styrke. – Kærlighed er magt. Intellectuel og moralsk styrke er indbefattet i dette princip og kan ikke skilles derfra. Rigdommens magt har en tendens til at fordærve og ødelægge; ydre magt er tilbøjelig til at gøre skade; men den rene kærligheds fortrinlighed og værdi ligger i dens evne til at gøre godt og ikke noget andet end godt. Alt, hvad der bliver gjort af ren kærlighed, det være aldrig så småt og ringeagtet i (207) menneskers øjne, er helt igennem frugtbringende; for Gud agter mere på, med hvor meget kærlighed man arbejder, end på, hvor meget man udretter. Kærlighed er af Gud. Det uomvendte hjerte kan ikke undfange eller frembringe denne plante fra himmelen; den lever og trives kun, hvor Kristus hersker. – *Vidnesbyrdene* 2 135 (1868).

Elsk den velduftende atmosfære. – Enhver er omgivet af sin egen atmosfære. Det kan være en atmosfære, der er mættet med troens, modets og håbets livgivende kraft og kærlighedens søde duft, eller den kan være fyldt med utilfredshedens og egenkærlighedens kolde og klamme mørke eller

med skjulte synders dødelige gift. Enhver der kommer i berøring med os, vil bevidst eller ubevidst blive påvirket af den atmosfære, der omgiver os. – Kl. 354 (1900).

Ryk selviskhed og stridighed op med rode. – Kærlighedens gyldne kæde, binder de troendes hjerter sammen i enhed, i fællesskabets og kærlighedens bånd, og i enhed med Kristus og faderen, og gør forbindelsen fuldkommen og frembærer verden et vidnesbyrd om kristenhedens kraft som ikke kan bestrides. . . . Så vil selviskheden rykkes op med rode og upålidelighed vil ikke eksistere. Og der vil ikke være strid og splid. Den vil ikke være hårdnakket hos nogen, som er bundet med Kristus. Ingen vil udvirke et egensindigt og impulsivt barns hårdnakkede uafhængighed, som vrister sig ud af den hånd der leder det og vælger at snuble alene og vandre sine egne veje. – Brev 110, 1893. (HC 173.)

Den rene kærligheds frugt. – »Alt hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det samme skal I gøre mod dem.« (Mattæus 7,12) Velsignede følger vil vise sig at være frugten af en sådan fremgangsmåde. »Og det mål, I måler med, med det skal I selv få tilmålt.« (vers 2) Her er stærke bevæggrunde, der skulle drive os til at elske hverandre inderligt og af et rent hjerte. Kristus er vort eksempel. Han drog omkring og gjorde vel. Han levede for at velsigne andre. Kærlighed prydede og forædlede alle hans handlinger.

(208) Det pålægges os, ikke at gøre mod *os selv*, hvad vi ønsker, at andre skal gøre mod os; men vi skal *gøre mod andre*, hvad vi ønsker, at de underlignende omstændigheder skulle *gøre mod os*. Med det mål, vi måler med, vil der altid blive os tilmålt igen. . . .

Lyst til indflydelse og ønsket om andres agtelse kan frembringe et velordnet liv og tit en ulastelig vandel; selvrespekt kan lede os til at undgå skin af ondt; et egoistisk hjerte kan udføre godgørende handlinger, anerkende den nærværende sandhed og i det udvortes give udtryk for ydmyghed og hengivenhed; men bevæggrundene kan være bedrageriske og urene; de handlinger, der udstømmer fra et sådant hjerte, kan være blottede for livets duft og for frygten af sand herlighed, fordi de er blottede for den rene kærligheds principper. Kærligheden bør næres og dyrkes, for dens indflydelse er guddommelig. – *Vidnesbyrdene* 2 136 (1868).

Kærlighed giver indrømmelser. – Kristi kærlighed er dyb og alvorlig, flyder som en ukuelig strøm til alle som tager imod den. Der er ingen selviskhed i Hans kærlighed. Hvis denne himmelsk-fødte kærlighed er et blivende princip i hjertet, vil den gøre sig selv kendt, ikke kun for dem som vi har i en dyrebar, hellig relation, men for alle som vi kommer i kontakt med. Den vil lede os til at give en lille opmærksomhed, gøre indrømmelser, udføre venlige handlinger, og sige ømme, sande og opmuntrende ord. Den vil lede os til at forstå dem, hvis hjerter hungrer efter forståelse. – *MS* 17, 1899. (5BC 1140.)

Kærlighed hersker over motiver og handlinger. – Den omhyggeligste hensyntagen til det udvortes sømmelige er ikke nok til at udelukke al pirrelighed, streng dom og upassende tale. Sand dannelse vil aldrig vise sig så længe selvet betragtes som det højeste. Kærligheden må bo i hjertet. Kilden til en helt igennem alvorlig kristnes handlinger er den dybe kærlighed som han nærer i sit hjerte til Herren. Gennem rødderne af hans kærlighed til Kristus udspringer en uegennyttig (209) interesse for brødrene. Kærligheden giver hans opførelse et præg af ynde, sømmelighed og takkelighed. Den opløser for ansigtet og gør stemmen mild; den forædler og højner hele hans væsen. – *Evtj* 88 (1915).

Kærlighed fortolker den andens motiver til det gode. – Kærligheden "gør intet usømmeligt, søger ikke sit eget, lader sig ikke ophidse, bærer ikke nag." (1 Korinter 13,5) En kristuslignende kærlighed opfatter andres motiver og handlinger på den bedst tænkelige måde. Den afslører ikke unødvendigt andres fejl; den lytter ikke ivrigt til nedsættende omtale, men søger snarere at erindre om andres gode egenskaber. – Me 170 (1911).

Kærlighed forsøder hele livet. – Dem, som elsker Gud kan ikke rumme had eller fjendskab. Når den himmelske basis for evig kærlighed fylder hjertet, vil den flyde ud til andre. . . .

Denne kærlighed er ikke indskrænket til blot at være "mig og mine", men er så bred som verden og så høj som himmelen og er i harmoni med den engle-medarbejderne har. Kærlighed, der bevares i sjælen, formildner hele livet og spreder en lutrende indflydelse på alle omkring med denne, er vi ikke kun lykkelige, lad skæbnen smile eller lade være.

Hvis vi elsker Gud af hele hjertet, må vi også elske hans børn. Denne kærlighed er Guds ånd. Det er den himmelske besmykkelse der giver sand ædelhed og værdighed for sjælen og opsluger vort liv i Mesterens liv. Uanset hvor mange gode egenskaber vi kan have, hvor ærefulde og fine vi kan betragte os selv, hvis sjælen ikke er døbt med den himmelske nåde af kærlighed til Gud og hinanden, er vi mangelfulde i sand godhed og ikke egnet for himlen, hvor alt er kærlighed og harmoni. – *Vidnesbyrdene* 4 223, 224 (1876).

Sand kærlighed er åndelig. – Den kærlighed, der er løftet ud af lidenskabernes og impulsernes rige, bliver åndeliggjort og (210) åbenbaret i ord og handlinger. En kristen må have en helliget ømhed og kærlighed, hvori der ikke er utålmodighed eller irritation; uforskammethed, hårde metoder må blødgøres ved Kristi nåde. – *Vidnesbyrdene* 5 335 (1885).

Kærligheden lever i dens aktivitet. – Kærligheden kan ikke leve uden handling, den som forøger kærlighedshandlingen, styrker og udvider den. Kærligheden vil opnå sejr, hvor argumenter og autoritet er magtesløse. Kærligheden virker ikke for at opnå fordel eller belønning; dog har Gud forordnet det således, at stor vinding vil blive den sikre følge af enhver kærlighedsgerning. Den er opofrende i sit væsen og stille i sin virkning, men stærk og mægtig i sit forsæt om at overvinde store onder. Den er smeltende og forvandlende i sin indflydelse og vil gribe syndere og påvirke deres hjerter, når ethvert middel har vist sig at være unyttigt.

Overalt, hvor forstand, myndighed eller tvang anvendes alene og kærligheden ikke er åbenbaret til stede, vil følelserne og viljen hos dem, vi søger at påvirke, indtage en forsvarsstilling og sætte sig til modværge og deres modstandsevne forøges. Jesus var fredsfyrsten. Han kom til verden for at underlægge sig magt og myndighed. Han rådede over visdom og styrke; men det middel, han benyttede for at overvinde det onde, var kærlighedens visdom og styrke. – *Vidnesbyrdene* 2 135, 136 (1868).

Bevidner et nyt livsprincip. – Når mennesker er knyttet til hinanden, ikke ved magt eller selvished, men ved kærlighed, så giver de udtryk for en indbydelse, som overgår enhver jordisk indflydelse. Hvor enheden er til stede, er den vidnesbyrd om, at Guds billede er ved at blive gendannet i menneskene, at der er blevet indpodet et nyt livsprincip. Den viser, at der i den guddommelige natur er kraft til at modstå det ondes overnaturlige kræfter, og at Guds nåde kan betvinge den selvished, der er naturlig for det menneskelige hjerte. – Dsm 464 (1898).

Kap. 24 – Kærlighed i hjemmet

[Se kapitel 32, "Forgabelse og blind kærlighed."]

Kilden til sand menneskelig hengivenhed. – Vor hengivenhed for hinanden udspringer af vort almindelige forhold til Gud. Vi er en familie, vi elsker hinanden som Han elskede os. Når vi sammenlignes med denne sande, helligede, disciplinerede hengivenhed, er verdens overfladiske opmærksomhed, meningsløse udtryk for overstrømmende venskab, som rajgræs i hveden.– Brev 63, 1896. (SD 101.)

At elske som Kristus elskede betyder at udvise uselvskhed til alle tider og på alle steder, ved venlige ord og behagelige blikke. . . . Oprigtig kærlighed er en dyrebar egenskab af himmelsk oprindelse, som øger sin vellugt i forhold til at den gives til andre. – *MS 17*, 1899. (SD 101.)

Kærlighed binder hjerte til hjerte. – Lad der være gensidig kærlighed, gensidig overbærenhed. Under disse forhold vil indtrædelsen i ægttestanden så langt fra være kærlighedens afslutning, så at sige netop blive dets begyndelse. Det sande venskabs varme, den kærlighed, der knytter hjerte til hjerte, er en forsmag på himlens glæder. . . . Lad enhver yde kærlighed i stedet for at kræve den. – Slf. 367, 361 (1905).

(212) **Hengivenheden kan være ren nok, men overfladisk.** – Hengivenheden kan være klar som krystal og smuk i sin renhed, men den kan alligevel være overfladisk, fordi den ikke er blevet stillet på prøve. Gør Kristus til den første og den sidste og den bedste i alt. Hav stadig ham for øje så vil jeres kærlighed til ham daglig blive dybere og stærkere, efter som den bliver udsat for prøvelser. Efterhånden som jeres kærlighed til ham bliver større, bliver jeres kærlighed til hinanden dybere og stærkere. »Alle vi, som med utildækket ansigt skuer Herrens herlighed i et spejl, forvandles til det samme billede, fra herlighed til herlighed.« 2.Kor. 3,18 . – *Vidnesbyrdene 7 46* (1902).

Kærlighed kan ikke eksistere uden at udtrykke den. – Når de selskabelige og ædle tilskyndelser underkues, så dør de hen, og hjertet bliver koldt og øde. . . . Kærligheden kan ikke leve længe uden at komme til udtryk. Lad ikke dens hjerte, som er forenet med dig, tørste af mangel på venlighed og sympati. – Slf. 366 (1905).

Kærlighedens plante skal behandles med ømhed. – Kærlighedens dyrebare plante skal behandles med ømhed, og så vil den blive stærk, livskraftig og rig på at bære frugter, give udtryk for hele karakteren.– Brev 50, 1893.

Kærlige impulser skal ikke kvæles. – Årsagen til, at der findes så mange hårdhjertede mænd og kvinder i verden, er, at sand kærlighed er blevet betragtet som svaghed og er blevet betegnet som upassende og holdt nede. Disse menneskers bedre natur blev kvalt i deres barndom, og hvis ikke lyset fra Guds kærlighed smelter deres kolde egoisme bort, vil deres lykke for evigt være tilintetgjort. Hvis vi ønsker, at vore børn skal eje Jesu milde sind og den forståelse, som englenerne har for os, så må vi opmuntre barnesindets elskelige og kærlige tilskyndelser. – *Dsm 351* (1898).

Elsk ikke lidenskab. – Kærlighed er en plante af himmelsk oprindelse. Den er ikke urimelig; den er ikke blind. Den er ren og hellig. (213) Men det naturlige hjertes lidenskab er noget helt andet. Så

længe ren kærlighed vil tage Gud med i alle sine planer og vil være i fuldkommen harmoni med Guds Ånd, vil lidenskab være halsstarrig, ubesindig, ufornuftig, trodser al begrænsning, og vil gøre det vælge mål til en afgud.

Den som besidder sand kærlighed vil i al sin optræden vise Guds nåde. Beskedenhed, enkelthed, oprigtighed, moral og religion vil karakterisere alle skridt mod en ægteskabsalliance. – RH, 25. sept., 1888. (MYP 459.)

Sand kærlig forberedelse til et succesrigt ægteskab. – Sand kærlighed er et ophøjet og helligt princip, helt forskelligt fra den kærlighed, der vækkes ved indskydelse, og som pludselig dør, hvis den stilles på prøve. Det er ved pligttrøskab i fædrenehjemmet, at de unge skal forberede sig til selv på at stifte hjem. Lad dem her øve selvfornektelse og vise venlighed, høflighed og kristelig sympati. Derved vil kærligheden holdes ved lige i hjertet, og når den, der kommer fra et sådant hjem, selv skal stå i spidsen for en familie, vil han vide, hvordan han skal forøge hendes lykke, som han har valgt til livsledsager. Da vil ægteskabet betegne kærlighedens begyndelse i stedet for dens afslutning. – PP 88 (1890).

Kærlighed og selvdisciplin binder familien sammen. – Forældrene bør i deres egen karakter og i deres færden i hjemmet søge at være eksempler på den himmelske Faders kærlighed og godhed. Hjemmet bør være fyldt med solskin. Det vil være langt mere værd for jeres børn end ejendom og penge. Hold kærligheden til hjemmet ved lige hos børnene, så de kan se tilbage på deres barndomshjem som et sted med en fred og lykke, der ligner Himmelens. Familiens medlemmer har ikke alle nøjagtig samme karakter, og det er ofte nødvendigt at vise tålmodighed og overbærenhed; men ved kærlighed og (214) selvkontrol kan alle knyttes sammen på den inderligste måde. – PP 176 (1890).

Karaktertræk for sand kærlighed (Råd til en påståelige ægtemand). – Ægte, ren kærlighed er værdifuld. Den er i sin indflydelse himmelsk. Den er dyb og varig. Den er ikke stødvis i sin manifestationer. Den er ikke en egenkærlig lidenskab. Den bærer frugter. Den vil føre til stadige bestræbelser for at gøre din hustru lykkelig. Hvis du har den kærlighed, vil det falde naturligt at bestræbe sig på dette. Det vil ikke vise sig at være tvang. Hvis du går alene ud for at spadsere eller deltage i et møde, vil det være lige så naturligt som din vejtrækning at tage din hustru med og søge at gøre hende lykkelig i dit selskab. Du anser hendes åndelige evner for ringere end dine egne, men jeg så at Gud var bedre tilfreds med hendes åndelighed end den du selv har.

Du er ikke din hustru værdig. Hun er for god til dig. Hun er en skrøbelig og følsom plante; hun trænger til omsorg på en øm måde. Hun ønsker alvorligt at gøre Guds vilje. Men hun har en hovmodig ånd og er bange og for tilbageholden til at bebrejde. Det er ligesom døden for hende at være genstand for iagttagelse og kommentarer. Lad din hustru elskes, æres og beskyttes i ægteskabsløftets fulde betydning og hun vil komme ud af denne reserverede, forkyndte tilstand som er naturlig for hende. – *Vidnesbyrdene* 2 416 (1870).

Sjælen beder om højere kærlighed. – Din hustru burde anstrenge sig meget for at komme ud af hendes tilbagetrukne forfinede tilbageholdenhed og opelske enkelthed i alle sine handlinger. Og når den højere orden af evner og anlæg vækkes i dig og styrkes ved brug, vil du bedre kunne forstå kvindens behov; du vil forstå at sjælen beder om en kærlighed af højere og renere orden end den der hersker i de dyriske lidenskaber orden. Disse lidenskaber er blevet styrket i dig da de er fremhjulpet og udøvet hos dig. Hvis du nu under frygt for Gud holder dit legeme i ave og søger at

imødekomme din hustru med ren, ophøjet kærlighed, vil manglerne i hendes natur imødekommes. Tag hendes hjerte til dit hjerte, værdsæt hende højt. – *Vidnesbyrdene* 2 415 (1870).

(215) **Kærlighed finder sit udtryk i ord og handlinger.** – L_____ behøver at opelske kærlighed for sin hustru, en kærlighed der giver sig til udtryk i ord og handlinger. Han bør opelske en blid kærlighed. Hans hustru har en følsom hengiven natur og har brug for at blive elsket. Ethvert ømt ord, enhver påskønnende handling, hengiven opmuntring, vil hun huske og det vil gives igen som velsignelser for hendes mand. Hans uforstående natur behøver at komme i nær kontakt med Kristus, så den stivhed og koldhed kan holdes nede og blødgøres af guddommelig kærlighed.

Det vil ikke være svaghed eller en opofrelse af mandighed og værdighed at vise sin hustru ømhed og forståelse ved ord og handlinger; og lad det ikke slutte i familiekredsen, men brede sig til dem uden for familien. L_____ har et arbejde at gøre for sig selv som ingen andre kan gøre for ham. Han kan vokse sig stærk i Herren ved at bære byrde i hans sag. Hans hengivenhed og kærlighed bør centrere sig om Kristus og himmelske ting og han bør danne sig en karakter for det evige liv. – *Vidnesbyrdene* 3 530, 531 (1875).

Små handlinger som åbenbarer sand kærlighed. – Kærligheden vil dø dersom den ikke får lov til at udfolde sig i ord og handlinger, på samme måde som ilden ikke kan holdes ved lige uden brænde. Du, bror C, har altid følt at det var under din værdighed at vise ømhed ved venlige handlinger og ved at benytte alle anledninger til at give udtryk for hengivne følelser i ord og kærlig omtanke. Dine følelser er ustabile, du er alt for meget afhængig af ydre forhold. . . . Når du er færdig med dagens arbejde, skal du glemme alle problemer og ærgrelser. I familiekredsen bør hele dit væsen være præget af tillid, ømhed og kærlighed. Det er lange bedre end at bruge penge til lægebehandling eller medicin til din kone. Det er helse for kroppen og styrke for sindet. – *Vidnesbyrdene* 1 695 (1868).

(216) Lad tålmodighed, taknemmelighed og kærlighed skinne som solstråler i hjertet, selv om dagen er aldrig så mørk. I sådanne hjem dvæler Guds engle. – Slf. 399 (1905).

Kraften i forældres eksempel. – Den bedste måde at opdrage børn til at respektere deres fader og moder er de får anledning til at se faderen, og give moderen venlig opmærksomhed og moderen yder respekt og ærbødighed for faderen. Det er ved at se kærligheden i deres forældre, at børnene ledes til at adlyde det femte bud og give agt på formaningen: ”Børn, adlyd jeres forældre i Herren: for det er ret.” – RH, Nov. 15, 1892. (AH 198, 199.)

Jesu kærlighed genspejles i forældrene. – Når moderen har vundet sine børns tillid og lært dem at elske og adlyde hende, har hun givet dem den første lektie i kristenlivet. De må elske, stole og adlyde deres frelser, idet de elsker, stoler og adlyder deres forældre. Den kærlighed som forældrene i trofast omsorg og rigtig oplæring udviser barnet, afspejler svagt Jesu kærlighed for Hans trofaste folk. – ST, 4. apr., 1911. (AH 199.)

Moderens kærlighed er en illustration på Kristi kærlighed. – Ligesom en moder lærer sine børn at adlyde hende, fordi de elsker hende, sådan lærer hun dem de første begyndelsesgrunde i den kristnes liv. Moderens kærlighed bliver for barnet et billede på Kristi kærlighed, og de små, der stoler på og adlyder deres moder, lærer at stole på og adlyde Frelseren. – Dsm 351 (1898).

Indflydelse fra det kristne hjem glemmes aldrig. – Det hjem som forskønnes af kærlighed, forståelse og ømhed er et sted som engle elsker at besøge og hvor Gud forherliges. Den indflydelse

der nøje bevogter kristenhjemmet i barndommens og ungdommens år er det sikreste grundlag imod verdens fordærv. I et (217) sådant hjemms atmosfære, vil børn lære at elske både deres jordiske forældre og deres himmelske Fader. – MS 126, 1903. (AH 19.)

Familierelationen bør være helligende i sin indflydelse. Kristne hjem, der oprettes og ledes i overensstemmelse med Guds plan, er en forunderlig hjælp til at danne kristen karakter. . . . Forældre og børn bør forenes i at ofre Ham kærlig tjeneste, som alene kan holde menneskelig kærlighed ren og ædel. – MS 16, 1899. (AH 19.)

Kap. 25 – Kærlighed og seksualitet i den menneskelige erfaring

(218) *Note: Ellen White levede og arbejdede i en tid hvor det var meget begrænset at tale offentligt eller skrive om sex og sexuel forhold mellem mand og hustru.*

Hun blev gift til James White den 30. august, 1846, efter at have forsikret sig selv gennem bøn at dette var et rigtigt skridt. Det bør bemærkes at hun havde en god virksomhed, for tyve måneder siden havde hun modtaget syner fra Herren. Som resultat af denne forening med James White fødte hun fire sønner, i 1847, 1849, 1854 og 1860.

Det var i 1860-erne – årtiet med syner til to grunde sundhedsreformer (6. juni, 1863 og 25. december, 1865) – at Ellen G. White begyndte at diskutere tingene om sex. Senere års udtalelser gav anledning til uddybelse. Med hensyn til seksuel samkvem i ægteskabet brugte hun begreber som "ægteskabsforholdets privilegium," "Familieforholdets privilegium," "seksuelle privilegier."

For at få et præcist og velafbalanceret begreb om Ellen Whites lære om dette vanskelige område, skulle udtalelse sammenlignes med udtalelse. Den vægtning der åbenbarede sig i mange af udtalelserne bør iagttages nøje. Der bør lægges nøje mærke til betydningen af de ord der bruges.

Begreber som "lidenskab" og "tilbøjelighed" bruges flere gange. Disse er ofte modificeret med ord som, "basisk", "dyrisk", "lystfyldt", "fornedret", "fordærvet". Dette stærke sprog kunne lede nogle læsere til at tro at "al" lidenskab fordømmes og al seksuel aktivitet er ondt. De efterfølgende citater vil knapt nok understøtte dette:

Gud forlanger ikke alene, at du skal beherske dine tanker, men også dine lidenskaber og tilbøjeligheder. . . . Lidenskaber og tilbøjeligheder udøver en vældig indflydelse. . . . Hold streng vagt over dine tanker, interesser og følelser. Lad dem ikke blive nedværdiget til at tjene begæret. (219) Hæv dem (tanker og følelser) til renhed; giv dem til Gud. – *Vidnesbyrdene* 2 561, 564 (1870).

Alle dyriske tilbøjeligheder skal undertrykkes under sjælens højere magter. – Ms 1, 1888. (AH 128.)

I den samme sammenhæng hvori nogle af de stærke temaer er under ovennævnte, fremhæver hun at lidenskaberne skal kontrolleres af det hun kalder "højere, ædlere kræfter," "fornuft," "moralisk

betvingelse,” og ”moralske evner.” Hun skriver om mådeholdenhed, moderation og undgå overdrivelse. I ægteskabet hvor disse lidenskaber er almindelige for alle menneske, skal bringes under kontrol, skal de beherskes. Bemærk igen:

Dem som betragter ægteskabsrelation som en af Gud hellige forordninger, der bevogtes efter Hans hellige forskrift, vil de kontrolleres af fornuftens diktater. – HL, No. 2, p. 48.

Kun meget få føler det som en religiøs pligt at styre deres lidenskaber. . . . Ægteskabspagten dækker ikke over synder af den mørkeste farve. . . . Sundhed og liv ofres på de lave lidenskabers alter. De højere, ædlere kræfter underlægges de dyriske tilbøjeligheder. . . . Kærlighed er et rent og helligt princip; men begærlig lidenskab tillader ingen tøjler og vil ikke lade sig lede eller beherske af fornuften. – *Vidnesbyrdene* 2 472, 473 (1870).

Hun skriver om ægteskabsforholdet som en ”hellig institution” som kan ”forvanskes.” Hun taler om ”seksuelle privileger” som ”misbruges.” Igen, er det ikke en lidenskab som skal fordømmes, men ”fundamental” og ”lystfuld” lidenskab. Og den er værd at overholde, da Ellen White skildrer ægteskabets ”intimitet” som et ”privilegium.” Medens hun advarer mod grov seksuel opførsel i ægteskabet, skriver hun om en tid hvor den hengivenhed, der holdes i rette tøjler kan ”frigøres.” En anden oplysende udtalelse der er til nøjere ransagelse er:

Med hensyn til ægteskabet, vil jeg sige. Læs Guds Ord. Også i denne tid, de sidste dage af denne verdens historie, ægteskaber finder sted iblandt syvende-dags adventister. . . . Vi har som et folk aldrig forbudt ægteskaber, undtagen i tilfælde hvor der er tydelige grunde til at ægteskabet vil være til ulykke for begge parter. Og se der, har vi kun kommet med anbefalinger og givet råd. – *Brev* 60, 1900.

En gang da arbejdet krævede at hun og hendes mand måtte være på hvert sit kontinent, betroede hun dette til James i et brev:

Vi føler hver dag det alvorligste ønske for en mere hellig nærhed til Gud. Dette er min bøn når jeg ligger ned, når jeg er vågen om natten, og når jeg står op om morgnen: Nærmere Gud til dig, nærmere dig. . . .

(220) Jeg sov alene. Det lader til at være det Mary foretrækker såvel som hos mig. Jeg kan bedre reflektere og har bedre anledning til bøn. Jeg sætter mit hele til mig selv, medmindre det begunstiges til din nærhed. Jeg ønsker kun at dele min seng med dig. – *Brev* 6, 1876.

*På intet tidspunkt deltog hun i eller samtykkede i lære som kaldes en slags platonisk bror eller søsterforhold i ægteskabet. Når Ellen White skriver med nogen som fremhæver den slags lære, fraråder hun at fremhæve sådanne synspunkter. At bo hos dem, skrev hun, at vejen åbnes for Satans virke ”på fantasien så at urenhed” i stedet for renhed ville være resultatet.– *Brev* 103, 1894.*

*For ethvert retmæssigt, gudgivet privilegium, har Satan et bedrageri i sin antydning. Den hellige, rene tanke forsøger han at erstatte med den urene. Ægteskabskærlighedens hellighed vil han erstatte med eftergiveness, upålidelighed, udskejelser og forvanskning; førægteskabelig sex, hor, dyrisk omgang i og uden for ægteskabet og homoseksualitet. Alt henvises der til i dette kapitel. – *Udgiverne.**

(A) Det positive

(Begunstigende ord og råd)

Jesus og familieforholdet. – Jesus påtvang ikke nogen menneske-klasser cølibat. Han kom ikke for at destruere ægteskabets hellige forhold, men for at ophøje det og genoprette det i sin oprindelige ukrænkelighed. Han ser med behag på familieforhold hvor hellig og uselvvisk kærlighed har herredømmet. – *MS* 126, 1903. (AH 121.)

Han [Kristus] forordnede, at mand og kvinde skulle forenes i helligt ægteskab for at grundlægge familier, hvis medlemmer, kronede med hænder, skulle blive anerkendte som medlemmer af familien deroppe. – *MH* 356 (1905).

Guds hensigt er opfyldt i ægteskabet. – Alle som går ind i ægteskabsforhold med et helligt fortsæt – manden for at opnå en kvindes hjertes rene hengivenhed, kvinden for at blødgøre og forbedre hendes mands karakter og gøre det fuldkomment – fuldbyrder Guds hensigt med dem. – *MS* 16, 1899. (AH 99.)

(221) **Ægteskabsforholdes privilegium.** – De [Kristne som gifter sig] bør dernæst overveje, hvad ethvert privilegium i ægteskabet medfører og hellige principper burde danne grundlaget for enhver handling. – *Vidnesbyrdene* 2 380 (1870).

[Hun skrev om] "de hellige skranker, der beskytter familieforholdets privatliv og forrettigheder." – *Vidnesbyrdene* 2 90 (1868).

En tid hvor hengivenheden uhindret. – De unges hengivenhed bør holdes i tøjlerne indtil den periode kommer, hvor tilstrækkelig alder og erfaring vil gøre det hæderligt og sikkert at sætte dem fri. – *AM* 8, 1864. (MYP 452.)

Fare for at føre den lovlydige overmådelighed. – Det er i sig selv ingen synd at spise og drikke eller gifte eller tage til ægte. Det var legalt at gifte sig på Noas tid, og det er lovligt at gifte sig nu, hvis det som er lovligt gøres ordentligt og ikke ført til syndig overmådighed.

I Noas dage var det den overdrevne og overordentlige kærlighed som i sig selv er i orden, om det er på rette måde, som gjorde ægteskabet syndigt over for Gud. Der er mange som mister deres sjæle i denne tidsalder af verden, ved at blive optaget af ægteskabstanker, og i ægteskabsrelationen i sig selv.

Gud har sat menneskene i verden, og det er deres forret at spise og drikke og handle og tage til ægte og bortgifte, men disse ting udføres kun på rette måde, når det sker i gudsfrygt. Vi bør leve her i denne verden under hensyntagen til den evige verden. – *RH*, 25. sept., 1888.

Ægteskabet er ingen autorisation til at give løse tøjler til lystige lidenskaber. – Kun meget få føler det som en religiøs pligt at styre deres lidenskaber. De har forenet sig i ægteskab med den, de har valgt og mener derfor, at ægteskabet helliger eftergivenhed over for de lavere lidenskaber. Selv (222) mænd og kvinder, der bekender sig til gudsfrygt, giver deres vellystige lidenskaber frie tøjler og tænker ikke på, at Gud holder dem ansvarlige for den anvendelse af vital kraft, der svækker deres greb på livet og afkræfter hele organismen.

Ægteskabspagten dækker ikke over synder af den mørkeste farve. Mænd og kvinder, som bekender sig til guds frygt, nedværdiger deres egne legemer ved at give efter for fordærvede lidenskaber og stiller sig derved lavere end dyr. De misbruger de kæfter, som Gud har givet dem til at bevares i hellighed og ære. Sundhed og liv ofres på de lave lidenskabers alter. De højere, ædlere kræfter underlægges de dyriske tilbøjeligheder. De, der således synder, kender ikke følgen af deres handle måde. – *Vidnesbyrdene* 2 472 (1870).

Den hårde balance mellem kærlighed og lystbetonet lidenskab. – Det er ikke ren kærlighed, der leder en mand til at gøre sin hustru til et redskab, som tjener hans begær. Det er de dyriske lidenskaber, der gør krav på at blive tilfredsstillet.

Hvor få mænd er der ikke, som lægger deres kærlighed for dagen på den af apostelen anviste måde: »Ligesom Kristus elskede Kirken og gav sig selv hen for den, for at han kunne (ikke besmitte, men) hellige den« og rense den, så »den skulle være hellig og dadelfri!« (Efeserbrevet 5,25-27) Det er den slags kærlighed i ægteskabsforholdet, Gud anerkender som hellig.

Kærlighed er et rent og helligt princip; men begærlig lidenskab tillader ingen tøjler og vil ikke lade sig lede eller beherske af fornuften. Den er blind over for følgerne og vil ikke slutte fra årsag til virkning.

Mange kvinder lider under stor svaghed og kronisk sygdom, fordi der ikke tages (474) hensyn til de love, der råder i deres organisme; naturens love er blevet trådt under fødder. Hjernens nervekraft bortødsles af mænd og kvinder ved at sættes i unaturlig virksomhed for at tilfredsstille lave lidenskaber; og dette hæslige monstrum, lav, slet lidenskab, antager det fine navn kærlighed. – *Vidnesbyrdene* 2 473, 474 (1870).

(223) **Det naturlige menneskehjertes kærlighed eller lidenskab.** – Kærligheden . . . er ikke urimelig; den er ikke blind. Den er ren og hellig. Men det naturlige hjertes lidenskab er noget helt andet. Så længe ren kærlighed vil tage Gud med i alle sine planer og vil være i fuldkommen harmoni med Guds Ånd, vil lidenskab være egensindig, uoverlagt, urimelig, mangel på al styring, og vil gøre valget af den til en afgud. Guds nåde vil kunne ses i dens optræden, der har sand kærlighed. – RH, 25. sept., 1888. (AH 50.)

Fornuften dikteres til kontrol. – Dem som betragter ægteskabsforholdet som en af Guds hellige forordninger, der vogtes af Hans hellige forskrift, vil kontrolleres af fornuftens dikteringer. – HL, No. 2, p 48, 1865. (2SM 440.)

Vis tillid inden for den hellige familie kreds. – Omkring enhver familie er der en hellig kreds, som ikke må brydes. Indenfor denne kreds har ingen fremmed ret til at komme. Lad hverken manden eller hustruen tillade nogen anden at blive delagtig i de fortroligheder, som udelukkende tilhører dem selv. – Slf. 367 (1905).

(B) Det negative

(Om betvingelse og forsigtighed)

Ægteskabet er ikke indrettet til at dække over sensualitet og lavtstående metoder. – Gud har aldrig planlagt at ægteskabet skal dække over en masse synder der praktiseres. Sensualitet og

lavtstående metoder i et ægteskabsforhold uddanner sindet og den moralske smag for demoraliserende metoder uden for ægteskabsforholdet. – RH, 24. maj, 1887.

Seksuel overdrivelse bringer sundheden og livet i fare. – Det er ikke ren, hellig kærlighed, der leder hustruen til på bekostning af helbred og liv at tilfredsstille sin mands dyriske tilbøjeligheder. . . .

(224) Det kan blive nødvendigt, at hun, endog med fare for at pådrage sig hans mishag, på en beskeden og kærlig måde bestemt gør gældende, at hun ikke kan nedværdige sit legeme ved at give efter for seksuel overdrivelse. Hun bør på en mild, venlig måde minde ham om, at Gud har det første og højeste krav på hele hendes væsen og at hun ikke kan sætte sig ud over dette krav, for hun vil blive holdt ansvarlig på Guds store dag. – *Vidnesbyrdene* 2 475 (1870).

Seksuel overdrivelse vil på en virkningsfuld måde ødelægge lysten til andagtsøvelser, den vil berøve hjernen det nødvendige stof til organismens ernæring og den vil på den mest effektive måde udtømme livskraften. – *Vidnesbyrdene* 2 477 (1870).

Forvanskning af en hellig institution. – Fordi de er gået ind i ægteskabet, tror mange at de kan lade dem selv styre af dyriske lidenskaber. De forledes af Satan, som bedrager dem og får dem til at trodse denne hellige indstiftelse. Han er godt tilfreds med det lave niveau som deres sind kommer på, for han har meget at vinde i den retning.

Han ved at hvis han kan vække de dyriske lidenskaber og holde dem i gang, har han intet at være bekymret om med hensyn til deres kristne erfaring; for de moralske og intellektuelle evner vil være underordnet, medens de dyriske tilbøjeligheder vil dominere og beholde herredømmet: og de dyriske lidenskaber vil styrkes under brugen, medens de noblere egenskaber bliver svagere og svagere. – *Vidnesbyrdene* 2 480 (1870).

Misbrug af de seksuelle rettigheder i ægteskabet. – Dyriske lidenskaber, bevares og får frie tøjler, bliver meget stærke i denne tidsalder, og usigelige ondt i ægteskabslivet er det visse resultat. I stedet for at sindet udvikles og får den kontrollerende kraft, hersker de dyriske tilbøjeligheder over højere og ædlere kræfter, indtil de bliver underlagt dyriske tilbøjeligheder. Hvad er resultatet? Kvindens fintfølelse og organer udsliddes og bliver sygelig; graviditet er ikke længere sikkert; seksuelle rettigheder misbruges.

(225) Mænd fordærver deres egen kroppe, og hustruen er blevet en sengetjener for deres overdrevne, lavtstående lyster indtil der ikke er Gudsfrygt i deres øjne. At give efter for impulser som nedgør både krop og sjæl er da ordnen i ægteskabslivet. – MS 14, 1888.

Forældres indflydelse. – Satan forsøger at forringe deres tanker som gifter sig, så han kan påtrykke sit eget hadefulde billede på deres børn. . . .

Han kan hurtigere tildanne deres efterkommere end han kunne med forældrene, for han kan styre forældres sind således at han igennem dem kan give sit eget karakteraftryk på deres børn. Således fødes deres børn mere med dyriske tilbøjeligheder over sig, medens de moralske evner kun er svagt udviklede. Disse børn behøver den mest omhyggelige opdragelse for at få de moralske kræfter frem, styrke og udvikle dem, så at de kan tage ledelsen. – *Vidnesbyrdene* 2 480 (1870).

Den nedbrydende proces. – Menneskesindet svinger ikke momentant over fra renhed og hellighed til urenhed, synd og fordærvelse. Det tager tid at genskabe mennesket i det guddommelige billede og det tager også tid at sænke dem, som er dannet i Guds billede, ned på et primitivt, satanisk plan.

Vi forvandles ved beskuelse. Til trods for at vi er skabt i Guds billede, kan vi lære sindet op til at nyde det vi engang afskyede. Når vi glemmer at våge og bede og når vi undlader at holde vagt ved sindets fæstningsværker, vil vi blive et let bytte for syndes magt. Vort tankeliv bliver fornedret og vi har ikke noget værn mod forfaldet, så længe vi tillader menneskenaturens stærke lidenskaber at slavebinde forstandens og samvittighedens kræfter.

Vi må hele tiden føre krig mod vor syndige natur. Gud vil hjælpe os og løfte os op ved sin nåde. Han vil stadig søge at vende vort sind opad og lære os at tænke på rene og hellige ting. – *Vidnesbyrdene 2 478, 479 (1870).*

(226) **Råd til kvinder.** – Jeg skriver med et nedtrykt hjerte at kvinder i den alder, både gifte og ugifte, for ofte ikke fastholder den nødvendige reservation. De handler som flørtepigier. De går efter singlemænd og gifte mænds opmærksomhed, og dem har svag moralsk styrke vil fanges.

Hvis disse ting får lov at ske, sløves de moralske sanser og sindet forblindet så at kriminaliteten ikke viser sig som syndig. Der ville vækkes tanker som ikke ville være, hvis kvinder havde holdt sig på sit sted i al beskedenhed og nøgternhed. Måske har hun ikke selv en uretmæssig hensigt eller motiv, men hun har opmuntret mænd, som fristes og som behøver al den hjælp de kan få fra dem som er sammen med dem.

Ved at være forsigtig, reserveret, ikke tale frit, ikke få uberettiget opmærksomhed, men bevare en høj moralsk tone og en passende værdighed, kan mange onder undgås. – *MS 4a, 1885. (AH 331, 332.)*

Kvinder som fristere. – Skal ikke kvinder, som bekender sig til sandheden, holde streng vagt over sig selv, så de ikke i mindste måde opmuntres til uforsvarlig fortrolighed. De kan lukke døren til for mange fristelser, hvis de til enhver tid vil iagttage streng tilbageholdenhed og sømmelighed i deres optræden. – *Vidnesbyrdene 5 602 (1889).*

Kvinder er alt for ofte fristere. Under et eller andet påskud lægger de beslag på mænds opmærksomhed, gifte eller ugifte og leder dem videre, indtil de overtræder Guds lov, indtil deres brugbarhed er ødelagt og deres sjæle er i fare. – *Vidnesbyrdene 5 596 (1889).*

Forstående præster. – Vær Guds mennesker, på den vindende side. Kundskab er inden for alle deres rækkevidde, som ønsker den. Gud har planlagt at sindet skal blive stærkt, tænke dybere, fuldere og klarere. Vandre med Gud ligesom Enok gjorde; *gør Gud til din rådgiver og du kan ikke andet end blive bedre. . . .*

(227) Der er mennesker som hævder at holde Guds bud, som vil besøge Guds hjord under deres varetægt og lede uforsigtige sjæle ind på et tankespor, der fører til skamløse friheder og fortroligheder. . . .

Han [en prædikant] vil, når han besøger familier, begynde at spørge om hemmelighederne i deres ægteskabsliv. Har de et lykkeligt liv med deres mænd? Føler de sig påskønnede af dem? Er der

harmon i ægteskabet? Og derved ledes den intetanende kvinde af disse besnærende spørgsmål til at åbne op for deres skjulte liv, hendes skuffelser, hendes små trængsler og klager, til en fremmed ligesom katolikkerne gør til deres præster.

Derved lægger denne forstående præst et kapitel af sin egen erfaring ind; at hans hustru ikke var en kvinde efter hans valg; at der ikke var noget virkeligt åndsfællesskab mellem dem. Han elsker ikke sin hustru. Hun imødekommer ikke hans forventninger. Barrieren brydes derved ned, og kvinden forløkkes. De tror at deres liv er en stor skuffelse, og denne hyrde har stor sympati for hans hjord. Elskovssyg sentimentalisme opmuntres, og sind og sjæl spoles af sin renhed, hvis den slags arbejde ikke resulter i bruddet af det syvende bud.

Gemmes der på urene tanker bliver de til en vane, og sjælen skrammes og forurenes. Når der er gjort en forkert ting og en plet dannes kan intet andet end Kristi blod slette den; og hvis vanen ikke vendes fast besluttet fra, så fordærves sjælen og strømmene flyder fra denne forurenede kilde til andres fordærv. Hans indflydelse er en forbandelse. Gud vil visselig udlette alle dem som fortsætter dette arbejde. . . .

Vi må være ophøjede, forædlede og helligede. Vi må have styrke i Jesus til at overvinde; men når karakteren mangler i renhed, når synden er blevet en del af karakteren, har den en fortryllende kraft på samme niveau som det giftige glas brændevin. Sjælskontrollens og fornuftens kraft er undertrykt med de skikke som besmitter hele mennesket, og hvis disse syndige skikke fortsætter, svækkes hjernen, bliver syg og mister sin ligevægt.– Brev 26d, 1887.

(228) Mænd, kvinder og unge involveres i moralsk fordærv. – De moralske farer som alle udsættes for, både gamle og unge, vokser til daglig. Moralsk uorden, som vi kalder fordærv, finder god plads til at virke i, og mænd, kvinder og unge der bekender sig som kristne udøver en indflydelse som er lav, sensuel og djævelsk. – Brev 26d, 1887.

Satan anstrenger sig mesterligt for at involvere gifte mænd og kvinder og børn og unge i uren opførelse. Hans fristelser vinder accept i mange hjerter, fordi de ikke er blevet ophøjet, rensat, forfinet og forædlet af den hellige sandhed som mange hævder at tro. Ikke så få har haft lave og nedrige tanker og tarvelig tale og optræden – så at når Satans fristelser kommer, har de ingen moralsk styrke til at modstå dem og de falder som et nemt bytte. – Brev 26d, 1887. (HP 199.)

Nedadgående skridt. – Satans stadige fristelser er for at svække menneskets regeren over sit eget hjerte, og underminere sin egen selvkontrol. Han leder mennesker til at bryde de bånd som forbinder ham i en hellig, lykkelig union med sin Skaber.

Når han så ikke har forbindelse med Gud, får lidenskaber kontrol over fornuften, og impulser over principper, og han bliver syndig i tanke og handling, hans dømmekraft forvanskes, hans fornuft virker svækket, og han behøver at genoprette sig selv ved genoprettelse til Gud, ved at se sig selv i lyset af Guds ord.– Brev 24, 1890.

Undgå at læse, se og høre om urenhed. – De, der ikke ønsker at blive bytte for Satans list, må vogte vejen ind til sjælen godt. De må undgå at læse, se eller høre noget, der tilskynder til urene tanker. Tanken må ikke få lov til tilfældigt at dvæle ved ethvert emne, som sjælefejden fremkalder forestillinger om. Hjertet må vogtes omhyggeligt; ellers vil det onde (229) udefra vække det onde inden i det og sjælen vil komme til at vandre i mørke. – Me 275 (1911).

Du må være på vagt over for dine øjne, øren og alle de øvrige sanser, dersom du skal få magt over dit sind og blive i stand til at hindre tomme og fordærvelige tanker i at besudle din sjæl. Det er kun nådens kraft, der kan gennemføre denne så tiltrængte forandring. – *Vidnesbyrdene* 2 561 (1870).

Slibrige noveller og pornografi. – Uanstændige billeder har en demoraliserende indflydelse. Mange læser ivrigt romaner og som følge deraf bliver deres fantasi smudset til.

Fotografier af nøgne kvinder bliver ofte sat i omløb i togene i salgsojemed. Disse afskyelige billeder fremvises også i lysbilledsaloner (fotoforretninger) og hænger på væggene hos dem, der handler med graveringer. Vi lever i en tid, hvor moralsk fordærv kommer til udfoldelse overalt.

Øjnenes lyst og lave lidenskaber vækkes ved at se og læse. Hjertet bliver demoraliseret gennem fantasien. Tankerne finder glæde ved at fordybe sig i scener, der vækker de laveste og sletteste lidenskaber. Disse sjofle billeder, betragtet med en snavset fantasi, ødelægger moralen og får vildledte, forblindede mennesker til at give de kødelige lyster frit løb. Derpå følger synder og forbrydelser, der trækker mennesker, som blev skabt i Guds billede, ned på dyrenes stade og til sidst fører dem til evig fortabelse. Undgå læsning og at se ting som vil antyde til urene tanker.] [De moralske og intellektuelle evner bør udvikles. – *Vidnesbyrdene* 2 410 (1870).

Sindet er den afgørende faktor. – Paulus siger: ”Med mit sind tjener jeg Guds lov.” Omtåg dette sind ved at føje dyrisk appetit og lidenskaber, og de moralske kræfter svækkes, så at det hellige og almindelige sættes på niveau.– Brev 2, 1873.

(230) **Ornani.** [Note: *Forfatteren behandler dette emne i sin fylde i "Vidnesbyrdene" bd. 2. s. 346-353, 480-482, og den spontant trykte pamflet "En appel til mødre" (1864). Se "Barnet i hjemmet", Sektionen, "Opretholdelse af en sund moral," s. 423-454, For en omfattende dækning af dette emne, trukket af alle publicerede og upublicerede kilder. – forlæggerne. – Unge og børn, af begge køn, hengiver sig til selvbesmittelse og øver denne afskyelige sjæls og legemsødelæggende last.*

Mange, der bekender sig til at være kristne, er som følge af denne vane blevet så ufølsomme, at deres moralske sans ikke kan vækkes til forståelse af, at den er synd og at den, hvis den fortsættes, visselig vil føre til fuldstændig ruin både for legeme og sind. Mennesket, det ædlest væsen på jord, dannet i Guds billede, forvandler sig selv til et dyr! Det gør sig selv ufint og fordærvet.

Enhver kristen må lære at tøjle sine lidenskaber og lade sig beherske af principper. Hvis han ikke gør det, er han uværdig til kristnavnet.

Nogle, der fører en høj bekendelse, forstår ikke selvbesmittelsens synd og dens visse følger. Længe grundfæstede vaner har forblindet deres forstand. De indser ikke det overvættede syndige ved denne nedværdigende synd, som afkræfter organismen og ødelægger hjernens nervekraft.

Det moralske princip er overmåde svagt, når det kommer i konflikt med en grundfæstet vane. Højtidelige budskaber fra himmelen kan ikke gøre stærkt indtryk på det hjerte, der ikke er væbnet mod eftergivenhed for denne nedværdigende last. Hjernens følsomme nerver har mistet deres elasticitet som følge af sygelig ophidselse for at tilfredsstille et unaturligt ønske om sanselig nydelse. Hjernens nerver, der har forbindelse med hele organismen, er det eneste middel, gennem hvilket Herren kan meddele sig til et menneske og påvirke dets inderste liv.

Hvad som helst, der forstyrrer løbet af de elektriske strømme i nerveorganismen, nedsættes styrken af de vitale kræfter og følgen er en lammelse af sindets modtagelighed. – *Vidnesbyrdene* 2 347 (1870).

(231) Nogle børn begynder i deres spæde alder at udøve selvbesmittelse og idet de bliver ældre, vokser deres begærlige lidenskaber med deres vækst og styrkes med deres styrke. Deres sind er ikke i hvile. Piger ønsker drenges selskab og drenge pigers. Deres opførsel er ikke reserveret og ærbar. De er frække og pågående og tager utilbørlige friheder. Selvmishandlingens vane har forringet deres tanker og fordærvet deres sjæle. – *Vidnesbyrdene* 2 481 (1870).

Seksuelle aktiviteter før ægteskabet (Råd til en syvendeds adventist ung). – Der er kun få fristelser er farligere og mere fatale for unge mænd end fristelsen til sensualitet og føjes dette vil intet vise sig mere fordærvende for sjæl og krop for tid og evighed.

Du blev vist mig i hendes [Ns] selskabstimer om natten; du ved bedst på hvilken måde disse timer skal bruges. Du kaldte mig til at fortælle om du havde brudt Guds bud. Jeg spurgte dig: Har du ikke brudt dem?

Hvordan blev din tid brugt sammen nat efter nat? Var dit standpunkt, din indstilling, din hengivenhed sådan at du ønskede at få det hele registreret i himlens protokol? Jeg så, jeg hørte ting som ville få engle til at rødme. . . . Nej unge mand, du burde gøre som du har gjort mod N, medmindre du var gift med hende; og jeg var meget overrasket over at se at du ikke havde en mere klar fornemmelse af denne sag.

At jeg skriver nu er for at bede dig indtrængende, for din egen sjæls skyld for at ikke længere lege med fristelsen. Gør kort proces og bryd med denne forhekselse, der har ruet over dig som et forfærdeligt mareridt. Skære dig selv løs nu og for altid, hvis du har et ønske om Guds gunst. . . .

Du har brugt timer om natten i hendes selskab, fordi I begge var forblindede. . . . I Herrens navn, stop din opmærksomhed til N eller gift dig med hende. . . . Du kan lige så godt gifte dig med hende som være i hendes selskab og blot opføre jer som mand og kvinde bør optræde over for hinanden. . . .

Hvis du i dit liv ønsker at nyde N's selskab i en (232) periode, sådan som du nu lader til at nyde det, og fortrylles af dette, hvorfor så ikke gå et skridt videre end du har gået og gøre dig selv til hendes lovformelige beskytter og få en uomstridt ret til at bruge til hendes selskab? Dine handlinger og omgang er en forhåelse mod Gud.– Brev 3, 1879.

Sodomas udsvævende moral. – Vi er ikke uvidende om Sodomas fald på grund af dens indbygges fordærv. Profeten har her [Ezekiel 16,49] specificeret de særlige onder, der ledte til udsvævende moral. Vi ser de synder som nu eksisterer i verden, som var i Sodoma og som pådrog sig Guds vrede, helt til sin totale udslettelse. – HR, juli, 1873. (4BC 1161.)

Synderne før syndfloden og fra Sodoma vil tage til. – Overalt ser man menneskevrage, forsømte familiealtre og splittede familier. Der er en mærkværdig tilsidesættelse af principper, en sænkning af moralens idealer. De synder, som førte til, at Guds straffedomme blev udgydt over jorden ved syndfloden og ved Sodomas ødelæggelse ved ild, er i hurtig tiltagen. – *Vidnesbyrdene* 5 601 (1889).

Trænger ind i menigheden i dag. – I dag er urenhed vidt udbredt også blandt Kristi bekendende efterfølgere. Temperamentet beherskes ikke; dyriske tilbøjeligheder styrkes, når de får frit løb, medens de moralske kræfter stadig bliver svagere. . . .

De synder som førte til at alt liv blev udryddet i vandfloden og som var grunden til at byerne på sletten blev lagt i aske, er ligeså levende i dag. Dette gælder ikke kun i de hedenske lande, heller ikke kun blandt almindelige kristne, men også blandt dem som giver sig ud for at vente på Menneskesønnens komme. Dersom Gud viste jer hvordan han ser på disse synder, ville I blive fyldt med skam og frygt. – *Vidnesbyrdene* 5 218 (1882).

Lukke øjnene for lyset. – Eftergivenhed over for de lavere lidenskaber vil lede mange til at lukke deres øjne for lyset, (233) da de frygter for, at de vil komme til at se synder, som de er uvillige til at forsage. Alle kan se, dersom de vil. Hvis de vælger mørke frem for lys, vil det ikke gøre deres forbrydelse mindre.

Hvorfor kan mænd og kvinder ikke læse og sætte sig ind i disse ting, der har en så afgjort indvirkning på deres fysiske, intellektuelle og moralske styrke? Gud har givet jer en bolig at drage omsorg for og bevare i den bedste tilstand til hans tjeneste og ære. Jeres legemer er ikke jeres egne. – *Vidnesbyrdene* 2 352 (1885).

(C) Ligevægt og sejr

(Et løfte og et håb)

Oprigtig anger og afgjorte anstrengelser nødvendig. – Dem som fordærver deres egne kroppe kan ikke nyde godt af Guds gunst før de angrer oprigtigt, reformerer sig helt, og udvikler hellighed i frygt for Herren. – AM 29 (1864).

Det eneste håb for dem der praktiserer nedrige levevaner, at forlade dem for altid, hvis de tillægger den herværende sundhed og senere frelse nogen værdi. Så længe disse levevaner får lov at udbrede sig i en god tid, kræver det afgjorte anstrengelser at modstå fristelsen og afvise den fordærvende eftergivenhed. – AM 27 (1864).

Styre fantasien. – Dersom lidenskaberne og tilbøjelighederne skal underordnes fornuften, samvittigheden og karakteren må indbildningskraften tøjles meget bestemt. – *Vidnesbyrdene* 2 562 (1870).

Underordnet Guds vilje. – Alle med virkelig sans for, hvad det vil sige at være en kristen, ved, at de som Kristi disciple er forpligtede til at lade alle lidenskaber, alle legemlige kræfter og intellektuelle evner være fuldstændig underordnede hans (234) vilje. De, der beherskes af deres lidenskaber, kan ikke være Kristi efterfølgere. De er for ivrige i tjenesten for deres herre, det ondes ophavsmand, til at opgive deres fordærvede vaner og vælge tjenesten for Kristus. – AM 9, 10, 1864. (Bih 429.)

Tanker af afgørende betydning. – Urene tanker fører til urene handlinger. Hvis Kristus er overvejelsestema, vil tankerne i vid udstrækning adskilles fra alt som leder til urene handlinger. Sindet vil styrkes ved at dvæle ved ophøjede emner. Hvis det oplæres til at løbe i renhedens og hellighedens kanel, vil det blive sundt og livskraftigt. Hvis det oplæres til at dvæle på åndelige emner, vil det være naturligt at gøre dette. Men denne tiltrækningskraft af himmelske sager kan ikke

vindes uden en tro på Gud og en alvorlig, ydmyg tillid til ham for den styrke og nåde som vil være tilstrækkeligt for enhver nødsituation. – *Vidnesbyrdene 2* 408 (1870).

Fantasiens syndighed. – Du står til ansvar over for Gud med hensyn til dine tanker. Dersom du hengiver dig til tåbelige forestillinger og tillader dit sind at dvæle ved urene ting, er du på en måde lige så skyldig i Guds øjne, som om du havde ført dine planer ud i praksis. Alt hvad der har hindret handlingens gennemførelse er mangel på anledning. – *Vidnesbyrdene 2* s. 561 (1870).

Bringe tankerne under kontrol. – Du burde beherske dine tanker. Dette vil ikke blive nogen let sag og du kan ikke gennemføre det uden en alvorlig kraftanstrengelse. . . .

Gud forlanger ikke alene, at du skal beherske dine tanker, men også dine lidenskaber og tilbøjeligheder. Din Frelse afhænger af, om du er på vagt over for disse ting. Lidenskaber og tilbøjeligheder udøver en vældig indflydelse. Dersom de anvendes på en dårlig måde, eller dersom de bliver dikteret af forkerte motiver, er de i stand til at ødelægge dig og efterlade dig som et ynkeligt vrage uden Gud og uden håb. – *Vidnesbyrdene 2* s. 561 (1870).

(235) **Tanker der gemmes på bliver en vane.** – Gemmes der på urene tanker bliver disse en vane, og sjælen skrammes og besmittes. Når der en gang gøres en forkert handling og en plet dannes, kan intet andet end Kristi blod kan helbrede; og hvis vanen ikke afvendes i fast beslutsomhed, er sjælen fordærvet, og strømme flyder fra denne beskidte kilde til andres fordærv.– Brev 26d, 1887. (HP 197.)

Tanker kontrolleres rigtigt. – Vi behøver at værdsætte vore tankers rette kontrol højt, for en sådan kontrol forbereder sin og sjæl til at arbejde i harmoni for Mesteren. Det er nødvendigt for vor fred og lykke i dette liv, at vore tanker centrer sig i Kristus. Ligesom et menneske tænker, sådan er han. Vor forbedringer i moralsk renhed, beror på ret tænkning og rigtige handlinger. . . .

Onde tanker destruerer sjælen. Guds forvandlende kraft ændrer hjertet, forædler og renser tankerne. Med mindre der anstreges på en bestemt måde for at holde tankerne samlet om Kristus, kan nåden ikke åbenbare sig selv i livet. Sindet må involvere sig i den åndelige krigsførelse. Enhver tanke må tages til fange i Kristi lydighed. Alle vaner må komme under Guds kontrol.

Vi behøver en stadig fornemmelse af de rene tankers forædlende kraft og de onde tankers beskadigende indflydelse. Lad os sætte vore tanker ved hellige ting. Lad dem være rene og sande, for den eneste sikkerhed for enhver sjæl er den rette tænkning. Vi skal bruge alle de midler Gud har sat inden for vor rækkevidde, for at styre og passe vore tanker. Vi skal bringe vore sind i harmoni med Hans sind. Hans sandhed vil helliggøre os, legeme, sjæl og ånd, og vi skal kunne rejse os over alle fristelser.– Brev 123, 1904. (HP 164.)

Kosten er en vigtig faktor. – Det kan ikke siges tit nok, at det, der kommer ned i maven ikke blot påvirker legemet, men i sidste instans også tankegangen. En kraftig (236) og stiumulerende kost skaber feberagtige tilstande i blodet, giver spænding i nervesystemet og sløver ofte den moralske opfattelse, så forstanden og samvittigheden bliver fortrængt af de sanselige impulser. Det er vanskeligt og ofte så godt som umuligt for den, der spiser umådeholdent, at vise tålmodighed og selvbeherskelse. – CTBH 134, 1890. (Bih 444.)

Kødspiser opirrer og styrker de lavere lidenskaber. – Kødspiser bør ikke sættes frem for vore børn. Deres virkning bidrager til at ophidse og styrke de lavere lidenskaber og har en tilbøjelighed til at lamme de moralske kræfter. Kornsorter og frugter, tilberedt uden fedt og i en så naturlig tilstand som muligt, bør være den føde, der sættes på bordene hos alle, som siger, at de forbereder sig til at blive optaget til himmelen. Jo mindre æggende kosten er, desto lettere kan lidenskaberne beherskes. Man bør ikke lade sig lede af smagen uden hensyn til fysisk, intellektuel eller moralsk sundhed. – *Vidnesbyrdene* 2 352 (1869).

Bring fristelse til døde. – De lavere drifter har sit sæde i kroppen og virker gennem den. Ordene *kødet* eller *kødelig* eller "kødelige lyster" betegner vor fordærvede natur. Den menneskelige organisme kan ikke af sig selv handle mod Guds vilje. Gud kræver at vi skal korsfæste "kødet" med alle dets lyster og lidenskaber. Hvordan skal vi gøre dette?

Skal vi pine og plage os selv? Nej, vi skal tilintetgøre alle syndige fristelser. Alle lastefulde tanker må drives ud, og alle tanker må tages til fange under lydighed mod Jesus Kristus. Alle dyriske tilbøjeligheder må underkastes sindets ædlere kræfter. Kærligheden til Gud må have førstepladsen i livet, og Kristus må sidde alene på hjertets trone. Vor krop er hans ejendom, købt med hans blod. Alle legemets lemmer skal være retfærdighedsvåben. – *MS* 1, 1888. (AH 127, 128.)

Udskift urene antydninger med rene og ophøjede tanker. – Sindet må gruble over (237) rene og hellige emner. En uren antydning må straks nedtones, og rene og ophøjende tanker, hellig betragtning, næres, og derved opnå højre og bedre kundskab til Gud, ved at oplære sindet til at betragte de himmelske ting. Gud har enkle midler til at åbne hver enkelt sag, nok til at nå til enden, sjælens frelse.

Beslut sig for at nå en høj og hellig standard; gør dit mærke højt; og handle alvorligt, ligesom Daniel gjorde, standhaftigt og udholdende, og intet af det fjenden kan gøre, vil forhindre dig i at vokse. Uanset besværlighederne, ændringer, forviklingerne, så må du hele tiden vokse i mental livskraft og moralsk kraft. – Brev 26d, 1887. (HP 197.)

Skab ikke en nødsituation. – Enhver uhellig lidenskab må holdes under den helliggjorte forstands kontrol, ved den nåde der er givet af Gud i overmål, for enhver nødsituation. Men intet må foranstaltes for at skabe en nødsituation, der må ikke ske en frivillig handling for at placere nogen der, hvor han vil overøses af fristelser eller give andre den mindste anledning til at tro at nogen har været uforsigtige. – Brev 18, 1891.

Hold dig borte fra kanten. – Se ikke efter hvor tæt du kan gå til kanten af en afgrund og alligevel være sikker. Undgå at komme i fare. Sjælens interesser er ikke til at spørge med. Din egenkapital er din karakter. Værn om den, som du vil med gyldne rigdomme. Der må værnes fast og stadigt om moralsk renhed, selvrespekt, en stærk modstandskraft. . . .

Lad ingen tro at han kan overvinde uden hjælp fra Gud. Du må have energi, styrke kraft fra et indre liv udviklet hos dig. Så vil du bære frugt til guds frygt og vil have en stærkt afsky for moralsk fordærv. Du har hele tiden brug for at arbejde bort fra jordiskhed, fra tarvelig samtale, fra alt sensuelt, og tragte efter sjælsstorhed og en ren og (238) uplettet karakter. Dit navn må holdes så rent, at det ikke kan knyttes til noget uærligt eller uretfærdigt, men vil respekteres af alle gode og rene, og det må skrives i livets Lammets bog. – *MS* 4a, 1885. (MM 143, 144.)

Satan eller Kristus i kontrollen. – Når sindet ikke er direkte under Guds Ånds indflydelse, kan Satan forme det som han vælger. Alle rationelle kræfter som han kontrollerer vil han gøre kødelige. Han er direkte modsat Gud i hans smag, syn, hvad han foretrækker, kan lide og ikke lide, valg af ting og beskæftigelser; der er ingen smag for det Gud elsker og værdsætter, men en fryd for de ting Han foragter. . . .

Hvis Kristus er bundet til hjertet, vil han være i alle vore tanker. Vore dybeste tanker vil være fra Ham, Hans kærlighed, Hans renhed. Han vil fylde alle sindets kamre. Vor hengivenhed vil centrere sig om Jesus. Al vort håb og vore forventninger vil være knyttet til Ham. At leve det liv vi nu lever, i troen på Guds Søn, se fremad til ham og elske Hans tilsynekomst, vil være sjælens højeste glæde. Han vil være vor jubels krone. – Brev 8, 1891. (HP 163.)

En livslang årvågenhed. – Ligeså længe som livet varer, er der behov for at vogte følelserne og lidenskaberne med et fast formål. Der er en indre fordærvelse, der er ydre fristelser, og uanset hvor langt Guds arbejde går frem, lægges Satans planer sådan at fristelser kommer med en overvældende kræft over sjælen. Vi kan ikke være sikker et øjeblik uden at vi stoler på Gud, og har livet skjult med Kristus i Gud.– Brev 8b, 1891. (2BC 1032.)

Gud bereder et folk. – Guds folk må ikke kun kende Hans vilje, men de må praktisere den. Mange vil renses bort fra dem som kender sandheden fordi de ikke er helliget ved den. Sandheden (239) må bringes ind i deres hjerter, hellige og rens dem fra al jordiskhed og sensualitet i det mest skjulte liv. Sjelstemplet må renses. Enhver skjult handling er som om den skete i Guds og hellige engles nærhed, idet alle ting åbnes op for Gud, og for Ham kan intet skjules. . . .

Gud renser sig et folk, for at have rene hænder og rent hjerte til at stå for Sig ved dommen. Standarden må være ophøjet, fantasien må være renses; den forgæbelse der sværmer omkring de nedværdigende skikke må opgives, og sjælen opløftes til rene tanker, og hellige skikke. Alle som vil stå prøven og trængslen lige før os, vil få del i guddommelig natur, har undflyet, ikke deltaget i, verdens fordærvende lyster. – RH, 24. maj, 1887.

Kap. 26 – Broderlig kærlighed

Kærlighed til andre bringer glæde. – Jeg vil sige til mine brødre overalt: Opelsk Kristi kærlighed! Den bør udspringe fra den kristnes sjæl som strømme i ørknen, forfriske og forskønne, bringe gælde og fred i hans eget liv og i andres liv. – *Vidnesbyrdene* 5 565 (1889).

Den uselviske kærligheds eksempel er uimodståelig. – Jo mere vi ligner vor Frelser i karakter, des større vil vor kærlighed være mod dem han døde for. Kristne som viser en uselvisk kærlighed imod hverandre fremfører et vidnesbyrd for Kristus, som ikke-troende hverken kan benægte eller modstå. Det er umuligt at vurdere kraften i et sådant eksempel. Intet vil overvinde Satan og hans agents bedrag med så gode resultater, intet vil kunne opbygge Forløserens rige, som Kristi kærlighed tilkendegivet af menighedens medlemmer. – *Vidnesbyrdene* 5 167, 168 (1882).

Selvet kan formørke kærlighed. – Kærlighed er et aktivt princip; andres bedste fremholdes altid for os, derved afstås vi fra tankeløse handlinger, medmindre vi svigter vort mål – at vinde sjæle for

Kristus. Kærlighed søger ikke sit (241) eget. Den vil ikke få mennesker til at søge deres eget behag eller give efter for selvet. Den er den respekt vi giver til *jeg'et*, som så ofte forhindrer kærlighedens vækst. – *Vidnesbyrdene* 5 124 (1882).

Ydmyghed er et udspring af kærlighed. – Kærlighed praler ikke af sig selv. Den er et ydmygt element; der aldrig får et menneske til at prale og juble over sig selv. Kærlighed til Gud og vore medmennesker vil ikke åbenbares i ubesindige handlinger den vil heller ikke få os til at være hovne, kritiserende eller diktatoriske. Kærlighed opblæses ikke. Hjertet, hvor kærligheden regerer, vil ledes til en mild, venlig og medfølelse optræden mod andre, hvad enten de passer til vor fantasi eller ikke, hvad enten de respekterer os eller behandler os dårligt. – *Vidnesbyrdene* 5 123, 124 (1882).

Sand kærlighed er selvudslettende. – Den helligelse som Gud forlanger åbenbarer selv uskrømtet kærlighed for sjæle, som Kristus gav Sit liv for. Med Kristi iboen i hjertet vil den kærlighed vise sig som Han pålægger Sine disciple. Hans sande børn vil aldrig frem for sig selv. De søger ikke løvens snare på noget tidspunkt eller på noget sted, fordi de ikke anser deres talenter for at være deres brøders talenter overlegne. Var dette tilfældet, ville tegnet vise sig i en åbenbaring for den kærlighed, som Kristus viste for menneskesjæle – en uselvisk og uskrømtet kærlighed som foretrak andres velfærd frem for Hans egen. – *MS* 121, 1899.

Kærlighed forvandler karakteren. – Lad Jesu kærlighed vises for dem som ikke kender sandheden og den vil arbejde som surdej med at forvandle karakteren. – *Vidnesbyrdene* 8 60 (1904).

Selvisk kærlighed. – Gud vil have at Hans børn erkender at de, for at kunne ære Ham, må de give deres hengivenhed til dem som behøver den mest. . . . Ingen selviskhed i udseende, ord eller handling skal fastholdes dem af samme dyrebare tro, . . . hvad enten de er høje eller lave, rige eller fattige. Den kærlighed som kun giver nogle få ord, (242) medens andre behandles med kulde og ligegyldighed, er ikke kærlighed men selviskhed. Det vil ikke på nogen måde virke for sjæles gode eller for Guds herlighed. Vor kærlighed skal ikke besegles for nogle særlige få, for at forsømme andre. Bryd flasken, og velduften vil fylde huset. – *MS* 17, 1899. (HC 231.)

Dygtighed er ingen erstatning for kærlighed. – Snak, farisæisme og selvros er der rigeligt af; men dette vil aldrig vinde sjæle til Kristus. En ren, hellig kærlighed, som den, der kom til syne i Kristi livsgerning, er som en vidunderlig duft. Den fylder hele huset, ligesom den vellugtende salve fra Marias itubrudte krukke. Veltalenhed, kendskab til Guds ord og usædvanlige evner er alle dyrebare gaver når de forenes med kærlighed. Men dygtighed alene, de udvalgte talenter alene kan ikke gå i stedet for kærlighed. – *Vidnesbyrdene* 6 84 (1900).

Gavmildhed er et bevis på kærlighed. – Beviset på vor kærlighed viser sig i en Kristus-lignende ånd, en villighed til at videregive de gode ting som Gud har givet os, en beredvillighed til at praktisere selvfornægtelse og selvopofrelse for at hjælpe med at fremme Guds sag og lidende mennesker. Vi bør aldrig forbigå vor gavmildhed. Vi åbenbarer at vi har gået fra død til liv når vi handler som trofaste forvaltere af Guds nåde. Gud har givet os Sine goder; Han har givet os Sit udlovede ord, at om vi er trofaste i vor forvaltning, så skal vi samle os rigdomme i himmelen som er uforgængelige. – RH, 15. maj, 1900.

Udvide ægte kærlighed er et tegn på discipelskab. – Det menneske, hvis hjerte ikke er fyldt af kærlighed til Gud og dets medmennesker, er ikke Kristi sande discipel, lige meget hvor høj dets stilling er. Om end han er i besiddelse af stor tro og endog har magt til at gøre undergerninger, så

har hans tro intet værd uden kærlighed. Han kan måske udfolde stor gavmildhed; men hvis han af en anden grund end oprigtig kærlighed skænker alt sit gods for at skaffe de fattige mad, vil denne handling ikke berettige ham til Guds velbehag. Måske han (243) i sin nidkærhed endog kommer til at lide martyrdøden, men hvis det ikke er bevirket af kærlighed, vil Gud betragte ham som en vildledt fanatiker eller som en ærgerrig hykler. – Me 318, 319 (1911).

Det hjerte som kærlighed hersker i. – Det hjerte kærligheden hersker over, vil ikke fyldes med heftighed og hævngrønhed, af skader som stolthed og selvkærlighed, ville skønnes uudholdelige. Kærlighed er troskyldig, tillægger altid andre de bedste motiver og handlinger. – *Vidnesbyrdene* 5 168, 169 (1882).

Aktiviteten i Satans hær, den fare der omgiver menneskesjælen, fordrer energi af alle medarbejderne. Men der skal ikke bruges nogen tvang. Menneskers fordærvelse skal vi møde med Guds kærlighed, tålmodighed og langmodighed. – *Vidnesbyrdene* 6 237 (1900).

Rette på særhederne. – Når mennesker får del i guddommelig natur, vil Kristi kærlighed være et blivende princip i sjælen og selvet og dets særheder vil ikke kunne ses. – *Vidnesbyrdene* 6 52 (1900).

Kun Kristi kærlighed kan helbrede. – Kun den kærlighed, der har sit udspring i Kristi hjerte, kan helbrede. Kun den, der er gennemstrømmet af denne kærlighed, ligesom træet af saften eller legemet af blodet, kan helbrede den sårede sjæl. – Ud 113 (1903).

Parat til alle muligheder. – Hver den, som i sandhed elsker Gud, vil have Kristi ånd og en inderlig kærlighed til sine brødre. Jo mere et menneskes hjerte har samfund med Gud og jo mere dets sind og hu samler sig om Kristus, desto mindre vil det lade sig forstyrre (484) af de stød og genvordigheder, det møder her i livet. – *Vidnesbyrdene* 5 483, 484 (1889).

(244) **Broderskab vindes aldrig ved kompromis.** – Dem som elsker Jesus og de sjæle Han døde for vil følge efter de fredsskabende ting. Men de må passe på at de, i deres anstrengelser for at forhindre disharmoni, at de overbringer sandhed, at de i deres vægring mod splittelse ikke går på kompromis. Sand broderskab skal aldrig fastholdes ved et kompromis. Idet kristne nærmer sig den Kristuslignende model og bliver ren i ånd og handling vil de kunne mærke slangens gift. Ulydige børns modstand udøves af en kristendom som er åndelig. . . . Den fred og harmoni som summer af gensidig indrømmelse for at undgå al meningsforskelle er ikke navnet værd. I følelserne mand til mand imellem, bør der nogle gange gøres indrømmelser; men der bør aldrig ofres en tøddel af et princip for at opnå harmoni. – RH, 16. jan., 1900.

Guddommelig kærlighed er upartisk. – Kristus kom til denne jord med et barmhjertighedens og tilgivelsens budskab. Han lagde grundlaget for en religion, hvorved jøder og hedninge, sorte og hvide, frie og bundene, kædes sammen i et broderskab, der betragtes som ligestillet i Guds øjne. Frelseren har en grænseløs kærlighed for hvert menneske. Hos hver enkelt ser han en mulighed for forbedring. Med guddommelig kraft og håb byder han den velkommen som han har givet sit liv for. – *Vidnesbyrdene* 7 225 (1902).

Udfold menneskelig broderskab i Guds favn. – Opofrende kærlighed for hinanden er hellig. I dette store værk har kristne kærlighed for hinanden – langt højere, mere stadig, mere høfligt, mere uselvsk, end der er set før – beskytter den kristne ømhed, kristne godgørelse og høflig og

udfolder menneskelig broderskab i Guds favn, anerkender den værdig som Gud har indsat menneskers rettigheder med. Denne værdighed må kristne altid opelske til Guds ære og herlighed. – Brev 10, 1897. (5BC 1140, 1141.)

(245) **Din kærlighed for sjæle måler din kærlighed for Gud.** – Den kærlighed der blev åbenbaret i Kristi selvfornektelse og selvopofrende liv skal kunne ses i Hans efterfølgeres liv. Vi kaldes til at ”vandre ligesom han vandrede.” Det er vort privilegium at stå med himlens lys på os. Det var sådan at Enok vandrede med Gud. Det var ikke nemmere for Enok at leve et retfærdigt liv, end det er for os i denne tid. På hans tid var verden ikke bedre stillet i nådens og hellighedens vækst end den er nu. . . . Vi lever i de sidste dages farer, og vi må modtage vor styrke fra den samme kilde. Vi må vandre med Gud. . . .

Gud kalder på dig til at lægge al din styrke i arbejdet. Du skal kunne aflægge regnskab for det gode du kunne have gjort, om du havde stået i den rette position. Det er på tide at du samarbejder med Kristus og himmelske engle. Vil du vågne op? Der er sjæle i blandt jer som behøver jeres hjælp. Har du følt en byrde for at bringe dem til korset? Hav i sinde at netop den grad af kærlighed du har for Gud, vil du åbenbare for dine brødre, og for sjæle som går tabt og er ubearbejdede borte fra Kristus. – RH, 9. jan., 1900.

Kristi mål er fuldkommen kærlighed i menigheden. – Jesus kunne have glimtet klare lysstråler på videnskabens mørkeste mysterier, men Han vil ikke spare et øjeblik med at undervise i frelsesvidenskabens kundskab. Hans tid, hans kundskab, hans evner, hans eget liv, blev kun påskønnet som middel til at udvirke menneskers frelse. O, hvilken kærlighed, hvilken uforlignelig kærlighed!

Sæt dine tamme, livløse, halvlamme anstrengelser i modsætning til Herren Jesu arbejde. Lyt til hans ord, til Hans bønner til faderen: ”Og jeg har kundgjort dem dit navn og vil kundgøre dem det, for at den kærlighed, du har elsket mig med, skal være i dem, og jeg i dem.” (Joh. 17:26). Hvilket sprog er dette! Hvor dyb, hvor bred, hvor fyldestgørende! Herren Jesus ønsker at sprede Sin kærlighed (246) igennem alle legemets lemmer, Hans menighed, så at den kærligheds livskraft kan cirkulere ud gennem alle legemets dele og bo i os som den bor i Ham. Så kan Herren elske faldne mennesker ligesom Han gør med Sin egen Søn; og Han erklærer at Han vil ikke er tilfreds med mindre end dette – for vor skyld. – MS 11, 1892.

Kap. 27 – Guds kærlighed

Gud er kærlighed. – ”Gud er kærlighed.” 1. Joh. 4, 16. Hans natur og hans lov er kærlighed. Sådan har det altid været, og sådan vil det vedblive at være. ”Den højt ophøjede, som troner evigt,” Es. 57, 15 som går ”ad evige stier”, Hab. 3, 6 forandres ikke, han, ”hos hvem der ikke er forandring eller skygge, der kommer og går.” Jak. 1, 17.

Enhver åbenbarelse af skabermagt er et udtryk for uendelig kærlighed. Guds herredømme indbefatter en fylde af velsignelse over alle skabte væsener.

Historien om den store konflikt mellem godt og ondt, fra tiden der først begyndte i himlen til at sidst overtræde oprøret og udryddelse af synd, er også en demonstration af Guds uforanderlige kærlighed. – PP 33 (1890).

Guds kærlighed er demonstreret i naturen. – Både naturen og den hellige skrift vidner om Guds kærlighed. Vor Fader i himmelen er livets, visdommens og glædens kilde. Betragt de underfulde, skønne ting i naturen og se, hvor vidunderligt de er afpassede efter både menneskenes og alle andre levende skabningers behov og lykke. Solskinnet og regnen, der vederkvæger jorden, og bjerge, hav og sletter, vidner om Skaberens kærlighed.

(248) Det er Gud, som skaffer alle sine skabninger, hvad de behøver hver dag.

»Gud er kærlighed.« Dette er skrevet på hver knop, som springer ud, på hvert græsstrå, der spirer frem. De dejlige fugle, som fylder luften med deres glade sang, de yndigt farvede blomster, der spreder vellugt omkring sig, skovens majestætiske træer med deres grønne blade alt vidner om Guds kærlige, faderlige omsorg og om, at det er hans vilje at gøre menneskene lykkelige. – Vtk 7, 8 (1892).

Budene er baseret på kærlighedens princip. – De ti bud passer til hele menneskeheden, og de blev givet, for at alle skulle undervises i dem og leve efter dem. Ti korte, omfattende og myndige bud rummer menneskets pligt over for Gud og over for dets medmennesker, og de hviler alle på det store grundlæggende kærlighedsprincip. – PP 152 (1890).

Jesus og den sympatiske kærligheds lov. – Guds lov var uforanderlig i sin karakter, og derfor gav Kristus Sig selv i et offer for faldne menneskers skyld, og Adam mistede eden og blev sat på prøve sammen med sine efterkommere.

Var Guds lov blevet forandret på et punkt siden Satans udelukkelse fra himlen, ville han have fået al det på jorden, efter sit fald, som han ikke kunne have fået i himlen før hans fald. Han ville have fået alt som han spurgte efter. Vi ved at han ikke gjorde det. . . . Loven . . . forbliver uforanderlig ligesom Guds trone, og frelsen for enhver sjæl er afgjort ved lydighed eller ulydighed.

Ved den sympatiske kærligheds lov, bar Jesus vore synder, tog vor straf, og drag af Guds vredes bæger, som var tiltænkt overtræderen. . . . Han bar selvfornægtelsens og selvopofrelsens kors for os, så vi kan få liv, evigt liv. Vil vi bære Jesu kors? – Brev 110, 1896. (KH 289.)

(249) **Kristi følsomme og elskelige natur.** – Hans liv var fra først til sidst præget af selvfornægtelse og selvopofrelse. På Golgatas kors bragte han sig selv som det store offer for alle mennesker, så hele verden kunne få frelse, hvis de selv ville det. Kristus var skjult i Gud, og Gud blev åbenbaret for verden i sin Søns skikkelse. . . .

Kærligheden til en fortabt verden viste sig hver dag og ved enhver handling i hans liv. De, der har fået Åndens gave, vil arbejde efter de samme retningslinjer som Kristus. I Kristus åbenbarede Guds lys og kærlighed sig i menneskelig natur. Intet menneske har nogen sinde haft et så følsomt sind som Guds, syndfri, hellige Søn, der stod som repræsentant for, hvad mennesker kan blive ved at få del i den guddommelige natur. – YI, 16. aug, 1894. (KH 288.)

Guds kærlighed er et levende udspring. – Guds kærlighed er mere end blot en uvirksom egenskab; den er et positivt og handlende princip, en levende kilde, der altid udspringer til velsignelse for andre. Dersom Kristi kærlighed bor i os, vil vi ikke alene holde os fra at nære had til vore medmennesker, men vi vil søge på enhver mulig måde at vise dem kærlighed. – Mmpb 63 (1896).

Universet udtrykker Guds kærlighed. – Om alle dog kunne påskønne den dyrebare gave vor himmelske Far har givet vor verden. Disciplene følte at de ikke kunne udtrykke Kristi kærlighed. De kunne blot sige: ”Heri er kærlighed.” Hele universet giver udtryk for denne kærlighed og til Guds bundløse godgørelse.

Gud kunne have sendt sin søn til verden for at fordømme verden. Men hvilken forbavsende nåde! Kristus kom for at frelse, ikke for at udlette. Apostlene har aldrig berørt dette tema uden at deres hjerter gløder af Frelserens uforlignelige kærligheds inspiration. Apostlen Johannes kan ikke finde ord at udtrykke sine følelser med. Han udbryder: ” Se, hvor stor en kærlighed Faderen har vist (250) os, at vi må kaldes Guds børn; og vi er det. Derfor kender verden ikke os, fordi den ikke har kendt ham.” (1 Joh. 3,1). Hvor meget Faderen har elsket os, kan vi aldrig regne ud. Der er ingen standard vi kan sammenligne det med.– *Brev 27*, 1901.

Satan står til ansvar for opfattelsen af en hård og streng gud. – Satan fik menneskene til at forestille sig Gud som et væsen, hvis fornemste egenskab er streng retfærdighed, som en hård dommer, en barsk, fordringsfuld gældsherre. Han skildrede Skaberen som et væsen, der våger med nidkære øjne for at opdage menneskenes vildfarelser og fejl, så at han kan hjemse dem med sine domme. For at fjerne denne mørke skygge og åbenbare Guds evige kærlighed, kom Jesus ned til denne jord og tog bolig blandt menneskene. – *Vtk 9* (1892).

Kærlighed mellem Faderen og Sønnen er forbilledlig. – Hvor højt en hyrde end elsker sine får, så elsker han dog sine sønner og døtre højere. Jesus er ikke blot vor hyrde; han er "Evheds-Fader" for os. Og han siger: "Jeg kender mine, og mine kender mig, ligesom Faderen kender mig, og jeg kender Faderen." Joh. 10, 14-15. Hvilken erklæring er ikke dette! den enbårne Søn, han, som er i Faderens favn, han, som Gud kalder "manden, som står mig nær," (Zak. 13,7), det fællesskab, der består mellem ham og den evige Gud bliver brugt til sammenligning med fællesskabet mellem Kristus og hans børn på jorden! – *Dsm 329* (1898).

Gud elsker Kristi efterfølgere ligesom Han elsker Sin enbårne Søn. – *MS 67*, 1894.

Kristi kærlighed er en livgivende helbredende kraft. – Den kærlighed, hvormed Kristus fylder hele vort væsen, er en livgivende kraft. Den bringer lægedom til ethvert ædelt livsorgan til hjernen, til nerverne; den vækker menneskets højeste kræfter til virksomhed; den befrier sjælen fra den skyld og sorg, den ængstelse og bekymring, (251) som fortærer livskræfterne. Den medbringer renhed og sindsro; den bringer sjælen den glæde, som intet på jorden kan forstyrre glæde i den Helligånd, en sundhedsbefordrende, livgivende glæde. – *Slf. 117* (1905).

Se tilbage på Guds kærlighed. – Tak Gud for de lyse billeder, han har vist os. Lad os samle de dyrebare forsikringer om hans kærlighed sammen, så vi altid kan betragte dem. At Guds søn forlod sin Faders trone og klædte sin guddom i menneskelighed, for at han kunne udfri menneskene af Satans magt; hans sejr for os, hvorved han åbnede himmelen for menneskene og åbenbarede Guddommens herlighed for dem; den faldne slægt, løftet op af den ødelæggelsens afgrund, hvori

synden havde styrtet den, og atter bragt i samfund med den evige Gud, iført Kristi retfærdighed og ophøjet til hans trone når de ved troen på vor Forløser har holdt ud i prøven, disse er de billeder, som Gud ønsker, vi skal dvæle ved. – Vtk 174 (1892).

Kærlighed danner vor himmel. – Det er Kristi kærlighed som danner vor himmel. Men når vi forsøger at fortælle om den kærlighed, svigter sproget os. Vi tænker på Hans liv på jorden, på Hans offer for os; vi tænker på Hans arbejde i himlen som vor advokat, på de boliger Han bereder for dem som elsker Ham; og vi kan kun udbryde: ”Oh, højderne og dybderne i Kristi kærlighed!” Idet vi dvæler ved korsets fod, får vi kun et fattigt begreb om Guds kærlighed, og vi siger: ”Deri består kærligheden: ikke i, at vi har elsket Gud, men i, at han elskede os og sendte sin Søn til soning for vore synder.” (1 Joh. 4,10) Men i vore betragtninger om Kristus, bliver vi kun på hjørnet af den kærlighed, der ikke kan måles. Hans kærlighed er som et umådeligt ocean, uden bund eller kyst. – RH, 6. maj, 1902.

Guds kærlig er uendelig og uudsigelig. – Al den faderkærlighed, som i slægtled efter slægtled (252) har flydt gennem menneskelige hjerter, alle de ømhedens kilder, som har åbnet sig i menneskers sjæle, er kun som en bitte lille bæk over for det grænseløse ocean i sammenligning med Guds uendelige, udtømmelige kærlighed. Ingen tunge kan udsige den, ingen pen kan skildre den. Du kan grunde på den hver dag i dit liv; du kan ransage Skrifterne med flid for at kunne forstå den; du kan samle hver kraft og evne, Gud har givet dig, under forsøget på at fatte den himmelske Faders kærlighed og medlidenhed – der bliver dog en uendelighed igen. Du kan grunde på denne kærlighed gennem tidsaldre, men du kan aldrig til fulde fatte længden og bredden, dybden og højden af Guds kærlighed, da han gav sin Søn til at dø for verden. Evigheden selv kan aldrig åbenbare den fuldt ud. Men når vi læser Bibelen og grunder på Kristi liv og genløsningens plan, vil disse store emner dog oplades mere og mere for vor forstand. – *Vidnesbyrdene* 5 740 (1889).

Guds kærlighed er progressiv. – Efterhånden som evighedens år henrinder, bringer de endnu rigere og herligere åbenbaringer om Gud og Kristus. Med tiden vokser også kærligheden, ærbødigheden og lykken. Jo mere menneskene lærer om Gud, des større bliver deres beundring for hans karakter. – Dss 597 (1911).

Sektion VI – Selvskhed og selvrespekt

Kap. 28 – Selvrespekt

Udvikle selvrespekt. – Hvis vi ønsker at gøre godt mod sjæle, vil vor succes med disse sjæle stå i forhold til deres tiltro til vor tro og påskønnelse på dem. Respekt for den kæmpende menneskesjæl er det sikre middel hvorigennem menneskets tabte selvrespekt for Kristus Jesus genoprettes. Vor avancerede tanker for hvad han kan blive, er en hjælp som vi ikke helt selv kan påskønne. – Brev 50, 1893. (FE 281.)

Respekt for menneskets værdighed som menneske. — Hvor man ikke går på akkord med, hvad der er rigtigt, vil hensyntagen til andre føre til overensstemmelse med de vedtagne skikke; men ægte høflighed kræver ikke, at man opgiver sine standpunkter for af følge de hævdede regler

Høfligheden kender ikke til klasseforskul. Den lærer os respekt for os selv, respekt for menneskets værdighed som menneske og hensyntagen til hvert eneste medlem af det store broderskab. – Ud 242 (1903).

Fasthold selvrespekt. – Nogen som dem som I kommer i berøring med, er måske rå og uhøflige, men lad ikke dette lede jer til at være mindre høflige. Den som ønsker at bevare sin egen selvagtelse, må passe på at han ikke uden nødvendighed sårer andres selvagtelse. Denne regel bør man med hellig omhu følge overfor de sløveste og de (256) mest fejlende. Hvad Gud har til hensigt at gøre med disse tilsyneladende så lidt lovende, ved I ikke. Han har i fortiden brugt mennesker som ikke var mere lovende eller tiltalende, til at gøre en stor gerning for ham. Hans Ånd, som virker på hjertet, har vakt enhver evne til kraftig virksomhed. I disse rå, utilhuggede stene så Herren dyrebart materiale som ville bestå prøven i storm, hede og tryk. Gud ser ikke som mennesker ser; han dømmer ikke efter det som er for øjnene, men ransager hjertet og dømmer retfærdig. – Evtj 88 (1915).

God samvittighed skaber selvrespekt. – Principfaste mennesker behøver ikke låses og nøgler begrænsninger; de behøver ikke at blive overvåget. De vil handle sandt og ærligt til enhver tid – alene uden øjne på dem – så vel som i det offentlige. De vil ikke bringe pletter på deres sjæle for at få noget eller for egen fordel. De foragter en ussel handling. Selvom ingen andre kunne vide det, vil de vide det selv, og dette vil ødelægge deres selvrespekt. Dem som ikke er samvittighedsfulde og trofaste i det små, vil ikke lade sig rette, om lovene, begrænsningerne og straffene på dette punkt. – SpTPH 62, 1879. (CH 410.)

Der må værnes fast om selvrespekt. – Der må værnes fast og hele tiden om moralsk renhed, selvrespekt, en stærk modstandskraft. Her bør der ikke tages af reserverne. En handling i fortrolighed, i åbenmundethed kan bringe sjælen i fare, åbne døren for fristelse og derved svække modstandskraften. – HPMMW 26, 1885. (CH 295.)

Respekt for andre måles i selvrespekt. – Ved at give efter for synd, ødelægges selvrespekten; og når den er forsvundet, mindskes respekt for andre; vi tror at andre er lige så uretfærdige som vi selv er. – *Vidnesbyrdene* 6 53 (1900).

(257) **Ved forkerte vaner ødelægger den studerende sin selvrespekt.** – Ved at have forkerte vaner mister han evnen til at øve selvkritik og til at beherske sig. Han kan ikke tage de rette bestemmelser med hensyn til ting, der vedrører ham selv. Han er ubesindig og ufornuftig, når det gælder at drage omsorg for sjæl og legeme, og dårlige vaner gør ham til et vrag. Han kan ikke være lykkelig, for han har undladt at opelske rene og sunde principper og er blevet slave af vaner der ødelægger freden. Hans årelange og trættende studium er spildt, for han har ødelagt sig selv. Han har misbrugt sine fysiske kræfter og sine forstandsevner og hans legemes tempel er gået til grunde. Han har forspildt både dette og det tilkommende liv. Han troede, at han ville finde en skat ved at tilegne sig jordiske kundskaber men da han lagde Bibelen til side, gav han afkald på en skat, der var mere værd end alt andet. – Kl. 96 (1900).

Utålmodige ord skaber selvrespekt. – De, som tillader sig et sådant sprog, [utålmodige ord] vil møde skam tab af selvagtelse og selvtillid, og de vil få en bitter følelse af anger over, at de tillod sig at tabe selvkontrollen og tale på en sådan måde. Hvor meget bedre ville det ikke være, om den slags ord aldrig blev udtalte. Hvor meget bedre er det ikke at have nådens olie i hjertet at være i stand til

at overse alle fornærmelser og bære alle ting med kristelig ydmyghed og overbærenhed. – RH, 27. febr., 1913. (Btu 195.)

Forældre skal aldrig miste selvrespekt ved tankeløse ord. – Lad ikke ét utålmodigt, hårdt eller heftigt ord undslippe dine læber. Kristi nåde venter på, at du skal gøre krav på den. Hans hånd vil råde i dit hjerte og din samvittighed og lede dine ord og handlinger. Sæt aldrig din selvrespekt over styr ved forhastede, ubetænksomme ord. Dine ord bør være rene og din livsførelse hellig. Giv dine børn et eksempel på, hvordan du ønsker, de skal være. . . . Fred, elskværdige ord og glade ansigter bør være det fremherskende. – Brev 28, 1890. (Bih 212.)

(258) **Selvrespekten mistes ved laster.** [Se "Barnet i hjemmet", s. 423-454.] – Effekten af sådanne forsimplende vaner er ikke den samme hos menneskesind. Der er nogle børn som har en stærk moralsk styrke, som, ved at være sammen med selvbesmittende børn, bliver indviet til denne last. Effekten på sådanne vil ofte være at gøre dem melankolske, irritable og skinsyge; dog behøver disse ikke at miste deres respekt for religiøs gudsdyrkelse og behøver ikke at vise en særlig vantro med hensyn til åndelige ting. De vil til tider lide stærkt af samvittighedsnag og vil føle sig uværdige i deres egne øjne og miste deres selvrespekt. – *Vidnesbyrdene* 2 392 (1870).

Udslet ikke selvrespekten. – Når nogen har gjort en fejl og bliver sig denne bevidst, så tag eder i agt, at I ikke tilintetgør hans agtelse for sig selv. Gør ham ikke mismodig ved ligegyldighed eller mistillid. Sig ikke: Jeg vil vente for at se, om han holder fast, før end jeg viser ham tillid." Ofte vil netop denne mistillid forårsage, at den fristede falder. – Slf. 172, 168 (1905).

Selvunderholdning øger selvrespekten. – De, som stræber efter at leve et bedre liv, bør skaffes beskæftigelse. Ingen, som kan arbejde, må oplæres til at forvente føde, klæder og husly uden nogen erstatning. For deres egen skyld såvel som for andres bør de sættes i stand til at yde vederlag, for, hvad de modtager. Søg at opmuntre dem i enhver stræben efter at hjælpe sig selv. Dette vil styrke deres agtelse for sig selv og udvikle en ædel selvstændighed. At beskæftige sind og hænder med nyttigt arbejde er af væsentlig betydning som et værn mod fristelse. – Slf. 181 (1905).

Ejerskab hjælper fattige med selvrespekten. – Visheden om at eje sit eget hjem, ville skabe et stærkt ønske om at gøre tingene på en bedre måde. (259) Det ville udvikle evnen til at planlægge og udføre ting. Barnet ville lære sparsomhed og driftighed efterhånden som de voksede op, og deres forstandsevner ville blive styrket. De ville føle sig som frie, værdige mennesker, ikke som slaver, og de ville kunne vinde tilbage noget af selvrespekten og uafhængigheden. – HS 165, 166, 1886. (AH 373.)

Selvkultur og værdighed. – Det er nødvendig for Kristi tjenere at indse nødvendigheden af selvdannelse, for at besmykke deres bekendelse og fastholde en klædelig værdighed. Uden mental oplæring vil de med sikkerhed fejle i alt hvad de foretager sig. – *Vidnesbyrdene* 2 500, 501 (1870).

Vogt dig for selvmedlidenhed. – Vi må vogte os for at nære selvmedynk. Giv aldrig den følelse rum, at du ikke bliver påskønnet, som du burde, at dine bestræbelser ikke skattes, eller at dit arbejde er for svært. Bevidstheden om, hvad Kristus har tålt for vor skyld, bør standse enhver utilfreds tanke. Vi bliver bedre behandlede, end vor Herren blev. "Du begærer dig store ting? Begær dem ikke!" (Jer 45,5) – Slf. 484 (1905).

Kristus genopretter selvrespekten. – Det burde ikke være svært at huske at Herren ønsker at du skal lægge dine besværligheder og forviklinger ved hans fødder, og efterlade dem der. Gå til ham og sig: "Herre, mine byrder er for tunge for mig at bære. Vil du bære dem for mig?" Og han vil svare: "Jeg vil tage dem, »jeg.. forbarmer mig med evig kærlighed.« Jeg vil tage dine synder, og vil give dig fred. Forband ikke længere din selvagtelse; for jeg har købt dig med prisen af mit eget blod, du er min. Din svaghed vil jeg styrke. Dit samvittighedsnag for synd vil jeg fjerne". – Brev 2, 1914 (Vidnesb f. præd. s. 519, 520.)

Råd til en der har mistet selvrespekt. – Jesus elsker dig, og han har givet mig et budskab til dig. Hans (260) store hjerte med uendelig ømhed ynkes over dig. Han sender dig det budskab at du må genoprette dig fra fjendens snare. Du må genvinde din selvrespekt. Du må stå der hvor du respekterer dig selv, ikke som en fiasko, men som en sejrherre, i og igennem Guds Ånds opløftende indflydelse. Grib fat i Kristi hånd og slip den ikke.– Brev 228, 1903. (MM 43.)

Opelsk selvrespekt. – Det behager ikke Gud, at du stiller dig selv i mørket. Du bør opelske selvrespekt ved at leve således, at du har fred med din egen samvittighed, med mennesker og engle. Det er ikke vidnesbyrd om sand ydmyghed, at du går med bøjet hoved og hjertet fuldt af tanker om din egen person. Det er dit privilegium at gå til Jesus og blive rensset og stå foran loven uden skam og samvittighedsnag. "Så er der da nu ingen fordømmelse for dem, som er i Kristus Jesus." Rom 8,1. Selv om vi ikke bør tro mere end tilbørligt om os selv, fordømmer Guds ord ikke rimelig selvrespekt. Som Guds sønner og døtre bør vi have en værdig karakter, hvor stolthed og selvhævdelse er bandlyst. – RH, 27. mar., 1888. (HC 143.)

Kap. 29 – Afhængighed og uafhængighed

(A) Afhængighed af Gud, ikke mennesker

Afhængighed af Gud er absolut. – Gud vil have alle sjæle som Kristus døde for, til at blive en del af vinen, forbundet med moderstokken, og trække næring fra den. Vor afhængighed af Gud er absolut, og bør holde os meget ydmyge; og på grund af vor afhængighed af ham, bør vort kendskab til ham forøges meget. Gud vil have os taget væk fra enhver form for selvished, og vi skal komme til ham, ikke som ejere af os selv, men som Herrens købte ejendom. – SpT Series A, No. 8, s. 8, 9, 1897. (Vidnesb f. præd. s. 324, 325.)

Afhængig af Gud ikke af mennesker. – Gud ønsker at bringe mennesket i direkte forhold til sig. I alle sine handlinger med menneskene anerkender Han deres personlige ansvar. Han søger at lede dem til at forstå deres personlige afhængighed og at vise dem nødvendigheden af Guds personlige ledelse. Han ønsker at bringe det menneskelige i forening med det guddommelige, for at menneskene kan blive forvandlede efter det guddommelige billede. Satan arbejder på at forstyrre denne Guds hensigt; han søger at få mennesker til at forlade sig på mennesker. Når sindet ledes bort fra Gud, så kan fristeren få det ind (262) under sit herredømme. Han kan kontrollere mennesket. – MH 242, 243 (1905).

Gør Gud til din fuldstændige afhængighed. Når du gør noget andet, så er det tid for et holdt og høre kaldet. Stop lige hvor du er og ændre på tingenes orden. . . . Råb i oprigtighed, i sjælshunger efter

Gud. Bryd med de himmelske agenter indtil du har fået sejr. Læg alt hvad du har i Herrens hænder – sjæl, legeme og ånd – og beslut dig for at være Hans elskede overgivende agent, der bevæges af Hans vilje, styres af Hans sind, indgydt af Hans Ånd; . . . så vil du se himmelske ting klart. – *MS 24*, 1891. (SD 105.)

Gør Gud til din rådgiver. – I stedet for at bære på forviklinger mod en bror eller en prædikant, så bring dem til Herren i bøn. Sæt ikke prædikanten der hvor Gud skulle have været, men gør ham til genstand for dine bønner. Vi har alle fejlet på dette punkt. Kristi prædikant er ligesom andre mennesker. Han løfter ganske vidst på mere hellige ansvar frem for almindelige forretningsfolk, men han er ikke ufejlbarlig. Han er omgivet af skavanker, og behøver nåde og guddommelig oplysning. Han behøver den himmelske salvelse til at gøre sit arbejde med præcision og succes, beviste hans embede til fulde. Der er dem som ikke kender til livets og frelsens vej, og disse vil være hos den gudfrygtige prædikant, finde en som vil undervise dem, hvad de skal gøre for at blive frelst.

Dem som ved hvordan de beder, som kender indbydelserne til Kristi evangelium, som kender Hans løfters uforanderlighed, viser Gud vanære når de lægger deres byrder på begrænsede mennesker. Det er altid rigtigt at rådføre sig med hinanden. Det er rigtigt at tale med hinanden. Det er rigtigt at klarlægge vanskeligheder i enhver virksomhed for dine brødre og din prædikant. Men vær ikke Gud så stort idet du sætter lid til mennesker for visdom. Søg Gud efter din visdom som kommer ovenfra. Spørg dine kollegaer om at bede sammen med dig, (263) og Herren vil opfylde sit ord: ”Thi hvor to eller tre er forsamlede om mit navn, der er jeg midt iblandt dem.” (Matt. 18,20). – *MS 23*, 1899.

(B) Afhængighed og uafhængighed i arbejdsfællesskaber.

Et menneskes tankesind. – Det er en fejltagelse at få mennesker til at tro at Kristi medarbejdere ikke skal gøre noget for at frelse dem, som først blev bragt frem for ansvarsfulde mennesker. Mennesker må ikke uddannes til at se på mennesker som de ser på Gud. Da det er nødvendigt at rådføre sig med hinanden og arbejde samstemmende blandt medarbejdere, må et menneskes tankesind og et menneskes dømmekraft ikke være den styrende kraft. – *RH*, 7. aug., 1894.

At vokse i effektivitet. – Gud er Sit folks hersker, og han vil lære dem som giver deres sind til Ham, hvordan de skal bruge deres hjerner. Idet de bruger deres lederevner, vil de vokse i effektivitet. Herrens arv er gjort ud af store og små kar, men enhver har sit eget arbejde. Nogle skal ikke være afhængige af at følge menneskes sind, eller to eller tre menneskers sind, som vil være sikkert for alle at følge. Lad alle se på Gud, stole på Ham, og tro fuldt på Hans kraft. Bind åg med Kristus og ikke med mennesker, for mennesker har ikke kraft til at holde dig fra fald.– *Brev 88*, 1896.

Råd til en myndighedsperson. – Din afhængighed må være hos Gud. Du skal ikke lade andre mennesker tømme deres sind over i dit sind. Du skal ikke lade dem overtale til at lede dig ud på falske stier. Men sæt din lid helt til Ham som erklærer: ”Jeg vil aldrig forlade dig, eller svigte dig” (Hebr. 13,5).– *Brev 92*, 1903.

Afhængighed af Gud bygger på tillid. – Da vil mennesker lade være med at være afhængige af mennesker, når de giver Gud (264) deres kraft, og så vil der vise sig en større tillid til hinanden. Vor

tro på Gud er i det hele taget meget svag, og vor tillid til hinanden er i det hele taget meget dårlig. – SpT Serie A, nr. 3, s. 48, 1895. (Vidnesb f. præd. s. 214.)

Selv-afhængighed leder til fristelse. – Gennem alvorlig bøn og gudsfrygt erhvervede Salomon en visdom, som vakte verdens forundring og beundring. Men da han vendte sig bort fra sin styrkes kilde og fæstede lid til sig selv, blev han et bytte for fristelse. Så gjorde de vidunderlige evner, som var blevet skænket den viseste af alle konger, ham kun til et mere effektivt redskab for sjælefejden. – Dss 451 (1911).

Afhængighed til andre kan betyde umodenhed. – Mennesker, som burde være lige så oprigtige i enhver nødsituation som kompasnålen er til polen, er blevet ueffektive og beskytter sig ikke imod kritik og undgår ansvar af frygt for at lide nederlag. Mennesker med stor forstand er babyer i det disciplinære, fordi de er kujoner når det gælder at tage og bære de byrder som de burde. De forsømmer at dygtiggøre sig. De har for længe stolet på at et menneske planlægger for dem og på at han tænker det som de i højeste grad selv er i stand til at gøre for Guds sag. Mentale ufuldkommenheder møder os ved ethvert punkt.

Mennesker som er tilfredse med at lade andre planlægge for sig og tænke for dem er ikke helt udviklede. Hvis de var overladt til at planlægge for sig selv ville de findes som kloge og nøje-beregnende mennesker. Men når de bringes i forbindelse med Guds sag, er det en helt anden ting for dem; de mister næsten helt denne evne. De er tilfredse med at forblive så inkompetente og ineffektive så andre må gøre planlægningsarbejdet og tænke meget for dem. Nogle mennesker viser sig at være helt uduelige til at bane sig sin egen sti. Skal de altid stole på, at andre gør deres planlægningsarbejde og deres bestræbelse og skal de være sind og dømmekraft for dem? Gud skammer sig over sådanne soldater. Han (265) æres ikke ved deres deltagelse i hans værk, når de blot er maskiner. – *Vidnesbyrdene* 3 495, 496 (1875).

Behov for selvstændige mennesker. – Der er behov for selvstændige mænd som er alvorlige i deres bestræbelser, ikke mænd som er påvirkelige som kit. De som ønsker deres arbejde skal være lagt til rette for deres hænder og som ønsker at være nøjagtig skikkede til en gerning uden det besvær at skulle tilpasse sig eller oplæres, er ikke de mænd som Gud kalder til at virke i hans sag. En som ikke kan tillempe sine evner næsten efter hvilken som helst plads når forholdene kræver det, er ikke den mand vor tid behøver.

De mænd som Gud vil knytte til sit værk, er ikke slappe mænd med sceneskræk, som hverken ejer muskelkraft eller moralsk karakterstyrke. Det er kun ved fortsat og udholdende arbejde at mennesker kan disciplineres til at bære en del i Guds arbejde. Disse mænd burde ikke miste modet hvis omstændighederne og omgivelserne er de mest ugunstige. De bør ikke opgive deres mål som en komplet fiasko før de er overbevist ud over al tvivl at de ikke kan gøre meget for Guds ære og for sjæles gode. – *Vidnesbyrdene* 3 496 (1875).

Uhelliggjort uafhængighed udspringer af selviskhed. – Selvfølelsens og den uhelligede egensindigheds onder, som kan forringe vor nyttighed og som vil vise sig som vor ruin, hvis den ikke overvindes, udspringer af selviskhed. "Rådfør jer sammen" er budskabet som er blevet gentaget for mig igen og igen, af Guds engel. Ved at påvirke et menneskes mening, kan Satan begynde at styre tingene som det passer ham. Det kan lykkes for ham at vildlede to personers tanker; men, når en del rådfører sig sammen, er det mere sikkert. Enhver plan vil kritiseres nøje; enhver bevægelse fremad studeres nøjere. Derfor vil der være mindre fare for forhastede, ukloge

skridt, som vil bringe forvirring, rådvilde og nederlag. I forening er der styrke. I samstemmighed er der styrke. I adskillelse er der svaghed og nederlag. – *Vidnesbyrdene* 5 29, 30 (1882).

(266) (C) En uafhængig ånd

Farerne ved personlig uafhængighed. – Husk altid på hvad der passer til vor kristne bekendelse som Guds særlige folk; og tag jer i agt for at jeres indflydelse ikke må modarbejde Guds mål, når I udviser personlig selvstændighed; og I, ved Satans bedrag, bliver en anstødssten, direkte i vejen for dem, som er svage og haltende. Der er fare for at give vore fjender anledning til at spotte Gud og forhåne sandhedstroende. – *Vidnesbyrdene* 5 477, 478 (1889).

Åndsafhængighed. – Der har indenfor menigheden altid været nogle, som stadig higer efter individuel uafhængighed. De synes ikke at kunne forstå, at åndelig uafhængighed er tilbøjelig til at få det menneskelige redskab til at stole for meget på sig selv og have for megen tillid til sin egen dømmekraft i stedet for at respektere sine brødres råd og højagte deres bedømmelse, særlig deres, som sidder inde med de embeder, Gud har bestemt til at være de ledende blandt hans folk. Gud har tildelt sin menighed en særlig myndighed og magt, som ingen har ret til at ringeagte eller lade hånt om; thi den, som gør dette, ringeagter Guds røst. – *Me* 90 (1911).

Handlingens harmoni. – I én sag må man være på vagt og det gælder personlig uafhængighed. Kristi stridsmænd bør handle endrægtigt i de forskellige afdelinger af virksomheden. . . . Hver arbejder bør handle med hensyntagen til de andre. Jesu Kristi efterfølgere vil ikke handle uafhængigt af hinanden. Vor styrke må være i Gud og den må der holdes godt hus med, for at den må kunne udnyttes til ædel, samlet handling. Den må ikke bortødsles ved meningsløse foretagender. – *Vidnesbyrdene* 5 534, 535 (1889).

Selvtilstrækkelighed udsætter os for Satans list. – Vi lever iblandt de sidste dages farer og hvis vi (267) har selvtilstrækkelighedens og uafhængighedens ånd i os vil vi udsættes for Satans list og blive overvundet. – *Vidnesbyrdene* 3 66 (1872).

(D) Moralsk uafhængighed

Loven om gensidig afhængighed. – Vi er alle sammen celler i menneskehedens store organisme, og alt det, vi gør for at hjælpe andre, vil blive til velsignelse for os selv. Vi er alle sammen afhængige af hinanden. Denne lov gælder for alle samfundsklasser. De fattige er ikke mere afhængige af de rige, end de rige er af de fattige. De fattige vil gerne have del i de velsignelser, som Gud har skænket deres mere velstående medmennesker, og de rige har på deres side brug for de fattiges trofaste arbejdsindsats og de intellektuelle evner og fysiske kræfter, som er de fattiges kapital. – *PP* 275 (1890).

Pligt til at adlyde individuelle religiøse overbevisninger. – For at binde sine ofre benytter Satan sig på mange forskellige måder af menneskelig indflydelse. Han får tusinder over på sin side ved at binde dem ved hjælp af den silkesnor, som hedder kærlighed til mennesker, som er fjender af Kristi kors. Uanset om det drejer sig om kærlighed til børn, forældre, ægtefælle eller venner, bliver resultatet det samme. Sandhedens modstandere benytter deres magt til at beherske samvittigheden, og de sjæle, som står under deres indflydelse, er ikke tilstrækkeligt tapre eller uafhængige til at følge deres overbevisning om, hvad der er deres pligt. – *Dss* 528 (1911).

Personlig dømmekraft kvæles. – Skønt de inderst inde føler sig overbevist, tør disse bedragede sjæle [religionsbekendere i populære menigheder] ikke tænke anderledes end deres præster, og deres personlige bedømmelse og deres evige interesser ofres af hensynet til andres vantro, hovmod og fordomme. – Dss 528 (1911).

(268) **Stå selvstændigt for det rigtige.** – Det vil kræve mod og selvstændighed at rejse sig over kristenverdens religiøse standard. De følger ikke Frelserens selvfornektende eksempel; de ofrer sig ikke; de forsøger hele tiden at undgå det kors, som Kristus erklærer som tegnet på discipelskab. – *Vidnesbyrdene* 5 78 (1882).

Moralsk selvstændighed når verden modsættes. – Moral selvstændighed vil være helt på plads når verden modsættes. Ved at tilpasse sig helt til Guds vilje, sættes vi på fordelens grund og ser det nødvendige i en helt adskillelse fra verdens sæder og skikke. Vi skal ikke blot ophøje vor standard en smule over verdens standard; men vi skal gøre skikkelinien afgjort tydelig. – RH, 9. jan., 1894. (FE 289.)

Moralsk selvstændighed er en dyd. – Det eneste sikre for os er at stå som Guds særskilte folk. Ikke en tomme må vi give efter for denne degenererede tids moder og skikke, men stå moralsk selvstændige og ikke gå på akkord med dens umoralske, afguderiske vaner. – *Vidnesbyrdene* 5 78 (1882.)

(E) Sindets selvstændighed

Sand selvstændighed, ikke hårdnakkethed. – Sindets sande selvstændighed er ikke hårdnakkethed. Det leder de unge til at danne deres meninger på Guds ord, uanset hvad andre siger eller gør. Hvis de er i en gruppe af ikke-troende, ateister eller hedninger vil det lede dem til at anerkende og forsvare deres tro på evangeliets sandheder i modsætning til deres ugudelige kammeraters urimelig indvendinger og vittigheder. Hvis de er hos dem, som mener det er en dyd at fremvise bekendende kristnes fejl og så håne religion, moralitet og dydighed, vil sindets (269) virkelige selvstændighed lede dem venlig, og dog frimodigt til at vise at deres latterliggørelse er en dårlig erstatning for sunde argumenter. Det vil sætte dem i stand til at se ud over den smålige kritik mod den, der påvirker ham, Guds og menneskets fjende, og til at modstå ham i form af hans agent. – RH, 26. aug., 1884. (FE 88, 89.)

Behov for personlig selvstændighed. – Der er fine mænd som smigrer sig med at de kunne urette noget stort og godt hvis de bare var stillet under andre forhold, mens de på samme tid ikke gør brug af de evner som de allerede har, ved at virke i de stillinger Forsynet har anvist dem. Mennesket kan danne sine forhold, men forholdene kan aldrig danne mennesket. Mennesket bør gribe forholdene som redskaber der kan arbejdes med. Det bør mestre forholdene, men bør aldrig lade forholdene mestre ham. Personlig selvstændighed og personlig kraft er de egenskaber som nu behøves. Han behøver ikke at give slip på sin individuelle karakter, men den bør tilpasses, forædles og højnes. – *Vidnesbyrdene* 3 496, 497 (1875).

Hvor vidt skal selvstændigheden gå. – Gud ønsker, at der skal være disciplin iblandt hans folk, at de skal ledes til endrægtig handling og at de skal se med de samme øjne og have det samme sind og den samme mening. For at dette skal kunne opnås, er der meget, som må udføres. . . . Herren ønsker ikke, at vi skal give afkald på vor personlighed. Men hvilket menneske kan rettelig dømme om, hvor langt dette spørgsmål om personlig selvstændighed bør strækkes? . . .

Peter formaner sine brødre: »Ligeså skal I unge underordne jer de ældre; og ifør jer al ydmyghed over for hverandre; thi »Gud står de hovmodige imod, men de ydmyge giver han nåde«. Apostelen Paulus opmuntrer ligeledes sine brødre i Filippi til enighed og ydmyghed: »Hvis da formaning i Kristus betyder noget, hvis opmuntring i kærlighed, hvis åndens fællesskab, hvis inderlig kærlighed og barmhjertighed betyder noget, så gør min glæde fuldkommen ved alle at være enige, ved at have den samme kærlighed, samme sjæl, (270) samme sind. Gør intet af egen nytte eller lyst til tom ære, men agt i ydmyghed hverandre højere end jer selv.« – *Vidnesbyrdene* 3 s. 360 (1875)

Guds kraft vor afhængighed. – Brødre, jeg beder jer indtrængende om at handle udelukkende med Guds ære for øje. Lad hans kraft være jeres fortrøstning, hans nåde jeres styrke. Søg ved granskning i skriften og ved alvorlig bøn at få klare begreber om jeres pligt og udfør den så med troskab. Det er af væsentlig betydning, at I udviser troskab i de små ting og ved at gøre dette vil I tilegne jer den vane at øve retfærdighed i større ansvar. De små tildragelser i det daglige liv undgår ofte vor opmærksomhed; men det er disse ting, der tildanner karakteren. Hver begivenhed i livet er virksom enten til godt eller til ondt. Sindet trænger til at oplæres ved daglige prøver for at kunne tilegne sig kraft til at holde ud i enhver vanskelig stilling. I prøvelsens og farens dage vil I behøve styrke til at stå fast for det, der er ret, uafhængige af enhver modvirkende indflydelse. – *Vidnesbyrdene* 4 561 (1881).

Kap. 30 – Selvskhed og selvcentreret

Vi er selvcentrede af natur. – Vi er af naturen selvcentrede og stivsindede; men når vi lærer det, som Kristus ønsker at lære os, så bliver vi delagtige i hans natur og lever siden efter hans liv. Kristi underfulde eksempel, den uforsonlige ømhed, hvorved han satte sig ind i andres følelser, således at han græd med de grædende og glædede sig med de glade, vil udøve en mægtig indflydelse på karakteren hos dem, som vil følge ham i oprigtighed. Ved venlige ord og handlinger vil de søge at gøre vejen let for den trætte fod. – Slf. 161 (1905).

Selvskhed indsnævrer forstanden. – Selviske interesser må altid komme i anden række; for får dette råderum, bliver den til en styrende kraft, som indsnævrer forstanden, forhærder hjertet, og svækker den moralske kraft. Mennesket har skilt sig selv fra Gud og solgt sig til uværdige sysler. Så kommer skuffelsen. Det kan ikke være lykkeligt, fordi det ikke kan respektere sig selv. Det har elsket sig selv, efter sin egen agtelse. Det er en intellektuel fiasko. – *MS* 21, 1899.

Selvskhed er årsag til menneskelig skyld. – Selvskhed er mangel på Kristus-lignende ydmyghed, og dens (272) eksistens er forbandelse for menneskelig lykke, årsag til menneskelig skyld og dem som værner om den leder den til at lide troens skibbrud. – Brev 28, 1888.

Forvirrer sanserne. – I dag, såvel som i Kristi dage, hersker Satan i manges sind. Oh, hvor hans forfærdelige og farefulde arbejde kunne være blevet erkendt og modvirket! Egenkærlighed har trodset principper, egenkærlighed har forvirret sanserne og formørket bedømmelsen. Det synes så besynderligt at til trods for at al lys der skinner fra Guds velsignede ord, at der så skulle være mærkelige tanker og et sådant frafald fra sandhedens gerninger og ånd.

Ønsket om at få store lønninger, med en bestemmelse om at fratage andre deres guds-givne rettigheder har sin oprindelse i Satans tanker; og ved lydighed til hans vilje og veje, sætter mennesker sig selv under hans banner. En lille tillid kan kun gives til dem som har været fanget i denne snare, medmindre de fuldstændigt vender om og fornyer sig; for de har været gennemsyret af forkerte principper, som de ikke kunne erkende var skadelig for dem selv. – SpT Serie A, nr. 10, s. 26, 6. febr., 1896. (Vidnesb f. præd. s. 392, 393.)

Tal mindre om selvet (råd til en som var undertrykkende og diktatorisk). – Lad dit hjerte blødgøres og smeltes under Guds Ånds guddommelige påvirkning. Du bør ikke tale så meget om dig selv, for dette vil ikke styrke nogen. Du må ikke sætte dig selv i centrum og bilde dig ind at du hele tiden må sørge for dig selv og få andre til at sørge for dig. Tag dine tanker væk fra dig selv hen til en sundere kanal. Tal om Jesus og lad selvet gå; lad det forsvinde ned i Kristus og lad dette være dit hjertes sprog: »Det er ikke længer mig, der lever, men Kristus lever i mig.« Jesus vil for dig være en nærværende hjælp, til enhver tid det behøves. Han vil ikke lade dig kæmpe mod mørkets kræfter alene. Oh, nej; han har sørget for hjælp fra ham som er mægtig til at frelse til det yderste. – *Vidnesbyrdene* 2 320, 321 (1869).

(273) **Pas på selvmedlidenhed.** – Stop med at have ondt af dig selv og husk på verdens Forløser. Overvej det uendelige offer han gjorde for menneskenes skyld og tænk på hvor skuffet han blev efter at havde gjort et sådant offer for menneskenes skyld; for mennesket vælger at alliere sig med dem, som hader Kristus og retfærdighed og skulle blive ét med dem i at give efter for en forvansket appetit og derved bringe sin sjæl evig ruin. – *Vidnesbyrdene* 5 508 (1889).

At leve for selvet vanærer Gud. – Vi lever i en vanskelig tid, og de som nu kun tænker på sig selv, vanærer Herren. Han kan ikke bruge dem, for de som ikke kender evangeliets sandheder, vil da få et falsk billede af Gud. . . . Det kan være Gud ser at du er stolt og forfængelig. Han kan finde det nødvendigt at befri dig for midler du kun ville have benyttet til din egen fordel. – *MS* 24, 1904. (1SM 87.)

Selvtilfredshed indikerer et åndeligt behov. – Nogle er ikke villige til at udføre selvfornægtende arbejde. De viser åbenbar utålmodighed, når de bliver tilskyndet til at påtage sig et eller andet ansvar. »Hvilket behov er der for forøget kundskab og erfaring?» siger de.

Dette forklarer det hele. De føler, at de er rige og »har vundet rigdom og trænger ikke til noget,« medens Herren erklærer, at de er elendige og ynkværdige og blinde og nøgne. Til disse siger det sanddru vidne: »Derfor råder jeg dig til hos mig at købe guld, lutret i ild, så du kan blive rig og hvide klæder at iføre dig, så din nøgenheds skam ikke skal blive åbenbar og øjensalve til at salve dine øjne med, så du kan se.« Netop din selvtilfredshed viser, at du trænger til alt. Du er åndeligt syg og behøver Jesus som din læge. – *Vidnesbyrdene* 5 265 (1882).

Fare for selvsmiger. – Det er vanskeligt for os at forstå os selv, at forstå vor egen (274) karakter rigtigt. Guds ord er tydeligt, men ofte er der en fejl i at anvende det på sig selv. Der er en tilbøjelighed til selvbedrag og tro at dets advarsler og irettesættelser ikke gælder mig. »Hjertet er svigefuldt frem for alt, det er sygt, hvo kender det?« (Jeremias 17,9) Selvindbilskhed kan opfattes som en kristen sindsbevægelse og iver. Egenkærlighed og tillid kan forvise os at vi er rigtige, skønt vi er langt fra at imødekomme Guds ords krav. – *Vidnesbyrdene* 5 332 (1885).

Selvophøjelsens ruinerende indflydelse på sindet. – Så dyb er selvophøjelsens aftryk på menneskehjertet, så stor er ønsket for menneskelig magt, at mange bliver så optaget i sind, hjerte og sjæl af tanken over at herske og regere. Intet andet kan ødelægge denne fordærvende indflydelse på menneskesindet end at søge Herren for himmelsk øjesyn. Kun den guddommelige nådes kraft kan få mennesker til at forstå sin sande tilstand, og udrette det arbejde for ham som er nødvendigt for hjertets bearbejdelse. – Brev 412, 1907.

Undgå selvtillidens yderligheder (råd til en leder). – Hvis du danner dig for høje tanker om dig selv, vil du tro at dit arbejde er af større betydning end det virkelig er og du vil påberåbe dig personlig selvstændighed som grænser til hovmod. Hvis du går til den anden yderlighed og danner for små meninger om dig selv, vil du føle ringeagt og vil efterlade et indtryk af uværdighed som vil begrænse din indflydelse meget hvor du ellers kunne gøre godt. Du bør undgå begge yderligheder. Følelser bør ikke styre dig; omstændighederne bør ikke påvirke dig. Du kan danne dig din egen korrekte vurdering som kan vise sig at være en beskyttelse fra begge yderligheder. Du kan blive værdig uden en tom selvsikkerhed; du kan være nedladende og opgivende uden at ofte selv-respekt eller personlig selvstændighed og dit liv kan have stor betydning for dem i de højere såvel som dem i de lavere samfundslag. – *Vidnesbyrdene* 3 506 (1875).

(275) **Selvcentrerethed skaber sygdom (et personligt budskab).** – Dine anstrengelser bør være alvorlige, grundige og udholdende for at du kan få succes. Du må lære som en Kristi efterfølger at styre alt som udtrykker pirrelighed og lidenskab. Dit sind er centreret for meget om dig selv. Du taler for meget om dig selv, om din krops sygdomme.

Din egen fremgangsmåde pådrager dig sygdomme, på grund af dine egne forkerte levevaner. Apostlen formaner sine brødre at hellige sig deres legemer til Gud. ”Så formaner jeg jer da, brødre! ved Guds barmhjertighed, til at bringe jeres legemer som et levende, helligt, Gud velbehageligt offer; dette er jeres åndelige gudsyndelse. Skik jer ikke lige med denne verden, men lad jer forvandle gennem en fornyelse af jeres sind, så I må kunne skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, velbehagelige og fuldkomne.” (Romerne 12,1. 2). – Brev 27, 1872.

Selvcenterethed påvirker opfattelsen (et andet personligt budskab). – Du kan hjælpe os, min bror, på mange måder. Men jeg er hvert af Herren til at fortælle dig at du ikke skal være så selvcentreret. Pas på hvordan du lytter, hvordan du forstår, og hvordan du påskønner Guds ord. Herren vil velsigne dig med at trække lige linjer med dine brødre. Dem som Han har udsendt for at proklamere den tredje engels budskab har arbejdet i harmoni med himmelske intelligensvæsener. Herren pålægger dig ikke en byrde for at proklamere et budskab som vil bringe disharmoni ind i de troendes rækker. Jeg gentager: Han leder ikke nogen ved Sin Helligånd for at udforme en teori, der vil rokke ved troen på de højtidelige budskaber Han har givet Sit folk at frembære vor verden. – *MS* 32, 1896. (2SM 115).

Ethvert barn skal lære selvforglemmelsens nådegave. – Et af de karaktertræk, der i særlig grad burde næres og opelskes hos ethvert barn, er den selvforglemmelse, der giver livet en (276) sådan ubevidst ynde. Den er en af de skønneste af karakterens gode egenskaber, og den er en af de væsentligste forudsætninger for enhver sand livsgerning. – Ud 239 (1903).

Selvforømmelse er basis for sand storhed. – Det var ikke nok for Jesu disciple at blive belært om hans riges sande væsen. Det, som de trængte til, var en forvandling af hjertet, som kunne bringe dem i harmoni med rigets grundregler. Jesus kaldte et lille barn til sig og stillede det midt iblandt

dem. Så tog han kærligt den lille i sine arme og sagde: "Hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget." Et lille barns enfoldighed, selvforglemmelse og tillidsfulde kærlighed er de egenskaber, som Himmelen værdsætter. De er betegnende for den rette storhed. – Dsm 297 (1898).

Selvforsoning er bønnens princip i falske religioner. – Hedningerne mente, at deres bønner i sig selv var en fortjeneste til soning for synd. Jo længere bønnen var, desto større var således fortjenesten. Dersom de kunne opnå hellighed ved egne bestræbelser, ville de have noget i sig selv, som de kunne glæde sig over, noget at prale af. Denne forestilling om bøn er et udslag af det selvforsoningens princip, der ligger ved roden af alle falske religionssystemer. Farisæerne havde tilegnet sig denne hedenske forestilling om bøn, og den er ingenlunde død i vor tid selv iblandt dem, der bekender sig til at være kristne. Fremsigelsen af fastsatte, almindelig brugte formler, når hjertet ikke føler nogen trang til Gud, er af samme art som hedningernes overflødige ord. – Mmpb 89 (1896).

Ingen selvhævdelse i Kristi liv. – Han skulle ikke gøre noget af egennytte. Verden ser op til de mennesker, som beklæder høje stillinger og besidder rigdom og begavelse, men alt dette skulle Guds Søn være fremmed over for. Messias skulle ikke benytte nogen af de midler, som mennesker bruger for at skaffe sig venner eller hyldest. Hans fuldstændige selvfornægtelse (277) fandt udtryk i disse ord: "Han råber og skriger ikke, løfter ej røsten på gaden, bryder ej knækket rør og slukker ej rygende tande." – PK 338 (1917).

Guds lægemiddel mod selviskhed og selvophøjelse. – Denne forordning [fodvaskningen] er den af Kristus bestemte beredelse til den hellige nadvertjeneste. Så længe der næres stolthed, uoverensstemmelser og strid om at være den største, kan vi ikke komme i samfund med Kristus. Vi er ikke beredte til at modtage tildelingen af hans legeme og blod. Dette var grunden til, at Jesus bestemte, at mindet om hans ydmygelse først skulle overholdes.

Himmelens hellige vægter er til stede i denne stund for at gøre den sjæleransagende, for at overbevise om synd og for at give den velsignede forvisning om syndernes forladelse. Kristus er der selv med hele sin nåde for at ændre tankernes flugt, der før har søgt egenkærlighedens veje. Helligånden giver nyt liv og følsomhed til dem, der følger Herrens eksempel.

Når vi husker på Frelserens ydmygelse for vor skyld, griber den ene erindring ind i den anden. En hel kæde af minder drages frem, erindringer om Guds store godhed og om vore jordiske venners venlighed og ømhed. Glemte velsignelser, misbrugte velgerninger og venlighed, der er blevet mødt med ligegyldighed, dukker op i vore tanker. Roden til bitre følelser, der har fortrængt kærlighedens dyrebare blomst, viser sig for os. Karakterfejl, forsømte pligter, utaknemmelighed mod Gud og kulde over for vore brødre dukker op i erindringen. Man ser synden i det samme lys, som Gud ser den. Vore tanker er ikke selvtilfredshedens tanker, men strengt selvfordømmende og ydmygende. Sindet får kraft til at nedbryde enhver skranke, der har været årsag til fjendskab. Onde tanker og ond tale er bandlyst. Synder bliver bekendt og tilgivet. Kristi alt-betvingende nåde kommer ind i sjælen, og Kristi kærlighed forener hjerterne til en velsignet enhed. – Dsm 445 (1898).

Sektion VII De unge og puberteten

Kap. 31 – Unges problemer

Unge er modtagelige og håbefulde. – Ungdommen er modtagelig, sund, brændende og håbeful. Når de engang har smagt selvopofrelsens velsignelser, vil de ikke mættes, før de hele tiden lærer af den Store Lærer. Herren vil åbne veje for dem, som vil besvare hans kald. – *Vidnesbyrdene* 6 471 (1900).

Unge må vælge livets skæbne. – Gennem de tanker og følelser, der næres i de første år, bestemmer hver eneste ung sit livsløb. Gode, retskafne, mandige vaner, der dannes i ungdommen, vil blive en del af karakteren og vil almindeligvis præge den enkeltes optræden livet igennem. De unge kan blive lastefulde eller retskafne, efter hvad de vælger. De kan lige så godt udmærke sig ved sande og ædle bedrifter som ved store forbrydelser og ondskab. – ST, 11. okt., 1910. (Bih 190.)

Oplæring der afføder mental og moralsk svaghed. – En streng opdragelse af de unge uden den rette vejledning til selv at tænke og handle, efter som deres personlige evner og sindsbeskaffenhed vil tillade, således at de derved kan opnå tankens vækst, en følelse af selvrespekt og tillid til, at de selv er i stand til at udrette noget en sådan opdragelse (282) vil altid frembringe en klasse unge mennesker, der er svage, hvor det gælder åndelig og moralsk styrke. Og når de står ude i verden og selv skal handle, vil de lægge dette på sinde, at de er dresserede ligesom dyrene, men ingen uddannelse har fået. I stedet for at blive vejledet blev deres vilje tvunget til underkastelse ved forældres og læreres hårde disciplin. – *Vidnesbyrdene* 3 133 (1872).

Sindet skal oplæres til at beherske livet. – Børns opdragelse i hjemmet eller i skolen bør ikke ligne oplæringen af umælende dyr; for børn har en forstandig vilje, der bør oplæres til at beherske alle deres kræfter. Umælende dyr må dresseres; for de har ikke fornuft og intelligens. Men det menneskelige sind må oplæres til selvbeherskelse. Det må uddannes til at herske over det menneskelige væsen, medens dyrene styres af en herre og oplæres til at underordne sig ham. En herre er sit dyrs sind, skøn og vilje. Et barn kan oplæres på en sådan måde, at det ligesom dyret ikke selv har nogen vilje. Endog dets personlighed kan opsluges af den, der leder dets oplæring; dets vilje er i enhver henseende underkastet lærerens vilje.

Børn, der opdrages på denne måde, vil altid stå tilbage, hvad moralsk energi og individuel ansvarsfølelse angår. De er ikke blevet oplært til at handle efter fornuft og princip; deres vilje har været behersket af en anden og sindet har ikke været sat i virksomhed, således at det kunne udvides og styrkes ved øvelse. De er ikke blevet vejledet og disciplineret med henblik på deres særegne natur og åndsevner, ikke oplært til at gøre brug af deres bedste kræfter, når det kræves. Lærere bør ikke standse her, men bør særlig søge at udvikle de svagere evner, for at alle kræfterne må komme til anvendelse og ledes fremad fra den ene styrkegrad til den anden, således at sindet kan opnå en forholdsmæssig ligelig udvikling. – *Vidnesbyrdene* 3 132 (1872).

Mange mener de selv er uduelige. – Der er mange familier, hvis børn synes at være velopdragne, så (283) længe de er under opdragelsens indflydelse; men når det opdragelsessystem, der har holdt dem til faste regler, ophører, synes de at være ude af stand til selv at tænke, handle og beslutte. Disse børn har så længe stået under en jernhård ledelse uden at få lov til selv at tænke og handle i sådanne ting, hvor det i høj grad var naturligt, at de skulle gøre det, at de ikke har nogen tillid til sig selv, når det gælder at handle efter eget skøn, fordi de ikke har en mening selv.

Når de kommer bort fra forældrene og skal handle på egen hånd, lader de sig let lede i den forkerte retning efter andres skøn. De har ingen karakterfasthed. De er blevet henvist til at stole på deres eget skøn så hurtigt og i den udstrækning, som det var praktisk og derfor er deres ånd ikke blevet udviklet og styrket, som den burde. De har så længe været fuldstændig behersket af deres forældre, at de forlader sig helt på dem; forældrene tænker og træffer afgørelse for dem. – *Vidnesbyrdene* 3 132, 133 (1872).

Resultaterne af at kontrollere gennem magt og frygt. – De forældre og lærere, der praler af, at de har fuldstændig magt over sind og vilje hos de børn, der står under deres opsyn, ville ophøre med deres praleri, dersom de kunne se, hvordan livet vil forme sig for disse børn, der således bringes til underkastelse ved tvang eller frygt. Sådanne børn er næsten fuldstændig uforberedte til at få del i livets strenge ansvar. Når disse unge mennesker ikke længere står under deres forældre og lærere og nødes til selv at tænke og handle, er det næsten afgjort, at de vælger en fejltagtig kurs og giver efter for fristelsens magt. De gør ikke fremgang her i livet og de samme mangler viser sig i deres religiøse liv. – *Vidnesbyrdene* 3 133, 134 (1872).

En opdragelse som stimulerer og styrker. – Foruden hjemmets og skolens opdragelse kommer alle til at møde livets hårde optugtelse. Hvorledes denne kan imødegås på en klog måde er noget, der klart burde læres hos hvert eneste barn og hver eneste ung. Det er sandt at Gud elsker os, at han arbejder for vor lykke, og at vi, hvis hans lov altid var (284) blevet adlydt, aldrig ville være kommet til at kende lidelsen. Det er ikke mindre sandt, at som følge af synden oplever alle lidelse, bekymring og tunge tider i deres liv. Vi kan skaffe børnene og de unge et livsvarigt gode ved at lære dem tappert at møde disse vanskeligheder og bekymringer. Skønt vi bør vise dem medfølelse, så må den aldrig være af en sådan art, at den avler selvmedlidenhed. Hvad de trænger til, er noget, som snarere stimulerer og styrker end svækker. – Ud 295 (1903).

Reaktion mod jernhårde regler. – Tag ikke nogen hårdhed med i din opdragelse. Læg ingen hårdnakkede påbud på de unge. Det er disse jernhårde regler og påbud som nogle gange får dem til at føle at de må og vil gøre netop de ting som de er pålagt ikke at gøre. Når de unge får formaninger og irettesættelser, så gør det som en, der har særlig interesse for dem. Lad dem se, at du har et alvorligt ønske for at de får en god optegnelse i himlenes bøger. – Brev 67, 1902. (MM 180).

Hårdt for unge at bære byrder. – De unge kan udøve en stærk påvirkning, hvis de vil opgive deres stolthed og selvished og hellige sig selv til Gud; men de vil i almindelighed ikke bære andres byrder. De bar deres egne. Tiden er kommet hvor Gud kræver en forandring i denne henseende. Han kalder på unge og gamle til at blive nidkære og omvende sig. Hvis de fortsætter i deres lunkne tilstand, vil han udspy dem af sin mund. Det Sanddru Vidne siger: »Jeg kender dine gerninger.« Unge mænd og unge kvinder, jeres gerninger kendes, hvad enten de er gode eller hvad enten de er onde. Er I rige på gode gerninger? Jesus kommer til jer, som en rådgiver: »Derfor råder jeg dig til hos mig at købe guld, lutret i ild, så du kan blive rig og hvide klæder at iføre dig, så din nøgenheds skam ikke skal blive åbenbar og øjensalve til at salve dine øjne med, så du kan se.« (Åbenbaringen 3,18). – *Vidnesbyrdene* 1 485 (1867).

(285) **Tanker bliver til vaner.** – Vi behøver altid at have en forståelse af den forædlende kraft, som ligger i rene tanker. Det eneste trykke for noget menneske er at tænke rent. Som en person "tænker i sit hjerte, sådan er han" (Ordsp 23,7) Evnen til at holde sig selv i ave styrkes ved øvelse. Det, som til at begynde med synes vanskeligt, vil efterhånden blive let, indtil rigtige tanker og handlinger

bliver til en vane. Hvis vi vil, så kan vi vende os bort fra alt, hvad der er lavt og værdiløst, og hæve os op på et højt trin. Vi kan blive agtede af menneskerne og elskede af Gud. – Slf 500 (1905).

Sørgelige eksempler fra historien. – Napoleon Bonapartes karakter var stærkt påvirket af den undervisning, han fik som barn. Uforstandige lærere vakte erobringstypen hos ham ved at lege, at de samlede en hær og satte ham i spidsen som hærfører. Her blev grunden lagt til en løbebane med krig og blodsudgydelser. Hvis man med samme omhu og samme grundighed havde søgt at gøre ham til en god mand ved at indgyde evangeliets ånd i hans unge hjerte, hvor ganske anderledes ville hans liv da have formet sig.

Det siges, at skeptikeren Hume samvittighedsfuldt troede på Guds ord som ung. Som medlem af en diskussionsklub blev han udpeget til at fremholde argumenter til fordel for vantroen. Han studerede alvorligt og vedholdende, og hans skarpsindige, aktive sind blev gennemsyret af skepticis- mens spidsfindigheder. Snart begyndte han at tro på dens illusoriske lære, og hele hans liv blev derefter præget af vantroens mørke. – ST, 11. okt, 1910. (Bih 190.)

Læsningens indflydelse. [Se kapitel 13, "Føde for sindet."] – Mange unge er ivrige efter bøger. De læser alt hvad de kan få. Jeg appellerer til forældre til sådanne børn at kontrollere deres ønske for læsning. Tillad ikke at der er magasiner og aviser på bordet, hvori der er (286) kærlighedshistorier. Erstat med bøger som vil hjælpe de unge med karakteropbygning, af allerbedste materiale: kærlighed og frygt for Gud, kundskab om Kristus. Opmuntre dine unge børn til at fylde sindet med værdifuld kundskab, og lade det som er godt optage sjælen og kontrollere dens kræfter, og ikke levne plads til lave, og fornedrende tanker. Begræns ønsket om det læsestof, som ikke giver sindet god mad. De penge der bruges på novelle-magasiner kan ikke virke af så meget, men det er for meget at bruge på det, som vildleder så meget, og så lidt godt det giver tilbage. – CT 133 (1913).

Sindet indtager det niveau det opserverer. – Forstanden når den højde, de ting har, som den bliver fortrolig med. Hvis alle ville gøre Bibelen [Se kapitel 11, "Bibelstudium og sindet."] til deres studium, ville vi se et langt mere udviklet folk, som var i stand til at tænke dybere og udvise en større intelligens, end de mest alvorlige anstrengelser med kun at studere verdens videnskaber og historie kunne give dem. Bibelen giver den sande søger en fremadskridende opdragelse af sindet, og han kommer fra betragtningerne af guddommelig ting med sine evner berigede; selvet er ydmyget, mens Gud og hans åbenbarede sandhed bliver ophøjet. – RH, 21. aug, 1888. (FE 130.)

Værdien af personlig religiøs erfaring. – Gud bør være største genstand for vore tanker. Meditation over ham og bøn med ham, ophøjer sjælen og fremskynder kærligheden. En forsømmelse af meditation og bøn vil med sikkerhed føre til forfald i religiøse interesser. Så vil skødesløshed og lathed kunne ses.

Religion er ikke blot en følelse. Det er et princip som er indvævet i alle daglige opgaver og livsforeteelser. Ingen overvejelser, ingen (287) forretninger gøres som forhindrer dette princip i at følge med. At bibeholde en ren og ubesmittet religion, er nødvendig for udholdende medarbejdere.

Vi må selv gøre noget. Ingen andre kan gøre vort arbejde. Ingen andre end os selv kan med frygt og bæven arbejde på vor frelse. Dette er det arbejde Herren har overladt os at udføre. – *Vidnesbyrdene* 2 505, 506 (1870).

Ungdommen behøver arbejdsdisciplin. – Nutidens ungdom burde også have undervisning i livets praktiske pligter ligesom de unge på Israels tid. Alle unge mennesker burde lære et eller andet håndværk, så de kunne ernære sig ved det, hvis det blev nødvendigt. Dette ville ikke blot være en betryggelse i livets omskiftelser, men det ville også have stor betydning for de unges fysiske, åndelige og moralske udvikling. Selv om det var ganske udelukket, at et menneske behøvede at arbejde med hænderne for at tjene til livets ophold, burde vedkommende alligevel lære at arbejde. Motion er en absolut forudsætning for et sundt legeme og et godt helbred, men et fornuftigt arbejdsprogram har ikke mindre betydning for det menneske, som ønsker at få et sundt og aktivt sind og en ædel karakter. – PP 601 (1890).

Lediggang er en synd. – Tanken at flotte mænd eller kvinder karakteriseres ved deres uvidenhed til nyttig beskæftigelse er modsat Guds plan fra menneskets skabelse. Lediggang er en synd, uvidenhed om almindelige pligter er resultatet af tåbelighed, som efter døden vil give anledning til bitterlig fortrydelse. – ST, 29. juni, 1882. (FE 75.)

Oplæring i hjemmepligter skal ikke forsømmes. – I barndommen og ungdommen bør praktisk og boglig oplæring kombineres. Børn bør undervises i hjemmets pligter. De bør undervises hvordan de hjælper far og mor i små ting de kan gøre. Deres sind bør oplæres til at tænke, deres (288) hukommelse belastes til at huske deres særlige arbejde; og i oplæringen af nyttige vaner i hjemmet uddannes de til at gøre praktiske pligter der passer til deres alder. Hvis børn har en god hjemmeoplæring, vil de ikke findes på gaderne, og få den vilkårlige uddannelse som så mange får. Forældre som elsker deres børn på en fornuftig måde, vil ikke lade dem vokse op med dovne vaner og ikke kende til at udføre hjemmepligter. – CT 149 (1913).

Hvad enhver kvinde burde vide. – Mange damer der regnes for veluddannede, har gradueret med flotte resultat fra læreinstitutioner, er skammelig uvidende om livets praktiske pligter. De er blottet for de kvaliteter der er nødvendig for ordentlig familie styring, og derfor nødvendige for deres lykke. De kan tale om kvindens ophøjede sfære og hendes rettigheder, alligevel falder de selv langt under kvindens sande sfære.

Det er enhver datter af Evas ret at få en kendskab til hjemmets pligter, at få oplæring i alle dele af hjemmets arbejde. Enhver ung kvinde bør uddannes sådan, at hvis hun kaldes til at udfylde en hustrus og moders stilling, kan hun indtage sædet som dronning i sit eget hjem. Hun bør være fuldt kompetent til at vejlede og undervise hendes børn.

Det er hendes ret at forstå menneskekroppens mekanisme og hygiejnens principper, sagen om kost og diæt, arbejde og adspredelse, og utallige andre ting som umiddelbart angår hendes hjemshushold. Det er hendes ret at kende til de bedste metoder at behandle sygdomme på, så hun kan vise omsorg for hendes børn ved sygdom, i stedet for at overlade hendes dyrebare rigdomme i fremmede sygeplejerskers og lægers hænder. – ST, 29. juni, 1882. (FE 75.)

Når kvinder ikke oplærer sindet. – Kvinder, der vedkender sig gudsfrygt, undlader at oplære tankerne. De lader dem være ukontrollerede, til at gå hvor de vil. Dette er en stor (289) fejl. Mange lader til ikke at have åndelig styrke. De har ikke oplært sindet til at tænke; og fordi de ikke har gjort dette, tror de, de ikke kan. Andagt og bøn er nødvendig for at vokse i nåden.

Hvorfor der ikke er mere fasthed blandt kvinder er på grund af så lidt mental dannelse, så lidt eftertanke. Ved at lade tankerne være i en passiv tilstand, støtter de sig til andre og lader dem gøre

hjernearbejdet, planlægge og tænke og huske for dem og således gør de mindre fyldest. De burde tvinge sig selv til at tænke. Medens de er afhængige af nogen til at tænke for dem, at klare deres vanskeligheder og afviser at belaste sindet med tanker, vil den manglende evne til at huske, til at se forud og skille tingene ad, fortsætte. Hver enkelt må gøre sig anstrengelser for at oplære sindet. – *Vidnesbyrdene* 2 187, 188 (1868).

Kvindes klæder er et fingerpeg for sindet. – Klæder er et fingerpeg for sind og hjerte. Det som hænger udenpå er et tegn på hvad der er inden i. Det kræver ikke forstand eller kultiveret sind at være overpyntet. Det faktum at kvinder kan hænge en masse unødige klædegenstande på deres person, viser at de ikke kan få tid til at dyrke deres intellekt og oplagre deres sind med nyttig kundskab. – *MS* 76, 1900.

Behov for renhed i tanke og handling. – Jeg tilskynder jer atter til renhedens nødvendighed i enhver tanke, i enhver handling. Vi har et personligt ansvar over for Gud, et personligt arbejde som ingen andre kan gøre for os. Det er at gøre verden bedre ved forskrift, personlig bestræbelse og eksempel. Så længe vi er selskabelige, så lad det ikke blot være for fornøjelsens skyld, men med et fortsat. Der er sjæle at frelse. – *RH*, 10. nov., 1885. (Ev 495.)

(290) **Selvbesmittelse nedgør sindet.** [Se ”Barnet i hjemmet”, s. 423-453.] – Nogle børn begynder i deres spæde alder at udøve selvbesmittelse og idet de bliver ældre, vokser deres begærlige lidenskaber med deres vækst og styrkes med deres styrke. Deres sind er ikke i hvile. Piger ønsker drenges selskab og drenge pigers. Deres opførsel er ikke reserveret og ærbar. De er frække og pågående og tager utilbørlige friheder. Selvmishandlingens vane har forringet deres tanker og fordærvet deres sjæle. Slette tanker og novellelæsning, kærlighedshistorier og slette bøger ansporer deres indbildningskraft og netop sådanne passer deres forringede tanker.

De holder ikke af arbejdet og når de kommer i gang med arbejde beklager de sig over træthed; deres rygge gør ondt; deres hoveder gør ondt. Er der ingen god grund? Har de smerter på grund af deres arbejde? Nej, nej! Alligevel giver forældrene efter for deres smerte og lindrer dem fra arbejde og ansvar. Det er det allerværste de kan gøre imod dem. De fjerner faktisk den næsten eneste barriere der forhindrer Satan fra fri adgang til deres svækkede sind. Noget nyttigt arbejde ville være et sikkert værn mod hans fulde kontrol af dem. – *Vidnesbyrdene* 2 481 (1870).

De unge vil bruge energien. – I menigheden er der behov for ungdommelige talenter som er godt organiseret og vel opøvet. De unge vil foretage sig noget med sin overflod af kræfter. Dersom disse kræfter ikke bliver ledet i de rette spor, vil de unge bruge dem på en måde som vil skade deres eget åndelige liv og virke til skade for dem som de færdes iblandt. – *Evtj* 156 (1915).

Unge behøver aktivitet. – De har et naturligt ønske om aktivitet, og hvis de ikke finder et legitimt spillerum for deres indeklemte energi efter indespærring i klasseværelset, bliver de rastløse og utålmodige at kontrollere og derved forledes til uforskammede, umandige løjer som (291) vanærer så mange skoler, colleges og endog fornedres i rigtige udskjelser. Mange af de unge som forlader deres hjem i troskyldighed, fordærves af deres kammerater i skolen. – *ST*, 29. juni, 1882, (FE 72.)

Reagere på forslag. – Ingen fritidsbeskæftigelse vil vise sig at være til så stor velsignelse for børnene og de unge som den, hvorved de hjælper andre. De unge, som af naturen er begejstrede og modtagelige, lader sig hurtigt påvirke af et forslag. Når de lægger planer for dyrkningen af deres planter, bør læreren søge at vække interesse for at smykke skolens områder og klasseværelset. Dette

vil lønne sig dobbelt. Det, som eleverne søger at udsmykke, vil de være uvillige til at se skadet eller vansiret. En forædlet smag, ordenssans og vanen at passe på tingene vil blive opmuntret herved; og fællesskabets og samarbejdets ånd vil, når den udvikler sig, blive til velsignelse for eleverne hele livet igennem. – Ud 214 (1903).

Ser nogle gange ikke Gud som en elskende fader. – De unge opfører sig i almindelighed som om prøvetidens dyrebare timer var en stor fridag og de er kun er sat i denne verden for deres egen fornøjelses skyld og hele tiden blive tilfredsstillet med spænding. Satan har gjort særlige anstrengelser for at få dem til at finde lykke i verdslige fornøjelser og få dem til at retfærdiggøre sig selv ved at få disse fornøjelser til at se ud som uskyldige, harmløse ja endog betydningsfulde for helbredet. Nogle læger har givet det indtryk at åndeliggørelse og helligelse til Gud er skadelig for helbredet. Dette passer sjælenes modstander godt. – *Vidnesbyrdene* 1 501 (1867).

Sygelige forestillinger fremstiller Gud forkert. – Der er personer med sygelig fantasi, som ikke fremstiller Kristi religion rigtigt; disse har ikke den rette bibelreligion. Nogle plager hele tiden sig selv, på grund af deres synder; alt hvad de kan (292) se er en fornærmet Gud. De kan ikke se Kristus og hans forløsende kraft gennem hans blods værdi. Disse har ikke tro. I almindelighed er denne klasse de mennesker, der ikke har velafbalancerede tanker.

På grund af de sygdomme de har fået fra deres forældre og en fejlagtig oplæring i ungdommen, har de pådraget sig forkerte vaner, som skader deres legeme og forstand og får deres moralske organer til at blive syge og gør det umuligt for dem at handle og tænke rationelt på alle punkter. De er ikke velafbalancerede. Guds frygt og retfærdighed er ikke ødelæggende for helbredet, men er sundt for kroppen og styrker sjælen. – *Vidnesbyrdene* 1 501, 502 (1867).

Behov for begrænsninger. – Man bør altid handle efter principper, ikke efter indskydelser. Undertryk din naturlige heftighed og lad sagtomhed og mildhed gøre sig gældende. Hengiv dig aldrig til letsindighed eller gæk. Lad ingen lav vittighed undslippe dine læber. Selv tankerne må man ikke lade løbe vildt. De må holdes i ave, tages til fange under Kristi lydighed. Lad dem dvæle ved det, som er helligt, så vil de ved Kristi nåde blive rene og ædle. – Slf 499 (1905).

Holder sentimentalisme borte fra livet. – Du er nu i dine studerendes liv; lad dit sind dvæle ved åndelige emner. Hold al sentimentalisme borte fra dit liv. Giv dig selv en årvågen selv-oplæring og underkast dig selvkontrol. Nu er du i karakterens dannelsesperiode; der er intet hos dig der skal betragtes som ubetydeligt eller ligegyldigt som vil bortlede dig fra dine højeste og helligste interesse, din kraft til at berede dig for Guds arbejde har udpeget dig.

Bevar altid handlingens enkelhed men sæt en høj standard for at vise og forbedre dine mentale evner harmonisk. Vær opsat på at rette alle fejl. Nedarvede tilbøjeligheder kan overvindes – temperamentets opfarende voldsomme udbrud så at (293) dette ændres, og vil overvindes helt igennem Kristi nåde. Vi skal hver især tænke på at vi er i Guds værksted. – Brev 23, 1893.

Indse behovet for råd. – På den anden side bør de unge heller ikke have lov til at tænke og handle uafhængigt at deres forældres og læreres skøn. Børn bør opdrages til at respektere det skøn, der grunder sig på erfaring og til at lade sig lede af deres forældre og lærere. De bør opdrages således, at deres sind knyttes til deres forældres og læreres sind og undervises på en sådan måde, at de kan indse det rigtige i at give agt på deres råd. Når de så engang giver slip på deres forældres og læreres

vejledende hånd, vil deres karakter ikke være som et siv, der svajer for vinden. – *Vidnesbyrdene* 3 133 (1872).

Forventning om den højeste oplæring. – Herren ønsker at vi skal skaffe os al den uddannelse, vi kan, med det mål for øje at bringe vor kundskab til andre. Ingen ved, hvor og under hvilke omstændigheder de vil blive kaldet til at arbejde eller tale for Gud. Vor himmelske fader alene ser hvad han kan gøre med et menneske. Der ligger muligheder foran os, som vor svage tro ikke kan få øje på. Vi burde have en sådan uddannelse, at vi, dersom det var nødvendigt, kunne fremholde sandhederne i hans ord for de højeste myndigheder her i verden således, at hans navn blev forherliget. Vi burde ikke lade en eneste anledning gå tabt, hvor vi kunne dygtiggøre os til at arbejde for Gud. – KI 347 (1900).

Sindet er altid aktivt. – Sindet vil aldrig ophøre med at være aktivt. Det er åbent for indflydelse, godt eller dårligt. Når menneskets ansigtsudtryk præges af solstrålen på kunstens blankpolerede plade, så præges tanker og indtryk af barnets sind; og uanset om disse indtryk er fra jorden, jordiske eller moralske og religiøse, er de næste uudslettelige.

Når forstanden vågner, er sindet meget modtageligt, og således er de første lektier af meget stor betydning. (294) Disse lektier har en kraftfuld indflydelse på dannelsen af karakteren. Hvis de har det rette præg, og hvis de, som barnet der vokser med årene, opfølges med tålmodig udholdenhed, vil den jordiske og den evige skæbne tilpasses for det gode. Dette er Herrens ord: ”Oplær barnet til den vej han skal gå: og når han er gammel, vil han ikke forlade den” (Ordsp. 22,6). – SpTEd 71, c1897. (CT 143.)

Ungdommen er anledningens tid. – Nu er de unges hjerter som modtagelig voks, og du må lede dem til at beundre kristen karakter, men om nogle få år er blevet voksen, til granit. – RH, 21. febr., 1878. (FE 51.)

Det er i ungdommen at hengivenheden er mest brændende, hukommelsen er bedst, og hjertet mest modtagelig for guddommelige aftryk; og det er i ungdommen at de mentale og fysiske kræfter bør sættes i arbejde for at der gøres store indtryk med henblik på denne verden og den kommende. – YI, 25. okt., 1894. (SD 78.)

Kap. 32 – Forgabelse og blind kærlighed [Se sektion V, "Livsudfoldelsens kraft."]

Behov for god fornemmelse ved frieri. – De unge stoler alt for meget på følelser. De skulle ikke hengive sig så let og ikke lade sig erobre alt for hurtigt af den elskedes vindende ydre. Det frieri, som foregår i vor tid, smager meget af bedrag og hykleri, som sjæle fjenden har mere med at gøre end Herren. Hvis man nogen sinde behøver sund sans, så er det i dette stykke, men det er en kendsgerning, at man ser ikke meget til sund sans i så henseende. – RH, 26. jan., 1886. (MYP 450.)

De ædleste karaktertræk skal udvikles. – Tanken med frieri har sit fundament i fejlagtige ideer om ægteskab. De følger impulser og blind lidelse. Frieri føres i en flirtende ånd. Partnerne

overtræder ofte ærbarhedens regler og reservation og er skyldig i taktløshed, hvis de ikke bryder Guds lov. Guds høje, ædle ophøjede plan for ægteskabets institution erkendes ikke; derfor udvikles hjertets reneste hengivenhed, og ædleste karaktertræk ikke. – *MS 4a*, 1885. (MM 141.)

(296) **Ren hengivenhed er mere himmelsk end det jordiske.** – Der bør ikke siges et ord, ikke udføres en handling, som du ikke vil at hellige engle skal se på og registrere i bøgerne der oppe. Du bør kun have øjnene rettet på Guds herlighed. Hjertet bør kun have en ren, og billigende hengivenhed, der er Jesu Kristi efterfølgere værdige, ophøjet i sin natur, og mere himmelsk end jordisk. Alt andet end dette er fornædrende, nedværdigende for frieri; og ægteskabet kan ikke være lykkeligt og ærligt i en ren og hellig ånd i Guds øjne, medmindre det er efter skriftens ophøjede princip. – *MS 4a*, 1885. (MM 141.)

Faren ved de sene timer. – Den vane at sidde oppe sent om aftenen er almindelig men den behager ikke Gud, selv om I begge var kristne. Disse sene timer skader helbredet og gør sindet uskikket for den næste dags pligter og det kan have udseende af noget upassende. Min broder, jeg håber du vil have selvagtelse nok til at sky denne form for frieri. Hvis dit øje er opladt for Guds herlighed, vil du gå frem med megen forsigtighed. Du vil ikke tillade elskovssyg sentimentalitet i den grad at forblinde dit syn, at du ikke kan se de høje fordringer, Gud stiller til dig som i kristen. – *Vidnesbyrdene* 3 44, 45 (1872).

Forgabelse er et usselt grundlag for ægteskab. – Disse midnattens timer, som forødes i vor fordærvede tid, leder hyppigt til ødelæggelse af begge parter, som således misbruger tiden. Satan fryder sig og Gud vanæres, når mænd og kvinder kaster skam over sig selv. Deres gode navn opofres ved disse udslag af forelskelse, og sådanne menneskers ægteskab sker ikke med Guds billigelse. De gifter sig, fordi lidenskaberne driver dem dertil, og når nyhedens interesse er forbi, vil de begynde at forstå, hvad de har gjort. – *RH*, 25. sept., 1888. (AH 56.)

Modstå den ukontrollerbare kærlighed. – Den kærlighed som ikke har bedre grundlag end sanselig tilfredsstillelse, (297) er altid trodsig, blind og ustyrlig. Alle sindets ædlere egenskaber, som værdighed og kærlighed til sandheden kommer under lidenskabernes herredømme. Det menneske som er bundet af disse lænker, er alt for ofte døv overfor fornuftens og samvittighedens stemme. Hverken argumenter eller bønner kan få vedkommende til at forandre kurs. – *ST*, 1. juli, 1903. (Dkh 37.)

Uhelliggjort kærlighed fører vild. – Uhelliggjort menneskelig hengivenhed, fører altid vild, for den fører hen til andre stier, end den vej Gud har udpeget. – *Brev* 34, 1891.

Gentagelse af synd, formindsker modstandskraften. – Den, der en gang har givet efter for en fristelse, vil lettere give efter anden gang. For hver gang synden gentages, formindskes modstandskraften, synet forblændes og samvittigheden undertrykkes. Enhver tilfredsstillende handling vil bære sin frugt. Gud udfører ingen mirakler for at forebygge en sådan høst. – *PP* 134 (1890).

Lidenskaber ødelægger alt. – Kristi ord bør altid være på sinde: ”Ligesom det var i Noas dage, sådan skal det også være i Menneskesønnens dage. De åd og de drak” (Luk. 17,26. 27). Appetitten har herredømmet over sindet og samvittigheden i denne tidsalder. Grådighed, vindrikning, brændevinsdrikning, og tobak er fremherskende, men Kristi efterfølgere vil være mådeholdne i spise og drikke. De vil ikke føje appetitten på bekostning af sundhed og åndelig vækst.

"De gav til ægte, de tog til ægte, indtil den dag da Noa gik ind i arken, og vandfloden kom, og ødelagde dem alle" (vers 27). Vi ser at det skamme sker med ægteskaberne nu. Unge, og endog mænd og kvinder som burde være kloge og skarpsindige, handler som om de er fortryllet i dette spørgsmål. En satanisk kraft synes at tage dem i besiddelse. De mest ukloge ægteskaber formes. Gud rådføres ikke. Menneskelige følelser, ønsker og lidenskaber nedbryder (298) alt for dem, indtil terningerne er kastet. Usigelig elendighed er resultatet af denne tingenes tilstand, og Gud er vanæret. Ægteskabsløftet dækker alle slags vellystige vederstyggeligheder. Skal der ikke ske en afgjort ændring med hensyn til dette? – Brev 74, 1896. (SpTMWI s. 41.)

Blind kærlighed påvirker enhver evne. – Alle evner som bliver angrebet af den blinde kærlighedens smitsomme sygdom bliver slavebundet og forkrøblet. Mange synes at miste al sund fornuft og deres opførsel vækker modvilje hos alle som kender dem. Min bror, du har gjort dig selv til genstand for snak og har gjort dig selv ringe for dem, hvis anerkendelse du burde værdsætte.

I mange tilfælde fører sygdomskrisen til et forhastet og umodent ægteskab. Når den første spænding er ovre, når forelskelsens fortryllende kraft har forladt dem, vågner de måske op og ser deres virkelige situation. De passer ikke sammen, men er bundet til hinanden med livsvarige bånd.

Et højtideligt løfte binder dem sammen og det er med tungt hjerte de ser fremtiden i møde. I stedet for at få det bedste ud af situationen, vil mange svigte sit ægteskabsløfte eller gøre det åg som de frivillig har taget på sig, så tungt og plagsomt som muligt. Der er ikke få, som har taget sit eget liv i fortvivlelse over sin skæbne. – *Vidnesbyrdene* 5 110, 111 (1882).

Tidlig teenage-kærlighed. – Satan styrer i almindelighed de unges tanker. Jeres døtre lærer aldrig selvfornægtelse og selvkontrol. De bliver forkælet og deres stolthed og forfængelighed næres. De for lov til at følge deres egne ønsker indtil de bliver selvrådige og trodsige. Alt for ofte står forældrene rådvilde og hjælpeløse når det gælder at redde deres børn fra undergang. Satan leder dem til at blive et ordsprog i vantro menneskers mund, på grund af deres frejdige optræden og manglende beskedenhed.

På samme måde bliver de unge drenge overladt til sig selv. De er knapt kommet op i teenårene før de (299) begynder at interessere sig for piger på deres egen alder, følge dem hjem og forelske sig i dem. Og forældrene er så bundet af deres egen tøjlesløshed og deres misforståede kærlighed til børn at de ikke tør følge klare retningslinier for at forandre børns kurs og dæmme op for en stadig øgende letsindighed. – *Vidnesbyrdene* 2 460 (1870).

Hemmelige frierier. – De unge har mange lektier at lære, og den mest betydningsfulde er den at lære sig selv at kende. De bør have en korrekt forståelse af deres forpligtelser over for deres forældre, og de bør i Kristi skole stadig lære at være ydmyge og sagtmodige af hjertet. På samme tid som de skal elske og ære deres forældre, skal de også respektere erfarne menneskers dømmekraft, sådanne, som de er forbundne med i menigheden.

Når en ung mand søger selskab med en ung dame og vinder hendes venskab, uden at hendes forældre ved noget af det handler han ikke som en nobel kristen hverken mod hende eller hendes forældre. Ved hemmelige sammenkomster, kan han vinde indflydelse over hendes sind, men idet han gør dette, åbenbarer han ikke den sjælens nobelhed og ærlighed, som ethvert Guds barn bør besidde. For at opnå deres hensigter optræder de ikke åbent og frit efter bibelens regel og handler ikke ærligt over for dem, som elsker dem, og som forsøger på at være deres trofaste beskyttere.

Ægteskab som kommer i stand på en sådan måde, er ikke i overensstemmelse med Guds ord. En mand, som vil lede en datter bort fra pligtens vej, som forvirrer hendes ideer vedrørende Guds enkle og tydelige befalinger om at lyde og ære sine forældre, vil heller ikke blive trofast over for sine ægteskabelige forpligtelser. – RH, 26. jan., 1886. (FE 101, 102.)

Ikke spøge med hjerter. – At lege med hjerter er ingen lille synd i Guds øjne. Og alligevel er der mange unge mænd som giver udtryk for kærlighed og vækker en kvindes varmeste følelser, for så at bryde kontakten og gemme (300) alle de ord de har udtalt, og virkningen af dem. Et nyt ansigt tiltrækker dem i øjeblikket, og de gentager de samme ord og viser den samme opmærksomhed mod det nye offer. – RH, 4. nov., 1884. (Dkh 43.)

Tale om emner som sindene er fyldt af. – Hos mange unge damer er drenge deres samtaleemne, hos de unge mænd, er det piger. »Thi hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med.« (Mattæus 12,34) De snakker for det meste om det deres tanker for det meste løber om. Sekretærenglen nedskriver disse kristendomsbekendende drenge og pigers ord. Hvor vil de dog ikke blive forvirrede og skamfulde når de møder dem igen på Guds dag! Mange børn er fromme hyklere. Den unge som ikke har gjort en religiøs bekendelse tager fejl over disse hyklere og forhædes mod enhver anstrengelse som disse kan gøre i interesse for deres frelse. – *Vidnesbyrdene* 2 460 (1870).

Hvorfor unge foretrækker unges selskab. – Grunden til, at de unge føler sig mere frie i de ældres fraværelse, er, at de er sammen med deres ligestillede. Den ene anser sig for at være lige så god som den anden. Alle kommer til kort over for idealet, men de måler og sammenligner sig med hinanden indbyrdes og lader det eneste og sande ideal være uænsat. Jesus er det sande mønster. Hans selvopofrende liv er vort eksempel. – *Vidnesbyrdene* 1 154, 155 (1857).

En ung dame rådes til at passe på følelserne. – Du er i det hele taget for frigjort med dine følelser og vil, hvis du overlades til dig selv, gøre en livslang fejltagelse. Sælg ikke dig selv på det billige marked. Indlad dig ikke på nogen der er i lære. Tænk over, at du bereder dig til et arbejde for Mesteren, så du handler ret fra din side, og giver de talenter tilbage til Ham, som har givet dig dem, og du hører den dyrebare anbefaling fra Hans læber: ”Vel gjort, gode og tro tjener” (Matt. 25,23), må du tage dig i agt og ikke være uforsigtig med dine kammerater.

(301) For at gøre din del i Guds tjeneste, må du gå ud med de ting du har lært i en forstandsmæssig oplæring. Nu behøver en livskraftig, symmetrisk udvikling af de mentale evner, en god, kristen mangesidig udviklet kultur, for at være en sand Guds medarbejder. Du behøver at få sat en dæmper på din fantasi og forædles og al din higen rengjort af selvkontrollens vane. Du behøver at handle ud fra høje og ophøjede motiver. Indsamle al den kraft du kan, og få det meste ud af din uddannelse og karakteroplæring til at udfylde den stilling som Herren kunne tiltænke dig. Du behøver ganske meget afbalancering i form af kloge råd. Foragt ikke råd. – Brev 23, 1893.

Discipliner dig selv. – Du vil være tilbøjelig til at godtage deres opmærksomhed som er dig ringere i alt. Du må gøres klogere gennem Kristi nåde. Du må tænke over ethvert skridt i det lys (det faktum), at du er ikke dig selv; du er købt for en pris. Måtte Herren være din Rådgiver. Gør intet der forringer eller forkrøbler dit virke. Vær ærlig over for dig selv, oplær dig selv ved smertelige anstrengelser. Jesu Kristi nåde vil hjælpe dig på ethvert skridt, hvis du vil være lærvillig og hensynsfuld.

Jeg skriver dette nu, og vil skrive igen, for fejltagelsen i dit tidligere liv er sat frem for mig, jeg tør ikke tilbageholde mine alvorligste bønner om at du må holde dig selv under streng disciplin. . . .

Led dig ikke ind på falske stier og vis ikke præferencer for unge menneskers selskab, for du vil ikke kun skade dit eget omdømme og fremtidige udsigter, men du vil sætte håb og forventer hos de mennesker, som du foretrækker, og de vil blive som forheksede med elskovssyg sentimentalisme og studere dit studieliv. Du og de er i skole for at få en uddannelse der forbedrer forstand og karakter til større nytte i dette liv og i det fremtidige liv. Gør ingen fejltagelser for at (302) få opmærksomhed og give opmuntring de enhver ung mand. Herren har planlagt at Han har et arbejde at gøre for dig. Lad det være dit motiv at besvare Guds sind og vilje, og ikke følge din egen tilbøjelighed og være bundet til en fremtidig skæbne med snore som ståltråd.– *Brev 23*, 1893.

De forkerte bånd kan skade de mentale kræfter (råd til en pige på atten). – Du har ingen ret til at give din hengivenhed til en ung mand uden din faders og moders fulde billigelse. Du er kun et barn, og skal du vise hengivenhed til en ung mand uden din faders fulde kendskab og billigelse er det en vanære for ham. Din tiltrækning til denne unge mand berøver dig et fredfyldt sind og en sund søvn. Det opfylder dit sind med tåbelige fantasier og med sentimentalisme. Det forsinker dine studier og udvirker et alvorligt onde for dine mentale og fysiske kræfter. Hvis du modsætter dig, vil du blive irritabel og ikke så meget energi. – *Brev 9*, 1904.

Skolens regler. – Reglerne på dette college [i College City i Nordcalifornien] passer nøje på unge mænds og unge kvinders selskab under skoleperioden. Det er kun når disse regler ind i mellem inddrages, som det nogle gange er tilfældet, at herrer får lov at ledsage damer til og fra offentlige samlinger.

Vort eget college i Battle Creek har lignende regler, dog ikke så stringente. Sådanne regler er uundværlige for at vogte de unge fra farer som førægteskabelig frieri og ukloge ægteskaber. Unge mennesker sendes i skole af deres forældre for at få en uddannelse, ikke for at flirte med det modsatte køn. Det gode selskab, såvel som de studerendes højeste interesser, kræver at de ikke forsøger at vælge livspartner, medens deres egen karakter endnu ikke er udviklet, deres dømmekraft er umoden, medens de samtidig er frataget forældrenes omsorg og vejledning. – *ST*, 2. mar., 1882. (FE 62.)

(303) **Faktorer for alder, vilkår og sindstilstand.** – Når vi altid har med studerende at gøre, må vi altid tage alder og karakter med i betragtning. Vi kan ikke behandle unge og gamle på samme måde. Der er omstændigheder hvor mænd og kvinder med sund erfaring og ståsted har nogle privilegier som de unge studerende ikke har. Alder, vilkår og sindstilstand må tages med i betragtning. I al arbejde må vi tage de viselige hensyn. Men vi må ikke løsne på vor fasthed og årvågenhed når vi har med studerende i alle aldre at gøre eller på vore strenge forbud mod unge og umodne studerendes unyttige og ukloge selskab. – *CT 101* (1913).

Faren ved blind forelskelse. – Nogle af dem, som går på colleget, udnytter ikke deres tid ordentligt. Fuld af ungdommens livsmod, ser de bort fra de grænser de skal holde sig inden for. Især gør de oprør mod regler, der ikke lader unge herrer give deres opmærksomhed til unge damer. En sådan adfærd kendes ganske godt i denne degenererede tidsalder.

På et college hvor så mange er samlede og efterligner verdens skikke, vil vende tankerne i en retning, der hæmmer deres jagt efter kundskaber og deres interesser for religiøse ting. Forgabelsen

fra både de unge mænd og kvinders side viser manglende dømmekraft, når de har en sådan hengivenhed til hinanden under skoleopholdet. Ligesom i dit tilfælde, styrer blinde impulser fornuften og dømmekraften. Under dette fortryllende bedrag lægges det store ansvar, enhver oprigtig kristen har, til side; og dør åndeligt og dømmekraften og evigheden mister deres vældige betydning. – *Vidnesbyrdene* 5 110 (1882).

Når menneskelig kærlighed kommer først. – Hos mange udslukker kærligheden til det menneskelige kærligheden til det guddommelige. De tager det første skridt på frafaldets vej ved at vove at vise ulydighed imod (304) Herrens udtrykkelige befaling, og følgen bliver ofte fuldstændigt frafald. Det har altid vist sig at være farligt, at mennesker har gennemført deres egen vilje i strid med Guds befalinger. Men det er en svær lektie for mennesker at lære, at Gud mener, hvad han siger. Det går næsten altid således, at de, der vælger deres venner og kammerater blandt mennesker, som forkaster Kristus og træder på Guds lov, til sidst får det samme sind og den samme ånd. – ST, 19. maj, 1881. (SD 165.)

Blandede ægteskaber. – Dersom du, min broder, lokkes til at forene dine livsinteresser med en ung uerfaren pige, som i virkeligheden har fået en mangelfuld opdragelse i de almindelige praktiske daglige pligter i livet, begår du en fejl. Men disse hendes mangler er små sammenlignet med hendes uvidenhed vedrørende hendes pligter over for Gud. Hun har ikke været blottet for lys; hun har haft religiøse privilegier, men alligevel har hun ikke følt hvor syndefuld hun er, når hun står uden Kristus. Når du i din forgæbelse gentagne gange undlader at gå til bønemøder, hvor Gud velsigner sit folk og du bliver borte for at nyde en sådan ung kvindes selskab, som ikke har nogen kærlighed til Gud og som ikke føler nogen tiltrækning ved det religiøse liv, hvorledes kan du da forvente, at Gud skulle velsigne en sådan forening? – *Vidnesbyrdene* 3 44 (1872).

Kristnes ægteskaber med ikke-troende. – Der råder i den kristne verden en forbavsende, foruroligere ligegyldighed for Guds ords lære vedrørende kristnes ægteskab med vantro. Mange, der bekender sig til at elske og frygte Gud, følger hellere tilbøjeligheden i deres eget sind end at lade sig råde af Den evige Visdom. I en sag, der har livsvigtig betydning for begge parter lykke og velvære både i denne verden og i den tilkommende, lades fornuft, skøn og gudsfrygt ude af betragtning og blind indskydelse og hårdnakket forsæt får lov at råde.

Både mænd og kvinder, som ellers er fornuftige og samvittighedsfulde, vil ikke høre på råd; de er døve for venners og slægtinges og Guds tjeneres (305) formaninger og bønner. En advarsel eller en opfordring til forsigtighed bliver opfattet som tåbelig indblanding og den ven, der er trofast nok til at gøre en indvending, bliver behandlet som en fjende. Alt dette er efter Satans ønske. Han spinder sin fortryllelse omkring sjælen, som bliver forhekset, bedåret. Fornuften lader selvbeherskelsens tøjler falde på lystens hals og vanhellig lidenskab får magten, indtil ofret for sent vågner op til et liv i elendighed og trældom. Dette er ikke et billede tegnet af fantasien, men en påvisning af kendsgerninger. Gud giver ikke sit bifald til forbindelser, som Han udtrykkelig har forbudt. – *Vidnesbyrdene* 5 365, 366 (1885).

Definitionen på en ikke-troende. – Selv om den ledsager, du har valgt, i alle andre henseender var værdig (hvad han ikke er), har han dog ikke antaget sandheden for denne tid; han er en ikke-troende og Herren forbyder dig at forene dig med ham. Du kan ikke uden fare for din sjæl lade dette guddommelige pålæg være uanset. – *Vidnesbyrdene* 5 364 (1885).

De uhellige fantasier og den uhellige grund (råd til en prædikant). – Du blev fremstillet for mig som værende i stor fare. Satan er på sporet af dig, og nogle gange har han hvisket behagelige fabler til dig og vist dig fortryllende billeder af en som han fremstiller som en passende ledsager for dig, end din ungdomshustru, dine børns moder.

Satan arbejder stålsat og utrættelig for at påvirke dit fald ned i hans besnærende fristelser. Han er opsat på at blive din lærer, og nu behøver du at sætte dig selv der, hvor du kan få styrke til at modstå ham. Han håber at lede dig ind i spiritualismens labyrint. Han håber at afvende din hengivenhed fra din hustru og fæstne den på en anden kvinde. Han ønsker at du lader dit sind dvæle ved denne kvinde indtil hun ved uhellige hengivenhed, bliver din gud.

(306) Sjælefjenden har vundet meget, når han kan lede (306) en af Jehovas udvalgte vagtfolk til fantasier, til at dvæle ved selskaber, i den kommende verden, med nogle kvinder han elsker, og stifte en familie deraf. Vi behøver ikke et sådant tiltalende billede. Alle sådanne synspunkter kommer fra fristerens sind. . . .

Det er blevet vist mig at åndelige fabler tager mange til fange. Deres sind er sensuelle, og hvis der ikke sker en forandring, vil dette vise sig at være deres ruin. Til alle som giver efter for disse uhellige fantasier, vil jeg sige: Stop; for Kristi skyld, stop lige hvor du er. Du er på forbuden grund. Vis anger, jeg bønfaller jer, og bliv omvendt. – Brev 231, 1903. (MM 100, 101.)

Fri kærlighed. – Jeg har set følgerne af denne uvirkelige opfattelse [spiritistiske og panteistiske] af Gud, i form af frafald, spiritisme og fri kærlighed. Tendensen til den frie kærlighed i disse lærdomme var så tilsløret, at det i begyndelsen var vanskeligt at klarlægge dens virkelige karakter. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle kalde dette, før Herren lagde det frem for mig, men der blev sagt, at jeg skulle kalde det uhellig åndelig kærlighed. – *Vidnesbyrdene* 8 292 (1904).

Kærlighed er ikke sentimentalisme. – Den kærlighed og medfølelse, som Jesus vil, at vi skal udvise overfor andre har ikke noget med sentimentalitet at gøre, som er en snare for sjælen; det er en kærlighed af himmelsk oprindelse, som Jesus belyser både gennem forskrifter og eksempler. Men hvor ofte bliver vi ikke gjort fremmede for hinanden i stedet for at åbenbare denne kærlighed. . . . Følgen er, at vi bliver fremmede for Gud, vi får en forringet erfaring, og kristenlivets vækst bliver skadet. – YI, 20. okt., 1892. (SD 147.)

Forfalskningen identificeret. – Apostlen giver os denne påmindelse: »Kærligheden skal være oprigtig; afsky det onde, hold jer til det gode; vær hverandre hjerteligt hengivne i broderkærlighed; kom hverandre i forkøbet med at vise ærbødighed!« (Romerne 12,9.10) Paulus ønsker at vi skal skelne mellem den rene, uselviske kærlighed, der formidles ved Kristi Ånd og den (307) såkaldte "kærlighed", der bruges som skalkeskjul for alt det, der er indholdsløst og bedragerisk og som verden er fyldt med til bristepunktet.

Dette hykleri har forført mange mennesker og det ville udviske forskellen mellem ret og uret at være enig med overtræderen, i stedet for ærligt at påpege hans fejl. En sådan handlemåde er ikke et tegn på sandt venskab, men på hvad der bor i det kødelige hjerte. Mens den kristne altid vil være venlig, overbærende og tilgivende, føler han sig ikke tiltrukket af synden. Han afskyr det onde og holder fast ved det som er godt, selv om han må give afkald på den gudløses selskab og venskab. Kristi Ånd vil få os til at hade synden, mens vi er villige til at bringe et hvilket som helst offer for at frelse synderen. – *Vidnesbyrdene* 5 171 (1882).

Udvælge en ledsager. – Således vejledet, lad den unge kvinde kun vælge sådan en til sin livsledsager, som besidder rene, mandige karaktertræk, en, som er flittig, fremadstræbende og retskaffen, en, som frygter og elsker Gud. Lad en ung mand søge en til at stå ved hans side, som er skikket til at bære sin del af livets byrder, en, hvis indflydelse vil forædle og udvikle ham, og som vil gøre ham lykkelig ved sin kærlighed. – Slf 364 (1905).

Kap. 33 – Unge møder farerne

Vanerne afgør skæbnen. – Karakteren er mest modtageligt i barndommen og ungdommen. Det er her, man skal erhverve sig kraften til selvbeherskelse. I hjemmets hygge og ved familiens bord udøves der en påvirkning, hvis følger er af evig varighed. De livsvaner, man tilegner sig i livets første år, er afgørende for, om et menneske skal sejre eller overvindes i livets kamp. Ungdommen er såtiden. Den er afgørende for, hvordan høsten bliver, både i dette liv og i det kommende. – Dsm 59 (1898).

Selvdisciplin eller selveftergivenhed. – Verden er fuld af nydelsessyge. Vildfarelser og opdigtede historier findes i mængde. Satan sætter stadig flere fælder for at bringe sjælene til fald. Alle, der ønsker fuldkommen hellighed i deres gudsfrygt, må lære mådeholdets og selvbeherskelsens kunst. Begæret og lidenskaberne må holdes i tømme af sjælens ædlere kræfter. Denne selvdisciplin er af væsentlig betydning for den sjælelige styrke og åndelige kraft, som kan gøre det muligt for os at fatte og efterleve de hellige sandheder i Guds ord. Af denne årsag har mådehold en stor betydning i arbejdet for at berede vejen for Kristi genkomst. – Dsm 59 (1898).

(309) "**Behersk jer selv som mænd, vær stærke.**" – Unge mennesker burde have dybe tanker og gode planer, så at de kan få det mest mulige ud af deres anledninger; de burde gribes af den inspiration og det mod, der besjælede apostlene. Johannes siger: jeg har skrevet til eder. I unge! Fordi i er stærke og Guds ord bliver i eder og i har overvundet den onde. (1 Joh. 2,14) Et ophøjet forbillede er her fremstillet for de unge og Gud indbyder dem til at træde helt i hans tjeneste. Sandheds elskede unge mennesker, som glæder sig ved at være elever i Kristi skole, kan gøre et stort arbejde for mesteren om de blot vil give agt på kaptajnens befaling, som den har lydt nedover gennem tiderne indtil vore dage: vær mandige, vær stærke. (1 Kor 16,13)". – RH, 16. juni, 1891. (MYP 24.)

Fare for at undlade oplæringen og særlig forberedelse. – Unge mænd med lyst til at gå ud i feltet som prædikanter, bogevangelister eller kolportører, bør først få en passende åndelig uddannelse og en særskilt forberedelse til deres kald. De som ikke har nogen uddannelse, men er ulærde og ukultiverede, er ikke skikkede til at begive sig ud på et felt hvor de mægtigste indflydelser som talenter og lærdom udøver og bekæmper Guds Ords sandheder. De kan heller ikke med held imødegå de mærkelige former for religiøse og filosofiske vildfarelser i foreninger, hvis afsløring kræver kendskab til videnskabelig så vel som bibelsk sandhed. – *Vidnesbyrdene* 5 390 (1885).

Åndfuldhed er ingen forsikring for fremgang. – Det er ikke sandt, at velbegavede unge mennesker altid gør de største fremskridt. Hvor ofte er det ikke sket, at mænd med talent og uddannelse er blevet sat i betroede stillinger og har vist sig ikke at magte opgaven. Alt har set så

glimrende ud, som var det bare guld, men da det blev prøvet, viste det sig kun at være glimmer og slagger. Deres arbejde mislykkedes for dem fordi de var utro.

De var ikke flittige og udholdende og gik ikke til bunds i tingene. De var ikke villige til at (310) begynde ved stogens nederste trin og ved tålmodigt slid stige op trin for trin, til de nåede toppen. De vandrede i gnisterne fra deres egen optændte ild (deres hastigt oplussende tanker flamme). De stolede ikke på den visdom, som Gud alene kan give. Det slog fejl for dem, ikke fordi de ikke havde en chance, men fordi den rette balance den sunde nøgternhed ikke var til stede. De forstod ikke at værdsætte den fordel, de havde i deres uddannelse og derfor gjorde de ikke de fremskridt, som de kunne have gjort i religiøs og videnskabelig kundskab. Deres sind og karakter var ikke afbalanceret ved hjælp af høje retfærdighedsprincipper. – RH, 8. dec, 1891. (Btu 108)

Uvidenhed intet fortrin. – I har troet at det var af den største vigtighed at få en videnskabsuddannelse. Der er ingen dyd i uvidenhed og kundskaben vil ikke nødvendigvis formindske den kristne vækst; men hvis I søger efter dem ud fra princip og har det rette mål for jer og føler I har pligt til at bruge de evner Gud har givet til at gøre godt med for andre og virke for hans ære, vil kundskaben hjælpe jer til at udrette denne hensigt; den vil hjælpe jer til at anvende de kræfter som Gud har givet jer og til at bruge dem i hans tjeneste. – *Vidnesbyrdene* 3 223 (1872).

Vælg den ikke-troendes side. – Guds ord vil dømme enhver af os på den yderste dag. Unge mænd taler om videnskab og gør sig kloge ud over, hvad der står skrevet; de søger at forklare Guds veje og hans, gerning i overensstemmelse med deres begrænsede opfattelse; men det er alt sammen et ynkeligt fejlgreb.

Sand videnskab og det inspirerede ord er i fuldkommen harmoni. Falsk videnskab er en foreteelse, som er uafhængig af Gud. Den er anmassende vankundighed. Denne forføreriske magt har betaget og lænkebundet manges sind og de har valgt mørke frem for lys. De har taget standpunkt på vantroens side, som var det en dyd og et tegn på en stor ånd at tvivle, når det derimod er tegnet på et sind, der er for indskrænket og snævert til at opfatte Gud (311) i hans skaberværk. De ville ikke kunne fatte hans forsyns hemmelighed, selv om de gennem en levetid granskede med al deres kraft. Og fordi Guds gerninger ikke kan forklares af det begrænsede menneskesyn, anfalder Satan det med sine sofisterier og indvikler det i vantroens garn. Dersom disse tvivlere vil træde i nær forbindelse med Gud, vil han klargøre sine hensigter for deres forstand. – *Vidnesbyrdene* 4 584, 585 (1881).

Tvivelns destruerende kraft. – Der gives ingen undskyldning for tvivl eller vantro. Gud har truffet rigelige foranstaltninger til troens befæstelse hos alle mennesker, dersom de vil lade bevisernes vægt være det afgørende. Men venter de med at tro, indtil enhver tilsyneladende indvending er fjernet, vil de aldrig blive grundfæstede og rodfæstede i sandheden. Gud vil aldrig fjerne enhver tilsyneladende vanskelighed på vor sti. De, der ønsker at tvivle, vil finde anledning dertil; de, der ønsker at tro, vil finde nok af synlige beviser at grunde deres tro på.

Nogles standpunkt er uforklarligt endog for dem selv. De driver om uden anker og famler omkring i uvishedens tåge. Satan griber snart roret og fører deres skrøbelige fartøj, hvorhen det behager ham. De bliver underlagt hans vilje. Havde disse ikke lyttet til Satan, ville de ikke være blevet vildledte af hans sofisterier; havde de stillet sig på Guds side, ville de ikke være blevet forvirrede. – *Vidnesbyrdene* 4 583, 584 (1881).

Fiasko at bruge den erhvervede kundskab i praksis. – Men, unge mennesker, hvis I vinder nok så megen kundskab og dog ikke anvender den kundskab i praksis svigter I jeres mål. Hvis I, ved at opnå uddannelse bliver så optaget i jeres studier forsømmer bøn og religiøse privilegier og bliver skødesløse og ligegyldige for jeres sjæles velfærd, hvis I ophører med at lære i Kristi skole, sælger I jeres førstefødselsret for en ret linser. Formålet med at få (312) uddannelse bør ikke for et øjeblik mistes af syne. Det bør være for at udvikle og rette jeres evner så I kan være mere nyttige og velsigne andre med de færdigheder I får.

Hvis I ved at vinde kundskab forøger jeres kærlighed til jer selv og får lettere ved at undskylde jer fra at bære ansvar, er det bedre at I ikke får uddannelse. Hvis I elsker og forguder bøger og lader dem være mellem jer og jeres opgaver, så at I ikke får lyst at forlade jeres studier og jeres læsning for at gøre det nødvendige arbejde som nogen må gøre, bør I beherske jeres ønske for studier og opelske en kærlighed for at udrette de ting som I nu ikke har interesse for. Han som er trofast i det små vil og være trofast i det større. – *Vidnesbyrdene* 3 223, 224 (1872).

Onder ved fysisk passivitet og stor mental aktivitet. – Hele legemet er bestemt til handling, og hvis ikke de legemlige kræfter bliver bevaret sunde gennem aktiv anvendelse, kan de sjælelige kræfter ikke længe benyttes efter deres højeste ydeevne. Den legemlige uvirksomhed, der synes næsten uundgåelig i skolestuen, gør denne i forbindelse med andre uhensigtsmæssige forhold til et prøvende opholdssted for børn, særlig for dem, der har et svagt helbred. . . . Intet under, at der i skolestuen ofte lægges grunden til livsvarige sygdomme. Hjernen, som er det smarteste af alle legemets organer, og fra hvilken hele organismen får sin nerveenergi, lider størst skade. Ved for tidligt at blive tvunget ind i en voldsom aktivitet og under disse usunde forhold bliver den svækket, og de dårlige følger heraf er ofte livsvarige. – Ud 209 (1903).

Undgå byrder og slid (to unge mænds erfaring). – Disse unge mænd har pligter i hjemmet, som de overser. De har lært at fylde de pligter og bære de ansvar i hjemmet, som de pligtskyldige at bære. De har en trofast, praktisk (313) moder, der har båret mange byrder, som hendes børn ikke burde have tilladt hende at bære. På denne måde har de ikke æret deres moder. De har ikke taget del i at bære deres faders byrder, som det var deres pligt at gøre og de har forsømt at ære ham, som de burde. De følger tilbøjelighed frem for pligt.

De har fulgt en egenkærlig fremgangsmåde i deres liv, idet de har skyet byrder og anstrengelser og de har derved mistet en værdifuld erfaring, som de ikke har råd til at gå glip af, hvis de vil have fremgang i livet. De har ikke følt betydningen af at være trofaste i småting og de har heller ikke forstået den fordring deres forældre kunne stille til dem, med hensyn til at være sande, grundige og trofaste i de enkle små pligter, der ligger lige foran dem. De overser de almindelige kundskabsgrene, som er så nødvendige for det praktiske liv. – *Vidnesbyrdene* 3 221, 222 (1872).

Rekreation i modsætning til underholdning. – Der er forskel på rekreation og adspredelse. Når rekreation svarer til sit navn: rekreation, som betyder genskabelse, tjener den til at styrke og genopbygge. Idet den kalder os bort fra dagliglivets omsorg og beskæftigelser, virker den forfriskende på sjæl og legeme og gør det muligt for os at vende tilbage til livets alvorlige gerning med friske kræfter. Adspredelser søges på den anden side for fornøjelsens skyld og udarter ofte til løssluppenhed. De opsluger de kræfter, der kræves til nyttigt arbejde, og bliver på denne måde en hindring for virkelig lykke i livet. – Ud 209 (1903).

Sanseløs latter. – Vi må ikke benytte fritiden til uterlig og løssluppen munterhed som grænser til det meningsløse. I stedet kan vi benytte den så at vi hjælper og højner dem vi er sammen med, og dermed dygtiggør både dem og os til at udføre vore pligter som kristne. – HR, Juli, 1871. (Dkh 366).

Moderne dans. – Forlystelsessyge mennesker har forsvaret den moderne dans med, at David dansede for Herrens åsyn af ærbødig glæde, (314) men et sådant argument er ganske grundløst. I vore dage følger der dårskab og nattesvir med dansen. Man ofrer sundheden og moralen på forlystelsernes alter. Balsalens stamgæster har ikke Gud i tanke og viser ham ingen ærbødighed, og bøn og lovsang ville ikke blive anset for at høre hjemme sådanne steder.

Dette alene burde afgøre sagen. Kristne mennesker bør ikke gå til underholdning, som formindsker deres kærlighed til det hellige og deres glæde ved at tjene Gud. Der er ikke den ringeste lighed mellem den musik, der blev spillet, og de danse, der blev opført som et udtryk for folkets glæde og tak til Gud, da arken blev flyttet, og den tøjlesløse, moderne dans. De førstnævnte danse ledte tankerne hen på Gud og bidrog til at ophøje hans hellige navn, mens den anden form for dans er et middel, som Satan har fundet på for at få menneskene til at glemme Gud og vanære ham. – PP 369 (1890).

Søge tilfredsstillelse i forlystelser og fornøjelser. – Fjenden har mange måder at drage vore sind bort fra Ordets studie på. Mange leder han til at opsøge tilfredshed i forlystelser og fornøjelser som virker attråværdigt for det kødelige hjerte. Men Guds sande børn søger ikke deres lykke i denne verden; de søger efter et hjems endelige glæder i den evige stad, hvor Kristus bor, og hvor genløste skal modtage løn, for lydighed mod Guds krav. Disse ønsker ikke dette livs forbigående, billige fornøjelser, men himlens varige lyksalighed. – MS 51, 1912. (HC 284.)

Tåbelige tanker og spøgende samtale. – Hvorfor ikke holde sindet fæstnet på Kristi uransagelige rigdomme så du kan bringe andre sandhedspærler? . . . Det er umuligt at gøre dette, så længe vi føjer en unyttig, hvileløs ånd, der hele tiden søger for noget som blot tilfredsstiller vore saner, noget der fornøjer og skaber tåbelig latter. . . . Vi bør ikke sætte vore tanker ved ting som disse, når der er uransagelige rigdomme for os. Det vil tage os hele evigheden at (315) forstå Guds og Jesu Kristi herligheds rigdomme.

Sind, der er optaget af letsindig læsning, ophidsende fortællinger eller jagen efter fornøjelser dvæler ikke ved Kristus og kan ikke glæde sig over hans kærligheds fylde. Det sind, der finder fornøjelse i naragtige tanker og letsindig og ligegyldig samtale, er blottet for Kristi glæde som Gilboas bjerge for dug og regn. – RH, 15. marts, 1892.

Det hvirvler rundt med spænding. – Byerne i dag er ved hurtigt at blive ligesom Sodoma og Gomorra. Der er talrige fridage. En hvirvel af spænding og fornøjelse trækker tusinder bort fra livets nøgterne pligter. De spændende fornøjelser – teatre, hestevæddeløb, hasardspil, drikkeri og svir – sætter enhver lidenskab i aktivitet.

De unge bliver revet med at den populære strøm. De, der lærer at elske fornøjelsen for deres egen skyld, åbner døren for en flom af fristelser. De hengiver sig til selskabelig munterhed og tankeløs lystighed. De føres fra den ene form for adspredelse til den anden, indtil de mister både ønsket om og evnen til at leve et nyttigt liv. Deres religiøse længsler bliver kølige. Deres åndelige liv bliver

formørket. Alles sjælens ædle evner og alt, hvad der knytter mennesket til den åndelige verden, bliver nedværdiget. – *Vidnesbyrdene* 9 89, 90 (1909).

Fornøjelsesselskaber. – Mange lader unge deltage i fornøjelsesselskaber, tro at fornøjelse er væsentlig for sundhed og lykke; men hvilke farer er der dog ikke på den sti! Jo mere ønsket om fornøjelse tilfredsstillendes, des fastere og stærkere bliver det. Livserfaringen sættes mest op består mest af selvtilfredsstillelse i form af fornøjelser. Gud byder os at tage os i agt. ”Derfor skal den, der mener at stå, tage sig i agt, at han ikke falder!” (1 Korinter 10,12). – CT 347 (1913).

Overfladiskhed er en fare. – Kun ét forbillede er givet til de unge, men hvordan måler deres liv sig med Kristi (316) liv? Jeg føler mig urolig, når jeg ser den overfladiskhed overalt, som unge mænd og kvinder, der bekender sig til at tro, virkelig udviser. Det lader ikke til at Gud er i deres tanker. Deres tanker er fyldt med dumheder. Deres tale er intetsigende, tom tale. Deres ører er ivrige efter musik og Satan ved hvad der skal til, for at opildne og beslaglægge sindet, så de ikke har lyst til Kristus. Sjælens åndelige længsel efter guddommelig kundskab og efter vækst i nåden, mangler. – *Vidnesbyrdene* 1 496, 497 (1867).

Eftergivenhed berøver hjernen sin kraft. – Det samme vidne som skrev Beltsazzars bespottelse er med os hvor vi end går. Unge mænd, unge kvinder, I erkender ikke at Gud ser på jer; I føler at I er frie til at handle ud fra det naturlige hjertes impulser, så I giver efter for lethed og spøg, men for alle disse ting må I aflægge regnskab. Sådan som I sår, sådan vil I høste, og hvis I tager grundlaget fra dit hjem, berøver din hjerne dens næring og dens kræfter fra dine nerver, ved udsvævelser og føje appetitten og lidenskab, har du et regnskab at aflægge til Ham som siger: ”Jeg kender dine gerninger.” – RH, 29. marts, 1892.

Vilkårlige fornøjelser forkrøbler sindet. – Ligesom hurtig spise af fysisk mad er skadelig for den fysiske sundhed, ligeså grådigt nedsluger det forkrøblede sind alt der har udseende af fornøjelser, og får det til at afvise den åndelige mad som bringes. Sindet uddannes til at bede om fornøjelser ligesom drankeren beder om et glas brændevin. Det virker umuligt at modstå fristelse. Sober tænkning er usmagelig fordi dens præsentation ikke er tilfredsstillende. Der er intet behageligt i tanken at læse og studere det evige livs ord.– Brev 117, 1901.

Farlige fornøjelser. – Men fornøjelser som ikke giver dem lov til stille bøn, for helligelse ved (317) bønnens alter, eller fra at tage del i bedemødet er ikke sikre, men farlige. – *Vidnesbyrdene* 3 223 (1872).

Eftergivenhed for appetitten svækker kroppens og sjælens sundhed. – Er du klar over, unge mand, at når du vælger grundene for din handling og underkaster dit sind indflydelse, så former du din karakter for evigheden? Du kan ikke skjule noget fra Gud. Du kan praktisere onde vaner i det skjulte, men det er ikke skjult for Guds engle. De ser disse ting og du vil møde dem igen. Gud er ikke tilfreds med dig; du er blevet pålagt at være langt længere fremme, end du er nu i åndelig kundskab.

Med alle de privilegier og anledninger som Gud har givet, dig har du ikke de tilsvarende gerninger. Du er andre skyldig at gøre noget, og en pligt der forstås delvis vil kun udføres delvist. Der vil være mange fejl og fejltagelser som ikke kun vil være til skade for dig selv, men vil virke til at pådatte andre forkerte vaner. Du har appetittens vane som du som du følger, til skade for kroppens så vel som sjælens sundhed. Dine levevaner har været umådeholdne, efter verdens sæder og vaner, og din

sundhed er blevet skade af at føje appetitten. Hjernen er blevet omtåget, og du vil aldrig få klare og rene tanker før dine sæder og vaner er i overensstemmelse med Guds lov i sin natur.– Brev 36, 1887.

Undgå fristelser. – Undgå at komme i fristelse. Når fristelser omgiver jer og I ikke kan styre de forhold som udsætter jer for dem, så må I hævde Guds løfte og med tillid og samvittighedsfuld kraft udbryde: “Jeg kan gøre alt gennem Kristus som styrker mig.” (Filipperne 4,13) I Gud er der styrke for jer alle. Men I vil aldrig føle jeres behov for den styrke som alene er i stand til at frelse, medmindre I føler jeres svaghed og syndighed.

Jesus, jeres dyrebare Frelser, kalder jer nu til at tage jeres faste ståsted på den evige sandheds platform. (318) Hvis I lider med ham, vil han krone jer med herlighed i hans evige rige. Hvis I er villige til at ofre alt for ham, så vil han være jeres Frelser. Men hvis I vælger jeres egen vej, vil I følge med ind i mørke indtil det er for sent at få den evige belønning. – *Vidnesbyrdene* 3 45, 46 (1872).

Værn om det rigtige mål. – Elsk det rigtige fordi det er rigtigt, og analyser dine følelser, dine indtryk, i Guds ords lys. Fejlsatte mål vil lede dig til sorg, ligeså sikkert som du giver efter for den. Jeg prøver at tage fat i de ord og udtryk som kommer frem i denne sag, og idet min pen tøver et øjeblik, kommer de rigtige ord op i mit sind. Jeg ønsker at du skal forstå mig.

Værn om det mål som vil bringe Gud ære fordi det er helliget ved Helligånden. Lad den hellige olie, som kommer fra de to olivengrene, brænde med en hellig stråleglans på dit sjæls alter. Disse olivengrenes arbejde repræsenterer Helligåndens rigeste tildeling.– *Brev* 123, 1904.

Kap. 34 – Samvittighed

Ophøj samvittigheden til sin rette autoritetsplads. – Gud har givet mennesker mere end et blot dyrs liv. ”For således elskede Han verden, at Han gav Sin enbårne Søn, for at enhver som tror på Ham ikke skal fortabes, men have evigt liv.” Han forventer at dem som Han har gjort så stort et offer for, viser deres påskønnelse for Hans kærlighed ved at følge det eksempel som Kristus har sat for dem, leve liv, som er i harmoni med Hans vilje. Han forventer at de besvarer den kærlighed Han gav udtryk for dem, ved at fornægte selvet for andres bedste. Han forventer at de bruger denne dyrebare gave til Hans herlighed. Han har givet dem en samvittighed, og Han forbyder at denne gave på nogen måde misbruges; den skal hellere ophøjes til den autoritet som Han har tiltænkt den. – SW, 1. marts, 1904.

Styr samvittigheden og opelsk en agtværdig natur. – Vi burde alle opelske en elskelig natur og undertvinge os selv til samvittighedens styring. Mænd og kvinder, som modtager sandhedens ånd i deres hjerter, gøres bedre. Den arbejder (320) som surdej indtil hele legemet kommer i overensstemmelse med dets principper. Den åbner det hjerte, der er blevet frosset af gerrighed; den åbner ånden som altid har været lukket for lidende mennesker; og næstekærlighed og godhed ses som dets frugter. – *Vidnesbyrdene* 4 59 (1876).

En ren samvittighed er en forunderlig erhvervelse. – En samvittighed der er blottet for forhånelser mod Gud og mennesker er en forunderlig gave. – *MS 126, 1897. (HC 143.)*

At nægte samvittigheden er en forfærdelig fare. – Dag for dag afgør mænd og kvinder deres evige skæbne. Jeg er blevet vist at mange er i stor fare. Når et menneske vil gøre eller sige noget for at vinde sin afslutning, kan intet andet end Guds kraft frelse ham. Hans karakter behøver at blive forvandlet før han kan få en god samvittighed, undgå at være til anstød for Gud og mennesker. Selvet må dø, og Kristus må tage sjælstemplet i besiddelse. Når mennesker i deres afvisning af det lys som Gud har givet dem, misbruger og træder på samvittigheden, er de i forfærdelig fare. Deres fremtidige evige velfærd står i fare. – Brev 162, 1903.

Satan forsøger at fordunkle samvittigheden. – Satan bruger sin indflydelse for at fordunkle Guds røst og samvittighedens røst, og vil handle som om den er under hans kontrol. Mennesker har valgt ham som deres leder. De står under hans banner. De vil ikke komme til Kristus så at de kan få liv. Forblindet af lumske planer for forlystelser og fornøjelser, kæmper de for det som er forgængeligt når det bruges. – *MS 161, 1897.*

Et forkert skridt forandrer et liv. – Fjerner man sig fra samvittighedens sikkerhedsgrund, gør denne fejl netop de ting som Herren har vist, et skridt på det forkerte principets sti, leder ofte til en hel livsforandring. . . . Vi er kun sikre når vi følger der, hvor Kristus fører vejen. Stien vil blive klarere og klarere til den fuldkomne dag. – Brev 71 1898.

(321) **En krænket samvittighed er svækket.** – En samvittighed, der engang er krænket, er meget svækket. Den trænger til den styrke, der ligger i stadig årvågenhed og vedholdende bøn. *Vidnesbyrdene 2 90, 91 (1868).*

En krænket samvittighed er upålidelig. – Han som vender sig bort fra sandheden efter at have hørt den, for at det vil forsinke hans forretningsfremgang der vender bort fra Gud og lyset. Han sælger sin sjæl på et billig marked. Hans samvittighed vil altid være upålidelig. Han har indgået handel med Satan, overtrådt sin samvittighed, om den blev holdt ren og oprigtig, ville have været af mere værdi for ham, end hele verden. Han som afviser lyset, har del i ulydighedens frugt, ligesom Adam og Eva gjorde i Edens have. – *MS 27, 1900.*

Mistes bevidstheden om renhed, lammes kræfterne. – Når du mister din bevidsthed om renhed, bliver din sjæl en slagmark for Satan; du har tvivl og frygt nok til at lamme dine kræfter og drive dig til modløshed. Når Guds gunst er væk, ved I at nogle af jer har prøvet at erstatte dette og søge kompensation for tabet af Helligåndens vidne da du er et Guds barn i verdslig spænding, i selskab med verdslige. – Brev 14, 1885.

En overtrådt samvittighed bliver en tyran. – Samvittigheden bliver til tyran over andre samvittigheder. – Brev 88, 1896.

Satan kontrollerer den samvittighed der er lammet af alkohol. – Drankeren sælger sin forstand for et glas gift. Satan tager magten over forstanden, følelserne og samvittigheden. Denne mand ødelægger Guds tempel. Tedrikning har samme virkning. Og alligevel er der mange, som sætter disse ødelæggende nydelsesmidler på deres bord og udsletter dermed de guddommelige egenskaber. – *MS 130, 1899. (Hol 80.)*

(322) **Kosten påvirker samvittigheden.** – Grov og stimulerende mad svækker blodet, opildner nervesystemet, og sløver den moralske begrebsopfattelse, så at fornuften og samvittigheden holdes nede af sensuelle impulser. – CTBH 134, 1890. (CD 243.)

Sundheden og samvittigheden. – Sundheden er en uvurderlig velsignelse, og en velsignelse der er nøje forbundet til samvittigheden og religionen end mange tror. Det har været en stor sag at arbejde med ens evner. Enhver prædikant bør føle at, når han vil være trofast mod hjerten, må han passe på alle sine kræfter, så de kan være til bedst mulig tjeneste. – GW 175 (1893). (CH 566.)

Samvittigheden er et effektivt middel til at genoprette sundheden. – Hvis du er bebyrdet og træt, behøver du ikke at ligge sammenkrøllet som blade på en vissens gren. Munterhed og klar samvittighed er bedre end narkotiske stimulanser og vil være en effektiv agent for din helbredelse. – HR, juni, 1871. (ML 177.)

Det er muligt at fejle med god samvittighed. – Mange nærer den tanke at et menneske kan praktisere hvad som helt han tror, som han har god samvittighed med. Men spørgsmålet er: Har mennesket en veloplært god samvittighed, eller er den påvirket og pakket ind af hans egen forudindtagede meninger? Samvittighed er ikke at tage pladsen for et ”Så siger Herren.” En samvittighed harmonerer ikke altid med andre og er ikke lige inspirerede. Nogle samvittigheder er døde, udæsket som et brændende jern. Mennesker kan være samvittighedsfuldt forkerte på den såvel som samvittighedsfuldt rigtige. Paulus troede ikke på Jesus af Nazaret, og han jog de kristne fra by til by, troede virkelig at han gør Guds tjeneste. – Brev 4, 1889.

Menneskelige begreber er en ustabil vejleder. – ”Øjet er legemets lys; hvis derfor dit øje er sundt, er hele dit legeme i lys, men hvis dit øje er sygt, er (323) hele dit legeme i mørke. Hvis nu det lys, der er i dig, er mørke, hvor stort bliver så ikke mørket!” (Matt. 6,22.23).

Disse ord har en første og anden betydning, en bogstavelig og en symbolsk betydning. De er fulde af sandhed om det menneskelige øje, og med det ser vi ydre genstande. Og det er også sandt om det åndelige øje, samvittigheden, som vi vurderer godt og ondt med. Hvis sjælens øje, samvittigheden, er helt sundt, vil sjælen lære det rigtige.

Men når samvittigheden føres af menneskelige begreber, som ikke er undertrykt og blødgjort af Kristi nåde, er sindet i en sygelig tilstand. Tingene ses ikke i deres sande tilstand. Indbildningen bearbejdes, og sindets øje ser ting i et falsk og fordrejet lys.

Du behøver et klart og forstående øjesyn. Din samvittighed er blevet mishandlet, og er blevet forhærdet, men hvis du vil følge den rette handle måde, kommer en fornyet følsomhed til den. – Brev 45, 1904.

Når vi kan stole på samvittigheden. – Der er en der siger: "Min samvittighed fordømmer mig ikke for at holde Guds bud." Men i Guds ord lærer vi at der er gode og dårlige samvittigheder, og det at din samvittighed ikke fordømmer at holde Guds lov, er ikke bevis på at du ikke er fordømt i Hans øjne.

Tag din samvittighed med i Guds ord og se om dit liv og din karakter er i overensstemmelse med den retfærdighedsstandard som Gud har åbenbaret. Så kan du afgøre om du har en forstandsmæssig tro eller ej og hvilken slags samvittighed du har. Man kan ikke stole på menneskers samvittighed

medmindre den er under den guddommelige nådes indflydelse. Satan udnytter en uoplyst samvittighed, og derved leder mennesker til alle slags bedrag, fordi de ikke har gjort Guds ord til deres rådgiver. Mange har opfundet (324) et evangelium efter sig selv, på samme måde som de har erstattet Guds lov med deres egen lov. – RH, 3. sept., 1901.

Guds ord er standarden. – Det er ikke nok at et menneske føler sig selv sikker i at følge sin samvittigheds anvisninger. . . . Det spørgsmål der skal være i orden er: Er samvittigheden i harmoni med Guds ord? Er den ikke det, kan den ikke følges med sikkerhed, for det vil bedrage. Samvittigheden må oplyses af Gud. Der må tages tid til at studere skrifterne og til bøn. Derved vil sindet fæstnes, styrkes og bringes i orden. – Brev 21, 1901. (HC 143.)

Forandrer samvittigheden dit liv? – Du kan have en samvittighed og den samvittighed kan overbevise dig, men spørgsmålet er: Er denne samvittighed i virke? Når samvittigheden dit hjerte og det indre menneskes gøren? Bliver sjælstemplet renses for sin besmittelse? Det er hvad vi mangler, fordi tiden er sådan som den var i Israels børns dage; og hvis der er nogen synder på dig, så stop indtil de er rettet og lagt bort. – MS 13, 1894.

Sandhedens indflydelse på samvittighed og på hjerte. – Salmisten siger: "Tydes dine ord, så bringer de lys, de giver enfoldige indsigt" (Sal. 119,130). Når sandheden kun virker på samvittigheden, skaber det meget uro; men når sandheden bydes ind i hjertet, komme hele mennesket i fangenskab hos Jesus Kristus. Også tankerne tages til fange, for Kristi sind virker hvor viljen underlægges Guds vilje. "Lad det samme sindelag være i jer, som også var i Jesus Kristus" (Filipperne 2,5). Han som Herren gør fri, er i virkeligheden frie, og han kan ikke bringes i syndens trældom. – MS 67, 1894.

Sandhed der kun fremholdes i samvittigheden, vil oprøre sindet. – Ved sin samvittighed blev alle ærlige jøder (325) overbevist om at Jesus Kristus var Guds Søn, men hjertet ville i sin stolthed og ærgerrighed ikke overgive sig. Der blev fastholdt en modstand mod sandhedens lys, som de besluttede at modstå og fornægte. Når sandheden blev fremholdt som sandhed kun igennem samvittigheden, når hjertet ikke stimuleres og gøres modtageligt, agiterer sandheden kun for sindet. Men når sandheden modtages som sandhed i hjertet, har den gået igennem samvittigheden og taget sjælen til fange med sine rene principper. Helligånden sætter den i hjertet, som former dens skønhed i sindet, så dens forvandlende kraft kan ses i karakteren. – MS 130, 1897.

Gud tvinger ikke samvittigheden. – Gud tvinger aldrig hverken viljen eller samvittigheden, men Satan tager bestandig sin tilflugt til grusom tvang for at få magten over dem, som han ikke på anden måde kan forføre. Han bestræber sig for ved frygt eller magt at beherske samvittigheden og sikre sig hyldest. – Dss 523 (1888).

Når samvittigheden er en sikker vejleder. – Han som har samvittigheden som en sikker vejleder, vil ikke stoppe forstanden når lyset skinner på ham, ud af Guds ord. Han vil ikke blive ledt af menneskers råd. Han vil ikke lade verdslige forretninger stå i vejen for lydighed. Han vil lægge alle selviske interesser foran ransagelsens dør og vil nærme sig Guds ord som en, hvis interesser er på vægtskålen. – MS 27, 1900.

Følelser og ønsker er underkastet forstand og samvittighed. – Hvis vi ikke vil begå synd, må vi afsky den helt fra begyndelsen. Enhver bevæggrund og ønske må være fornuften og samvittigheden underlagt. Enhver uheldig tanke må øjeblikkeligt drives tilbage. Til lønkammeret, Kristi

efterfølgere! Bed i tro og af hele hjertet. Satan vogter for at omsnære jeres fødder. I må få hjælp ovenfra, hvis I skal undgå hans bedrag. – *Vidnesbyrdene* 5 177 (1882).

(326) Men det er op til dig at holde alle følelser og lidenskaber under kontrol, i stille underkastelse under fornuft og samvittighed. Så Satan mister sin magt til at styre sindet. – RH, 14. juni, 1892. (HC 87.)

Der vil altid være sår. – Hvad fik den uærlige mand ud af sin verdslige klogskab? Hvilken høj pris betalte han for sin succes? Han har ofret sin ædle manddom og er startet på vejen, der leder til fortabelse. Han kunne omvendes; han kunne se ondskaben i sin behandling af medmennesker – og, så vidt muligt, gøre genoprettelse; men sårene fra en såret samvittighed vil altid være der. – ST, 7. feb., 1884. (3BC 1158.)

Kristi nåde er nok for en skyldig samvittighed. – Når synd anfægter dig, når bekymring, uro og mørke syndes at omgive din sjæl, så se han til det sted, hvor du sidst så lyset. Hvil i Kristi kærlighed, hvil under hans beskyttende varetægt. Når synden kæmper om overherredømmet i hjertet, når syndeskylden trykker sjælen og tynger samvittigheden, og når vantro fordunkler sindet, så husk på, at Kristi nåde er mægtig til at underkue synden og fordrive mørket. Når vi træder ind i samfundet med Frelseren, så træder vi ind på fredens enemærker. – Slf. 254 (1905).

Du kan gøre dig til det du vælger at blive. – Jeg advarer dig på ny som den, der vil blive stillet over for dette brev på den dag, hvor enhver sag vil blive afgjort. Overgiv dig uden tøven til Kristus. Han alene kan ved sin nådes magt redde dig fra ødelæggelsen. Han alene kan bringe dine moralske og intellektuelle kræfter i en sund tilstand. Guds kærlighed må varme dig om hjertet, din opfattelsesevne må blive klar og moden, din samvittighed oplyst, vågen og ren, din vilje ærlig og hellig og underkastet Guds Ånds herredømme. Du kan blive det, du vælger. Hvis du vil vende helt om nu, høre op med det onde og lære det gode, vil du i sandhed blive lykkelig. Du vil sejre i livets kampe og stå og til herlighed og ære i et liv, der er bedre end dette. »Så vælg i dag, hvem I vil tjene.« (Josva 24,15). – *Vidnesbyrdene* 2 564, 565 (1870).

(327) **Ikke blande sig med andres samvittighed.** – Samvittighed om Guds ting er en hellig skat, som intet menneske, uanset deres position, har ret til at behandle. Nebukadnezar gav hebræerne en ny chance, og da de nægtede, blev han overmådelig vred og bad om at den brændende ovn, blev syv gange varmere end den var vandt til at blive opvarmet med. Han fortalte fangerne at han ville kaste dem i denne ovn. Fuld af tro og tillid, kom svaret: Vor Gud som vi tjener er i stand til at udfri os; hvis Han ikke gør det, overgiver vi os alligevel til en trofast Gud. – Brev 90, 1897.

Intet kriterium for andre. – Gud ønsker ikke at gøre din samvittighed til kriterium for andre. Du har en opgave at gøre, som er at gøre dig selv venlig og opelske uselviskhed i dine følelser, indtil det er din største fornøjelse at gøre dem omkring dig lykkelige. – *Vidnesbyrdene* 4 62 (1876).

Forældre hjælper børn med at bevare en ren samvittighed. – Jeg er blevet undervist til at sige til forældrene: Gør alt i jeres magt for at hjælpe jeres børn med at få en ren samvittighed. Lær dem at få føde fra Guds ord. Lær dem at de er Herrens små børn. Glem ikke at Han har udpeget jer som deres vejledere. Hvis I vil give dem den rette mad og klæde dem sundt, og hvis I vil undervise dem ihærdigt i Herrens ord, linie for linie, forskrift for forskrift, lidt her og lidt der, med megen børn til vor himmelske Fader, vil jeres anstrengelser belønnes rigeligt. – MS 4, 1905.

Samvittigheden skal renses. – Ethvert værelse i sjælstemplet er blevet mere eller mindre forurennet, og behøver renselse. Samvittighedens spindelvævs-befængte lille værelse skal indtages. Sjælens vinduer skal lukkes mod jorden og slås vidt åben mod himmelens så at de klare stråler fra (328) fra Retfærdighedens Sol kan få fri adgang. Hukommelsen skal genopfriskes med bibelprincipper. Sindet skal holdes klart og rent så det kan skelne mellem godt og ondt. Idet du gentager den bøn Kristus som Kristus har lært Sine disciple, og forsøger på at besvare i dagliglivet, vil Helligånden forny sind og hjerte og vil give dig styrke til at gennemføre høje og hellige fortsæt. – MS 24, 1901.

En klar samvittighed bringer fuldkommen fred. – Indre fred og en samvittighed uden vrede mod Gud vil fremskynde og styrke intellektet ligesom dug drypper på sarte planter. Således er viljen korrekt rettet og styret og er mere bestemt og dog befriet fra trods. Meditationerne er behagelige fordi de er helligede. Sindets klarhed som du vil have, velsigner alle du omgås med. Fred og ro vil med tiden blive naturligt og vil genspejle sine dyrebare stråler på alle omkring dig, for igen at genspejles på dig. Jo mere du nyder denne himmelske fred og sindets ro, des mere vil den forøges. Det er en besjælende, levende glæde som ikke sløver alle moralske kræfter, men vækker dem til større aktivitet. Fuldkommen fred er en himmelsk egenskab som engle har. Måtte Gud hjælpe dig til at have denne fred. – *Vidnesbyrdene* 2 327 (1869).

Sektion VIII Vejledende principper for uddannelse

Kap. 35 – Opfattelsens indflydelse

En lov i intellektuelle og åndelige verdener. – Den er en lov af både forstandsmæssig og åndelig natur, som ved beskuelse ændres. Sindet tager sig gradvist emner som det får lov at dvæle ved. Det bliver assimileret til det som tilvænnes til kærlighed og ærbødighed. – Dss 555 (1888).

Se det onde før syndfloden. – Ved at se det onde, ændrede menneskene sig i deres billede, indtil Gud ikke kunne bære over med deres ondskab, og de blev fejet bort af vandfloden. – SpTEd 44, 11. maj, 1896. (FE 422.)

Forandret til det bedre. – Når vi betragter Jesus, får vi en klarere og tydeligere forståelse af Gud, og vi bliver forvandlede ved beskuelse. Godhed, kærlighed til vore medmennesker vil falde naturligt for os. Vi vil udvikle en karakter der svarer til Guds karakter idet vi kommer til at ligne Gud, vil vi blive bedre i stand til at kende ham. Vi vil få mere og mere inderligt samfund med den himmelske verden, og vi vil stadig få fornyet kraft til at modtage kundskabens og visdommens evige skatte. – Kl. 374 (1900).

(332) **Forandret til det værre.** – Vi forvandles ved beskuelse. Da de hellige forskrifter, i hvilke Gud har åbenbaret sin karakters fuldkommenhed og hellighed, lades ude af betragtning og menneskene koncentrerer deres interesse om menneskelige lærdomme og teorier, er det intet under, at det er gået tilbage med den levende gudsfrygt inden for menigheden. Herren siger: ”Mig en kilde

med levende vand, har de forladt for at hugge sig cisterner, sprukne cisterner, der ikke kan holde vand.” (Jer. 2, 13.) – Dss 478 (1911).

Livet ændres ved beskuelse. – Guds ord er en lygte for vor fod og et lys på vor sti. »Jeg gemmer dit ord i mit hjerte for ikke at synde imod dig.« (Sal 119,11) Det hjerte som er blevet forudindtaget med Guds ord er et værn mod Satan. Dem som gør Kristus til deres daglige ledsager og fortrolige ven, vil mærke en usynlig verdens kræfter omkring sig; og ved at se på Jesus, vil de blive opslugt i hans billede. Ved beskuelse bliver de ændret til det guddommelige mønster; deres karakter blødgøres, forfines og forædles til himmelens rige. – *Vidnesbyrdene* 4 616 (1881).

En selektiv opfattelse. – Gud ønsker ikke at vi skal høre alt hvad der kan høres, eller at se alt hvad der kan ses. Det er en stor velsignelse at lukke ørerne, så vi ikke hører og øjne, som vi ikke ser. Den største bekymring burde være at have klart øjesyn til at se vor egen ufuldkommenhed og et kvikt øre til at opfange al den manglende irettesættelse og belæring, så du ikke lader den glide forbi din opmærksomhed og bliver en glemsom lytter og ikke værkets gører. – *Vidnesbyrdene* 1 707, 708 (1868).

Holde liv i opfattelsen. – Hvis du kaldes til at deltage i et rådsmøde, så spørg dig selv om dine opfattelsesevner er i god tilstand til at veje vidnesbyrdet. Hvis du ikke er i god tilstand, hvis din hjerne er forvirret, har du ikke ret til at (333) deltage til mødet. Er du gnaven? Er dit temperament lifligt og vellugtende, eller er det forstyrret og ubehageligt, så du forledes til at tage hastige beslutninger? Har du det sådan at du vil slås med nogen? Så gå ikke til mødet; for hvis du går vil du visselig vanære Gud.

Tag en økse og hug i træ eller lav nogle fysiske legemsøvelser, indtil din ånd er formildnet og nem at bønfalde om noget. Nøjagtig på samme måde skaber din mave forstyrrelser for din hjerne, dine ord vil skabe forstyrrelse i forsamlingen. Fordøjelsesorganerne skaber flere problemer end mange erkender. – *MS* 62, 1900. (MM 295.)

Opfattelsen påvirkes af fysiske vaner, der kontrolleres af samvittigheden. – De, som ønsker at have sindet klart til at forstå Satans anslag, må have deres fysiske lyster under fornuftens og samvittighedens herredømme. Sindets ædleste kræfter i moralsk henseende må sættes i kraftig virksomhed, hvis man skal fuldkommengøre en kristelig karakter. Sindets styrke eller svaghed har umådelig meget at gøre med hensyn til vor brugbarhed i denne verden og vor endelige frelse. – RH, 8. sept., 1874. (Btu 139.)

Motion forbedrer opfattelsen. – Hjerne og muskler må anstreges på en forholdsmæssig måde, dersom sundhed og styrke skal kunne holdes ved lige. De unge vil da kunne tage fat på studiet af Guds ord med en sund opfattelsesevne og ligevægtige nerver. De vil tænke sundt og kan bevare de dyrebare ting, der fremdrages fra ordet. De vil fordøje dets sandheder og vil som følge deraf eje tankens evne til at indse, hvad der er sandhed. Når så anledningen kræver det, kan de med sagtomdighed og frygt svare enhver, der spørger dem om grunden til det håb, som er i dem. – *Vidnesbyrdene* 6 180 (1900).

Større perfektion øger opfattelsen. – Jo mere mennesket nærmer sig den moralske fuldkommenhed, jo stærkere (334) er dets følsomhed, jo, skarpere dets opfattelse af synd og jo dybere dets medfølelse med de bedrøvede. – Dss 503 (1911).

Sorg dæmpede Marias opfattelse. – Så vendte hun sig bort, endog bort fra englene, i den tanke, at hun måtte finde en eller anden, der kunne fortælle hende, hvad der var sket med Jesu legeme. En anden stemme sagde til hende: "Kvinde! hvorfor græder du hvem leder du efter?" Med tåreblændet blik så Maria en mandsskikkelse, og da hun mente, at det var havemanden, sagde hun: "Herre, hvis det er dig, som har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så vil jeg hente ham." – Dsm 540 (1898).

Genkendte Jesus ved hans stemme. – Men nu sagde Jesus til hende med sin egen velkendte stemme: "Maria!" Nu vidste hun, at det ikke var en fremmed, der talte til hende, og da hun vendte sig, så hun den levende Kristus stå foran sig. I sin glæde glemte hun, at han var blevet korsfæstet. Hun styrtede hen til ham, som om hun ville omfavne hans fødder, og sagde: "Rabbi!" – Dsm 540 (1898).

Appetitten sløver opfattelsesevnerne. – Verdens Forløser vidste at eftergivenesshed for appetitten medførte fysisk svaghed og afdæmpning af opfattelsesevnerne, så at hellige og evige ting ikke kan ses. Han vidste at eftergivenesshed til selvet forvanskede de moralske kræfter og at menneskets store behov var omvendelse – i hjerte, sind og sjæl fra selvmedlidenhedens liv til et liv i selvfornægtelse og selvopofrelse.– Brev 158, 1909. (MM 264.)

Synd omtåger opfattelsen. – Det er synden, som formørker vort sind og fordunkler vor opfattelse. Når hjertet renses fra synd, så vil lyset fra kundskaben om Guds herlighed i Jesus, som oplyser hans ord og stråler ud af naturens bog, mere og mere fuldkomment fortælle, at "Herren er barmhjertig og nådig Gud, langmodig og (335) af megen miskundhed og sandhed" (2.Mos 34,6)

I hans lys skal vi se lys, indtil hjerte, sjæl og sind bliver forvandlede efter hans helligheds billede." – Slf. 472 (1905).

Opfattelsesevnen omtåges. – Stolthed, egenkærlighed, had, misundelse og skinsyge har omtåget opfattelsesevnen. – *Vidnesbyrdene* 2 605 (1871).

Hvordan Kristus imødekommer den opfattelsesevne der er tåget af synd. - Kristus nedlod sig til at påtage sig menneskelig natur, så han kunne nå den faldne slægt og løfte den op. Men menneskenes sind var blevet formørket af synd, deres evner lammet og deres fatteevne sløvet, så de ikke kunne se hans guddommelige karakter under den menneskelige forklædning. Denne mangel på vurdering fra deres side var en hindring i det arbejde, han ønskede at udføre for dem; og for at give sin undervisning vægt var han ofte nødsaget til at forklare og forsvare sin stilling.

Ved at henvise til sin hemmelighedsfulde og guddommelige karakter søgte han at lede deres sind ind i en rækkefølge af tanker, som ville være gunstig for sandhedens forvandlende kraft. For at belyse guddommelige sandheder benyttede han sig endvidere af ting i naturen, som menneskene var fortrolige med. Således beredtes hjertets jordbund til at modtage den gode sæd. Han fik sine tilhørere til at føle, at deres interesser også var hans interesser, at hans hjerte bankede af medfølelse med dem i deres glæder og sorger. Samtidig så de i ham åbenbarelsen af en kraft og af ophøjede egenskaber, der langt overgik, hvad deres mest hædrede rabbinere besad.

Kristi undervisning udmærkede sig ved en enkelhed, værdighed og kraft, som de hidindtil ikke havde kendt og uvilkårligt måtte de udbrude: »Aldrig har noget menneske talt, som dette menneske taler.« Folket hørte ham med glæde. – *Vidnesbyrdene* 5 746, 747 (1889).

Ukontrollerede lidenskaber skader opfattelsesevnerne. – Der skal passes meget på de lavere lidenskaber. Opfattelsesevnen (336) er såret, frygteligt såret, når lidenskaberne får lov at fare frem. Når lidenskaberne får lov, vil blodet, i stedet for at cirkulere til alle dele af kroppen, og derved lindre hjælpe hjerte og klare sindet, ophobe sig i ubrugelig mængde i indre organer. Sygdom kommer som resultatet. Mennesket kan ikke være sundt før dette onde opdages og afhjælpes. – SpT Series B, No. 15, s. 18, 3. apr., 1900. (CH 587.)

Sindet kan uddannes til at acceptere synd. – Inden en kristen begår en åbenlys synd, har det onde gæret i hjertet i lang tid, uden at andre har været klar over det. Sindet er ikke fyldt med renhed og hellighed i det ene øjeblik og med fordærvelige og forbryderiske tanker i det næste. Det tager tid at gøre et menneske, som er skabt i Guds billede, dyrisk og djævelsk. Vi præges af det, vi beskæftiger os med. Ved at dvæle ved urene tanker kan et menneske påvirke sit sind i en sådan grad, at det kommer til at elske synden, som det en gang hadede. – PP 234 (1890).

Ens kræfter bliver fjendens kastebold. – Gud har ikke givet mennesket lov til at overtræde sit eget væsens love. Men ved at mennesker giver efter for Satans fristelser, og følger sig i umådeholdenhed, kommer de højere evner under dyrisk appetit og lidenskaber. Når disse får herredømmet, overgiver mennesker, som var skabt lidt lavere end engle, med evner der er modtagelse for den højeste dannelse, sig til Satans kontrol. Og han får nem adgang hos dem, som er i appetittens trældom. Ved umådeholdenhed, mister nogle halvdelen, andre to tredjedele af deres fysiske, mentale og moralske kræfter og bliver kastebold for fjenden. – RH, 8. sept., 1874. (MYP 236.)

Råd til en, som følte skade, skønt den ikke var der. – Søster D er blevet bedraget i nogle ting. Hun har troet at Gud, i en særlig forstand, har belært hende og I begge har handlet og troet derefter. (337) Den dømmekraft som hun har troet hun har haft i en *særlig* forstand, er fjendens bedrag. Hun er fra naturens side kvik til at se, kvik til at forstå, kvik til at regne det ud og er af en stærk følsom natur. Satan har udnyttet disse karaktertræk og har ledet jer begge på vildspor.

Bror D, du har været en slave i en ganske lang tid. Meget af det, som søster D har troet, var skarpsindighed har været skinsyge. Hun har været tilbøjelig til at betragte alt med skinsyge øjne, til at være fordægtig, til at tænke ondt og nære mistillid til næsten alt. Dette forårsager et ulykkeligt sind, modløshed og tvivl, hvor tro og tillid burde eksistere. Disse uheldige karaktertræk vender hendes tanker ned på en mørk bane, hvor hun følger sig med en forudelse af ondt, medens et overfølsomt temperament får hende til at tro at hun forsømmer, ringeagter og skader noget som ikke eksisterer. . . . Disse uheldige karaktertræk, som er stærke og viljefase, må rettes og fornyes, ellers vil de til sidst få jer begge til at lide skibbrud i jeres tro. – *Vidnesbyrdene* 1 708, 709 (1868).

Dvæl ikke ved Satans kraft. – Det er ved beskuelse, vi forvandles. Når vi dvæler ved Guds og vor Frelasers kærlighed, når vi tænker på fuldkommenheden i den guddommelige karakter og i tro tilegner os Kristi retfærdighed som vor egen, forvandles vi efter det samme billede. Lad os derfor ikke samle alle de ubehagelige billeder, – ugudelighed og fordærvelse og skuffelser, som er beviser på Satans magt – for at ophænge dem i vore minders gallerier som noget at tale om og sørge over, indtil vore sjæle fyldes med modløshed. En modløs sjæl er et mørkets legeme, der ikke alene selv undlader at modtage Guds lys, men udelukker det fra andre. Satan ynder at se, at billeder af hans sejr berøver mennesker troen og gør dem forsagte. – *Vidnesbyrdene* 5 744, 745 (1889).

(338) **Miljøet påvirker.** – Jo mere patienten kan opholde sig udendørs, desto mindre pleje vil han

have brug for; jo mere oplivende hans omgivelser er, desto mere håbefuldt vil han være. Holdes han indelukket i et værelse, så vil han, selv om dette er aldrig så prægtigt udstyret, blive vranten og trist. Omgiv ham med de smukke ting i naturen; anbring ham på steder, hvor han kan se blomsterne vokse og høre fuglene synge, så vil hans hjerte udbryde i sang i forening med fuglenes toner. Han vil mærke legemlig og sjælelig lindring; åndsevnerne vil vækkes, fantasien opleves, og sindet beredes til at skatte Guds ords skønhed. – Slf 269 (1905).

Omgivelserne påvirker erfaringen. – Jeg fik vist en ung pige . . . som havde forladt Gud og var indhyllet i mørke. Englen sagde: "Det gik godt for hende i en stund; men hvad hindrede hende?" Jeg blev vist tilbage og så at det var en omskiftning af omgivelser. Hun var sammen med unge som hende selv, som var fyldt med løssluppen munterhed og verdens lystighed, stolthed og kærlighed. Havde hun lagt mærke til Kristi ord, behøvede hun ikke at overgive sig til fjenden. »Våg og bed, for, at I ikke skal falde i fristelse!« Fristelser kan være overalt omkring os, men denne nødvendiggør ikke at vi skal falde i fristelse. Sandheden er værd i alt. Dens indflydelse sigter ikke mod fornædelse, men mod opløftning, lutring, renselse og fører til udødelighed og Guds trone. Englen sagde: "Vil I have Kristus eller verden?"

Satan fremstiller verden i dens mest tiltrækkende smigrende charme for de stakkels mennesker og de stirrer på det og dens glimmer og flitterstads fordunkler himlens herlighed og det liv som er ligeså varigt som Guds trone. Et liv i fred, lykke, usigelig glæde, som intet kender til sorg, smerte eller død, ofres for en kort livstid i synd. – *Vidnesbyrdene* 2 100, 101 (1868).

Synet former personligheden. – Hendes øjnes syn og hendes øres høreelse har fordærvet hendes hjerte. – *Vidnesbyrdene* 4 108 (1876).

(339) **Opfattelseevnen forvirres ved at vælge timelige fortrin.** – Lot valgte Sodoma til boplads, fordi han så mere på de timelige fordele, han dermed kunne vinde, end på den moralske indflydelse, der ville omgive ham og hans familie. Hvad vandt han, hvad denne verdens ting angår? Hans ejendele blev ødelagte. Nogle af hans børn omkom i den ugudelige stads ødelæggelse. Hans hustru blev til en saltstøtte på vejen, og han selv blev frelst som gennem ild. Det dårlige resultat af hans egenkærlige valg endte ikke her, men den moralske fordærvelse på det sted var så indvævet i hans børns karakter, at de ikke kunne skelne mellem godt og ondt, mellem synd og retfærdighed. – ST, 29. Maj, 1884. (MYP 419.)

Begrebsopfattelsen omtåget for de evige sandheder. – Dem som har gjort forkert brug af midler til Gud, vil kræves til regnskab for deres forvaltning. Nogle har egenkærligt holdt fast i midlerne på grund af deres kærlighed for vinding. Andre har ikke en nænsom samvittighed; de er visnet fordi de er egenkærlige så længe. . . . Deres tanker har så længe løbet i en lav, egenkærlig kanal at de ikke kan fatte evige sager. De værdsætter ikke frelsen. Det synes umuligt at ophøje deres sind til at rigtigt påskønne frelsesplanen eller værdien i forsoningen. Egenkærlige interesser har lagt beslag på hele mennesket; ligesom en magnet holder de tanker og kærligheden bundet ned på et lavt plan. Nogle af disse personer vil aldrig opnå fuldkommen kristen karakter fordi de ikke ser værdien og nødvendigheden af en sådan karakter. Deres tanker kan ikke ophøjes så at de vil henrykkes af hellighed. Egenkærlighed og selviske interesser har forkvaklet karakteren så meget at de ikke kan skelne mellem det hellige og evige fra det almindelige. – *Vidnesbyrdene* 2 519, 520 (1870).

Det som opvikker begrebsopfattelsen. – Når hjerterne renses for selvisk egoisme, er (340) de i harmoni med det budskab Gud sender dem. Sanserne opklares og følsomhed forædles. Lighed

værdsætter lighed. »Enhver, der har hørt og lært af Faderen, kommer til mig.» (Joh. 8,47). – *Vidnesbyrdene* 5 696 (1889).

Kap. 36 – Motivationens grundsætninger

Success kræver hjælp. – Hvis noget skal lykkes, krævet det, at man har et bestemt mål. Den, som virkelig vil opnå noget stort i livet, må bestandig holde sig det mål for øje, som er hans bestræbelser værdigt. Et sådant mål bliver i dag forelagt de unge. – Ud 263 (1903).

Bør hjælpe mest muligt. – Den særlige plads, der er anvist os her i livet, er afhængig af vor duelighed. Ikke alle når den samme udvikling eller gør det samme arbejde med lige stor dygtighed. Gud venter ikke, at en isop skal opnå samme størrelse som et cedertræ eller et oliventræ samme højde som en statelig palme. Men enhver burde stræbe så højt, som menneskelig og guddommelig kraft i fællesskab gør det muligt for ham at nå. – Ud 268 (1903).

Studerende må have et rigtigt mål. – Lær de studerende at bruge de talenter Gud har givet dem, til det højeste og helligste formål, så de kan udrette det største gode i denne verden. Studerende behøver at lære hvad det vil sige at have et virkeligt mål i livet, og opnå en ophøjet forståelse af hvad sand uddannelse er. – SpT Serie B, nr. 11, s. 16; 14. nov, 1905.

(342) **Kristus opmuntrer til ophøjede mål.** – Han vil gerne opmuntre os i vor højeste tragten og sikre os vore kostbareste skatte. – Kl 398 (1900).

Indser ikke personens potentiale. – Mange bliver ikke til det, som de kunne være blevet, fordi de ikke opbyder alle de kræfter, de har til rådighed. De benytter sig ikke af den guddommelige kraft, sådan som de kunne have gjort det. Mange lod sig bortlede fra den vej, hvor de kunne have opnået de bedste resultater. For at opnå større anseelse eller et mere tiltalende arbejde forsøger de noget, som de ikke egner sig til.

Mange, hvis evner egner sig for en anden livsopgave, higer efter at komme ind i et bestemt fag; og den, der kunne være nået vidt som landmand, som håndværker eller sygeplejerske, udfylder på utilstrækkelig måde stillingen som præst, sagfører eller læge. Der er atter andre, som kunne have påtaget sig en ansvarsfuld stilling, men som af mangel på energi, flid eller udholdenhed lader sig tilfredsstille med en lettere opgave. – Ud 268 (1903).

Store muligheder i livet. – Og med hensyn til mulighederne i livet, hvem er så i stand til af afgøre, hvad der er stort, og hvad der er småt? Hvor mange af dem, der arbejder under ringe forhold i livet, har ikke opnået resultater, som konger kunne misunde dem, ved at sætte kræfter i gang, der har været til velsignelse for verden! – Ud 267 (1903).

"Noget bedre" – Det sande livs lov. – »Noget bedre« er løsenet for opdragelsen; det er loven for alt, hvad der lever. Når Kristus beder os om at give afkald på noget, tilbyder han noget bedre i stedet for.

Ofte nærer de unge ønsker om ting, foretagender og fornøjelser, der ikke synes at være forkerte, men som ikke står mål med de vigtigste goder. De bortleder livet fra dets ædleste formål. Egenmægtige forholdsregler eller direkte fordømmelse er måske ikke tilstrækkeligt til at få disse

unge til at give afkald på det, som de sætter så stor pris på. Man bør vise dem hen til noget, der er bedre end pralende optræden, ærgerrighed eller nydelser. Bring dem i (343) kontakt med en sandere skønhed, med mere ophøjede principper og med ædlere menneskers liv. Lær dem at skue Ham, som er »idel ynde.«

Når først blikket er rettet mod ham, har livet fundet sit midtpunkt. De unges begejstring, deres højsindede selvhengivelse og brændende iver finder her deres rette formål. Pligten bliver til en glæde og opofrelsen til en fornøjelse. At ære Kristus, at komme til at ligne ham, at virke for ham, er det højeste mål og den største glæde i livet. – Ud 297 (1903).

Frembring de højeste motiver for at komme frem. – Dem som oplærer sig til læger og sygeplejersker bør have en daglig instruktion der udvikler de højeste motiver for at komme frem. De bør gå på vore colleges og oplæringsskoler; og lærerne på disse skoler bør indse deres ansvar i at arbejde og bede med de studerende. På disse skoler bør de studerende lære at være sande sundhedsmissionærer, der er fast knyttet til evangelietjenesten. – SpT Serie B, nr. 11, s. 12; 14. nov., 1905.

Den tåbelige rige mands formålsløshed. – Denne mands mål i livet var ikke større end de umælende dyrs. Han levede, som om der ikke var nogen Gud, ingen Himmel, intet liv efter dette, som om alt det, han ejede, var hans, og han ikke skyldte Gud eller mennesker noget. Salmisten beskrev denne rige mand, da han sagde: "Dårerne siger i hjertet: Der er ingen Gud!" – Kl 259 (1900).

Et formålsløst liv er en levende død. – Et formålsløst liv er en levende død. Sindet bør dvæle ved temaer der har med vore evige interesser at gøre. Dette vil bidrage til legemets og sindets sundhed. – RH, 29. juli, 1884. (CH 51.)

Svampenes rødder i formålsløsheden. – En af hovedårsagerne til mental uduelighed og moralsk svaghed er mangelen på evne til at kunne koncentrere sig om noget som er det værd. Vi er stolte af (344) den store udbredelse af litteratur; men mangfoldiggørelsen af bøger, og selv af bøger, som i sig selv ikke er skadelige, kan være et direkte onde. . . .

Ydermere er en hel del af de bøger og ugeblade, der ligesom Ægyptens frøer breder sig over landet, ikke blot platte, intetsigende og fordummende, men også smudsige og fornedrende. Deres virkning består ikke blot i at beruse og nedværdige tanken, men også i at fordærve og ødelægge sjælen.

Det sind eller hjerte, som er mageligt anlagt og uden noget mål i livet, bliver et let bytte for det onde. Det er på syge og døde organismer, at svampedannelsen foregår. Det er det ubeskæftigede sind, som er Satans værksted. Lad tanken blive rettet mod høje og hellige idealer, lad livet få et ophøjet mål og et altopslugende formål så vil det onde kun finde ringe fodfæste. – Ud 189, 190 (1903).

Formålsløshed årsag til umådeholdenhed. – Men for at nå til roden af umådeholdenhed må vi gå dybere end til brugen af alkohol eller tobak. Lediggang, manglende målbevidsthed eller dårligt selskab kan være årsagen til, at mennesker bruger disse ting. – Ud 204 (1903).

Få onder mere skaber skræk. – Der er kun få onder, der må frygtes mere end ladhed og planløshed. Alligevel er tendensen i de fleste idrætsøvelser genstand for ængstelig overvejelse hos

dem, hvem ungdommens velfærd ligger på sinde. . . . De stimulerer trangen til fornøjelser og ophidselse og skaber afsmag for nyttigt arbejde og en tilbøjelighed til at sky praktiske pligter og ansvar. De er tilbøjelige til at ødelægge glæden ved livets nøgterne realiteter og dets stilfærdige fornøjelser. Sådan banes vejen for udskejelser og lovløshed med alle deres frygtelige følger. – Ud 212, 213 (1903).

Ingen skal leve et formålsløst liv. – Enhver sjæl skal føre sit embede. Han skal bruge alle fysiske, moralske og mentale kræfter – igennem Åndens helligelse – så han kan være en medarbejder sammen med Gud. Alle er bundet til at hellige sig selv aktivt og uforbeholdent til Guds (345) tjeneste. De skal samarbejde med Jesus Kristus i det store arbejde med at hjælpe andre. Kristus døde for ethvert menneske. Han har givet løsesum for ethvert menneske ved at give sit liv på korset. Dette gjorde han, så mennesker ikke længere skulle leve et formålsløst og selvisk liv, men så det kan leve for Jesus Kristus, som døde for hans frelse. Alle er ikke kaldet til at gå ud i prædikantgerningen, men ikke desto mindre skal de forkynde. Det er en forhånelse mod Guds Helligånd, hvis nogen vælger et liv at tjene sig selv. – *Brev 10*, 1897. (4BC 1159.)

De rette motiver opelskes. – De sande motiver for tjeneste skal fremholdes for gamle og unge. De studerende skal oplæres på en sådan måde at de vil udvikle sig til nyttige mænd og kvinder. Ethvert middel som vil ophøje og forædle dem, skal bruges. De skal lære at gøre bedst brug af deres kræfter. Fysiske og mentale kræfter skal belastes lige meget. Vaner for orden og disciplin skal opelskes. Den magt der ophøjes af et rent, sandt liv, skal fremholdes for de studerende. Dette vil hjælpe dem til at berede sig for nyttig tjeneste. De vil dagligt vokse sig renere og stærkere, bedre forberedt gennem Hans nåde og med et studium af Hans ord anstrenger de sig aggressivt for at modstå ondt. – RH, 22. aug. 1912. (FE 543.)

Handlingerne åbenbarer motiverne. – Handlingen åbenbarer principper og bevæggrunde. Mange, der bekender sig til at være planter i Herrens vingård, bærer frugt, som viser, at de kun er torne og tidsler. En hel menighed kan billige nogle af sine medlemmers urigtige handlemåde, men denne billigelse beviser ikke, at det urigtige er rigtigt. Den kan ikke gøre tjørnebær til vindruer. – *Vidnesbyrdene 5* 103 (1882).

Det er motiverne, ikke det synlige der bedømmes. – For alle er det en vigtig opgave at blive fortrolig med sin opførsel fra dag til dag og motiverne der ligger bag deres handlinger. De behøver at blive kendt (346) med de særlige motiver som ligger til grund for de særlige handlinger. Enhver handling i deres liv bedømmes, ikke ud fra det ydre udseende, men ud fra motivet som styrede handlingen. – *Vidnesbyrdene 3* s. 507 (1875).

Kristi efterfølgere finder nye motiver. – Ingen anden videnskab er på højde en den der udvikler Guds karakter hos den studerende. Dem som bliver Kristi efterfølgere finder at der kommer nye handlemotiver, nye tanker rejser sig, og nye handlinger er resultatet. Men de kan kun gøre fremskridt ved konflikt; for der er en fjende som altid er imod dem, der bringer fristelser og får sjælen til at tvivle og synde. Der er nedarvede og opelskede tendenser til ondt som må overvindes. Appetitten og lidenskabene må bringes under Helligåndens kontrol. Der er ingen ende på krigen på denne side af evigheden. Men der er hele tiden kampe at kæmpe, der er dyrebare sejre at vinde; og triumfen over selvet og synd er af højere værdi end sindet kan fatte. – CT 20 (1913).

To modstridende magter. – Bibelen fortolker sig selv. Det ene skriftsted bør sammenlignes med det andet. Den studerende burde lære at betragte ordet som en helhed og se de forskellige deles

forhold til hinanden. Han bør erhverve sig kendskab til dets store hovedemne, til Guds oprindelige formål med verden, til den store strids opståen og til frelsergerningen. Han burde forstå karakteren af de to grundprincipper, der kæmper om herredømmet, og burde lære at følge deres handlemåde gennem historiens og profeternes beretninger indtil den store fuldendelse. Han burde se, hvordan denne strid griber ind i enhver fase af mennesketilværelsen; hvordan han selv gennem enhver af livets handlinger åbenbarer enten den ene eller den anden af de to modstridende hovedtanker; og hvordan han, hvad enten han vil det eller ej, allerede nu bestemmer, på hvilken side han vil stå i kampen. – Ud 192 (1903).

(347) **Enhver handling har en dobbelt karakter.** – Enhver handlemåde har en dobbelt natur og betydning. Den er retskaffen eller forkastelig, rigtig eller forkert, alt efter hvilket motiv der fremkalder den. En forkert handling efterlader ved hyppig gentagelse et varigt indtryk på udøverens sind og tillige på dem, som på en eller anden måde har tilknytning til ham, enten åndeligt eller timeligt. De forældre eller lærere, som ikke skænker de små, forkerte handlinger nogen opmærksomhed stadfæster disse vaner hos de unge. – RH, 17. maj, 1898. (Bih 195.)

Handlingen kommer af motivet. – Enhver handling kommer af det motiv, som ansporer handlingen, og hvis motivet ikke er højt, rent og uselvisk, vil sind og karakter ikke blive velafbalanceret. – YI, 7. april, 1898. (SD 171.)

Motiver giver karakter til gerninger. – Det er bevæggrunden, der har betydning for vore handlinger og præger dem enten som skændige eller som af stor åndelig værdi. Det er ikke de store ting, som hvert øje ser og hver tunge priser, som Gud anser for at være de mest værdifulde. De små pligter, der bliver udrettet med glæde, de små gaver, der ikke tiltrækker sig opmærksomhed, og som for menneskers øjne måske forekommer værdiløse, er tit i hans øjne af størst værd. Et trofast og kærligt hjerte er kærere for Gud end den mest kostbare gave. Den fattige enke gav alt, hvad hun ejede, for at gøre den lille smule, som hun gjorde. Hun berøvede sig selv føden for at give disse to småmønter til den sag, hun elskede, og hun gjorde det i tro, fordi hun havde tillid til, at hendes himmelske Fader ikke ville glemme hendes store fattigdom. Det var denne uselviske ånd og barnlige tro, der vandt hende Frelserens rosende ord. – Dsm 418 (1898).

Gud åbenbarer motiverne. – Gud leder sit folk videre, skridt for skridt. Han bringer dem i situationer hvor det er beregnet at de kan åbenbare hjertets motiver. Nogle holder ud til et punkt og falder fra ved det næste. For hvert skridt fremad tester og prøver hjertet lidt hårdere. Hvis nogle (348) finder at deres hjerter er imod Guds arbejde, vil det overbevise dem om at de har en opgave med overvindelse, ellers vil de til sidst forkastes af Herren. – RH, 8. apr., 1880. (HC 162.)

Vore skjulte motiver afgør skæbnen. – Vore handlinger, vore ord, ja, selv vore skjulte motiver øver indflydelse på vor skæbne til frelse eller fortabelse. Selv det, vi har glemt, vil enten retfærdiggøre eller fordømme os. – Dss s. 430 (1911).

Gud vurderer mennesket efter motivets renhed. – Gud vurderer ikke menneskerne efter deres rigdom, deres uddannelse eller deres stilling. Han vurderer dem efter deres bevæggrundes renhed og deres karakters skønhed. Han ser efter, hvor meget af hans ånd de besidder, og hvor meget af hans billede deres liv åbenbarer. At være stor i Guds rige er at ligne et lille barn i ydmyghed, i ligefrem tro og upletet kærlighed. – Slf 486 (1905).

Gud dømmer på grund af motiverne. – Der er meget i en prædikants opførelse de kan forbedre. Mange ser og mærker deres mangel, alligevel synes de at være ligegyldige over for den indflydelse de udøver. De er klar over deres handlinger idet de udfører dem, men lader dem gå forbi deres hukommelse og derfor ikke udvirker en fornyelse.

Hvis prædikanter ville gøre hver dags handlinger til genstand for omhyggelig overvejelser og en velovervejet fornyelse og komme til at kende deres egne livsvaner, ville de kunne kende det selv bedre. Ved en nøje ransagelse af alle deres dagliglivs omstændigheder vil de kende deres egne motiver og de principper som påvirker dem. Denne daglige fornyelse af vore handlinger og at se om hvorvidt samvittigheden bifalder eller for dømmer, er nødvendig for alle som ønsker at komme til kristen karakters fuldkommenhed.

Mange handlinger som går for at være gode gerninger, selv godgørenhedsgerninger, vil, når de undersøges nøje, findes (349) at være foranlediget af forkerte motiver. Mange modtager bifald for dyder de ikke har. Hjertets ransagelser inspicerer motiverne og ofte optegnes de handlinger som bifaldes så højt af mennesker af ham som udspringende fra selviske motiver og ussel hykleri. Enhver handling i vort liv, om den er fortræffelig og prisværdig eller fortjener kritik, bedømmes af Hjerteransageren ud fra de motiver den udspringer fra. – *Vidnesbyrdene* 2 511, 512 (1870).

Nogle gange er det vanskeligt at se motiverne. – Midt imellem det aktive livs problemer, er det nogle gange svært at se vore egne motiver; men det går dagligt frem, enten mod det gode eller det dårlige. – *Vidnesbyrdene* 5 420 (1889).

Virkelig omvendelse ændrer motiverne. – Virkelige omvendelser er en afgjort forandring af følelser og motiver; det er en livsvigtig aflæggelse af verdslige forbindelser, en hasten væk fra deres åndelige atmosfære, en borttrækken fra deres tankers, anskuelsers og indflydelsers herskende magt. – *Vidnesbyrdene* 5 82, 83 (1889).

Det store motiv er sjælens kræfter. – Sjælens store drivkræfter er tro, håb og kærlighed; og det er til disse, at det rigtigt gennemførte bibelstudium henvender sig. Bibelens ydre skønhed, skønheden i billedsproget og udtryksformen, er kun så at sige indfatningen om dens virkelige skat: hellighedens skønhed. I dens beretninger om mennesker der vandrede med Gud, kan vi skimte glimt af hans herlighed. I ham, som er »idel ynde,« skuer vi den, af hvem af himmelsk eller jordisk skønhed kun er en svag afglans. Han sagde: »Og jeg når jeg er blevet ophøjet fra jorden, vil jeg drage alle til mig.« Joh. 12,32. – Ud 193 (1903).

Kap. 37 – Principper for at studere og lære

Sindet og hengivenheden må optrænes. – Gud har givet forstand, sindets mentale evner; men hvis de overlades uuddannet og utrænnet til sig selv, efterlades mennesker som afslørede heftige hedninge. Sindet og hengivenheden kræver opdragelse og anvisninger fra lærerne. Det må være linie på linie og forskrift på forskrift, for at vejlede og oplære menneskets moralske agent til at arbejde i samarbejde med Gud. Gud virker i menneskeagenten ved Sin sandheds lys. Sindet oplyses af sandheden, ser sandheden adskilt fra vildfarelse. – *Brev* 135, 1898.

Sindets højeste kultur får Guds største billigelse. – Menneskesindet er modtagelig for den højeste kultur. Et liv der er helliget Gud bør ikke være et ligegyldigt liv. Mange taler imod uddannelse fordi Jesus valgte ulærte fiskere til at forkynde sit evangelium. De påstod at Han viste præference over for ulærte. Mange lærte og ærværdige mennesker troede Hans lære. Havde de frygtløst adlydt deres samvittigheds overbevisning, ville de have fulgt ham. Om de havde givet deres evner, så ville de være accepteret og brugt i Kristi tjeneste. Men de havde ingen moralsk styrke, over for farisæernes og de jaloux lovlæreres (351) truende miner, til at bekende sig til Kristus, og sætte deres omdømme på spil med ydmyge galilæere. . . .

Jesus foragtede ikke uddannelse. Sindets højeste kultur har hans fulde billigelse, hvis den er helliget ved Guds kærlighed og gudsfrygt. De ydmyge mænd som Kristus valgte, var hos ham i tre år, underlagt forædlende indflydelse fra himlens Majestæt. Kristus var den største verden nogen sinde har kendt.

Gud vil acceptere unge med deres talenter og deres hengivenhed hvis de vil hellige sig selv til Ham. De kan nå det højeste punkt for intellektuel storhed; og hvis de er afbalanceret med religiøse principper, kan de gå foran i det arbejde som Kristus kom fra himlen at udrette, og derved være medarbejder sammen med Mesteren. – RH, 21. Juni, 1877. (FE 47, 48.)

Ikke tilfreds med et andenrangs arbejde. – Den sande lærer lader sig ikke tilfredsstillende af andenklassens arbejde. Han er ikke tilfreds med at føre sine elever frem til en standard, som er ringere end den ypperste, som det er muligt for dem at nå. Han kan ikke være tilfreds med kun at meddele dem teknisk kundskab, med at gøre dem til dygtige bogholdere, duelige håndværkere eller fremgangsrigge forretningsmænd. Han vil bestræbe sig på at bibringe dem sandhedens, lydighedens, ærens, retskaffenhedens og renhedens grundsætninger, som kan gøre dem til en positiv kraft til samfundets stabilisering og højnelse. Han ønsker frem for alt, at de skal tilegne sig livets store lære om uselvvisk tjeneste. – Ud s. 29 (1903).

Sindet skal føres højere op. – Jeg er blevet instrueret at vi skal føre vore unge studerendes sind højere op, end mange nu mener kan lade sig gøre. Hjerter og sind skal oplæres til at bevare deres renhed, ved at få daglige forsyninger fra den evige sandheds kildeudspring. Det Guddommelige Sindelag og den Guddommelige Hånd har gennem tiderne bevaret en optegnelse af skabelsen i sin renhed. Det er Guds ord alene der giver os en autentisk optegnelse af vor verdens (352) skabelse. Dette Ord skal være hovedstudiet i vore skoler. Her kan vi konversere med patriarker og profeter; her kan vi lære hvad vor genløsning har kostet Den, som er lige med Faderen fra begyndelsen, og som ofrede Sit liv så et folk kan stå foran Ham, forløst fra alt almindeligt, jordisk og fornyet i Guds billede. – *Brev* 64, 1909.

Sand uddannelse kombinerer forstanden og moralen. – Herren har ventet længe på at vore lærere vandrer i det lys Han har sendt dem. Der er behov for at ydmyge selvet så Kristus kan genoprette Guds moralbillede i mennesket. Karakteren af uddannelsen må gradvist ændres før den kan give vore institutioner den rette form. Det er kun når de intellektuelle og moralske kræfter kombineres for uddannelsens endelige resultat at standarden i Guds Ord opnås. – RH, 3. Sep. 1908. (FE 527.)

Sand ømhed ophøjer og forædler. – Overalt lader vore folk deres sind fylde med for lave tankesæt, og for snævert syn. Frem for Kristi planer og Kristi ånd lader de menneskelige agenters planer lede dem og en verdslig ånd forme dem. Jeg er instrueret til at sige vore folk: Se over det

jordiske til det himmelske. Mange er ikke et bevis for succes; var de det, kunne Satan gøre krav på meget. Det er graden af moralsk styrke som forvansker vore institutioner, vore skoler og vore menigheder. Det burde være alles glæde, fra den højeste til den laveste, at repræsentere Kristus i Kristuslignende dyder. Lad vore lærere lære sand medynk, kærlighed viser sig i lydighed til Gud, vil ophøje og forædle. – Brev 316, 1908.

Grundighed nødvendig. – grundighed er nødvendig for at opbygge karakteren. Der må være et alvorligt ønske for at gennemføre Mesterbyggerens planer. Tømmeret der anvendes må være solidt; intet rykkesløst, upålideligt arbejde accepteres; det vil ødelægge bygningen. (353) Hele mennesket skal inddrages i dette arbejde. Det kræver styrke og energi; det er intet der skal gå til spilde til ubetydelige ting. Der må lægges en beslutsom menneskelig kraft i arbejdet, i samarbejde med den Guddommelige Medarbejder. Der må gøres alvorlige, udholdende anstrengelser for at bryde med verdens sædvaner, leveregler og omgangsfæller. Dyb eftertænksomhed, alvorligt fortsæt, vedholden renhed er absolut nødvendig. Der må ikke være nogen dovenskab. Livet er en hellig betroelse; og ethvert øjeblik bør udnyttes klogt. – YI, 19. febr, 1903. (HC 84.)

Ubetydelige ting svækker sindet. – Den studerende som, i stedet for de brede principper i Guds Ord, vil acceptere almindelige idéer og vil bruge tid og opmærksomhed på tarvelige, ubetydelige ting, vil finde ud af at hans tænkemåde forklejnes og svækkes; han vil miste grokraften. Sindet må oplæres til at fatte de vigtige sandheder der angår det evige liv. – *Brev 64*, 1909.

Timelige ting skal ikke forsømmes. – Livet er alt for alvorligt til at blive benyttet til timelige og jordiske ting alene, i bekymring og ængstelse for de ting, der er som intet at regne i sammenligning med det, der hører evigheden til. Og dog har Gud kaldet os til at tjene ham i livets timelige anliggender. Flid i denne gerning er lige så meget en del af sand gudsyndelse som bøn og andagter Bibelen giver ikke sit samtykke til lediggang. Det er den største forbandelse, som vor verden lider under. Enhver mand og kvinde, som har erfaret sand omvendelse, vil være en flittig arbejder. – KI 360 (1900).

Menneskets karakter kaldes til undervisning. [Se kapitel 22, "Skolen og læreren."] – Guds sag trænger til lærere, der besidder høje moralske egenskaber og til hvem man kan betro uddannelsen af andre mænd, som er sunde i troen og er i besiddelse af takt og tålmodighed, som vandrer med Gud og afstår fra det, som har skin af ondt, mænd, som har (354) en så inderlig forbindelse med Gud, at de kan være lysets kanaler kort sagt: kristne gentlemen. De gode indtryk som disse mennesker gør, vil aldrig udviskes og den oplæring, der gives således af dem, vil vedvare gennem evigheden. Hvad der bliver forsømt i denne oplæringsproces, vil sandsynligvis forblive ugjort. Hvem vil påtage sig denne gerning?

Vi ville ønske, at der var stærke unge mænd, rodfæstede og grundfæstede i sandheden, der havde en så levende forbindelse med Gud, at de, hvis vore ledende brødre rådede dem dertil, kunne gå til de højere læreanstalter i vort land, hvor de kunne finde et videre felt for studium og iagttagelse. Omgang med mennesker med forskelligartet karakter, kendskab til populære uddannelsesmetoders virkemåde og resultater samt kendskab til teologi, som denne doceres i de ledende læreanstalter, ville have stor værdi for sådanne arbejdere og berede dem til at kunne virke for de dannede samfundslag og gøre dem skikkede til at imødegå de rådende vildfarelser i vor tid. Dette var den metode, de gamle valdensere fulgte; og ligesom deres unge gjorde, kunne også vore, hvis de er tro mod Gud, endog i deres uddannelsestid udføre et godt arbejde ved at udså sandhedens sæd i andres sind. – *Vidnesbyrdene* 5 583, 584 (1885).

Korrekte levevaner giver aftryk på karakteren. – Udformningen af korrekte levevaner skal efterlade et indtryk på børns sind og karakter, så de kan praktisere den på rette måde. Det betyder meget at bringe disse børn under Guds Ånds direkte indflydelse, oplære og disciplinere dem i Herrens tugt og formaning. Udformningen af korrekte levevaner, udviser den rette ånd, vil kræve alvorlige anstrengelser i Jesu navn og styrke. Underviseren må være udholdende, give linje for linje, og forskrift for forskrift, lidt her og lidt der, på en langmodig og tålmodig, forstående og kærlig måde binde disse børn til hans hjerte, med Kristi kærlighed åbenbaret i ham selv. – CEd 153 (1893). (FE 268.)

Karakteren formes ikke i en form. – Lærere skal tænke over at de ikke har med engle at gøre, men (355) menneske-væsener med samme lidenskaber som de selv har. Karaktertræk skal ikke formes i én form. Børn modtager alle karaktertrækkenes afskygninger som en arv til dem. Derved afsløres karaktertrækkenes mangler og dyder. Lad enhver instruktør tænke over dette. Nedarvet og opdyrket deformitet i menneskekarakteren, såvel som karakterens skønhed, vil vi møde, men også megen nåde som instruktøren har optrænet, til at vide hvordan den fejlende behandles, for deres nuværende og evige godes skyld. Hvis der gemmes på impulser utålmodighed, stolthed, selviskhed og selvophøjelse vil det gøre en masse ondt, der kaster sjælen på Satans slagmark uden visdom til at styre hans fartøj, men han vil være i fare for at kastes hid og did, som mål for Satans fristelser indtil skibsforslis. Enhver lærer har sine egne særlige karaktertræk at passe på, så Satan ikke bruger ham som sin agent til at ødelægge sjæle, ved sine egne uhelligede karaktertræk. – *Brev 50*, 1893. (FE 277, 278.)

Må være som Kristus i omgang med menneskesind. – Der er et dagligt virkende organ der skal aktiveres, en tro der virker ved kærlighed og renser opdragerens sjæl. Er Guds åbenbarede vilje placeret som din højeste autoritet? Hvis Kristus, herlighedens håb, er formet inden i, så vil Guds sandhed handle sådan på dit naturlige temperament at dens forvandlende virke vil vise sig i en ændret karakter, og du vil ikke ved din indflydelse igennem et uhelliggjort hjerte og temperament vende Guds sandhed til en løgn over for nogen af dine elever; heller ikke når du udviser et selvisk, utålmodigt og ukristeligt temperament i din omgang med menneskers sind overhovedet, afsløre at Kristi nåde ikke er nok for dig til enhver tid på ethvert sted. Derved viser du at Guds autoritet over dig, ikke blot er af navn men er virkelighed og sandhed. Der må være en adskillelse fra alt som er anstødeligt eller ukristeligt, uanset hvor vanskelig der kan være for den sande troende. – CEd 148 (1893). (FE 263, 264.)

(356) **Stadig kritik forvirrer barnet.** – Himlene ser den uudviklede mand eller kvinde hos barnet, med evner og kræfter der, hvis de vejledes og udvikles korrekt med himmelsk visdom, vil blive den menneskelige agent, som guddommelig indflydelse kan samarbejde igennem og være medarbejdere sammen med Gud. Skarpe ord og stadig kritik forvirrer barnet, men reformerer det aldrig. Hold de gnavne ord tilbage; hold din egen ånd under Jesu Kristi disciplin; så vil du lære hvordan du ynkes og forstår dem, der kommer under din indflydelse. Udvis ikke hårdhed og utålmodighed, for har disse børn ikke brug for opdragelse, har de ikke brug for skolens tilbud. De skal være tålmodige og venlige og føres i kærlighed op ad vækstens stige, kravle skridt for skridt og opnå kundskab. – CEd 147 (1893). (FE 263)

Omsorg for bortviste elever. – Vær omhyggelig med den måde elever bortvises på. Det er en alvorlig sag. Dette er en meget graverende fejl som kræver disciplin.

Der bør tages højde for alle ting i forbindelse med den sag. Studerende sendes fra hjem, kort eller langvejs fra, op til tusinde og tusinde mil borte, væk fra, og frataget hjemmets fordele, og hvis de bortvises fra og nægtes skolens tilbud. Alle deres udgifter må dækkes af nogen, der har håb for og tillid til disse elever, så deres penge ikke investeres forgæves. Den studerende udsættes for eller falder i fristelse, og han skal tuges for sin fejl. Han føler stærkt at hans omdømme er ødelagt, og han skuffer dem som har betroet ham at udvikle en karakter under hans skoleophold, og som vil betale alt som er blevet investeret for hans skyld.

Men han er bortvist for hans tåbelige handlemåde. Hvad vil han gøre? Modet er på det laveste punkt, der værnes ikke om modet, endog mandigheden. Han er en omkostning og megen dyrebar tid er gået tabt. Hvem er øm og venlig (357) og mærker en byrde for disse sjæle? Man undres over at Satan udnytter omstændighederne. De kastes ud på Satans slagmark og menneskehjertets allerværste følelser aktiveres, styrkes og bekræftes. – *Brev 50*, 1893.

Undgå at skabe følelse af uretfærdighed. – Når du stikker til de ting, som nogle fastholder uden at have bibelreligion men blot en bekendelse, så glem ikke at du er en kristen. Du fornedrer din indflydelse meget og ødelægger din egen kristenerfaring når du mister din selvkontrol og giver dem den mindste anledning til at tro at du har behandlet dem dårligt. Efterlad ikke det indtryk hos dem hvis du kan undgå det. I denne prøvetid danner vi vor karakter for det fremtidige evige liv; men dette er ikke det hele, for i denne karakteropbyggelsesproces, må vi være ekstremt forsigtige hvordan vi opbygger, for andre vil bygge efter det mønster vi giver dem. – *Brev 20*, 1892. (MM 209.)

Sindet må have ren mad. – Ligesom kroppen må sindet have ren mad for at være sund og stærk. Giv dine børn noget andet at tænke på, og som er udover dem selv. Det menneskesind der er i en ren og hellig atmosfære, vil ikke være spøgende, letsindig, tomt og selvisk. – *Brev 27*, 1890

Vi lever i en tid, hvor det forlorne og overfladiske bliver ophøjet frem for det virkelige, naturlige og varige. Sindet må holdes fri for alt, som vil føre det i en forkert retning. Det må ikke besværes med dårlige historier, som ikke udvikler åndsevnerne. Tankerne vil få samme karakter som den føde, vi forsyner sindet med. – *Vidnesbyrdene* s. 5 544. (Bih 183.)

Vantro bøger. [Se kapitel 13, "*Føde for sindet.*"] – Studiebøger skrevet af vantro mennesker gør meget skade. Derved sås der rajgræs i de studerendes (258) sind og hjerter. Alligevel er det ofte den mad hjernen får, medens mange kun har en lille kundskab til ting af evig interesse, som de burde forstå.

Tidens talent er dyrebar. Hver dag gives i vor varetægt, og vi vil blive draget til regnskab for dette over for Gud. Det skal bruges til Guds ære, og hvis vi vil forlænge vore liv, hvis vi vil vinde det liv der måler sig med Guds liv, må vi give sindet den rene mad. Ingen tid må gå til spilde, som kunne have været brugt på det gode regnskab. – *MS 15*, 1898.

Studerende lærer at adlyde Gud. – Jeg ser at en stor følelse må bearbejdes og arbejdes væk, under en guddommelig ledelse i vore skoler. Men en stor lektie de studerende må lære er at søge med hele deres hjerte, sind og styrke at kende Gud og adlyde Ham ubetinget. Videnskaben om frelse af menneskesjælen er livets første lektion. Ingen slags litteratur eller uddannelse i bogkundskab skal være størst. Men at kende Gud og Jesus Kristus, hvem Han har sendt, er evigt liv. Lad de studerende tage Guds kærlighed og frygt med sig i deres skoleliv. Dette er visdom der er mere

dyrebar end ord kan udtrykke. Når de er knyttet til Gud, kan det siges om dem ligesom der er sagt om Daniel, at Gud gav ham visdom og kundskab i alle mysterier.

Lærdom er godt. Salomons visdom er ønskværdig; men visdom fra en større end visdom er langt mere ønskværdig og nødvendig. Vi kan ikke nå Kristus ved at lære i vore skoler, men igennem Kristus kan vi nå det højeste trin på videnskabens stige; for det inspirerede ord siger: "I er fuldkommen i Ham" (Kolossenserne 2,10). Vor første forretning er at se og anerkende Gud, og så vil Han styre vor sti. – *Brev 120*, 1896.

Kap. 38 – Balance i uddannelse

Uddannelse har en evig dybde. – Uddannelse er en gerning, hvis virkning vil vise sig gennem de endeløse evigheder. – *Vidnesbyrdene* s. 6 154 (1900).

Genoprette harmonien i mennesket. – Det egentlige formål med uddannelsen er at genoprette Guds billede i sjælen. I begyndelsen skabte Gud mennesket i sit billede. Han gav det ædle egenskaber. Dets sind var sundt, og alle dets evner og kræfter var harmonisk afstemt. Men ved syndefaldet blev disse egenskaber fordærvet. Synden har vansiret og næsten udsløttet Guds billede i mennesket. Det var for at råde bod herpå, at frelsesplanen blev lagt, og at mennesket fik en prøvetid. Den store hensigt med livet er at føre mennesket tilbage til det fuldkomne stade, som det befandt sig på ved sin skabelse. Dette er livets hovedhensigt. Det er forældres og læreres opgave at tjene dette guddommelige formål, når de tilrettelægger ungdommens uddannelse. Når de gør det, er de "Guds medarbejdere". – PP 309 (1890).

Alle evner skal udvikles. – Mennesker har fået alle deres åndelige, sjælelige og legemlige evner af Gud, for at de skal stræbe efter (360) at nå så langt som overhovedet muligt. Men vi skal ikke søge at nå dette høje mål blot for vor egen skyld. Vi skal ligne Gud, og hans fornemste karakteregenskab er kærlighed. Vi skal benytte hver eneste evne og egenskab, som Skaberens har skænket os, til hans ære og til menneskehedens højnelse. Når vi gør det, bruger vi vore evner på den reneste, ædleste og lykkeligste måde. – PP s. 310 (1890).

Sand uddannelse er bred. – Sand uddannelse er mere end at tage en bestemt slags studium. Det er bredtfavnende. Det inkluderer den harmoniske udvikling af alle fysiske og mentale evner. Den lærer kærlighed og frygt for Gud og en beredelse for at udføre livets pligter trofast. – CT 64 (1913)

Alsidig udvikling til enhver opgave. – De, der ønsker at være Guds medarbejdere, må stræbe efter fuldkommenhed såvel i legemlig som i åndelig henseende. Sand uddannelse består i at dygtiggøre de fysiske, åndelige og moralske kræfter til udførelsen af enhver opgave; den består i at opøve legeme, sind og sjæl til tjeneste for Gud. Det er en sådan uddannelse, der vil bestå og føre til evigt liv. – K1 343 (1900).

Alle kræfter skal nå deres højeste potentiale. – Gud har planlagt at colleget i Battle Creek skal nå en højere norm for intellektuel og moralsk dannelse, end nogen anden af den slags institutioner, i vort land. Den unge bør oplæres i, at det er nødvendigt at opdyrke deres fysiske, mentale og moralske kræfter, så de ikke blot kan nå de færdigheder indenfor videnskab, men, ved et grundigt

Guds-kundskab, kan uddannes til at forherlige ham; så de kan udvikle en symmetrisk karakter og blive rede til at gøre nytte i denne verden og opnå moralsk udmærkelse for det evige liv. – *Vidnesbyrdene* 4 425 (1880).

Al slags videnskundskab er magt. – Skolerne der er oprettet iblandt os, medfører alvorlige (361) ansvar, fordi betydningsfulde ansvar er involverede. Vore skoler er på en særlig måde et skuespil for engle og mennesker. En videnskabskundskab er af al slags er kraft, og det er Guds mål at der skal undervises i avanceret videnskab på vore skoler, som en forberedelse på det arbejde der går forud for de afsluttende scenerne af jordens historie. Sandheden skal gå ud til jordens yderste grænser, ved agenter der er oplært til arbejdet. Men så længe videnskabskundskaben er en magt, er den kundskab som Jesus i person kom for at bibringe verden, så var det evangeliets kundskab. Sandhedens lys skulle glimte sine klare stråler ud til jordens yderste dele, og antagelsen eller afvisningen af Guds budskab er forbundet med sjælenes evige skæbne. – RH, 1. dec., 1891. (FE 186.)

Unge skal være tænkere. – Ethvert menneske, der er skabt i Guds billede, er udstyret med evner, der er beslægtet med Skaberens evner: personlighed, evne til at tænke og til at handle. De mennesker, i hvem denne kraft udfolder sig, er de mænd, der står med et ansvar, der er de ledende inden for store foretagender, og som øver indflydelse på karakteren. Det er den rette uddannelses opgave at udvikle disse evner, at oplære de unge til at være tænkende mennesker og ikke blot et spejlbillede af andre menneskers tanker.

I stedet for at begrænse deres studium til det, som mennesker har sagt eller skrevet bør de studerende vises hen til sandhedens kilder, til de store felter, der står åbne for forskning både i naturen og i åbenbaringen. De bør overveje pligtens og skæbnens store kendsgerninger og sjælen vil udvikle sig og blive styrket. I stedet for uddannede svæklinge kan læreanstalterne komme til at udsende mænd, som er i stand til at tænke og handle, mænd, der er omstændighedernes herre og ikke deres slave, mænd, som har en vid horisont, klare tanker og deres meningers mod. – Ud 17 (1903).

Sand uddannelse udvikler karakter. – Uddannelse og oplæring af unge er et vigtigt og alvorligt arbejde. Det store formål skulle være at udvikle karakteren rigtigt, så den enkelte kan (362) udrustes til at udføre det nuværende livs pligter og til sidst i fremtiden komme ind i det evige liv. Evigheden vil afsløre den måde dette arbejde er blevet udført på. Hvis prædikanter og lærere havde en klar fornemmelse af deres ansvar, ville vi se en anden tilstand i verden i dag. Men de er for snæversynede og har ikke store hensigter. De indser ikke betydningen af deres arbejde eller dets følger. – *Vidnesbyrdene* 4 418 (1880).

Den største værdi, er at opbygge karakter. – Eleverne (på Avondaleskolen) arbejder hårdt og trofast. De opnår kraftens styrke og i fasthed så vel som musklernes aktivitet. Det er den rigtige uddannelse der vil bringe unge mennesker frem fra vore skoler der ikke er svage og virkningsløse, der ikke har en ensidig uddannelse, men en alsidig fysisk, mental og moralsk oplæring.

Karakterens bygmestre må ikke glemme at lægge grunden som vil skabe en uddannelse af største værdi. Det vil kræve selvopofrelse, men det må gøres. Den fysiske oplæring vil, hvis det gøres ordentligt, berede for åndelig beskatning. Men den ene alene vil altid udgøre et utilstrækkeligt menneske.

Den fysiske belastning forbundet med åndelige anstrengelser holder sindet og moralen i en mere sund tilstand, (242) og et langt bedre arbejde kan gøres. Med den oplæring vil elever komme ud af vore skoler udannet til det praktiske liv, og i stand til at sætte deres intellektuelle evner til den bedste brug. Fysisk og mental udøvelse må være forbundet hvis vi vil være retfærdige overfor vore studerende. Vi har arbejdet på dette plan her (Australien) med fuldstændig tilfredshed, til trods for de vanskeligheder som eleverne måtte arbejde under. – SpT serie A, nr. 4, s. 16, 27. aug., 1895. (Vidnesb f. præd. s. 241.)

Mange forstår ikke sande principper. – Mange studerende har så travlt med at afslutte deres uddannelse at de ikke er grundige med noget af det de påtager sig. Få har mod og selvkontrol nok til at handle (363) efter princip. De fleste studerende forstår ikke uddannelsens sande formål, og handler ikke efterpå efter dette formål. De bruger deres tid på at studere matematik og sprog, medens de forsømmer et studium der er langt vigtigere for livets lykke og fremgang. Mange som kan udforske jordens dybder med geologi eller rejse hen over himlene med astronomer, viser ikke den mindste interesse for deres egne legemers forunderlige mekanisme. Andre kan fortælle præcis hvor mange ben der er i menneskeskelettet og beskrive hvert organ på kroppen præcist, og alligevel kender de ikke til sundhedslovene og sygdomskurerne som om livet blev styret af blind skæbne, i stedet af en bestemt urokkelig lov. – ST, 29. juni, 1892. (FE 71, 72.)

Uddannelse er ikke af hjernen alene. – Studerende som har fået bogkundskaber uden at kende til praktisk arbejde, kan ikke hævde at have fået en symmetrisk uddannelse. De kræfter som burde være brugt på forretninger af forskellig slags er blevet forsømt. Uddannelse består ikke kun af at bruge hjernen. Fysisk beskæftigelse er en del af den nødvendige oplæring for enhver ung. Der mangler en vigtig del af uddannelsen hvis den studerende ikke får lært at gå ind i nyttigt arbejde. – CT 307, 308 (1913).

Den fysiske og mentale del belastes lige meget. – Meget er blevet sagt og skrevet om vigtigheden af at optræne sindet til dets højeste tjeneste. Dette har nogle gange ført til den mening at hvis forstanden uddannes til at bruge dens bedste kræfter, vil den fysiske og moralske natur styrkes, til udvikling af hele mennesket. Tiden og erfaringen har vist sig at dette ikke passer. Vi har set mænd og kvinder gå frem som kandidater fra college, som på ingen måde kunne bruge den underfulde fysiske organisme, som Gud har givet dem, særlig godt. Hele legemet er indrettet til aktivitet, ikke til passivitet.

(364) Hvis de fysiske kræfter ikke belastes lige så meget som de mentale, belastes sidstnævnte for meget. Hvis ikke alle dele af menneskeorganismen gør sine tildelte opgaver, kan de mentale kræfter ikke bruges efter bedste evne i længere tid. Naturlige magter må beherskes af naturlige love og evnerne må uddannes til at arbejde harmonisk og i overensstemmelse med disse love. Lærerne på vore skoler kan ikke se bort fra nogen af disse enkeltheder, uden at svigte deres ansvar. Stolthed kan få dem til at søge efter en højere verdslig standard efter forstandsmæssig kunnen, så at de studerende kan vise strålende resultater, men kommer det til faste kundskaber, er disse, som er nødvendige mænd og kvinder kan klare sig i enhver nødsituation i livet, kun delvist forberedt til at få livet til at lykkes. Deres mangelfulde uddannelse fører ofte til fiasko, uanset hvilken forretningsopgave de påtager sig. – *Vidnesbyrdene* 5 s. 522 (1889).

Ikke undfly livets byrder. – Lad denne tanke blive indprentet de unge, at uddannelsen ikke tilsigter at lære dem at undgå livets ubehagelige hverv og tunge byrder; men at dens formål er at lette arbejdet ved at lære dem bedre metoder og give dem et højere mål. Lær dem, at livets sande

formål ikke er selv at sikre sig den størst mulige vinding, men at ære deres Skaber ved at udrette deres del af verdens arbejde og ved at række en hjælpende hånd til dem, der er svagere eller mere uvidende. – Ud 223 (1903).

Brug for harmonisk udvikling. – Den rette brug af sig selv er den mest værdifulde lektie, der kan læres. Vi skal ikke blot gøre hjernearbejdet og stoppe der, eller gøre fysiske øvelser og stoppe der; vi skal gøre bedst brug af de forskellige dele der udgør det menneskelige maskineri – hjerne, ben, muskler, hoved og hjerte. – YI, Apr. 7, 1898. (SD 171).

Uvidenheden øger ikke åndeligheden. – Unge mænd burde ikke gå i gang med at forklare (365) skrifterne og holde forelæsning over profetierne når de ikke har kendskab til de betydningsfulde bibelsandheder de prøver at forklare for andre. De kan være mangelfulde i de almindelige uddannelsesgrene og derfor ikke kunne gøre den mængde godt de kunne gøre hvis de havde en god skoles fordele. Uvidenhed er ikke grobund for nogen bekendende Kristi efterfølgers ydmygelse eller åndelighed. Det guddommelige ords sandheder kan bedst påskønnes af en forstandsmæssig kristen. Kristus kan bedst forherliges af dem som tjener ham med forstanden. Det store formål med uddannelse er at sætte os i stand til at bruge de kræfter Gud har givet os på en sådan måde så bibelreligionen bedst fremstilles og der arbejdes for Guds herlighed. – *Vidnesbyrdene* 3 s. 160 (1872).

Uddannelse kræver smertelige anstrengelser. – Lærere bør lede eleverne til at tænke og til selv at forstå sandheden klart. Det er ikke nok, at læreren forklarer og at eleven tror; forskertrangen må vækkes og eleven må ledes til at udtrykke sandheden med sine egne ord og således gøre det klart, at han indser dens vægt og gør anvendelse deraf. Ved omhyggelig anstrengelse bør de livsvigtige sandheder således indprentes i sindet. Dette kan måske blive en langsom fremgangsmåde; men den er mere værd end en hastig gennemgang af vigtige emner uden tilbørlig overvejelse. Gud forventer, at hans institutioner skal overgå verdens; for de er hans repræsentanter. Mænd, der har en sand forbindelse med Gud, vil vise verden, at et mere end menneskeligt redskab, står ved roret. – *Vidnesbyrdene* 6 154 (1900).

Sæt veldefinerede landemærker op. – Lad de unge sætte veldefinerede landemærker op, hvorved de kan vejledes i nødsituationer. Når en krise kommer kræver det aktive, veludviklede fysiske kræfter og et klart, stærkt, praktisk arbejdende sindelag; når et vanskeligt arbejde skal udføres, hvor hvert slag tæller, og forvirringer kun imødekommes ved at søge visdom fra Gud, så besvarer de unge (366) som har lært at overvinde vanskeligheder med et alvorligt arbejde medarbejdernes kald med: "Her er jeg, send mig." Lad unge mænds og unge kvinders hjerter være ligeså klar som krystal. Lad ikke deres tanker være trivielle, men helliget ved dydighed og hellighed. De kan ikke være det på andre måder. Med tankers renhed igennem åndens helligelse, kan deres liv renses, ophøjes og forædles. – Sp1 Serie B, nr. 1, s. 31, 32, juli 1900.

Vigtigt at der dannes rigtige vaner. – Det bør være enhver ungs faste fortsæt at sætte høje mål for alle hans livsværks planer. Sæt den standard, som Guds ord frembringer, ind i din styring for alle ting. Dette er den kristnes største pligt, og det bør også være den største fornøjelse. Opelsk respekt for dig selv fordi du er Kristi indkøbte ejendom.

Succesen med at danne rigtige vaner, fremgang i det som er ædelt og rigtigt, vil give dig en indflydelse som vil være til værdi. Lev for noget ved siden af selvet.

Hvis dine motiver er rene og uselviske, hvis du altid ser efter et arbejde, som nogen må gøre, hvis du altid er årvågen på at vise venlig opmærksomhed og udføre samvittighedsfulde handlinger, bygger du samvittighedsløst på dit eget monument. Dette er det arbejde som Gud kalder alle børn og unge at gøre. – SpT serie B, nr. 1, s. 32, juli 1900.

Selvunderholdning er en vigtig del af uddannelsen. – Mange studerende ville, mens de tilegner sig en uddannelse, opnå en meget værdifuld opøvelse, hvis de selv kunne betale deres underhold. I stedet for at pådrage sig gæld eller være afhængige af, at deres forældre måtte nægte sig noget, burde unge mænd og unge kvinder selv klare sig. På denne måde ville de komme til at forstå pengenes værdi og tidens, kræfternes og mulighedernes værdi og ville blive langt mindre fristet til at dyrke tomme og ødsle vaner. Når de således havde tilegnet sig en lærdom i økonomi, flid, selvfornægtelse, praktisk forretningssans og en fast viljekraft, ville dette vise sig at være en meget vigtig del af deres udrustning til at (367) tage kampen for tilværelsen op. Og hvis den studerende havde lært at hjælpe sig selv, ville det være et stort skidt hen imod at beskytte læreanstalterne mod den byrde af gæld, som så mange skoler har måttet kæmpe imod, og som har medvirket så stærkt til at lamme deres fulde brugbarhed. – Ud 223 (1903).

Uddannelse former et socialt netværk. – Samfundet er i uorden hele verden over, og en grundig reform er nødvendig. Den undervisning, som gives de unge, skal skikke og danne hele samfundet. – Slf s. 412 (1905).

Brug for skoler til at lære landbrug. – På denne måde kunne også vore skoler blive en virksom hjælp til at skaffe de mange arbejdsløse beskæftigelse. Tusinder af hjælpeløse og forsultne mennesker, der daglig er medvirkende til at øge forbryderverdenens rækker, kunne tjene deres brød og leve et lykkeligt, sundt og uafhængigt liv, hvis man kunne få dem til at udrette et dygtigt og flittigt arbejde inden for landbruget. – Ud 220 (1903).

Uddannelsen fortsætter gennem livet. – Fra Kristi skole graduerer de studerende aldrig. Der er både unge og gamle blandt de studerende. Dem som giver agt på den guddommelige læreres undervisning går hele tiden frem i sjælens visdom, forfinelse og ædelsind, og derved er de forberedt til at gå i den højere skole, hvor væksten vil fortsætte ud i evigheden. – CT 51 (1913).

Sande ambitioner. – Kære unge, hvad er målet og hensigten med jeres liv? Er I ambitiøse for en uddannelse så I kan få et navn og en position i verden? Har I tanker I ikke tør give udtryk for, at I en dag må stå på den intellektuelle storheds højdedrag; så I kan sidde i rådgivende og lovgivende forsamlinger og hjælpe med at udfærdige love til nationen? Der er ikke noget galt i at trætte efter dette. Enhver af jer vil afsætte jeres mærke. Ingen af jer bør være tilfreds med middelmådige mål. Sæt høje mål og spar ikke på kræfterne for at nå standarden. – RH, 19. aug., 1884. (FE 82.)

(368) **Den allervæsentligste kundskab.** – De unge bør gå fremad så hurtigt og så vidt, som de kan i deres erhvervelse af kundskaber. . . . Lad dem meddele deres kundskaber til andre, efterhånden som de selv lærer. På denne måde vil de styrke deres evner og lære at bruge dem. Værdien af deres uddannelse bestemmes af den brug, som de gør af deres kundskaber. En lang tid anvendt til studium, uden at man gør sig nogen som helst anstrengelse for at meddele andre, hvad man har lært, viser sig ofte snarere at være til skade end til gaven for sand udvikling. I hjemmet som i skolen bør elevernes bestræbelse gå ud på at lære at studere og at meddele til andre den kundskab, han har erhvervet. Hvad hans kald end er, bør han både være en discipel og en lærer, så længe han lever. – Slf 407 (1905).

Den nødvendigste uddannelse vore unge kan få i dag, og som vil udruste dem for højere grader i skolen deroppe, er en uddannelse som vil lære dem at åbenbare Guds vilje for verden. – RH, 24. okt., 1907. (FE 512.)

Den nødvendigste kundskab er kundskaben om Gud og om den, som han har udsendt.

Ethvert barn og enhver ung person bør kende sig selv. Han bør have kendskab til den fysiske bolig, som Gud har givet ham, og de love, hvorved denne kan bevares i sund tilstand. Alle bør være grundigt fortrolige mod de almindelige skolefag, og de bør have en industriel uddannelse, der vil gøre dem til mænd og kvinder, som besidder praktisk dygtighed, skikkede til at udføre livets almindelige pligter. Hertil bør komme undervisning og praktisk erfaring i forskellige grene af missionsarbejde. – Slf 407 (1905).

"Hvilken 'universitetsuddannelse' kan stilles lige med dette?" – »Nær er Herrens dag, den store, . . . « Og der er en verden, som må advares! Tusinder . . . af de unge og ældre burde vie sig til dette arbejde Enhver kristen pædagog bør opmuntre de unge der er betroet til ham, og stå dem bi under deres forberedelse til at gå ind i rækkerne.

(369) Der findes ingen arbejdsgren, hvor det er muligt for de unge at opnå større goder. . . . De er englernes medarbejdere eller rettere: de er de menneskelige virkemidler, ved hvis hjælp englenerne kan udrette deres tjeneste. Engle taler med deres stemmer og arbejder med deres hænder. Og de mennesker, der arbejder og samvirker med de himmelske kræfter, nyder godt af deres opdragelse og erfaring. Hvilken »universitetsuddannelse« kan sammenlignes med dette? – Ud 272 (1903).

At videregive kundskab er absolut nødvendig. – Det er nødvendig for at fuldføre deres uddannelse at de studerende har tid til missionsarbejde – tid til at blive fortrolig med familiers åndelige behov, i samfundet omkring dem. De bør ikke belastes med studier så de ikke har tid til at bruge den kundskab de har fået. De bør opmuntres til at lave alvorligt missionsarbejde, for dem i vildfarelse, blive bekendt med dem og bringe dem til sandheden. Ved at arbejde ydmygt, søge visdom fra Kristus, bede og våge i bøn, kan de give andre den kundskab, som har beriget deres liv. – CT 545, 546 (1913).

Sektion IX Legemets og sindets indbyrdes forhold

Kap. 39 – Harmonisk handling i hele personligheden er nødvendig.

Et mystisk internt forhold. – Mellem sindet og legemet består der en hemmelighedsfuld og vidunderlig forbindelse. De påvirker hinanden. At bevare legemet i en sund tilstand for at udvikle dets kræfter, således at enhver del af det levende maskineri kan virke harmonisk, bør være vort livs

vigtigste studium. At forsømme legemet er at forsømme sindet. Det kan ikke tjene, Gud til ære, at hans børn har sygelige legemer eller et forkrøblet sind. – *Vidnesbyrdene* 3 s. 485, 486 (1875).

Harmonien er afhængig af enstemmigheden til fastsatte love. – Skaberværkets harmoni afhænger af, at alle væsener, ja, alt, levende som livløst, er i fuldkommen harmoni med Skaberens lov. Gud har fastsat love til at lede ikke blot alle levende væsener, men alle foreteelser i naturen. Alt er undergivet bestemte love, som ikke kan tilsidesættes. Men mens alt i naturen styres af naturlove, er kun mennesket ansvarligt over for moralloven på denne jord. – PP 26 (1890).

En harpe med tusinde strenge. – Det er ikke kun ens privilegium, men ens hellige pligt at forstå at Guds (374) love har oprettet sig i dem. . . . Og eftersom de forstår menneskekroppen til fulde, . . . vil de søge at underlægge deres legemer under sindets ædlest kræfter. De vil betragte legemet som en forunderlig struktur, formet af den Uendelige Designer, og givet i deres varetægt, at holde denne tusindestrengs harpe i harmoniens samspil. – HR, Sept, 1871. (ML 148.)

Alle dele i en fuldkommen helhed. – Men vi er alle repræsenteret som lemmer af legemet, forenet i Kristus. I dette legeme er der forskellige lemmer og et lem kan ikke udrette nøjagtig det samme som andre. Øjne er til at se med og de kan under ingen omstændigheder udføre ørernes arbejde, som er at høre; ej heller kan ørerne tage mundens sted, munden kan heller ikke udrette næsens arbejde. Alligevel er alle disse organer nødvendige for det fuldkomne hele og arbejde i en skøn harmoni med hinanden. Hænderne har deres opgaver og fødderne deres. En skal ikke sige til den anden: "Du er ringere end mig;" hænderne skal ikke sige til fødderne, "Vi har ikke brug for jer;" men alle er forenede i legemet til deres specielle arbejde og burde respekteres lige med andre, idet de bidrager til den fuldkomne helheds velbefindende og nytte. – *Vidnesbyrdene* 4 128 (1876).

Harmonisk udvikling for både mental og moralske evner. – Forbedring af sindet er en opgave vi skylder os selv, samfundet og Gud. Men vi bør aldrig finde midler til at fremme forstanden på bekostning af det moralske og åndelige. Og det er kun ved den harmoniske udvikling af både mentale og moralske evner at den højeste fuldkommenhed for begge kan opnås. – RH, 4. jan., 1881.

Mangel på harmonisk handling bringer sygdom. – Det er mangel på harmoniske handlinger i menneskeorganismen som fører til sygdom. Indbildningskraften kontrollerer andre dele af kroppen, til skade for disse. Alle dele af systemet må arbejde i harmoni. De forskellige dele af kroppen, især dem der er langt fra hjertet, bør have en fri blodcirkulation. Lemmerne gør en vigtig del og bør have særlig opmærksomhed. – SpT Serie B, nr. 15, s. 18, 3. april, 1900. (CH 587.)

(375) **En forringet evne skader helheden.** – Hvis en evne får lov til at slumre eller ikke bliver brugt rigtigt, bliver Guds hensigt ikke opfyldt. Alle evnerne skal have en god udvikling. Der må værnes om hver enkelt, fordi hver enkelt har tilknytning til de andre og alle må de tages i brug, for at sindet kan få den rette balance.

Hvis blot en eller to evner bliver udviklet og bruges til stadighed, fordi jeres børn vælger at sætte sindets kræfter ind på noget bestemt på bekostning af andre åndsevner, vil børnene som voksne få et uligevægtigt sind og en uharmonisk karakter. De vil blive dygtige og stærke på ét område, men meget mangelfulde på andre områder, som er lige så vigtige. De vil ikke blive velkvalificerede mænd og kvinder. Deres mangler vil være åbenbare og vil skæmme hele karakteren. – *Vidnesbyrdene* 3 26 (1872).

Når prædikanter, skolelærere og elever til stadighed anspænder tankerne med studier og lader legemet forblive uvirksomt, anstreges de nerver, der er tilknyttet sindsstemningerne, medens bevægelsesnerverne er uvirksomme. Alt slid går ud over åndslivets organer, hvorfor disse overanstreges og svækkes, medens musklerne mister deres kraft som følge af mangel på beskæftigelse. Der er ingen tilbøjelighed til at anspænde musklerne ved udførelse af legemligt arbejde, fordi anstrengelse forekommer besværlig. – *Vidnesbyrdene* 3 490 (1875).

Formaning om overarbejde. – Husk at mennesker må bevare sit Gudsgivne forstandstalent ved at holde det fysiske maskineri harmonisk i gang. Daglig motion er nødvendig for at nyde et godt helbred. Det er ikke arbejde men overarbejde, uden hvileperioder som, der bryder folk ned, bringer deres livskræfter i fare. De som overarbejder når hurtigt til det punkt hvorved de arbejder på en håbløs måde.

Arbejdet for Herren, gøres med glæde og med mod. Gud ønsker at bringe ånd, liv og (376) håb ind i vort arbejde. Hjernearbejde bør have den passende opmærksomhed for enhver del af det menneskelige maskineri, i lige forhold med belastningen. Fysisk og mental anstrengelse vil, om de kombineres klogt, holde hele mennesket i en kondition som Gud kan acceptere. . . .

Bring håbefuldhed, mod og elskværdighed ind i dagens arbejde. Overarbejd ikke. Det er langt bedre at lade nogle ting være ugjort, som var planlagt for nogle få dage, end at forsømme sig selv og blive overbebyrdet, og miste det mod der skal til for at udføre den næste dags opgaver. Overtræd ikke naturens love, så du ikke mister kræfter til efterfølgende dag. – *Brev* 102, 1903.

Råd til en som overdriver sit sprog. – Ud fra det lys som Gud har givet mig, ved jeg at der har udviklet sig en åndelig deformitet i dig. I stedet for at fremstille de rigtige principper og korrekte vaner på en fejlfri måde, samler du dig selv forestillinger og principper som udelukker dig og alle som tager del i denne og samme ånd, fra de himmelske sale. Dit sind deformeres efter den måde du behandler det på. Jeg beder dig indstændigt at ændre helt på dette. Stop al overdreven snak, for det ødelægger sindets harmoni.

Kroppen behøver omhyggelig pasning, så den holdes i sund tilstand. Således behøver sindet at holdes i streng disciplin, så det ikke udvikles urimeligt i nogle ting og utilstrækkeligt i andre. Selv om disse påvirkelige organer ikke er synlige for dine øjne, hvor du kan se den skade, som du gør mod dine intellektuelle kræfter og hvor megen regulering de behøver, er du ikke klar over den skade du forvolder dem. Du bevarer usunde teorier, og dit sind dannes efter at tjene disse teorier.

Den måde du misleder dit mentale maskineri på udtømmer det for energi. Men du kan ikke se hvilken skade dette gør. Før eller siden vil de venner der er hos dig, se den ugunstige udvikling i dine (377) tanker og handlinger. Din mave begynder at bevidne sindets handling. Et symmetrisk og veldisciplineret sind vil ændre fordøjelseskrafterne til det bedre. – *Brev* 29, 1897.

Harmonien skaber flere kræfter (råd til en mand). – Vi kan ikke alle have samme sindelag, heller ikke opføde de samme ideer; men een skal være til gavn og velsignelse for den anden; at der er een, som lider mangel, kan en anden dække behovet. Du har visse mangler i karakter og naturlige tilbøjeligheder som gør at du har brug for at komme i kontakt med et anderledes tænkende mennesker, så du selv kan blive afbalanceret. I stedet for at lede så arrogant, burde du rådføre dig med din kone og træffe fælles beslutninger. Du opmuntrer ikke til selvstændige anstrengelser på din

families side; men hvis dine særlige anvisninger ikke gennemføres omhyggeligt, finder du for ofte fejl hos den skyldige. – *Vidnesbyrdene* 4 128 (1876).

Lavere tilbøjeligheder skal være under kontrol. – "Vi er medarbejdere sammen med Gud." (1. Korinter 3,9). Mennesker skal udvirke sin egen frelse med frygt og bæven; for det er Gud, som virker i ham, både at ville og gøre Hans behag. Gud giver mennesker fysiske og mentale kræfter. Ingen er overflødige. Ikke een skal misbruges eller mishandles. De lavere tilbøjeligheder skal holdes under kontrol af de højere kræfter. *Brev* 139, 1898.

Legemets og sindets sundhed. – Daniels liv er et inspirerende eksempel på, hvad en helliggjort karakter er. Det er en anskuelsesundervisning for alle, og især for de unge. En nøje opfyldelse af Guds krav er befordrende for både legemets og sjælens sundhed.

For at nå den højeste grad af åndelige og intellektuelle færdigheder er det nødvendigt at søge visdom og styrke fra Gud og iagttage streng afholdenhed i alle livsvaner. I Daniels og (378) hans venners erfaring har vi et eksempel på princippet sejr over fristelsen til at tilfredsstille appetitten. Det viser os, at unge mennesker med religiøse principper kan sejre over kødets lyster og forblive tro mod Guds krav, selv om det koster dem et stort offer. – RH, Jan 25, 1881. (Dvl 25.)

Et sundt liv foretrækker karakterfuldkommenhed. – Et rent, sundt liv er det bedste for at udvikle kristen karakter og for udviklingen af sindets og legemets kræfter. – RH, 1. dec., 1896. (CH 41.)

Sind, sener og muskler arbejder harmonisk. – Ved at bruge vore kræfter ordentligt, i deres fulde omfang, til den nyttigste beskæftigelse, og holde alle organer sunde, og beskytte alle organer så sind, sener og muskler arbejder harmonisk, kan vi gøre den bedste tjeneste for Gud. – YI, 7. april, 1898.

Lykke er frugten til at alle kræfter arbejder harmonisk. – Dem som tjener Gud i videnskab og sandhed vil være et særskilt folk, forskellig fra verden. Deres mad vil være tilberedt, ikke for at opmuntre grovædere eller tilfredsstille en forvansket smag, men for at sikre sig selv den største fysiske styrke, og den bedste mentale tilstand som følge deraf. . . .

Vor himmelske Fader har beriget os med helsereformens velsignelse, så vi kan ære Ham ved at adlyde de krav Han stiller os. . . . Den harmoniske og sunde aktivering af alle kroppens og sindets kræfter resulterer i lykke; jo mere ophøjet og forædlet kræfterne er, des renere og ublandet er lykken. – RH, 29. Juli, 1884. (CH 50, 51.)

Glædens indflydelse. – Guds folk har mange lektier at lære. De vil få fuldkommen fred hvis de vil vedholde sindet hos Ham, som er for klog til at fejle, og for god til at gøre dem skade. De skal gribe genspejlingen (379) fra Guds smil, og genspejle det til andre. De skal se hvor meget solskin de kan bringe ind deres liv, som omgiver dem. De skal holde sig nær til Kristus, så nær at de sidder sammen med Ham som Hans små børn, i en liflig og hellig enhed. De skal aldrig glemme at når de får Guds hengivenhed og kærlighed, er de højtideligt forpligtet til at bringe den videre til andre. Derved udøver de en opmuntrende indflydelse over andre, som velsigner alle, der kommer inden for deres rækkevidde, kaster lys over deres stivej. – *Brev* 40, 1903. (MM 45.)

Kap. 40 – Kroppen påvirker sindet

Tæt forhold mellem sind og krop. – Der er en meget intim forbindelse imellem sjælen og legemet, og lydighed mod de love, der styrer vore legemsfunktioner, er forudsætningen for, at vi kan nå en høj moralsk og intellektuel standard. – PP 311 (1890).

Mentale anstrengelser påvirkes af psykisk livskraft. – Vi bør søge at bevare alle vore kræfters livskraft for at udrette det arbejde der er foran os. Hvad der end forringer den psykiske livskraft, så svækker det de mentale anstrengelser. Derfor bør al arbejde, der ikke er sundt for kroppens helbred, straks undgås.

Den store apostel siger: »Jeg er hård ved min krop og tvinger den til at lystre, for at jeg, der har prædikeret for andre, ikke selv skal blive forkastet.« Vi kan ikke fastholde helligelsen til Gud, og samtidig skade vort helbred ved at bevidst føje forkerte vaner. Selvfornægtelse er en af betingelserne, ikke kun adgang til Kristi tjeneste, men fortsætte derved. Kristus erklærede selv i et umiskendeligt sprog, om discipelskabets betingelser: "Hvis nogen vil komme efter mig, lad ham fornægte sig selv, og tage sit kors op, og følge efter Mig."

(381) Hvor mange er der dog ikke som kalder sig selv kristne er uvillige til at udvise selvfornægtelse, endog for Kristi skyld. Hvor ofte er kærligheden til skadelige udsvævelser ikke stærkere end ønsket til et sundt sind i et sundt legeme. Dyrebare timer til prøvetid bruges, gudsgivne midler bortødsles, for at behage øjet og tilfredsstille appetitten. Sædvaner holder tusindvis i trældomsåg til det jordiske og sensuelle. Mange er villige fanger; de ønsker ikke en bedre position. – ST, 1. juni, 1882.

Den skarpsindige magt mellem rigtigt og forkert. – Alt, hvad der svækker vore fysiske kræfter vil også svække forstanden, så den vanskeligere kan skelne mellem ret og uret. Vi får svært ved at vælge det gode og at ville det, som vi ved er ret. – Kl 364 (1900).

Forkerte vaner afføder fordrejede begreber. – Bror ____, du dvæler ved dig selv. Du ser mange ting i et fordrejet lys. Du mistænker andre mennesker, med stor mistillid og jalousi og tænker ondt. Du tror at alle er opsat på at ruinere dig. Mange af disse prøvelser kommer fra dig selv. Mange af tingene har du konstrueret til at skade dig forsætligt, selvom dette er længst væk fra den virkelige sandhed. Du gør dig selv størst skade ved din forkerte handlemåde.

Du er din største fjende. Din forkerte levevaner bringer blodet ud af balance, og sender blodet direkte til hjernen, og så ser du tingene i et fordrejet lys. Du er hurtig og har et højt temperament, og du har ikke lært selvkontrol. Din vilje og din optræden virker rigtig for dig. Men hvis du ikke ser dine karaktermangler og vasker dine klæder og gør dem hvide i Lammets blod, vil du visselig miste evigt liv. Du elsker sandhedens teori, men du lader den ikke hellige dit liv. Du fører ikke de sandhedsprincipper du som bekender ud i din daglige opførsel. – *Brev 27*, 1872.

Fysiske levevaner påvirker hjernen. – Hjernen er hele menneskets lille fæstning. Forkerte fysiske vaner påvirker (382) hjernen og forhindrer de mål som de studerende ønsker – en god mental disciplin. Medmindre de unge er velbevandret i videnskab hvordan der passes på kroppen såvel som på sindet, vil de ikke få succes med deres studium. Studier er ikke hovedårsagen til mentale kræfters nedbrud. Hovedårsagen er forkert mad, uregelmæssige måltider, manglende motion og manglende

agtpågivenhed for øvrige helselove. Når vi gør alt vi kan for at bevare sundheden, så kan vi bede til Gud i tro om han vil velsigne vore anstrengelser. – CT 299 (1913).

Peter og sind/krop-forholdet. – Apostlen Peter forstod forholdet mellem sind og krop og hævdede sin advarende stemme for sine brødre: »I kære, jeg formaner jer til som udlændinge og fremmede at holde jer fra kødets lyster, som fører krig mod sjælen.« (1.Pet. 2,11) Mange betragter denne tekst som blot en advarsel imod tøjlesløshed; men det har en bredere mening. Den forbyder enhver skadelig tilfredsstillelse af appetitten eller lidenskab. Enhver forvansket appetit bliver en krigsførende lyst. Vi fik appetitten til et godt formål, ikke for at blive dødens tjener ved at være forvansket, og derved degenereres til "lyster, som fører krig mod sjælen." [*Se næste kapitel, "Kost og sindet."*] – CTBH 53, 54. 1890. (CD 166, 167.)

Misbrug af fysiske kræfter bringer nervesystemet ud af balance. – Misbrug af vore fysiske kræfter vil afkorte den tid, vi har til at benytte livet til forherligelse af Gud, og det gør os uskikkede til at fuldføre den gerning, Gud har givet os at gøre. Ved at tillade os at danne forkerte vaner ved at gå sent i seng, ved at tilfredsstille appetitten på sundhedens bekostning lægger vi grunden til et dårligt helbred. Ved at forsømme passende legemsbevægelse, ved at overanstrenge vore åndelige og fysiske kræfter sætter vi nervesystemet ud af ligevægt.

De, der på denne måde forkorter livet og gør sig uskikkede til at udføre deres gerning, fordi de ikke tager hensyn til naturens love, røver (383) fra Gud, og de røver også fra deres medmennesker. Anledningerne, som de havde til at være til velsignelse for andre, netop den gerning, som Gud sendte dem ind i verden for at udføre, har de ikke kunnet benytte som følge af deres handlemåde, og de har gjort sig uskikkede til at udføre selv det, som de kunne have udrettet på kortere tid. Vi er skyldige over for Herren, når vi berøver verden noget godt på grund af vore dårlige vaner. – Kl 364 (1900).

Dovenskab svækker hjernekræften. – Grunden til at unge har så lidt hjerne- og muskelstyrke er fordi de ikke gør så meget nyttigt arbejde. »Se, din søster Sodomias brøde var overmod; brød i overflod og sorgløs tryghed blev hende og hendes døtre til del, men de rakte ikke den arme og fattige en hjælpende hånd; de blev hovmodige og øvede vederstyggelighed for mine øjne; derfor stødte jeg dem bort, så snart jeg så det.« (Ezekiel 16:49, 50). – *Vidnesbyrdene* 4 s. 96 (1876).

Sindet slapper af ved manuelt arbejde. – Hele organismen trænger til den styrkende indflydelse af bevægelse ude i fri luft. Nogle timers legemligt arbejde hver dag ville bidrage til at forny de fysiske kræfter og bringe det trætte sind hvile. – *Vidnesbyrdene* 4 s. 264, 265 (1896).

Bade giver krop og sind kraft. – Uanset om en person er syg eller rask, er åndingen mere fri og lettere hvis bade praktiseres. Ved dette bliver musklerne mere fleksible, sindet og legemet får på samme måde kraft, forstanden bliver klarere og hver evne bliver livligere. – *Vidnesbyrdene* 3 s. 70 (1872).

Hvile eller stimulanser. – Forkerte fysiske levevaner skader hjernen, og hele systemet kommer i uorden. En anstrengelse kan måske støtte de trætte nerver med stimulanser, men dette vil ikke fjerne vanskelighederne.

Medmindre der sker en forandring, medmindre det er erkendes med forstanden at man er nød til at lade hjernen (384) hvile i stedet for stimulanser, vil menneskeagenten miste selvkontrol og vanære Guds sag. – *Brev 205*, 1904.

Sindet i fredfuld hvile. – Vi bør hellige mere tid til ydmyg og alvorlig bøn til Gud, for visdom til at opdrage vore børn til Herrens opfostring og formaning. Sindets sundhed er afhængig af kroppens sundhed. Som kristne forældre er vi bundet til at optræne vore børn med henblik på livets love.

Hos Kristus vil de opnå styrke og håb, og vil ikke trænges med hvileløs længsel, efter noget til at sprede tankerne og tilfredsstille hjertet. De har fundet den Højt bekostede Perle, og sindet før fredfyldt hvile. Deres fornøjelser er af ren, ophøjet og himmelsk karakter. De har ingen smertelige reflekser, ingen samvittighedsnag. Sådanne fornøjelser svækker ikke kroppen eller udmatter sindet, men giver sundhed og livskraft til begge. . . .

Himlens beboere er fuldkomne, fordi Guds vilje er deres glæde og største fryd. – *Und Ms 93*.

Kap. 41 – Kosten og sindet

Hjernen må være sund. – Hjernen er sindets organ og redskab, og styrer hele kroppen. For at andre dele af organismen kan være sunde, må hjernen være sund. Og for at hjernen kan være sund må blodet være rent. Hvis blodet ved rigtige spise- og drikkevaner kan holdes rent, vil hjernen få den rette næring. – *SpT serie B*, nr. 15, s. 18, 13. apr., 1900.

Hjernen forsynes med liv og styrke. – Menneskeorganismen er et forunderligt stykke maskineri, men den kan godt komme til skade. . . . Forvandlingen af mad til godt blod er en forunderlig proces, og alle menneskevæsener bør have forstand på dette emne. . . .

Hvert organ i kroppen samler sin næring for at holde forskellige dele i gang. Hjernen må forsynes med sin del, benene med sin del. Den store Mesterbygger er i gang hvert øjeblik, forsyner hver muskel og væv, fra hjernen til fingerspidser og tåspidser, med liv og styrke. – *Brev 17*, 1895.

Resultatet af at lade hånt om naturens love. – Gud har givet dette folk stort lys, men vi er dog ikke stillet uden for (386) fristelsens område. . . . En syg – tilsyneladende meget samvittighedsfuld, men dog forblindet og selvgod – erklærer åbent sin ringeagt for de livets og sundhedens love, som guddommelig nåde har ledet os, som et folk til at antage. Den pågældendes mad må tilberedes på en måde, som tilfredsstiller hans abnorme krav. Hellere end at sidde ved et bord, hvor der serveres sundhedsmæssig føde, besøger han restauranter, fordi han der uhæmmet kan føje sin appetit. Medens han med veltalenhed forfægter afhold, sætter han sig ud over dets grundlæggende principper. Han vil gerne opnå bedring, men undslår sig for at erhverve den på bekostning af selvfornegetelse.

Denne mand tilbeder ved en fordærvet appetits alter. Han er en afgudsdyrker. De kræfter, der kunne være anvendt til Guds ære, om de var blevet helliget og forædlet, svækkes og bliver til ringe nytte. Et pirreligt sind, en forvirret hjerne og nerver i ulave hører med blandt følgerne af hans ringeagt for naturens love. Han er udygtig, upålidelig. – *Vidnesbyrdene 5* s. 196, 197 (1882).

Tæt forbindelse mellem maden og sindet. – I forbindelse med Peters formaning at vi skal "lægge mådehold til udholdenhed" blev jeg i min tale henvist til sundhedsreformens velsignelser, og fordelene der opnås ved brug af rette kombination af enkel og nærende mad. Der bør dvæles ved den nøje sammenhæng mellem hvad der spises/ drikkes og så det der understøtter sindets og temperamentets tilstand. Vi kan ikke tillade at der udvikles et dårligt temperament ved forkerte levevaner. – *RH*, 12. juli, 1906.

Eftergivenhed er den største årsag til mental svaghed. – Eftergivenhed over for appetitten er den vigtigste årsag til legemlig og åndelig svækkelse og ligger ved roden af den svaghed, som viser sig overalt. – *Vidnesbyrdene* 3 s. 487 (1875).

Sindet forvirres ved upassende kost. – Maden om sabbatten bør ikke være rigere eller mere afvekslende end de øvrige dage. Den bør snarere være mere enkel og man bør spise mindre, så (387) at tankerne kan være klare og modtagelige for åndelige ting. Forspisning gør hjernen omtåget. Man kan høre de mest dyrebare ord uden at sætte pris på dem, fordi sindet er blevet omtåget af en uheldig kost. Mange har vanæret Gud mere, end de tror, på grund af forspisning om sabbatten. – *Vidnesbyrdene* 6 s. 357 (1900).

Satan styrer sindet igennem appetitten. – Igennem appetitten styrer Satan sindet og hele mennesket. Tusindvis som kunne have levet, er gået i graven af fysisk, mentale og moralsk skibbrud, fordi de har brugt alle deres kræfter på at føje appetitten. – *CTBH* 37, 1890. (CD 167.)

Fordøjelsesorganerne påvirker livets lykke. – Fordøjelsesorganerne har en vigtig del at gøre for vor livslykke. Gud har givet os forstand så vi kan lære hvad vi skal bruge som mad. Skal vi ikke, som følsomme mænd og kvinder, studere om de ting vi spiser vil være i orden, eller om de skaber vanskeligheder? Folk som har en bitter mave har ofte en bitter natur. For dem er det som om alt går dem imod, og de er tilbøjelig til at være vrantne og irritable. Hvis vi vil have fred iblandt os selv, bør vi være mere opmærksom på en fredfuld mave end vi er. – *MS* 41, 1908. (CD 112.)

Et livskraftigt sind er afhængig af kroppen (*Råd til skrivere og prædikanter*). – Adlyd sundhedsreformens principper og uddan andre til at følge dem. Sindets sundhed er i stor grad afhængig af kroppens sundhed, og kroppens sundhed er i stor grad afhængig af den måde det levende maskineri bliver behandlet på. Spis kun den mad som holder din mave i den sundeste tilstand.

Når det gælder kost må du grundigere lære filosofien at tage vare på dig selv. Indret dit arbejde sådan at du får dine måltider på regulære tidspunkter. Du må udvise særlig omhu i denne (388) sag. Husk at leve sandheden, sådan som den er i Jesus, kræver megen selvdisciplin. – *Brev* 297, 1904.

Uregelmæssige tidspunkter og ryggesløs uopmærksomhed på sundhedslovene. – Sindet bliver ikke træt eller nedbrydes så ofte på grund af ihærdigt arbejde og hårde studier som det gør af forkert mad på forkerte tidspunkter og ryggesløs uopmærksomhed på sundhedslovene. . . . Uregelmæssige spise- og sovetider udmarver hjernens kræfter. Apostelen Paulus erklærer at han som vil have succes med at nå en høj standard i gudsfrygt må være mådeholden i alt. I spise, drikke og klædevaner, alt har direkte forbindelse med åndelig vækst. – *YI* 31. maj, 1894.

Overbelastes maven svækkes sindet. – Og der bør advares mod at spise for meget, selv af den sundeste kost. Naturen kan ikke anvende mere end det, der kræves for at vedligeholde legemets,

forskellige organer, og det overskydende hæmmer organismen. Mange studerende formodes at være brudt sammen på grund af for hårdt studium, mens den virkelige årsag er forspisning. Så længe der tages det rette hensyn til sundhedens love, er der kun ringe fare for at overanstrenges hjernen; men i mange tilfælde af såkaldt nervesammenbrud er det overfyldning af maven, der trætter legemet og svækker sindet. – *Ud 207* (1903).

Efterladenhed sløver sindets ædlere følelser. – Efterladenhed over for appetitten, i form af overbespisning er frådseri. Den store variation af mad, der ofte tages ved et måltid, er nok til at skabe uorden i maven, og uorden i temperamentet. Derfor forlanger Gud af ethvert menneske at samarbejde med Ham, så ingen overskrider Hans rigtige grænser mod overbespisning eller tage del i upassende madvarer. Denne eftergiveness styrer de dyriske tilbøjeligheder, og sløver sindets ædlere følelser. Hele mennesket forneds, og den menneskelige agent bliver til slave for appetitten, ved at forkæle og føje sine egne lave og sensuelle lidenskaber. – *MS 113*, 1898.

(389) **Overbespisning avler glemsomhed og tab af hukommelse (råd til en frådser).** – Du er en frådser når du er ved bordet. Det er en stor årsag til din glemsomhed og tab af hukommelse. Du siger ting jeg ved du har sagt, og så vender du helt om og siger at du sagde noget helt andet. Dette ved jeg, men forbigik det, som det sikre resultat for overbespisning. Hvad skal det gavne at sige sådan? Det vil ikke afhjælpe det onde. – *Brev 17*, 1895. (CD 138.)

Overbespisning sløver sindsbevægelserne. – [se "Råd om diæt og mad", "overbespisning", s. 131-142.] – Umådeholden spise, også af mad af god kvalitet, vil få en lammende indflydelse på organismen og vil sløve de finere og helligere følelser. Streng mådehold i spise og drikkevaner er vigtigst for sundhedsbevarelsen og de livsvigtige øvelser på alle kroppens funktioner.

Strengt mådehold i livsvaner i forening med brug af musklerne såvel som af åndsevnerne vil bevare både åndelig og legemlig styrke og give udholdenhed til prædikanter, til redaktører og til alle andre, der fører et stillesiddende liv. Trods al vor bekendelse til helsereformen spiser vi som et folk for meget. Eftergiveness over for appetitten er den vigtigste årsag til legemlig og åndelig svækkelse og ligger ved roden af den svaghed, som viser sig overalt. – *Vidnesbyrdene 3 487* (1875).

Begræns variationen af mad. – Vi må vise omsorg for fordøjelsesorganerne og ikke påtvinge dem en stor variation af mad. Han som forspiser sig med mange forskellige slags mad til et måltid, pådrager sig selv skade. Det er vigtigere at vi spiser det der stemmer over ens med os, end det som vi smager ved hvert ret der sættes foran os. Der er ingen dør i vor mave hvor vi kan se ind, og holde øje med hvad der sker; så vi må bruge vort sind, og slutte fra årsag til virkning. Hvis du føler at alt er gået op i en spids, (390) og alt lader til at gå galt, er det måske fordi du lider som konsekvens af at spise stor variation mad. – *MS 41*, 1908. (CD 111,112)

Guds plan for os. – Gud ønsker at vi, med streng mådehold, skal holde tankerne klare og skarpe, så vi er i stand til at skelne mellem det hellige og almindelige. Vi bør prøve at forstå medfølelsens uforlignelige og forunderlige videnskab og Guds godgørenhed. Dem som spiser for meget og dem som spiser usund mad pådrager sig selv vanskeligheder, og gør sig selv uegnet til Guds tjeneste. Det er farligt at spise kød, for dyr lider af mange dødelige sygdomme. Dem som vedholder at spise kød af dyr ofrer det åndelige for en fordærvet appetit. Deres legemer bliver fulde af sygdom. – *MS 66*, 1901.

Den intellektuelle aktivitet forringes ved tunge kødspiser. – De intellektuelle, moralske og fysiske kræfter forringes ved en vanemæssig anvendelse af kødspiser. Kødspisning bringer forstyrrelse i organismen, omtåger åndsevnerne og afstumper de moralske følelser. – *Vidnesbyrdene* 2 s. 64 (1900).

Det vi spiser formindsker den intellektuelle aktivitet. – Vi er sammensat af det vi spiser, og spises der meget kød vil de intellektuelle aktiviteter formindskes. Studerende vil udrette meget mere med deres studier hvis de aldrig smagte kød. Når den dyriske del i mennesket styrkes ved at spise kød, vil de intellektuelle kræfter formindskes i samme grad.

Et religiøst liv kan få mere fremgang og fastholdes hvis kødet lægges bort, for denne kost stimulerer til intense aktiviteter, lystens tilbøjeligheder og svækker den moralske og åndelige natur. "Det kødelige . . . [fører krig] imod det åndelige, og det åndelige imod det kødelige. (*Galaterne* 5,17).

Vi behøver meget at opmuntre og opelske rene og enkle tanker og styrke de moralske kræfter (391) frem for de lavere og kødelige kræfter. Gud, hjælp os til at vågne op af vor selvføjede appetit! – *Brev* 72, 1896. (*MM* 277, 278)

Madspisning og menneskenaturen. – Som en generel ting, giver Herren ikke sit folk kødspiser i ørkenen, fordi han vidste at brugen af denne kost vil fremkalde sygdom og opsætsighed. For at tilpasse menneskenaturen og aktivere de højere kræfter i sindet, fjernede Han dem fra døde dyrs kød. – *MS* 38, 1898. (*CD* 375.)

Følgerne af at spise svinekød. – Det er ikke kun den fysiske sundhed der skades ved at spise svinekød. Sindet påvirkes og de finere sanser sløves ved brug af denne uformelige madvare. – *HL* (del 1) 58, 1865. (*CD* 393.)

Ukloge spisevarer diskvalificeres af bedømmelsesudvalget. – Sukker er ikke godt for maven. Det starter en gæring, og dette omtåger hjernen og fører til en gnaven natur. Og det er bevist at to måltider er sundere for organismen end tre. [Se "Antal måltider" i "*Råd og vink*" – side 139-143.]

Hvilken medfølelse er det ikke ofte, når der skal udvises største selvfornægtelse, hvor maven er overbebyrdet med en masse usund mad, som ligger der for at nedbrydes. Mavens problemer påvirker hjernen. Han der er uforsigtig med hvad han spiser indser ikke at han har diskvalificeret sig selv til at give kloge råd, diskvalificeret sig selv til at lægge planer for det som fremmer Guds sag bedst. Men sådan er det. Han kan ikke se de åndelige ting, og til rådsmøder, hvor han skulle sige ja og amen, siger han nej. Han gør sig argumentationer der er langt væk fra det markerede. Den mad han har spist har sløvet hans hjernekræfter.

Føjes selvet nedgraderes menneskeagenten som sandhedsvidne. Den taknemmelighed vi viser Gud for (392) Hans velsignelser, er så meget påvirket af maden der kommer i maven. Føjelighed over for appetitten er årsag til splid, strid disharmoni og mange andre ondt. Der siges utålmodige ord og gøres uvenlige gerninger, uærlig praksis følges og lidenskaber udvises – og alt dette fordi hjernens nerver er syge af den misbrug der efterhånden har samlet sig i maven. – *Ms* 93, 1901.

Kaffe påvirker mentale og moralske kræfter. – Kaffe er skadelig at føje sig til. Det opirrer sindet for en tid, . . . Men eftervirkningen er udmattelse, kaste om kuld, og lammelse af de mentale,

moralske og fysiske kræfter. Sindet bliver afkræftet, og hvis der ikke gøres noget bestemt for at overvinde denne vane, mindskes hjerneaktiviteten permanent. – *CTBH* 34, 1890. (*CD* 421.)

Fejlagtig spising fører til fejlagtig tænkning. – Legemets sundhed må betragtes som væsentlig for vækst i nåden og for at erhverve et roligt temperament. Hvis vi ikke drager passende omsorg for maven, vil udfordringen af en retskaffen moralsk karakter blive hindret. Hjernen og nerverne står i forbindelse med maven. Forkert mad og drikke fører til en forkert tankegang og handling. – *Vidnesbyrdene* 9 160 (1909).

Den høje påskønnelse af forsoningen sløves. – Når vi opfører os på en måde der mindsker den mentale og fysiske livskraft – i spise, drikke eller i nogle af vore vaner – vanærer vi Gud, for vi berøver Ham den tjeneste Han forlanger af os. Når vi føjer appetitten på bekostning af sundheden eller når vi føjer os i vaner der formindsker vor vitalitet eller menneskelige livskraft, kan vi ikke påskønne forsoningen så højt og vurdere de evige ting rigtigt. Når vore sind er omtågede og delvis lammede af sygdom, overvindes vi nemt af Satans fristelser. – *Brev* 27, 1872.

Tænk for meget på mad. – Det er umuligt at foreskrive kvantiteten af mad i vægtmål, for det som skal (393) spises. Det er ikke tilrådeligt at følge denne proces, for derved bliver sindet selvcentreret. Der bliver alt i alt for meget at tænke på med spise og drikke. Dem som ikke gør maven til en gud vil passe nøje på appetitten. De vil spise enkel og nærende mad. . . . De vil spise langsomt og vil tygge deres mad grundigt. Efter at have spist vil de motionere ordentligt i den frie luft. Disse behøver aldrig at bruge tid på at afmåle præcise kvanter.

Der er mange som har båret på tunge ansvar for om madens mængde og kvalitet kan give organismen den rette næring. Nogle, især dyspeptikere, har bekymret sig så meget om deres rejsebillet, om de har fået tilstrækkeligt med mad til at nære organismen med. De har gjort skade mod det hus de bor i, og vi er bange for om de har ødelagt sig selv for dette liv. – *Brev* 142, 1900.

Spis efter din bedste dømmekraft, slap da af. – Der er nogle, som stadig besværes af frygt for, at maden skal volde dem skade, ligegyldig hvor enkel og sund den er. Til sådanne ønsker jeg at sige: Tro ikke, at maden vil skade jer; tænk slet ikke på det; spis i overensstemmelse med jeres bedste skøn, og når I har bedt Herren om at velsigne maden til jeres legemes bestyrkelse, så tro, at han hører jeres bønner, og vær rolige. – *Slf* 327 (1905).

Umådeholden personer kan ikke være tålmodige. – Der er gode grunde til hvorfor der er så mange nervøse kvinder i verden, der beklager sig over fordøjelsesvanskeligheder, med efterfølgende onder. Årsagen har fulgt op af virkningen. Det er umuligt for umådeholdne personer at være tålmodige.

Mange lader ikke til at forstå det forhold at sindet understøtter kroppen. Hvis organismen er i fare på grund af forkert mad, påvirkes hjernen og nerverne, og ubetydelige ting irriterer dem som er berørt deraf. Små vanskeligheder (394) er trængsler for dem, der tårner sig op. Personer i den situation er ikke i stand til at oplære deres børn ordentligt. Deres liv vil mærkes af yderligheder, nogle gange meget eftergivende andre gange hårde, kritiserer over småting, der ikke behøver opmærksomhed. – *HL* (del 2) 41, 1865. (2SM 434)

Fordøjelsesproblemer fører til irritabilitet. – En mave med fordøjelsesproblemer bliver altid irritabel. En sur mave leder til et surt temperament. Din krop må holdes i ave hvis du skal gøre den

til et møde-tempel for Helligåndens iboen. . . . Spis sparsomt, også af den sunde mad. Dyrk moderat motion, og du vil føle at dit liv står til regnskab. – *Brev 27*, 1872.

Usund mad bedøver samvittigheden. – I helsereformen har vore folk gået et par skridt tilbage. Satan ser at han ikke kan have så stor magt over sindene når appetitten kontrolleres, som når den føjes, og han arbejder hele tiden på at lede mennesker til føjelighed. Under indflydelse af usund mad bedøves samvittigheden, sindet formørkes, og dets modtagelighed over for indtryk forringes. . . .

Vil vort folk se og mærke synden forvanske appetitten? Vil de fralægge sig al skadelig eftergivenhed, og bruge de midler der spares derved sprede sandheden? – *Und Ms 132*.

En definition på mådeholdne spisning. – Afholdenhedens principper bør udstrækkes til at omfatte mere end alkoholiske drikke. Det er ofte lige så skadeligt for sundheden at bruge stimulerende og ufordøjelig mad, og en sådan kost lægger i mange tilfælde grunden til drikfældighed. Sand afholdenhed lærer os at afstå fuldstændig fra alt, hvad der er skadeligt, og at bruge det, der er sundt med fornuft. Der er kun få, der til fulde forstår, hvor meget deres spisevaner har at gøre med deres sundhed, deres karakter, deres indsats i denne verden og deres evige skæbne. Appetitten bør altid være under moralens (395) og fornuftens kontrol. Legemet bør være sindets tjener og ikke omvendt. – *PP 290* (1890).

Undgå yderligheder. – De som forstår sundhedslovene, og som ledes af principper, vil undgå enhver yderlighed til nogen af siderne. De vælger deres kost ikke blot for at tilfredsstille appetitten, men for at opbygge legemet; de søger at bevare alle deres evner og kræfter i den bedst mulige tilstand for at kunne udføre det ædleste arbejde for Gud og mennesker. Deres appetit står under fornuftens og samvittighedens herredømme, og de belønnes med sjælelig og legemlig sundhed. Medens de ikke på stødende måde påbyder andre deres anskuelse, så er deres eksempel et vidnesbyrd, der taler til fordel for rigtige grundsætninger. Sådanne mennesker har en vidtrækkende indflydelse til det gode. – *Slf 325* (1905).

Kapitel 42— Sind og sundhed

Sindet kontrollerer hele mennesket — Sindet kontrollerer hele mennesket. Alle vore handlinger, gode eller dårlige, har deres udspring i sindet. Det er sindet som tilbeder Gud og allierer os til himmelske væsener. . . . Alle fysiske organer er sindets tjenere, og nerverne er budbringere der overfører ordrer til alle dele af legemet, leder det levende maskineris bevægelser. . . . Harmoniske handling fra alle dele – hjerne, ben og muskler – er nødvendig for den fulde og sunde udvikling af hele den menneskelige organisme. – *Særlige vidnesbyrd om uddannelse*, 33, c1897. (*Grundsætninger for kristen uddannelse*, 426.)

Elektrisk kraft giver liv til hele systemet. - Hjernens elektriserende kraft, der fremmes gennem sindets virksomhed, er livgivende for hele organismen og er derfor en uvurderlig hjælp til at modarbejde sygdomme. – *Uddannelse 199* (1903).

Kun få erkender sindets kraft over kroppen — Kun få erkender den kraft at sindet har over legemet. En stor del af de sygdomme der kommer over mennesker har sin oprindelse fra sindet og kan kun kureres ved sindets helbredelse. Der er rigtig mange flere end vi forestiller os som er

mentalt syge. Hjertesygdomme gør mange til dyspeptikere, for mentale besværligheder har en lammende indflydelse på fordøjelsesorganerne. — *Vidnesbyrd for menigheden* 3:184 (1872).

Offer for sygelig indbildning — Sindet behøver at blive kontrolleret, for det har den stærkeste indflydelse på helbredet. Indbildningen vildleder ofte og når den får lov, giver den strenge former for sygdomme over den forpinte.

Den årstid der frygtes mest af den blandt disse invalider er vinteren. Faktisk er det ikke kun vinter udendørs, men indendørs, for dem som er tvunget til at bo i det samme hus og sove i det samme rum. Disse er ofre for en sygelig indbildning lukker sig selv inde og lukker vinduerne, for luften påvirker deres lunger og deres hoveder. De bilder sig noget ind; de forventer at blive forkølet og det bliver de. Ingen grunde kan få dem til at tro at de ikke forstår filosofien i det hele. De har ikke forsøgt det som de vil diskutere.

Det er sandt at de har forsøgt den ene side af det spørgsmål, - ved at holde på deres eget, - og alligevel bliver de forkølet hvis det mindste afsløres. Ligeså ømme som babyer er, kan disse ikke tåle noget; alligevel går de videre og fortsætter med at lukke døre og vinduer og holde sig til kakkelovnen og nyde deres lidelse.

De har med sikkerhed erfaret at deres fremgangsmåde ikke er godt for dem, men har forøget deres vanskeligheder. Hvorfor vil sådanne ikke lade fornuften påvirke dømmekraften og styre indbildningen? Hvorfor ikke nu prøve en modsat-rettet kurs og på en skønsom måde få legemsøvelser og luft uden for døren? — *Vidnesbyrd for menigheden* 2:523-525 (1870).

Sindet hæmmer kredsløbet (råd til en forskræmt sjæl) — Hvis dine tanker er fæstnet på at et bad vil skade dig, har det mentale påtryk givet meddelelse til alle legemets nerver. Nerverne styrer blodcirkulationen derfor er blodet, ved sindsindtryk, begrænset til blodkarrene og de gode virkninger ved et bad mistes. Alt dette er fordi blodet forhindres af sindet og viljen fra at flyde hurtigt og fra (298) at komme til overfladen og opildne, vække og fremme kredsløbet.

For eksempel, kan du føle du bliver kold når du bader. Hjernen sender denne besked til legemets nerver og blodkarrene, i lydighed til din vilje, kan ikke udføre deres gerning og danner en reaktion efter badet. — *Vidnesbyrd for menigheden* 3:69, 70 (1872).

Frugten af et ligegyldigt, drømmende sindelag (råd til en ung kvinde) — Du har en sygelig fantasi. . . . Du optræder som en person uden rygrad. Du lænede dig halvt op ad andre, som er forkert for en dame i andres nærhed. Dit sinds tilstand fører til lathed og til en skræk for motion, skønt dette vil være dit bedste helbrelsesmiddel.

Du vil aldrig helbredes hvis du aldrig lægger denne ligegyldige, drømmeagtig sindstilstand til side og selv rejser dig for at *gøre noget*, for at arbejde før dagen er til ende. Gør det så godt du kan forstille dig det og planlæg. Vend dit sind bort fra romantiske planer. Du blander din religion med en romantisk elskovssyg følelse, som ikke ophøjer, men fornedrer. Det er ikke kun dig selv som er berørt; andre skades af dit eksempel og din påvirkning. — *Vidnesbyrd for menigheden* 2:248, 249 (1869).

Sundheden ofres for følelser (råd til en kvinde med stærk vilje) — Kære str. ___ du har en sygelig fantasi og du vanærer Gud ved at lade dine følelser helt få magten over din forstand og

dømmekraft. Du har en fast vilje, som forårsager, at sindet virker på legemet, sådan at blodomløbet bringes ud af balance og visse organer bliver overfyldt. Du ofrer sundheden for dine følelser. — *Vidnesbyrd for menigheden* 5:310 (1873).

(399) **Mental sygdom kommer af uheldgjort sprog** (kommentarer til en overordnet der har mistet hustru.) — Søster _____ var så betyngtet af sorg at hun har mistet sin fornuft. Jeg spørger: Hvem vil på dommens dag, holdes ansvarlig for at holde lyset borte fra dette menneskesind, som burde skinne i dag? Hvem vil stå til regnskab på Guds dag for det arbejde som skaber sygdom, som pådrog denne sygdom? Hun har lidt i månedsvis, og manden led sammen med hende. Og nu er den stakkels kvinde gået bort, efterlader sig to moderløse børn. Alt dette på grund af uheldgjort tankers værk. — *MS* 54, 1904.

Et overbebyrdet sind forringer sundheden — Brødre har sat penge i opfinderpatent og andre foretagender og har vakt interesse hos andre, der ikke kunne tåle de forviklinger og bekymringer, der følger med sådanne forretninger. Deres ængstede og overanstrengte sind indvirker alvorligt på deres allerede i forvejen sygelige legemer og de henfalder dernæst til modløshed, hvilket udvikles til fortvivlelse. De mister al tillid til sig selv og mener, at Gud har forladt dem og de vover ikke at tro, at han vil være dem nådig. — *Vidnesbyrd for menigheden* 1:304, 305 (1862).

Mental aktivitet afføder sundhed — Gud ønsker at hans delegerede tjenere skal være gode forkyndere, og for at gøre dette må de studere ihærdigt. . . Flittige vaner, et fast greb ovenfra, vil kvalificere dem til deres position som Kristi evangeliums prædikanter. Mental aktivitet vil afføde sundhed, og dette er bedre end et dovent, uordentligt og utrænnet sindelag. Mange bliver værdiløse som prædikanter når de kommer op i alderen. . . . Havde de arbejdet med hjernen, ville de have båret frugt i den høje alder. — *Brev* 33, 1886.

Elektrisk hjernekræfter modstår sygdom — Tænkende mænds sind arbejder for hårdt. De ødsler ofte deres mentale kræfter, medens det højeste mål i andre klasser er fysisk arbejde. Den sidstnævnte klasse (400) bruger ikke sindet. Deres muskler anvendes, medens deres hjerner er frarøvet intellektuel styrke, ligesom tænkende mænd arbejder medens deres legemer er frarøvet styrke og livskraft ved deres forsømmelse af muskler. . . .

Deres indflydelse for det gode er lille i sammenligning med, hvad det kunne være hvis de ville bruge deres hjerne ligeså godt som deres muskler. Denne klasse falder hurtigere, hvis de angribes af sygdomme; organismen vil gøres levende ved hjernens elektriske energi og modstår sygdomme. — *Vidnesbyrd for menigheden* 3:157 (1872).

Klager af misfornøjelse afføder sygdom — Det, som bringer sygdom i legeme og sind hos alle, er utilfredse følelser og misfornøjet græmmelse. De har ikke Gud; de har ikke det håb som når inden for forhænget, og er som et trygt og fast anker for sjælen. Alle, der besidder dette håb, vil rense sig selv, ligesom han er ren. De er fri for hvileløse længsler, græmmelse og misfornøjelse; de går ikke i stadig forventning om noget ondt og ruger ikke over besværlighederne, får de kommer. Men vi ser mange, som har en trængselstid på forhånd; ængstelse præger hvert træk; de synes ikke at finde nogen trøst, men venter i stadig angst på et eller andet frygteligt onde. — *Vidnesbyrd for menigheden* 1:566 (1867).

En vedholdende indstilling er skadelig for sundheden (råd til en forstyrret kvinde) — Herren elsker dig, og bekymrer sig for dig, og når din mand ikke altid er hos dig, har du alligevel et

fremragende kammeratskab på de præmisser som jeres hus er bygget på. Hold ikke dine tanker på et utrætteligt stude; for dette er skæbnesvangert for din sundhed. Du må erkende at ingen andre er i stand til at ordne disse tanker end dig selv.

Du er for hurtig til at se på den modløse side. Dette har været en svaghed i din karakter. Det skader din erfaringer og giver din mand en kedelig erfaring.

Du gruer for meget. Hvad du end kan gøre for at splitte (401) dine tanker fra dit eget selv, på en hvilken som helst måde, så gør dette. Du skal påskønne den store gave fra Jesus Kristus til vor verden, og du må forvente megen fred og trøst og holde af den fuldkomne fred i dit sind. Enhver troende skal ikklædes Kristi retfærdighed, og denne retfærdighed røber bedre ting end Abels blod. — Brev 294, 1906.

Kan ikke tænke rationelt — En elev kan sætte alle sine evner ind på at samle kundskaber; men hvis han ingen gudskundskab har, og hvis han ikke overholder de love, som er nedlagt i hans egen organisme, så ødelægger han sig selv. Ved urigtige vaner mister han evnen til selvurdering; han taber sin selvbeherskelse; han kan ikke ræsonnere sundt om spørgsmål, som er af allerstørste betydning for ham selv. Han er hensynsløs i sin behandling af sind og legeme. Grundet på forsømmelighed med hensyn til at udvikle rigtige grundsætninger ødelægges han både for denne verden og for den tilkommende. — *I den Store Læges Fodspor*, 457, 450 (1905).

Selv-centrerethed er en hindring for genoprettelse [Se kapitel 30, "Selviskhed og selvcentrerethed."] — En af de største hindringer for, at de syge kan komme sig, er, at de tænker på sig selv. Mange mener, at alle burde vise dem sympati og yde dem hjælp, medens det, som de behøver, er at få opmærksomheden vendt bort fra sig selv og tænke på og have omsorg for andre. — *I den store læges fodspor*, 261 (1905).

Spredte tankerne fra selvet — Legemsøvelser vil hjælpe fordøjelsen. Det vil gavne meget at gå ud efter et måltid, holde hovet oprejst, trække skuldrene tilbage og vise mådehold. Sindet vil adspredes fra selvet til naturens skønheder. Jo mindre opmærksomhed maven skal have efter måltidet, jo bedre. Hvis I hele tiden frygter at maden vil skade jer, vil den helt sikkert gøre det. Glem selvet og tænk på noget glædeligt. — *Vidnesbyrd for menigheden 2:530* (1870).

(402) **Gode gerninger frigiver positive kræfter** — Fornøjelsen ved at gøre godt besjæler sindet og dirrer igennem hele legemet. Medens godgørende menneskers ansigter er oplyst af venlighed og deres udtryk viser den moralske sindsophøjelse, kuldkastes de selviske, karrige mennesker der er nedslåede og formørkes. Deres moralske mangler ses i deres ansigtsudtryk. — *Vidnesbyrd for menigheden 2:534* (1870).

Sikkerhed forbedrer sundheden — Når mennesker, som føjer sig i forkerte vaner og syndige skikke, giver efter for den guddommelige sandheds kræfter, genopliver denne sandheden de moralske kræfter, som ellers synes lammede. Den som tager imod, har en stærkere, klarere forståelse end han havde før fastholdt sin sjæl til den evige Klippe. Endog hans fysiske sundhed forbedres når han indrømmer sin sikkerhed i Kristus. Denne særlige Guds velsignelse der hviler over modtageren, er i sig selv sund og styrkende. — *Kristen mådeholdenhed og bibelhygiejne*, s. 13, 1890. (*Råd om sundhed*, s 28)

Beroligende virkning af passende arbejdsforhold. (Råd til en overbebyrdet leder) – Det er ikke op til mig at udstikke en bestemt arbejdsmetode. Men om muligt bør du arbejde på nogle steder hvor dit sind holdes i jævn balance, hvor du kan være fredfuld og stille, hvor du ikke vil rådføres med mange spørgsmål. Det er ikke bedst for dig at have ledelsen over så mange ting. Dit sind bør ikke overbebyrdes. Dette vil være til stor skade for dig. Når der sættes så mange forviklinger på dig, presser blodet til dit hoved, og du giver plads til så stor intensitet at din sundhed bringes i fare.

Sæt om muligt dig selv der, hvor du vil få lidt at bekymre dig om, over andres arbejde . . . Hvis du skulle påtage dig disse bekymringer, som indebærer store interesse, vil forvirring komme som resultatet af planlægning og ledelse af mange ting, vil ikke være til gavn for dig selv, eller for interesserne i Guds sag.

(403) Dem, som vil pålægge dig forskellige pligter der kræver omhyggelig ledelse, begår en fejltagelse. Dit sind behøver at være roligt. Du skal gøre et arbejde som ikke skaber gnidninger i dit sind. Du skal have god samvittighed i Guds frygt, efter bibelens standard, og du skal forbedre til stadighed, så du på ingen måde er uegnet til det arbejde Gud har givet dig at udrette. — *Brev 92*, 1903.

Et roligt sind er vejen til sundhed — Forvisningen om at man gør det rette er den bedste medicin for syge legemer og sjæle. Guds særlige velsignelse hviler på ham som får sundhed og styrke. Den, som har fået sit sind beroliget og tilfredsstillet i Gud, er på den rette stivej til sundhed. At have en forvisning om at Herrens øjne er på os og at hans ører er åbne for vore bønner er faktisk en tilfredsstillelse. At vide at vi har en Ven, som aldrig begår fejl og som vi kan betro alle sjælens hemmeligheder til, er et privilegium som ord ikke kan beskrive. — *Vidnesbyrd for menigheden* 1:502 (1867).

Kærlighed, håb og glæde er nødvendig for sundheden. — For at blive helt sunde må vore hjerter fyldes med håb kærlighed og glæde.— SpV serie A, nr. 15, s. 18, 3.apr, 1900. (Råd om sundhed, 587.)

Kristus er svaret — Mange lider langt mere af sjælssygdomme end af legemlige sygdomme og de vil ikke finde hjælp før de kommer til Kristus, livets kildeudspring. Klager over, træthed, ensomhed og misfornøjelser vil da ophøre. Tilfredsstillende glæder vil give sindet livskraft og sundhed og livgivende energi til legemet. — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:579 (1881).

Kapitel 43—Sindets og åndelig sundhed

(404) **Frugter af åndeligt liv** — Det åndelige liv giver dens indehaver det som hele verden søger efter, men som aldrig kan opnås, uden fuldstændig overgivelse til Gud. — *Brev 121*, 1904.

Legeme, sind og sjæl får gavn af samfund med Gud — I kundskaben om Gud har al sand kundskab og virkelig udvikling deres kildeudspring. Hvor vi end vender os hen inden for den fysiske, den sjælelige eller den åndelige verden, og hvad vi end skuer, med undtagelse af syndens fordærvelse, så åbenbares denne kundskab. Hvilken retning inden for forskningen vi end følger med det oprigtige formål at nå til sandheden, bliver vi bragt i berøring med den usynlige, mægtige

visdom, som virker i og gennem det alt sammen. Menneskets forstand bliver bragt i forbindelse med Guds tanker, det begrænsede med det uendelige. — *Uddannelse*, 14 (1903).

Kærlighed til Gud er nødvendigt for sundheden — Gud er den store omsorgsnyder for det menneskelige maskineri. Når vi passer på vore kroppe må vi samarbejde med Ham. Kærlighed til Gud er absolut nødvendigt for liv og sundhed.—*SpV Serie A, nr. 15*, s 18, 3. apr., 1900. (*Råd om sundhed*, 587.)

Kroppens sundhed er vigtigt for sjælens sundhed — Gud anerkendes som vor tilværelses ophav. Det liv som Han har givet os, skal der ikke spørges med. Hensynsløse levevaner for kroppen, afslører en hensynsløs moralkarakter. Kroppens sundhed skal betragtes som absolut nødvendig for at vokse i nåden, et jævnt temperament. — *MS 113*, 1898.

Gode gerninger fremskynder sundheden — Gode handlinger er en dobbelt velsignelse, idet de gavner både yderen og modtageren. Bevidstheden om at have handlet ret er en lægedom af bedste slags for dem, som er syge på sjæl og legeme. Når man er fri og lykkelig i sjæl og sind ved tanken om veludførte pligter og ved tilfredsheden af at kunne bringe andre lykke, så vil dette have en opmuntrende, opløftende indflydelse og bringe nyt liv ind i hele ens væsen. — *I den Store Læges Fodspor*, 261 (1905).

Gudsfrygt i harmoni med sundhedslovene — Dem som vandrer på visdommens og hellighedens sti finder at “gudsfrygten er nyttig til alt og har forjættelse både for det liv, som nu er, og for det, som kommer.” 1. Tim. 4,8 De er i live over for livets virkelige glæder og ikke trængt med nyttesløse beklagelser over at misbruge timer eller formøkkede bange anelser, ligesom verdslige ofte er når de ikke splittes af nogle spændende fornøjelser. Gudsfrygt er ikke i konflikt med sundhedslovene, men er i harmoni med dem. Herrens frygt er grundlaget for al virkelig fremgang. — *Kristen mådehold og bibelhygiene*, 14, 1890. (*Råd om sundhed*, 29.)

Konstant kamp imod onde forestillinger — Enhver, der ønsker at få del i den guddommelige natur, bør forstå at værdsætte den kendsgerning, at han må undfly den fordævelse, som lysterne har bragt ind i verden. Der må hele tiden være en alvorlig kamp mellem sjælen og sindets onde forestillingsverden. Der må være en stadig modstand mod fristelse til synd i tanke eller handling. Sjælen må bevares fra enhver plet ved tro på ham, som (406) er i stand til at bevare dig fra at falde.

Vi burde grunde over skrifterne og tænke nøgternt og oprigtigt over ting, der angår vor evige frelse. Jesu uendelige barmhjertighed og kærlighed, det offer, han har bragt for vor skyld, kalder på den største alvorlige og højtidelige overvejelse. Vi burde dvæle ved vor kære Frelsers og Talsmands egenskaber. Vi burde prøve at forstå betydningen af frelsesplanen. Vi burde grunde over hans opgave, som kom for at frelse sit folk fra deres synder. Ved bestandig beskuelse af det himmelske vil vor tro og vor kærlighed blive stærkere. — *The Review and Herald*, 12. juni, 1888,

Skade på sundheden svækker moralske kræfter — Det som skader sundheden, formindsker ikke kun den fysiske livskraft, men påvirker også de mentale og moralske kræfter. — *I den store læges fodspor*, 128 (1905).

Eftersom sjæl og sind får udtryk gennem legemet, er både sjælelig og åndelig kraft i høj grad afhængig af fysisk styrke og aktivitet. Alt, hvad der fremmer legemlig sundhed, fremmer også udviklingen af en stærk karakter og et ligevægtigt sind. — *Uddannelse*, 197 (1903).

Legemet er medium for sind og sjæl. — Legemet har stor betydning for den åndelige og sjælelige udvikling og dermed for karakterdannelsen. Det er derfor, at sjælelfjenden tager sigte på at svække og nedværdige legemet, når han frister menneskene. Hvis han har held med sig her, er det ofte ensbetydende med, at hele mennesket kommer i det ondes vold. Hvis ikke de fysiske kræfter står under en højere magts kontrol, vil de uundgåeligt føre os ud i fordærv. Legemet skal underkastes de ædlere instinkter. Lidenskaberne skal kontrolleres af viljen, og denne skal igen kontrolleres af Gud. Fornuftens kongelige magt skal være helliget ved Guds nåde og øve kontrollen over livet.

Både åndsevnerne og den fysiske styrke kontrolleres (407) af uforanderlige love. Ved at styrke vore evner kan mennesket vinde sejr over sig selv, sine egne tilbøjeligheder, magter, "verdenscherskerne i dette mørke" og "ondskabens ånde-magter i himmelrummet". Ef. 6,12. — *Profeter og konger*, 238 (1917).

Sindet får vital livskraft igennem hjernen — Herren vil have at vore sind er klare og skarpe, i stand til at se pointerne i Hans ord og tjeneste, gøre Hans vilje, være afhængige af Hans nåde, have god samvittighed med i Hans arbejde og være taknemmelig. Den slags glæde ansporer blodcirkulationen. Livsvigtig energi tildeles sindet igennem hjernen; derfor må hjernen aldrig bedøves ved brug af narkotiske stoffer, eller opildnes af stimulanser. Hjernen, ben og muskler skal aktiveres i samstemmighed så alle kan arbejde som velsmurte maskiner, enhver handler i harmoni, ingen bliver overbebyrdede. — *Brev* 100, 1898.

Fordøjelsesproblemer gør det religiøse liv usikkert. — Sundhedsreformens principper bør bringes ind i enhver kristens liv. Mænd og kvinder som ignorer disse principper kan ikke give Gud en ren, og livskraftig helligelse; for en mave med fordøjelsesvanskeligheder eller en sløv lever gør det religiøse liv usikkert.

Spise kød af døde dyr har en skadelig virkning på åndeligheden. Når kødet gøres til en vigtig fødeartikel, overmandes de højere evner af de lavere lidenskaber. Disse ting er en krænkelse af Gud og er årsag til nedgang i det åndelige liv. — *Brev* 69, 1896.

At gøre det rigtige er den bedste medicin — God samvittighed med rette gerninger er den bedste medicin for syge legemer og sind. Guds særlige velsignelse hviler over den som modtager, er den bedste medicin og styrke. En person hvis sind er stille og mættet i Gud er vejen til sundhed. . . .

Der er dem som ikke nærer en religiøs (408) pligt for at disciplinere sindet til glædefulde emner, så de kan genspejle lys, frem for mørke og tungsind. Denne klasse menneskesind vil enten forsøge deres eget behag, i letsindig snak, latter og spøg og sindet vil hele tiden opstemmes med en række fornøjelser, eller også vil de være nedtrykte, have store trængsler og mentale konflikter, som kun få har erfaret eller kan forstå. Disse personer kan bekende sig til kristendommen, men de bedrager deres egne sjæle. De har ikke den ægte vare. — *Helsereformeren*, marts 1872.

At arbejde for sjæl så vel som legeme — Vore lægemedarbejdere skal gøre alt i deres kraft for at helbrede legemets sygdomme og også sindets sygdomme. De skal våge og bede og arbejde, bringe åndelig såvel som fysisk fortrin til dem som de arbejder for. En læge på vore sanatorier, som er en sand Guds tjener har et stærkt interesseret arbejde at gøre for ethvert lidende menneske, som han kommer i kontakt med. Han skal ikke gå glip anledningen til at pege sjæle til Kristus, kroppen og sindets store helbreder. Enhver læge bør være en dygtig medarbejder i Kristi linier. Interessen for

åndelige ting skal ikke formindskes, ellers kan den kraft, der fæstner sindet til den Store Læge blive opsplittet. — *Brev 223*, 1905.

Den læge som har med forstyrrede menneskers sind og hjerter at gøre — Lægen behøver mere end menneskelig visdom og styrke for at kunne vide, hvordan han skal bringe hjælp i de mange vanskelige tilfælde af lidelser i sind og hjerte, som han må behandle. Er han ukendt med den guddommelige nådes kraft, kan han ikke hjælpe den lidende, men vil forværre vanskeligheden; er han derimod i nær forbindelse med Gud, vil han være i stand til at hjælpe det syge, plagede sind. Han vil kunne henvise sine patienter til Kristus og lære dem at bringe alle deres bekymringer og vanskeligheder til ham, som bærer alles byrder. — *Vidnesbyrd for menigheden 5:444* (1885).

(409) **Kristus oplyser sindet** — Lægen skal aldrig lede sine patienter til at fæstne opmærksomheden på ham. Han skal lære dem at gribe troens hånd, med skælven, som Frelseren rækker ud. Så vil sindet oplyses med det lys der udstråler verdens Lys.— *Brev 120*, 1901.

Sandheden har en udglattende kraft — Den rene sandheds udglattende kraft der kan ses, udføres og fastholdes i alle dens afskygninger, er af en værdi, som intet sprog kan udtrykke for folk, som er leder over sygdom. Hold altid Kristi medfølelse og ømhed frem for den sygdomslidende, og væk deres samvittighed til en tro på hans kraft til at lindre den lidende, og led dem til tro og tillid på Ham, den Store Helbreder, og du vil vinde en sjæl og også ofre et liv.—*Brev 69*, 1898. (.)

Sand religion hjælper med sundhedsgenoprettelsen. (ord rettet til sanatoriegæster der kommer til gudstjeneste) — Kristus er vor Store Læge. Mange mænd og kvinder kommer til denne lægeinstitution [St. Helena Sanitarium] med håb om at få behandling, der vil forlænge deres liv. Det koster dem anselig smerte at komme her.

Hvorfor kan enhver som kommer til sanatoriet for lægehjælp ikke komme til Kristus efter åndelig hjælp? Hvorfor kan du ikke, min bror, min søster nære det håb at hvis du accepterer Kristus, vil han lægge Sin velsignelse til de agenter, der er hvervet til at genvinde jeres sundhed? Hvorfor har I ikke tro til at han vil samarbejde i jeres anstrengelser for helbredelse, fordi Han ønsker at I får det godt? Han ønsker at I skal have en klar hjerne så at I kan påskønne den evige virkelighed; han ønsker at I får sunde sener og muskler så at I kan forherlige Hans navn, ved at bruge din styrke til Hans tjeneste. — *MS 80*, 1903.

Råd til en der er tilbøjelig til melankoli. – Det er jeres pligt at bekrige undertrykkende tanker og (410) melankolske følelser, ligeså meget som det er jeres pligt at bede. Det er jeres pligt at modvirke fjendens agenter, og holde et fast greb på jeres tunges bidsel såvel som jeres tanker. Alle de gange i jeres liv, hvor I behøver nådens strømme, er det når følsomme ophidsede fordøjelsesorganer arbejder, at I er bekymrede og prøvede.

I kan se overrasket til på dette, men det er en slags sværgeren for at hele tiden være opirret og opirre andre ved jeres kværunderen og tungsindige reaktioner. Disse anfald af dårlig fordøjelse er prøvende, men hold fast i tømmerne så I ikke vil sværge til dem som er jeres bedste venner, eller til dem som er jeres fjender. — *Brev 11*, 1897.

Forsikring om Guds anerkendelse — Forsikring om Guds anerkendelse vil fremme fysisk sundhed. Den befæster sjælen imod tvivl, rådvildhed og overordentlig stor sorg som så ofte udmarver livskraft og fremkalder nervesygdomme af den mest svækkende og bedrøvende karakter.

Herren har afgivet løfte i Sit ufejlbarlige ord at Hans øjne skal være over den retfærdige og Hans øre åbent for bøn. — *Livsskildringer af Ellen G. White*, 270, 271 (1915).

Forbindelse mellem synd og sygdom — Mellem synd og sygdom er der en forbindelse, som er guddommeligt bestemt. Ingen læge kan praktisere en måned uden at se eksempler på dette. Han kan ignorere kendsgerningen; hans sind kan være så optaget med andre ting, at det undgår hans opmærksomhed; men hvis han er agtpågivende og ærlig, kan han ikke undgå at lægge mærke til, at synd og sygdom står i samme forhold til hinanden som årsag og virkning. Lægen bør være hurtig til at indse dette og til at handle derefter.

Når han har vundet de lidendes tillid ved at lindre deres plager og bringe dem tilbage fra gravens rand, vil han kunne lære dem, at sygdom er følgen af synd og at det er den faldne fjende, der søger at forlede dem til sundheds- og sjælsødelæggende vaner. Lægen kan indprente dem nødvendigheden af selvfornægtelse (411) og lydighed mod livets og sundhedens love. Særlig i de unges sind vil han kunne indplante rigtige principper.

Gud elsker sine skabninger med en kærlighed, som er både øm og stærk. Han har fastsat naturlovene; men hans love er ikke vilkårlige krav. Ethvert "du skal ikke," enten det gælder fysisk eller moralsk lov, indebærer en forjættelse. Dersom det bliver adlydt, vil velsignelse ledsage vore skridt; bliver det overtrådt, vil fare og ulykke blive følgen. Guds love har til hensigt at bringe hans folk nærmere til ham. Han vil frelse dem fra det onde og lede dem til det gode, hvis de vil lade sig lede; men han vil aldrig tvinge dem. Vi kan ikke fatte Guds planer; men vi kan stole på ham og vi må vise vor tro ved vore gerninger. — *Vidnesbyrd for menigheden* 5:444, 445 (1885).

Evangeliet er kuren mod synd – oprunget malaria— Når evangeliet antages i dets renhed og kraft, så er det et lægemiddel mod de sygdomme, som synden har medført. Retfærdighedens sol står op "med lægedom under sine vinger" (Mal 4,2) Intet af det, verden kan give, formår at læge et sønderbrudt hjerte, give sindet fred, borttage bekymring eller fordrive sygdom. Berømmelse, geni, talenter intet af alt dette er i stand til at glæde det bedrøvede hjerte eller tal at genoprette det forspildte liv. Guds liv i sjælen er menneskernes eneste håb. — *I den Store Læges Fodspor*, 116 (1905).

Himlen er hel sundhed – Det syn der fremholdes af nogen at åndelighed er til skade for sundheden, er Satans sofisteri. Bibelens religion er ikke diametralt modsat kroppens eller sindets sundhed. Guds Ånds indflydelse er den allerbedste medicin mod sygdom. Himlen er al sundhed; og jo mere dybt himmelsk indflydelse erkendes, des mere sikkert vil den troende syge blive helbredt. Kristendommens sande principper er en kilde af uvurderlig lykke åben for alle. Religion er et stadigt kildeudspring hvorfra den kristne kan drikke og aldrig udtømme kilden. – *Kristen mådehold og Bibelhygiejne*, 13, 1890. (*Råd om sundhed*, 28.)

(412) **Religion er den sande helbredelsesvidenskab** — Religion er et hjertets princip, ikke et magisk ord eller et trick for sindet. Se kun på Jesus. Dette er dit eneste håb og din mands eneste håb for at få evigt liv. Dette er den sande helbredelsesvidenskab for legeme og sjæl. Sindet må ikke centreres om menneskets væsen, men om Gud. — *Brev* 117, 1901.

Kærlighed til Genløseren renser for malaria — Sindet er omtåget af sensuel malaria. Tankerne må renses. Hvad kunne menneskene ikke være blevet til, hvis de havde forstået, at det betyder alt for sindets og hjertets kraft og renhed, hvordan de behandler deres legeme.

En sand kristen, erhverver en erfaring som fører til hellighed. Han har ingen som helst skyld hvilende på samvittigheden, eller den mindste fordærvelse i sjælen. Guds lovs åndelige natur med dens begrænsende principper bliver ført ud i livet. Sandhedens lys oplyser hans forstand. En glød af inderlig kærlighed til Frelseren fjerner det smitstof som var kommet imellem sjælen og Gud, Guds vilje er blevet hans vilje, ren, ophøjet, forædlet, og helliggjort. Hans ansigt genspejler Himmelens lys. Hans legeme er et egnet tempel for Helligånden. Hellighed pryder hans karakter. Gud kan omgås fortroligt med ham, for sjæl og legeme er i harmoni med Gud. - *Brev 139*, 1898. (*S.D.A. Bibel kommentaren 7:909.*)

Kristi kærlighed er en genoplivende kraft — Den kærlighed, hvormed Kristus fylder hele vort væsen, er en livgivende kraft. Den bringer lægedom til ethvert ædelt livsorgan til hjernen, til nerverne; den vækker menneskets højeste kræfter til virksomhed; den befrier sjælen fra den skyld og sorg, den ængstelse og bekymring, som fortærer livskræfterne. Den medbringer renhed og sindsro; den bringer sjælen den glæde, som intet på jorden kan forstyrre glæde i den Helligånd, en sundhedsbefordrende, livgivende glæde. — *I den Store Læges Fodspor* s. 117 (1905).

Sektion X — Mental Sundhed

Kapitel 44 — Lovene behersker sindet

(415) **Mennesket er skabt med et fuldstændig afbalanceret sind.** — Herren gjorde mennesket fuldkommet fra begyndelsen. Det blev skabt med et fuldkommet afbalanceret sind, alle dets organer, størrelse og styrke var fuldstændig udviklet. Adam var en fuldkommen mennesketype. Enhver sindsegenskab stod i et rimeligt forhold, hver havde en særlig opgave og alligevel var alt afhængig af andre for det fulde og rette brug af dem alle.—*Vidnesbyrd for menigheden 3:72* (1872).

Skaberen har forordnet sindets love — Han, som skabte sindet og fastsatte dens love, sørgede også for, at den kunne udvikle sig i samklang med dem.—*Uddannelse*, 40 (1903).

Guds store love — Mægtige love styrer naturens verden; men den åndelige verden styres efter grundsætninger ligeså urokkelige. De midler, der tjener til opnåelsen af et bestemt mål, må tages i brug, hvis de ønskede resultater skal opnås. Gud har givet ethvert menneske en gerning afpasset efter vedkommendes evner. Ved opdragelse og øvelse skal menneskene dygtiggøres til at holde stand i kritiske øjeblikke; og der skal visdom til for at anbringe enhver på det rette sted, så at vedkommende (222) må få den erfaring, der vil gøre ham skikket til at bære ansvar. — *Vidnesbyrd for menigheden 9:221, 222* (1909).

(416) **Overtrædelse af naturens love er synd** — En fortsat overtrædelse af naturens love er en stadig overtrædelsen af Guds lov. Den vægt af lidelse og smerte som nu hviler på menneskeheden overalt og den misdannelse, affældighed og åndssvaghed som viser sig alle vegne, gør at verden i dag ligner mere et sygehus end det herlige hjem som den kunne have været efter Guds plan. Den nuværende slægt er svag både mentalt, åndelig og fysisk. Al denne elendighed har samlet sig fra generation til generation, fordi det faldne menneske bryder Guds lov med vilje. Menneskene gør ofte de største synder ved at give efter for fordærvet appetit. — *Vidnesbyrd for menigheden 4:30* (1876).

Overtrædelse bryder harmonien — Den samme magt, som opretholder naturen, virker også i mennesket. De samme store love, som viser både stjernen og atomet vej, behersker menneskelivet. De love, der styrer hjertets funktioner og regulerer den levende strøm af blod ud til legemet, stammer fra den Almægtige, som har domsmyndigheden over sjælen. Fra ham udgår alt liv. Kun i harmoni med ham kan den rette livsudfoldelse finde sted. For alt, hvad han har skabt, er

betingelserne de samme: et liv, der bliver opretholdt ved at modtage Guds liv, et liv, der leves i overensstemmelse med Skaberens vilje. At overtræde hans lov fysisk, sjæleligt eller moralsk, er at bringe sig selv ud af harmoni med universet, at skabe disharmoni, lovløshed og ødelæggelse. — *Uddannelse*, 99, 100 (1903).

Virkningen følger visse årsager — Efter Guds naturlove følger virkning efter årsag med usvigelig sikkerhed. Høsten er et vidnesbyrd om såningen. Her tales der intet hykleri. Mennesker kan narre deres medmennesker og blive rost og belønnet for tjenester, som de ikke har ydet. Men i naturen kan der ikke ske noget bedrag. Høsten fælder en hård dom over den utro bonde. Og i videste forstand gælder dette også i åndens rige.

(417) Det er kun tilsyneladende og ikke i virkeligheden, at det onde sejrer. Barnet, som skulker fra skolen, den unge, som er doven med sine studier, kontoristen eller lærlingen, der svigter i tjenesten for sin arbejdsgiver, manden i en hvilken som helst stilling eller virksomhed, der ikke er tro over for sine største forpligtelser, kan smigre sig med, at så længe uretten ikke opdages, er fordelene på hans side. Men sådan er det ikke. Han narrer sig selv. Livets høst er karakter, og det er denne, som er afgørende for skæbnen, både i dette liv og i det liv, der kommer. — *Uddannelse*, 108, 109 (1903).

Selvbedragets kraft — Frygtelig er selvbedragets magt over menneskesindet! — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:88 (1876).

Sindet har kraft til at gøre forskel — Den menneskelige tanke har fået evne til at skelne mellem ret og uret. Gud har bestemt, at mennesker ikke skal træffe afgørelsen efter en pludselig indskydelse, men ud fra vægtige beviser, ved omhyggeligt at sammenligne skrift med skrift. Hvis jøderne havde set bort fra deres fordomme og sammenlignet de skrevne profetier med de kendsgerninger, der kendetegnede Jesu liv, ville de have opdaget, at der bestod den skønneste harmoni mellem profetierne og deres opfyldelse i den ringe galilæers liv og gerning. — *Den store mester*, s. 311 (1898).

Disciplinede menneskesind er bedre til at holde igen — Skødesløshed og lignende dårlige vaner bør overvindes med det samme. Mange mener at det er nok at undskylde de alvorligste fejltagelser med at sige, at det var en forglemmelse. Men har disse ikke, lige så vel som andre, forstandens brug? Hvis så er da bør de opøve sig i at huske. Det er en synd at glemme, en synd at være skødesløs. Hvis det bliver en vane for dig at være skødesløs og ligegyldig, vil du måske forsømme din egen frelse og til sidst opdage, at du ikke er rede til at gå ind i Guds rige. — *Kristi lignelser*, 378 (1900).

Menneskesind vender sig til passende forhold. — Det er en lov at sindet vil blive indsnævret eller udvidet i forhold til (418) dimensionerne af de ting, sindet beskæftiger sig med. De mentale kræfter vil visse blive indskrænkede og tabe evnen til at gribe Guds ords dybe mening, om de ikke stadigt og ivrigt sættes til at ransage efter sandhed. Sindet vil blive udvidet, dersom det beskæftiger sig med undersøgelsen af forholdet mellem bibelens forskellige emner, idet skriftsted sammenlignes med skriftsted, de åndelige ting med åndelige ord. — *The Review and Herald*, 17. juli, 1888. (*Grundsætninger i Kristen uddannelse*, 127).

Sindet tilpasser sig til hvad det dvæler ved — Sindet følger den lov, at det gradvis tilpasser sig de emner, som det vænnes til at dvæle ved. Hvis det kun er optaget af dagligdags og trivielle ting, forkrøbles og svækkes det, og hvis man aldrig bryder sin hjerne med vanskelige problemer, vil den efter nogen tids forløb næsten fuldstændig miste evnen til at udvikles.

Ingen andre bøger er af så stor værdi som Bibelen, når det gælder uddannelse. I Guds ord finder sindet stof for de dybeste tanker og den højeste stræben. Bibelen er den mest lærerige historie i menneskenes øje. Den er kommet direkte fra den evige sandheds kilde, og dens renhed er blevet bevaret gennem tiderne af en guddommelig hånd. . . .

Her åbenbares vor pligt og målet for vort liv. I Bibelen løftes det tæppe, som skiller den synlige verden fra den usynlige, og vi får lov at se kampen mellem de gode og onde kræfter lige fra syndens

opkomst til sandhedens og retfærdighedens endelige sejr. Og alt dette er blot en åbenbarelse af Guds karakter. Når eleven i ærbødighed dvæler ved Guds ords sandheder, bringes hans sind i kontakt med den Eviges sind. Et sådant studium tjener ikke blot til at forædle karakteren, det vil også i høj grad styrke åndsevnerne. — *Patriarker og profeter*, 310-311 (1890).

Vi forandres ved beskuelse — Det er en lov, som gælder både for forstandens og åndens væsen, at vi forandres ved beskuelse. Sindet omdannes lidt efter lidt ved de emner, tanken får lov at dvæle ved. Det får en lighed med, hvad det er vant til at elske og ære. Mennesket vil aldrig kunne hæve sig højere end til sit eget mål for renhed, godhed eller sandhed. Hvis det sætter selvet som sit højeste ideal, vil det aldrig kunne nå til noget højere. Det vil snarere komme til at synke dybere og dybere. Kun Guds nåde har magt til at ophøje mennesker. Hvis de bliver overladt til sig selv, vil vejen uundgåeligt komme til at gå nedad. — *Den store strid*, 489 (1888).

Loven om det erstattende ønske — Mangelen på fasthed og bestemthed gør stor skade. Jeg kender til forældre, som har sagt: "Det kan I ikke få," og som derpå ved tanken om, at de måske har været for strenge, lod sig formilde og gav barnet netop det, de først havde afslået. Således volder man livsvarig fortræd. Der gælder en betydningsfuld lov for sindet hvad man ikke bør overse at når en ønsket genstand bliver det nægtet med en sådan bestemthed, at alt håb er ude, vil sindet snart holde op med at længes efter den og blive optaget af andre ting. Men så længe der er noget håb om at få den ønskede genstand, vil det gøre forsøg på at få den. — *The Signs of the Times*, 9. februar, 1882. (*Barnet i hjemmet*, 275.)

Overbevisningen søger et udtryk — Det er en Guds lov at hvem som helst, der tror sandheden som den er i Jesus, vil gøre den kendt. Den enkeltes tanker og overbevisninger vil søge efter udtryk. Hvem som helst der værner om utroskab og kritik, hvem som helst der føler sig egnet til at bedømme Helligåndens arbejde, vil sprede den ånd han er optaget af. Det er den utroendes og vantros og modstanderens natur mod Guds nåde der gør dem selv til medfølt og hørt! Når sindet er påvirket af disse principper vil det altid trage efter at lave en plads for sig selv og få tilhængere. Alle der vandrer ved siden af en frafalden person, vil blive gennemsyret af hans ånd i at dele med andre, deres tanker og resultatet af deres egne spørgsmål, og de følelser der foranledigede deres handling; for det er ikke en let sag at undertrykke den grundsætning hvorpå vi handler. — *SpV Serie A, nr. 6*, s 39, 6. juli, 1896. (*Vidnesbyrd for prædikanter*, 290, 291.)

Udtryk styrker tanker og følelser — Det er en naturlov, at vore tanker og følelser (420) opflammes og styrkes, når vi klæder dem i ord. Medens ord udtrykker tanker, så er det også sandt, at tanker følger ord. Hvis vi lagde mere vind på at give vor tro udtryk og frydede os mere over de velsignelser, som vi ved, vi har: Guds store miskundhed og kærlighed, så ville vi have mere tro og større glæde. Ingen tunge kan udtale og intet menneskes tanke kan fatte den velsignelse, der følger med at påskønne Guds godhed og kærlighed. Selv her på jorden kan vor glæde være lig et kildevæld, der aldrig svigter, fordi det får sin næring fra den strøm som flyder fra Guds trone. — *I den store læges fodspor*, 256 (1905).

Sindet har kraft til at vælge — Gud har givet os evnen til at vælge; at anvende denne evne bliver vor sag. Vi kan ikke forandre vore hjerter; vi kan ikke selv kontrollere vore tanker, vore indskydelser eller vore følelser; vi kan ikke selv gøre os rene, skikkede til Guds tjeneste; men vi kan vælge at tjene Gud, og vi kan give ham vor vilje, så vil han virke i os både at ville og at udrette efter hans velbehag. Således stilles hele vor natur under Kristi kontrol. — *I den store læges fodspor*, 179 (1905).

Fristeren kan aldrig tvinge os til at gøre det onde. Han kan ikke herske over sjælene, hvis ikke vi giver os ind under hans herredømme. Viljen må give sit samtykke, troen må slippe sit greb om Kristus, før Satan kan udøve sin magt over os. Men ethvert syndigt begær hos os skaffer ham fodfæste. Hvert punkt, hvor vi ikke lever op til det himmelske forbillede, er en åben dør, hvor han

kan gå ind for at friste og ødelægge os. Og enhver svigten og hvert nederlag fra vor side giver ham anledning til at tale ondt om Kristus. — *Den store mester*, 125 (1898).

Mennesket er en fri moral-agent — For at få den faldne menneskehed til at gøre oprør sagde han [Satan] nu, at det var uretfærdigt af Gud, at han havde tilladt menneskene at overtræde hans lov. Den listige frister sagde: "Når Gud kendte resultatet på forhånd, hvorfor lod han så menneskene blive sat på prøve, synde og bringe elendighed og død ind i verden?"

(421) Der er tusinder i dag, der retter den samme oprørske anklage imod Gud. De indser ikke, at hvis mennesket blev berøvet sin fri vilje, ville det ophøre med at være et fornuftvæsen og blot være en maskine. Det er ikke Guds hensigt at tvinge vor vilje. Mennesket blev skabt med en fri vilje. Ligesom beboerne på andre kloder måtte det underkastes en lydighedsprøve; men det bliver aldrig bragt i en sådan situation, at det er nødt til at give efter for synden. Det bliver aldrig udsat for en fristelse eller stillet på en prøve, som det ikke kan modstå. Gud havde lagt alt så godt til rette, at mennesket aldrig havde behøvet at bukke under i kampen med Satan. — *Patriarker og profeter*, 331, 332 (1890).

Nutiden påvirker fremtidige beslutninger — Hele din fremtid vil påvirkes til det gode eller onde ved den sti du vælger nu. — Brev 41, 1891.

Fortrin der leder til selvets afhængighed — Det har aldrig været Guds hensigt, at det ene menneskes sind skulle være fuldstændig behersket af et andet. . . . De, der gør det til deres mål at oplære deres elever således, at disse kan indse og føle, at evnen til at gøre dem til principfaste mænd og kvinder, skikkede til enhver stilling i livet, ligger hos dem selv, er de nyttigste lærere med den mest varige fremgang. For ligegyldige iagttagere vil deres arbejde måske ikke fremtræde i det fordelagtigste lys og deres gerning bliver måske ikke så højt værdsat som den lærers, der holder sine elevers sind og vilje under absolut kontrol; men elevernes fremtidige liv vil åbenbare, hvilken opdragelsesmetode der er den bedste. — *Vidnesbyrd for menigheden* 3:134 (1872).

Ukontrollerede sind bliver svage — De mentale kræfter bør udvikles til det yderste; de bør styrkes og forædles ved at have åndelige sandheder omkring sig. Hvis sindet får lov til at bare dvæle over ubetydelige ting og hverdagslivets almindelige forretninger, vil det, efter en af de uforanderlige love, (422) blive svagt og overfladisk og mangelfuld i åndelig kraft. — *Vidnesbyrd for menigheden* 5:272 (1885).

Fordomme spærrer for oplysning — Dem som lader fordomme lukke sindet for modtagelse af sandhed kan ikke modtage den guddommelige oplysning. Alligevel, når en opfattelse af skriften bliver præsenteret, (106) spørger mange ikke: Er det sandt - i harmoni med Guds ord? hvem forsvarer det? og hvis det ikke kommer gennem den kanal som behager dem, vil de ikke tage imod det. Så fuldkommen tilfredsstillet er de med deres egne forestillinger så de ikke vil undersøge skrifternes vidnesbyrd med et ønske om at lære, men afslår at blive interesseret, kun på grund af deres fordomme. — *Evangeliets tjenere*, 125, 126 (1893). (*Vidnesbyrd for prædikanter*, 105, 106.)

Lykke beror på fuldstændig overensstemmelse med Guds love — Da kærlighedens lov er grundlaget for Guds styrelse, afhang alle skabningers lykke af, om de var i fuld harmoni med retfærdighedens store principper. Gud ønsker, at alle hans skabninger skal tjene ham i kærlighed – at de skal vise ham en ærefrygt, der udspringer af en forstandig erkendelse af hans karakter. Han bryder sig ikke om tvungen lydighed, og han har givet alle en fri vilje, så vi frivilligt kan tjene ham. — *Den store strid*, 493 (1888).

Kapitel 45 — Individualitet

(423) **Individualitet er en kraft** — Ethvert menneske, der er skabt i Guds billede, er udstyret med evner, der er beslægtet med Skaberens: individualitet, evne til at tænke og til at handle. De

mennesker, i hvem denne kraft udfolder sig, er de mænd, der står med et ansvar, der er de ledende inden for store foretagender, og som øver indflydelse på karakteren. — *Uddannelse*, 17 (1903).

Enhver har en tydelig individualitet — Evangeliet har med enkeltpersoner at gøre. Ethvert menneskevæsen har en sjæl at frelse eller miste. Enhver har en individualitet der er adskilt og udskilt fra alle andre. Enhver må være overbevist for sig selv. Han må tage imod sandheden, anger, tro og adlyde for sig selv. Han må udøve sin vilje for sig selv. Ingen kan gøre dette arbejde i stedet for en anden. Enhver må overgive sig til Gud ved egne handlinger ved guds frygtens mysterium. — *MS 28*, 1898.

Enhed i forskellighed — Det er Herrens plan at der skal være enhed i forskelligheden. Der er intet menneske som kan være kriterium for alle andre mennesker. Jeg er udtrykkeligt blevet instrueret om at Gud har begavet mennesker med forskellige grader af evner (424) og sætter dem så der hvor de kan gøre det arbejde de er egnet til. Enhver medarbejder skal yde sine kollegaer den respekt som han ønsker at vise sig selv. — *Brev 111*, 1903.

Menneskers sindelag er forskellige — Hvorfor behøver vi en Mattæus, en Markus, en Johannes, en Paulus og alle disse andre skrivere som har frembåret deres vidnesbyrd om Frelserens liv under Hans jordiske tjeneste? Hvorfor kunne ikke en af disciplene have skrevet en fuldstændig optegnelse, og derved have givet os en sammenhængende redegørelse af Kristi liv og gerning?

Evangelierne er forskellige, alligevel blander optegnelsen i dem en harmonisk helhed. En skriver bringer ting ind som den anden ikke gør. Hvis disse pointer er nødvendige, hvorfor nævner alle skriver dem så ikke? Fordi menneskers sindelag er forskellige og forstår ikke tingene på præcis samme måde. Nogle sandheder viser sig meget mere stærke hos en personklasses sindelag, nogle pointer viser sig meget mere betydningsfulde for andre. Det samme gælder talere. Nogle talere dvæler ved betragtelige længder om pointer som andre vil gå hurtigt hen over eller vil ikke nævne dem alle. Derved præsenteres sandheden på en mere klart af flere end af én taler. — *MS 87*, 1907.

Individualiteten skal ikke udslettes — Herren ønsker ikke at vor individualitet skal udslettes, det er ikke Hans hensigt at to personer skal være præcis ens i smag og tilbøjeligheder. Alle har karaktertræk der er specielle for dem selv, og disse skal ikke udslettes, men skal oplæres, formes og dannes efter Kristi lighed. Herren vender de naturlige talenter og evner til gavnlige kanaler. Når de evner Gud har givet forbedres, udvikles talenter og evner hvis menneskeagenten vil erkende at hans kræfter er en gave fra Gud, der skal bruges, ikke i selvisk øjemed, men til Guds ære og for vore medmenneskers gode. — *Brev 20*, 1894. (HC 90.)

(425) **Ethvert barn har en individualitet** — Et barn kan være så disciplineret, at det ligesom dyret ikke selv har nogen vilje; dets individualitet går tabt i lærerens. En sådan opdragelse er uklog, og den får katastrofale følger. Børn opdraget på denne måde vil mangle stabilitet og beslutsomhed. De har ikke lært at handle efter principper, og forstandsevnerne er ikke blevet styrket ved øvelse. Så vidt muligt bør ethvert barn oplæres til selvtillid. Ved at få sat de forskellige evner i virksomhed vil det opdage, hvor det er stærkest, og hvor det har sine mangler. En forstandig lærer vil især drage omsorg for, at de svage træk bliver styrket, så barnet kan danne en velafbalanceret, harmonisk karakter. — *The Review and Herald*, 10. januar, 1882. (*Grundsætninger for Kristen uddannelse*, 57.)

Ægteskabet udsletter ikke individualiteten — Hverken manden eller hustruen bør lade sin personlighed opsluge af den andens. Hver for sig står de i et personligt forhold til Gud; ham må de hver især spørge: "Hvad er ret?" "Hvad er fejl?" "Hvorledes kan jeg bedst opfylde hensigten med mit liv?" Lad jeres kærligheds rigdom strømme ud fra ham, som gav sit liv for jer. Lad Kristus være det første, det sidste og det bedste i alle ting. Efter hvert som jeres kærlighed til ham bliver dybere og stærkere, vil jeres kærlighed til hinanden renses og styrkes. — *I den store læges fodspor*, 361 (1905).

Mand og hustru skal bevare individualitet (råd til nygifte) — I jeres samliv bør jeres hengivenhed bidrage til, at I begge bliver lykkelige. Hver af ægtefællerne skal bestræbe sig på at gøre den anden lykkelig. Dette er Guds vilje med jer.

Men på samme tid, som I skal smelte sammen til et, må ingen af jer give afkald på sin individualitet. Det er Gud, som ejer jeres individualitet. Det er ham, I skal spørge: »Hvad er rigtigt? Hvad er forkert? Hvordan kan jeg bedst opfylde hensigten med, at jeg er blevet skabt?« Eller ved I ikke, ... at I ikke tilhører jer selv? I er jo købt og prisen betalt; ær derfor Gud i jeres legeme!« 1.Kor. 6,19.20. Jeres kærlighed til det, som hører menneskelivet til, skal være underordnet jeres kærlighed til Gud. Rigdommen i jeres hengivenhed, skal strømme ud til ham, som gav sit liv for jeres skyld. Når sjælen lever for Gud, skænker den ham sin bedste og inderligste kærlighed. Skænker I Ham, som døde for jer, (426) det meste af jeres kærlighed? Hvis dette er tilfældet, vil jeres kærlighed til hinanden være i overensstemmelse med himmelens plan. — *Vidnesbyrd for menigheden* 7:45, 46 (1902).

Vi har vor egen individualitet, og hustruens individualitet skal aldrig synke ned i hendes mands.— *MS* 12, 1895.

Helligelsen forskønner individualiteten — Et liv helliget til Guds tjeneste vil udvikles og forskønnes i dens individualitet. Ingen person kan sænke sin individualitet ned i en anden, men vi er alle, som enkeltindivider, der indpodes i stamtræet, og der bliver enhed i forskelligheden. Den store Mesterkunstner har ikke gjort to blade på det samme præcis ens; så Hans kreative kraft giver ikke alle sindelag den samme lighed. De er skabt til at leve igennem uophørlige tider, og der skal være fuldkommen enhed, sind blandes med sind, men ikke to skal være af den samme form. — *MS* 116, 1898.

Gud giver enhver et personligt arbejde — Tingene i den naturlige verden skal ses an og deres lektier bruges til det åndelige liv, til åndelig vækst. Gud og ikke mennesker har givet enhver sit arbejde. Dette er et individuelt arbejde – dannelsen af en karakter efter det guddommelige forbillede. Liljen skal ikke prøve at blive til en rose. Der er forskelligheder i hvordan blomster former sig til frugter, men alle får deres særlige varietet fra Gud. Alle er Herrens. Sådan er det med Guds plan, at også det bedste hos menneske ikke altid har den samme karakter. — *MS* 116, 1898.

Respekter hinanden — Vi har hver især et arbejde at gøre. Vi kan være af forskellige nationaliteter, men vi skal være eet i Kristus. Hvis vi tillader karaktærsærheder og naturen adskiller os her, hvordan kan vi så håbe på at leve sammen i himlen? Vi skal værne om kærlighed og respekt for hinanden. Der skal være den enhed iblandt os som (427) Kristus bad for. Vi er blevet købt for en pris, og vi skal ære Gud med vore legemer og vor ånd. — *MS* 20, 1905.

Det er fuldstændig forkert når andre kopieres — Det menneske som forsøger at efterligne et menneskes karakter vil få total fiasko. Enhver person skal selv se på Gud, og behandle de talenter samvittighedsfuldt som Gud har givet ham. ”Arbejd for *din egen* frelse med frygt og bæven; for det er Gud som arbejder i dig, både at ville og gøre Hans gode behag.” (Filipperne 2,12.13). Det er hos dig, bror, hos *dig*; ikke hos nogen anden. *Du* skal have en personlig erfaring. Så vil du glæde dig over dig selv, og ikke for andre. — *MS* 116, 1898.

Hvert menneskesind har sin særlige styrke – Jeg smertes ved at se hvor lidt værdi de mennesker tillægges, som Herren har brugt og som Han vil bruge. Gud forbyde at ethvert menneskesind skal følge i et andet menneskesinds kanal. Et menneskes sind kan ophøjes af nogle til en overmådelig grad, men ethvert menneskesind har sin særlige svaghed og sin særlige styrke. Et menneskesind vil dække et andet menneskes mangler. Men hvis alle arbejder i én spænde og får opmuntring til at se, ikke på mennesker som kender deres pligt, men på Gud, vil de udvikle sig under Helligåndens vejledning, og vil arbejde i enhed med deres brødre. Én vil dække den andens mangel. — *Brev* 50, 1897.

Ikke forme andre menneskesind — Gud har givet ethvert menneske et personligt ansvar: ”Arbejd på din egen frelse med frygt og bæven.” Mennesket skal ikke udvirke et andet menneskes frelse. Han skal ikke være en afskrift af noget andet menneskes sind. Han pålægges at handle efter det han kan efter de evner som Gud har givet ham. Intet menneske, uanset hans erfaring, uanset hans position, skal mærke at han udretter et forunderligt arbejde når han (428) former og danner et menneskevæsens sind efter sit eget sind og lærer ham at udsige de følelser han måtte udtrykke. Dette er blevet gjort igen og igen til skade for menneskevæsener. — *MS 116*, 1898.

Ikke være andres skygge [Se kapitel 29, “Afhængighed og uafhængighed.”] — Oh, hvor meget har medarbejderne ikke brug for Jesu ånd til at forandre og forme dem som leret formes i pottemagerens hænder! Når de har denne ånd, vil der ikke være en uoverensstemmelse imellem dem; ingen vil være så snæversynede at alt skal gøres på hans måde, efter hans idéer; vil der ikke være uharmoniske følelser mellem ham og hans broder i arbejdet, som ikke kommer op til hans standard. Herren ønsker ikke at nogen af Hans børn skal være skygger for andre; men han vil have at enhver skal være sit eget enkle selv, forfinet, helliggjort og forædlet ved at efterligne det store Forbilledes liv og karakter. Den snævre indelukkede, og bortlukkede ånd som holder alt inden for ens eget selvs rækkevidde har været en forbandelse for Guds sag og vil altid være det der, hvor det får lov at være. — *The Review and Herald*, 13. april, 1886.

Ingen skal drukne hans tankesæt — Gud lader ethvert menneske udøve sin egen individualitet. Han ønsker ikke at drukne sit sind i andre menneskers sind. Dem som ønsker at blive forvandlet i sind og karakter skal ikke se på mennesker, men på det guddommelige Eksempel. Gud giver indbydelsen: “Lad *det samme sind* være i jer, som også var i Kristus Jesus.” Ved omvendelse og forvandling modtager mennesker Kristi sind. Enhver skal stå frem for Gud, med en personlig tro, en personlig erfaring, så han selv ved at Kristus, herlighedens håb, er formet inden i. Skulle vi efterligne et menneskes eksempel – endog dem vi kunne betragte som næsten fuldkomne i karakter – ville være at sætte vor lid til et mangelfuld menneske, et som er (429) ude af stand til at give et komma eller en tøndel af fuldkommenhed. — *The Signs of the Times*, 3. september, 1902.

Regler for stærke personligheder — Det er godt for bror og søster _____ og bror og søster _____ har stærke personligheder. Enhver skal fastholde sin personlighed. Enhver skal bevare en personlighed som ikke vil underlægges en andens personlighed. Intet menneske skal være skygge efter et andet menneske. Guds tjenere skal arbejde sammen i enhed der blander sindelag med sindelag. — *Brev 44*, 1903.

Individuelle mål — Intet menneske kan vokse op til et andet menneskets fulde statur. Enhver må nå sit eget individuelle mål for sig selv. Enhver skal vokse op under Guds ledelse. — *MS 116*, 1898.

Intet andet menneske kan dele det indre liv. — Set fra et menneskeligt standpunkt er livet for os alle en ukendt vej. Det er en vej, hvor vi hver for sig vandrer alene med hensyn til vore dybere erfaringer. Intet andet menneske kan helt trænge ind i vore inderste tanker. Når det lille barn begiver sig ud på denne rejse, hvor det før eller senere selv må vælge sin retning, selv må afgøre livets evige problemet, hvor bør man så ikke alvorligt bestræbe sig for at vække dets tillid til den sikre vejleder og hjælper! — *Uddannelse*, 255 (1903).

Karakter er personligt — Karakter er noget personligt. Vi har hver især et arbejde at gøre for tid og evighed. Gud afskyer ligegyldighed over for karakterdannelse. — *Brev 223*, 1903.

Erkende menneskets rettigheder — En af de allerhøjeste ting i disse principper [erkendelse af personlige ansvar] findes i erkendelsen af menneskets ret til sig selv, til at styre sit eget sind, til at forvalte sine talenter, retten til at modtage og videregive frugten af sit eget arbejde. Styrke og kraft vil kun være på vore institutioner når mennesker ser disse principper i deres tilknytning til deres medmennesker, - kun i deres handle måde giver de agt på Guds ords undervisning. — *Vidnesbyrd for menigheden 7:180* (1902).

Afhængig af Kristus — Enhver sjæl har en individualitet. Enhver sjæl må hver time leve i fællesskab med Kristus; for han siger: ”Uden mig skal I intet gøre” (Joh. 15,5). Hans principper skal være vore principper; for disse principper er den evige sandhed, proklameret i retfærdighed, godhed, barmhjertighed og kærlighed. — *Brev 21*, 1901.

Individualiteten i kristen erfaring skal bevares — Lær enhver sjæl at læne sig tungt op ad den uendelige krafts arm. Der er en individualitet i kristen erfaring som må bevares i ethvert menneske, og ansvaret kan ikke fjernes fra nogen sjæl. Enhver har sine egne kampe at kæmpe, sin egen kristenerfaring at vinde, uafhængig af nogen andre sjæle; og Gud har lektier for enhver at vinde for sig selv, som ingen andre kan vinde for ham. — *MS 6*, 1889.

Kapitel 46 — Menneskelige relationer

[Se kapitel 68, ”Sociale relationer.”]

(431) **Loven for gensidig afhængighed** — Vi er alle sammen celler i menneskehedens store organisme, og alt det, vi gør for at hjælpe andre, vil blive til velsignelse for os selv. Vi er alle sammen afhængige af hinanden. Denne lov gælder for alle samfundsklasser. — *Patriarker and Profeter*, 534, 535 (1890).

Menneskevæsener gøres nødvendige for hinanden — I Herrens plan er menneskevæsener gjort nødvendige for hinanden. Hvis alle vil gøre deres yderste for at hjælpe dem som behøver deres hjælp, kan deres uselviske forståelse og kærlighed, hvilket velsignet arbejde det er, blive gjort. Gud har betroet enhver talenter. Disse talenter skal vi bruge for at hjælpe hinanden med at vandre på den trange sti. I dette arbejde er enhver knyttet til hinanden, og alle er forenet med Kristus. Ved denne uselviske tjeneste skal vi udnytte og forøge vore talent.—*Brev 115*, 1903. (HC 182.)

Hjælp andre til at hjælpe sig — Mange er i mørke. De har mistet deres menneskelighed. De ved ikke hvilken vej de skal gå. Lad de forvirrede ransage andre, som er i forviklinger og sige håbefulde og (432) opmuntrende ord til dem. Når de begynder på dette, vil himlens lys åbenbare den sti for dem som de skal følge. Ved deres trøstende ord for de forpinte, vil de hjælpes ud af deres vanskeligheder. Glæden tager den plads hvor bedrøvelse og tungsind har været. Hjertet fyldes med Guds ånd, gløder og varmer ethvert medmenneske. Enhver af disse, er ikke længere i mørke, for hans ”mørke” er ”som middagen — *MS 116*, 1902. (4bc 1151.)

Vor fortsættende indflydelse — Vi nærer det højtideligste forhold til hinanden. Vor indflydelse er altid enten for eller imod sjæles frelse. Enten samler vi med Kristus, eller også spreder vi. Vi bør vandre ydmygt, og gøre lige stier, så vi ikke vender andre bort fra den rette vej. Vi må bevare den strengeste renhed i tanke, ord og handling. Lad os huske, at lyset fra Guds åsyn finder vore hemmelige synder. Satan vækker forkerte tanker og følelser, selv hos de bedste, men hvis de ikke næres, hvis de tilbagevises som usømmelige, bliver sjælen ikke besmittet af synd, og andre mennesker vil ikke tage skade af deres indflydelse. Oh, måtte vi blive en duft af liv til liv for vore medmennesker!— *Review and Herald*, 27. marts, 1888.

Indflydelsens vidtrækkende indflydelse — Før dommen kan vi aldrig vide hvilken slags indflydelse har været til det ulogiske, ufornuftige og uværdige menneske. Hvis der har været en provokation eller ulovlighed fra deres side, behandler du dem som om du var et uskyldigt menneske, endog føler du med dem for at vise særlig venlighed, så har du handlet som en kristen; og de bliver overrasket og til samme, og ser deres handlemåde som meningsløs på en mere klar måde, end hvis du klart havde tilkendegivet deres dårlige handlinger for at irettesætte. — *Brev 20*, 1892. (.)

(433) **Uhøflighed og følgerne deraf** — De gode kvaliteter som mange har er skjulte, og i stedet for at tiltrække sjæle til Kristus afviser de dem. Hvis disse personer kunne se indflydelsen af deres

uvenlige måde og udtryk over for ikke-troende og hvor anstødelig er en sådan opførsel i Guds øjne, ville de reformere deres vaner, for en mangel på belevenhed er en af de største anstødsstenen for syndere. Selviske, beklagende og vrantne kristne spærrer vejen så at syndere ikke kan nærme sig Kristus. — *The Review and Herald*, 1. september, 1885. (HC 229.)

Vær elskværdige — Lad Kristus kunne ses I alt hvad du foretager dig. Lad alle se at du er Jesu Kristi levende breve. . . . Vær elskværdige. Lad jeres liv vinde alles hjerter som du kommer i kontakt med. Der gøres for lidt for øjeblikket for at gøre sandheden tiltrækkende for andre. — *MS* 6, 1889.

Enhver handling en indflydelse — Ethvert ord du siger, enhver handling du udfører, har en indflydelse for godt eller ondt på dem som du omgås; og, oh! hvor er det nødvendigt at du har Kristus boende i dit hjerte I tro, at dine ord kan være livets ord, og dine gerninger, kærlighedens gerninger. — *The Review and Herald*, 12. juni, 1888.

Ansvarlig for eens indflydelse — Gud drager een til ansvar for den indflydelse som omgiver hans sjæl, på hans bekostning, og på andres bekostning. Han kalder unge mænd og unge kvinder til at være ganske beherskede og samvittighedsfulde i at bruge deres sinds og legemes kræfter. Deres evner kan kun udvikles ved ihærdig brug og klog anvendelse af deres kræfter til Guds ære og til deres medmenneskers bedste. — *Brev* 145, 1897.

Omgivet af troens atmosfære — For os er det af største vigtighed at vi omgiver sjælen med troens atmosfære. Hver dag afgør vi vor (434) egen evige skæbne i harmoni med den atmosfære der omgiver sjælen. Vi er hver i sær ansvarlig for den indflydelse vi udøver, og følgerne er at vi ikke ser resultaterne af vore ord og handlinger.

Hvis Gud ville have reddet Sodoma for ti retfærdige personers skyld, hvad vil så være indflydelse for godt som er følgen af Guds folks trofasthed, hvis nogen som bekender Kristi navn også var iklædt Hans retfærdighed?

Hvis Gud fortæller den som forbliver og vælger garvere Simons erhverv og går direkte til høvedsmanden, hvor han finder ham boende ved kysten, Han også kender os ved navn, ved at det er vort erhverv eller forretning, hvor vi lever, og hvad vore erfaringer er. Han ved om vi rydder Kongens vej for al skrammel og forhindringer, så at han kan vinke vore sjæle fremad og opad, eller om vi fylder stien med skrammel og blokerer vor egen vej, og sætter anstødsstenene på synderes vej og forhindrer frelsen af de dyrebare sjæle som Kristus døde for. — *Udateret manuskript* 23.

Ha' med forskellige temperamenter at gøre — Herren ønsker at vi skal være helliggjorte. Vi skal indfinde os med at folk har forskellige temperamenter, og vi bør være i en position hvor vi ved hvordan vi behandler mennesker. Vi må spørge Kristus om at give os ord at tale, som vil være til en velsignelse. Og når vi således forsøger at hjælpe andre, velsignes vi selv. — *MS* 41, 1908.

Et meget vigtigt arbejde — Denne opgave [at rette de fejlende] er den mest ømtålelige og vanskelige, der nogen sinde er blevet mennesker betroet. Den kræver den største taktfølelse og den fineste følsomhed, kendskab til menneskenaturen og en gudgiven tro og en tålmodighed, der er villig til at arbejde, våge og vente. Intet kan være af større betydning end denne opgave. — *Uddannelse*, 292 (1903).

(435) **Et krævende arbejde at have med mennesker at gøre** — Det er en meget vanskelig ting at have menneskers sind at gøre. Du kan stå stift op, og aldrig blødgøre deres hjerter; eller du kan komme tæt på den forpinte sjæl og med et hjerte fuld af kærlighed lede ham bort fra fjendens slagmark, ikke drive ham der og efterlade ham der at blive mål for Satans fristelser. — *brev* 102, 1897.

Enhver har sine prøvelser — Vi kan ikke helt forhindre at være en forhindring for andre. Enhver har sin egne særlige fristelser og prøvelser, og vi skal stå i en position hvor vi kan hjælpe og styrke den fristede. Vi skal opmuntre, og om muligt, opløfte dem som er svage i troen. Ved at tale om

Guds løfter, kan vi nogle gange fjerne depression fra deres tanker som er i trængsel og vanskelighed. — *MS 41*, 1908.

Råd til en hustru om personligt forhold — Jeg er instrueret af Herren til at sige til dig: ”Kæmp for at komme ind gennem den snævre port; for jeg siger jer: Mange skal stræbe efter at komme ind, men de vil ikke kunne.” (Luk. 13,24). Herren beder dig holde sig tæt til Ham. Tal sådan som han vil tale, og gør det han vil gøre. Lad ingen fordømme dit sind og tal ikke uklogt. Hold din egen sjæl ren og klar og dine tanker ophøjet og helligede. Ros og ophøj ikke mennesker så de lider skade, ikke så overilede at de fordømmes som du mener ikke handler klogt. Lad alle se at du elsker Jesus og stoler på Ham. Giv din mand og dine troende og ikke-troende venner bevis for at du ønsker at de skal se sandhedens skønhed. Men vis ikke den smertelige, og bekymrende iver, som ofte ødelægger et godt arbejde. — *Brev 145*, 1900.

Kristen forståelse — Dem som får det meste ud af deres rettigheder og anledninger vil i bibelsk forstand, være talentfulde og uddannede mænd; ikke blot lærte mænd, men uddannede i sind, i måder, i optræden. De vil være forfinede, ømhjertede, medynkende og hengivne. Dette, (436) som Herren har vist mig, er hvad Han forlanger af Sit folk. Gud har givet os kraft til at blive brugt, til at udvikles og styrkes ved uddannelse. Vi bør være fornuftige og reflektere, omhyggeligt danne en relation mellem årsag og virkning. Når dette praktiseres, vil det fra manges side være større eftertænkksomhed og omhu i deres ord og handlinger, så de til fulde kan besvare Guds hensigt i deres skabelse. — *MS 59*, 1897.

Åbenhjertighed opmuntrer til tillid (råd til en læge) — Hvis der var langt mere åbenhed og mindre tavshed, hvis der opmuntres til broderlig tillid, hvis der var langt mindre af selvet og mere af Kristi ånd, hvis du ville få en levende tro på Gud, ville den sky som Satan nu lægger over sindets atmosfære blive skåret bort. — *Brev 97*, 1898.

Reformatorerne, ikke blind tro. — Det mål der må være for øje, er at I er reformatorer og ikke fanatikere. Udvis ikke foragtelig smålighed i jeres omgang med ikke-troende. Stopper I op og prutter over et lille beløb, vil I til sidst miste et meget større beløb. De vil sige: "Den mand er en bedrager; han ville snyde jer for jeres rettigheder, hvis han kunne, så vær på vagt når I handler med ham".

Men hvis en smugle af jeres gevinst kommer til andres fordel når I handler, så vil andre handle lige så gavmildt med jer. Smålighed avler smålighed, gerrighed avler gerrighed. Dem som handler sådan, ser ikke hvor foragteligt det ser ud for andre; især for dem, der ikke er af (91) vor tro; og sandhedens dyrebare sag bærer mærket af denne defekt. - *Brev 14*, 1887. (*Evangelisering*, 90, 91.)

Vær ligefrem — Uanset hvor vi er, skal vi i al vor optræden være fuldstændig fremadrettede. Vi kan ikke bryde en af Guds bud for verdslig vindings skyld. Hvem er vi? Kristus sagde til sine disciple: ”I er jordens salt, men hvis saltet har (437) mistet sin smag, hvorved skal det saltes? Det duer derfor ikke til noget, men til at blive kastet ud, og blive trådt under fode af mennesker.” — *MS 50*, 1904.

Ærlighed er nødvendigt. — I alle livets detaljer skal den strengeste ærlighed fastholdes. Dette er ikke de principper som hersker i vor verden, for Satan — bedrageren, løgneren, og modstanderen — er mesteren, og hans undersætter følger ham og udvirker hans fortsæt. Men kristne tjener under en anden Mester, og deres handlinger må udvirkes i Gud, uanset al den selviske vinding.

Afviges den fuldstændige ærlighed i forretningsanliggender kan virke som en lille ting i nogles øjne, men sådan så vor Frelser ikke på det. Hans ord er på nogle ord klare og udtrykkelige: ”Han som er trofast i det små er også trofast i meget” (Luk. 16,10). Et menneske som vil overgå sin næste i lille skala vil overgå i stor skala hvis fristelsen kommer over ham. En falsk fremstilling i små ting er ligeså uærligt i Guds øjne, som falskneri er i store sager.

I den kristne verden i dag, praktiseres bedrageri i frygteligt omfang. Guds lovlydige folk bør vise at de er hævet over disse ting. De uærlige metoder som ødelægger menneskers behandling af

medmennesker, bør aldrig praktiseres af en som bekender at tro den nærværende sandhed. Guds folk gør megen skade mod sandheden når renheden forlades på mindste måde.

Et menneske kan ikke have et behageligt ydre, han kan være mangelfuld i mange henseender, men hvis han har et omdømme for ligefrem ærlighed, vil han blive respekteret. Streng renhed dækker over mange anstødelige karaktertræk. Et menneske som holder vedholdende fast ved sandheden, vil vinde alles tillid. Hans brødre i troen vil ikke blot stole på ham, men ikke-troende vil tvinges til at anerkende ham som et ærværdigt menneske. — *Brev 3*, 1878.

Ubøjelig renhed som rent guld — Guds tjenere er forpligtet til at være mere eller mindre knyttet til (438) verden ved forretningsanliggender, men de bør købe og sælge med erkendelse af at Guds øjne er på dem. Ingen falske vægtskåle og bedragede vægte skal bruges, for dette er en forhånelse med Herren. I ethvert forretningsanliggende vil en kristen være lige hvad han ønsker hans brødre skal tro om ham. Hans handlemåde vejledes af underlæggende principper. Han smeder ikke rænker, derfor har han intet at skjule, intet at dække over.

Han kan kritiseres, han kan prøves, men hans ubøjelige renhed vil skinne frem som rent guld. Han er en velsignelse for alle som er i forbindelse med ham, for hans ord er troværdige. Han er et menneske som ikke vil udnytte sin næste. Han er en ven og en velgører for alle, og sine medmennesker at sætte lid til hans råd. Bruger han medarbejdere til at indsamle sin høst? Deres hårdttjente penge skal ikke holdes tilbage på grund af bedrageri. Har han penge til det han ikke bruger lige nu? Han lindrer sin mindre bemidlede broder. Han forsøger ikke at lægge til sit eget land, eller fylde sin lomme ved at udnytte de forpinte forhold som hans næste har givet. Hans formål er at hjælpe og velsigne sin næste.

En rigtig ærlig mand vil aldrig udnytte svaghed eller inhabilitet, for at opfylde sin egen tegnebog. Han accepterer et rimeligt beløb for det som han sælger. Hvis der er mangler i det der sælges, fortæller han det og siger han det ærligt til sin bror eller sin næste, og derved kan han modarbejde sine egen pengeærgærighed.—*Brev 3*, 1878.

Forstå menneskene — Den, som søger at forvandle menneskeheden, må selv have forståelse af menneskeheden. Kun gennem medfølelse, tro og kærlighed kan man nå ud til mennesker og virke højnende på dem. Her åbenbarer Kristus sig som den største lærer. Af alle dem, der har levet på jorden, er han den eneste, der har fuldkommen forståelse af menneskesjælen. — *Uddannelse*, 78 (1903).

Det er en videnskab at behandle dem som virke særligt svage. Hvis vi vil lære andre, må vi selv først lære af Kristus. Vi behøver et bredt udsyn, så vi (439) kan gøre et sandt lægemissionsarbejde og vise taktfølelse i omgang med menneskers sind.

Dem som virkelig har brug for den mindste hjælp har ret til at få hele vor opmærksomhed. Men vi må udvise særlig visdom i omgang med dem som virker ubetænksomme og tankeløse. Nogle forstår ikke helligheden i Guds arbejde. De med de små evner, ubetænksomheden, og endog mageligheden, kræver særlig omhyggelig og bønnelig overvejelse. Vi må udvise taktfølelse når vi har at gøre med dem der virker uvidende og borte fra vejen. Ved at anstrenge sig vedholdende for deres skyld, må vi hjælpe dem til at blive nyttige i Herrens arbejde. De vil hurtigt kunne reagere på en tålmodig, øm og elskelig interesse.

Vi skal samarbejde med Herren Jesus med at genoprette den uduelige og fejlende i forstand og renhed. Dette arbejde har den samme vigtighed som evangelie-forkyndelsens arbejde. Gud kalder os til at fastholde en utrættelig og tålmodig interesse for deres frelse, som behøver den guddommelige polering. — *Brev 113*, 1905. (.)

Diskuter ikke klagepunkter — “Salige er dem der stifter fred; for de skal kaldes Guds børn.” Hvem kalder dem dette? Alle himmelske intelligensvæsener. Anspor ingen fristet sjæl til at fortælle dig en bror eller en vens sorger. Fortæl dem at du ikke ønsker at høre deres kritiske ord og onde

tale, fordi din Rådgiver har fortalt dig i Hans Ord at hvis du ophører med at opirre strid og bliver en fredsstifter, vil du være velsignet. Fortæl dem at det er den velsignelse som du længes efter. For Kristi skyld, - tal eller tænk ikke ondt. Måtte Herren hjælpe os ikke kun med at læse bibelen, men med at praktisere dens læresætninger. Den menneskeagent som er trofast i hans arbejde, som forener venlighed med hans kraft, retfærdighed med hans kærlighed, skaber glæde iblandt himmelske intelligentvæsener, og forherliger Gud. Lad os stræbe alvorligt efter at være gode og gøre godt, og vi vil modtage livets krone som ikke visner bort. — *MS 116*, 1898.

(440) **Arbejde for og med andre** — Når lyset trænger ind i sjælen, så vil de, der synes at være de meste forfaldne til synd, undertiden blive arbejdere, der virker med held netop for sådanne syndere, som de selv engang var. Ved troen på Kristus vil nogle kunne udføre et stort arbejde og betro ansvar i virksomheden for sjælens frelse. De ser, hvor deres svaghed ligger, og forstår, hvor fordærvet deres egen natur er. De ved, hvilken magt synd og onde vaner har. De ser deres udygtighed til at vinde sejr uden Kristi bistand, og deres stadige råb er: "Jeg kaster min hjælpeløse sjæl i dine arme!" — *I den store læges fodspor*, 182 (1905).

Behandle andre blidt — Lad os ikke prøve at arbejde for os selv eller andre, men lad os bero på Helligånden. Behandl menneskevæsener venligt. Smelt din vej med åndelighed og ømhed ind i de overbeviste hjerter. Lad dine ord dypes i himmelsk olie fra de to olivengrene. Vi behøver at få tømt den gyldne olie i beredte kar, så det viderebringes dem som søger efter sandheden. Husk altid på at det "ikke er ved magt eller styrke, men ved min Ånd, siger den herre Herre." — *Brev 200*, 1899.

Kapitel 47—Mental Hygiejne

[Se kapitel 42, "Sind og sundhed."]

(441) **Mentale kræfter er afhængig af sundheden** — Sundhed er en velsignelse, hvis værdi kun få påskønner; dog afhænger vore åndelige og fysiske kræfters ydeevne for en stor del af den. Vore impulser og lyster har deres sæde i legemet, og dette må holdes i den bedst mulige tilstand i fysisk henseende, såvel som under den bedste åndelige indflydelse, for at vore talenter må kunne yde den højeste tjeneste. Alt, hvad der nedsætter den fysiske styrke, svækker sindet og gør det mindre egnet til at skelne mellem ret og uret.—*The Review and Herald*, 20.juni, 1912. (*Budskaber til de unge*, 138.)

Alle evner kan opelskes — Mange udretter ikke mest muligt godt, fordi de bruger åndsevnerne på eet område og undlader at tage sig omhyggeligt af de ting, som de mener, de ikke er skikkede til. Nogle evner, der er svage, får således lov til at ligge i dvale, fordi det arbejde, der skulle sætte dem i virksomhed og følgelig bibringe dem styrke, ikke falder behageligt. Alle sindets kræfter bør opøves og alle evner dyrkes. Opfattelsesevne, dømmekraft, hukommelse (442) og alle de rationelle kræfter bør være lige stærke, for at sindet kan være vel afbalanceret. — *Vidnesbyrd for menigheden* 3,32, 33 (1872).

De svage evner skal ikke forsømmes — Det er behageligt, men dog ikke fordelagtigt, at bruge de evner, som af naturen er stærkest, medens man forsømmer dem, som er svage, men som trænger til at styrkes. De svageste evner burde skænkes omhyggelig opmærksomhed, for at alle åndens kræfter kan komme i skøn ligevægt og alle udføre deres del ligesom et velreguleret maskineri.

Vi er afhængige af Gud, når det gælder bevarelsen af alle vore evner. Kristne har pligt over for Gud til at oplære sindet således, at alle evnerne kan styrkes og udvikles mere fuldstændigt. Dersom vi

forsømmer at gøre dette, vil de aldrig kunne fuldbyrde den hensigt, de var bestemte til. Vi har ingen ret til at forsømme nogen af de kræfter, Gud har givet os.

Vi ser monomaner (sygeligt ensidige mennesker) overalt i landet. De er tit normale på alle punkter på eet nær. Grunden hertil er, at det ene sindsorgan har været særlig meget brugt, medens de andre har fået lov til at ligge i dvale. Det ene, som var i stadig anvendelse, blev udmattet og sygelig og manden blev et vrag. Gud blev ikke æret ved, at han fulgte denne fremgangsmåde. Havde han givet alle organer ligelig øvelse, ville alle have fået en sund udvikling; alt arbejde ville ikke være blevet lagt på det ene og intet organ ville være brudt sammen. — *Vidnesbyrd for menigheden* 3:33, 34 (1872).

Et mål stimulerer sindet — Du burde også have et mål i livet. Hvor der ikke er noget mål er der en tilbøjelighed til lathed; men hvor der er nok af betydningsfulde mål at have i øje, vil alle sidskræfter komme i aktivitet af sig selv. For at få gjort livet til en succes, må tankerne vedholdende rettes på livsmålet og ikke strejfe omkring og blive optaget af betydningsløse ting, eller tilfredsstilles med ørkesløse spekulationer, som er frugten af ansvarsløshed. Luftkaster forværer sindet. — *Vidnesbyrd for menigheden* 2:429 (1870).

(443) **Overbebyrdet mave svækker mentale kræfter** — Børn har i almindelighed ikke fået nogen undervisning om hvornår de skal spise, hvordan de skal spise, og hvad de skal spise. De har fået fuld frihed til at føje smagen og spise til enhver tid. De forsyner sig med frugt når den frister øjet, og stadig spiser de pajer, kager, smør og syltetøj. På denne måde bliver de frådser og får en dårlig fordøjelse. Hvis fordøjelsesorganerne stadig må arbejde, vil de efter lidt blive udslidt, akkurat som en mølle som holdes uafbrudt igang. Når maven må arbejde på overtid, overføres vital energi fra hjernen for at hjælpe maven i dens kamp. På denne måde bliver også de mentale evner og kræfter svækket. Den unaturlige stimulering og overforbruget af vital energi gør menneskene utålmodige, egenrådige og irritable. — *The Health Reformer*, Maj, 1877. (*Råd og vink*, 147.)

Udvikle resultatet af anstrengelser — Børn bør lære at det påhviler dem selv at udvikle både mentale og fysiske kræfter; det er resultatet af anstrengelser. — *The Signs of the Times*, 9. Februar, 1882. (*Barnet i hjemmet*, 206.)

Uforanderlige love — Rigtige fysiske vaner giver mental overlegenhed. Intelligens, fysisk styrke og et langt liv er afhængig af uforanderlige love. Det er ikke noget chancespil eller nogen tilfældighed i denne sag. Naturens Gud vil ikke gribe ind for at bevare menneskene fra følgerne af at få krænket naturens love. — *Christian Temperance and Bible Hygiene*, 28, 1890. (*Råd og vink*, 29.)

Sindet styrkes under en korrekt behandling — Mænd i ansvarsfulde stillinger må hver dag træffe afgørelser, der vil drage meget betydningsfulde følger efter sig. Ofte må de tænke hurtigt, og dette kan kun gøres med held af dem, som øver strengt afhold. Sindet styrkes ved en rigtig behandling af de legemlige og åndelige evner og kræfter.

Enhver anstrengelse, som ikke er for svær, vil medføre forøget styrke; men ofte bliver deres arbejde, som har vigtige planer at overveje og vigtige beslutninger at tage, uheldigt påvirket af følgerne af en fejlagtig kost. En forstyrret mave fremkalder en forstyrret, usikker sindstilstand, og ofte gør den en person irritable, streng eller uretfærdig. Mången en (444) plan, som ville være blevet til velsignelse for verden, er blevet lagt til side, mange uretfærdige, undertrykte, ja endog grusomme forholdsregler er blevet taget som følge af sygelige tilstande, der skyldes fejlagtige spisevaner. — *I den store læges fodspor*, 314 (1905).

Sektion XI — Følelsesmæssige problemer

Kapitel 48 — Skyld

(451) **Skyld forringer livskraften** — Sorg, ængstelse, utilfredshed, anger, samvittighedsnag og mistillid er alt sammen noget, som nedbryder livskraften og forårsager svækkelse og død.—*I den store læges fodspor*, 245 (1905).

Hvordan man får frihed fra skyld — Denne skyldfølelse må lægges ved fødderne af Golgatas kors. Fornemmelsen af syndighed har forgiftet livsudspringet og sand lykke. Nu siger Jesus: Læg det hele på Mig; jeg vil tage din synd, jeg vil give dig fred. Ødelæg ikke længere din selvrespekt, for jeg har købt dig ved Mit eget blod. Du er min, din svækkede vilje vil jeg styrke; din samvittighed over for synd vil jeg fjerne. Vend dit taknemmelige hjerte, der skælver i usikkerhed, og grib fat på det håb der er til dig. Gud accepterer dit sønderbrudte hjerte. Han tilgiver dig frit. Han optager dig i Hans familie, med Hans nåde til at hjælpe din svaghed, og den kære Jesus vil lede dig skridt for skridt, hvis du blot vil lægge din hånd i Hans hånd og lade Ham lede dig. — *Brev 38*, 1887.

Jesus tager skylden — Satan søger at drage vore tanker væk fra den mægtige Hjælper, i at lede os til at grunde over vor sjæls fordærv. Men ved Jesus ses skylden (452) i fortiden, han bringer tilgivelse; og vi burde ikke vanære ham ved at betvivle hans kærlighed. — *Brev 2*, 1914. (*Vidnesbyrd til prædikanter og evangeliske medarbejdere*, 518.)

Hans kærlighed befrier fra skyld — Den kærlighed, hvormed Kristus fylder hele vort væsen, er en livgivende kraft. Den bringer lægedom til ethvert ædelt livsorgan til hjernen, til nerverne; den vækker menneskets højeste kræfter til virksomhed; den befrier sjælen fra den skyld og sorg, den ængstelse og bekymring, som fortærer livskræfterne. Den medbringer renhed og sindsro; den bringer sjælen den glæde, som intet på jorden kan forstyrre glæde i Helligånden, en sundhedsbefordrende, livgivende glæde. — *I den store læges fodspor*, 115 (1905).

Den største synder behøver en frelser — Hvis du føler at du selv er den største synder, er Kristus præcis hvad du behøver, den største Frelser. Opløft dit hoved og se bort fra dig selv, bort fra din synd, til den opløftede Frelser; bort fra slangens giftige bid, hen til Guds Lam som bærer verdens synd.— *Brev 98*, 1893.

Han vil give hvile — Han har båret vore overtrædelsers byrde. Han vil borttage vægten fra vore trætte skuldre; han vil give os hvile og vil også bære vore bekymringer og sorger. Han indbyder os til at kaste al vor sorg på ham; thi vort vel ligger ham på hjerte. — *I den store læges fodspor*, 71 (1905).

Alle synder er ikke lige store — Ikke alle synder er lige store i Guds øjne. Efter hans bedømmelse såvel som efter menneskers er der forskellige grader af synd. Men hvor ubetydelig denne eller hin dårlige handling kan synes i menneskenes øjne er dog ingen synd lille i Guds øjne. Menneskers dom er partisk og ufuldkommen, men Gud ser alle ting, som de virkelig er. Man foragter drankeren og fortæller ham, at hans synd vil udelukke ham fra himmelen, medens hovmod, egennytte og gerrighed ofte tåles uden irettesættelse. Men disse synder er særlig afskyelige for Gud. De er i (453) strid med hans væsen og barmhjertighed, med den uegennyttige kærlighed, som danner selve atmosfæren i den syndfrie verden. Den, der falder i en eller anden stor synd, kan have en følelse af sin armod og skam og af sin trang til Kristi nåde; men hovmod føler ingen trang, og derfor tillukker den hjertet for Kristus og de evige velsignelser, som han kom for at meddele os. — *Vejen til Kristus*, 36 (1892).

Skyldige behøver tydelig adgang — Ingen vil aldrig kunne gøres bedre ved fordømmelse og modbeskyldninger. At fortælle en fristet sjæl om hans skyld, giver ham på ingen måde mulighed for at gøre det bedre. Peg den fejlende, modløse til Ham som er i stand til at frelse alle til det yderste, som kommer til Ham. Vis ham hvad han kan blive. Fortæl ham at der er intet i ham, som anbefaler ham til Gud, men at Kristus døde for ham så han kunne blive accepteret i den Elskede. Indgyd ham med håb, vis ham at i Kristi styrke kan gøre det bedre. Fremhold de muligheder for ham, som er hans. Peg ham til de højder som han kan opnå. Hjælp ham til at gribe fat på Herrens nåde, stole på

Hans tilgivende kraft. Jesus venter på at gribe ham ved hånden, vente på at give ham kraft til at leve et ædelt og sejrrigt liv. — *MS 2*, 1903.

Satan fremtvinger en skyldfølelse — Guds folk fremstilles her [Zakarias, kapitel 3] som en forbryder der er i forhør Josua prøver som ypperstepræst at skaffe en velsignelse til sit folk, der er i stor nød. Medens han beder inderligt til Gud, står Satan ved hans højre side som hans modstander Han anklager Guds børn og prøver at få deres sag til at se så fortvivlet ud som muligt. Han fremholder deres onde handlinger og deres mangler for Herren. Han henviser til deres fejl og forsømmelser idet han håber at de for Kristus vil vise sig at have en sådan karakter at han ikke vil yde dem nogen hjælp i deres store nød. Josua, der er Guds folks stedfortræder står fordømt og er iklædt snavsede klæder idet han er klar over folkets synder føler han sig nedtynget af modløshed. (454) Satan prøver at indgive ham en følelse af skyld, som får ham til at synes, at der næsten ikke er håb for ham. Alligevel står han der ydmygt og bedende med Satan som anklager. — *Kristi lignelser*, 164 (1900).

Kræver ikke Guds løfter. — Jeg har siden tænkt at mange patienter på sindssygeanstalter blev bragt dertil på grund af oplevelser der lignede mine. Deres samvittighed blev ramt med en følelse af synd og deres skælvende tro udfordrede ikke kravet om Guds lovede tilgivelse. De lyttede til beskrivelserne af det almindelig kendte helvede, indtil det rene blod synes at løbe sammen i deres årer og brændte et indtryk i deres hukommelsestavler. Vågen eller sovende, var det skrækkelige billede altid for dem, indtil virkelighed gik tabt i fantasi og de så kun de omkransende flammer fra et fabelagtigt helvede og hørte kun skrigende fra de fordømte. Fornuften blev afsat fra tronen og hjernen blev fyldt med den vilde fantasi fra en forfærdelig drøm. Dem, som lærer doktrinet om et evigt helvede, vil gøre godt i at se nærmere i deres vidnesbyrd efter et så grusomt trospunkt. — *Vidnesbyrd for menigheden* 1:25, 26 (1855).

Kriser peger ofte til styrkens kilde. — Gud bringer ofte mennesker i krise for at vise dem deres egen svaghed og pege dem til styrkens kilde. Hvis de beder og våger i bøn, kæmper bravt, vil deres svage punkter blive deres stærke punkter. Jakobs erfaring indeholder mange værdifulde lektier til os. Gud lærte Jakob at han i sin egen styrke aldrig kunne vinde sejr, at han måtte brydes med Gud for styrke ovenfra. — *MS 2*, 1903.

Husk på Kristi nåde — Da Jakob flygtede fra sine forældres hjem, efter at han havde syndet og bedraget Esau, følte han vægten af sin synd. Ensom og udstødt, som han var, og adskilt fra alt, hvad der havde gjort ham livet kært, var der een tanke som mere end alle andre knugede hans sjæl, og det var frygten for, at hans synd havde skilt ham fra Gud.

(455) Med bedrøvelse lagde han sig til hvile på den bare jord, omgivet alene af de ensomme høje, med den klare stjernehimmel over sig. Medens han sov, oprandt et mærkeligt lys for hans syn. Fra sletten, hvor han lå, syntes ligesom en stige at føre lige op til himmelens port, og Guds engle steg op og ned på stigen, medens Guds røst fra himmelens herlighed forkyndte et trøstens og håbets budskab.

Således kundgjordes for Jakob det, hans sjæl higede efter budskabet om en frelser. Med glæde og taknemmelighed så han en vej, hvorpå han, synderen, atter kunne komme i samfund med Gud. Den hemmelighedsfulde stige fremstillede Jesus, den eneste mellemmand mellem Gud og mennesker. — *Vejen til Kristus*, 23 (1892).

Skyldsbyrde er grundlaget for mange sygdomme — Den lamme fik ved Kristus helbredelse for både sjæl og legeme. Den sjælelige helbredelse blev efterfulgt af fysisk genoprejsning. Den lære, som findes heri, burde ikke overses. Der er i dag tusinder, som plages af legemlig sygdom, og som ligesom den lamme længes efter dette budskab: "Dine synder forlades dig"! Syndens byrde med dens uro og utilfredsstillede begær er grundlaget for deres sygdomme. De kan ikke finde befrielse, før de kommer til sjælens læge. Den fred, som han alene kan give, ville give sjælen kraft og legemet sundhed. — *Den store mester*, 176 (1898).

Uvidenhed fjerner ikke skyld — Hvis de havde vidst, at de udleverede ham til tortur, der var kommet for at frelse den syndige slægt fra evig undergang, ville de være blevet grebet af anger og rædsel. Men deres uvidenhed var ingen undskyldning for deres brøde; thi det var deres forrettighed at kende og modtage Jesus som deres Frelser. — *Den store mester*, 510 (1898).

Formindsk ikke skylden ved at undskylde synd — Vi bør ikke søge at gøre vor brøde mindre, end den er, ved at undskylde synden. Vi må godkende Guds mening om synd, og den er i sandhed streng. Golgatha alene kan åbenbare, hvor frygtelig og afskyelig synden er. Hvis vi skulle bære vor egen brøde, ville den knuse os. Men han, som er uden synd, har stillet sig i vort sted; skønt han var uskyldig, har han båret vor misgerning. »Hvis vi bekender vore synder« er Gud »trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore synder og renser os fra al uretfærdighed«. (1 Joh. 1,9). — *Med mesteren på bjerget*, 118 (1896).

Ydmygede sjæle anerkender skyld — Dem som ikke har ydmyget deres sjæle for Gud, i bekendelse af deres skyld, har endnu ikke fuldbyrdet betingelse for accept. Hvis vi ikke har erfaret den anger, som ikke skal angres og ikke har bekendt vor synd med sand sjæleydmygelse og åndsbyrdelse og afskyet vor misgerning, har vi aldrig oprigtigt søgt efter syndstilgivelse; og hvis vi aldrig har søgt, har vi aldrig fundet Guds fred. Den eneste grund til at vi ikke har forladelse for tidligere synder, er at vi ikke er villige til at ydmyge vore stolte hjerter og indvilge i sandhedsordets betingelser.

Der gives en tydelig undervisning i denne sag. Syndsbekendelse, hvad enten den er offentlig eller skjult, bør være hjertefølt og udtrykkes frit. Den skal ikke trækkes ud af synderen. Den skal ikke gøres på en respektløs og ligegyldig måde eller presses fra dem, der ikke har nogen virkelig fornemmelse af syndens afskyelige karakter. Den bekendelse der blandes med tårer og sorg, der udgydes fra sjælens inderste, finder vej til den uendelig medynkende Gud. Salmisten siger: »Herren er nær hos dem, hvis hjerte er knust, han Frelser dem, hvis ånd er brudt.» — *Vidnesbyrd for menigheden* 5:636, 637 (1889).

Nødvendigt for at aflægge synden — Her er det hvor du pådrager dig fordømmelse, at du fortsætter med at synde. Ophør i Kristi kraft med at synde! Der er gjort alt for at nåden skal blive i dig, at synden altid vise sig som den hadefulde ting det er – *synd*. "Og hvis nogen synder," skal han ikke opgive sig i fortvivlelse og tale som et menneske der er gået tabt i Kristus. — *Brev* 41, 1893. (457)

Gud tilgiver alle som kommer — Med rette vil Gud fordømme alle som ikke tager imod Kristus som deres personlige frelser, men han tilgiver alle som kommer til ham i tro og han sætter dem i stand til at gøre Guds gerning og ved tro blive et med Kristus. . . . Herren har lagt alt til rette for menneskers fulde og frie frelse og for at de kan være fuldkomne i ham. Gud vil at hans folk skal modtage strålerne fra retfærdighedens sol, for at alle skal have sandhedens lys. For en uendelig pris har Gud sørget for verdens frelse ved at give sin enbårne Søn. Apostlen stiller dette spørgsmål: "Han som ikke sparede sin egen Søn, men gav ham for os alle, vil han ikke med ham skænke os alt?" (Rom 8,32). Hvis vi ikke bliver frelst, vil det ikke være Guds fejl, men vor egen, fordi vi ikke har samarbejdet med himmelen. Vor vilje har ikke været i overensstemmelse med Guds vilje. — *The Review and Herald*, 1. november, 1892. (Udvalgte budskaber 1:375.)

Håb for alle [Se *Vejen til Kristus*, Kapitlerne: "Syndsbekendelse," "Omvendelse," og "Tro og modtagelse af frelsen."] Ingen behøver at hjemfalde til mismod og fortvivlelse. Satan kan komme til dig med sine grusomme indskydelser og sige: "Der er intet håb for dig; du kan ikke blive frelst." Men der er håb for dig i Kristus. Gud byder os ikke vinde sejr i vor egen styrke; han beder os komme nær hen til ham. Hvilke vanskeligheder der end nedtrykker sjæl og legeme, så ønsker han at skaffe os frihed.—*I den store læges fodspor*, 253 (1905).

Kapitel 49 — Sorg

(458) **Nedbryder livskræfterne** — Sorg, ængstelse, utilfredshed, anger, samvittighedsnag og mistillid er alt sammen noget, som nedbryder livskraften og forårsager svækkelse og død. . . . Mod, håb, sympati og kærlighed befordrer sundheden og forlænger livet.— *I den store læges fodspor*. 245 (1905).

Forringer kredsløbet — Tristhed afdæmper kredsløbet i blodkarrene og nerverne og formindsker og leverens aktivitet. Det forhindrer fordøjelsesprocessen og næringen, og har tendens til at udtørre hele kroppens indre kraft. — *Brev 1*, 1883.

Kan ikke afhjælpe et enkelt onde — En så trist og nedtrykt sindsstemning er til stor skade for sundheden. Fordøjelsen kommer i uorden, og de kan ikke gøre sig nytte af næringsstofferne. Sorg og ængstelse kan ikke bøde på et eneste onde. Sådanne følelser er altid nedbrydende. Men glæde og håb er til liv for hver den som finder dem, og lægedom for hele hans legeme, samtidig som en sådan holdning lyser op vejen for andre. (Ordsp 4,22).—ST, 12. feb., 1885. (*Det Kristne hjem*, 328.)

Der må sørges for enhver situation — Vi må ikke lade fremtiden med dens svære opgaver, dens utilfredsstillende udsigter gøre vore hjerter modløse, vore knæ vaklende og bringe os til at lade hænderne synke. Lad ham "tage sin tilflugt til mig", siger den almægtige, "slutte fred med mig, slutte (459) fred med mig." (Es 27,5) De, som overgiver deres liv til hans ledelse og hans tjeneste, vil aldrig komme i en stilling, som han ikke har truffet foranstaltning for. Hvorledes vi end er stillede, så har vi en fører til at vise os vejen, hvis vi adlyder hans ord; hvilke vanskeligheder vi end stedes i, så har vi en rådgiver; hvilke sorger vi end har, hvilke tab vi end har lidt, eller hvor ene vi end står, så har vi en deltagende ven.—*I den store læges fodspor*, 249 (1905).

Sorger på forskud fordobler byrderne — Vi lever i en verden, hvor der er lidelse.

Vanskeligheder, prøvelser og sorger venter os hele tiden på vejen til det himmelske hjem; men der er mange, som gør livets byrder dobbelt tunge ved stadig at vente besværligheder. Hvis de møder modgang og skuffelse, så tror de, at alting går galt, at deres lod er hårdere end alle andres, og at de visselig vil komme til at lide nød. Således påfører de sig selv elendighed og kaster en skygge over alle, som de omgås; selve livet bliver dem en byrde.

Men således behøver det ikke at være. Det vil koste dem ihærdig anstrengelse at forandre deres tankeretning; men forandringen er mulig. Deres lykke både for dette liv og i det tilkommende afhænger af, om de fæster deres tanker ved det, som er lyst. De må se bort fra det mørke billede, som kun er indbildt, og fæstne blikket på de velsignelser, som Gud har strøet på deres sti, og bag disse på det usynlige og evige. — *I den store læges fodspor*, 252 (1905).

Kaste en skygge — Det er da ikke klogt at fylde sindet med alle de ubehagelige minder fra et henrundet liv dets synder og skuffelser at tale om dem og sørge over dem, indtil vi overvældes af modløshed. En modløs sjæl fyldes med mørke. Den udelukker Guds lys fra sig selv og kaster skygge over andres sti. — *Vejen til Kristus*, 174 (1892).

Tale om velsignelser, mindre om prøvelser — Herrens barmhjertighed og godhed er stor mod os. Han vil aldrig forlade eller svigte dem som stoler på ham. Hvis vi ville tænke mindre på vore prøvelser og snakke mindre om dem, og mere om Guds nåde og godhed, ville vi erfare at vi blev løftet op over meget af vort tungsind og vore forviklinger. Mine brødre og søstre, I som føler at I er kommet ind på en mørk sti, og ligesom fangerne i Babylon må hænge deres harper på piletræerne, kan I gøre prøvelserne til glade sange.

Du kan sige: Hvordan kan jeg synge når fremtidsudsigterne for mig er så mørke og når min sjæl er nedtyngt af sorg og smertelig tap? Har jordiske sorger berøvet os den almægtige ven vi har i Jesus? Burde ikke Guds vidunderlige kærlighed idet han gav sin kære Søn, være et emne for stadig fryd? Når vi bringer vore begæringer frem for nådens trone, så lad os ikke glemme også at komme frem med taksigelsens hymne. "Den som bringer takoffer, ærer mig" (Sal 50,23). Så længe vor frelser lever, har vi grund til uophørlig taknemlighed og pris.—*The Review and Herald*, 1. november, 1881. (På fast grunn 2:268.)

Vend dig fra ukontrolleret sorg (Råd til en sørgende familie) — Ligesom Job, følte I at I havde grund til sorg og ville ikke lade jer trøste. Var dette rimeligt? I ved at døden er en kraft som ingen kan modstå; men I har gjort jeres liv næsten unyttige ved jeres unødige sorg. Jeres følelser har været lidt mindre, end oprør mod Gud. Jeg så at I altid dvælede ved jeres smertelige tab og gav plads for jeres pirrelige følelser, indtil jeres støjende sorgdemonstrationer fik englene til at skjule deres ansigter og trække tilbage fra scenen.

Når I således gav plads for jeres følelser, huskede I så på, at I havde en fader i himlen, som gav sin eneste søn i døden for os, så døden ikke kunne blive til en evig søvn? Huskede I at livets og herlighedens Herre passerede igennem graven og oplyste den med sin egen nærværelse? Den elskede discipel sagde: »Skriv: Salige er de døde, som dør i Herren fra nu af. Ja, siger Ånden, de skal hvile efter deres møje, thi deres gerninger følger dem.« Apostlen vidste godt hvad (461) han talte om, da han skrev disse ord; men når I giver plads for ukontrollabel sorg, er da jeres opførsel i overensstemmelse med den trøst de giver udtryk for? — *Vidnesbyrd for menigheden* 5:313 (1885).

Dvæle ved sig selv er selviskhed (råd til en sorgbetynt prædikant) — Nuvel bror _____, det er en særlig slags selviskhed der får dit sind til at dvæle ved dig selv. Det er slet ikke som apostlen Paulus, som var et menneske med svaghed, alligevel var han selv, den sidste som var genstand for hans tanker. Han havde trængsler som du aldrig har erfaret, eller nogen, nogen sinde vil kunne klare, og alligevel vender han sig bort fra dette; han dvæler ikke ved dette, men ophøjer Guds nåde. Din hustru var genstand for sygdom og død. Din sorg var ligeså intens som alle dine andre problemer. Du omfavnede din sorg i dit skød, du elskede at dvæle ved den, og du lod dit sind og dine tanker optages af selvisk af sorg, og som følge deraf blev du syg. Din datters død var i virkeligheden et sørgeligt slag, men mange andre har gået igennem det samme under mere prøvende omstændigheder. Du lod denne pinsel overmande dig; du dvælede ved den, du talte om den, du fik det dårligere over at du ikke kunne ændre på det eller hjælpe. Det var en synd at påtage sig nogle af disse pinsler som du har gjort.

Jeg ved hvad jeg taler om. Hvis sindet får lov at omgøres med sorg, fordøjes maden ikke og som følge deraf får kroppen ikke næring. — *Brev* 1, 1883.

Sorg får blodet til at strømme til hjernen (en personlig erfaring) — Medens jeg således arbejdede med at tale og skrive, modtog jeg breve fra Battle Creek af en nedslående karakter. Idet jeg læste dem, følte jeg en uforklarlig nedtrykthed, næsten som en sindets pine, som i en kortere periode synes at lamme mine vitale kræfter. I tre nætter sov jeg næsten ikke. Mine tanker var plaget og rådvilde.

Jeg skjulte min følelser så godt jeg kunne, for min (462) mand og den forstående familie vi var hos. Ingen kendte mine tankers byrder eller besvær når vi var sammen med familien til morgen- og aftenandagt, og jeg forsøgte at lægge min byrde på den Store Byrdebærer. Men mine bønner kom fra et hjerte vredet i kvaler og mine bønner var sønderbrudte og usammenhængende på grund af den ustyrlige sorg. Blodet fór op i min hjerne og fik mig ofte til at vakle og næsten falde. Jeg havde ofte næseblod, især når jeg prøvede at skrive. Jeg var tvunget til at lægge min skrivning til side, men jeg kunne ikke kaste bekymringerne fra mig og ansvaret på mig, da jeg indså at jeg havde vidnesbyrd til andre som jeg ikke kunne give dem. — *Vidnesbyrd for menigheden* 1:576, 577 (1867).

Hvad sker der med sorgen — Er du fyldt med sorg i dag? Fæst dine øjne på Retfærdighedens Sol. Prøv ikke at tilpasse dig alle vanskeligheder, men vend dit ansigt til lyset, til Guds trone. Hvad vil du se der? Pagtens regnbue, Guds levende løfte. Under den er nådestolen, og han som drager nytte af nådens forsyn som er gjort for ham, påskønner fortjenesterne fra Kristi liv og død, har en velsignet forsikring i pagtens bue om accept hos Faderen, så længe som Guds trone står.

Tro er hvad du behøver. Lad ikke troen vakle. Kæmp troens gode strid og tag vare på det evige liv. Det vil blive en hård kamp, men kæmp den for enhver pris, for Guds løfter er ja og amen i Kristus Jesus. Læg din hånd i Kristi hånd. Der er vanskeligheder at overvinde, men engle som overgår i

styrke vil samarbejde med Guds folk. Ret ansigtet mod Zion, ret din vej mod højtidelighedernes by. En herlig krone og et klæde, vævet på himlens vævestol, venter sejrherren. Selvom Satan vil kaste sin helvedes skygge over din stivej, og forsøge at skjule den mystiske stige for dine øjne, som rækker fra jorden til Guds trone, hvor engle går op og ned, som er tjenende ånder for dem som skal være frelsens arvinger, så læg stadig din vej opad, (463) plant dine fødder på den ene afsats efter den anden, og kom frem til den uendelige trone.— *Udateret manuskript 23.*

Sympatiser ikke altid med venner — Hvis dem omkring dig er af den klasse som ikke forsøger at vende din omvendelse og din tankestrømme, hvis de sympatiserer med alle dine særpræg som om de var virkelige, jo mindre du har af denne samfundsklasse des bedre. De er ikke dine venner, men dine værste fjender. Herren vil have at du er glad.

Du har begravet dine kære venner; som jeg har; men jeg tør ikke spørge: Hvorfor har du kastet mig i ildovnen? Hvorfor er jeg blevet forpint igen og igen? Svaret kommer tilbage til mig ned langs linjerne: ”Hvad jeg gør, fatter du ikke nu, men du skal forstå det siden efter.” (Joh. 13,7).

Guds hensigter er ofte tilsløret i mysterium; de er ubegribelige for begrænsede menneskesind; men Han som ser enden fra begyndelsen ved bedre end vi. Hvad vi behøver er at rense os fra jordiskhed, at udvikle vore kristne karakter, så Kristi retfærdighedsklædning skal lægges over os. — *Brev 1, 1883.*

Arbejde for andre formindsker sorgen — Apostlen mister sin egne forestående lidelser af syne, i omsorg for dem som han var ved at overlade til fordomme, had og forfølgelse. De få kristne som ledsagede ham til eksekveringsstedet, dristede han sig til at styrke og opmuntre ved at gentage løfterne til dem som er forfulgt for hans retfærdigheds skyld. Han forsikrede dem at intet ville svigte af det Herren havde sagt om Hans prøvede og trofaste børn.

For en lille stund havde de det hårdt i mangfoldige fristelser; de var blottet for al jordisk komfort; men de kunne opmuntre deres hjerter med forsikring om Guds trofasthed, og sige: ”Jeg ved hvem jeg har troet på, og jeg er overbevist om at Han vil kunne bevare det som jeg har betroet Ham.” Snart vil trængsels- og lidelsesnatten komme til ende, og så (464) drager den glade fredfyldte morgen nær til en fuldkommen dag. — *The Review and Herald, 4. januar, 1912.*

Den bedste trøstermand — De som har gennemgået de største sorger, er ofte dem som kan give den største hjælp til andre og bringe solskin med sig hvor de går. Sådanne mennesker er blevet tugtet og mildnet ved sine sorger. De mistede ikke tilliden til Gud når de var omgivet af vanskeligheder, men de klyngede sig nærmere til hans beskyttende kærlighed. De er et levende bevis på Guds ømme omsorg, han som skaber mørket så vel som lyset, og tugter os til vort bedste. Kristus er verdens lys, det er ikke noget mørke i ham. Dyrebare lys! Lad os leve i dette lys! Sig farvel til bedrøvelse og græmmelse. Glæd jer i Herren altid. Atter vil jeg sige: Glæd jer! - *The Health Reformer, oktober, 1877. (På fast grunn 2:273.)*

En modgift mod sorg — Gud har skaffet lindring til veje for ethvert sår. Det er balsam i Gilead, der er en læge der. Vil I ikke granske Skriften mere end nogen gange tidligere? Søg Herren om visdom i enhver nødsituation. Bed inderlig til Jesus om at vise jer en vej ud af vanskelighederne. Da vil jeres øjne åbnes så I får øje på lægemidlet og kan i deres eget tilfælde gøre brug af de lægende løfter som findes i hans ord.

På denne måde vil fjenden ikke få nogen anledning til at føre jer ind i sorg og vantro. I stedet vil I have tro, håb og mod i Herren. Den Hellige Ånd vil give jer klar forståelse så at I kan se og anvende enhver velsignelse som vil virke som en modgift mod smerte, som en lægende gren for hver bitterhedens drik som løftes til jeres læber. Den bitre drik bliver blandet med Jesu kærlighed. I stedet for at klage over det bitre, vil I erfare at Jesu kærlighed og nåde er blevet så blandet med sorgen at den er blevet vendt til stiltfærdig og helliggjort glæde. — *Brev 65a, 1894. (På fast grunn 2:272.)*

Adskillelse fra Gud bringer sjælspine — Det var pinslerne at være adskilt fra Sin faders velvilje som (465) gjorde Kristi lidelser så voldsomme. I det sjælspinen kom over ham: ”Hans sved blev som bloddråber, der faldt ned på jorden.” (Luk 22,44) Hans frygtelige pinsel der var forårsaget af tanken at Gud havde svigtet ham når han havde brug for det, skildrer de pinsler som synderen mærker, når han erkender for sent, at Guds Ånd er trukket tilbage fra ham. — *MS 134*, 1905.

Forstået når vi vandrer i paradiset. — Jorden har en historie som mennesker aldrig vil forstå før han vandrer med sin Genløser i Guds paradis. ”Thi Lammet, som står midt for tronen, skal være deres hyrde og lede dem til kilderne med livets vand; og ”Gud skal tørre hver tåre af deres øjne.” (Åb 7,17). — *MS 28*, 1898.

Kapitel 50—Bekymring og uro

(466) **Ikke arbejde, men bekymringer dræber** — Det er ikke arbejdet der dræber; det er bekymringerne. Den eneste måde at undgå bekymringer er at tage alle vanskeligheder til Kristus. Lad os ikke se på den mørke side. Lad os opelske glædens ånd.—*Brev 208*, 1903.

Dvæle ved vanskeligheder — Der er dem, der altid nærer frygt og plages af indbildte besværligheder. Hver dag er de omgivet af tegn på Guds kærlighed, hver dag nyder de godt af hans forsyns overdådige gaver, men de lægger ikke mærke til disse velsignelser. Deres tanker dvæler stadig ved et eller andet ubehageligt, som de frygter kan komme over dem. Eller der kan være en eller anden virkelig besværlighed, som, hvor lille den end er, alligevel lukker de deres øjne for de mange ting, der burde vække taknemmelighed. De besværligheder, de møder, gør dem urolige og klagende og adskiller dem derfor fra Gud i stedet for at lede dem til ham, den eneste kilde, hvor de kan modtage hjælp. — *Vejen til Kristus*, 181. (1892).

Bekymringer gør byrden tung — Jeg er frygtelig bange for at vi er i fare for at lave åg til vore nakke, på grund af vore bekymringer. Lad os gøre alt hvad vi kan, uden at bekymre os, stole på Kristus. Studere Hans ord: (467) ”Alt, hvad I beder om i jeres bøn, det skal I få, hvis I tror.” (Matt. 21,22) Disse ord er pantet på alt alt hvad en almægtig Frelser kan tilstå dem, som stoler på Ham. Som forvaltere af himlens nåde, skal vi bede i tro og så vente tillidsfuldt på Guds frelse. Vi skal ikke træde ind før Ham, prøve i vor egen styrke at få fremskaffet det som vi ønsker. I Hans havn skal vi bede, og så skal vi handle som om vi troede på hans dygtighed. — *Brev 123*, 1904.

Ikke Guds vilje — Det er ikke Guds vilje, at hans folk skal nedbøjes af bekymring. — *Vejen til Kristus*, 122 (1892).

Ængstelse fører til svaghed og sygdom — Når vedkommende har gjort sin forseelse god igen, så kan vi i stille tro fremlægge dem syges trang for Gud, således som hans Ånd måtte anviser. Han bekender ethvert menneske ved navn og søger for at enhver enkelt lige så omhyggeligt, som om der ikke fandtes et andet menneske på jorden, for hvem han gav sin elskede Søn. Eftersom Guds kærlighed er så stor og aldrig svigter, bør de syge opmuntres til at forlade sig på ham og være ved godt mod. Ængstelse angående deres egen tilstand bringer svækkelse og sygdom. Hvis de vil hæve sig op over mismod og mørke, så har de større udsigt til at komme sig; thi ”Herrens øjne er til dem,... der håber på hans miskundhed”. (Sl. 33,18). — *I den store læges fodspor*, 232 (1905).

Stop med at bekymre (råd til en ven der står over for døden) — Jeg tænker på dig, og det bedrøver mig at du er urolig til sinds. Jeg ville trøste dig hvis jeg bare kunne. Har ikke Jesus, den dyrebare frelser, så mange gange været nær hos dig med sin hjælp i nødens stund? Gør ikke Helligånden sorg. Hold op med at bekymre dig. Det har du mange gange sagt til andre. Lad ordene fra dem som ikke er syge sådan som du er, trøste dig. Må Herren hjælpe dig, det er min bøn. — *Brev 365*, 1904. (På fast grunn 2:253.)

(468) **Bekymre os selv ud af Jesu arme** — Hvis vi uddannede vore sjæle til at have mere tro, mere kærlighed, større tålmodighed, en mere fuldkommen tillid til vor himmelske Fader, ville vi have

mere fred og lykke, idet vi gennemgår dette livs konflikter. Herren er ikke glad for at vi er irriterede og bekymrer os selv ud af Jesu arme. Han er den eneste nådens kilde, opfyldelsen af ethvert løfte, erkendelse af enhver velsignelse. . . . Vor pilgrimsvandring vil i virkeligheden være ensomhed om det ikke var for Jesus. ”Jeg vil ikke efterlade jer trøstesløse” (Joh 14, 18), siger Han til os. Lad os værne om Hans ord, tro på hans løfter, gentage dem dag for dag og meditere over dem i natstunderne, og være glad.—*MS 75*, 1893. (HC 120.)

Hvile i Kristi kærlighed — Lad os vende os bort fra livets støvede, varme hovedveje og hvile i skyggen af Kristi kærlighed. Her kan vi få kraft til striden. Her lærer vi, hvordan vi kan kaste byrderne og bekymringerne bort og hvordan vi kan tale og synge til Guds pris. De, som er trætte og tyngede af byrder, bør ære Kristus ved at vise stille tillid. De må sidde i hans skygge, hvis de ønsker at få fred og hvile.—*Vidnesbyrd for menigheden 7:69, 70* (1902).

Guds ansvar og mit — Når vi tager ledelsen af de ting, vi har med at gøre, i vor hånd og stoler på, at vor egen visdom skal skaffe os fremgang, påtager vi os en byrde, som Gud ikke har lagt på os, og søger at bære den uden hans hjælp. Vi påtager os det ansvar, som tilhører Gud, og stiller os i virkeligheden i hans sted; vi har god grund til at nære bekymring og til at forvente fare og modgang, for den vil visselig ramme os. Men når vi virkelig tror, at Gud elsker os og vil gøre os godt, vil vor bekymring for fremtiden ophøre. Vi vil stole på Gud, ligesom et barn stoler på en kærlig far eller mor. Da vil vore besværligheder og plager forsvinde, fordi vor vilje opluges af Guds vilje. — *Med mesteren på bjerget*, 103 (1896).

(469) **Bekymring og ængstelse til låns** — At hele tiden stole på Gud er sikkert. Der vil ikke være en uafbrudt frygt for at noget ondt kommer. Denne lånte bekymring og ængstelse vil ophøre. Vi har en himmelsk Fader som bekymrer sig for sine børn og vil og gør sin nåde fyldestgørende når der er brug for det. — *Vidnesbyrd for menigheden 2:72* (1868).

Overlade fremtiden til Gud — Deres daglige behov blev dækket, men de frygtede for fremtiden. De kunne ikke forstå, hvordan denne menneskemængde skulle kunne klare sig under rejsen gennem ørkenen, og de så i fantasien deres børn sulte ihjel. Herren tillod, at de kom ud for vanskeligheder, og at deres forråd slap op, for at de skulle søge hjælp hos ham, der hidtil havde været deres befrier. Hvis de ville råbe til ham i deres nød, ville han give dem endnu flere tydelige tegn på sin kærlighed og omsorg. Han havde lovet, at de ikke ville blive syge, hvis de adlød hans befalinger, og det var syndig vantro fra deres side at frygte, at de eller deres børn ville dø af sult. . . .

Jesus er vor ven, hele Himmelen er interesseret i vor velfærd, og vor ængstelse og frygt bedrøver Guds Helligånd. Vi bør ikke bekymre os, for det irriterer og trætter os blot, men hjælper os ikke at udholde prøvelser. Vi bør ikke nære en sådan mistillid til Gud, at vi gør det til vor hovedopgave at sikre os imod at komme til at lide nød, som om vor lykke bestod i jordiske ting. — *Patriarker og profeter*, 145, 146 (1890).

Overdreven ængstelse — Gud fordømmer ikke klogskab og forudseenhed i dette livs sager; men febrilsk omhu, overdreven ængstelse, med henblik på verdslige ting er ikke i overensstemmelse med hans vilje. — *The Review and Herald*, 1. marts, 1887. (*Råd om forvaltning*, 159.)

Ængstelse svækker fysiske kræfter — De prøvelser og den ængstelse, Paulus havde gennemgået, havde tæret på hans legemlige kræfter. — *Mesterens efterfølgere*, 258 (1911).

Kristne med bekymrede hjerter — Mange, som bekender sig til at være Kristi efterfølgere, er ængstelige og besværede, (470) fordi de frygter for at overlade sig til Gud. De overgiver sig ikke helt til ham; de viger tilbage ved tanken om de følger, som er sådant skridt kunne medføre. Men de vil aldrig finde fred, medmindre de overlader sig til ham. — *I den store læges fodspor*, 488 (1905).

Minut for minut — Der er en ting jeg ønsker at advare dig imod. Ærgre dig ikke, vær ikke bekymret; dette betaler sig ikke. Prøv ikke at gøre for meget. Hvis du ikke påtager dig for meget, vil det kunne lykkes at udrette meget mere end hvis du prøver at gennemføre mange planer. Hav altid Kristi ord på sinde: ”Våg og bed, så at I ikke falder i fristelse” (Mark. 14,38). Kristus er din

personlige frelser. Tro at Hans frelsende kraft udøves for din skyld minut for minut, time for time. Han er på din side hver gang der er brug for det. — *Brev 150*, 1903.

Kryds ikke broer før tiden — Nu behøver vi at handle som enkeltpersoner, som er genløst ved Kristi blod; vi skal glæde os ved Kristi blod og ved syndernes tilgivelse. Det er hvad vi skal gøre, og måtte Gud hjælpe os til at få de mørke billeder ud af vore sind og tænke på de ting som vil give os lys. Nu ønsker jeg at læse et andet skriftsted: "Vær ikke bekymrede for noget" (Fil. 4,6). Hvad betyder dette? – Hvorfor ikke krydse en bro før du kommer til den. Lav ikke trængselstider før den kommer. I vil snart nok komme til den, brødre. Vi skal tænke på dagen i dag, og hvis vi gør godt i pligterne i dag, vil vi være rede til morgendagens pligter. — *MS 7*, 1888.

Søg at nå verdens standarder — Der findes mange, hvis hjerte pines under en byrde af bekymringer, fordi de søger at leve efter verdens målestok. De har valgt at tjene den, har taget dens bekymringer på sig og antaget dens skikke. Således ødelægges deres karakter, og deres liv bliver til en byrde. For at kunne tilfredsstille deres ærgerrighed og (471) verdslige begæringer krænker de samvittigheden og skaffer sig ekstra byrde af samvittighedsnag. De bestandige bekymringer slider på livskraften.

Vor Herre vil, at de skal lægge dette trældomsåg fra sig. Han opfordrer dem til at tage imod hans åg. Han siger: "Mit åg er gavnligt, og min byrde er let." Han byder dem søge Guds rige og hans retfærdighed, og han lover dem, at alt, hvad der er nødvendigt i dette liv, skal gives dem i tilgift. Bekymring er blind og kan ikke se ind i fremtiden, men Jesus ser afslutningen lige fra begyndelsen. I hver vanskelighed har han sin egen måde til at bringe lettelse. — *Den store mester*, 220 (1898).

Tro kan være uovervindelig — Vær ikke bekymrede. Når I ser på det udvortes og beklager jer, når vanskelige og trykkende forhold kommer, åbenbarer I en sygelig og svækket tro. Vis ved jeres ord og gerninger, at jeres tro er uovervindelig. Herren er rig på ressourcer. Han ejer verden. Se hen til ham som har lys og kraft og almagt. Han vil velsigne enhver, som søger at videregive lys og kærlighed til andre. — *Vidnesbyrd for menigheden 7:212* (1902).

Planterne gror ikke igennem bekymringer eller bevidste anstrengelser — I stedet for at bekymres over tanken at du ikke vokser i nåden, så gør enhver pligt som byder sig, tag dit hjertes sjælsbyrde til dit hjerte, og søg ved alle tænkelige midler at frelse den tabte. Vær venlig, høflig og medynkende, tal i ydmyghed om det velsignede håb; tal om Jesu kærlighed; fortæl om Hans godhed, hans barmhjertighed, og Hans retfærdighed; og bekymre dig ikke om du vokser eller ej. Planter vokser ikke ved bevidste anstrengelser. . . . Planten bekymrer sig ikke hele tiden om sin vækst; den vokser præcis under Guds ledelse. — *The Youth's Instructor*, 3. februar, 1898. (*My Life Today*, 103.)

Hjælpemidler mod bekymring — Gud har omsorg for alt og opholder alt, hvad han har skabt. . . . Ingen tårer rinder, (472) uden at Gud ser det, intet smil undgår hans blik.

Hvis vi blot helt og fuldt troede dette, ville alle unyttige bekymringer bortfalde. Vort liv ville ikke blive så fuldt af skuffelser, som det er nu, for enhver ting, stor eller lille, ville vi overlade til Gud, som ikke besværes af de mange bekymringer eller overvældes af deres vægt. Da ville vi glæde os ved en åndelig hvile, som mange længe har været fremmede for. — *Vejen til Kristus*, 126 (1892).

Troen fordriver ængstelsen — Vi er alle sammen så ængstelige for lykken, men mange finder den sjældent på grund af deres forkerte søgemetoder, i stedet for at anstrenge sig. Vi må trakte alvorligt efter den og blande alle vore ønsker med tro. Så lister lykken sig ind på os, næsten uden at søge. . . . Uanset hvor ubehagelige omstændighederne er, kan vi hvile tillidsfuld på Hans kærlighed og lukke os selv ind hos Ham, hvile i fred i Hans kærlighed, fornemmelsen af Hans nærvær vil indgyde en dyb og rolig glæde. Denne erfaring vinder en tro hos os som så vi ikke ærgres, ikke bekymres, men beror os på en kraft som er ubegrænset. — *Brev 57*, 1897. (*My Life Today*, 184.)

Den ene grundregel — De, der godkender denne ene grundregel: at lade tjenesten for Gud og hans ære gå forud for alt andet, vil se vanskelighederne forsvinde og en tydelig vej foran sig. — *Den store mester*, 220 (1898).

Tage en dag ad gangen, et meget vigtigt princip — At trofast udføre dages pligter er den bedste forberedelse til morgendagens prøver. Man bør ikke dvæle ved alle morgendagens mulige vanskeligheder og bekymringer og således forsøge øjeblikkelige byrder. "Hver dag har nok i sin plage." (Matt 6,34). — *I den store læges fodspor*, 481 (1905).

Kun én dag tilhører os, og den dag skal vi leve for Gud. For denne ene dags vedkommende må vi i alvorlig tjenestegerning lægge alle vore planer og forsætter i (473) Kristi hånd, idet vi kaster al vor bekymring på ham, for han sørger for os. »Jeg ved, hvilke tanker jeg nærer om jer, lyder det fra Herren, tanker om fred og ikke om ulykke, at jeg må give jer fremtid og håb.« »Ved omvendelse og stilhed skal I frelses, i ro og tillid er jeres styrke.« (Jer. 29,11; Es. 30,15). — *Med mesteren på bjerget*, 103 (1896).

Lad os ikke blive elendige over morgendagens byrder. Tage bravt og glædeligt dages byrder. Vi må have dagens tillid og tro. Men vi er ikke pålagt at leve mere end en dag ad gangen. Han som giver styrke i dag vil give os styrke i morgen. — *The Signs of the Times*, 5. november, 1902. (*In Heavenly Places*, 269.)

Styrke ved enhver prøvelse — Vor himmelske fader måler og vejer enhver prøvelse før Han tillader den komme over den troende. Han tager omstændighederne i betragtning og personens styrke, som skal gennemgå Guds test og prøvelse, og Han lader aldrig fristelser være større end der er kapacitet at stå i mod med. Hvis sjælen undertrykkes og personen overvældes, kan dette aldrig tilskrives Gud, for at han ikke har givet styrke i nåden, men den der fristes var ikke årvågen og i bøn og tilegnede sig ikke troligt de tilvejebringelser Gud har lagt for ham i overflod. Kristus har aldrig svigtet en troende i hans kamp. Den troende må påberåbe sig løftet og møde fjenden i Herrens navn, og han vil ikke se noget der blot ligner svigt. — *MS 6*, 1889.

Kapitel 51—Frygt

(474) **Millioner er bundet af frygt** — Millioner af mennesker er bundne af falske religioner, de er under trældom af slavisk frygt, af sløv ligegyldighed; de arbejder som lastdyr uden noget håb eller nogen glæde eller længsel her i verden, og kun med frygt for det, der skal komme herefter. Det er alene evangeliet om Guds nåde, som kan højne sjælen. — *Den store mester*, 327 (1898).

I mistillid til Gud har de meget at frygte — Mange forsømmer at samle sig skatte i himlen for sig selv. De gør ikke godt med de midler Gud har lånt dem. De har mistillid til Gud og har tusinde ting de frygter for fremtiden. Ligesom Israels børn har de vantroende onde hjerter.

Gud gav dette folk af overflod, som deres behov forlangte det; men de tog forskud på bekymringerne. De beklagede sig og knurrede under deres vandring at Moses havde ført dem ud for at slå dem og deres børn ihjel med sult. Indbildte mangler lukkede deres øjne og hjerter fra at se Guds godhed og barmhertighed under deres vandring og de var utaknemmelige over for hans gavmildhed.

Således er det også med mistænksomheden hos Guds bekendende folk (475) i denne vantroens og degenererede tidsalder. De er bange for at de skal mangle, eller at deres børn kan blive trængende, eller at deres børnebørn vil lide nød. De tør ikke stole på Gud. De har ingen ægte tro på ham som har betroet dem dette livs velsignelser og gaver og som har givet dem talenter at bruge for hans ære i at fremme hans sag. — *Vidnesbyrd for menigheden 2:656, 657* (1871).

Satan forsøger at herske i frygt — Gud tvinger aldrig hverken viljen eller samvittigheden, men Satan tager bestandig sin tilflugt til grusom tvang for at få magten over dem, som han ikke på anden måde kan forføre. Han bestræber sig for ved frygt eller magt at beherske samvittigheden og sikre

sig hyldest, For at opnå dette arbejder han ved hjælp af både religiøse og verdslige myndigheder og får dem til at gennemtvinge menneskers lov, som trodser Guds lov. — *Den store strid*, 523 (1888).

Rådførelse i frygt styrker dem — Dersom vi venter med at tro, indtil vi har rådført os med vor tvivl og frygt eller søgt at udgrunde hver eneste ting, som ikke er klar for os, vil vanskelighederne blot forøges og forstørres. Men kommer vi til Gud, hjælpeløse og afhængige, som vi virkelig er, og i ydmyg tillidsfuld tro fremfører vor trang for ham, hvis kundskab er ubegrænset, for ham, som ved alle ting og styrer alle ting ved sin vilje og ved sit ord, så kan og vil han lytte til vort råb og lade lyset skinne ind i vore hjerter. Gennem oprigtig bøn bringes vi i samfund med den evige Gud. Vi har måske ikke netop på den tid noget særskilt bevis for, at vor Frelasers ansigt er vendt mod os i medlidenhed og kærlighed; men ikke desto mindre er dette tilfældet. Vi mærker måske ikke hans legemlige berøring; men hans hånd hviler på os i kærlighed og øm medfølelse. — *Vejen til Kristus*, 142 (1892).

Årsagen til kroppens og sindets sygdom — Det, som bringer sygdom i legeme og sind hos alle, er (476) utilfredse følelser og misfornøjet græmmelse. De har ikke Gud; de har ikke det håb, der når inden for forhænget og er som et trygt og fast anker for sjælen. Alle, der besidder dette håb, vil rense sig selv, ligesom han er ren. De er fri for hvileløse længsler, græmmelse og misfornøjelse; de går ikke i stadig forventning om noget ondt og ruger ikke over besværlighederne, før de kommer. Men vi ser mange, som har en trængselstid på forhånd; ængstelse præger hvert træk; de synes ikke at finde nogen trøst, men venter i stadig angst på et eller andet frygteligt onde. — *Vidnesbyrd for menigheden* 1:566 (1867).

Frygt bringer ikke lindring til sjælen — I bør have en klar forståelse for evangeliet. Det religiøse liv er ikke et mørkt og sørgeligt liv, men et fredfyldt og glædeligt liv i forening med kristuslignende værdighed og hellig højtidelighed. Vor Frelser har ikke opmuntret os til at gemme på tvivl, frygt og bange anelser; dette bringer ikke lindring for sjælen og bør snarere irettesættes end værdsættes. Vi kan få usigelige glæder og herlighedens fylde. — *MS* 6, 1888. (Evangelisering, 180.)

Troen vokser i kampen mellem tvivl og frygt — Herren sætter os ofte i vanskelige situationer, der stimulerer os til større anstrengelser. I sit forsyn kommer der nogle gange særlige plager, for at prøve vor tålmodighed og tro. Gud giver os lektier i tillid. Han vil lære os, hvor vi skal se efter hjælp og styrke i nødens stund. Derved opnår vi en praktisk kundskab til hans guddommelige vilje, som vi behøver så meget af i vor livserfaring. Troen vokser sig stærk i alvorlig kamp med tvivl og frygt. — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:116, 117 (1876).

Frygt afslører vantro — Ligesom Jesus hvilede i tro på sin Faders omsorg, sådan skal vi hvile i tro på Frelserens omsorg. Hvis disciplene havde stølet på ham, ville de være blevet bevaret i fred. Deres frygt i farens stund (477) afslørede deres vantro. I deres bestræbelser for at redde sig selv havde de glemt Jesus; og det var først i den yderste nød og fortvivlelse, at de vendte sig til ham, for at han skulle hjælpe dem. Hvor ofte oplever vi ikke det samme som disciplene! Når fristelsernes uvejr nærmer sig og bølgerne slår ind over os, kæmper vi alene mod stormen og glemmer, at der er een, som kan hjælpe os. Vi stoler på vor egen kraft, indtil håbet slukkes og vi er nær ved at gå under. Så husker vi på Jesus, og hvis vi kalder ham til hjælp, kommer vi ikke til at kalde forgæves. Skønt han med sorg bebrejder os vor vantro og selvtillid, undlader han aldrig at give os den hjælp, vi behøver. Hvad enten det er til lands eller til vands, hvis vi har Frelseren i vort hjerte, så er der ikke grund til at frygte. En levende tro på Frelseren vil glatte livets hav og udfri os af fare på den måde, som han ved er bedst. — *Den store mester*, 225 (1898).

Farefuldhed viser frygt i sygeværrelset — De, som arbejder for at hjælpe de syge, bør forstå vigtigheden af en omhyggelig hensyntagen til sundhedslovene. Ingensteds er lydighed mod disse love af større betydning end i sygeværrelset; ingensteds er så meget afhængigt af troskab i småting fra arbejderens side. I alvorlige sygdomstilfælde kan en lille forsømmelse, en smule mangel på opmærksomhed med hensyn til en patients særlige tarv eller fare, åbenbarelsen af frygt, en oprørt

sindsstemning, kådhed eller endog blot mangel på sympati svinge den vægt, som afgør liv eller død, og blive årsag, til at en patient går i graven, når han ellers kunne være blevet reddet. — *I dens store læges fodspor*, 223 (1905).

Frygt sårer Helligånden — Troen tager Gud på hans ord, uden krav på at forstå meningen med de prøvende erfaringer som kommer. Men der er mange som har en lille tro. De frygter altid, og tager vanskelighederne på forskud. Hver dag er de omgivet af tegn på Guds kærlighed, og hver dag nyder de hans (478) forsyns rigdomme; men de overser disse velsignelser. Og i stedet for at de vanskeligheder som de møder, skulle lede dem til Gud, skiller de dem fra ham ved at skabe uro og græmmelse. Jesus er deres ven. Hele himlen interesserer sig for deres velfærd, og deres frygt og græmmelse volder Helligånden sorg. Det er ikke fordi vi ser at vi skal tro på Gud. Vi skal forlade os på hans løfter. Når vi kommer til ham i tro. Så bør vi tro hver bøn finder vej til Kristi hjerte. Når vi har bedt om hans velsignelse, bør vi tro at vi får den, og takke ham for at vi har den. Så vi tager os af vore pligter, sikre på at velsignelsen vil komme når vi mest behøver den. Når vi har lært at gøre dette, vil vi vide at vi har fået svar på vore bønner. Gud vil gøre for os "langt ud over det som vi beder eller forstår", "efter sin herligheds rigdom" og "efter virksomheden af hans vældige kraft" — *Evangeliets tjenere*, 294, 262 (1915).

Frihed fra skyld bringer frihed fra frygt — Både Aron og folket veg tilbage for Moses, og "de turde ikke komme ham nær". Da han så deres forvirring og rædsel, men ikke vidste, hvad årsagen var, bød han dem komme nærmere. Han forelagde dem Guds tilbud om forsoning og forsikrede dem om, at de atter kunne nyde hans gunst. Hans stemme var kærlig og venlig og til sidst vovede en af dem sig nærmere. Han var alt for betaget til at kunne sige noget og pegede tavs på Moses ansigt og derefter op mod himmelen. Den store leder forstod, hvad han mente. Skyldbevidstheden og følelsen af Guds mishag bevirkede, at de ikke kunne tåle det himmelske lys, som ville have fyldt dem med glæde, hvis de havde været lydige. Skyldfølelse skaber frygt. Den sjæl, der er fri for synd, nærer ikke noget ønske om at skjule sig for det himmelske lys. — *Patrarker og profeter*, 164 (1890).

Hvad skal gøres i angst — Kun overbevisningen om Guds nærværelse kan forjage den frygt, som for det frygtsomme barn (479) ville gøre livet til en byrde. Han bør bevare dette løfte i erindringen: »Herrens engel slår lejr om dem, der frygter ham, og frier dem.« Sl. 34,8. Han bør læse den vidunderlige beretning om Elisa i byen på bjerget og mellem ham og hæren af væbnede krigere en vældig kreds af himmelske engle.

Han bør læse, hvordan Guds engel viste sig for Peter, der var i fængsel og dømt til døden; hvordan engelen førte Guds tjener ud til friheden forbi de bevæbnede vagtposter, gennem de solide døre og jernporten med deres bolte og slåer. Han bør læse om den tildragelse på havet, hvor fangen Paulus, som var på vej hen for at blive dømt og henrettet talte disse modige og forhåbningsfulde ord til de stormomtumlede soldater og søfolk, der var udmattede af slid og nattevågen og lang tids faste: »Vær ved godt mod. Intet menneskeliv skal gå tabt Thi en engel fra den Gud, som jeg tilhører, og som jeg også tjener, stod hos mig i nat og sagde: Frygt ikke, Paulus! du skal blive stillet for kejseren; og se, Gud har også skænket dig alle dem, som sejler med dig.« I tillid til dette løfte forsikrede Paulus dem alle: »Ingen af jer skal miste så meget som et hovedhår.« Sådan skete det også. Fordi der ombord på dette skib var et menneske, ved hvem Gud kunne virke, blev alle de hedenske soldater og søfolk reddet. »Og således skete det, at de alle reddede sig i land.« Apg. 27,22-24.34.44. — *Uddannelse*, 255, 256 (1903).

Gud handler tydeligt — Men vor Herre bedrager os ikke. Han siger ikke til os: »Frygt ikke, der er ingen fare på din Vej.« Han ved, der er prøver og farer, og han skjuler det ikke for os. Han siger ikke til sine børn, at han vil tage dem ud af en ond, syndig verden, men han henviser dem til et aldrig svigtende tilflugtssted. Hans bøn for disciplene var: »Jeg beder ikke om, at du vil tage dem

ud af verden, men at du vil bevare dem fra det onde.« I verden,« siger han, »har I trængsel; men vær frimodige, jeg har overvundet verden.« Joh. 17,15; 16,33. — *Vejen til Kristus*, 122, 123 (1892).

(480) **Se bort fra selvet** — Se bort fra dig selv hen mod Jesus. Du må erkende at du er en synder, medens det samtidigt er dit privilegium at erkende Kristus som din Frelser. Han kom ikke for at kalde retfærdige, men syndere, til anger. Satan bringer vanskeligheder og antydninger til menneskesindet, så han kan svække tro og ødelægge modet. Han har mangfoldige fristelser som kan komme myldrende ind i sindet, den ene efter den anden; men studéres dine følelser nøje og får dine følelser rum for den onde tvivler-gæst, og involverer du dig selv i fortvivlelsens rådvildhed. Du kan spørge: Hvad skal jeg gøre under disse forfærdelige antydninger? Stød dem ud af sindet ved at se og betragte en Frelzers kærligheds uforlignelige dybder. Ophøj ikke dine følelser og læg ikke vægt på dem og dyrke dem om de er gode, dårlige, sørgelige eller opmuntrende. — *Brev 41*, 1893.

Overvind frygt med tillid til Jesus — Jesus indbyder os at komme til sig og han vil løfte vægten fra vore trætte skuldre og lægge sit åg på os, som er nemt og sin byrde, som er let. Den sti han indbyder os til at vandre på, vil aldrig have kostet os kval, hvis vi altid havde vandret på den. Det er når vi forvilder os bort fra pligtens sti at vejen bliver vanskelig og tornet. De ofre som vi må gøre for at følge Kristus, er kun de nødvendige skridt, for at komme tilbage på lysets, fredens og lykkens sti. Tvivl og frygt vokser med sanselighed og jo mere de får frit løb, des sværere er de at overvinde. Det er sikkert at lade al jordisk støtte fare og tage hans hånd, som løftede den synkende discipel op og reddede ham på det stormfulde hav. — *Vidnesbyrd for menigheden 4:558* (1881).

Kristus er byrdebærer — Fremlæg din trang, din glæde, din sorg, dine bekymringer og din frygt for Gud. Du kan ikke besvære ham, du kan ikke trætte ham. Han, som tæller hårene på dit hoved, er ikke ligegyldig for sine børns trang. »Herren er såre medlidende og barmhjertig.« Jak. 5,11. Vore sorger, ja endog blot det at vi nævner dem, rører hans kærlige hjerte. Gå til ham med alt, hvad (481) der besværer dit sind. Intet er for tungt for ham at bære; thi han opholder verdener, styrer verdensaltet. Intet, der på nogen måde angår vor fred, er for lidt for ham at lægge mærke til. Der er intet kapitel i vort livs historie, som er for mørkt for ham at læse; ingen besværlighed er for vanskelig for ham at udrede. Ingen ulykke kan komme over den ringeste af hans børn, ingen ængstelse kan plage sjælen, ingen glæde opmuntre den, ingen oprigtig bøn udgå fra læberne, uden at vor himmelske Fader lægger mærke til det og øjeblikkeligt interesserer sig derfor. . . . Forholdet mellem Gud og hver eneste sjæl er så klart og fuldstændigt, som om der ikke fandtes nogen anden sjæl, for hvem Gud har givet sin elskede søn. — *Vejen til Kristus*, 100 (1892).

Kapitel 52 — Depression

[Se appendiks A og appendiks B.]

(482) **Mange sygdomme er resultatet af mental depression** — Et tilfreds sindelag, en glad ånd, er sundhed for legemet og styrke for sjælen. Intet andet er større årsag til sygdom end depression, tungsind og sørgmodighed. — *Vidnesbyrd for menigheden 1:702* (1868).

Mange af de sygdomme, som menneskerne lider af, er følgerne af nedtrykthed eller tungsind.—*I den store Læges fodspor*, 245 (1905).

Fjernes depressionen fremskyndes helbredelsen — Eftersom Guds kærlighed er så stor og aldrig og aldrig svigter, bør de syge opmuntres til at forlade sig på ham og være ved godt mod. Ængstelse angående deres egen tilstand bringer svækkelse og sygdom. Hvis de vil hæve sig op over mismod og mørke, så har de større udsigt til at komme sig; thi "Herrens øjne er til dem,... der håber på hans miskundhed". (Sl. 33,18). — *I den store Læges fodspor*, 232 (1905).

Depression kommer af stærk ophøjelse — Nogle gemmer på en kold, nedslående tilbageholdenhed, et jernhårdt sind, der frastøder dem, i deres virkekreds. Denne ånd (483) er

smitsom; den skaber en atmosfære, som får gode impulser og gode beslutninger til at visne bort; den kvæler den naturlige menneskelige forståelse, hjertelighed og kærlighed; og under dens indflydelse bliver folk tvunget og deres sociale og gode egenskaber ødelægges, fordi de ikke bruges.

Ikke blot den åndelige helse berøres, men den fysiske helse lider under dens unaturlige nedtrykning. Mørket og kulden af denne asociale atmosfære genspejles i ansigtsudtrykket. De velvillige og sympatiske menneskers ansigter vil skinne af den sande godheds lyst, medens dem, som ikke har gode tanker og uselviske motiver, udtrykker deres hjertegemte følelser i ansigterne. — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:64 (1876).

Mental depression fra dårligt ventilerede lokaler — Følgevirkningerne af at være i et tæt og dårligt ventileret lokale er disse: Organismen bliver svag og usund, kredsløbet hæmmes, blodet bevæger sig trægt gennem organismen, fordi den ikke er rensset og oplivet af himlens rene og styrkende luft. Sindet bliver nedtrykt og formørkede, når hele organismen er afkræftet; og feber og andre akutte sygdomme, kan lettere udvikles. — *Vidnesbyrd for menigheden* 1:702, 803 (1868).

Depression og tungsind er resultatet af utilstrækkelig ilt — Lungerne bør gives lejlighed til at virke så frit og uhindret som muligt. Derved udvikles deres ydeevne, hvorimod tryk eller sammensnøring svækker dem. Herfra stammer de uheldige følger af den, særlig hos stillesiddende personer så almindelige skik at side foroverbøjet under arbejdet. I denne stilling er det umuligt at ånde dybt. Overfladiske åndedræt bliver snart til vane og lungerne mister evnen til at udvide sig. . . Dette medfører, at ilttilførelsen bliver utilstrækkelig. Blodet bevæger sig langsomt og trægt. De giftige affaldsstoffer, som skulle føres bort med udåndingsluften, holdes tilbage, og blodet bliver usundt. Dette indvirker ikke (484) alene på lungerne, men også på mave, lever og hjerne; huden bliver gusten, fordøjelsen svækkes, og hjertet påvirkes ugunstigt; hjernen omtåges, tankerne bliver forvirrede, tungsindighed indtræder, og hele organismen bliver slap og uvirksom og særlig modtagelig for sygdom. — *I den store Læges fodspor*, 272, 273 (1905).

God respiration beroliger nerverne — For at have godt blod må vi ånde rigtigt. Ved fulde, dybe åndedræt i frisk luft fyldes lungerne med ilt, blodet renses, det får en frisk farve og sendes som en livgivende strøm til alle dele af legemet. Et rigtigt åndedræt har en beroligende indvirkning på nerverne, det fremmer appetitten, beforder fordøjelsen og fremkalder sund, opfriskende søvn. — *I den store Læges fodspor*, 272 (1905).

Vattersot og hjertesygdom ville hæmme Ellen G. White [Se *På fast grunn* 2:233-245, "Sjælsstyrke under lidelse."] — I årevis er jeg blevet plaget med vattersot og sygdom i hjertet, som har gjort mig nedtrykt og nedbryder min tro og mit mod. — *Vidnesbyrd for menigheden* 1:185 (1859).

Lånt kraft fører til depression — Fordøjelsesorganerne bliver først svækket ved den umådeholdenhed, der er påbegyndt i hjemmet, og snart tilfredsstillende almindelig mad ikke længere appetitten. Usunde tilstande grundfæstes, og der kommer en stærk trang til mere stimulerende føde. Te og kaffe frembringer en øjeblikkelig virkning. Nervesystemet bliver stimuleret under påvirkning af disse giftstoffer, og i nogle tilfælde er det midlertidigt, som om forstanden kvikker op og fantasien bliver mere levende. Da disse stimulanser frembringer sådanne behagelige resultater, drager mange den slutning, at de virkelig behøver dem; men der kommer altid en reaktion. (485) Nervesystemet har hentet kraften fra sine ressourcer, og den midlertidige opstrammende virkning efterfølges af en tilsvarende nedtrykthed. Den pludselighed, hvormed teen og kaffen giver den behagelige virkning, er et vidnesbyrd om, at det, der så ud som styrke, kun er en nervøs spænding, som derfor må være skadelig for organismen. — *Kristen mådehold og bibelhygiejne*, 31, 1890. (*Barnet i hjemmet*, 388.)

Hård kulde i ægteskabet er årsag til depression — Da du giftede dig med din kone, elskede hun dig. Hun var meget sensibel og alligevel samvittighedsfuld over for dig og havde selv modet.

Hendes helbred behøvede ikke at blive til det, det er. Men din strenge barskhed gjorde dig til et isbjerg, der fryser kærlighedens og hengivenhedens strømme til. Din uvenlige kritik har været som en trøstesløs regn på en følsom plante. Den har gjort den kold og har næsten udsløttet plantens liv. Din kærlighed til denne verden slider din karakters gode træk, væk.

Din kone har andre anlæg og er mere ædelmodig. Men når hun, endda i det små, har udvist sine ædelmodige instinkter, har du følt et tilbageslag og har kritiseret hende. Du føjer dig med en nøjeregnethed og vrede. Du får din kone til at føle at hun er en belastning, en byrde og at hun ingen ret har, til at udvise sin ædelmodighed på din bekostning. Alle disse ting er af en sådan nedslående art at hun føler håbløshed og hjælpeløshed og har ingen modstandskraft mod det, men bøjer sig efter vindens kræfter. Hendes sygdomme er nervernes smerte. Var hendes ægteskab behageligt, ville hun besidde en god portion godt helbred. Men på trods af dit ægteskabsliv har dæmonen været gæst i jeres familie og triumferet over jeres ulykke. — *Vidnesbyrd for menigheden* 1:696 (1868).

Depression fører nogle gange til seksuelle overdrivelser — Mange familier lever et ulykkeligt liv fordi manden og faderen lader det dyriske i sin natur være fremherskende og lader intelligensen og moralen komme i anden række. Resultatet af dette er ofte en følelse (486) af slaphed og mangel på energi, men det er sjældent, at man forstår, at dette er et resultat af deres egen upassende handlemåde. Vi står under højtidelig forpligtelse over for Gud med hensyn til at bevare Ånden ren og legemet sundt, så vi kan være til velsignelse for menneskeheden og yde Gud en fuldkommen tjeneste.

Apostlen udtaler disse advarselsord: »Lad derfor ikke synden have herredømmet i jeres dødelige legeme, så I lyder dets lyster« (Rom 6,12) Han tilskynder os ved at fortælle os at »Enhver, der deltager i idrætskamp, er afholdende i alt.« (1. Kor 9,25) Han formaner alle som kalder sig kristne »til at bringe jeres legemer som et levende, helligt, Gud velbehageligt offer.« (Rom 12,1) Han siger at »jeg er hård mod mit legeme og holder det i ave, for at ikke jeg, der har prædikeret for andre, selv skal blive forkastet.« (1. Kor 9,27). — *Vidnesbyrd for menigheden* 2:381 (1870).

Midlertidig depression kan føre til noget godt — Når mennesker har vist stærk tro og vundet herlige sejre, indtræder der ofte en reaktion. Sådan gik det også Elias. Han frygtede for, at den reform, som var blevet indledt på Karmel, ikke ville vare ved. Han blev overvældet af nedtrykthed. Han var blevet hævet til Pisgas tinde, men nu var han helt nede i dalen. Da den Almægtiges kraft hvilede over ham, bestod han en overvældende trosprøve; men nu, da han havde tabt modet og Jesabels trussel ringede i hans ører og Satan tilsyneladende stadig benyttede denne onde kvinde til at lave intriger, mistede han sit tag i Gud. Han var blevet højt ophøjet, og reaktionen var overvældende. — *Profeter og konger*, 82 (1917).

Kontrollere et nedtrykt sind — Moderen kan og bør gøre noget for at beherske sine nerver og sit sind; når hun er nedtrykt; hvis hun blot tager sig selv i skole, kan hun, selv når hun er syg, være venlig og glad og tåle mere støj, end hun engang havde tænkt sig muligheden af. Hun bør ikke lade sine skrøbeligheder gå ud over børnene og ikke formørke deres unge, følsomme sind med sin nedtrykte sindsstemning og lede dem til at betragte huset som en grav og mors værelse som det uhyggeligste sted i verden. Sindet og nerverne vinder sundhed og styrke ved, at man gør brug af viljen. Viljekraften vil i mange tilfælde vise sig at være et kraftigt nerveberoligende middel. — *Vidnesbyrd for menigheden* 1:387 (1863).

To yderligheder i opførsel — Dem som ikke føler at det er en religiøs pligt at disciplinere sindet til at dvæle ved glade emner vil sædvanligvis findes på en af to yderligheder: de vil ophøjes af endnu flere opirrende fornøjelser, hengive sig i overfladisk samtale, spøg og skæmt; eller de vil være nedslået, få store trængsler og mentale konflikter, som de tror kun få nogen sinde har erfaret eller kan forstå. Disse personer kan bekende sig til kristenheden, men de bedrager deres egne sjæle. — *The Signs of the Times*, 23. oktober, 1884. (*Råd om sundhed*, 628, 629.)

Den opmuntrede eller nedslående kraft i det trykte papir. — Min mand har arbejdet utrætteligt på at få forlagsarbejdet op til det nuværende høje stade. Jeg så at han har fået mere forståelse og kærlighed fra sine brødre end han har troet. De søgte ivrigt i bladene for at finde noget fra hans pen. Hvis der er en tone af gælde i hans skrifter, hvis han taler opmuntrende, oplyses deres hjerter og nogle endog græder af gælde. Men hvis tristhedens mørke udtrykkes, bliver hans brødre og søstres ansigter bedrøvede og den ånd som kendetegner hans skrifter genspejles i dem. — *Vidnesbyrd for menigheden* 3:96, 97 (1872).

En nedtrykt mand er en byrde for sig selv (råd til medicinstuderende) - Jeg har fået vist det faktum at der i din klasse med medicin-missionær-studerende er dem, der først burde forstå sig selv, at beregne omkostningerne, og vide hvornår de begynder at bygge, om de vil kunne fuldføre det. Lad ikke Gud blive (488) vanæret ved at nedbryde mennesket i uddannelsesprocessen, for et nedbrudt menneske er en byrde for sig selv.

Tror du at han på nogen måde kan planlægge hvad han skal gøre, vil Gud understøtte ham, så længe han fylder på sine egne studier, og udsætter sig selv for det der bringer sundhed og liv i fare og overtræder naturens love, er imod det lys som Gud har givet. Naturen vil ikke narre en. Den vil ikke tilgive den skade der gøres mod det forunderlige og fine maskineri. — *Brev* 116, 1898. (.)

Håbløshed ligger skjult under en facade af udfordrende optræden. — Et barn, der tit bliver kritiseret for en bestemt fejl, kommer til at betragte denne fejl som noget, der er særegent for det, noget, det ikke kan nytte at kæmpe imod. På den måde skabes der modløshed og håbløshed, der ofte skjuler sig bag en tilsyneladende ligegyldighed eller udfordrende optræden. — *Uddannelse*, 291 (1903).

Få bugt med omkostningerne (råd til en familie) — I kan være en lykkelig familie hvis I vil gøre det som Gud har sat jer til at gøre og har påbudt jer som en pligt. Men Herren vil ikke gøre det for jer, som han har pålagt jer at gøre. Bror C fortjener medlidenhed. Han har i lang tid følt sig ulykkelig over at livet har været ham en byrde. Sådant behøver det ikke at være. Hans indbildning er sygelig og han har så længe holdt sine øjne på det mørke billede, at hvis han møder modgang eller skuffelse, forestiller han sig at alt bliver ødelagt, at han vil komme i nød, at alt er imod ham, at han har det sværest af alle; og således vil hans liv blive ulykkeligt. Jo mere han tænker sådan, jo mere forfærdeligt gør han det for sig selv og for dem omkring ham.

Han har ingen grund til at føle som han gør; det hele er Satans værk. Han må ikke lade fjenden styre sit sind. Han bør vende sig bort fra det mørke og dystre billede af den elskede Frelser, himlens herlighed og den rige arv som er beredt alle, som ydmyger sig og er lydige og som har taknemmelig hjerter og (489) bindende tro på Guds løfter. Dette vil koste ham anstrengelser, en kamp, men den må udkæmpes. Din nuværende lykke og din fremtidige, evige lykke er afhængig af dig, om du bereder dit sind på glædelige ting, ser væk fra det mørke billede, som er indbildt og hen til de fordele som Gud har strøet på din stivej og ud over disse: de usynlige og evige. — *Vidnesbyrd for menigheden* 1:703, 704 (1868).

Frugterne af bange anelser — Dit liv er nu i ulykke og fuld af bange anelser. Mørke billeder dukker op for dig; mørk vantro har omgivet dig. Ved at tage side for den vantro er du blevet mørkere og mørkere; du er tilfreds med at dvæle ved de ubehagelige ting. Hvis andre prøver at tale med håb, presser du enhver følelse af håb ud, ved at tale hårdere og strengere. Ved dine prøvelser og lidelser får altid din hustru på den sjæls-oprivende tanke, at du betragter hende som en byrde på grund af hendes sygdom. Hvis du elsker mørket og fortvivles, taler om det, dvæler ved det og opriver din sjæl ved at fremmane alt i din indbildning, kan du få dig selv til at knurre imod din familie og mod Gud og gøre dit eget hjerte som en mark, som ilden løber hen over og ødelægger al vegetation og efterlader det tørt, sort og kruset. — *Vidnesbyrd for menigheden* 1:699 (1868).

Overvinde følelsesmæssig ustabilitet — Du tilhører en familie, som har et dårligt afbalanceret, formørket og nedtrykt sindelag, og er påvirket af omgivelserne og let modtagelige over for

påvirkninger. Medmindre du opelsker en glad, lykkelig og taknemmelig sindsstemning, vil Satan til sidst lede dig som fange efter hans vilje. Du kan være en hjælp for menigheden hvor du bor, hvis du vil adlyde Herrens undervisning og ikke handle efter følelser, men blive styret af principper. Lad aldrig kritik komme ud af dine læber, for det er som trøstesløs regn for dem omkring dig. Lad glade, lykkelige, elskende ord falde fra dine læber. — *Vidnesbyrd for menigheden* 1:704 (1868).

(490) **Ikke brug for at være en slave af depression** — Husk at religion i dit liv ikke blot skal være til indflydelse blandt andre. Det skal være en dominerende indflydelse over alt andet. Vær meget mådeholden. Modstå enhver fristelse. Giv ingen indrømmelser over for den listige fjende. Lyt ikke til alle de antydninger som han lægger i mænds og kvinders munde. Du har en sejr at vinde. Du har karakterens ædelmodighed at vinde; men dette kan du ikke få så længe du er fortrykt og modløs af fejl. Bryd de bånd som Satan har bundet omkring dig. Du behøver ikke at være hans slave. ”I er mine venner,” sagde Kristus, ”hvis I gør hvad jeg befaler jer.”—*Brev* 228, 1903. (.)

Et hjælpemiddel foreslås en prædikant med depressioner — Du burde have arbejdet forsigtigt og overholdt hvileperioderne. Ved at arbejde sådan, vil du bevare din fysiske og mentale sundhed og gøre dit arbejde meget mere effektivt. Bror F, du er en nervøs mand og handler meget ud fra impulser. Nedtrykthed påvirker dit arbejde ret meget. Til tider mærker du en mangel på frihed og tror at det er fordi andre er i mørke, eller at noget er i vejen og du kan ikke sige hvad det er og du giver et eller andet eller nogen skylden, som kan forvolde dig skade. Hvis du ville dæmpe sig selv når du er i denne rastløse og nervøse tilstand og hvile og rolig vente på Gud og forhøre dig om at problemerne ikke er i dig selv, ville du spare dig for at såre din egen sjæl og såre Guds dyrebare sag. — *Vidnesbyrd for menigheden* 1:622 (1867).

Dvæle ved det ubehagelige — Når du ser den uretfærdighed der er omkring dig, gør det dig meget mere glad at Han er din Frelser, og vi er Hans børn. Så skal vi se på den syndighed der er omkring os og dvæle ved den mørke side? Du kan ikke kurere det; tal da om noget der er højere, bedre og mere nobelt.

Nu kan vi tage til en kælder og blive der og se omkring i de mørke afkroge, og vi kan tale om mørket og sige: ”Oh, hvor der er mørkt her,” og tale (491) om dette. Men vil det gøre tingene lysere? Oh, nej! Hvad skal du gøre? Komme ud af den; komme ud af markedet til de øvre kamre hvor lyset fra Guds ansigt skinner klart.

Du ved at vore legemer er gjort af den føde der er indtaget. Sådan er det også med vore sind. Hvis vi har et sind der dvæler ved livets ubehagelige ting, vil vi ikke have noget håb, men vi ønsker at dvæle ved himlens muntre scenerier. Paulus siger: ”Thi vor trængsel, der er stakket og let, virker uden mål og måde en evig vægt af herlighed for os.” (2. Kor. 4,17). — *MS* 7, 1888.

Kristus har sympati (opmuntring til en kristen, der lider af depressioner) — Min kære ældre søster _____, jeg er meget bedrøvet over at du er syg og lider. Men klyng dig til Ham som du har elsket og tjent i disse mange år. Han gav sit eget liv til verden, og Han elsker enhver som stoler på Ham. Han sympatiserer med dem som lider under sygdommens undertrykkelse. Han mærker alle de pinsler som Hans elskede mørke gør. Hvil blot i Hans arme og vid at Han er din Frelser, og dine allerbedste ven, og at Han aldrig vil forlade eller svigte dig. Du har været afhængig af ham i mange år, og din sjæl må hvile i håbet.

Du vil komme frem sammen med andre trofaste som har troet på Ham, og prise Ham med triumferende stemme. Alt hvad der forventes af dig er at hvile i Hans kærlighed. Bekymre dig ikke. Jesus elsker dig, og nu hvor du er svag og leder, holder han dig i Sine arme, præcis som en elskende fader holder et lille barn. Stol på Ham, hvem du har troet på. Har Han ikke elsket dig og sørget for dig i hele din livstid? Hvil blot i de dyrebare løfter du har fået.— *Brev* 299, 1904.

Giv ikke plads for depression — I natstunden talte jeg med dig. Jeg sagde til dig: Jeg er meget glad for det sted hvor du bror, og kan komme (492) hurtigt til sanatoriet. Giv ikke plads til depression, men lad Helligåndens trøstende indflydelse blive budt velkommen i dit hjerte, og give

dig trøst og fred. . . . Min søster, hvis du vil have dyrebare sejre, så se på det lys som stråler fra retfærdighedens Sol. Tal om håb og tro og taksigelse til Gud. Vær glad og håbefuld i Kristus. Uddan dig selv til at prise Ham. Dette er en stor hjælp for sjælens og legemets sygdomme. — *Brev 322*, 1906.

Depressionens atmosfære — Lad prædikanter som Gud arbejder igennem, komme frem til konferensen med nedbrudte nerver, i depression, og jeg siger jer, de får en atmosfære omkring sig, som et tykt dække der dækker en klar himmel. Vi behøver at værne om troen. Lad læberne sige: ”Min sjæl ophøjer Herren, min ånd fryder sig i Gud min Frelser.”

Vi må åbenbare en fornemmelse af en nærværende Frelser, en fast tillid til at Jesus er ved roret, og at Han vil have det pæne skib sikkert havnen. Vi skal vide at det er umuligt at frelse os selv eller nogen sjæl. Vi har ingen kraft til at give frelsen til den der går fortabt. Jesus, vor Genløser, er Frelseren. Vi er kun Hans redskaber og hvert øjeblik afhængige af Gud. Vi skal ophøje Hans kraft, for Hans udvalgte folk og for verden, for den store frelse som gennem Hans sonoffer og Hans blod har han hvervet os. — *Brev 19a*, 1892.

Jeg vil ikke være nedtrykt — Jeg er nogle gange forvirret over at vide hvad jeg skal gøre, men jeg vil ikke være nedtrykt. Jeg er opsat på at give solskin til alle i mit liv som jeg overhovedet kan. — *Brev 127*, 1903.

Jeg har meget der gør mig ked om hjertet, men jeg prøver ikke at tale modløst, fordi nogle som hører mine ord kan være bedrøvet om hjertet, og jeg må ikke gøre noget der gør ham mere bedrøvet. — *Brev 208*, 1903.

(493) **Nå gennem markedet i tro** — Hvis jeg skulle se på de mørke skyer – trængsler og forviklinger som kommer i mit arbejde – ville jeg ikke have tid til noget andet. Men jeg ved at der er lys og herlighed bag skyerne. I tro rakte jeg igennem herlighedens mørke. Til tider kaldes jeg til at gennemgå finansielle problemer. Men jeg bekymrede mig ikke om penge. Gud tager sig af mine forretninger. Jeg gør alt hvad jeg kan, og når Herren ser hvad er bedst for mig at få penge, så sender Han det til mig. — *MS 102*, 1901.

Tro en nødvendighed — Da jeg besøgte Paradise Valley-sanatoriet for tre år siden, talte jeg næsten hver morgen klokken fem til medarbejderne, og på et senere tidspunkt til patienter. I blandt patienterne var der en man som altid virkede nedtrykt. Jeg erfarede at han troede på bibeldoktrinernes teori, men kunne ikke udvise den tro han skulle bruge på sig selv i Guds løfter. Morgen efter morgen talte jeg til patienterne om tro og tilskyndede dem til at tro på Guds ord. Alligevel lod denne stakkels mand ude af stand til at indrømme at han havde tro. Jeg talte med ham alene. Jeg frembragte sandheden for ham på enhver mulig måde, så spurgte jeg han om han ikke kunne tro at Kristus var personlige frelser og ville hjælpe ham. Vor Frelser har sagt til alle som er trætte og tyngede af byrder. “Tag mit åg på jer” Bær ikke på et åg du selv har dannet. “Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagsmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.” (Matt. 11, 29).

Til sidst kom tidspunktet hvor jeg måtte rejse. Jeg sagde til ham: ”Nuvel, min ven, kan du fortælle mig at du har lært at stole på at Frelseren som har taget så megen smerte, også kan gøre noget for enhver sjæls situation? Kan og vil du sætte lid til Ham? Kan du fortælle mig, før jeg rejser, at du har fået en tro så du tror på Gud?”

Han så op og sagde: “Ja, jeg tror. Jeg har tro.”

“Tak Herren,” svarede jeg. Jeg mærkede at der havde (494) været andre som har været til stede og lyttet til mine taler i dagligstuen, i dette tilfælde var jeg blevet belønnet for mine anstrengelser. — *MS 41*, 1908.

Lege i Satans hænder — Gå ikke til andre med dine trængsler og fristelser; Gud alene kan hjælpe dig. Dersom du opfylder betingelserne for at få Guds løfter vil løfterne blive opfyldt på dig. Dersom dit sind er vendt imod Gud, vil du ikke blive oprørt eller synke ned i fortvivlelsens dal, når prøver

og fristelser møder dig. Du vil ikke tale tvivl og mørke til andre. Du vil ikke sige: ”Jeg ved ikke noget om dette eller hint. Jeg er ikke lykkelig. Jeg er ikke sikker på at vi har sandheden.” Dette vil du ikke gøre, for du vil have et anker til sjælen både sikkert og til stadighed. Når vi taler om modløshed og tungsind, lytter Satan til med djævelsk fryd; for det behager ham at vide at han har bragt dig i hans trældom. Satan kan ikke læse vore tanker, men han kan se vore handlinger og høre vore ord; og ud fra det langvarige bekendtskab han har med den menneskelige familie kan han forme sine fristelser således at han drager fordel af vore svage karaktertræk. Og hvor ofte åbenbarer vi ikke den måde for ham, hvorpå han kan vinde sejr over os. Oh at vi dog kunne beherske vore ord og handlinger! Hvor stærke ville vi ikke blive, dersom vore ord var sådanne at vi ikke behøvede at skamme os ved tanken om at skulle møde dem igen på dommens dag. Hvor vidt forskellige vil de ikke vise sig at være på Guds dag fra hvad de synes at være, når vi ytrer dem nu. — *The Review and Herald*, - 27. februar, 1913. (*Budskaber til de unge* 195-196)

Jesus forstår fortvivlelsens følelser — Troen og håbet bævende under Kristi sjælekamp i dødens stund, fordi Gud har borttaget den forvisning, han hidtil havde givet sin elskede søn om sit velbehag og sin anerkendelse. Verdens Genløser forlod sig nu på de synlige beviser, der hidindtil havde styrket ham, *Vidnesbyrdene* om, at Faderen havde godkendt hans gerning og fundet behag i hans værk. Idet han i sine døds kvaler opgiver sit dyrebare liv, har han kun troen at holde sig til og må alene stole på ham, som det altid har været hans glæde (495) at adlyde. Ingen klare, lyse håbets stråler opmuntrer ham fra nogen kant. Alt er indhyllet i trykkende mulm. I dette forfærdelige mørke, som en medfølelse natur fornemmer, tømmer Genløseren den hemmelighedsfulde kalk lige til bærmen. Berøvet endog det lyse håb og tilliden til den sejr, som i fremtiden skal blive hans del, råber han med høj røst: »Fader! i dine hænder betror jeg min ånd.« Han kender sin faders karakter, hans retfærdighed, hans barmhjertighed og hans store kærlighed og i underkastelse falder han i hans hænder. Under naturens krampetrækninger hører de forfærdede tilskuere de ord, der i dødsøjeblikket lød fra manden på Golgata. — *Vidnesbyrd for menigheden* 2:210, 211 (1869).

Gud har ikke ændret sig — En følelse af vished skal ikke foragtes; vi bør prise Gud for det; men når dine følelser holdes nede, så tro ikke at Gud har forandret sig. Pris Ham lige så meget, fordi du stoler på Hans ord, og ikke på følelser. Du har sluttet pakt at vandre i tro, ikke at blive kontrolleret af følelser. Følelser varierer af omstændighederne. — *Brev* 42, 1890. (HC 124.)

Ingen tendens til at tale om tvivl — Ved Kristi fortjeneste, ved hans retfærdighed, som tilregnes os ved troen, skal vi opnå en fuldkommen kristelig karakter. Vor opgave hver dag og hver time fremholdes for os i apostelens ord: »Idet vi ser hen til troens begynder og fuldender, Jesus.« Når vi gør dette, bliver vort sind klarere, vor tro stærkere og vort håb befæstes; vi bliver så helt betaget ved synet af hans renhed og elskelighed og det offer, han har gjort for at bringe os i overensstemmelse med Gud, at vi ingen tilbøjelighed har til at tale om tvivl og modløshed. — *Vidnesbyrd for menigheden* 5:744 (1889).

Den sande kristne og depression — Den sande kristne tillader ingen jordisk tanke at komme ind mellem hans sjæl og Gud. Guds bud udøver en styrende indflydelse på hans tanker og følelser. (496) Hvis enhver, som søger Guds rige og hans retfærdighed, ville være værdig til at udføre Kristi gerninger, hvor meget lettere ville da ikke vejen til himlen blive! Guds velsignelser ville tilflyde sjælen, og lov og pris til Herren ville bestandig være på eders læber. Da ville I tjene Gud i sandhed. Eders følelser vilde måske ikke altid være glade; skyer ville undertiden skygge for eders horisont; men den kristnes håb hviler ikke på følelsernes grundvold af sand. De, der handler efter principper, vil se Guds herlighed bag skyggerne og stole på forjættelsens sikre ord. De vil ikke lade sig afholde fra at ære Gud, hvor mørk end vejen kan synes. Modgang og prøvelser vil kun give dem en lejlighed mere til at vise oprigtigheden i deres tro og kærlighed.

Hvis sjælen føler sig tynget af modløshed, er det ikke noget bevis for, at Gud har forandret sig. Han er ”den samme i går og i dag, ja, til evig tid”. Hebr. 13,8. Du er sikker på Guds velbehag, når du

forfølger strålerne fra Retfærdighedens Sol, men hvis skyerne falder over din sjæl må du ikke mene, at du er forladt. Din tro må gennembryde mørket. Dit øje må være rent og hele dit legeme lyst. Kristi nådes rigdomme må stadig være os for øje. Saml sammen på de lærdomme, som hans kærlighed skænker os. Lad din tro være ligesom Jobs, så du kan sige: ”Se, han slår mig ihjel, jeg har intet håb, dog lægger jeg for ham min færd.” Job 13,15. Hold fast ved din himmelske Faders løfter og husk på, hvordan han tidligere har handlet mod dig og sine tjenere, thi ”alle ting samvirker til gode for dem, som elsker Gud”. Rom 8,28.” — *The Review and Herald*, 24. januar, 1888.

Kapitel 53 — Strid — Positiv og negativ

(497) **Enhed med Gud resulterer i enhed** — Gud er godgørenhedens, barmhjertighedens og kærlighedens legemliggørelse. Dem som er oprigtigt knyttet til ham, kan ikke være i strid med hinanden. Med hans Ånd herskende i hjertet, vil der skabes harmoni, kærlighed og enhed. Det modsatte af dette ses blandt Satans børn. Det er hans arbejde et oprøre fjendskab, strid og skinsyge. I min Mesters navn spørger jeg Kristi bekendende efterfølgere: Hvilken frugt bærer I? — *Vidnesbyrd for menigheden* 5:28 (1882).

Så og høste uenighed — Den, som sår splidens og stridens sæd, høster de dødbringende frugter i sin egen sjæl. Selve det at spejde efter ondt hos andre udvikler det onde hos en selv. — *I den store Læges fodspor*, 500 (1905).

Satan fryder sig over stridigheder — Satan søger stadig at vække mistillid, fjendskab og had iblandt Guds folk. Vi vil ofte være fristet til at synes, at der gøres indgreb i vore rettigheder, når der ikke foreligger nogen virkelig grund til sådanne følelser. . . . Strid, trætte og retssager mellem brødre er en vanære for sandhedens sag. De, der vælger en sådan fremgangsmåde, udsætter menigheden for fjenders latterliggørelse og får mørkets magter til at hovre. (498) De sår Kristus på ny og stiller ham til spot. — *Vidnesbyrd for menigheden* 5:242, 243 (1882).

Stridigheder fører til kamplyst — Satans særlige bedrageriske værk har været at fremprovokere stridigheder, så der kommer strid om ord til ingen nytte. Han vil vide at dette vil optage tankevirksomhed og tid. Det rejser stridigheder, og dæmper overbevisningen, i manges sind, drager dem til forskellige opfattelser, anklager og fordomme, som lukker døren til sandheden. - *Review and Herald*, 11. sep. 1888. (*Evangelisering*, 155).

Strid blandt brødre udskyder genkomsten — I fyrre år udelukkede vantro, knurren og oprør det gamle Israel fra Kanaens land. De samme synder har forhalet indgangen i det moderne Israel i det himmelske Kanaan. . . . Det er vantro, verslighed, ingen helligelse og stridigheder blandt Herrens bekendende folk, som har holdt os til denne syndens og sorgens verden i så mange år. - *Manuskript* 4, 1883. (*Evangelisering*, 696.)

Ingen tid til påståelighed og stridigheder — Mænd og kvinder der bekender at tjene Herren er glade for at bruge tid og opmærksomhed på ting af mindre betydning. De kan lide at være i krig med hinanden. Hvis de var helliget Mesterens arbejde, ville de ikke kæmpes og strides som en familie med uregerlige børn. Enhver hånd vil involveres i tjenesten. Enhver vil stå på hans pligtpost, arbejde med hjerte og sjæl som en missionær af Kristi kors. . . . Medarbejderne vil tage med dem i deres arbejde, en opvækket menigheds bønner og forståelse. De vil modtage deres anvisninger fra Kristus og vil ikke finde tid til kampe eller stridigheder. — *The Review and Herald*, 10. september, 1903.

Lad ikke stridighederne fremkaldes over bagateller. Kærlighedens ånd og vor Herre Jesu Kristi nåde vil binde hjerte til hjerte, hvis enhver vil åbne hjertets vinduer mod himlen og lukke dem mod jorden. — *Brev* 183, 1899.

(499) **Kontroversen skal lægges til hvile** — Guds kraft og nåde vil gøre mere for sjælen end stridigheder vil gøre et helt liv. Hvor mange ting vil ikke blive rettet til ved sandhedens kraft og stridigheder, der sætter grå hår, blive stilnet når der gives adgang til bedre veje. Det virkelige store princip: "Fred på jorden og god vilje til mennesker," vil langt bedre praktiseres når dem, som tror på Kristus er medarbejdere sammen med Gud. Så vil alle de små ting, som nogle altid falder tilbage på, som ikke er stadfæstet i Guds ord, ikke ophøjes til vigtige ting.—*Brev 183*, 1899.

Stridigheder vækker til selvforsvar — Ved sin handlemåde over for Thomas gav Jesus sine disciple en lære. Hans eksempel viser os, hvordan vi bør handle over for dem, hvis tro er svag, og som hæger om deres tvivl. Jesus overvældede ikke Thomas med bebrejdelser, og heller ikke indlod han sig i ordstrid med ham. Han åbenbarede sig for den tvivlende. Thomas havde været i højeste grad ufornuftig ved at diktere betingelserne for sin tro, men Jesus nedbrød alle skrankerne ved sin ædelmodige kærlighed og hensyntagen. Vantro overvindes sjældent ved meningsudvekslinger. Den er mest anlagt for selvforsvar, og den finder stadig nye støttepunkter og undskyldninger. Men lad Jesus i al sin kærlighed og barmhjertighed blive åbenbaret som den korsfæstede Frelser, og så vil der fra mange hidtil uvillige læber høres den samme bekendelse som Thomas: "Min Herre og min Gud!" — *Den store mester*, 551 (1898).

Sig ikke noget kontroversielt til syge — Ved sygesengen bør man aldrig tale om lærdomspunkter eller stridsspørgsmål. Vis den syge hen til ham, som er villig til at frelse alle, der kommer til ham i tro. Søg med alvor og mildhed at hjælpe den sjæl, som svæver mellem liv og død. — *I den store Læges fodspor*, 122 (1905).

Kontroverser er nyttesløse — Vi kaldes ikke til at gå ind i stridigheder med dem som fremholder falske teorier. Kontroverser er nyttesløse. Det gik Kristus aldrig (500) ind i. "Der står skrevet" var det våben verdens Forløser brugte. Lad os holde os tæt til Ordet. Lad os lade Herren Jesus og Hans budbringere bevidne dette. Vi ved at deres vidnesbyrd er rigtigt. — *Ellen G. Whites livsskildringer*, 93 (1915).

Kontroverser blødgører sjældent — De mange polymeenske prædikener forkynder sjældent sjælens blødgørelse og underlæggelse. — *Brev 15*, 1892. (*Evangelisering*, 172.)

En udtrykkelig tilnærmelse har større kraft — Gem ikke på en stridbar ånd. Lidt godt bliver udrettet ved fordømmende taler. Den sikreste måde at udslette falske doktriner på er at forkynde sandheden. Hold dig til det bekræftende. Lad evangeliets dyrebare sandheder dræbe de onde kræfter. Udvis en øm og medynkende ånd mod den der fejler. Kom tæt til hjerterne. - *Brev 190*, 1902. (*Evangelisering*, 304.)

Kontroverser der vækker sindene — I enhver tidsalder er Guds udvalgte sendebud blevet hånet og forfulgt, men ved deres trængsler er kundskaben om Gud blevet udbredt. Enhver Kristi discipel må træde ind i rækkerne og føre det samme værk videre i bevidsthed om, at fjenderne ikke formår noget imod sandheden, men for sandheden. Gud vil, at sandheden skal komme i forgrunden og blive genstand for undersøgelse og omtale, selv om det sker ved den ringeagt, som den udsættes for. Menneskenes sind må sættes i bevægelse; enhver strid, enhver forsmædelse, enhver anstrengelse for at indskrænke samvittighedsfrihed er et Guds middel til at vække deres tanker, der ellers måske vil slumre. — *Med Mesteren på bjerget*, 39 (1896).

Børnene er påvirket af forældres uenigheder — I stor grad er det forældrene som skaber atmosfæren i hjemmet. Når der opstår uenighed mellem dem bliver børnene påvirket af den samme ånd. Lad kærlighed og tanke fylde hjemmet med sin milde duft. Dersom I er kommet på afveje og er gledet bort fra Jesus Kristus, så vend om. Det er alvorligt at leve. Den karakter vi danner i (501) vort daglige liv, er den vi vil have når Jesus kommer. — *Brev 18b*, 1891. (*Det Kristne hjem*, 14.)

Stridigheder afføder vanskeligheder — Som familie kan I blive lykkelige eller ulykkelige. Det er op til jer selv. Jeres egen handlemåde vil afgøre fremtiden. I begge trænger til at få blødgjort skarpe punkter i jeres karakter og sige ord, man ikke vil skamme sig ved på Guds dag. . . . I kan slås om

småting, som ikke er strid værdig og resultatet af det vil være vanskeligheder. Den ærliges sti er fredens vej. Den er så tydelig, at det ydmyge, gudfrygtige menneske kan følge den uden at snuble eller gøre noget godt. Det er en snæver sti, men mennesker af forskellige temperamenter kan gå side om side, hvis de blot følger deres leder Frelseren. — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:502, 503 (1880).

Skælde ud og irritation skaber oprør — Hårde, vrede ord er ikke af himmelsk oprindelse. Skænd og gnaveri hjælper aldrig. Det vækker i stedet menneskehjertets værste følelser. Når jeres børn gør noget forkert og er oprørte, og I fristes til at tale og handle med hårdhed, så vent, før I sætter dem i rette. Giv dem en anledning til at tænke og giv jeres vrede lov til at kølnes.

Når I handler venligt og nænsomt med jeres børn, vil både I og de modtage Herrens velsignelse. Tror I, at nogen på dommens dag vil fortryde, at han har været tålmodig og venlig over for sine børn? — *MS 114*, 1903. (*Barnet i hjemmet*, 240.)

Nærhed til Kristus bringer enhed — Den egentlige grund til splid og uenighed i familien og i menigheden er at forholdet til Kristus ikke er i orden. Når vi kommer nærmere ham, vil vi også komme nærmere hinanden. Hemmeligheden ved sandt fællesskab i hjem og menighed består ikke i smidig diplomati, i takt og klogskab, ikke i de bedste menneskelige anstrengelser for at overvinde vanskeligheder uanset hvor nødvendige disse ting kan være. Hemmeligheden består i et nært samfund med Kristus.

Tænk dig en stor cirkel med mange lige (502) linjer ind mod centrum. Jo nærmere de kommer centrum, desto nærmere kommer de hinanden. — *Brev 49*, 1904. (*Det kristne hjem*, 133.)

Forældres harmoni er nødvendig — Lad mand og hustru overveje, hvorledes de kan gøre hinanden lykkelige, og aldrig forsømme de små opmærksomheder og små venlige handlinger, som bringer glæde og gør livet lyst. Der bør være fuld fortrolighed mellem mand og hustru. De bør i forening overveje deres ansvar, i forening virke for deres børns højeste gode. Aldrig bør de i børnenes nærværelse kritisere hinandens planer eller drage hinandens indsigt i tvivl. Lad hustruen omhyggelig undgå at gøre mandens arbejde for børnene vanskeligere; lad manden støtte sin hustru ved at give hende visse råd og kærlig opmuntring. — *I den store Læges fodspor*, 399 (1905).

Ingen stridigheder — Dersom forældrene er uenige og modarbejder hinanden, vil familiens moral blive undergravet. Hverken moderen eller faderen vil nyde godt af den respekt og tillid fra børns side som er selve grundlaget for en rigtig ledelse af familien. . . . Børn er hurtige til at opfatte alt som kaster skygge over de regler hjemmet bliver styret efter, særlig de reglerne som begrænser deres handlefrihed. — *The Review and Herald*, 13. marts, 1894. (*Det kristne hjem*, 241.)

Tydelig vejledning i hjemmet — I har ikke ret til at sænke en mørk sky over børnenes lykke ved ustandselig eller hård kritik af uvæsentlige fejltagelser. Virkelige fejl bør fremstilles netop så syndige, som de er, og faste, bestemte retningslinier bør følges for at forhindre en gentagelse, men børnene må ikke efterlades i en sindstilstand af håbløshed, men med så meget mod, at de kan forbedre sig og vinde jeres tillid og anerkendelse. Børnene kan nære ønske om at gøre det rette, de kan beslutte i deres hjerte at være lydige, men de behøver hjælp og opmuntring. — *The Signs of the Times*, 10. april, 1884. (*Barnet i hjemmet*, 271.)

(503) **Fred i menigheden** — Lad der være fred i hjemmet, så vil der være fred i menigheden. Bringes denne dyrebare erfaring ind i menigheden, vil den blive et middel til at skabe venlige følelser mellem medlemmerne. Uenigheden vil ophøre. Ægte kristen høflighed vil vise sig blandt menighedsmedlemmerne. Verden vil kende, at de har været sammen med Jesus og lært af ham. Hvilket indtryk menigheden ville gøre på verden, hvis alle dens medlemmer ville leve et kristent liv! — *MS 60*, 1903. (*Barnet i hjemmet*, 526.)

Død udsletter uoverensstemmelser — Hvor hurtigt forandres ikke følelsen af uoverensstemmelse, når øjnene lukkes i døden og hænderne foldes på det ubevægelige bryst! Der er intet nag, ingen bitterhed; tilsidesættelser og forurettelser er tilgivet, glemt. Hvor mange kærlige ord bliver der ikke sagt om de døde! Hvor mange gode ting i deres liv rinder os ikke i sinde! Hvor megen ros og hæder

kommer nu ikke frit til orde! Men de falder på øren, der ikke hører, på hjerter, som ikke føler. Var disse ord blevet sagt, da den trætte ånd så hårdt trængte til dem, da øret kunne høre og hjertet kunne føle, hvilket tiltalende billede ville da ikke være blevet efterladt i erindringen! Hvor mange af de mennesker, som er grebne og ærbødige og står ved den afdødes side, husker ikke de beskæmmende og sorgfulde ord og handlinger, der skabte bedrøvelse i det hjerte, som nu for altid er stille! Lad os nu i vort liv, praktisere al den skønhed, kærlighed og venlighed, vi formår. Lad os være betænksomme, taknemmelige, tålmodige og overbærende i vor omgang med hverandre. Lad de tanker og følelser, der kommer til udtryk over for de døende og de døde, komme til anvendelse i den daglige omgang med vore brødre og søstre, medens de lever. — *Vidnesbyrd for menigheden* 5:490 (1889).

Ingen strid i himlen — Lad ingen føle at han ikke gør fejl selvom han er teoretisk funderet på den nærværende sandhed. Men gøres der fejltagelser, så vær parat til at rette dem. Og lad os undgå alt lignende, der skaber uenighed og strid; for der er en himmel foran os, og der vil ikke være stridigheder blandt dens beboere. — *The Review and Herald*, 8. august, 1907. (*Råd om sundhed*, 244.)

(504) **Der er brug for mere kærlighed, mindre kritik.** — Forskellige meninger vil altid eksistere, for det enkelte menneskesind er ikke indrettet til at løbe i samme kanal. Der skal passes på nedarvede og opdyrkede tendenser, så de ikke skaber kontroverser over underordnede ting. Kristi medarbejdere må samle sig i øm medfølelse og kærlighed. Lad ikke nogen tro det er en dyd at fastholde sine egne idéer og tro at han er den eneste som Herren har givet dømmekraft og intuition. Kristen godgørenhed dækker en mængde ting som kan betragtes som mangler hos den anden. Der er mere brug for kærlighed og langt mindre for kritik. Når Helligånden arbejder så tydeligt i prædikanters og hjælperes hjerter, vil de åbenbare Kristi ømhed og kærlighed.—*Brev* 183, 1899.

Ikke angribe enkeltpersoner — Nogle af vore brødre har sagt og skrevet meget, som bliver opfattet som et udtryk for modstand mod myndighederne. Det er forkert, at vi på den måde giver anledning til misforståelse. Det er ikke klogt at blive ved med at kritisere de ting som myndighederne gør. Det er ikke vor opgave at angribe enkeltpersoner eller institutioner. Vi bør vise stor forsigtighed, for at man ikke skal få det indtryk, at vi er i opposition til de borgerlige myndigheder. Det er sandt, at vi fører en aggressiv kamp, men vi skal finde vore våben i et tydeligt "Så siger Herren". Det er vor opgave at berede et folk til at bestå på Guds store dag. Vi skal ikke dreje ind på spor, så vi vækker strid eller modstand hos mennesker, som ikke hylder vor tro.— *Vidnesbyrd for menigheden* 6:394 (1900).

Imødekomme vantro og splid — Jeg er blevet vist at onde engle i form af troende vil arbejde i vore rækker for at bringe en stærk vantroens ånd ind. Lad heller ikke dette tage modet fra dig, men bring et oprigtigt hjerte frem til Herrens hjælp, imod sataniske agents magter. Disse onde kræfter vil samle sig til vore møder, ikke for at modtage en velsignelse, men for at modvirke Guds Ånds (505) indflydelse. Kom ikke med bemærkninger som de vil give, men gentag Guds rige løfter, som er ja og amen i Kristus Jesus. Vi skal aldrig gribe efter de ord menneskelæber kan sige, for at bekræfte onde engle i deres arbejde, men vi bør gentage Kristi ord. — *Brev* 46, 1909.

Kapitel 54 — Overanstrengelse

(506) **Vi skal bevare hjernens kraft** — *Jeg tror, jeg tror* at Herren hører mine bønner, og så går jeg til arbejdet for at besvare mine bønner, som Herren visselig har foreskrevet mig. Jeg er ved godt mod. Lad os ikke overanstrenges den styrke som Herren giver os. Vi skal bevare vor hjernekraft. Hvis vi mishandler denne kraft, har vi ingen reserver til nødsituationer. — *Brev* 150, 1903.

Der er brug for visdom til at vælge den mentale føde — Når der til studiebrug samles mange bøger sammen, indskydes der alt for ofte en mængde viden mellem Gud og mennesket, som svækker sindet, så det bliver ude af stand til at fordøje det, det allerede har modtaget. Sindet bliver overlæst. Der behøves visdom, hvis man skal træffe det rette valg mellem de mange forfattere og livets ord og komme til at spise Guds Søns kød og drikke hans blod.—*Vidnesbyrd for menigheden* 7:205 (1902).

Afkorter livet — Til dem som er opsat på at blive virksomme medarbejdere i Guds sag vil jeg sige: Hvis du belaster hjernen med upassende arbejde, tror at du vil miste fodfæste medmindre du studerer hele tiden, bør du straks ændre dit syn og handlemåde. Hvis der (507) ikke lægges større omhu i dette, er der mange som vil gå for tidligt ned i graven. — *Råd til forældre, lærere og studerende*, 296 (1913).

Overkoncentration belaster vore vitale organer — Evnen til at samle tanker om een ting med udelukkelse af alle andre er godt til en vis grad; men den stadige brug af denne evne slider på de organer, der sættes i virksomhed for at gøre dette arbejde; det lægger for stor en byrde på dem og følgen bliver, at det ikke lykkes at udføre den størst mulige mængde godt. Det væsentlige slid går ud over een gruppe organer, medens de andre befinder sig i dvale. Sindet kan således ikke virke sundt og som følge deraf forkortes livet. — *Vidnesbyrd for menigheden* 3:34 (1872).

Overbelastes sindet åbnes døren for fristelse — Studerende som burger sig selv helt til hjernearbejdet i klasseværelset, skader hele det levende maskineri ved at være inde hele tiden. Hjernen er træt, og Satan sender en hel liste af fristelser ind, forleder dem til at gå ind i forbuden selvtilfredsstillelse, og gennemgår en del forandringer, der får dampen til at gå af. Gives der plads til disse fristelser, gør disse forkerte ting, skader de dem selv og gør andre fortræd. Dette kan kun gøres i sjov. Hjernen er aktiv og de ønsker at gøre gavtyvestreger. Men nogen må påtage sig at udbedre den skade de gjorde under fristelse.—*Brev* 103, 1897.

Overbelastning af sindet skaber indbildning — De rigtige metoder er blevet præsenteret for mig. Lad studerende med deres åndelige studier gøre fysiske øvelser og udøve moralske kræfter. Lad dem i samme mål, arbejde med det levende maskineri. Det er en fejltagelse at hjernen arbejder til stadighed. Jeg ønsker at jeg kunne sige det med ord som jeg vil sige om denne sag. Hjernens stadige arbejde skaber en sygelig indbildning. Det fører til udsvævelser. Femårsuddannelsen i den bestemte linje har ikke så høj værdi som en alsidig uddannelse har på et år. — *Brev* 76, 1897.

(508) **For mange studier fører til fordærv** — Undgå at overanstrenge hjernen. For mange studier stimulerer hjernen og øger blodstrømmen til den. Det sikre resultat af dette, er fordærv. Hjernen kan ikke belastes urimeligt uden at afføde urene tanker og handlinger. Hele nervesystemet er påvirket, og dette fører til urenhed. De fysiske og mentale kræfter er fordærvet, og Helligåndens tempel er tilsmudset. Den onde fremgangsmåde meddeles, og konsekvenserne deraf kan ikke vurderes. Jeg er tvunget til at tale tydeligt over dette emne. — *Brev* 145, 1897.

Hjerte og hoved må have hvile (råd til en overbebyrdet prædikant) — Hold kanalen fri og utilstoppet, for Helligåndens adgang. Uanset hvad der finder sted, så hold dit sind forankret til Gud, og bliv på ingen måde forvirret.

Da jeg talte med dig i natstunden, så jeg at du var hjernetræt, og jeg sagde til dig: Kast alle dine bekymringer på Herren; for Han har omsorg for dig. Læg dine byrder og bekymringer på Byrdebæreren. Kristi fred i hjertet er mere værd for os end noget andet. . . .

Jeg advarer dig at være forsigtig. Jeg beder dig at læsse byrderne af; og befri dig selv for mange byrder og forviklinger der forhindrer dig i at give dit hjerte og dit hoved hvile. Husk på at der er brug for at være opmærksom på ting af evig interesse. — *Brev* 19, 1904.

Sygdom er resultatet af mental bebyrdelse — De, som er nedbrudte af åndelig arbejde, bør afholde sig fra anstrengende tænkning; men man bør ikke lede dem til at tro, at det er farligt for dem

overhovedet at bruge deres åndsevner. Mange er tilbøjelige til at anse deres tilstand for at være alvorligere, end den virkelig er. Denne sindstilstand er ugunstig for helbredelse og bør ikke næres. Prædikanter, lærere, studerende og andre, som arbejder med hjernen lider ofte af følgerne af svær, åndelig anstrengelse og mangel på legemsøvelse. Hvad disse (509) mennesker trænger til, er et mere virksomt liv. Strengt afhold i alt og dertil passende legemsøvelse ville skaffe både åndelig og legemlig styrke og udholdenhed til alle, som arbejder med hjernen. — *I den store Læges fodspor*, 238 (1905).

Harmoni bevares mellem mentale og fysiske kræfter — Vi mister eller vinder fysisk i overensstemmelse med den måde vi behandler kroppen på. Når det meste af tiden bruges på hjernearbejde, mister fantasien sin friskhed og kraft, medens de psykiske organer mister deres sunde tone. Hjernens overanstregelse sygeligt ved at hele tiden overbebyrdes, medens muskelsystemet er svagt og mangler øvelse. Der er en udtalt mangel på styrke og forøget svaghed som til tider har sin indflydelse på hjernen. Harmoni bør så vidt muligt bevares mellem de mentale og fysiske kræfter. Dette er nødvendigt for hele organismens sundhed. — *Brev 53*, 1898.

Kapitel 55 — Smerte

(510) **Ikke Gud som skaber smerte** — Påvis, at det ikke er Gud, som forårsager smerte og lidelse, men at mennesket ved sin egen vankundighed og synd har bragt sig selv i denne tilstand. — *Vidnesbyrd for menigheden* 6:280 (1900).

Synd har affødt smerte — Menneskenes uafbrudte overtrædelse gennem seks tusind år har haft sygdom, smerte og død til følge. Og idet vi nærmer os tidens afslutning, vil Satans fristelse til at føje appetitten blive mægtigere og mere vanskelig at overvinde. — *Vidnesbyrd for menigheden* 3:492 (1875).

Smerter er naturens protest — Mange lever i overtrædelse med sundhedslovene og er uvidende om forholdet til deres spise, drikke og arbejdsvaner vil understøtte deres sundhed. De vil ikke vågne op til deres sande tilstand, før naturen protesterer imod den mishandling som den lider under, ved smerter i organismen. Hvis den lidende blot ville begynde at arbejde rigtigt, og ville ty til de enkle midler de har forsømt – brug af vand og den rette kost – ville naturen få den hjælp den kræver og som den burde have haft for længe siden. Hvis denne vej følges, vil patienten i det hele taget genoprette sig uden at blive svækket. — *Healthful Living*, 61, 1865 (Del 3). (*På fast grunn* 2:451.)

(511) **Umådeholden skaber lidelse** — Mange er så afhængige af sit umådehold at de ikke under nogen omstændigheder vil tåle indskrænkninger i sit frådseri. De vil heller ofre sundheden og dø før tiden end at tæmme appetitten. Og mange er uvidende om de virkninger spisevanerne har på sundheden. Hvis disse mennesker fik oplysning om sundhedsreformen, ville de måske have moralsk mod nok til at fornægte appetitten og spise mere sparsomt og blot af sund mad. Da ville de spare sig selv for en hel del lidelser. — *4SG* 130, 1864. (*Råd og vink*, 126.)

Smerte af genoprettelsesprocessen — Smerten kommer ofte af naturens bestræbelser på at give liv og kraft til de dele som er blevet delvis livløse på grund af passivitet. — *Vidnesbyrd for menigheden* 3:78 (1872).

Lider ekstra meget på grund af mentale standpunkter (et personligt budskab) — Hvis du fornægtede din smag for læsning og selvpleje, havde du brugt mere tid til forsigtige legemsøvelser og havde du påpasseligt spist rigtig, sund mad, kunne du undgå mange lidelser. En del af disse lidelser var indbildte. Havde du styrket sindet til at modstå tilbøjelighederne, til at give efter for svagheder, ville du ikke have haft krampeanfald. Dine tanker ville trækkes væk fra dig selv til hjemmepligterne og holde dit hjem ordentligt, pænt og nydeligt. — *Vidnesbyrd for menigheden* 2:434 (1870).

Den lidende bliver ofte utålmodig — Den lidende kan gøre det for sig selv som andre ikke kan gøre for dem. De bør begynde med at lette naturen for den belastning de har påtvunget den. De bør fjerne årsagen. Udøv faste en kort tid, og giv maven en chance for hvile. Reducer kroppens febrilske tilstand ved omhyggelig og forstående brug af vand. Disse tiltag vil hjælpe naturen i sin kamp, for at befri organismen med urenheder.

(512) De personer som lider smerter blive generelt utålmodige. De er ikke ville i deres selvfornægtelse, og lider lidt sult. De vil heller ikke være selvfornægtende, og lide lidt sult. Ej heller vil de vente på naturens langsomme proces med at opbygge organismens overbebyrde energireserver. Men de er opsat på at få hjælp straks, og tage kraftige stimulanser. — *Healthful Living*, 60, 1865 (Part 3). (*På fast grunn* 2:450, 451.)

Lidelser som vi ikke har kontrol over — Der er dem som har rent sindelag, og som er samvittighedsfulde, som lider af forskellige årsager, de ikke har kontrol over. — *AM* 23, 1864. (*Barnet i hjemmet*, 429.)

Ikke skjult fra Jesus Kristus — Hvilken underfuld tanke det er at Jesus ved alt om de smerter og sorger vi har. Al vor sorg og lidelse har han prøvet. Nogle af vore venner ved ikke hvad smerte eller fysisk lidelse er. De er aldrig syge, og derfor kan de ikke fuldt ud føle med dem som er syge. Men Jesus bliver rørt ved følelsen af vor svaghed. — *MS* 19, 1892. (*På fast grunn* 2:237.)

Gud har vital interesse for menneskers lidelse — Den, som forsømmer at lindre lidelser på sabbatten, vil ikke blive regnet for at være uden skyld. Guds hellige hviledag blev til for menneskets skyld, og barmhjertighedsgerninger er i fuldkommen harmoni med dens bestemmelse. Gud ønsker ikke, at hans skabninger skal lide en times smerte, hvis den kan lindres på sabbatten eller nogen anden dag. — *Den store mester*, 132 (1898).

At stole under smerten — Dit sind kan ofte være omtåget på grund af smerte. Prøv da ikke at tænke, men blot hvile og vis at du har lagt din sjæl over til Gud, som til en trofast skaber. Det er dit privilegium at vise i din svaghed og lidelse, at du ikke betvivler Guds kærlighed til dig, og at du ved at Han er trofast, som han har lovet, og at du betror din sjæl og legeme i Hans hænder, så Han vil bevare det som er betroet i Hans varetægt.

(513) Lad dine tanker dvæle ved Guds godhed, på den store kærlighed som Han elskede os ved, som det bevises i genløsningsarbejdet. Hvis han ikke elsker os og betragter os af værdi, så vil det store offer ikke være sket. Han er godgørende i barmhjertighed og i nåde. Lad dit hjerte og sind hvile som et træt barn gør i sin moders arme. Hans evige arme er under dig. I alle dine pinsler har Jesus haft pine. . . .

Skjul dig i ham, og den onde vil ikke hærge og forvirre din tro. Jesus har testamenteret Sin fred til dig.

”Stærk er den styrke som Gud giver/igennem Sin evige Søn.” . . .

Hans nådes ord er manna for den troende sjæl. Ordets dyrebare løfter er liv, liflighed og fred. — *Brev* 16, 1896.

Lidelse er ingen undskyldning for ukristelige handlinger. — Sidste nat har jeg kun sovet lidt. Jeg prøvede at se på Jesus, og lægge mig selv i den Store Læges hænder. Han har sagt: ”Min nåde er dig nok.” Kristi nåde får mennesker til at sige de rette ord under alle omstændigheder. Kropslig lidelse er ingen undskyldning for ukristelige handlinger. — *MS* 19, 1892.

Rejse sig over smerte — Ofte kan patienter bekæmpe sygdom ved blot at nægte at give efter for et ildebefindende og ikke hengive sig til uvirksomhed. De bør hæve sig op over deres smerter og utilpashed og tage fat på en eller anden beskæftigelse, som passer til deres kræfter. Ved sådant arbejde og ved en rigelig anvendelse af frisk luft og sollys kunne patienter genvinde sundhed og styrke. — *I den store Læges fodspor*, 250 (1905).

Brug af hjælpemidler er ikke fornægtelse af tro — Hvis de sætter sig for at bede for helbredelse og ikke bruge de enkle hjælpemidler Gud har givet for at lindre smerte og hjælpe naturen i sit

arbejde, tager de, medmindre det er en fornægtelse af troen, en uklog beslutning. Dette er ikke fornægtelse af tro; det er i nøje harmoni med Guds planer.

(514) Da Hezekiel var syg, bragte Guds profet ham det budskab at han skulle dø. Han råbte til Herren, og Herren hørte Sin tjener og udvirkede et mirakel for hans skyld, sendte ham et budskab at femten år skulle lægges til hans liv. Et ord fra Gud, en berøring med den guddommelige finger, ville have kureret Hezekiel straks, men han fik særlige anvisninger at tage en figen og lægge den på den sygdomsramte legemsdel, og Hezekiel rejste sig op til livet. Vi behøver at handle efter Guds forsyn. — *HPMMW* 54, 1892. (*Counsels on Health*, 381, 382.)

En tilbøjelighed der skaber smerte er satanisk — Det er på grund af menneskets synd, at "hele skabningen tilsammen sukker og er i veer". Rom. 8, 22. Det er synden, der er skyld i både menneskers og dyrs lidelse og død. Mennesket bør derfor prøve at lette byrden af de lidelser, som dets overtrædelse har forvoldt Guds skabninger, i stedet for at forøge den. Det menneske, som misbruger dyrene, fordi det har magt over dem, er både en kujon og en tyran.

Det er djævelsk at gøre fortræd, både når det går ud over mennesker og dyr. Mange mennesker er ikke klar over, at deres grusomhed vil blive afsløret, fordi dyrene ikke kan røbe noget, men hvis disse menneskers øjne blev åbnet ligesom Bileams, ville de se, at der er en engel fra Gud til stede, og han vil vidne imod dem ved den himmelske domstol. Der bliver aflagt rapport i Himmelen, og en dag vil der blive afsagt dom over dem som misbruger Guds skabninger. — *Patriarker og profeter*, 443 (1890).

Skab ikke dybere smerte — Oh, lad intet ord blive talt, der vil gøre smerten større! Når I ser en, som er træt af liv i synd, men ikke ved, hvor han skal finde lindring, så fremhold for ham den medlidende Frelser. Tag ham ved hånden, løft ham op og tal sådanne ord, som vil vække mod og håb. Hjælp ham at gribe Frelserens hånd! — *I den store Læges fodspor*, 173 (1905).

Kristi pine er større end legemlig smerte — Men legemlig smerte udgjorde kun en ringe del af Guds (515) kære søns kvaler. Verdens synder hvilede på ham tillige med følelsen af Faderens vrede, da han led straffen for lovens overtrædelse. Det var dette, som knuste hans guddommelige sjæl. At Faderen skjulte sit åsyn - en følelse af, at hans egen kære fader havde forladt ham - var det, der påførte ham fortvivelse.

Denne adskillelse, synden afstedkommer mellem Gud og mennesket, blev i fuldt mål erkendt og dybt følt af det uskyldige, lidende Gud-menneske på Golgata. Han blev trængt af mørkets magter. Han havde ikke en eneste stråle til at lyse over fremtiden. Og han kæmpede med Satans magt, mod ham, som erklærede, at han havde Kristus i sin vold, at han var Guds søn overlegen i styrke, at Faderen havde fornægtet sin søn og at denne lige så lidt som han selv længere stod i yndest hos Gud. Dersom han virkelig fremdeles stod i yndest hos Gud, hvorfor skulle han så behøve at dø? Gud kunne jo frelse ham fra døden! — *Vidnesbyrd for menigheden* 2:214 (1869).

Kapitel 56—Vrede

(516) **Vrede åbner hjertet for Satan** — Men de, som ved den mindste formodede forurettelse føler, at de har ret til at blive vrede eller krænkede, åbner deres hjerte for Satan. Bitterhed og fjendskab må forjages fra sjælen, hvis vi ønsker at være i harmoni med Himmelen. — *Den store mester*, 205 (1898).

Syndens tjenere — "Så er I trælle under ham, som I lyder." (Rom 6,16). Hvis vi giver plads for vrede, lyst, begærlighed, had, selviskhed, eller nogen anden synd, bliver vi syndens tjenere. "Ingen

kan tjene to Herrer" (Matt. 6,24). Hvis vi tjener synden, kan vi ikke tjene Kristus. Den Kristne vil mærke syndens tilskyndelser, for kødets lyster imod Ånden; men Ånden strider imod kødet, holder en stadig krig. Det er her der er brug for Kristi hjælp. Menneskelig svighed forenes med guddommelig styrke, og troen udbryder: "Tak Gud, som giver os sejr igennem vor Herre Jesus Kristus" (1 Kor 15,57)! — *Review and Herald*, 3. maj, 1881. (*Det virkelige liv*, 102.)

Vrede affødt af en følsom moral — Det er sandt, at der er en harme, som er berettiget, selv for Kristi disciple. Når de ser, at Gud vanæres, og at tjenesten for ham bringes i vanry, når de ser, at de uskyldige (517) undertrykkes, så fyldes sjælen af retfærdig harme. En sådan harme, som hidrører fra en moralsk følsomhed, er ikke nogen synd. — *Den store mester*, 205 (1898).

Moses' vrede — Knusningen af stentavlerne var kun illustration af det faktum at Israel havde brudt pagten som de for nylig havde indgået med Gud. Det var en retfærdig harme mod synd, som kommer af tjenstiver til Guds herlighed, denne vrede er ikke drevet af egenkærlighed eller såret ærgerrighed, som der er henvist til i skriften, »Bliver I vrede, da synd ikke.« Sådan var Moses' vrede. — *The Review and Herald*, 18. februar, 1890. (*Vidnesbyrd for prædikanter*, 101.)

Kristi hellige vrede — Kristi harme var rettet mod hykleriet, denne grove synd, hvorved mennesker ødelagde deres egne sjæle, bedrog folket og vanærede Gud. I præsternes og rådsherrernes falske ræsonnementer skimtede han sataniske kræfters medvirken. Hans fordømmelse af synden havde været hård og skarp; men han talte ikke et hævnens ord. Han følte en hellig vrede mod mørkets fyrste, men han lagde ikke noget ophidset sind for dagen. Sådan vil en kristen, der lever i fred med Gud og er i besiddelse af kærlighedens og barmhjertighedens milde sind, føle en retfærdig harme mod synden; men han vil ikke lade sig forlede til af lidenskabelig vrede at spotte dem, der forhåner ham. Selv om han skulle møde dem, der drives af dybets kræfter til at støtte falskheden, vil han ved Kristi hjælp stadig kunne bevare roen og selvbeherskelsen. — *Den store mester*, 422 (1898).

Nogle folk nærer på vrede — Mange ser tingene på deres mørkeste side; de kæler for deres vrede og fyldes af hævnerrige og hadske følelser, når de i virkeligheden ikke har nogen grund til disse følelser Modarbejd disse forkerter følelser, og du vil komme til at erfare en stor forandring i forholdet til dine medmennesker. — *The Youth's Instructor*, 10. november, 1886.

(518) **Utålmodighed avler en fordærvelig høst** — Ingen har oversigt over hvor meget skade utålmodige ord fører med sig indenfor familiekredsen. En utålmodig ytring fører uvilkårlig andre af samme slags med sig. Så følger det hævnerrige og selvretfærdige ord som lægger et tungt og bittert åg på os, for alle de sårende ordene vil resultere i en ond høst i sindet. — *The Review and Herald*, 27. februar, 1913. (*Det kristne hjem*, 341.)

Hårde ord når hjertet igennem øret, de vækker de værste lidenskaber til live i menneskesindet og frister mænd og kvinder til at bryde Guds bud. . . . Ord er som frø som bliver plantet. — *Brev 105*, 1893. (*Det kristne hjem*, 341.)

I mange familier har man for vane at tale på en tankeløs og uforsigtig måde. Uvanen med at drille hinanden og sige hårde og uovervejede ord, vokser sig stærkere og stærkere jo mere vi giver efter for den. Der bliver sagt utallige ting og beklagelige ord som er efter Satans vilje, ikke Guds. . . . Sårende og bitre ord burde være usagt, for i Guds og de hellige engles øjne er det bare en anden måde at sværge på. — *The Youth's Instructor*, 20. September, 1894. (*Det kristne hjem*, 341.)

De første tre år i et barns liv — I mange familier har man for vane at tale på en tankeløs og uforsigtig måde. Uvanen med at drille hinanden og sige hårde og uovervejede ord, vokser sig stærkere og stærkere jo mere vi giver efter for den. Der bliver sagt utallige ting og beklagelige ord som er efter Satans vilje, ikke Guds. . . . Sårende og bitre ord burde være usagt, for i Guds og de hellige engles øjne er det bare en anden måde at sværge på. — *The Health Reformer*, April, 1877. (*Helse og livsstil*, 175.)

Opdrag aldrig i vrede — Gud har et ømt blik på børnene. Han ønsker at de skal vinde sejre hver dag. Lad os alle søge at gøre børnene til sejrherre. Lad dem ikke blive krænket af (519) deres egne familiemedlemmer. Lad ikke dine ord og handlinger være sådan at dine børn provokeres til vrede. Alligevel må de opdrages trofast og rettes når de gør fejl, men aldrig i vrede. — *MS 47*, 1908.

Først lader forældre deres irritation og vrede komme synligt til udtryk undrer de sig bagefter over, hvorfor dette barn er så svær at styre. Men hvad skulle man ellers forvente? Børn er hurtige til at efterligne. Og barnet gør jo bare det, at det omsætter til praksis, hvad det har lært af de lektioner af vredesudtryk dets forældre har doceret. . . .

I kan komme i situationer, hvor I bliver nødt til at straffe jeres børn med riset. Det er somme tider nødvendigt. Men slå aldrig, slå aldrig barnet i vrede. At korrigere ved at slå i vrede er det samme som at begå to fejl i forsøget på at udbedre en fejl. Udsæt afstraffelsen indtil I har talt sammen og med Gud om det. Spørg jer selv: "Har jeg overgivet min vilje til Guds vilje? Står jeg, hvor Han kan lede mig?". Bed Gud om tilgivelse for den påvirkning I har overgivet barnet, som har stillet det i en så vanskelig position. Bed ham om visdom, så I kan behandle jeres egenrådige barn på en sådan måde, at det vil blive draget nærmere til både jer selv og dets Himmelske Fader. — *The Review and Herald*, 8. juli, 1902.

Voldsfølelser bringer livet i fare — Gives der plads til voldelige følelser bringes livet i fare. Mange dør under en brist i raseri og lidenskab. Mange oplærer sig selv til at få heftige udbrud. Disse kan forhindre det hvis de vil, men det kræver viljekraft at overvinde en forkert handle måde. Alt dette må være en del af den uddannelse de får i skolen, for vi er Guds ejendom. Legemets hellige tempel må holdes rent og ubesmittet, så Guds Helligånd kan bo deri.—*Brev 103*, 1897. (HC 265.)

Resultatet af ethvert vredesudbrud — Nogle mennesker er vokset op uden at lære selvbeherskelse; de har ikke styret deres hidsighed eller deres tunge, og nogle af disse hævder at være Kristi disciple, men de er det ikke. Andre er nervøse, og hvis de begynder at miste selvbeherskelsen, når de bliver krænkede, er de lige så berusede af vrede, som drankeren er det af alkohol. De bliver urimelige og er ikke lette at overbevise eller overtale. De er ikke normale; Satan har dem i øjeblikket helt i sin magt. Ethvert af disse vredesudbrud svækker nervesystemet og den moralske styrke og gør det vanskeligt at lægge bånd på vreden, når man atter bliver udæsket. — *The Youth's Instructor*, 10. november, 1886. (*Guds sønner og døtre*, 142.)

Beruset med vred — (520) Hvor Satan jubler når han kan få en sjæl til at blive hvid af vrede! En lille hentydning, en gestikulation, et tonefald, kan opfanges og bruges som Satans pile til at skade og forgifte det hjerte som er åbent for modtagelse.—*The Signs of the Times*, 21. september, 1888
Når man engang har givet plads til en vredesånd, er han ligeså beruset som det menneske der har sat glasset til sine læber.—*MS 6*, 1893

Kristus behandler vrede som mord. . . Lidenskabelige ord er en smag af død til død. Han som siger disse ord samarbejder ikke med Gud for sine medmenneskers frelse. I himlen er denne onde udkælderen sat på samme liste som almindelig sværgeren. Når hadet næres i sjælen, er der ikke en tøddel af Guds kærlighed der. — *Brev 102*, 1901. (HC 235.)

Et pirreligt menneske er sjældent tilfreds — Ingen andre kan mindske vor indflydelse end vi selv, ved at føje et ustyrligt temperament. Et menneske der af naturen er pirreligt kender ikke sand lykke og er sjældent tilfreds. Han håber altid at kunne komme i en bedre stilling, eller ændre sine omgivelser således at han vil få fred og hvile i sindet. Hans liv synes at være bebyrdet med tunge kors og prøvelser, skønt, havde han styret sit temperament og tøjlet sin tunge, kunne meget af dette besvær være undgået. Det er »mildt svar« som »stilner vrede.« Hævnen har aldrig besejret en fjende. Et velafbalanceret gemyt udøver en god indflydelse på alle rundt omkring; men "han der ikke kan styre sig selv, er ligesom en nedbrudt by og uden mure." — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:367, 368 (1879).

Nemmere at være uhæmmet over for en forsamling — Det er værre, langt værre, at lade følelserne komme til udtryk i en stor (521) forsamling og skyde på alle og enhver, end at gå til de enkelte, der måtte have fejlet og irettesætte dem. Det anstødelige ved denne strenge, anmassende, fordømmende tale i en stor forsamling er af en så meget alvorligere art i Guds øjne, end det er at give en personlig, individuel irettesættelse, som antallet er større og kritikken mere vidtomfattende. Det er altid lettere at give følelserne udtryk i en forsamling, fordi der er mange til stede, end det er at gå til de fejlende og ansigt til ansigt åbent, oprigtigt og tydeligt tale om deres urigtige handlemåde. Men at bringe stærke følelser imod andre ind i Guds hus og lade alle de uskyldige såvel som de skyldige lide, er en arbejdsmåde, som Gud ikke bifalder og som gør skade i stedet for gavn. Det har for ofte været tilfældet at kritiserende og anklagende prædikener er blevet givet menigheden. Disse opelsker ikke en kærlighedsånd hos brødrene. De har ikke tendens til at gøre dem åndelig sindede og lede dem til hellighed og himlen, men til en bitterhed i hjertet. Disse meget stærke prædikener som skærer et menneske helt i småstykker er nogen gange direkte nødvendige for at opvække og overbevise. Medmindre de bærer særlig præg af at være ledet af Guds Ånd, gør de langt mere skade end de kan gøre godt. — *Vidnesbyrd for menigheden* 3:507, 508 (1880).

Fornuften detroniseres af vrede — Bror B, jeg håber du vil gennemgå dette omhyggeligt og overveje din første fristelse at vige fra collegets regler. Studér kritisk karakteren af vor skoles styrelse. Ingen af reglerne der blev gennemført, var for strenge. Men der blev gemt på vrede; for på den tid blev fornuften stødt bort og hjertet blev gjort til bytte for uregerlig heftighed. Før I var klar over det, havde I taget et skridt, som I for nogle timer tidligere ikke ville have taget, under noget pres. Impulserne overvandt fornuften og I kunne ikke kalde den skade tilbage, som I havde forøvet imod jer selv eller mod en (522) Guds institution. Under alle omstændigheder er vor eneste sikkerhed at beherske os selv, i Jesus vor Forløseres styrke. — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:431 (1880).

Repressalier fører kun ondt med sig — Det ville være langt bedre for os, at lide under en falsk anklage end at påføre os selv den tortur at øve gengæld mod vore fjender. Hadets og hævnens ånd havde sin oprindelse hos Satan, og kan kun bringe ondt over enhver, som nærer den. Hjertets ydmyghed, den sagtnodighed, som er følgen af, at man bliver i Kristus, er velsignelsens hemmelige grundlag. »Han smykker de ydmyge med frelse.« (Sl. 149,4). — *Med Mesteren på bjerget*, 25 (1896).

Når han er irriteret, afvis at tale — Dem som nemt lader sig irritere, må ikke hævne sig, når der siges ord til dem der piner dem. Lad dem søge Herren i bøn, bede Ham om at vise dem hvordan han arbejder for sjæle, der går fortabt i synd. Han som har travlt i dette arbejde vil gennemsyres grundigt med Guds Ånd, så hans røst, hele hans liv, vil være en åbenbaring af Kristus. Prøv det, brødre, prøv det. Korsfæst selvet, i stedet for at prøve at korsfæste dine brødre. ”Hvis nogen vil følge efter mig,” sagde Kristus, ”Lad ham fornægte sig selv, tage sit kors op, og følge mig” (Matt. 16,24).—*Brev* 11, 1905.

Vrede mødes med tavshed — Der er en vidunderlig magt i tavshed. Når du bliver tiltalt med heftige ord, skal du ikke svare igen. Ord, hvormed man svarer en, som er vred, virker i almindelighed som piskeslag, og kan bringe heftigheden op til raseri, men når vrede mødes med tavshed dør den hurtigt bort. Den kristne bør styre sin tunge, fast besluttet på ikke at tale bitre, utålmodige ord. Hvis tungen tøjles, vil han gå sejrrig ud af hvilken som helst tålmodighedsprøve som han måtte møde. — *Review and Herald*, 31. oktober, 1907. (*Budskaber til de unge*, 75.)

Opelsk en mæglerånd — Med hensyn til jeres nuværende forhold til menigheden vil jeg råde til at I gør alt hvad I kan fra jeres side, for at komme i harmoni med jeres brødre. Opelsk en venlig og forsonende ånd og lad ingen hævnfølelser komme ind i jeres sind og (523) hjerter. Vi har kun lidt tid i denne verden og lad os arbejde for tid og for evigheden. Vær omhyggelig med at gøre jeres kald og valg sikkert. Se efter om I ikke gør nogen fejltagelser med hensyn til jeres ret til et hjem i

Kristi rige. Hvis jeres navn står registreret i Lammets livsbog, så vil alt være i orden med jer. Vær parate og ivrige efter at bekende jeres fejl og forlad dem, så jeres fejltagelser og synder kan gå forud for dom og blive udslettede. — *Vidnesbyrd for menigheden* 5:331 (1885).

Ukontrolleret temperament må besejres — Når Kristi lære bringes ind i livet, vil mennesker ophøjes, uanset ydmygheden på Guds moralskala. Dem som bestræber sig på at undertrykke deres naturlige karaktermangler, kan ikke få en krone, medmindre de bestræber sig på legitim måde; men de som ofte findes i bøn og søger visdommen ovenfra, vil blive optaget af det guddommelige. En klodset optræden, ukontrolleret temperament, vil komme i lydighed med den guddommelige lov. — *Brev* 316, 1908.

Modstå vredesfølelser — For denne slags mennesker findes der kun et lægemiddel: virkelig selvbeherskelse under alle omstændigheder. Bestræbelser for at komme ind i gunstige forhold, hvor ens eget jeg ikke krænkes, kan hjælpe for en tid; men Satan ved, hvor han skal finde disse stakkels sjæle og vil angribe dem atter og atter på deres svageste punkter. De vil bestandig komme ud i vanskeligheder, så længe de tænker så meget på sig selv. Men der er håb for dem! Dette liv der er så stormfuldt på grund af strid og bekymringer, bør komme i forbindelse med Kristus, og så vil det selviske ikke længere kræve herredømmet. De burde ydmyge sig og frimodigt sige: "Jeg har haft uret. Kan I tilgive mig? Thi Gud har sagt, at vi ikke må lade solen gå ned over vor vrede." Dette er den eneste sikre vej til at vinde sejr. Mange kæler for deres vrede og fyldes af hævnerrige og hadske følelser. Modarbejd disse forkerter følelser, og du vil komme til at erfare en stor forandring i forholdet til dine medmennesker." — *The Youth's Instructor*, 10. november, 1886. (*Guds sønner og døtre*, 15. maj.)

Kapitel 57—Had og hævn

(524) **Tanken udfolder handlingen** — Hadet og hævnerrighedens ånd havde sin oprindelse hos Satan, og den ledte ham til at tage Guds søn af dage. Enhver, som nærer ondskab og viser uvenlighed, er besjælet af den samme ånd, og død vil blive dens frugt. I den hævnerrige tanke ligger den onde handling gemt, ligesom planten ligger gemt i frøet. »Enhver der hader sin broder, er en morder, og I ved, at ingen morder har evigt liv blivende i sig.« (1. Joh. 3,15). — *Med mesteren på bjerget*, 61 (1896).

Hadets ånd fornædler — Satan blev fremstillet for mig, sådan som han engang var, en lykkelig og ophøjet engel. Derpå så jeg ham, som han nu er. Han har fremdeles en kongelig skikkelse. Hans træk er endnu ædle, men hans ansigtsudtryk vidner om, at han er ulykkelig, og fuld af ængstelse, bekymring, bedrag og allehånde ondt. . . . Da jeg så ham, havde han hagen hvilende i venstre hånd og syntes at være hensunken i dybe tanker. I hans ansigt var der et smil så fuldt af ondskab og djævelsk list, at det fik mig til at skælve. Dette smil har han, lige før han griber sit bytte, og når han fæster byttet i sin snare, bliver smilet rædsomt. — *Budskaber til menigheden*, 183 (1882).

Verdenshistorien er en konflikt mellem had og kærlighed — Satans fjendskab imod Kristus har været manifesteret imod Hans efterfølgere. Det samme had mod principperne i Guds lov, det samme bedrag som får vildfarelse til at se ud som sandhed, som menneskelige love (525) går i stedet for Guds og menneskers love ledes til at dyrke skabningen frem for Skaberen, bliver skildret i fortidens historie. Satans anstrengelser for at misvise Guds karakter, får mennesker til at gemme på falske opfattelser af skaberen og derved betragtede Han med frygt og had, frem for med kærlighed; han vover at sætte den guddommelige lov til side, få folk til at tro at de er fri af dens krav; og hans forfølgelse af dem som drister sig til at modstå hans bedrag, er blevet forfulgt til stadighed i alle

tidsaldrer. De skildres i patriarkers, profeter og apostles historie i martyrer og reformatorer. — GC x (1888).

Overtrædelse bringer mennesket i harmoni med Satan — Da mennesket overtrådte den guddommelige lov, blev hans natur ond, og det kom i harmoni med Satan ikke i strid med ham. — *Den store Strid*, 505 (1888).

Hadet eksisterer lige så længe som synd eksisterer — Had mod sandhedens rene principper, og skam og forfølgelse mod dets forsvarer, vil eksistere lige så længe som synd og syndere forbliver. Kristi efterfølgere og Satans tjenere kan ikke være i harmoni med hinanden. — *Den store strid*, 507 (1888).

Irettesættelse vækker had — Den ånd, som fremkaldte oprøret i Himmelen, ansporer endnu til oprør på jorden. . . . Når nogen bebrejder dem deres syndighed, bliver de hadefulde og trodsige. Når Guds advarende budskaber taler til samvittigheden, forleder Satan menneskene til at forsøge at retfærdiggøre sig og til at søge andres medfølelse og forståelse, mens de fremturer i deres synd. I stedet for at rette deres fejl harmes de på den, der retter bebrejdelser imod dem, som om vedkommende var den eneste årsag til deres vanskeligheder. Lige fra den retfærdige Abels dage og til vor egen tid har syndere kun følt vrede mod dem, som vover at fordømme synden. — *Den store strid*, 500 (1888).

Misundelse vækker had — Skønt Saul bestandig søgte efter en anledning til at dræbe David, var han samtidig bange (526) for ham, for han kunne ikke undgå at se, at Herren var med ham. Davids ulastelige karakter vakte kongens vrede, og Saul betragtede Davids blotte nærværelse som en personlig irettesættelse, fordi modsætningen mellem hans egen og Davids karakter var så stor. Det var misundelse, der gjorde tilværelsen bitter for Saul og bragte hans ydmyge undersåt i fare. Dette onde karaktertræk har voldt ubodelig skade i verden. Saul nærrede det samme fjendskab til David, som Kain nærrede til sin broder Abel, fordi Abel var retfærdig og blev æret af Gud, mens han selv gik glip af Herrens velsignelse på grund af sine onde gerninger. Satan viste sit sande ansigt, da han vakte Sauls raseri over for et menneske, som aldrig havde gjort ham fortræd. — *Patriarker og profeter*, 651 (1890).

En syndig sindsbevægelse — Guds lov gælder også misundelse, had, ondskab, hævnerrighed, begær og ærgerrighed som gærer i sindet, men ikke har ført til handling, fordi anledningen har manglet, ikke viljen. Disse syndige følelser bliver taget med på regnskabets store dag når "Gud skal dømme hver gerning, holde dom over alt hvad der er skjult, enten det er godt eller ondt" (Prædikeren 12,14).—*ST*, 15. apr, 1886. (*På fast grunn* 1:217.)

Først næres mordet i hjertet — Jesus tager hvert af budene frem enkeltvis og forklarer dybden og bredden af deres krav. I stedet for at borttage en tøddel af deres kraft viser han, hvor vidtrækkende de er i deres grundtanke, og afslører jødernes skæbnesvangre fejltagelse ved at vise en udvortes lydighed. Han erklærer, at Guds lov bliver overtrådt ved onde tanker eller et vellystigt øjekast. Et menneske, som tager del i den ringeste uretfærdighed, synder mod loven og nedværdiger sin egen moralske tilstand. Mord opstår først i tanken. Den, som giver rum for had (527) i sit hjerte, sætter sin fod på morderens sti, og hans offergaver er en vederstyggelighed for Gud. — *Den store mester*, 205 (1898).

En overtrædelse af det sjette bud — Alle uretfærdige handlinger, der bidrager til at forkorte livet; had og hævnerrighed eller følelser, der fører til handlinger, . . . (for "enhver, der hader sin broder, er en morder"); . . . - alt dette er i større eller mindre grad en overtrædelse af det sjette bud. — *Patriarker og profeter*, 308 (1890).

Satan indgyder sin egen kraft for had — Når Satan får lov til at danne viljen, vil han benytte den til sine planers gennemførelse. Han bevirker, at vantro teorier opstår og opirrer det menneskelige hjerte til krig imod Guds ord. Med vedholdende og ihærdige bestræbelser prøver han på at indpode i menneskene sin egen hadefulde og fjendtlige indstilling over for Gud, og han prøver

på at samle dem til strid imod himmelens anordninger og krav og imod den Helligånds virksomhed. Han samler alle onde magter under sit banner og leder dem under sit eget førerskab ud på slagmarken for at kæmpe for det onde mod det gode. — *Review and Herald*, 10. februar, 1903. (*Budskaber til de unge*, 22.)

Verden hadede Kristus fordi han var anderledes — Forskellen mellem Kristi karakter og andre menneskers karakter på Hans dage, var tydelig overalt, og verden hadede ham på grund af den forskel. Den hadede ham for Hans godhed og hans fuldkomne renhed. Og Kristus erklærede at dem som viser de samme egenskaber, vil hades på samme måde. Idet vi nærmer os tidens ende vil dette had til Kristi efterfølgere være mere og mere tydelig.

Kristus påtog sig menneskelighed og bar verdens had idet Han viste mænd og kvinder at de kunne leve uden synd, da deres ord, deres handlinger, deres ånd, kunne helliges til Gud. Vi kan blive fuldkomne kristne hvis vi vil vise denne kraft i vore liv. Når himlens (528) lys hele tiden hviler over os, vil vi repræsentere Kristus. Det var den retfærdighed der blev åbenbaret i Hans liv som skilte Kristus ud fra verden og fremkaldte dets had. — *MS 97*, 1909.

Had udspringer af et ønske om hævn — Satan bestred ethvert krav, som blev fremført af Guds Søn, og han benyttede menneskene som sine redskaber til at fylde frelserens liv med lidelse og sorg. Den spidsfindighed og falskhed, hvormed han forsøgte at hindre Jesu værk, hans had, som røbedes i ulydighedens børns handlinger, og hans grusomme beskyldninger mod ham, hvis liv var præget af en enestående godhed, udsprang af hans ustyrlige trang til at få hævn. Misundelsens og ondskabens, og hævnlystens indestængte flammer slyngedes på Golgata mod Guds Søn, mens hele Himmelen så til i tavs rædsel. — *Den store strid*, 444 (1888).

Had mod forældre (ord til en ung kvinde) — Især har du et arbejde at gøre med at bekende under ydmyghed din respektløse fremgangsmåde over for dine forældre. Der er ingen grund for denne unaturlige opførsel over for dem. Det er en ren satanisk ånd, og du har føjet dig med den fordi din mor ikke har fastlagt din kurs. Dine følelser beløber sig ikke kun til direkte uvilje, en afgjort respektløshed, men til hadefulde ord, ondsindethed, misundelse og jalousi som vises i dine handlinger og får dem til at lide og have afsavn. Du har det ikke som om du gør dem lykkelige, eller blot gør dem det behageligt. Dine følelser er foranderlige. Nogle gange blødgøres dit hjerte, så lukkes det til hårdhed når du ser nogle fejl hos dem og englenerne kan ikke indgyde det nogen kærlighedsfølelse.

En ond dæmon kontrollerer dig og du hades og er forhadet. Gud har lagt mærke til dine respektløse ord, dine uvenlige handlinger mod dine forældre, hvem han har befalet dig at ære og hvis du undlader at se denne store synd og angre fra den, vil du få det mørkere indtil du overlades til dine onde veje. — *Vidnesbyrd for menigheden* 2:82, 83 (1868).

(529) **Satan fryder sig ved at styre børns sind** — Hvilken sorg er det ikke at se børn af gudfrygtige forældre som er urolige og ulydige, utaknemmelige og egensindige besluttede på at gå deres egen vej uden at tage hensyn til de sorger og besværligheder, de påfører deres forældre. Det er Satans lyst at regere børnenes hjerter, og hvis han får lov til det, vil han fylde dem med sin egen hadefulde ånd. — *The Youth's Instructor*, 10. august, 1893. (*Budskaber til de unge*, 199.)

Hadets ånd kommer tilbage igen — Ingen kan hade sin broder, ej heller hans fjende, uden at fordømme sig selv. — *The Youth's Instructor*, 13. januar, 1898.

Hævn bringer ikke tilfredsstillelse — Husk på at hævngherrig tale aldrig vil få nogen til at føle han har vundet sejr. Lad Kristus tale igennem jer. Tab ikke den velsignelse der kommer af ikke at tænke ondt. — *Vidnesbyrd for menigheden* 7:243 (1902).

Indtrykkene omtåges — Stolthed, egenkærlighed, had, misundelse og skinsyge har omtåget opfattelseevnen og den sandhed, som vil gøre jer forstandige til frelse, har mistet sin styrke og kan ikke fortrylle og styre sindet. — *Vidnesbyrd for menigheden* 2:605, 606 (1871).

Kærlighedens olie fjerner bitterhed — Tillad ikke at krænkelser udvikles til had. Tillad ikke at såret bliver betændt og slår ud i giftige ord, der smitter tilhørernes sind. Tillad ikke at bitre tanker fortsat fylder dit og hans sind. Gå til din broder og tal med ham i ydmyghed og oprigtighed om sagen. . . . Hele himmelen er interesseret i samtalen mellem den, som er blevet forurettet og den, der har forset sig. . . . Kærlighedens olie fjerner ømheden i det sår, forurettelsen skabte. Guds Ånd binder hjerte til hjerte og i himlen er der jubel over den fremkomne enighed.—*Vidnesbyrd for menigheden* 7:261, 262 (1902).

Det hjerte som giver kærlighed for had — Det er ikke jordisk rang, heller ikke byrd, heller ikke nationalitet ej heller religiøse fortrin, der beviser, at vi er medlemmer af Guds familie, men det er kærlighed en kærlighed, der omfatter hele menneskeheden. Endog syndere, hvis hjerter ikke er ganske lukket for Guds ånd, vil lade sig påvirke af venlighed. Ligesom de kan gengælde had med had, vil de også gengælde kærlighed med kærlighed. Men det er kun Guds ånd, der yder kærlighed til gengæld for had. At være venlig mod de utaknemmelige og onde, at gøre godt og ikke vente at få noget igen, er tegnet på himmelsk kongeværdighed, det sikre kendemærke, ved hvilket den Højestes børn åbenbarer deres høje rang. —*Med mesteren på bjerget*, 79 (1896).

Kapitel 58 — Tro

(531) **En definition på tro** — Der skal undervises i tro, frelsende tro. Definitionen på denne tro på Jesus Kristus kan beskrives med få ord: Det er sjælens handling hvorved hele mennesket overgives til Jesu Kristi ledelse og kontrol. Han bliver i Kristus og Kristus bliver i sjælen ved tro som det største. Den troende overgiver sin sjæl og krop til Gud og kan med sikkerhed sige: Kristus er i stand til at holde det som jeg har betroet Ham imod den dag. Alle som vil gøre dette vil frelses til evigt liv. Der vil være en forsikring om at sjælen vaskes i Kristi blod og ikklædes Hans retfærdighed og er dyrebar i Jesu øjne. Vore tanker og vort håb er til vor Herres genkomst. Dette er den dag hvor dommeren over hele jorden vil belønne tilliden til Hans folk. — *MS 6*, 1889.

Andre definitioner — Ved tro tager vi mod Guds nåde; men det er ikke troen, som frelser os. Den har i sig selv ingen fortjeneste. — *Den store Mester*, 111 (1898).

Troen er tillid til Gud - at tro på han elsker os og bedst ved, hvad der tjener til vort vel. På den måde får (532) den os til at vælge hans vej i stedet for vor egen. "Den tager mod hans visdom i stedet for vor egen uvidenhed; mod hans kraft i stedet for vor svaghed og mod hans retfærdighed i stedet for vor syndighed. Vort liv tilhører allerede ham. Ved troen erkender vi hans ejendomsret og tager mod dens velsignelse. Sandhed, retskaffenhed og renhed er blevet fremhævet som hemmeligheden ved livets lykke. Det er troen, som sætter os i besiddelse af disse grundprincipper. — *Uddannelse*, 253 (1903).

Det er det enkle der virker — Troen har en enkel virkemåde og udfolder et mægtigt resultat.

Mange bekendende kristne, som har kundskab til Bibelen og på sandheden, mangler den barnlige tillid, der er fundamental for Jesu religion. De rækker ikke (hånden) ud med den specielle berøring, som giver helbredende kraft til sjælen. (*Forløsning, Kristi Mirakler*, 3. 97). (1874). (*S.D.A. Bibelkommentaren* 6:1074.)

Ydmyghed er ikke tro — Ydmyghed, sagtnodighed, og lydighed er ikke tro; men det er virkningerne, af frugterne, af tro.—*Vidnesbyrd for menigheden* 5:438 (1885).

Tro giver selvtillid — Disse ting [som følge af Paulus' tillid til Gud] er ikke blevet nedskrevet, blot for at vi skal kunne læse dem og undres, men for at den samme tro, som virkede i Guds tjenere i

gamle dage, også må kunne virke i os. På en ikke mindre tydelig måde end dengang vil han også nu virke, hvor der findes hjerter med tro, hvorigennem hans magt kan åbenbare sig.

De, som ikke stoler på sig selv, de, hvis mangel på selvtillid får dem til at vige tilbage for omsorg og ansvar, bør lære at stole på Gud. På denne måde vil mange, der ellers kun ville være et nummer i verden, ja, måske kun en hjælpeløs byrde for andre, blive i stand til med apostlen Paulus at sige:

»Alt formår jeg i ham, som giver mig kraft.« (Fil. 4,13). — *Uddannelse*, 258 (1903).

Tro er nødvendig for hvert skridt på vejen — Der behøves tro såvel i de mindre som i de større foretagender i livet. (533) I alle vore daglige interesser og beskæftigelser virkeliggøres Guds opretholdende kraft for os gennem bestandig tillid. — *Uddannelse*, 257 (1903).

Lær troen — Det burde stå os ganske klart, hvordan vi skal udøve troen. Der er stillet betingelser for enhver af Guds forjættelser. Hvis vi er villige til at gøre hans vilje, tilhører al hans kraft os.

Hvilken gave han end lover os, så findes den i selve løftet.»Sæden er Guds ord.« (Luk. 8,11). Lige så sikkert, som egetræet findes i agernet, så sikkert findes Guds gave i hans løfte. Når vi tager mod løftet, har vi allerede gaven. — *Uddannelse*, 255 (1903).

Tro har dyrebare lektier for børn — Også det barn, som hurtigt bliver fornærmet over krænkelser, kan lære meget ved at tro. Tilbøjeligheden til at gøre modstand mod det onde eller til at hævne uretfærdighed skyldes ofte en stærkt udviklet retfærdighedssans og en stærk og levende ånd. Et sådant barn bør lære, at Gud er retfærdighedens evige vogter. Han har den ømmeste omsorg for de skabninger, som han har elsket så højt, at han gav den, han elskede mest, for at frelse den. Han vil straffe enhver, der gør uret. — *Uddannelse*, 258 (1903).

Sindet skal oplæres til at udøve tro — Tro virker ved kærlighed og renses sjælen fra al selvskhed. Således udvikles sjælen i kærlighed. Og har du fundet nåde og barmhjertighed gennem Kristi dyrebare blod, hvordan kan vi da undgå at være ømhjertede og barmhjertige? ”Ved nåden er I frelst gennem tro” (Ef 5,8). Sindet bør uddannes til at udøve tro frem for at gemme på tvivl, onde tanker og jalousi. Vi er for tilbøjelige til at se på forhindringer som umuligheder.

At have tro på Guds løfter, at vandre fremad i tro, presse på uden at blive behersket af omstændighederne, er en lektie som er vanskelige at lære. Alligevel er det klart nødvendigt at ethvert Guds barn lærer denne lektie. Der skal altid værnes om Guds nåde gennem Kristus; for det er den eneste vej vi har fået til at nærme os Gud på. Tro på Guds ord, udtalt af Kristus i (534) skystøtten, ville have gjort at Israels børn kunne efterlade en efterretning af helt anden karakter. Deres manglende tro på Gud gav dem en meget broget historie.—*MS 43*, 1898.

Tro og formastelse — Nogle har bekendt at have en stor tro på Gud og have særlige gaver og særlige svar på deres bønner, selv om deres vidnesbyrd svigtede. De tog fejl af forudsætningen for tro. Troens bøn er aldrig gået fortabt; men at påstå at den altid vil blive besvaret på netop den måde og for den særlige ting vi har ventet på, er dristighed. — *Vidnesbyrd for menigheden* 1:231 (1861).

Formastelse er Satans modangreb — Men troen har ingen forbindelse med overmodighed. Kun den, som har den rette tro, er sikret mod overmodighed. Thi Satan viser os en overmodig efterligning af troen. Troen holder fast ved Guds løfter og bærer frugt i lydighed. Overmodigheden gør også krav på løfterne, men anvender dem på samme måde, som Satan gjorde: som undskyldning for overtrædelse.

Troen kunne have fået vore første forældre til at stole på Guds kærlighed og til at adlyde hans befalinger. Overmodighed fik dem til at overtræde hans lov, fordi de troede, at hans store kærlighed ville redde dem fra følgerne af deres synd. Det er ikke tro at kræve Himmels gunst uden at rette sig efter de betingelser, hvorefter barmhjertigheden skænkes. Ægte tro bygger på Skriftens forjættelser og forordninger. — *Den store mester*, 79 (1898).

Opelsk tro — Dem, som taler om tro og opelsker tro, vil få tro, men dem som nærer og udtrykker tvivl vil få tvivl. — *Vidnesbyrd for menigheden* 5:302 (1885).

Tro ikke at fordi du har begået fejl må du altid være under fordømmelse, for det er ikke nødvendigt. Tillad ikke at sandheden bliver forklejnet for dit sind, fordi dem der bekender den ikke lever et konsekvent liv. Værn om troen i sandheden om den tredje (535) engels budskab. Hvis du ikke opdyrker tro, vil dens betydning gradvist miste sin plads i dit sind og hjerte. Du vil få en erfaring som de tåbelige jomfruer, som ikke forsynede deres lamper med olie, og deres lys gik ud. Tro bør holdes ved lige. Hvis den bliver svag, er det som en syg plante der bør sættes i solskinet og vandes omhyggeligt og med ømhed. — *Brev 97*, 1895.

Tro rejser sig over skyggerne — Når der kommer skyer mellem din sjæl og Gud, når alle omkring dig er mørke og afskrækkende, når fjenden står parat til at berøve sjælen sin renhed over for Gud og sandheden, når vildfarelsen fremstår vel sandsynlig og attraktiv, så er det på tide at bede og udvise tro på Gud. . . . Gem på troen, sjælen er i stand til at rejse sig over sig selv og bane vej gennem den helvedets skygge, som fjenden kaster over enhver sjæls stivej, som stræber efter en evig krone. — *Brev 30*, 1896. (HC 126.)

Tro hviler på bevis — Herrens ord, talt gennem sine tjenere, modtager mange med spørgsmål og med frygt. Og mange vil udsætte deres lydighed for de irettesættelser de får, vente til enhver skygge af usikkerhed er fjernet. Den herskende vantro, der kræver et fuldstændigt kendskab, vil aldrig give efter for den kundskab, Gud i sin miskundhed givet. Han forlanger at hans folks tro hviler på vægten af vidnesbyrd og ikke på en fuldkomment kundskab. De Kristi efterfølgere som antager det lys Gud sender dem må adlyde Guds røst der taler til dem, når der er mange andre stemmer der taler imod den. Det kræver skarpsindighed at kunne skelne Guds røst. — *Vidnesbyrd for menigheden* 3:258 (1873).

Vi bør selv være klar over hvad kristendom indbefatter, hvad sandhed er, hvad er den tro som vi har taget imod, hvad er bibelregler – regler vi har fået fra den højeste autoritet. Der er mange som tror, uden at have en grund for deres tro, uden (536) tilstrækkelig bevis for sandhedens sag. Hvis de præsenteres for en tanke der harmoniserer med deres egne forudfattede meninger, er de parat til at acceptere den. De ræsonnerer ikke fra årsag til virkning. Deres tro har intet virkeligt fundament, og på trængslens tidspunkt vil de finde ud af at de har bygget på sand.—*Brev 4*, 1889.

Troen bør komme til udtryk — Hvis vi ville give mere udtryk for vor tro og fryde os mere over de velsignelser som vi ved vi har - Guds store barmhjertighed, overbærenhed og kærlighed - ville vi have større styrke hver dag. Indeholder ikke de dyrebare ord som Kristus, Guds befalingsmand, har talt, en forsikring og kraft som burde have stor indflydelse over os? Vor himmelske Fader er mere villig til at give Helligånden til dem som beder ham, end forældre er til at give gode gaver til sine børn?—*Brev 7*, 1892. (*På fast grunn* 2:242.)

Troen skal ikke forvirres med følelser — Mange har forvirrede ideer om hvad tro udgør, og de lever sammen uden for deres privilegier. De forvirrer følelser og tro, og er hele tiden forvirrede i sind; for Satan udnytter alt hvad han kan i deres uvidenhed og manglende erfaring. . .

Vi skal acceptere Kristus som vor personlige Frelser, ellers går det galt for os i forsøget på at vinde. For os vil det ikke svare sig at holde os selv borte fra Ham, og tro at vor ven eller vor nabo kan få Ham som en personlig Frelser men at vi ikke selv erfarer Hans tilgivende kærlighed. Vi skal tro på at vi er udvalgt af Gud, og blive frelst ved troens erfaring, gennem Kristi nåde og Helligåndens virken; og vi skal lovprise og ære Gud for en så forunderlig tilkendegivelse af Hans ufortjente gunst.

Det er Guds kærlighed som drager den Kristus bundne sjæl, til at tage taknemmelig imod og overbringes til Faderen. Igennem Åndens virke fornyes det guddommelige forhold mellem Gud og synderen. Faderen siger: ”Jeg vil være en Gud for dem, og de skal være et folk for Mig. Jeg vil (537) udøve en tilgivende kærlighed mod dem og berige dem med Min glæde. De skal være en særlig skat for Mig; for dette folk, som jeg har formet Mig selv i, skal vise min pris.” — *Sanatorium bekendtgørelsen*, 2, 1893. (HC 77.)

Tro og følelse er langt fra hinanden — Følelse og tro er langt fra hinanden, ligesom øst er fra vest. Tro er ikke afhængig af følelser. Vi bør daglige hellige os selv til Gud og tro at Kristus forstår og accepterer offeret, uden at ransage os selv og se om vi har den grad af følelse, vi mener svarer til vor tro. Har vi ikke den forsikring at vor himmelske Fader er mere villig til at give Helligånden til dem, der beder Ham i tro, end forældre kan give deres børn gode gaver? Vi bør gå fremad, som om at vi har hørt enhver bøn vi sender op til Guds trone, bliver besvaret fra Ham, hvis løfter aldrig svigter. Også når vi er nedtrykt af sorg, er det vort privilegium at danne en melodi i vore hjerter for Gud. Når vi gør dette, vil tåger og skyer rulles tilbage, og vi vil gå fra skygge og mørke det klare solskin i Hans nærhed. — *MS 75*, 1893. (HC 120.)

Ikke et spørgsmål om indskydelse — Men følelser har ikke noget at gøre med tro. Den tro, som virker ved kærlighed og lutrer sjælen, har ikke noget at gøre med pludselige indskydelser. Den bygger på Guds forjættelser og tror fuldt og fast, at han også er mægtig til at gøre det, han har sagt. Vore sjæle kan opdrages til at tro, de kan oplæres til at tro på Guds ord. Dette ord erklærer, at "den retfærdige skal leve af tro" (Rom 1,17) og ikke af følelser. — *The Youth's Instructor*, 8. juli, 1897. (HC 119.)

Stol ikke på følelser — Lad os lægge alt bort der ligner mistillid og manglende tro på Jesus. Lad os begynde med en enkel og barnlig tillid, og ikke sætte lid følelser men til tro. Vanær ikke Jesus ved at betvivle Hans dyrebare (538) dyrebare løfter. Han ønsker at vi skal tro på ham med en urokkelig tro. — *Brev 49*, 1888. (HC 119.)

Handle i direkte tro — Fortsæt med at se hen til Jesus mens du beder stille bønner i tro. Grib fat i hans styrke enten du har en tydelig følelse eller ikke. Gå fremover som om hver bøn er opbevaret ved Guds trone og er blevet besvaret af ham hvis løfter aldrig svigter. Gå frem mens du synger yndig for Gud i dit hjerte, selv om du føler dig nedtrykt af trængsel og bedrøvelse. Fordi jeg kender til det, siger jeg at lys vil komme. Vi skal blive fyldt med glæde, og tågen og skyerne vil forsvinde. Vi går fra mørket og de trykkende skyer og ind i det klare solskin af hans nærhed. — *Brev 7*, 1892. (*På fast grunn 2:242.*)

Kristendommens tro og vidnesbyrd — Når du modtager hjælp og trøst, så syng Guds pris. Tal med Gud. Derved vil du blive en Guds ven. Du vil stole på ham. Du vil få en tro som vil skabe tillid, uanset om du mærker tillid eller ej. Husk på at følelser ikke er et bevis på at du er en kristen. Ubetinget tro på Gud viser at du er Hans barn. Stol på Gud. Han vil aldrig skuffe dig. Han siger: "Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer. Endnu en liden stund, så ser verden mig ikke mere, men I ser mig; thi jeg lever, og I skal leve." (Joh. 14,18. 19). Vi ser ikke Kristus i person. Det er ved tro at vi beskuer ham. Vor tro griber Hans løfter. Sådan var det at Anok vandrede med Gud.—*MS 27*, 1901.

Tro er virkelighed — Moses ikke blot tænkte på Gud, han så ham. Gud var ham bestandig for øje. Han mistede aldrig hans ansigt af syne.

For Moses var troen ikke gætteværk; den var en virkelighed. Han troede på, at Gud beherskede hans liv på en ganske særlig måde; og i alle dets enkeltheder anerkendte han ham. Han stolede på, at Gud ville give ham kraft til at modstå alle fristelser. — *Uddannelse*, 63 (1903).

(539) **Tro på Kristus, ikke på kappen** — Idet han gik forbi, rakte hun [den syge kvinde] ud efter ham og fik succes ved at blot berøre kvasten af Hans kappe. På det øjeblik hun vidste dette var hun helbredt. Hendes tro var ikke rettet mod kappen, men mod Ham som bar kappen. Denne ene berøring havde samlet troen for hendes liv, og smerten og svagheden forsvandt. Straks mærkede hun gysset som en elektrisk strøm gik igennem alle fibrene i hendes krop. Der kom en følelse af fuldkommen helbredelse over hende. "Og straks . . . mærkede hun i sit legeme, at hun var blevet lægt for sin plage." (Mark 5,29).—*Brev 111*, 1904.

Troen er ikke i tingene — Der var ingen helbredende kraft i klædningen. Det er troen på Personen som bar klædningen, som genoprettede hendes helbred.—*MS 105*, 1901.

Troen diskriminerer — Troen er det middel som sandheden eller løgnen bruger for at få en varig plads i sindet. Både sandheden og vildfarelsen får plads i sindet ved det samme middel, men der er en afgjort forskel på at tro det Guds ord siger og det mennesker lærer. Da Kristus åbenbarede sig for Paulus, og han blev overbevist om at det var Jesus han forfulgte, da han forfulgte hans efterfølgere, tog han imod sandheden i Jesus. Han oplevede en forvandlende kraft i sit sind og i sin karakter, og han blev et nyt menneske i Kristus Jesus. Han modtog sandheden så helt og fuldt at ingenting kunne rukke hans tro.—*The Signs of the Times*, 5. juni, 1893. (*På fast grunn* 1:343.)

Tro er en mægtig helbreder — Troen er en mægtigere sejrherre end døden. Hvis de syge ledes i tro at fæste deres blik på den store Læge, så vil vi få vidunderlige resultater at se. Det vil bringe liv både til legeme og sjæl.—*I den store Læges fodspor*, 65 (1905).

Den daglige trosøvelse — Jeg finder at jeg har kæmpet troens gode strid hver dag. Jeg må udøve al min (540) tro og ikke sætte lid til følelser; jeg skal handle som om jeg vidste Herren hørte mig, og ville besvare mig og velsigne mig. Tro er ikke en lykkelig flugt af følelser; det er det enkle at tage Gud på Hans ord – tro at han vil opfylde Hans løfter fordi Han sagde at Han ville. — *Brev* 49, 1888. (HC 119.)

Tro virker — Når du ser på Golgata, er det ikke for at berolige din sjæl i manglende pligttopfyldelse, ikke for at lulle dig selv i søvn, men for at skabe tro på Jesus, en tro der vil virke, rense sjælen fra selvishedens dynd. Når vi griber fat i Kristus i tro, er vort arbejde netop begyndt. Ethvert menneske har fordærvede og syndige levevaner som må overvindes af en pågående krigsførelse. Det forlanges af enhver sjæl at kæmpe troens strid. Hvis nogen er en Kristi efterfølger, kan han ikke være nøjeregnende, han kan ikke være hårdhjertet, blottet for sympati. Han kan ikke være grov i sin tale. Han kan ikke være opblæst og selvophøjelse. Han kan ikke være bydende, eller kan bruge hårde ord, og kritisere og fordømme. — *MS* 16, 1890. (S.D.A. Bibelkommentar 6:1111.)

Former livet — Men livet formes af troen. Hvis lys og sandhed er inden for vor rækkevidde og vi forsømmer lejligheden til at se lyset og høre sandheden, forkaster vi i virkeligheden begge dele. Så vælger vi mørket i stedet for lyset. — *Den store strid*, 597 (1888).

Tro lover succes — Vi vil få heldet med os hvis vi går frem i tro, besluttet på at gøre Guds arbejde forstandigt. Vi må ikke lade os forhindre af mennesker, der elsker at stå på den negative side, og vise meget lille tro. Guds missionsarbejde skal fremføres af mennesker med meget tro og skal til stadighed vokse i kraft og effektivitet.—*Brev* 233, 1904.

Troen renser sjælen — Tro, levende tro, må vi have, en tro som virker ved kærlighed og renser sjælen. Vi (541) må lære at bringe alt til Herren i enkelthed og alvorlig tro. Den største byrde vi må bære i dette liv, er selvet. Hvis vi ikke lærer i Kristi skole at være sagtmodig og ydmyg, vil vi miste dyrebare anledninger og rettigheder for at blive kendt med Jesus. Selvet er den mest vanskelige ting vi skal styre. Når vi lægger byrderne fra os, så lad os ikke glemme at lægge selvet ved Kristi fødder. Ræk din hånd over til Jesus, for at blive formet og dannet af Ham, så du kan gøres til kar for ære. Dine fristelser, dine ideer, dine følelser, må alt sammen lægges ved korsets fødder. Så er sjælen parat til at lytte til ordene for guddommelig undervisning. Jesus vil give dig at drikke af det vand som flyder fra Guds flod. Under Hans Ånds blødgørende og underlæggende indflydelse vil din kulde og ligegyldighed forsvinde. Kristus vil være en vandkilde i dig, der udspringer for evigt liv.—*Brev* 57, 1887.

Åbner hemmelighederne til livets fremgang — Sand tro og sand bøn - hvor stærke disse dog er! De er som to arme hvormed den menneskelige ansøger griber den uendelige kærligheds kraft. Tro er fortrøstning til Gud, troen at han elsker os og ved hvad der gavner os bedst. Således leder den os til at vælge hans vej i stedet for vor egen. Den tager imod hans visdom i stedet for vor vankundighed, hans styrke i stedet for vor svaghed, hans retfærdighed i stedet for vor syndfuldhed. Vort liv, vi selv, er allerede hans; troen anerkender hans ejendomsret og tager imod dens velsignelse. Sandhed, oprigtighed og renhed påpeges som hemmeligheden ved fremgang i livet. Det

er troen som sætter os i besiddelse af disse ting. Hver god indskydelse eller længsel er en Guds gave; troen får af Gud det liv som alene kan frembringe sand vækst og dygtighed. — *Evangeliets tjenere*, 193 (1915).

Sektion XII — Problemer med tilpasning

Kapitel 59 — Karakterdannelse

(545) **Enhver handling påvirker karakteren** — Hver handling i livet, hvor uvæsentlig den end er, har sin indflydelse på karakterens dannelse. En god karakter er kosteligere end timelige besiddelser og den opgave at danne den, er den ædleste, et menneske kan beskæftige sig med. — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:657 (1881).

Sindet er haven, karakteren er frugten — Ethvert talent i mennesket er en arbejdsmand, der bygger for tid og for evigheden. Dag for dag vokser strukturen, selvom ejeren ikke er klar over det. Det er en bygning som enten må stå som et advarende fyr, på grund af dets vanartethed, eller som en struktur, som Gud og englene vil beundre for dets harmoni med den guddommelige Model. De mentale og moralske kræfter som Gud har givet os, udgør ikke karakteren. De er talenter, som vi skal udnytte og som, hvis de udnyttes rigtigt, vil danne en rigtig karakter. Et menneske kan have dyrebare frø i sin hånd, men det frø er ikke en frugthave. Frøet må udsås før det kan blive til et træ. Sindet er haven, karakteren er frugten. Gud har givet os vore evner til at opdyrke og udvikle. Vor egen kurs fastsætter vor karakter. Ved oplæring af disse kræfter, så at de afstemmer og danner en værdifuld karakter, har vi her et arbejde som ingen andre end vi selv kan gøre. — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:606 (1881).

(546) **En ædel karakter er formet af hårde kampe med selvet** — Men Kristus har ikke givet os nogen vished for at det er let at opnå en fuldkommen karakter. Man arver ikke en ædel, fuldkommen karakter. Den kommer ikke til os ved et tilfælde. En ædel karakter opnås ved personlige anstrengelser formedelst Kristi fortjeneste og nåde. Gud giver os talenterne, de åndelige evner og kræfter; vi danner karakteren. Den dannes gennem hårde og bitre kampe med vort eget jeg. Vi må stride og kæmpe mod nedarvede tilbøjeligheder. Vi må nøje ransage os selv og ikke tillade, at et eneste ugunstigt karaktertræk går upåagtet hen. — *Kristi lignelser*, 343 (1900).

Meditation og handling er nødvendig — Abstrakt meditation er ikke nok; travlt arbejde er ikke nok; begge er nødvendige for at danne en kristen karakter. — *Vidnesbyrd for menigheden* 5:113 (1882).

Udvikle gode mentale vaner — Ønsker vi at danne en karakter, som er antagelig for Gud, må vi udvikle rigtige vaner i vort kristenliv. For vækst i nåden såvel som for selve det åndelige liv er daglig bøn lige så nødvendig, som timelig næring er det for vort legemlige velvære. Vi bør vænne os til ofte at løfte vort sind op til Gud i bøn. Vil tankerne flakke omkring, må vi hente dem tilbage; ved ihærdig anstrengelse vil dette efterhånden falde let. Vi kan ikke uden fare skille os fra Kristus et eneste øjeblik. Vi kan have hans ledsagelse ved hvert et skridt, men kun på betingelse af, at vi efterkommer de vilkår, han har stillet. — *The Review and Herald*, 3. maj, 1881. (*Det virkelige liv*, 102.)

Alvorligt fortsæt og stadig renhed er absolut nødvendig — Grundighed er nødvendig for at få fremgang i karakteropbyggelsen. Der må være et alvorligt fortsæt (547) for at gennemføre Bygmesterens plan. Tømmeret må være solidt. Intet skødesløst og upålideligt arbejde kan accepteres, for dette vil fordærve bygningen. Hele menneskevæsenets kræfter skal lægges i arbejdet. Det kræver menneskehedens styrke og energi; ingen reserver skal gå til spildev på uvæsentlige ting. . . . Der må anstreges alvorligt, omhyggeligt og vedholdende for at bryde med verdens sæder, grundregler og forbindelser. Dybe tanker, alvorligt forsæt, vedholdende renhed er

absolut nødvendig. — *Særlige vidnesbyrd om uddannelse*, 75, 76, c1897. (*Råd til forældre, lærere og studerende*, 62.)

Hold målet for øje — Peter siger: “Sæt netop derfor al iver ind på i jeres tro at vise dyd, i dyden indsigt, i indsigten afholdenhed, i afholdenheden udholdenhed, i udholdenheden guds frygt, i gudsfrygten broderkærlighed og i broderkærligheden kærlighed til alle.” (2 Peter 1,5-7) . . .

Når I begynder er det ikke nødvendigt at have alle disse på hinanden følgende skridt i tanke og regne med dem alle; men idet I vender blikket mod Jesus og kun har Guds ære for øje, vil I gøre fremskridt. I kan ikke nå Kristi fyldes mål af vækst på en dag, og I ville gå til grunde i fortvivlelse, dersom I kunne se alle de vanskeligheder, som man støder på og må overvinde. I skal kæmpe med Satan, og han vil ved alle mulige kunstknep prøve på at lede jeres tanker bort fra Kristus. — *The Youth's Instructor*, 5. januar, 1893. (*Budskaber til de unge*, 17.)

Trofasthed i små ting (Råd til en ung mand) — Dit tilfælde er i nogle henseender ligesom Naamans. Du tager ikke i betragtning at, for at udvikle en kristen karakter, må du nedlade dig til trofasthed i det små. Selvom de ting du kaldes til er små i dine øjne, er de dog pligter som du må udrette så længe du lever. En forsømmelse af disse ting vil danne en stor mangel i din karakter. Du, min kære dreng, bør uddanne dig selv til trofasthed i det små. Hvis du ikke gør dette kan du ikke behage Gud. Du kan ikke vinde kærlighed og hengivenhed hvis du ikke gør lige det du bliver påbudt, villigt og med glæde. Hvis du ønsker at dem du bor sammen med skal holde af dig, må du vise kærlighed og respekt for dem. — *Vidnesbyrd for menigheden* 2:310 (1869).

(548) **Karakteren skal prøves** — Det gør en stor forskel om materialet bruges i karakteropbyggelsen. Guds længe ventede dag vil snart prøve ethvert menneskes arbejde. ”Den bryder frem med ild, og ilden skal prøve, hvordan enhvers arbejde er.” Ligesom ilden afslører forskellen mellem guld, sølv og dyrebare stene, og træ, hø og strå, sådan vil dommens dag prøve karaktertrækkende, vise forskellen mellem de karaktertræk der dannes efter Kristi lighed, og karaktertrækkende der dannes efter det hjertes selviske hjerte. Al selvished, al falsk religion vil så vise sig sådan som det er. Materialernes værdiløshed vil optæres; men guldet i den sande, enkle og ydmyge tro vil aldrig miste sin værdi. Det kan aldrig fortæres; for det er uforgængeligt. En time i overtrædelse vil ses som et stort tab, medens Herrens frygt vil ses som begyndelsen til visdom. Selvfølgeligens fornøjelse vil gå tabt som strå, medens de holdbare princippers guld, fastholdes, for enhver pris, vil stå for evigt. — *The Review and Herald*, 11. december, 1900. (*S.D.A. Bibelkommentaren* 6:1087, 1088.)

Udisciplinerede karaktertræk er uharmoniske — En karakter, der tildannes af omstændighederne, er omskiftelig og uharmonisk, en samling af modsætninger. De, der besidder den, har intet højt mål eller forsæt i livet. De øver ingen forældende indflydelse på andres karakter. De har intet formål og ingen kraft. — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:657 (1881).

Ingen kan skade karakteren mere end vi selv — Vi kan forvente at falske efterretninger vil være i omløb omkring os; men hvis vi følger den lige vej, hvis vi forbliver ligegyldig over for disse ting, vil andre også blive ligegyldige. Overlad plejen af dit omdømme til Gud. . . . Bagtalelse kan overvindes ved vor levemåde, den skal ikke overvindes ved vredesord. Lad vor store bekymring være at handle i Guds frygt og vise vor (549) optræden at disse efterretninger er falske.

Ingen andre end og selv kan skade vor karakter mere. Det er de svage træer og vaklende huse der hele tiden skal stives af. Når vi selv er så ivrige efter at beskytte vort omdømme mod angreb udefra, giver vi indtryk af at det ikke er ulasteligt for Gud og at det derfor hele tiden må holdes ved lige. — *MS 24*, 1887. (3 BC 1160, 1161.)

Kontrolleret af viljen — Du kan ikke beherske dine impulser og følelser, som du skulle ønske, men du kan kontrollere viljen og du kan gøre en fuldstændig forandring i dit liv. Ved at overgive din vilje til Kristus, vil dit liv blive skjult med Kristus i Gud og forbundet med den magt, som er over alle fyrstendømmer og magter. Du vil få styrke fra Gud som vil knytte dig fast til sin styrke; og

et nyt lys, ja en levende tros lys vil det blive muligt for dig at opnå. . . . Du vil komme i besiddelse af en kraft, en alvor og en ligefremhed, der vil gøre dig til et skinnende redskab i Gud hånd. — *Vidnesbyrd for menigheden* 5:514, 515 (1889).

Mangler kan overvindes. — Lad ingen sige: "Jeg kan ikke gøre noget for at rette på mine karaktermangler". Hvis du kommer til den slutning, er det ganske sikkert, at du vil gå glip af det evige liv. Umuligheden har sin grund i din egen vilje. Hvis du ikke vil, kan du ikke rette på dem. Den virkelige vanskelighed opstår på grund af et vanhelligt og fordærvet hjerte og uvillighed til at underkaste sig Guds ledelse.— *Kristi lignelser*, 344 (1900).

Når hjertet renses, bliver alt anderledes. Karakterens forvandling er et vidnesbyrd for verden om, at Kristus bor i hjertet. Guds Ånd giver sjælen nyt liv og bringer tanker og ønsker i harmoni med Kristi vilje. Menneskesjælen omskabes i Guds billede. Svage og fejlende mænd og kvinder viser verden, at nådens forløsende kraft (550) kan gøre den ufuldkomne karakter symmetrisk og få den til at bære rig frugt.— *Profeter og konger*, 116 (1917).

Mangelfulde karaktertræk er nogle gange nedarvede — I omgangen med børn og unge er der alle slags karaktertræk at have med at gøre, og deres sind er let påvirkelige. Mange af de børn, som går på vore skoler, har ikke haft en ordentlig opdragelse hjemmefra. Nogle er blevet overladt til at gøre hvad det behagede dem; andre er blevet kritiseret og mistet modet. De er blevet udvist megen elskværdighed og venlighed; Der er blevet sagt få billigende ord. De har arvet deres forældres karaktermangler, og disciplinen i hjemmet har ikke været til hjælp for dannelsen af den rette karakter. — *Råd til forældre, lærere og studerende*, 192 (1913).

Manglerne styrkes inden for årene — Børn lærer lektier, som ikke er nemme at få ud af hovedet. Selvom om de er underlagt stærke restriktioner eller der forlanges hårde studier af dem, appellerer de til deres ukloge forældre efter forståelse og eftergiveness. Derved ansføres der til en hvileløshed og skolen i helhed lider af en demoraliserende indflydelse, og lærernes byrde bliver meget tungere. Men det største tab bæres af ofrene for forældrenes forkerte ledelse. Karaktermangler, som en korrekt opdragelse ville have rettet, overlades til styrke inden for årene, og ødelægges og måske udsletter karakterindehaverens nytte. — *The Review and Herald*, 21. marts, 1882. (*Grundsætninger i kristen uddannelse*, 65.)

Eftergiveness rækker ved karakteren — I nogle familier er barnets ønsker lov. Det får alt, hvad det ønsker. Alt, hvad det ikke kan lide, bliver det opmuntret til ikke at kunne lide. Denne eftergiveness antages at kunne gøre barnet lykkeligt, men det er netop den, som gør det rastløst, misfornøjet og utilfreds med alt. Eftergiveness har ødelagt dets lyst til enkel og sund (551) føde og til en enkel og sund brug af tiden; tilfredsstillelse har bragt denne karakter ud af ligevægt for tid og evighed. — *MS* 126, 1897. (*Barnet i hjemmet*, 264.)

Sind og hjerte skal disciplineres — Børn, der får lov til at gøre, som de vil, er ikke lykkelige. Det ukuede hjerte har ikke i sig selv faktorer som hvile og tilfredshed. Sind og hjerte må opdrages og underlægges passende begrænsninger, for at karakteren kan komme i harmoni med de vise love, der styrer vort væsen. Rastløshed og utilfredshed er en frugt af selvished og overdreven nydelse. Hjertets jord, vil, ligesom en have, frembringe ukrudt og tornebuske, hvis de smukke blomsters frø ikke sås der og får pleje og pasning. Ligesom det er i den synlige natur, sådan er det med mennesket. — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:202, 203 (1876).

Vaner der formes i unge markerer livsvejen — Gennem de tanker og følelser, der næres i de første år, bestemmer hver eneste ung sit livsløb. Gode, retskafne, mandige vaner, der dannes i ungdommen, vil blive en del af karakteren og vil almindeligvis præge den enkeltes optræden livet igennem. De unge kan blive lastefulde eller retskafne, efter hvad de vælger. De kan lige så godt udmærke sig ved sande og ædle bedrifter som ved store forbrydelser og ondskab. — *The Signs of the Times*, 11. oktober, 1910. (*Barnet i hjemmet*, 188.)

En dag-for-dag erfaring — Intellectet tager bestandig form efter muligheder og fordele, som bliver godt eller dårligt benyttet. Dag for dag former vi karakterer, som enten stiller eleverne under prins Immanuels banner som veldisciplinerede soldater eller under mørkets fyrstes banner som oprørere. Hvilken af delene skal det være? — *The Gospel Herald*, januar, 1880. (*Barnet i hjemmet*, 194.)

Hvordan karakteren formes — Det er et meget fint arbejde at have med menneskesind at gøre. Den disciplin der er nødvendig for (552) den ene vil skade den anden; lad derfor forældre studere deres børns karaktertræk. Lad dig aldrig afbryde og handle ud fra impulser.

Jeg har set en moder snuppe noget ud af hendes barns hænder, som var givet som gave, og barnet ville ikke forstå dette afsavn. Den lille brød ud i skrig, for det følte sig mishandlet og såret. For at forældrene kunne stoppe disse skrig, gav de barnet en skarp irettesættelse, og udadtil var denne stridighed ovre. Men stridigheden efterlod sit indtryk på barnet ømme sindelag, og det kunne ikke hvikes så nemt ud. Jeg sagde til moderen: »Du har forurettet dit barn. Du har såret dets sjæl og mistet sin tillid til dig. Hvordan dette udbedres ved jeg ikke.»

Denne moder var meget uklog; hun fulgte sine følelser og handlede ikke forsigtigt, ved at ræsonere fra årsag til virkning. Hendes hårde, skadelige ledelse oprørte de værste lidenskaber i hendes barns hjerte. Det er det allerværste at handle impulsivt når familien skal styres. Når forældre samtykker med deres børn på en sådan måde, er det den mest ulige kamp som pågår. Hvor uretfærdigt er det at lægge årevis af styrke og modenhed op imod et hjælpeløst og uvidende lille barn! Enhver udfoldelse af vrede fra forældrenes side bekræfter oprøret i barnets hjerte. Det er ikke gennem en handling at karakteren dannes, men ved gentagende handlinger at vaner fæstnes og karakteren bekræftes. For at få en Kristus-lignende karakter er nødvendigt at handle på en Kristus-lignende måde. Kristne vil udvise et helligt temperament, og deres handlinger og impulser vil ansføres af Helligånden. — *The Signs of the Times*, 6. august, 1912.

Udholdenhedens nødvendighed — Skal vi udvikle en kristelig karakter, er det af største vigtighed, at vi bliver ved med at gøre det rette. Jeg vil gerne indprente i vor ungdom betydningen af at være udholdende og energiske i deres karakterdannelse. Det er nødvendigt helt fra de tidligste år at indrette (553) den strenge retskaffenheds princip i karakteren, så at ungdommen kan nå op til det højeste mål af mandighed og kvindelighed. De bør altid erindre, at de er blevet købt for en høj pris hvorfor de skal ære Gud i deres legemer og deres ånd, som tilhører ham. — *The Youth's Instructor*, 5. januar, 1893. (*Budskaber til de unge 17*, 257.)

Nyttighed afhængig af personlig beslutning — Selv om forældrene nok er ansvarlige for sine sønners og døtres karakterudvikling, uddannelse og opdragelse, er det alligevel sandt at vor stilling og vor brugbarhed i verden for en meget stor del afhænger af vore egne beslutninger og handlinger. Daniel og hans medbrødre havde fordelene af at have fået en korrekt opdragelse og uddannelse i sine tidlige ungdomsår. Men disse fordelene alene kunne ikke have gjort dem til det de blev. Tiden kom da de måtte handle selvstændigt og da blev deres fremtid afhængig af den kurs som de selv havde valgt. Da prøven kom, besluttede de at være tro mod den undervisning som de havde fået i sin barndom. Herrens frygt, som er begyndelsen til visdom, var selve grundvolden til deres storhed. Guds Ånd styrkede alle gode hensigter og ædle beslutninger. — *Kristen mådehold og bibelhygiejne*, 28, 1890. (*Råd og vink*, 24.)

En farlig og falsk filosofi — Spiritismen hævder, at mennesker er halvguder, som ikke er faldet i synd; at »enhver er sin egen dommer;« at »sand kundskab stiller mennesket over alle love;« at »alle synder, der bliver begået, er uskyldige;« thi »alt, hvad der er til, er rigtigt,« og »Gud dømmer ingen.« Den siger, at de laveste blandt mennesker befinder sig i Himmelen, og at de dér bliver æret højt. Således erklæres det over for alle mennesker: »Det har ikke noget at sige, hvad du gør; lev, som du har lyst til, Himmelen er dit hjem!« Således bringes en mængde mennesker til at tro, at

begæret er den vigtigste lov, at tøjlesløshed er frihed, og at mennesket kun skal stå til regnskab over for sig selv. — *Uddannelse*, 230 (1903).

Hvordan vi vinder sejr — Vi må imidlertid gå løs på alle hindringer, der kommer på vor vej, og overvinde dem en efter en. (554) Dersom vi sejrer over den første vanskelighed, vil vi blive styrket til at møde den næste, og ved enhver bestræbelse, vil vi blive bedre i stand til at gøre fremskridt. Ved at se på Jesus, kan vi blive sejrvindere. Det er ved at fæste blikket på vanskelighederne og trække os tilbage i den alvorlige kamp for sandheden, at vi bliver svage og troløse. — *The Youth's Instructor*, 5. januar, 1893. (*Budskaber til de unge*, 17, 257.)

Give alt hver dag — Vi kan bestige de højeste bjergtoppe ved at tage et skridt ad gangen, og til sidst kan vi nå til den øverste bjergtinde. I må ikke lade jer kve af den store mængde arbejde, som I skal udføre i jeres levetid, for der forlanges ikke, at I skal gøre det alt sammen på en gang. Brug hele jeres livskraft til hver dags gerning og drag nytte af alle værdifulde anledninger, idet I værdsætter den hjælp, som Gud giver eder, og går opad på fremskridtets stige trin for trin. Husk, at I kun skal leve en dag ad gangen, og at de himmelske regnskabsbøger vil vise, hvorledes I har værdsat hver dags privilegier og anledninger. Må I da gøre fremskridt hver dag Gud har givet jer, så at I til sidst kan høre Mesteren sige: "Vel gjort, du gode og tro tjener." (Matt. 25,21).— *The Youth's Instructor*, 5. jan, 1893. (*Budskaber til de unge*, 17.)

Kapitel 60 — Konflikt og tilpasning

(555) **Konflikt imødekommes bedst med standhaftighed** — Det åndelige liv bliver styrket gennem kamp og strid. Når man forstår at bære sine prøvelser ret, vil de udvikle en fast karakter og dyrebare, åndelige dyder. Troens, ydmyghedens og kærlighedens fuldkomne frugt modnes ofte bedst, når vi møder modgang og storme. — *Kristi lignelser*, 48 (1900).

Føre en krig — Vi deltager i en strid, hvis følger er af evig betydning. Vi har usynlige fjender at møde. Onde engle kæmper om overherredømmet over hvert eneste menneske. — *I den store Læges fodspor*, 131 (1905).

Konflikter ikke skabt af Kristus — Vi lever i en højtidelig tid. Et vigtigt arbejde skal gøres for vore egne sjæle og for andres sjæle, ellers vil vi se et uendeligt tab. Vi må forvandles ved Guds nåde ellers mister vi himmelen og på grund af vor indflydelse vil andre gå fortabt sammen med os. Lad mig forvise jer om, at kampe og konflikter som følger med i opgaverne, den selvfornægtelse og opofrelse som må gøres hvis vi er trofaste over for Kristus, ikke er skabt af ham. Det er ikke (556) påtvunget af en vilkårlig eller unødigt befaling; de kommer ikke af det strenge liv, han forlanger af os i hans tjeneste. Prøvelser ville komme i større kraft og antal, hvis vi ikke adlød Kristus og blev Satans tjenere og syndens slaver. — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:557, 558 (1881).

Livet er en konflikt — Dette liv er en konflikt, og vi har en fjende som aldrig sover, som hele tiden er på vagt for at ødelægge vore sind og lokke os bort fra vor dyrebare Frelser, som har givet Sit liv for os. — *Ellen G. Whites livsskildringer*, 291 (1915).

Forberede sjælen til fred — Herren lader konflikter forberede sjælen til fred.—*Den store strid*, 578 (1888).

Religiøs erfaring vindes kun gennem konflikt — Vore unge bør med energi og flid, imødegå de krav de stilles, og det vil være en garanti for succes. Unge mennesker som aldrig har haft fremgang i livets timelige opgaver vil være lige så uforberedt på at gå ind i de højere pligter. En religiøs erfaring vindes kun gennem konflikt, gennem skuffelser, gennem hård selvdisciplin, gennem alvorlig bøn. Skridtene til himlen må tages et ad gangen, og ethvert skridt fremad giver styrke til det næste.— *Råd til forældre, lærere og studerende*, 100 (1913).

Få lykke nu — Jeg ser ikke afslutningen på al lykke; jeg får lykken efterhånden jeg er på vej. Uanset om jeg har prøvelser og trængsler, ser jeg bort hen til Jesus. Det er på de lige og stærke steder at Han er lige ved vor side, og vi kan kommunikere med Ham, lægge alle vore byrder på Byrdebæreren, og sige: ”Her Herre, jeg kan ikke bære disse byrder længere.” Så siger Han til os: ”Mit åg er nemt, og min byrde er let” (Matt. 11,30). Tror du på dette? Jeg har prøvet det. Jeg elsker Ham; jeg elsker Ham. Jeg ser en uforlignelig ynde hos ham. Og jeg ønsker at prise Ham i Guds rige. — *Ellen G Whites livsskildringer*, 292 (1915).

(557) To modstridende principper — Guds rige kommer ikke med ydre pragt. Guds nådes evangelium kan med sin selvforægtende ånd, aldrig stemme overens med verdens ånd. De to retningslinjer er i skarp modsætning til hinanden. ”Et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der stammer fra Guds Ånd; thi det er ham en dårskab, og han kan ikke forstå det, thi det må bedømmes åndeligt.” (1 Kor. 2,14). — *Den store mester*, 347 (1898).

Tilpas ikke til principper og skikke — De kristne bærer sig ofte ad ligesom israelitterne. De giver efter for verdens indflydelse og følger dens sæder og skikke for at opnå de gudløses venskab. Men til sidst viser det sig, at disse tilsyneladende venner er deres allerfarligste fjender.

Bibelen lærer tydeligt, at der ikke kan være venskab mellem Guds folk og verden. ”I skal ikke undre jer, mine brødre, om verden hader jer.” (1. Joh. 3, 13.) Vor frelser siger: ”Når verden hader jer, så skal I vide, at den har hadet mig før jer.” (Joh. 15, 18.) Satan får de ugudelige til at foregive, at de er venner af Guds folk, for at lokke disse til at synde, så han kan skille dem fra Gud. Og når Guds folk ikke længere står under Guds beskyttelse, får Satan sine redskaber til at gøre front imod dem for at komme dem til livs. — *Patriarker og profeter*, 228 (1890).

Almindelig og hellig ild — Guds sandhed er ikke blevet ophøjet hos Hans troende folk, fordi de ikke har haft den for øje i deres personlige erfaring. De tilpasser sig verden og er afhængig af deres indflydelse. De lader verden omvende dem og lader den almindelige ild få pladsen for den hellige så de, i deres arbejdslinje, møder verdens standard.

I disse bestræbelser må verdens skikke ikke efterabes. Dette er almindelig, og ikke hellig, ild. Det levende brød skal ikke kun beundres, men spises. Det brød som kommer ned fra himlen vil give liv til (558) sjælen. Det er den surdej som absorberer alle karakterelementer til en enhed sammen med Kristi karakter og former den ubehagelige arv og de opdyrkede tendenser efter guddommelig lignelse. — *MS 96*, 1898.

Kristus og tilpasning — Hvor forunderligt er ikke nådearbejdet på menneskehjertet! Det giver mental kraft, visdom at bruge bemidlede talenter, ikke til selvbehag, men ved selvforægtelse, for at fremføre missionsarbejde. Kristus, Guds Søn, var en missionær for vor verden. Han siger: ”Den som vil følge med, lad ham opgive alt.” Du kan ikke elske Ham medens du kopierer verdens moder eller nyder verdens selskab.—*Brev 238*, 1907.

Tilpasning fornædrer standarderne — Kirkens efterligning (konformitet) af verdens skikke gør kirken verdslig, men det gør aldrig verden kristen. Nær berøring med synden vil uundgåeligt føre til, at den forekommer mindre frastødende. Det menneske som vælger at omgås Satans tjeneste, vil hurtigt holde op med at frygte disses herre. Når vi på pligtens vej kommer ud for prøvelse, således som Daniel kom ved kongens hof, kan vi være sikre på, at Gud vil beskytte os, men hvis vi med overlæg udsætter os for fristelse, vil vi før eller senere falde for den. — *Den store strid*, 450 (1888).

Tilpasning forvansker gradvist de rigtige principper — Det er tilpasning til verden der får vort folk til at miste deres holdning. Forvanskningen af de rette principper er ikke sket pludseligt. Herrens engel bragte dette frem for mig i symboler. Det var som om en tyv i hemmelighed bevægede sig nærmere og stadig nærmere og gradvist med sikkert stjal identiteten af Guds værk, ved at lede vore brødre til at tilpasse sig verdslige fremgangsmåder. Menneskets sind har taget den placering der rettelig tilhører Gud. Uanset hvilken position et menneske kan have, hvor ophøjet den

end kan være, så bør han handle som Kristus ville, (559) om Han var i hans sted. For hvert slag i arbejde, som han udfører, i hans ord og i hans karakter, bør han være som Kristus. — *MS 96*, 1902.

Enhed, men ikke på bekostning af tilpasning — Nogle som bekender at være loyale mod Guds lov har forladt troen og har ydmyget Hans folk til støvet, fremstillet dem som en enhed med verdslige. Dette har Gud set og bemærket. Tidspunktet er kommet hvor vi, for enhver pris, skal tage den position som Gud har tiltænkt os.

Nu skal syvendedags adventister stå frem som udskilte og på afstand, et folk Herren har benævnet som Sit eget. Han kan ikke blive forherliget i dem, før de har gjort dette. Sandhed og vildfarelse kan ikke stå hånd i hånd. Lad os nu sætte os selv der hvor Gud har sagt at vi skal stå. Vi skal stræbe efter enhed, men ikke på tilpasningens lave niveau til verdslig klogskab og enhed med populære kirker. — *Brev 113*, 1903.

En skillelinje — Et dybt og grundigt reformarbejde er nødvendigt i syvendedags adventistkirken. Verden skal ikke have lov til at fordærve Guds lovlydige folks grundprincipper. Troende skal udøve en indflydelse som bærer vidne til kraften i de himmelske grundprincipper. Dem som forener sig med menigheden må bevise en forandring i principperne. Sker dette ikke, bevares skillelinjen mellem menigheden og verden ikke bevares så nøje, - vil resultatet være en tilpasning til verden. Vort budskab til kirken og til vore institutioner er: ”Omvend jer: for himlens rige er nær” (Matt 3,2). Der må værnes om egenskaberne i Kristi karakter, og disse skal være en kraft i livet hos Guds folk. — *MS 78*, 1905.

Sædvanen er i krig med naturen. — Vor kunstige civilisation afføder onder, som ødelægger sunde grundsætninger. Sæder og skikke er i strid med naturen. Den (560) levevis, som de pånøder, og den umådelighed, som de avler, nedsætter stadig både legemlig og sjælelig styrke og påfører menneskeslægten en byrde, som den ikke formår at bære. Umådelighed og forbrydelse, sygdom og elendighed findes overalt. — *I den store Læges fodspor*, 125, 126 (1905).

Når principper ikke overtrædes, så følg skik og brug — Når skik og brug ikke er i strid med Guds lov, så må I rette jer efter det. Hvis arbejderne ikke gør det, vil de ikke blot hindre deres eget arbejde, men vil blive en anstødssten for dem, de arbejder for, og hindre dem i at modtage sandheden. — *The Review and Herald*, 6. april, 1911.

Jeg beder mindeligt vort folk om at vandre varsomt og forsigtigt for Guds åsyn. Følg skik og brug i klædedragten, så længe den er i overensstemmelse med sundhedsprincipperne. Vore søstre bør klæde sig enkelt, som også mange gør, i tøj af godt og holdbart materiale og som passer for vor tid og ikke lade spørgsmålet om beklædning fylde sindet. Vore søstre bør klæde sig enkelt. De bør iføre sig en enkel klædning, der er blufærdig og ærbar. Giv verden et levende eksempel på Guds nådes indre prydelser. — *MS 167*, 1897. (*Barnet i hjemmet*, 398.)

Adskil jer fra verdslige skikke — Idet Gud gør sin vilje kendt for de hebræiske fanger, for dem som var allermest adskilt fra en ond verdens sæder og skikke, ligeså vil Herren bibringe lyset fra himlen til alle, som vil påskønne et ”Så siger Herren.” Til dem vil han udtrykke Sit sindelag. Dem som er bundet mindst op af verdslige ideer, er mest adskilt fra reklamernes opvisning, forfængelighed, stolthed og kærlighed, som står frem som Hans særlige folk, der er nidkær i gode gerninger – til disse vil han åbenbare Sit ords betydning. — *Brev 60*, 1898. (*Råd til skrivere og forfattere*, 101, 102.)

Grund til at være separatist (et budskab til troende) — Hvorfor skal vi som bekendende kristne blandes (561) med verden, indtil vi mister evigheden af syne, indtil vi mister Jesus Kristus af syne, og indtil vi mister Faderen af syne? Jeg spørger, hvorfor er der så mange familier der er blottet for Guds Ånd? Hvorfor er der så mange familier der har så lidt af Jesu Kristi liv, kærlighed og lighed? Det er fordi de ikke kender Gud. Hvis de kendte Gud, og hvis de ville beskue ham i troen på Jesus Kristus, som kom til vor verden for at dø for mennesker, ville de se Sønnens uforlignelige ynde, så

de ved beskuelse ville forandres til samme billede. Nu ser I fejlen ved at tilpasse sig verden. — *MS* 12, 1894.

Sande principper i omløb i hele systemet — Tilpasning til verden kan forhindres ved sandheden, ved at få føde fra Guds ord, ved at dets grundprincipper er i omløb i hele livsstrømmen og udvirker det ord i karakteren. Ved apostlen Johannes formaner Kristus os at ”ikke elske verden, ej heller det, der er i verden! Hvis nogen elsker verden, så er Faderens kærlighed ikke i ham.” (1 Joh. 2,15). Dette er et klart sprog, men det er Guds målestol for hvert menneskes karakter.—*MS* 37, 1896.

Kapitel 61 — Den livsvigtige funktion I Guds love

(A) Tibudsloven

(562) **Kendskabet til skyld** — Den kundskab Gud ikke ønsker at vore første forældre skulle have, var en erkendelse af skyld. Da de godtog Satans påstande, som var falske, kom ulydigheden og overtrædelsen ind i verden. Denne ulydighed mod Guds klare bud, denne tro på Satans løgn, åbnede sluserne for lidelsen i verden. — *The Review and Herald*, 5. april, 1898.

Naturen er svækket — Som følge af overtrædelse af Guds lov førte det smerte og død med sig. Ved ulydighed blev menneskets kræfter forvansket og selvished tog sin plads for kærlighed. Menneskets natur blev så svækket at det var umuligt for det at modstå ondskabens kraft, og fristeren så at hans mål kunne opfyldes ved at krydse den guddommelige plan med menneskes skabelse og fylde jorden med elendighed og trøstesløshed. Mennesket havde valgt en hersker, der krævede dem op på hans vogn som fanger. — *Råd til forældre, lærere og studerende*, 33 (1913).

Guds lov var nem at forstå — Men der findes ikke mysterier i Guds lov. Den svageste forstand kan forstå disse forskrifter og indordne livet og danne karakteren efter det guddommelige forbillede. Hvis menneskenes børn efter bedste evne ville adlyde denne lov, ville de vinde intellektuel (563) styrke og få en rigere opfattelsesevne til at begribe mere og mere af Guds formål og planer. Og denne fremadskriden fortsætter ikke blot i det nuværende liv, men den går frem i evige tider. — *The Review and Herald*, 14. september, 1886.

Forunder i sin enkelthed — Hvor forunderlig er Jehovas lov ikke i sin enkelthed! I Guds hensigter og handlemåder er der mysterier som begrænsede menneskesind ikke kan fatte. Og det er fordi vi ikke kan måle dybden i den uendelige visdoms og krafts hemmeligheder, da vi er fyldt med ærbødighed for den Allershøjste. — *The Review and Herald*, 14. september, 1886.

Fuldkommen harmoni mellem loven og evangeliet — Der er fuldkommen harmoni mellem Guds lov og Jesu Kristi evangelium. ”Jeg og Min Fader er ét,” siger den Store Lærer. Kristi evangelium er nådens gode nyheder, eller gave, som mennesker kan hjælpes ved fra syndens fordømmelse og sættes i stand til at yde lydighed mod Guds lov. Evangeliet peger på moralkoden som en leveregel. Loven, med dens krav om ufravigelig lydighed, peger hele tiden synderen hen til evangeliet efter tilgivelse og fred.

Den store apostel siger: ”Sætter vi da loven ud af kraft ved tro? Nej langt fra, vi stadfæster den.” (Rom 3,31). Og han erklærer igen at ”loven er hellig, og budene er hellige, retfærdige og gode.” (Rom. 7,12). Indskærpe Guds højeste kærlighed, og lige med kærlighed til vore medmennesker, det er absolut nødvendigt på samme måde som Guds herlighed og menneskers lykke. — *The Review and Herald*, 27. september, 1881.

En fuldkommen leveregel — Gud har givet mennesker en fuldkommen leveregel i Sin lov. Under lydighed skal menneske leve ved det, igennem Kristi fortjenester. Overtrædes den, har loven magt til at fordømme. Loven sender mennesket til Kristus, og Kristus peger dem tilbage til loven. — *The Review and Herald*, 27. september, 1881. (HC 138.)

(564) **Bred i sine krav** — Guds lov, som man finder den i Bibelen, stiller store krav. Hvert princip er helligt, retfærdigt og godt. Loven gør mennesket til Guds skyldner. Den indbefatter tanker og følelser og den skærper overbevisningen om synd hos alle som bliver klar over at de har overtrådt dens bud. Hvis loven kun gælder ydre forhold, vil menneskene ikke skulle stå til regnskab for deres onde tanker, begær og planer. Men loven kræver at sjælen selv skal være ren og sindet helligt, at tanker og følelser må stemme overens med kærlighedens og retfærdighedens krav. — *The Review and Herald*, 5. april, 1898. (*På fast grunn 2:207.*)

Mennesket alene er ulydigt — Alene mennesket er ulydig imod Jehovas love. Når Herren påbyder naturen at frembære vidnesbyrd om de ting han har skabt, bevidner de straks Guds herlighed.—*MS 28*, 1898. (S.D.A. Bibel kommentaren 3:1144.)

Enhver er pålagt at tilpasse sig Guds lov — Kristus kom for at give et eksempel på fuldkommen tilpasning til den lov Gud forlanger af alle – fra Adam, det første menneske, ned til det sidste menneske som skal leve på jorden. Han erklærede at Hans mission, ikke var at nedbryde loven men opfylde den i fuldkommen og total lydighed. På den måde ophøjede han loven og gav den ære. I Sit liv åbenbarede han dens åndelige natur. I himmelske væseners øjne, for ufaldne verdener, og for en ulydig, utaknemlig, uhellig verden, opfyldte Han lovens vidtrækkende principper.

Han kom for at demonstrere den kendsgerning at menneskeheden, allieret i levende tro på det guddommelige, kan holde alle Guds bud. Han kom for at tydeliggøre lovens uforanderlige karakter, for at erklære at ulydighed og overtrædelse aldrig kan belønnes med evigt liv. Han kom som et menneske til menneskeheden, så menneskeheden kan berøre menneskeheden, medens guddommen tog vare på Guds trone.

(565) Men Han kom under ingen omstændigheder for at formindske menneskenes forpligtelse til fuldkommen lydighed. Han ødelagde ikke validiteten i de gammeltestamentlige skrifter. Han opfyldte det som var foreskrevet af Guds Selv. Han kom, ikke for at sætte mennesker fri fra loven, men for at åbne vej, hvorved de kan adlyde loven, og lære andre at gøre det samme. — *The Review and Herald*, 15. november, 1898.

Gud annullerer ikke Sin lov — Herren frelser ikke syndere for at de skal ophæve Hans lov, fundamentet for Hans regering i himlen og på jorden. Gud er en dommer, retfærdighedens vogter. Overtrædelse af Hans lov i et enkelt tilfælde, i det mindste, er synd. Gud kan ikke dispensere fra Sin lov, Han kan ikke afskaffe dets mindste artikel for at tilgive synd. Lovens retfærdighed, moralsk udmærkelse, må fastholdes og fremhæves for det himmelske univers. Og den hellige lov kan ikke fastholdes af noget mindre end Guds Søns død. — *The Review and Herald*, 15. november, 1898.

Guds love er ikke annulleret af ham — Gud tilbagekalder ikke sine love. Han handler ikke i modstrid med dem. Han ophæver ikke virkningen af synden. Men han forvandler. Ved hans nåde virker forbandelsen til velsignelse. — *Uddannelse*, 149 (1903).

(B) Guds lov i den fysiske verden

Love der flyder ud af kærlighed — Grundlaget for Guds love er den mest uforanderlige retskaffenhed, og de er udformet sådan, at de vil virke fremmende på deres lykke, som holder dem. —*The Review and Herald*, 18. september, 1888. (*Guds sønner og døtre.*)

De love som hvert menneske skal være lydige mod, flytter frem fra den uendelige kærligheds hjerte. —*Brev 20a*, 1893. (*På fast grunn 2:216.*)

(566) **Tjenestens lov** — Kristi efterfølgere er blevet forløst, for at de skal tjene ham. Herren underviser os om, at den virkelige hensigt med livet er at vi skal tjene og være til hjælp for andre. Kristus selv arbejdede, og han fremholder tjenestens lov for alle sine efterfølgere: at de skal tjene Gud og deres medmennesker. I dette har Kristus bibragt verden en dybere forståelse af hensigten med livet, end den nogen sinde før havde haft. Det er ved at leve og opofre sig for andre, at man

bliver knyttet til Kristus. Tjenestens lov bliver forbindelsesledet, der knytter os til Gud og vore medmennesker. — *Kristi lignelser*, 338 (1900).

Loven, at ingen lever for sig selv — Adam skulle stå under Gud, som hoved for den jordiske familie, der fastholder den himmelske families grundprincipper. Dette ville have ført til fred og lykke. Men loven at ”ingen . . . lever for sig” (Rom 14,7) var Satan opsat på at modsætte sig. Han ønskede at leve for selvet. Han søgte at gøre sig selv til center for indflydelse. Det var dette som havde ansporet oprøret i himlen, og det var menneskets accept for dette princip som bragte synd på jorden. Da Adam syndede, brød menneskene fra det Himmelsk-forordnede center. En dæmon blev central i verden. Hvor Guds trone skulle have været, satte Satan sin trone. Verden lagde sin hyldest, som et villigt offer, for fjendens fødder. — *Råd til forældre, lærere og studerende*, 33 (1913).

Lær børn at adlyde naturens og åbenbaringens love — Børnenes vel ligger dig på hjerte og du vil gerne se dem vokse op med en ren smag og en ufordærvet appetit, men så må du standhaftigt gå imod den almindelige mening og praksis. Hvis du ønsker at opdrage dem til at blive nyttige borgere og få den evige løn i herlighedens rige, så må du lære dem at lyde Guds love som de findes i naturen og i ordet, frem for at følge verdens skik og brug. — *The Review and Herald*, 6. november, 1883. (*Helse og livsstil*, 155.)

Hjælp til ungdomskriminalitet — Havde fædre og mødre fulgt den anvisning Kristus havde givet, kunne (567) vi nu ikke læse og høre om synder og forbrydelser at ikke kunde voksne begår, men også unge og børn. Samfundets onde tilstand eksisterer fordi forældre har ignoreret undervisningen og forsømt oplæringen og opdragelsen af deres børn til at respektere og ære Guds hellige bud. Også religiøse lærere har undladt at bringe den hellige standard, som karakteren måles med, fordi de ophører med at respektere hver forskrift som Gud har givet, som er hellig, og retfærdig og god. Mennesker har påtaget sig ansvaret at rejse en standard som er i harmoni med deres egne idéer, og Jehovas lov er blevet vanæret. Det er derfor der er stå stor og vidt favnene syndighed. Det er derfor vore dage bliver som Noas og Lots dage. — *The Review and Herald*, 2. maj, 1893.

Forbindelsen mellem Guds morallov og den fysiske verdens lov — Der er en tæt forbindelse mellem moralloven og de love som Gud har oprettet i den fysiske verden. Hvis mennesker ville være lydige mod Guds love, føre den ud i deres liv ville grundsætningerne for dets ti forskrifter, grundsætningerne for den retfærdighed den lærer, være en sikker grund imod forkerte levevaner. Men eftersom en forvansket appetit har fået frie tøjler har de slækket på dydigheden, så at de svækkes gennem deres amoralske skikke og deres overtrædelse af fysiske love.

Den lidelse og pine som vi ser over alt, den deformitet, affældighed, sygdom og tåbelighed der nu oversvømmer verden, gør den til et spedalsksheds hus i sammenligning med hvad den kunne have været, hvis Guds morallov og den lov som Han har inplamenteret i os, blev adlydt. Ved menneskets eget vedholdende overtrædelse af disse love, har det stærkt været de ondt der kommer af overtrædelsen i edens have. — *The Review and Herald*, 11. februar, 1902.

Loven forvaltes guddommeligt — Den kristne skal være til nytte for andre. Derved bliver han selv hjulpet. »Gavmild sjæl (568) bliver mæt; hvo andre kvæger, kvæges og selv.« Ordsp. 11,25. Dette er en guddommelig håndhævet lov som Gud har planlagt at godgørhedsstrømme skal holdes ved, ligesom det store dybs vande, der hele tiden cirkulerer, evigt vender til deres udspring. Den kristne missioners kraft er i fuldbyrdelsen af denne lov. — *Vidnesbyrd for menigheden* 7:170 (1902).

Lovene hersker den fysiske krop — I Guds forsyn er de love der hersker vor fysiske krop, med straf for deres overtrædelse, blevet gjort så klar at intelligente mennesker kan forstå dem, og alle er forpligtet højtideligt til at studere dette emne og leve i harmoni med naturens lov.

Sundhedsprincipperne må propaganderes op og bevidstheden opføres så meget at det ransages. — *The Review and Herald*, 11. februar, 1902.

De rette fysiske vaner fremmer åndelig overlegenhed. Intellektuel kraft, fysisk styrke og livets længde afhænger af uforanderlige love. Naturens Gud vil ikke gribe ind for at beskytte menneskene

fra følgerne af at overtræde naturens krav. Den, som kæmper for at blive sejrvinder, må være afholdende i alle ting. Daniels klare tankegang og faste forsætter, hans evne til at erhverve kundskab og hans kraft til at modstå fristelse skyldtes i høj grad hans jævne levevis i forbindelse med et liv i bøn.—*The Youth's Instructor*, 9. juli, 1903 (*Budskaber til de unge*, 143).

Høste og så — I Guds love i naturen ser vi, at virkning følger årsag med usvigelig sikkerhed. Høsten vil vidne om, hvorledes man har sået. Den ligegyldige arbejder bliver dømt af sit arbejde. Høsten vidner imod ham. Det er på samme måde, når det angår åndelige ting: enhver arbejders trofasthed ses i resultaterne af hans arbejde. Om hans arbejde har været udført med flid eller ligegyldighed, vil åbenbares af høsten. Og det er således, hans evige skæbne bliver afgjort. — *Kristi lignelser*, 74 (1900).

Nogle tror kun hvad de forstår — Der er mænd som praler af at de kun tror på det de kan forstå. Men tåbeligheden i deres pralende visdom er tydelig for ethvert tænkende menneske. Der er mysterier i menneskelivet og i manifestationerne i Guds kraft, der virker i naturen – mysterier som den dybeste filosofi, den med omfangsrige undersøgelse er magtesløs over for at forklare. — *The Review and Herald*, 14. september, 1886.

(C) Andre love

(569) **Loven om lydlig handling** — Handling giver kraft. Hele harmonien gennemsyrrer Guds univers. Alle himmelske væsener er hele tiden i aktivitet, og Herren Jesus har i Sit livs værk givet et eksempel for enhver. Han gik omkring og ”gjorde godt”. Gud har oprettet loven om lydlig handling. Stille men uophørlig, gør Hans skabninger deres indrettede arbejde. Oceanet er hele tiden i bevægelse. Det spirende græs, som er i dag og kastes i ovnen i morgen, gør sit ærinde, iklæder markerne med skønhed. Bladene bevæger på sig, og dog berør ingen usynlig hånd dem. Solen, månen og stjernerne er nyttige og herlige i opfyldelse af deres mission. — *Ellen G. Whites livsskildringer*, 87 (1915).

Lovens universelle herredømme — For den, som således lærer at fortolke dens lære, bliver hele naturen til oplysning; verden er en lærebog, livet er en skole. Menneskets samhørighed med Gud og med naturen, lovens verdensomspændende herredømme, følgerne af overtrædelser, kan ikke undgå at påvirke sindet og forme karakteren. — *Uddannelse*, 100 (1903).

Overtrædes naturens love overtrædes Guds — En stadig overtrædelse af naturens love er en stadig overtrædelse af Guds lov. Havde mennesker (570) altid været lydige mod de Ti bud, og ført disse forskrifter ud i deres liv, ville den sygdomsforbandelse der nu oversvømmer verden, ikke have eksisteret. — *Kristen mådehold og bibelhygiejne*, 8, 1890. (*Råd om sundhed*, 20.)

Overtrædelse fører mental og fysisk lidelse med sig — Ved enhver overtrædelse imod livets love, kommer naturen med sin protest. Den skælder ud så længe den kan. Straffen falder heller ikke på overtræderen alene; virkningen af sin eftergivenhed ses i sine efterkommere, og derved passerer det onde fra slægt til slægt.

Mange beklager sig over forsynet når deres venner lider eller fjernes af døden; men det er ikke efter Guds orden at mænd og kvinder skal lade deres liv lide og dø før tiden, og efterlade deres arbejde ufuldbragt. Gud vil have os til at leve vore dage ud i fuldt mål, med alle organer sunde, der gør sit særlige arbejde. Det er uretfærdigt at pålægge Ham et resultat som i mange tilfælde skyldes personens egen overtrædelse af naturloven. — *The Review and Herald*, 11. februar, 1902.

Svaret på gudstro — Mange hævder, at stoffet har livskraft i sig selv, at det har fået visse egenskaber, og at det så overlades til at virke ved hjælp af sin egen iboende energi. De hævder endvidere, at naturens foreteelser finder sted i overensstemmelse med bestemte love, som selv Gud ikke kan gribe ind i. Dette er falsk videnskab, og den støttes ikke af Guds ord. Naturen er sin Skabers tjener. Gud ophæver ikke Sine love eller handler imod dem, men Han bruger dem stadig som sine redskaber. Naturen vidner om en intelligens, en tilstedeværende aktiv energi, der virker i

og gennem dens love. Faderens og Sønnens virke kan til stadighed ses i naturen. Kristus siger: "Min Fader arbejder indtil nu; også jeg arbejder." (Joh. 5,17). — *Patriarker og profeter*, 114 (1890).

(571) **Lydighed bringer lykke** — Når de [studerende] lærer at granske på denne måde, viser de lærdomme, som kan drages af alt det skabte og af alle livets erfaringer, at de samme love, som behersker alt i naturen og livets begivenheder, også skal beherske os; at de er givet til gavn for os; og at vi kun ved at adlyde dem, kan opnå den sande lykke og fremgang. — *Uddannelse*, 103 (1903).

Lovens vidtrækkende principper — I sin undervisning viste Jesus rækkevidden af principperne i loven som blev forkyndt på Sinaj. Han levendegjorde lovens krav, den lov som for evigt står fast som retfærdighedens store standard, som alle skal dømmes efter på den store dag, da retten bliver sat og bøgerne åbnet. Han kom for at opfylde al retfærdighed og som menneskehedens hoved, for at vise menneskene at de kan gøre det samme, at de kan opfylde Guds krav. Ved den rige nåde han har tilvejebragt for menneskene, behøver ingen at gå glip af himmelen. Det er mulig at opnå en fuldkommen karakter for alle som går ind for det. Dette er selve grundlaget for evangeliets nye pagt. Guds lov er træet, evangeliet er de vellugtende blomster og frugten det bærer. — *The Review and Herald*, 5. april, 1898. (*På fast grunn* 1:211, 212.)

Den højeste fornemmelse af frihed — I genløsningens værk findes der ingen tvang. Der anvendes ingen ydre magt. Under indflydelse af Guds Ånd overlades det til mennesket frit at vælge, hvem det vil tjene. I den forvandling, der finder sted, når sjælen overgiver sig til Kristus, møder man den højeste form for frigørelse. Uddrivelsen af synden er sjælens egen handling. Det er sandt nok, at vi ikke selv har kraft til at frigøre os fra Satans herredømme; men når vi ønsker at blive frigjorte fra synden og i vor store nød trygler om en kraft, der ligger uden for og oven over os selv, så bliver sjælekraften gennemtrængt af Helligåndens guddommelige styrke, og den vil adlyde viljens bud ved at gøre Guds vilje. — *Den store mester*, 318 (1898).

Kapitel 62 — Kommunikation

Ordnes vidtrækkende indflydelse — Stemmen og tungen er Guds gaver, og hvis de bliver anvendt på rette måde, kan de være en Guds kraft. Ord betyder meget! De kan udtrykke kærlighed, hengivenhed, lov og pris til Gud, eller had og hævnlyst. Ordene åbenbarer hjertets følelser. De kan være en duft af liv til liv, eller af død til død. Tungen er en verden af velsignelse eller en verden af ugudelighed. — *MS* 40, 1896. (*S.D.A. Bibelkommentar* 3:1159.)

Trøsteløse hagl eller kærlighedens frø? — Man kan se nogle komme ud fra deres daglige samfund med Gud med et ydmygt sind ligesom Kristus. Deres ord ligner ikke et ødelæggende haglvejr, der slår alt, hvad det møder, ned; de lyder mildt fra deres læber. De sår kærlighedens og venlighedens frøkorn alle vegne, hvor de går, og alt dette uden at vide af det, fordi Kristus bor i deres hjerte. Man føler mere deres indflydelse end man ser den. — *MS* 24, 1887. (*S.D.A. Bibelkommentar* 3:1159.)

Glade ord — Jammerråbene fra en verden i sorg høres overalt omkring os. Synden kaster sine skygger over os og vort sind må være rede til al god tale og gerning. Vi ved, at Jesus er nærværende hos os. (573) Hans Helligåndes liflige indflydelse underviser os og vejleder vore tanker, leder os til at tale sådanne ord, som kan opmuntre og glæde andre på deres vej. — *Vidnesbyrd for menigheden* 6:115 (1900).

Opmuntrende ord — Hvis vi ser på den lyse side af tingene, vil der være nok til at gøre os glade og lykkelige. Hvis vi sender et smil, vil de sendes tilbage til os; hvis vi siger venlige og opmuntrende ord, vil de siges til os igen. — *The Signs of the Times*, 12. februar, 1885.

Kristi-centrede ord — Menneskers ord udtrykker deres egne menneskelige tanker; men Kristi ord er ånd og liv. — *Vidnesbyrd for menigheden* 5:433 (1885).

Englene lytter for at høre, hvilket vidnesbyrd du aflægger for verden om din himmelske Mester. Lad din tale være om ham, som lever for at gøre forligelse for dig hos Faderen. Når du trykker en vens hånd, så lad Guds pris være på dine læber og i dit hjerte. Dette vil lede hans tanker til Jesus. — *Vejen til Kristus*, 177 (1892).

Kristus kom direkte til punktet — I Kristi lære er der ikke lange, vidtrækkende og komplicerede fornuftsslutninger. Han kommer direkte til sagen. I Sin tjenestegerning læste han alle hjerter som en åben bog, og fra lageret af Hans uudtømmelige rigdomme, drog Han ting ud, både nye og gamle, for at illustrere Sin lære, og give dem kraft. Han berørte hjertet, og vækkede sympatien. — *MS 24*, 1891. (*Evangelisering*, 171.)

Nem at forstå — Kristi undervisningsmetode var smuk og tiltrækkende, og den var altid karakteriseret af enkelthed. Han udfoldede himmerigets mysterier ved brug af billeder og symboler, som Hans tilhører kendte til; og almindelige folk hørte glædeligt på Ham, for de kunne forstå Hans ord. Det blev ikke brugt højtsvævende ord, som skulle kunne forstås (574) uden at slå op i et leksikon. — *Råd til forældre, lærere og studerende*, 240 (1913).

Han brugte et enkelt sprog — Argumenter er gode nok til sin plads, men langt mere kan udrettes ved en enfoldig forklaring af Guds Ord. Kristi lærdomme blev så tydelig illustreret at de mest uvidende let kunne forstå dem. Jesus brugte ikke lange og vanskelige ord i sine taler; han brugte et enkelt sprog som var tilpasset efter jævne menneskets fatteevne. Han trængte ikke længere ind i de emner han fremholdt end at de var i stand til at følge ham. — *Evangeliets tjenere*, 169 (1915).

Alvorlige emner eller sentimental nonsens — Hvad er vel mere værdigt til at optage sindet end genløsningens plan? Dette er et emne, som er uudtømmeligt. Jesu kærlighed, den frelse, der ved hans uendelige kærlighed tilbydes det faldne menneske, hjertets hellighed, den dyrebare, frelsende sandhed for disse sidste dage, Kristi nåde - dette er emner, der kan oplive sjælen og få de rene af hjertet til at føle den glæde, som disciplene følte, da Jesus kom og vandrede sammen med dem, medens de gik til Emmaus. Den, som elsker Kristus, vil finde behag i denne hellige omgang og samle guddommelig styrke ved sådant samkvem; men den, som ingen smag har for den slags samtale og som synes bedst om sentimentalt pjank, er vandret langt bort fra Gud og er i færd med at blive ligesom død over for hellig og ædel tragten. Sådanne anser det sanselige, det jordiske, for at være himmelsk. — *Vidnesbyrd for menigheden 5:600* (1889).

Række ud efter menneskelig sympati — Når samtalen er præget af det intetsigende og smager af en utilfreds higen efter menneskelig sympati og påskønnelse, har den sit udspring i en elskovssyg sentimentalisme og hverken ungdommen eller de gråhårede mænd kan være trygge. Når Guds sandhed er et iboende princip i (575) hjertet, vil den være som et levende kildevæld. Der kan blive gjort forsøg på at hæmme strømmen, men den vil vælde frem på et andet sted; den er der og kan ikke holdes tilbage. Sandheden i hjertet er et livsens kildespring. Den vederkvæger den trætte og betvinger slette tanker og ytringer. — *Vidnesbyrd for menigheden 5:600*, 601 (1889).

Sig aldrig et tvivlende ord — Enhver har sine prøver og sorger, som er tunge at bære, fristelser, der er hårde at modstå. Fortæl ikke andre om dine besværligheder, men bring alt til Gud i bøn. Gør det til regel aldrig at tale tvivl og mismod. Du kan gøre meget til at styrke andre i deres bestræbelser ved at tale opmuntrende til dem. — *Vejen til Kristus*, 119, 120 (1892).

Vore ord påvirker os — Men ordene er mere end en tilkendegivelse af karakteren, de har også magt til at indvirke på karakteren. Mennesker bliver påvirkede af, hvad de selv siger. Tit giver de efter en øjeblikkelig indskydelse, som stammer fra Satan udtryk for skinsyge eller ond mistænksomhed, så de udtaler noget, som de selv i virkeligheden ikke tror; men det, de har sagt, virker tilbage på tankerne. De lader sig bedrage af deres egne udtalelser og kommer til at tro på det, som blev sagt efter Satans tilskyndelse. Når de har givet udtryk for en mening eller en beslutning, er de ofte for stolte til at tilbagekalde den og prøver så på at bevise, at de har ret, indtil de selv kommer til at tro, at de har det.

Det er farligt at sige et tvivlende ord, det er farligt at betvivle eller kritisere det himmelske lys. Hvis man vænner sig til letsindig og uærbødig kritik, indvirker det på karakteren ved at fremkalde uærbødighed og vantro. Mange mennesker, som har vænnet sig hertil, er blevet ved dermed uden at tænke på faren, indtil de var rede til at kritisere og forkaste Helligåndens gerning. — *Den store mester*, 214 (1898).

Bebrejðende ord vender tilbage til én selv — Bebrejðende ord vender tilbage til ens egen sjæl. Tungens oplæring bør begynde med vor egen personlighed. Lad os ikke tale ondt om mennesker.— *MS 102*, 1904.

(576) **Sig ord som giver mod og håb** — Der kan være mængen sjæl, som er hårdt anfægtet af fristelse og næsten færdig til at give efter i kampen mod kødet og det ondes magt. Gør ikke et sådant menneske modløs i hans hårde kamp. Du skal opmuntre ham indgyde ham håb og tro og hjælpe ham frem på vejen. Således kan Kristi lys udstråle fra dig. »Ingen af os lever for sig selv.« (Rom. 14,7). Ved vor ubevidste indflydelse kan andre enten blive opmuntrede og styrkede eller de kan blive modløse og stødes bort fra Kristus og sandheden.— *Vejen til Kristus*, 177 (1892).

Små opmærksomheder og kærlige ord — Det er de små opmærksomheder, de talrige små hændelser og den ligefremme, enkle høflighed, der til sammen udgør livets lykke; og det er forsømmelsen af venlige opmuntrende, kærlige ord og af de små høfligheder i livet, der bidrager til at danne summen af livets elendighed. Det vil til sidst vise sig, at fornægtelsen af selvet af hensyn til vore omgivers ve og vel udgør en stor del af livsregnskabet i himmelen. Og det faktum vil også afsløres at bekymringen for selvet er, uanset andres gode og lykke, ikke upåagtet for vor himmelske Fader.— *Vidnesbyrd for menigheden 2:133, 134* (1868).

Pas på foragt, ligegyldighed, eller spotske smil — Alle skal samle på kærlighedens dyrebare skatte, ikke blot som favoritter, men til enhver sjæl som har sin hånd og hjerte i prædikantgerningen; for alle som gør dette er Herrens. Han virker igennem dem. Lær kærlighedens lektier fra Kristi liv.

Lad mennesker passe på med hvad de siger til deres medmennesker. Der skal ikke være egoisme, tyranni over Guds arvinger. Et bittert spotsk smil bør ikke komme over noget sind eller hjerte. Ingen hånende tonefald må kunne høres i stemmen. Siger du dine egne ord; har du en ligegyldig attitude; viser foragtelse, fordomme, jalousi og ved forkert ledelse vil arbejdet være gjort for en sjæl.— *Brev 50*, 1897.

(577) **Uvenlig kritik og irettesættelser ansporer til bedrag** — Min bror. Din diktatoriske talemåde sårer barnet. Når de bliver ældre, vil de få en stadig stærkere tilbøjelighed til at kritisere. Din sygelige trang til at finde fejl hos andre vil forplante sig til din hustru og dine børn. Du opmuntrer ikke børn til at have tillid til dig og til at erkende sine fejl, fordi de ved at du bare vil irettesætte dem. Dine ord er ofte som et ødelæggende haglgevær som knækker de spæde planter. Det er umulig at afgøre hvor meget skade de gør. For at beskytte sig mod dine hårde ord, forsøger børn at bedrage dig og føre dig bag lyset. De omgår sandheden for ikke at blive irettesat og straffet. En hård og kold befaling kan ikke andet end at skade dem.— *Brev 8a*, 1896. (*Det kristne hjem*, 328.)

Lue ethvert uforsigtigt ord ud — Husk at du skal retfærdiggøres med dine ord, og bliver fordømt med dine ord. Tungen behøver et bidsel. De ord du siger, er frø der sås, som enten avler gode eller dårlige fugter. Nu er det din såtid.

Det gode menneske bringer gode ting ud af hjertets gode skatkammer. Hvorfor? Fordi Kristus er vedvarende til stede i sjælen. Den helliggørende sandhed er et visdommens skattekammer for alle som praktiserer sandheden. Som et levende udspring springer det op til evigt liv. Den som ikke har Kristus bundet til sit hjerte vil føje sig i tarvelig snak, overdrevne udtalelser, som leder på gale veje. Den tunge som siger forvanskede ting, tarvelige ting, slang, den tunge må behandles med brændende enebær-kul. — *MS 17*, 1895.

Gnavpottetendensen vokser — Der er mennesker som har fremragende evner, men som er kommet i stilstand. De går ikke frem til sejr. Og de evner som Gud har begavet dem med, er ikke af værdi for hans sag, fordi de ikke bruges. Mange af disse mennesker findes blandt gnavpotterne. De knurrer fordi de siger at de ikke bliver påskønnet. Men de påskønner ikke dem selv (578) nok til at samarbejde med den Største Lærer verden nogen sinde har kendt. — *The Review and Herald*, 10. marts, 1903.

Ingen kritiske, grove eller hård ord (råd til en prædikant og forfatter) — Herren vil hjælpe enhver af os, hvor vi mest trænger til hjælp i den store opgave med at overvinde og besejre os selv. Lad kærlighedens lov være på jeres læber og nådens olie i jeres hjerter. Dette vil have vidunderlige følger. I vil blive milde, medfølelse og hensynsfulde. I trænger til alle disse nådegaver. Helligånden må modtages og blive en del af jeres sind; så vil det blive som en hellig ild, hvorfra røgelsen stiger op til Gud, ikke fra læber, der fordømmer, men som lægedom for menneskers sjæle. Jeres ansigt vil blive et udtryk for Guds billede.

Ingen skarpe, kritiske, grove eller strenge ord må siges. Dette er almindelig ild og må lades ude af alle vore rådssamlinger og omgang med vore brødre. Gud vil, at enhver sjæl i hans tjeneste skal tænde deres røgelseskar med gløder fra hellig ild.

De sædvanlige, strenge og hårde ord, der så tit lyder fra jeres læber, må holdes tilbage, og Guds Ånd skal tale gennem det menneskelige redskab. Ved at betragte Kristi egenskaber vil I blive forvandlede til at ligne ham. Alene Kristi nåde kan forvandle jeres sjæle, og så vil I genspejle vor Herres Jesu billede. Gud kalder os til at ligne ham, rene, hellige og ubesmittede. Vi skal ligne det himmelske forbillede.—*Brev 84*, 1899. (*S.D.A. Bibel kommentaren 3:1164.*)

Ord der ødelægger livet — Hårde prøvelser vil komme over dig. Sæt din lid til Herren Jesus Kristus. Husk på at du under voldsomhed vil skade dig selv. Hvis du under alle omstændigheder vil sidde i himmelske steder hos Kristus, vil dine ord ikke forandres med kugler der sårer hjerterne og som ødelægger livet.—*Brev 169*, 1902.

Når du taler om tvivl, øges tvivlen — Vi skal ikke tale om vor tvivl og trængsler, fordi de vokser sig større hver gang (579) vi taler om dem. Hver gang vi taler om dem, har Satan vundet sejr; men når vi siger: ”Jeg vil overgive min sjæl til Ham, som til et trofast vidne,” så bevidner vi at vi har givet os selv uforbeholdent til Jesus Kristus, og så giver Gud os lys og vi glæder os i Ham. Vi ønsker at sætte os selv under retfærdighedens Sols klare stråler, og så vil vi være et lys i verden. ”Ham elsker I uden at have set ham; på ham tror I uden nu at se ham, og over ham skal I fryde jer med en usigelig og forherliget glæde” (1 Peter 1,8).—*MS 17* 1894.

Når du taler om troen, øges troen — Jo mere du taler om troen, des mere vil du få. Jo mere du dvæler ved modløshed, fortæller andre om dine trængsler, og går i detaljer om dem, for at opremse den sympati som du beder om, des flere skuffelser og trængsler vil du få. Hvorfor knurre over det som vi ikke kan undgå? Gud indbyder os til at lukke sjælens vinduer mod jorden og åbne dem mod himlen, så Han kan oversvømme vore hjerter med den herlighed, der skinner over himlens tærskel.—*MS 102*, 1901.

Nogle gange er irettesættelse nødvendig — Så længe vore ord altid er venlige og ømme, bør der ikke siges ord som vil få en fejlende person til at tro at hans optræden ikke er anstødelig for Gud. Det er en venlig sympati som er jordisk og bedragene. Der kan ikke gives tilladelse til upassende ømhed, til en sentimental forståelse. Den fejlende behøver råd og irettesættelse, og nogle gange må den irettesættes strengt.—*MS 17*, 1899.

Hvad ord afslører — Du kan ikke være for forsigtig med hvad du siger, for de ord du udtrykker viser hvilken kraft der kontrollerer dit sind og hjerte. Hvis Kristus hersker i dit hjerte, vil dine ord åbenbare en karakters renhed, skønhed og vellugt som er formet og dannet af Hans vilje. Men siden Satans fald, har han været brødrenes (580) anklager, og du må være på vagt for at du ikke åbenbarer den samme ånd. — *Brev 69*, 1896.

Gentagelse er nødvendig — Tro ikke at dine tilhørere vil erindre alt det du har fremholdt når du har gennemgået et emne en gang. Der er fare for at en kan gå for hurtigt fra et punkt til et andet. Giv undervisningen i korte afsnit, i et klart og enkelt sprog, og gentag den ofte. Korte prædikener vil huskes meget bedre end de lange. Vore talere bør erindre at de emnet som de fremholder, kan være nye for nogen af tilhørerne, og derfor bør hovedpunktene gentages igen og igen. — *Evangeliets tjenere*, 122 (1915).

Nervøs og forhastet optræden skader kommunikationen — Prædikanter og lærere bør være særlig opmærksom på stemmekultur. De bør lære at tale, ikke på en nervøs og forhastet måde, men med langsom, tydelig og klar udtale, og bevare stemmens melodi.

Frelserens stemme var en musik for deres ører som havde vænnet sig til skriftkloge og farisæernes åndsløse forkyndelse. Han talte langsomt og udtryksfuldt, og lagde eftertryk på de ord, som Han ønskede at Hans tilhører skulle give særlig agt på. Gamle og unge, uvidne og lærte, kunne gribe den fulde mening i Hans ord. Dette ville have været umuligt, hvis Han havde talt på en forhastet måde og skyndt sig igennem sætning for sætning uden en pause. Folk var meget opmærksom på Ham, og det blev sagt om Ham at Han talte ikke som de skriftkloge og Farisæerne gjorde; for hans ord var fra én som havde myndighed. — *Råd til forældre, lærere og studerende*, 239, 240 (1913).

Klart udtryk og det rette eftertryk — Ved alvorlig bøn og ihærdige anstrengelser vil vi opnå egnede taleegenskaber. Denne egnethed indebærer at enhver stavelse, udtrykkes klart, og der sættes kraft og udtryk de steder, hvor det skal være. Tal langsomt. Mange taler hurtigt, forhaster (581) det ene ord efter det andet så hurtigt, at virkningen af det, som de siger, går tabt. Læg Kristi ånd og liv i det du siger. — *Råd til forældre, lærere og studerende*, 254, 255 (1913).

Tal med en melodi og en sætning ad gangen — I mine yngre dage plejede jeg at tale for højt. Herren har vist mig at jeg ikke kunne gøre det rette indtryk på folk ved at få stemmen på et unaturligt leje. Så blev Kristus præsenteret for mig, og Hans måde at tale på; og der var en liflig melodi i hans stemme. Hans stemme nåde dem som lyttede på, på en langsom og rolig måde, og hans ord trængte ind i deres hjerter, og de var i stand til at gribe hvad Han sagde, før den næste sætning blev sagt. Nogle har det sådan at de må haste direkte videre, ellers vil de miste inspirationen, og folk vil miste inspirationen. Hvis det gælder inspiration, så lad dem miste den, og jo hurtigere des bedre. — *MS 19b*, 1890. (*Evangelisering*, 670.)

Talens kraft under fornuftens kontrol — Din indflydelse er vidtrækkende, og dine kræfter til at tale bør være under fornuftens kontrol. Når du belaster taleorganerne, går stemmens modulationer tabt. Tendensen til at tale hurtigt bør overvindes beslutsomt. Gud forlanger af sine menneskeredskaber, al den tjeneste som mennesker kan give. Alle de talenter der er betroet menneskeagenten skal der værnes om og påskønnes, og bruges som en dyrebar gave fra himlen. Medarbejderne på høstmarken, er Gud udpegede agenter, kanaler som Han kan bibringe himlens lys igennem. — *SpT Serie A*, nr. 7, s 10, 6. jan., 1897. (*Evangelisering*, 668.)

Videnskabelig læsning af højeste værdi — At kunne læse korrekt og med rette eftertryk, er af højeste værdi. Uanset hvor megen kundskab du kan få i andre linier, hvis du ikke opdyrker din stemme og måde at tale på, så at du kan tale og læse klart og med forstand, så vil al din (582) lærdom ikke være til nytte; for uden stemmekultur kan du ikke kommunikere det hurtigt og klart som du har lært. — *MS 131*, 1902. (*Evangelisering*, 666.)

Virkelige og uvirkelige ting — Ved en bestemt lejlighed, da Betterton, den berømte skuespiller, spiste sammen med Dr. Sheldon, ærkebiskoppen for Canterbury, sagde ærkebiskoppen til ham: "Fortæl mig venligst, Mr. Betterton, hvorfor at dine skuespil tiltrækker dine tilhører så mægtigt, ved at tale om fantasifulde ting."

"Min herre," svarede Betterton, "med passende underdanighed for Deres Nåde, så lad mig fortælle at årsagen er tydelig; det ligger alt sammen i entuisiamens kraft. Vi på senen siger forkerte ting,

som om de var virkelige; og I på talerstolen siger de virkelige ting, som om de er uvirkelige." — *Råd til forældre, lærere og studerende*, 255 (6. juli, 1902).

Leve og tale oven over vore omgivelser — Selvom der er uretfærdighed overalt omkring os, bør vi ikke tilnærme os den. Tal ikke om den uretfærdighed og ondskab der er i verden men ophøj jeres sind og tal om jeres Frelser. Når I ser uretfærdigheden helt omkring jer, gør det jer meget mere glad at Han er jeres Frelser og vi er Hans børn.—*MS 7*, 1888.

Lær af tavshedens veltalenhed — Når man en gang har givet plads til vredladenhed, er han ligeså beruset som det menneske der har sat glasset til sine læber. Lær af tavshedens veltalenhed og vid at Gud respekterer købet af Kristi blod. Oplær jer selv; vi må lære hver dag. Vi må komme højere og højere op og nær til Gud. Rens slagterne bort fra Kongens hovedvej. Ban en vej, så Kongen kan vandre i vor midte. Tag alle smudsige meddelelser bort ud af din mund (Se Kol. 3,8).—*MS 6*, 1893.

En hellig tvang — Uden tro er det umuligt at behage Gud. Vi kan have Guds frelse i vore (583) familier, men vi må tro på den, leve for den og have en stadig, blivende tro og tillid til Gud. Vi må undertrykke et heftigt sind og beherske vor tale; derved vil vi vinde store sejre.

Dersom vi ikke behersker vor tale og vort sind, er vi den ondes trælle. Vi er hans undergivne; han fører os i fangenskab. Al kævl tilligemed ubehagelig, utålmodig, pirrelig tale er et offer til hans majestæt, Satan. Og det er et dyrt offer, dyrere end noget offer, vi kan frembære for Gud; for det ødelægger hele familiers fred og lykke, det ødelægger sandheden og bliver til sidst årsag til, at et evigt liv i lyksalighed forspildes.

Det bånd, som Guds ord lægger på os, er til vort eget bedste. Det forøger vore familiers og alle vore omgivelseres lykke. Det forædler vor smag, helliger vor dømmekraft og bringer fred i sindet og til sidst et evigt liv. Under dette hellige bånd vil vi vokse i nåde og ydmyghed og det vil falde os let at føre den rette tale. Det naturlige, lidenskabelige sindelag vil blive holdt i tøjler. En iboende Frelser vil styrke os hver time. Tjenende engle vil dvæle i vore boliger og med glæde bringe tidender om vor fremgang i det guddommelige liv med til himmelen og den nedtegnende engel vil have en glædelig beretning at aflægge. — *Vidnesbyrd for menigheden* 1:310 (1862).

Sektion XIII — Personlighed

Kapitel 63 — Fantasi

(587) **Kristus brugte fantasien** — Ved fantasiens hjælp nåede Han [Kristus] ind til hjertet. Hans eksempler stammede fra dagliglivets begivenheder, og skønt de var ganske enkle, ejede de en vidunderlig dyb betydning. Fuglene i luften, liljerne på marken, hyrden, sæden og fårene, med disse emner skildrede Kristus den udødelige sandhed, og siden hen, når hans tilhørere tilfældigvis mødte noget af dette i naturen, huskede de på hans ord. De billeder, Kristus brugte, gentog bestandig hans lære.

Kristus smigrede aldrig mennesker. Han sagde aldrig det, som kunne ophidse deres fantasi og indbildningskraft, og heller ikke roste han dem for deres snedige opfindelser; men tænksomme, fordomsfrie mennesker tog imod hans lære og fandt, at den satte deres visdom på prøve. De undrede sig over den åndelige sandhed, der blev udtrykt i det enkleste sprog.—*Den store mester*, 164 (1898).

Pligt at styre fantasien — Ganske få erkender, at det er en pligt at udvise kontrol over tanker og fantasier. Det er vanskeligt holde et udisciplineret sind fast på gavnlige emner. Men hvis tankerne beskæftiges rigtigt, kan religionen ikke florere i sjælen. (588) Sindet må først optages af hellige og

evige ting, ellers vil det gemme på ubetydelige og overfladiske tanker. Både forstanden og de moralske kræfter må disciplineres, og de vil styrkes og udnyttes ved anvendelse. — *Råd til forældre, lærere og studerende*, 544 (1913).

Sygdom kommer nogle gange af indbildningen [Se kapitel 75, "Indbildning og sygdom."] — Sygdom fremkaldes ofte ved - og forøges ofte i høj grad af - en sygelig indbildning. Mange, som er syge hele deres liv igennem, kunne komme sig, hvis de blot troede, at de kunne. En mængde mennesker bilder sig ind, at enhver ubetydelig anstrengelse vil forårsage sygdom, og de uheldige virkninger ytrer sig også, fordi man forventer dem. Mange dør af sygdomme, hvis årsag udelukkende er indbildt. — *I den store Læges fodspor*, 241 (1905).

En forvansket fantasi — Ud fra det Herren har vist mig, har kvinder i denne klasse [dem med et overdrevet begreb af deres egenskaber] fået deres indbildninger forvrænget af novellelæsning, dagdrømmeri og luftkasteller og lever i en indbildt verden. De bringer ikke deres tanker ideer ned til livets almindelige, nyttige pligter. De tager ikke de livsbyrder op som ligger på deres sti og søger at gøre et lykkeligt, muntert hjem for deres mænd. De lægger hele vægten på dem og bærer ikke deres egne byrder. De forventer at andre foregriber deres ønsker og gør det for dem, medens de tillader sig at finde fejl og betvivle efter deres forgodtbefindende. Disse kvinder har en elskovssyg følelse og de og tror hele tiden at de ikke er værdsat, da deres mænd ikke giver dem al den opmærksomhed de fortjener. De forestiller sig at de er martyrer. — *Vidnesbyrd for menigheden 2:463* (1870).

Råd til en mand med en sygelig indbildning — Jeg så at Herren havde givet dig lys og erfaring, så du kan se den overilede ånds syndighed og styre dine anfald. Så sikkert som du undlader dette, lige (589) så sikkert vil du miste evigt liv. Du må overvinde denne sygelige indbildning.

Du er ekstremt følsom og hvis et ord siges til fordel for noget der går imod din vej, så såres du. Du føler at du er til skamme og at du må forsvare dig selv, rede dit liv; og i dine alvorligste anstrengelser for at redde dit liv, mister du det. Du har et arbejde at gøre: at dø i selvet og opelske en overbærenhed og tålmodighed. Overvind den tanke at du ikke udnyttes rigtigt, at du er forkert på den, at nogen ønsker at presse eller skade dig. Du ser igennem falske øjne. Satan forleder dig til at tage dette fordrejede syn på tingene. — *Vidnesbyrd for menigheden 2:424* (1870).

Fornuften styres af fantasien — Og dog er du i stand til at kontrollere din fantasi og overvinde disse nervøse anfald. Du har en stærk vilje og du skulle bruge den til din fordel. Dette har du ikke gjort, men ladet din stærkt virkende fantasi beherske forstanden. Derved har du bedrøvet Guds ånd. Hvis du ikke havde evne til at beherske dine følelser, ville det ikke være synd, men det går ikke an sådan at give efter for fjenden. Din vilje må helliggøres og bøjes og ikke sættes i opposition til det, som hører Gud til. — *Vidnesbyrd for menigheden 5:310*, 311 (1885).

Kosten påvirker fantasien — Manglen på afholdenhed begynder ved vort bord med brugen af usund føde. Som følge af fortsat mangel på mådehold svækkes fordøjelsesorganerne efterhånden og den føde, man spiser, tilfredsstiller ikke appetitten. Usunde tilstande opstår og der melder sig en trang til mere pirrende føde. Kaffe, te og kødspiser frembringer en øjeblikkelig virkning. Under indflydelsen af disse giftstoffer pirres nervesystemet og i øjeblikket synes forstandsevnerne i nogle tilfælde at styrkes og fantasien at blive mere livlig. — *Vidnesbyrd for menigheden 3:487* (1875).

Virksomheden af te, kaffe og andre populære drikkevarer — Te virker som et pirremiddel og fremkalder en vild (590) grad af beruselse. Virkningen af kaffe og mange andre almindelige drikkevarer er af lignende art. Til at begynde med føler man sig oplivet. Mavesækkens nerver pirres, og igennem disse føres pirringen videre til hjernen, som så ophidses til at påskynde hjertevirksomheden og meddele en kortvarig kraft til hele organismen. Man glemmer sin træthed og syndes at have fået ny styrke, åndsevnerne vækkes, og fantasien bliver livligere. — *I den store Læges fodspor*, 331 (1905).

Populære vækkelser og fantasi — Populære vækkelser er ofte baseret på en appel til fantasien, en ophidselse af følelserne og tilfredsstillelse af lysten til det, der er nyt og overraskende. De, der

omvendes på denne måde, nærer intet ønske om at lytte til Bibelens sandheder og føler ingen interesse for profetiernes og apostlenes vidnesbyrd. Hvis en gudstjeneste ikke er sensationel, bryder de sig ikke om den. Et budskab, som appellerer til den kølige fornuft, vækker ingen interesse. Guds ords klare advarsler, som tager direkte sigte på menneskenes evige interesser, gives der ikke agt på. — *Den store strid*, 409 (1888).

Teater fordærver fantasien — Blandt de mest farlige forlystelsessteder er teatret. I stedet for at være en moralens og dydens skole, som man ofte kalder det, er det i virkeligheden et drivhus for umoralitet. Dårlige vaner og syndige tilbøjeligheder styrkes og stadfæstes ved disse forlystelser. Slette sange, usømmelige fagter, udtryk og hentydninger ophidser indbildningskraften og nedsætter moralen. Enhver ung, som vanemæssigt deltager i den slags forestillinger, vil få fordærvede principper.

Der er ikke nogen indflydelse i vort land, der er mere egnet til at forgifte fantasien, ødelægge religiøse indtryk og svække lysten til passende fornøjelser og det ædruelige livs virkeligheder end teatraliske forlystelser. Kærlighed til disse scenerier bliver større ved denne eftergivenhed, ligesom ønsket om berusende drikke styrkes ved dets brug. Den eneste sikre grund er at afsky teater, cirkus og alle andre tvivlsomme fornøjelsessteder. — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:652, 653 (1881).

(591) **Fiktion skaber en fantasiverden** — Du har hengivet dig til læsning af romaner og eventyr, indtil du lever i en indbildt verden. En sådan læsning har en skadelig indflydelse både på sindet og på legemet; den svækker åndsevnerne og påfører de fysiske kræfter en frygtelig byrde. Til tider er dit sind næppe normalt, fordi fantasien er blevet overspændt og sygelig ved læsning af opdigtede historier. Sindet bør stilles under en sådan disciplin, at alle dets evner får en symmetrisk udvikling.

.....
Dersom fantasien stadig næres og ophidses ved opdigtet læsning, bliver den snart en tyrant, der behersker alle de andre åndsevner og gør, at smagen bliver lunefuld og tilbøjelighederne fordærvede. — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:497 (1881).

Læsning påvirker hjernen — Jeg kender personligt til nogle som har mistet sindets sunde klang på grund forkerte læsevaner. De går igennem livet med en sygelig indbildning, forstørrelse enhver lille beklagelse. De ting, som et sundt, fornuftigt tankesind ikke ville lægge mærke til, bliver til uudholdelige trængsler uovervindelige forhindringer for dem. For dem er livet i konstant skygge. — *Kristen mådehold og bibelhygiejne*, 124, 1890. (*Grundsætninger for kristen uddannelse*, 162, 163.)

Forsøger at fordærve fantasien — Vi lever i en tid, hvor moralsk fordærv kommer til udfoldelse overalt. Øjnenes lyst og lave lidenskaber vækkes ved at se og læse. Hjertet bliver demoraliseret gennem fantasien. Tankerne finder glæde ved at fordybe sig i scener, der vækker de laveste og sletteste lidenskaber. Disse sjofle billeder, betragtet med en snavset fantasi, ødelægger moralen og får vildledte, forblindede mennesker til at give de kødelige lyster frit løb. Derpå følger synder og forbrydelser, der trækker mennesker, som blev skabt i Guds billede, ned på dyrenes stade og til sidst fører dem til evig fortabelse.

Undgå læsning af, og undgå at se, ting som vil antyde til urene tanker. De moralske og intellektuelle evner bør udvikles. Lad ikke disse ædle kræfter blive forkrøblet (592) og forvrænget ved at børn læser fortællingsbøger. Jeg kender til stærke personligheder som er blevet bragt ud af balance og har fået sindet næsten lammet på grund af ukontrolleret læsning. — *Vidnesbyrd for menigheden* 2:410 (1870).

Ornani og fantasi — Når personer hengiver sig selv til selvmisbrug, er det umuligt at vække deres moralske følelser at erkende evige sager eller at glæde sig ved åndelige aktiviteter. Urene tanker tager fat, styrer indbildningskraften og fængsler sindet og dernæst følger et næsten ukontrollerbart ønske om at udføre urene handlinger. Hvis sindet blev oplært til at betragte de ophøjede emner, ville indbildningen oplæres til at reflektere på rene og hellige ting, den ville styrkes mod denne frygtelige, forringende sjæls-legme ødelæggende trang. Det ville, ved oplæring blive normalt at

holde sig til det høje, det himmelske, det rene, det hellige og det dyriske, fordærvede og slette ville ikke kunne tiltrækkes.—*Vidnesbyrd for menigheden* 2:470 (1870).

Sindets drømmeri fører til selv-ophøjelse — Hvis tankerne, sindets drømme, har en stor vilje hvor selvet figurer, vil der åbenbares selvophøjelse, en opløftning af selvet i ord og handlinger. Disse tanker er ikke sådan at de fører til en tæt vandring med Gud. Dem som handler uden nøje overvejelse, handler uklogt. De anstrenger sig rykvis, slå ud her og der, griber det og det, men det fører ikke til noget. De ligner vinen; dets slyngtråde er ikke i træning og får lov til at vokse vildt ud i alle retninger og fæstner sig på hvad som helst inden for rækkevidde; men før vinen kan være til nytte, må disse slyngtråde skæres af fra de ting de har grebet om og lære at kun vikle sig om de ting som vil gøre dem smukkede og velformede.—*Brev* 33, 1886.

Kontrollere fantasien — Havde du oplært dit sind til at dvæle ved ophøjede emner, meditere over (593) himmelske sager, kunne du have udrettet meget godt. Du kunne have haft en indflydelse på andres tanker, så de kunne vende deres selviske tanker og verdenselskende tilbøjeligheder ind i åndelighedens kanal. Var din hengivenhed og tanker underkastet Kristi vilje, ville du være i stand til at udrette godt. Din fantasi er sygelig fordi du har ladet den løbe i den forbudte kanal og blevet drømmerisk. Dagdrømmeri og romantisk opbygning af luftkasteller har gjort din brugbarhed uegnet. Du har levet i en indbildt verden; du har været en indbildt martyr og indbildt kristen. — *Vidnesbyrd for menigheden* 2:251 (1869).

Væk fra Satans fortryllede grund (råd til en selv-centreret familie) — Du bør holde dig borte fra Satans fortryllede grund og ikke tillade dit sind at blive ledet bort fra troskab mod Gud. Gennem Kristus kan du og bør du blive lykkelig og du bør tilegne dig den vane at kunne beherske dig. Selv dine tanker må bringes til lydighed under Guds vilje og dine følelser under fornuftens og religionens kontrol. Du fik ikke din indbildningskraft for at den skulle have lov til at løbe løbsk eller gå sin egen vej, uden at du bestræber dig for at holde den igen og betvinge den. Dersom tankerne er dårlige, vil følelserne blive dårlige og tankerne og følelserne tilsammen udgør den moralske karakter. Hvis du mener, at du som Kristen ikke behøver at beherske dine tanker og følelser, vil du komme under onde engles indflydelse; du vil i virkeligheden indbyde dem til at komme og herske over dig. Hvis du giver efter for deres indskydelser og du tillader dine tanker at løbe i retning af mistænksomhed, tvivl og græmmelse, vil du stå iblandt de ulykkeligste af dødelige og dit liv vil være spildt. — *Vidnesbyrd for menigheden* 5:310 (1885).

Se livet som det er — Medmindre du ser livet som det er, kaster de glinsende indbildninger til side og kommer ned til de nøgterne erfaringer, vil du vågne op når det er for sent. Du vil så indse den frygtelige fejltagelse du har gjort. — *Vidnesbyrd for menigheden* 3:43 (1872).

(594) **Begærlighed skaber indbildte mangler** — Bror I's tilfælde er skrækkelig. Denne verden er hans gud; han dyrker penge. . . . Han behøver ingens kritik, men alles medynk. Hans liv har været et frygteligt fejlgreb. Han har bildt sig ind at han mangler penge, medens han er omgivet af overflod. Satan har taget plads i hans sind og har, ved at opildne hans begærlighed, gjort ham sindssyg efter dette. De højere ædlere kræfter hos ham er på det sidste underkuet ret meget, tilbøjelig til egenkærlighed.

Hans eneste håb er at bryde Satans bånd og overvinde dette onde i hans karakter. Der er blevet arbejdet på hans samvittighed og han har prøvet at gøre noget efter dette, men det er ikke nok. Blot at gøre en stor anstrengelse og kun skille sig af med nogle af hans penge og hele tiden føle at han skiller sig af med sin sjæl, er ikke den sande religions frugt.

Han må oplære sit sind til gode gerninger. Han må træne sig i ikke at erhverve sig ting. Han må flette gode gerninger ind i sit liv. Han må opelske en kærlighed for at gøre godt og overvinde den lille gerrighed han har opfostret. — *Vidnesbyrd for menigheden* 2:237, 238 (1869).

Overtro kommer af fantasien — Din erfaring blev vist mig som til at stole på, fordi modsatte sig den naturlige lov. Den er i konflikt med naturens uforanderlige principper. Overtro, min kære

søster, kommer sig af sygelig indbildning, sætter dig i konflikt med videnskab og princip. Hvilket skal opgives? Dine stærke fordomme og meget faste ideer med hensyn til hvilken kurs der er bedst at tage over for dig selv der så længe er blevet holdt fra godt. Jeg har forstået din sag i årevis, men har følt mig ude af stand til at fremstille tingene på så klar en måde at du kan se og fatte det og gøre praktisk brug af det lys du har fået. — *Vidnesbyrd for menigheden* 3:69 (1872).

Mødre og fantasi — Jeg er blevet vist mødre som beherskes af sygelig indbildning, (595) en påvirkning der mærkes på mand og børn. Vinduerne må holdes lukkede fordi moderen mærker luften. Er hun helt kold og der ændres ved hendes klæder, tror hun at hendes børn må behandles på den samme måde og således frarøves hele familien for fysisk modstandskraft. Alle berøres af et sindelag, skades fysisk og mentalt af en kvindes sygelig indbildning, som betragter sig selv som kriterium for hele familien. . . .

Disse personer pådrager sig selv sygdomme på grund af deres dårlige vaner; alligevel vil de, over for lyset og kundskaben, holde fast ved deres egen handlemåde. De drager denne slutning: "Har vi ikke prøvet dette? og forstår vi det ikke ved egen erfaring?" Men en persons erfaring hvis indbildning er ledt på vildspor burde ikke have så megen vægt for nogen. — *Vidnesbyrd for menigheden* 2:524 (1870).

Anstrenge sindet — Alle er frie moralske agenter, og som disse må de få deres tanker til at løbe i den rigtige kanal. Her er en vidt bredt mark hvori sindet kan strejfe sikkert omkring. Hvis Satan prøver at splitte sindet til lave og sensuelle ting, så få det tilbage igen, og sæt sindet over evige ting; og når Herren ser de afgjorte anstrengelser der gøres for at kunne tøjle rene tanker, vil Han tiltrække sindet, ligesom en magnet, rense tankerne, og sætte dem i stand til at rense sig selv fra enhver skjult synd. "Alt hovmod, der rejser sig imod erkendelsen af Gud, og tager enhver mennesketanke til fange ind under lydighed mod Kristus." (2. kor. 10,5)

Det første arbejde der er for dem som vil reformere, er at rense indbildningen. Hvis sindet ledes ud i en skadelig retning, må det tøjles til at kun dvæle ved rene og ophøjede emner. Når det fristes til at give efter for en fordærvet indbildning, så fly til nådens trone og bed efter styrke fra himlen. Fantasien kan i Guds kraft disciplineres til at dvæle ved ting som er rene og himmelske. — *Udateret MS 93*.

Kapitel 64 — Vaner

(596) **Bibelen giver principperne** — "Guds ord indeholder en overflod af almindelige principper for dannelsen af rigtige livsvaner og *Vidnesbyrdene*, både de almindelige og de private, har til hensigt mere særskilt at gøre dem opmærksomme på disse principper. — *Vidnesbyrd for menigheden* 5:663, 664 (1889).

Som et stålnet — Når en vane er dannet er den som et stålnet. Du kan kæmpe desperat imod det, men det vil ikke bryde. Din eneste sikre vej, er at bygge for tid og for evighed.—*Brev* 117, 1901.

Vanens herredømme — Det er alles pligt at holde livsvanerne i strenge tøjler. Det er for jeres eget bedste, kære unge, både fysisk og moralsk. Når I står op om morgnen, så tænk i videst muligt omfang, på det arbejde som I skal udrette i løbet af dagen. Hav om nødvendigt en lille bog med, til at skrive de ting ned som behøver at blive gjort, og sæt jeres tid til side til at gøre jeres arbejde i. — *The Youth's Instructor*, 28. januar, 1897. (*Evangelisering*, 562.)

Regelmæssige vaner forbedrer sundheden — Vor Gud er ordenens Gud, og han ønsker, at hans børn skal have *vilje* til at stille sig under hans disciplin og orden. (597) Ville det derfor ikke være bedre at bryde vanen med at gøre nat til dag og de tidlige morgentimer til nat? Hvis de unge ville gøre regelmæssighed og orden til en vane, ville deres helbred, sindsstemning, hukommelse og humør blive bedre. — *The Youth's Instructor*, 28. januar, 1897.

Fjerne årsagen til sygdom — Praktiseres rigtige og korrekte levevaner med forstand og udholdende, vil det være årsag til at fjerne årsagen til sygdom, og stærk medicin behøver ikke at tilflugtsvejen. Mange fortsætter fra skridt til skridt med deres unaturlige føjelighed, som bringer en ligeså unaturlig tilstand som overhovedet muligt. — *MS 22*, 1887. (.)

De rette levevaner opfostrer sundheden — Sundheden kan opnås ved en rigtig levemåde og gøres mulig ved at afgive renteafkast og renters rente. Men denne kapital, der er mere kostbar end noget indskud, kan ofres ved umådeholdenhed i spise og drikke, eller ved at overlade organerne til passivitet. Yndlingsfornøjelser må opgives; dovenskaben må overvindes. — *Vidnesbyrd for menigheden 4:408* (1880).

Vaner der fornedrer de højere evner — En levevis, som ikke bidrager til, at den menneskelige organisme fungerer sundt, forringer de ædle åndsevner. Eftergivenhed for appetitten styrker de dyriske tilbøjeligheder og giver dem herredømmet over de åndelige og sjælelige kræfter. — *The Review and Herald*, 25. januar, 1881. (*Råd om sundhed*, 67.)

Overvinde forudfattede levevaner — Forudfattede levevaner og tanker må i mange tilfælde overvindes før vi kan vokse i det religiøse liv. — *The Review and Herald*, June 21, 1887. (*Grundsætninger for kristen uddannelse*, 118.)

Forkerte vaner er vanskelige at komme fri af (råd til en overordnet) — Det vil nu være svært for dig at gøre de forandringer som Gud forlanger at du skal gøre, fordi det var svært for dig at handle punktlig og hurtig da du var ung. Da karakteren blev (598) dannet, blev vanerne fastsat og de mentale og moralske anlæg er blevet fastere, det er sværest at lære forkerte vaner om, til at blive hurtigere. Du burde erkende værdien af tid.

Du har ingen undskyldning for at forlade det vigtigste, skønt det er et ubehageligt arbejde. Du håber at du bliver fri for det, eller du tror at det vil blive mindre ubehageligt, skønt du bruger din tid på behagelige ting der ikke belaster så meget. Du bør først gøre det arbejde som skal gøres og som har med sagens livsvigtige interesser at gøre og kun tage de mindre betydningsfulde sager op efter at det vigtige er gjort.

Punktlighed og beslutsomhed i Guds sag og arbejde er yderst vigtig. Udskydelser er i virkeligheden nederlag. Minutterne er guld og bør udnyttes på allerbedste måde. Jordiske forhold og personlige interesser bør altid komme i anden række. Guds sag burde aldrig, i mindste detalje, komme til at lide, på grund af vore jordiske venner eller kæreste slægtninge. — *Vidnesbyrd for menigheden 3:499, 500* (1875).

Nedarvede og opdyrkede tendenser bliver til vaner — Den store arv og opdyrkede tendenser til ondt hos Judas var begærlighed. Og da dette blev praktiseret, blev det til en vane, som han førte ud i hele sit fag. Kristuslignende principper for oprigtighed og retfærdighed havde ikke plads i køb og salg. Hans økonomi udviklede sig til en sparsommelighed og blev en fatal snare. Vinding var hans mål for en korrekt religiøs erfaring, og al sand retfærdighed blev underordnet. Medens han fortsatte som discipel i det ydre, medens han var meget personlig tilstede hos Kristus, tilegnede han sig selv midler som tilhørte Herrens pengekasse. — *MS 28*, 1897.

Levevaner afgør fremtiden — Det må erindres at unge danner vaner som, i ni ud af ti tilfælde, vil afgøre deres fremtid. Påvirkningen af den (599) gruppe de er i, den forening de danner og de principper de gør sig, vil følge dem igennem livet. — *Vidnesbyrd for menigheden 4:426* (1880).

Dårlige levevaner formes nemmere end de gode — Børn er særlig modtagelige for indtryk; og de lektier som de får i de tidlige år vil de tage med sig igennem livet. Al den lærdom, de kan tilegne sig, vil aldrig ophæve de uheldige følger af en slap disciplin i barndommen. En forsømmelse, der ofte gentages, danner en vane. En forkert handling baner vej for en anden.

Dårlige vaner dannes meget lettere end gode, men er vanskeligere at aflægge. Det koster langt mindre tid og umage at fordærve et barns natur end det gør at indprente retfærdighedens principper og vaner i sjælens tavler.

Herren vil være hos jer, mødre, idet I prøver at forme jeres børns levevaner. Men I må begynde læreprocessen tidligt, ellers vil jeres fremtidige arbejde være meget vanskeligt. Lær dem linje for linje, forskrift for forskrift, lidt her og lidt der. Hav i sinde at jeres børn tilhører Gud og skal blive Hans sønner og døtre. Han har udtænkt at familierne på jorden skal være mønster for familien i himlen. — *The Review and Herald*, 5. december, 1899.

Levevaner ændres sjældent — Gentagelsen af bestemte handlinger bliver til vaner. Disse kan senere i livet modereres ved hård træning, men kan sjældent ændres. Er vanerne først dannet, sætter de dybere og dybere præg på karakteren. — *The Gospel Herald*, januar, 1880. (*Barnet i hjemmet*, 193, 194.)

Angreb af forkerte levevaner udretter kun lidt — Det gavner kun lidt at forsøge på at fremkalde en forandring hos andre ved at angribe det, som vi måtte anse for fejlagtige vaner. Sådanne bestræbelser udretter ofte mere ondt end godt.

(600) Da Kristus talte med den samaritanske kvinde, gav han sig ikke til at tale nedsættende om Jacobs brønd, men fremholdt noget, som var bedre: "Dersom du kendte Guds gave," sagde han, "og hvem den er, som siger til dig: Giv mig at drikke, da bad du ham, og han gav dig levende vand." (Joh 4,10) Han ledte samtalen ind på den skat, som han havde at give, og tilbød kvinden noget bedre, end hvad hun ejede, nemlig levende vand, evangeliets glæde og håb. — *I den store Læges fodspor*, 160 (1905).

Anstrelgelserne for reform, kommer af et ønske om at gøre det rette — Det er sandt, at mennesket undertiden skammer sig over deres syndige veje og afstår fra nogle af deres onde vaner, før de mærker, at de drages til Kristus. Men når deres stræben efter forbedring kommer af et oprigtigt ønske om at handle rigtigt, er det altid Kristi kraft, som drager dem. En indflydelse, de ikke er sig bevidst, virker på sjælen, samvittigheden vækkes, og det udvortes liv forbedres. Og idet Kristus leder dem til at se på hans kors og betragte ham, hvem deres synder har gennemboret, vil hans bud virke på deres samvittighed. Deres ugudelige liv og synden, som er så dybt indgroet i sjælen, bliver åbenbart for dem. De begynder at få nogen forståelse af Kristi retfærdighed og udbryder: "Hvad er synden, at den skulle kræve et sådant offer for synderens frelse? Var al denne kærlighed, al denne lidelse, al denne fornedrelse nødvendig, for at vi ikke skulle fortabes, men have et evigt liv?" — *Vejen til Kristus*, 35 (1892).

Onde vaner skal overvindes — Ved at se Herrens herlighed, som i et glas, bliver vi faktisk ændret til det samme billede, fra herlighed til herlighed, ligesom ved Herrens Ånd. Vi forventer for lidt, og vi modtager efter vor tro. Vi skal ikke klynge os til vore egne veje, vore egne planer, vore egne idéer; vi skal forvandles ved at forny vore sind, så vi kan bevise "hvad der er Guds vilje: det gode, velbehagelige og (601) fuldkomne." Skødesynder skal besejres og onde vaner skal overvindes. Et forkert temperament og følelser skal rykkes op med rode og et helligt sind og følelser skabes i os ved Guds Ånd. — *Brev 57*, 1887.

Når dårlige vaner modsættes, vil de møde den mest sejrige modstand; men hvis krigen vedholdes med kraft og udholdenhed, vil det besejres. — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:655 (1881).

Kristi nåde bryder onde vaners trældom — Menneskerne trænger til at lære, at de kun til fulde kan blive delagtige i de velsignelser, som lydighed medfører, når de modtager Kristi nåde. Det er hans nåde, som giver menneskerne kraft til at adlyde hans love; det er den, der sætter dem i stand til at sønderbryde onde vaners trællebånd. Den er den eneste kraft, som kan lede dem ind på og bevare dem på den rette vej. — *I den store Læges fodspor*, 117 (1905).

Ved Kristi kraft har mænd og kvinder brudt med syndige vaner. De har givet afkald på selvished. De verdslige er blevet fromme, de berusede er blevet ædru, de lastefulde rene. Sjæle, der har været præget af Satan, er blevet omskabt i Guds billede. — *Mesterens efterfølgere*, 252 (1911).

Rette tanker og handlinger kan blive en vane — Det eneste trykke for noget menneske er at tænke rent. Som en person "tænker i sit hjerte, sådan er han". (Ordsp 23,7) Evnen til at holde sig

selv i ave styrkes ved øvelse. Det, som til at begynde med synes vanskeligt, vil efterhånden blive let, indtil rigtige tanker og handlinger bliver til en vane. — *I den store Læges fodspor*, 500 (1905).

Kapitel 65 — Magelighed

(602) **Forpligtet til at udvikle forstanden til sin sit højeste** — Gud påbyder at vi skal opøve åndsevnerne. Det er hans hensigt, at hans tjenere skal være i besiddelse af større indsigt og skarpsindighed end et verdsligt menneske, og han er misfornøjet med dem, der er alt for ligegyldige og lade til at blive dygtige, velunderrettede arbejdere. Herren byder os at elske ham af hele vort hjerte og hele vor sjæl og hele vor styrke og hele vor forstand. Dette forpligter os til at udvikle vore åndsevner til det yderste, så at vi kan kende og elske vor Skaber af hele vort sind. — *Kristi lignelser*, 333 (1900).

Mennesket finder lykke i arbejdet — Adam havde temaer til at betragte Guds værker i Eden, som var himlen i miniature. Gud formede ikke blot mennesket for at betragte Hans herlige værker; derfor gav Han ham hænder til at arbejde med, såvel som et sind og hjerte til at betragte med. Hvis menneskets lykke bestod af at ikke gøre noget, ville Skaberen ikke give dem deres tilrettelagte arbejde. Mennesket skulle finde lykke i arbejde, såvel som i meditation. — *The Review and Herald*, 24. februar, 1874. (*S.D.A. Bibel kommentar* 1:1082.)

(603) **Dovenskab er den største forbandelse** — Bibelen giver ingen godkendelse til dovenskab. Det er den største forbandelse som rammer vor verden.—*Kristi lignelser*, 343 (1900).

Udfør de daglige opgaver med glæde — Nogle anser faktisk rigdomme og dovenskab for at være en velsignelse; men dem som altid har travlt og som gladelig går i gang med deres daglige opgaver er de mest lykkelige og mest sunde. Den sunde træthed som kommer af velreguleret arbejdet, giver dem en opfriskende søvns goder. Mundheldet at en mand må slide for sig daglige brød og løftet for fremtidig lykke og herlighed – begge kommer fra den samme trone, og er begge velsignelser.—*The Youth's Instructor*, 5. december, 1901. (*My Life Today*, 168.)

Lykke af at udfylde opgaverne — Sand lykke findes kun i at være gode og gøre det gode. . . . De, der trofast udfører deres pligter, opnår den reneste og den højeste fryd. — *The Youth's Instructor*, 5. december, 1901. (*My Life Today*, 168.)

Fritid kan føre til fortvivelse — Fortvivlende følelse er ofte resultatet af upassende fritid. Dovenskab giver tid til ruge over indbildte sorger. Mange som ikke har virkelige trængsler eller prøvelser i nutiden, er sikre på at få dem i fremtiden. Hvis disse personer vil søge at lette andres byrder, vil de glemme deres egne. Energisk arbejde om vil kræve både mentale og fysiske kræfter vil vise sig at være en uvurderlig velsignelse for sind og legeme. — *The Signs of the Times*, 15. juni, 1882.

Udvikle karakteren — Husk på, at i hvilken stilling du end må være i, så åbenbarer du dine bevæggrunde og udvikler karakteren i den ene eller den anden retning. Hvad dit arbejde end består i, så udfør det med nøjagtighed og flid; overvind tilbøjeligheden til at søge let arbejde.— *I den store Læges fodspor*, 507 (1905).

(604) **Sindet skal oplæres at ikke se på selvet** — Sindet bør oplæres til at se bort fra selvet, og dvæle ved temaer som er ophøjet og forædlende. Lad ikke livets dyrebare timer blive forspildt på drømmerier over et stort arbejde der gøres i fremtiden, medens de nuværende små pligter forsømmes. — *The Signs of the Times*, 15. juni, 1882.

Passivitet er sundhedsskadelig — Svagelige personer bør ikke lade sig synke ned i en passivitetstilstand. Dette er meget skadelig for sundheden. Viljens kraft må forsvares; uvilje mod aktive øvelser og skræk for al ansvar må overvindes. Du kan aldrig genoprette sundheden

medmindre de ryster denne sindets ligegyldighed og drømmetilstand af sig og værker sig selv til handling. — *The Signs of the Times*, June 15, 1882.

For magelige til at bruge evnerne — Dem som er for magelige til at erkende deres ansvar og bruge deres evner, vil ikke få Guds velsignelse og de evner som de havde, vil tages bort og gives til aktive, nidkære medarbejdere, som forøger deres talenter under ustandselig brug. — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:458, 459 (1880).

Veltilrettelagt arbejde er nødvendig for succes — Nogle unge mennesker tror at hvis de kunne bruge et liv med at ikke gøre noget vil de blive aller lykkeligst. De opægger et had til nyttigt arbejde. De misunder fornøjelsens sønner som bruger deres liv til fornøjelse og festlighed. . . . Ulykke og hjertesorg er resultatet af sådanne tanker og ledelse. At gøre ingenting har sunket mange unge mennesker i fordærv.

Velreguleret arbejde er absolut nødvendig for enhver unges succes. Gud kunne ikke have påført en større forbandelse på mænd og kvinder end at dømme dem til at leve et liv i passivitet. Dovenskab vil ødelægge sjælen og legemet. Hjertet, moralkarakteren, og fysiske kræfter svækkes. Forstanden lider, og hjertet står åbent for fristelser som en åben vej der synker ned i enhver uvane. Det dovne menneske frister djævelen til at friste ham. — *MS* 2, 1871. (*HC* 222.)

(605) **Dovenskabens vaner hænger (råd til forældre)** — I har været blinde over for den magt som fjenden havde over jeres børn. Husligt arbejde, endda så de blev trætte, ville ikke have skadet dem en femtedel så meget som dovenskaben ville have gjort. De kunne have undgået mange farer hvis de var blevet undervist tidligere om at bruge deres tid med nyttigt arbejde. De ville ikke have pådraget sig en så rastløs natur, et så stort ønske for forandring og for at komme i selskaber. De kunne have undgået mange fristelser for forfængelighed og unyttige fornøjelser, lemfældig læsning, tom snak og vrøvl. Deres tid ville være gået mere med deres oprejsning og uden at fristes til det modsatte køns selskab og undskyldte sig selv på en dårlig måde. Forfængelighed og påtagethed, unyttighed og direkte synd, har været følgen af denne ladhed. — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:97, 98 (1876).

At spænde alle musklerne — Mennesket har fået tildelt sin del af denne store kamp for evigt liv; det må reagere på Helligåndens virke. Det vil kræve en kamp at bryde igennem mørkets kræfter, og Ånden virker i det for at udrette dette. Men mennesket er intet passivt væsen, der skal frelses i dovenskab. Det kaldes til at spænde alle muskler og bruge alle evner til kamp for evigt liv; dog er det Gud som giver livskraften.

Intet menneskevæsen kan frelses i dovenskab. Herren påbyder os: ”Kæmp I for at komme igennem den snævre port; thi mange, siger jeg jer, skal søge at komme ind og ikke formå det.” (Lukas 13,24). “Gå ind ad den snævre port; thi vid er den port og bred den vej, som fører til fortabelsen, og mange er de, der går ind ad den; og snæver er den port og trang den vej, som fører til livet, og få er de, der finder den.” (Matt. 7, 13. 14).—*MS* 16, 1896.

Kapitel 66 — Følelsesmæssige mangler

[Se sektion V, “Livets energigivende styrke,” og sektion XI, “Følelsesmæssige problemer”]

(606) **Grunden til eksistens** — Guds lov er kærlighedens lov. Han har omgivet dig med det skønne for at lære dig, at du ikke er sat her i verden blot for at være optaget med dig selv, grave og bygge, stræbe og spinde, men for at gøre livet lyst og glædeligt og skønt med Kristi kærlighed, for at du i

lighed med blomsterne skal være til glæde i livet ved at tjene i kærlighed. — *Med mesteren på bjerget*, 100 (1896).

Kærlighed helliger det indre behov — Kærlighed må være drivkraften. Kærlighed er det princip, der ligger til grund for Guds gerning i Himmelen og på jorden, og det må også være grundlaget for den kristnes karakter. Det er den alene, der kan befæste og bevare hans tro. Det er den alene, der kan sætte ham i stand til at modstå prøvelser og fristelser. — *Kristi lignelser*, 34 (1900).

Opelsk kærlighed — Kærlighed til Gud og kærlighed til hinanden skal opdyrkes, for det er ligeså dyrebart som guld. Nu må vi vise den allerbedste fremstilling af en ren og ubesmittet religions karakter, som både i sin natur og krav, er selviskhedens modsætning. (607) Kærlighed som den Kristus eksemplificerede er uforlignelig; den er over guld eller sølv eller dyrebar stene i sin værdi. Den kærlighed som Kristus besidder, skal der bedes for og søges efter. Den kristne som har denne, bærer en karakter over al menneskelig svaghed. — *Brev 335*, 1905.

Alle behøver kærlighed — Grunden til at der er så mange hårdhjertede mennesker i dag, er at sand hengivenhed bliver betragtet som svaghed og bliver derfor undertrykt og modarbejdet. Noget af det allerfineste i menneskenaturen er blevet forkrøblet allerede i barndommen og dersom lysstråler ikke får lov at smelte kulde og hårdhjertet selviskhed, vil lykken forsvinde. Dersom vi ønsker at vise ømhed, sådan som Jesus da han gik omkring på jorden og nære en helliggjort medfølelse på samme måde som englenerne overfor syndige mennesker, må vi udvikle barnets bedste egenskaber som er det enkle og umiddelbare. — *Vidnesbyrd for menigheden 3:539* (1875).

Hjertet er et kærlighedens udspring — Hverken bror eller søster K har en erfaring i opofrelse for sandheden, i at være rige på gode gerninger og samle sig skatte i himlen. Afhængige, kærlige børn har ikke gjort brug af deres forståelse, omsorg og tålmodighed. De har rådført sig med deres egen egenkærlige bekvemmelighed. Deres hjerter har ikke været et kildespring der sender levende strømme af ømhed og hengivenhed ud. Ved at velsigne andre med venlige kærlige ord og barmhjertigheds og godgørenhedshandlinger, vil de kunne selv erkende en velsignelse. De har været for snævre i deres nytteområde. — *Vidnesbyrd for menigheden 2:649, 650* (1871).

Egenkærlighed ødelægger freden — Det er kærligheden til vort eget jeg, der ødelægger vor fred. Så længe jeget er lyslevende, står vi altid færdige til at værne det mod krænkelser og fornærmelse; men når vi er døde, og vort liv er skjult med Kristus i Gud, vil vi ikke tage os ringeagt eller tilsidesættelse nær. Vi vil være døve over for forsmædelser, blinde over for hån og (608) fornærmelse. »Kærligheden er langmodig, kærligheden er mild, den misunder ikke; kærligheden praler ikke, opblæses ikke, gør intet usømmeligt, søger ikke sit eget, lader sig ikke ophidse, bærer ikke nag, glæder sig ikke over uretfærdigheden, men glæder sig over sandheden; den tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt. Kærligheden ophører aldrig ...« (1Kor. 13,4-8). — *Med mesteren på bjerget*, 24 (1896).

Sikkerhed er funderet på den rette tænkning — Vi behøver altid at have en forståelse af den forædlende kraft, som ligger i rene tanker. Det eneste trykke for noget menneske er at tænke rent. Som en person "tænker i sit hjerte, sådan er han". (Ordsp. 23,7) Evnen til at holde sig selv i ave styrkes ved øvelse. Det, som til at begynde med synes vanskeligt, vil efterhånden blive let, indtil rigtige tanker og handlinger bliver til en vane. Hvis vi vil, så kan vi vende os bort fra alt, hvad der er lavt og værdiløst, og hæve os op på et højt trin. Vi kan blive agtede af menneskerne og elskede af Gud. — *I den store Læges fodspor*, 500 (1905).

Manglende kærlighed fordærver — Herren opfordrede Israel til at betragte disse mennesker som afskrækkende eksempler. Kanaanæerne var blottet for kærlighed; de var afgudsdyrkere, horkarle og mordere og besmittede sig med fordærvede tanker og slette handlinger. — *Patriarker og profeter*, 358 (1890).

Ondskabens frugt er død [Se kapitel 57, "Had og hævn."] — Hadet og hævnerrighedens ånd havde sin oprindelse hos Satan, og den ledte ham til at tage Guds søn af dage. Enhver, som nærer

ondskab og viser uvenlighed, er besjælet af den samme ånd, og død vil blive dens frugt. I den hævnerrige tanke ligger den onde handling gemt, ligesom planten ligger gemt i frøet. »Enhver der hader sin broder, er en morder, og I ved, at ingen morder har evigt liv blivende i sig.« (1 Joh. 3,15). — *Med mesteren på bjerget*, 61 (1896).

(609) **Behov for selskaber** — Mange må holdes borte fra syndige indflydelser, hvis de blev opgivet af gode selskaber og fik sagt venlige og elskelige ord til dem. — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:364 (1879).

Naturligt at søge kammeratskab — Det er naturligt at søge selskab. Enhver vil finde kammerater, eller skaffe sig sådanne. Og den indflydelse, venner øver på hverandre til godt eller til ondt, vil stå i nøjagtigt forhold til venskabet, styrke. Alle vil få omgangsfæller og øve en indflydelse og til gengæld blive påvirket af andres indflydelse.

Hemmelighedsfuldt er det bånd, der binder menneskehjerter sammen, således at to menneskers følelser, smag og principper går nøje op i hverandre. Den ene optager den andens ånd og efterligner hans væremåde og handlinger. Ligesom voks beholder seglets præg, således beholder sindet det indtryk, der frembringes ved omgang og selskab. Indflydelsen kan være ubevidst, men den har derfor ikke mindre magt. — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:587 (1881).

Mennesket formes til kammeratskab — Herren har formet mennesket til kammeratskab, og Han har planlagt at vi skal gennemsyres med Kristi venlige og elskende natur og i selskaberne skal bindes sammen til et tæt forhold, som Guds børn, udføre arbejdet for tid og evighed. — *Brev* 26a, 1889. (.)

Stoltheden ødelægger fællesskabet — De [Kristi fjender] så, at det ophøjede, rene og skønne i sandheden tilligemed dens indgribende, milde indflydelse øvede en kraftig virkning på manges sind. . . . Han nedbryder den skillevæg, der i så høj grad havde smigret deres stolthed og deres tilbagetrukne særstilling, og de frygtede for, at hvis han fik lov til at fortsætte, ville han vende folket fuldstændig bort fra dem. Derfor fulgte de ham med et afgjort fjendskab i håb om at finde en eller anden anledning til at bringe ham i ugunst hos folkemængden og således gøre det muligt for rådet at foranledige hans domfældelse og død. — *Med mesteren på bjerget*, 47 (1896).

(610) **Selskab og karakter** — Det er sandelig blevet sagt: "Vis mig dit selskab, og jeg vil vise dig din karakter." De unge erkender ikke hvor meget både deres karakter og deres omdømme påvirkes når de vælger kammerater. Man søger deres selskab og skikke som man er beslægtet med.

Han som foretrækker selskab med den uvidende og umoralske frem for den kloge og gode, viser at hans egen karakter er mangelfuld. Hans smag og vaner må først og fremmest være helt forskellig fra deres smag og vaner som han opsøger, men idet han blander sig med denne klasse forandrer hans tanker og følelser; han ofrer de rette principper og synker følelsesløs, dog uundgåeligt, ned på sine kammeraters niveau. Ligesom en strøm der hele tiden trækker jorden med sig, når den løber, ligeså bliver de unges principper og vaner altid farvet med det selskabs karakter, som de blander sig med. — *Råd til forældre, lærere og studerende*, 221 (1913).

Et forhold som enhver er bundet til at bevare — Gud har bundet os sammen som medlemmer i en familie og dette forhold er enhver bundet til at værne om. Der er tjenester der passer andre, som vi ikke kan se bort fra og alligevel holde Guds bud. At leve, tænke og handle for selvet alene er at blive unyttig som Guds tjener. Højtlydende titler og store talenter er ikke nødvendige for at blive gode borgere eller eksemplariske kristne. — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:339, 340 (1879).

Enighedens bånd — De ømmeste jordiske bånd er det mellem moder og hendes barn. Barnet præges lettere af moderens liv og eksempel end af faderen; for de stærkere og ømmere bånd forener dem. Moderen har et tungt ansvar. Hvis jeg kunne udtrykke for dem, det de kan gøre for at danne deres børns sind, ville jeg være lykkelig. — *Vidnesbyrd for menigheden* 2:536 (1870).

(611) **Kristus er den største ven** — Det er af største betydning hvem vi omgås. Vi kan danne mange nye bekendtskaber, men ingen er så dyrebare som dem, hvor begrænsede mennesker

kommer i forbindelse med den uendelige Gud. Ved den forening, forbliver Kristi ord i os. . . . Resultatet vil være et rengjort hjerte, et konsekvent liv, og en fejlfri karakter. Men det er kun ved kendskabet og selskabet med Kristus at vi kan blive lig ham, det eneste fejlfrie eksempel. — *The Signs of the Times*, 10. september, 1885. (*Livet sammen med Gud* 5. juli.)

Trøst til sindet og fred for sjælen — Den læge som selv viser sig værdig til at kunne sætte sig som overlæge på sanatoriet, vil gøre et stort arbejde. Men hans arbejde i religiøse linier bør altid være sådan, at den guddommelige modgift som hjælp til syndsbebyrdede sjæle, vil blive præsenteret for patienterne. Alle læger bør forstå at et sådant arbejde bør gøres med ømhed og visdom. På vore institutioner hvor mentale patienter er under behandling, vil trøstende sandhedsord til den forpinte ofte være et udjævnende middel for sindet, og genopretter sjælens fred.—*Brev* 20, 1902. ()

En Guds gave — Enhver god indskydelse eller tilskyndelse er en gave fra Gud. Troen modtager fra Gud det liv, som alene kan fremkalde sand vækst og duelighed. — *Uddannelse*, 255 (1903).

Den indre tilfredshed at være på ret vej — Satan hader uselvskhed, som er grundprincippet i Guds rige. Han benægter ligefrem, at den er til. Lige fra den store strid begyndte, har han bestræbt sig for at bevise, at der lå selvskhed til grund for Guds handlemåde, og han optræder på samme måde over for alle, der tjener Gud. Det er Kristi og alle kristnes opgave at modbevise Satans påstand.

Det var for gennem sit eget liv at give et eksempel på uselvskhed, at Jesus påtog sig menneskeskikkelse. Og alle, (612) som går ind for denne grundtanke, skal samarbejde med ham ved at virkeliggøre den i det praktiske liv. At vælge det rette, fordi det er det rette; at gå ind for sandheden, selv om det koster lidelse og ofre »dette er Herrens tjeneres lod, den retfærd, jeg giver dem, lyder det fra Herren.« Es. 54,17. — *Uddannelse*, 155 (1903).

Verden skylder Guds lov tillid og samarbejde — For alt, hvad der skaber tillid og samarbejde, står verden i gæld til Guds lov, sådan som den findes i hans ord, og sådan som den kan spores, om end ofte i dunkle og næsten udslettede træk, i menneskers hjerter. — *Uddannelse*, 137 (1903).

Den levende succes i modsætning til penge — Når vi sørger for at være i det rette forhold til Gud, vil vi få fremgang hvor vi end går. Og det er fremgang vi ønsker, ikke penge - en levende fremgang. Gud vil give os den, fordi han kender til alt i forbindelse med vor selvfornægtelse. Han kender til hvert offer vi har gjort. Du kan tænke at din selvfornægtelse ikke betyder noget fra eller til, at du burde blive vist mere anerkendelse. Men den betyder meget for Herren.

Om og om igen er jeg blevet vist at hvornår enkeltpersoner begynder at strække sig efter højere og højere løn, kommer noget ind i deres erfaring og sætter dem i en ufordelagtig stilling. Men når de tager imod en løn som klart viser det faktum at de er selvopofrende, ser Herren deres selvfornægtelse, og han giver dem fremgang og sejer. Dette er blevet fremstillet for mig om og om igen. Herren som ser i det skjulte, vil i det åbenbare lønne hvert offer som hans prøvede tjener har været villige til at gøre. — *MS* 12, 1913. (*På fast grunn* 2:180.)

Sikkerhed ikke i rigdomme — Mange mener at finde sikkerhed i jordiske rigdomme. Men Kristus søger at fjerne det sandkorn fra øjet, som forringer synsevnen, og muliggør (613) det således for dem at se den langt rigere og evige herlighed. De tager fejl og antager skygger for at være virkelighed og har tabt den evige verdens herlighed af syne. Kristus kalder dem til at skue ud over det nærværende og får evigheden med inden for deres synskreds. — *Brev* 264, 1903. (*Guds sønner og døtre*, 28. aug.)

Tillid til Gud er ægte sikkerhed — Satan er ganske klar over, at selv den svageste sjæl, som holder fast ved Kristus, er stærkere end alle mørkets magter, og at han, hvis han viste sig åbenlyst, ville være ude af stand til at sejre. Derfor forsøger han at lokke korsets stridsmænd bort fra deres stærke fæstning, mens han ligger i baghold med sine følgesvende, parat til at tilintetgøre enhver, der

vover sig ind på hans område. Kun ved ydmygt at sætte vor lid til Gud og adlyde alle hans bud, finder vi sikkerhed.—*Den store strid*, 530 (1888).

Gud tilbyder sikkerhed — Gud vil gerne, at vi skal vælge det himmelske i stedet for det jordiske. Han gør det muligt for os at samle skatte i Himmelen. Han vil gerne opmuntre os i vor højeste tragten og sikre os vore kostbareste skatte. Han siger: "En mand gør jeg sjældnere end guld og et menneske end Ofirs guld." (Es. 13,12) Når rigdommene, som rust fortærer og møllene æder op, er forsvundet, kan Kristi efterfølgere glæde sig over deres skatte i Himmelen, de skatte, der ikke kan forgå.—*Kristi lignelser*, 398 (1900).

Sandhedens helligørende indflydelse — Den eneste sikkerhed for en sjæl er den rette tænkemåde. Vi skal bruge alle de midler som Gud har sat inden for vor rækkevidde, for at beherske og opdyrke vore tanker. Vi skal bringe vore sind i harmoni med Hans sind. Hans sandhed vil helliggøre os, krop og sjæl og ånd, og vi skal kunne rejse os fra fristelser. De ord som vi siger, vil være vise ord. — *Brev* 123, 1904.

(614) **Når sandheden bruges bliver vi sundere** — Når et menneske, som har haft dårlige vaner og plejet syndige interesser, giver efter for kraften i Guds sandhed, så vil anvendelsen af denne sandhed på hjertet vække de åndelige kræfter, der har været som lammede. Modtageren får en langt bedre og klarere forståelse, end før han klyngede sig til den evige klippe. Også hans fysiske sundhed bliver bedre ved at erfare den tryghed, han har i Kristus. Guds særlige velsignelse, som hviler over modtageren, er i sig selv ensbetydende med sundhed og styrke. — *Kristen mådehold og bibelhygiejne*, 13, 1890. (*Helse og livsstil*, 109.)

Hjælp til skyldfølelse — I Kristus fandt den lamme en helbredelse for både sjælen og for legemet. Han måtte have sjælelig sundhed, inden han kunne forstå at skaffe den legemlige sundhed; førend den legemlige lidelse kunne afhjælpes, måtte Kristus skaffe sindet lindring og rense sjælen fra synd. Den undervisning, som ligger her, må ikke overses. Der er, den dag i dag, tusinder af legemligt syge mennesker, der ligesom den lamme længes efter at høre budskabet: "Dine synder er dig forladte." Syndebyrden med den deraf følgende hvileløshed og utilfredsstillende længsel danner grundvolden til deres sygdom. De kan ikke finde lindring, førend de kommer til ham, som kan læge sjælen. Den fred, som han alene formår at give, ville atter kunne skaffe dem sjælelig styrke og legemlig sundhed. — *I den store Læges fodspor*, 79 (1905).

Styrke til din dag — Engle, der vil udrette det for dig, som du ikke selv kan gøre, venter på din medvirken. De venter på, at du skal besvare Kristi kaldelse. Hold jer nær til Gud og til hinanden. Lad Guds vilje blive din gennem dine ønsker, gennem stille bøn og ved at modstå Satans virke. Når du har det ene ønske: at modstå Djævelen og oprigtigt beder: "Led os ikke i fristelse," vil du få kraft til dagens gerning.

Det er de himmelske engles opgave at komme nær til de prøvede, de fristede og lidende. De arbejder længe og utrætteligt for at frelse de sjæle, for hvis skyld Kristus døde. — *The Review and Herald*, 4. juli, 1899. (*Guds sønner og døtre*, 30. jan.)

Kapitel 67 — Temperament

(615) **Forskellige temperamenter** — I vor omgang med hinanden skal vi huske på at alle ikke har de samme talenter eller den samme natur. Medarbejdere adskiller sig fra hinanden i planer og tankegang. Det er nødvendigt at de forskellige gaver kombineres, for at arbejdet må lykkes. Lad os huske på at nogle kan bedre udfylde visse stillinger end andre kan. Den medarbejder som har fået taktfølelse og evne så han kan udrette en særlig slags arbejde burde ikke kritisere andre, for at ikke kunne gøre det som han, måske kan gøre hurtigt. Er der ikke ting som hans kollegaer kan gøre langt bedre end han selv? — *Brev* 116, 1903 (*Evangelisering*, 103.)

Forskellig natur, forskelligt syn — I al omgang mellem menneskerne indbyrdes kræves der selvbeherskelse, overbærenhed og sympati. Vi er så vidt forskellige i sind, i vaner og opdragelse, at vi ikke ser alting ens. Vi dømmes forskelligt. Vor opfattelse af sandhed, vore begreber om liv og vandel er ikke altid ens. Der gives ikke to mennesker, hvis erfaring i alle enkeltheder er den samme. Den ene har ikke de samme prøvelser som den anden. De pligter, som forekommer den ene at være lette, kan for en anden være svære og vanskelige. — *I den store Læges fodspor*, 483 (1905).

(616) **Forskellige temperamenter i familien** — I den samme familie findes der ofte påfaldende forskelle i tilbøjelighed og karakter, for Gud har indrettet det sådan, at mennesker med forskelligt temperament skulle omgås hinanden. Når dette er tilfældet, bør hvert enkelt medlem af husstanden tage tilbørligt hensyn til andres følelser og respektere deres rettigheder. Herved vil en gensidig hensynsfuldhed og overbærenhed blive opøvet, fordomme vil blive nedbrudt og knudrede karaktertræk glattet ud. Harmonien kan sikres, og sammenblandingen af de forskellige naturer kan blive til fordel for alle. — *The Signs of the Times*, 9. september, 1886 (*Barnet i hjemmet*, 199.)

Forældre overfører temperamentet — Dette ansvar gælder fædrene såvel som mødrene. Både faderen og moderen overfører både deres åndelige og fysiske egenskaber og deres tilbøjeligheder og lyster til deres børn. — *Patriarker og profeter*, 289 (1890).

Nedarvet natur — Gud ønsker, at vi skal hjælpe hverandre ved at lægge medfølelse og uegennyttig kærlighed for dagen. Der findes mennesker med nedarvede ejendommelige karaktertræk og tilbøjeligheder. De er til tider vanskelige at omgås; men er vi fejlfrie? Vi må ikke gøre dem modløse. Deres fejl må ikke blotstiltes for alle. Kristus har medlidenhed med og hjælpe for dem, som forsynder sig af mangel på sundt omdømme. Han har lidt døden for alle og netop af den grund viser han en varm og dybtfølt interesse for hvert enkelt menneske. — *Vidnesbyrd for menigheden* 9:222 (1909).

Ændre til et lifligt temperament — “Våg og bed” er en formaning der ofte gentages i skriften. I deres liv som adlyder denne formaning vil der være en understrøm af lykke som vil velsigne alle, som de kommer i kontakt med. Dem som er sure og på tværs i temperamentet, vil blive liflige og venlige; dem som er stolte vil blive sagtmødige og ydmyge. — *Råd til forældre, lærere og studerende*, 293 (1913).

Regelmæssighed og orden forbedrer temperamentet — Hvis de unge ville gøre regelmæssighed og orden til en vane, ville (617) deres helbred, sindsstemning, hukommelse og humør blive bedre. — *The Youth's Instructor*, 28. januar, 1897. (*Barnet i hjemmet*, 107.)

Temperamentet kan ændres — Det er i sin nåde at Herren åbenbarer mennesker deres skjulte mangler. Han vil have at de skal ransage deres komplicerede følelser og motiver i deres egne hjerter kritisk og opspore det som er forkert, ændre deres temperamenter, og forædle deres optræden. Gud vil have at Hans tjenere skal kende til deres egne hjerter. For at få dem til at kende deres sande tilstand, lader Han pinslernes ild angribe dem, så de kan renses. — *The Review and Herald*, 10. april, 1894 (*My Life Today*, 92.)

Et gnavent temperament skader lærerens virkeevne — Frem for alle andre bør han, der oplærer de unge, passe på at ikke blive gnaven og få et tungsindigt temperament; for dette vil afskære ham fra at vise forståelse for sine studerende, og uden forståelse kan han ikke turde håbe at hjælpe dem. Vi bør ikke formørke vor egen sti, eller andres sti med vore trængslernes skygge. Vi har en Frelser som vi må gå til, hvis medynkende øre vi kan udgyde enhver beklagelse for. Vi kan overlade vore bekymringer og byrder til Ham, og så vil vort arbejde ikke virke vanskeligt, eller vore trængsler vanskelige. — *Råd til forældre, lærere og studerende*, 233 (1913).

Kombinere solskin og munterhed — Jesu religion mildner alt som er hårdt og groft i ens væsen, udjævner det som er kantet og skarpt i ens manérer. Den gør ens ord milde og ens optræden vindende. Lad os lære af Kristus at forene en ophøjet sans for renhed og retskaffenhed med et lyst

sindelag. En venlig, høflig kristen er det mægtigste argument som kan lægges frem til fordel for kristendommen. — *Evangeliets tjenere*, 87 (1915).

Upassende mad ødelægger temperamentet — Mange vil ødelægge sit gode humør ved at spise for meget. Vi burde være (618) ligeså omhyggelige med at lære sundhedsreformens lektier som vi er til at lære vigtige opgaver til en eksamen. De sundhedsvaner som vi danner, vil hjælpe os til at bygge en karakter for det fremtidige liv. Det er muligt at ødelægge hele vor åndelige erfaring ved at misbruge og mishandle maven. — *Brev 274*, 1908 (*Råd og vink*, 100.)

Kødspiser afføder et irritabelt temperament — Gud nægtede ikke hebræerne kød i ørkenen blot for at hævde sin autoritet, men fordi det var bedst for dem at undvære det, så de kunne bevare deres legemlige og åndelige styrke. Han vidste, at animalsk føde styrker de dyriske lidenskaber og svækker forstanden. Han vidste, at hvis hebræerne fik lov til at tilfredsstille deres begær efter kød, så ville deres moral blive nedbrudt og skabe et sådan irritabelt temperament, at den vældige hær ville blive opsætsig, og at de ville miste den fine sans for deres moralske forpligtelser og nægte at lade sig lede af Jehovas gode love. — *Sanitarium Announcement*, 6, 1876. (*Helse og livsstil*, 158.)

Sukker og temperamentet — Sukker er ikke godt for maven. Det gærer let, og det gør at hjernen bliver omtåget. Den, som spiser meget sukker, har let for at blive sur og vranten.—*MS 93*, 1901. (*Råd og vink*, 364.)

Blødgøre et perverseret temperament — Fremgang i kristenerfaring kendetegnes ved større ydmygelse, som følge af større kundskab. Enhver som er forenet i Kristus vil forlade al synd. Jeg siger jer, i guds frygt, jeg er blevet vist at mange af jer mister evigt liv, fordi I bygger jeres håb, om himmelen, på falsk grund. Gud overlader til der selv »at ydmyge dig og sætte dig på prøve og for at se, hvad der boede i dit hjerte.« I har forsømt skifterne. I foragter og forkaster vidnesbyrdene fordi de irettesætter jeres yndlingssynder og forstyrrer jeres selvtilfredshed.

Når Kristus bevares i hjertet, vil hans lighed åbenbares i livet. Ydmyghed vil regere, (619) hvor stolthed førhen var fremherskende. Underkastelse, sagtomdighed og tålmodighed, vil blødgøre en naturlig trodsig op opfarende naturs ujævne karaktertræk. Kærlighed til Jesus vil blive udvist i kærlighed til hans folk. Kærlighed til Jesus vil udvises i kærlighed til hans folk. Ikke en, rykvis, eller krampagtig, men stille, dyb og stærk.

Den kristnes liv vil afklædes al indbildskhed, fri fra påtagethed, list og falskneri. Den er alvorlig, rigtig og ædel. Kristus taler i ethvert ord. Han ses i enhver handling. Livet er omstrålet af en iboende Frelseres lys. I samtale med Gud og i lykkelig betragtning af himmelske sager, bereder sjælen sig for himmelen og arbejder på at samle andre sjæle ind til Kristi folk. Vor Frelser kan og vil gøre mere for os, end vi kan bede om eller endog forestille os.—*Vidnesbyrd for menigheden* 5:49, 50 (1882).

Gud kan forme temperamentet — Uanset hvordan dit temperament er, kan Gud forme det sådan at det vil være lifligt og Kristus lig. Ved levende tro kan du skille dig af med alt der ikke er i overensstemmelse med Guds sindelag, og derved bringe en himmel ind i dit liv her nede. Vil du gøre dette. Hvis du vil, så vil du få solskin hvor hvert skridt. — *MS 91*, 1901.

En velsignelse for den syge — Det behagelige temperament, det skønne karaktertræk, vil Herren bruge til at give den syge velsignelse. Sandhederne i Guds ord har en helliggørende og forvandlende kraft. Hvis der tages imod dem i hjertet og de føres ud i livet, vil de vise sig at være en smag af liv til liv. Lad dem som arbejder på vore institutioner være sådan, at sandhedens lys skinner ud af deres daglige ord og handlinger. Det er disse at Kristus kan acceptere som medarbejdere sammen med Ham. — *MS 69*, 1909. (.)

Harmoni mellem forskellige temperamenter — Den harmoni og enighed, der findes mellem mennesker med forskellige tilbøjeligheder, er det stærkeste vidnesbyrd om, at Gud har sent sin (620) Søn til verden for at frelse syndere. Det er vort privilegium at aflægge dette vidnesbyrd. Men for at kunne gøre dette må vi lade os lede af Kristus. Vor karakter må dannes i overensstemmelse

med hans karakter og vor vilje må underordne sig hans vilje. Da kan vi arbejde sammen uden tanke for sammenstød. — *Vidnesbyrd for menigheden* 8:242, 243 (1904).

Et temperament der er gennemsyret med taknemmelighed og fred — Af alle de ting, der søges, hæges om og dyrkes, er intet så værdifuldt i Guds, øjne som et rent hjerte, et temperament, der er gennemtrængt af taknemmelighed og fred. — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:559 (1881).

Temperamentet ændres ikke ved opstandelsen — Dersom du vil være hellig i himmelen, må du være hellig på jorden. De karaktertræk vi udvikler i dette liv vil ikke blive forandret ved døden eller opstandelsen. Du vil stå op fra graven med de samme tilbøjeligheder som kom til syne i hjem og samfund. — *Brev* 18b, 1891. (*Det kristne hjem*, 14.)

Kapitel 68 — Sociale Relationer

(621) **En gren af uddannelsen skal ikke forsømmes** — Guds folk lægger sig alt for lidt efter at udvikle kristelig omgang og selskabelighed. Denne gren af opdragelsen bør ikke forsømmes eller tabes af syne ved vore skoler. — *Vidnesbyrd for menigheden* 6:172 (1900).

Sociale fortrin er talenter — De, der har et venligt og kærligt væsen, er forpligtede over for Gud til at vise det mod alle, der behøver deres hjælp, og ikke bare mod deres venner sociale fortrin er talenter og de bør benyttes til gavn for alle, som vi kommer i berøring med. — *Kristi lignelser*, 372 (1900).

Ikke uafhængige atomer — Eleverne bør undervises om, at de ikke er uafhængige atomer, men at hver enkelt er en tråd, der skal slutte sig til andre tråde for at væve et mønster. Denne undervisning kan intet steds gives på en mere effektiv måde, end i skolehjemmet. Der har eleverne hver dag anledninger, som, hvis de benyttes, i høj grad vil bidrage til at udvikle de selskabelige træk i deres karakter. Det står i deres egen magt således at benytte deres tid og anledninger til at udvikle en karakter, som vil gøre dem glade og nyttige.

De, som lukker sig inde i sig selv (622) og som er uvillige til ved venlig omgang at være til velsignelse for andre, går glip af mange velsignelser; for ved indbyrdes kontakt opnår menneskesindet afslibning og dannelse; ved selskabelig omgang stiftes der bekendtskab og venskab, der fører til en hjerternes enhed og til en kærlighedens atmosfære, som er velbehagelig i himmelens øjne. — *Vidnesbyrd for menigheden* 6:172 (1900).

Vigtigheden af sociale relationer — Det er gennem sociale forbindelser at kristendommen når ud til verden. Alle som har oplevet Kristi kærlighed og som har fået sit hjerte oplyst af Gud, er forpligtet til at sprede lyset over den mørke sti for dem som ikke kender en bedre vej. Enhver medarbejder på sanatoriet burde blive et vidne for Jesus. Social styrke, helliget ved Kristi Ånd, må forbedres for at vinde sjæle til Frelseren. — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:555 (1881).

Sociale elementer skal opelskes — Vi lider et stort tab, når vi forsømmer at samles for at styrke og opmuntre hverandre i Herrens tjeneste. Hans ords sandhed taber deres klarhed og betydning for os. Vore hjerter bliver ikke oplyste eller opvækkes ikke af deres helliggørende indflydelse, og vort åndelige liv svækkes. I vor indbyrdes omgang som kristne taber vi meget ved mangel på medfølelse for hverandre. Den, som slutter sig inde i sig selv, fylder ikke den stilling, Gud har anvist ham. En passende udvikling af vor selskabelige natur bevirker i os interesse og medfølelse for andre, og er et middel til at udvikle og styrke os i Herrens tjeneste. — *Vejen til Kristus*, 149 (1892).

Jesus var meget social — Hele Frelserens liv var karakteriseret af uhildet godgørenhed og hellighedens skønhed. Fra begyndelsen af Hans virksomhed, begyndte mennesker at forstå mere klart Guds karakter. Han førte Sin lære ud i Sit eget liv. Han viste en overensstemmelse uden (623) hårdnakkethed, godgørenhed uden svaghed, ømhed og forståelse uden at være sentimental. Han var

meget social, alligevel havde Han et forbehold der modvirkede enhver fortrolighed. Hans mådeholdenhed førte aldrig til blind tro eller strenghed. Han blev ikke tilpasset til denne verden, alligevel var Han opmærksom på den mindste mangel blandt mennesker.—*Råd til forældre, lærere og studerende*, 262 (1913).

Menneskehedens sociale venlighed og værdighed — Ved tolderens bord sad han som en æret gæst og viste ved sin sympati og sin selskabelighed, at han anerkendte menneskehedens ophøjede stilling, og man længtes efter at blive værdig til hans tillid. Hans ord faldt på de tørstige hjerter med en salig, livgivende Kraft. Nye forsætter vaktet til live, og disse foragtede mennesker fik øjnene op for muligheden af at kunne leve et nyt Liv. — *I den store Læges fodspor*, 28 (1905).

Disciplene lærte rigtige sociale opgaver — Kristus lærte Sine disciple hvordan de skal optræde i andres selskab. Han instruerede dem om det rigtige sociale livs pligter og regler, som er de samme som lovene i Guds rige. Han lærte disciplene, ved eksempel, at når de deltager i offentlige samlinger, har de ikke givetvis brug for at sige noget. Hans samtale ved en fest var afgjort anderledes fra det som de tidligere havde oplevet ved fester. Hvert ord han sagde, var en smag af liv til liv. Han talte med klarhed og enkelthed. Hans ord var som æbler af guld i skåle af sølv. — *The Review and Herald*, 2. oktober, 1900. (My Life Today, 190.)

Ikke frasige sig socialt fællesskab — Kristi eksempel ved at gøre menneskehedens interesser til Sine burde efterfølges af alle, der prædiker hans ord, og af alle, der har modtaget Hans nådes evangelium. Vi skal ikke give afkald på fællesskabet med andre. Vi bør ikke lukke os ude fra andre. For at kunne nå ud til alle slags mennesker må vi møde dem der, hvor de findes. De vil sjældent søge os af egen drift. Det er ikke blot fra prædikestolen, at mennesker (624) bliver bevæget af de himmelske sandheder. Der findes en anden arbejdsmark. Den er måske mere beskeden, men fuldt så lovende. Den findes i de fattiges hjem og i de stores palæer, ved det gæstfri bord og ved sammenkomster, hvor man dyrker uskyldigt selskabeligt samvær. — *Den store mester*, 96 (1898).

Behovet for fællesskab — Det afsagn folk mærkede når de ikke var sammen med Guds folk var ikke stort. Som Guds børn skal vi sætte os selv i alle Guds selskaber, hvor Hans folk er hvervet til at være til stede, og give ordet liv. Alle behøver lys og al den hjælp der kan fås for at de, når de har hørt og modtaget de dyrebare budskaber fra himlen, gennem Guds udpegede agenter, kan være forberedt på at bringe andre det lys de har fået. — *Brev 117*, 1896.

Uddannelse former samfundet. — Den uddannelse, de unge får, sætter præg på hele samfundslivet. Overalt i verden råder der uorden i samfundet og en grundig reformation er påkrævet. Mange mener, at bedre muligheder for uddannelse, større dygtighed og nyere metoder vil rette på forholdene. De bekender sig til at tro på og tage imod det levende ord og dog giver de Guds ord en underordnet plads inden for uddannelsens store ramme. Det, som skulle stå i første række, underordnes menneskelige påfund. — *Vidnesbyrd for menigheden 6:150* (1900).

Hjemmets sociale indflydelse [Se kapitel 20, "Atmosfæren i hjemmet."] — Hjemmets mission strækker sig længere end til dets egne medlemmer. De kristelige hjem vil blive en anskuelsesundervisning, der fremstiller ypperligheden af de sande livsprincipper. En sådan fremstilling vil være en magt til det gode i verden. Den indflydelse, som udgår fra et sandt hjem, virker langt kraftigere på menneskers hjerter og liv, end nogen prædiken kan gøre. Når de unge går fra (625) et sådant hjem, vil de meddele andre noget af den undervisning, de selv har fået. Ædlere livsprincipper indføres i andre hjem, og en opløftende indflydelse gør sig gældende i samfundet. — *I den store Læges fodspor*, 352 (1905).

Selskabelighed er en mægtig factor — Kristen venlighed og selskabelighed er en mægtig kraft der vinder den unges hengivenhed.—*Råd til forældre, lærere og studerende*, 208 (17. sept., 1902).

Det sociale netværk vakler — Den lære, at mennesker er fritaget fra lydighed mod Guds befalinger, har allerede svækket de moralske forpligtelsers styrke og åbnet sluserne for uretfærdigheden her i verden. Lovløshed, udsvævelser og fordærvede forhold strømmer ind over os

som en overvældende flodbølge. Satan arbejder også inden for familierne. Hans banner vajer selv i såkaldte kristne hjem. Der finder man misundelse, ondsindet mistænksomhed, hykleri, kulde, kappestrid, ufred, svigten af hellig tillid og nydelsessyge. Hele det system af religiøse principper og lærdomme, som skulle danne grundlaget for og rammen om samfundslivet, er blevet til en vaklende ophobning, der er lige ved at styrte sammen. — *Den store strid*, 518 (1888).

Gods regler forhindrer uretfærdighed — Herren ville forhindre, at menneskene gjorde rigdom og magt til det største mål for deres stræben. Det ville få de uheldigste følger, hvis een befolkningsgruppe blev ved at samle rigdom, mens andre levede i fattigdom og elendighed. Hvis der ikke blev sat visse grænser, ville de rige tage hele magten og behandle deres fattige medbrødre som ringere mennesker, skønt disse var fuldt så meget værd i Guds øjne.

Fornemmelsen af at blive holdt nede ville vække de fattiges vrede, og deres fortvivlelse og utilfredshed ville bidrage til at demoralisere samfundet og bane vej for forbrydelser af enhver art. Hensigten med Guds love var at tilstræbe social lighed. I sabbatsåret og (626) jubelåret ville der for en stor del blive rådet bod på de fejltrin, der var begået på det sociale og politiske område i det mellemliggende tidsrum. — *Partriarker og profeter*, 534 (1890).

Samfundets rangdeling prøver og udvikler karakteren — Det var ikke Guds hensigt at fattigdom for altid skulle forlade verden. Samfundets rangorden bliver aldrig udjævnet, for de forskellige forhold, som vor slægt er under, er et af de midler Gud har tænkt at forsøge og udvikle karakteren med.

Mange har under megen entusiasme, talt for at alle mennesker skal have lige del i Guds timelige velsignelser, men dette var ikke Skaberens hensigt. Kristus har sagt at vi altid har de fattige iblandt os. Den fattige, såvel som den rige, er købt for hans blod; og blandt hans bekendende efterfølgere tjener de først nævnte ham, i de fleste tilfælde, med enkelhed for øje, medens de sidstnævnte hele tiden fæstner deres hengivenhed til jordiske rigdomme og Kristus er glemt. Dette livs bekymringer og higen efter rigdomme, fordunkler den evige verdens herlighed. Det vil være den største ulykke nogensinde, hvis alle skulle sættes lige i verdslige ejendomme. — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:551, 552 (1881).

Gud bortviser kasteinddeling — Kristi religion løfter modtageren op på et højere plan i tanke og handling, mens den på samme tid fremstiller hele menneskeslægten uden forskel som genstand for Guds kærlighed, som købt med hans Søns offer. Ved Jesu fødder mødes rig og fattig, lærd og ulærd, uden nogen tanke om kaste eller verdslig forrang. Enhver jordisk forskel glemmes når vi ser på ham som vore synder har gennemstunget.

Selvornægtelsen, nåden, den uendelige medlidenhed hos ham som var højt ophøjet i himmelen, gør al menneskelig stolthed, selvvurdering og kasteinddeling til skamme. Ren og ubesmittet gudsyndelse åbenbarer sine himmelfødte principper derved at den forener alle dem til et som helliges ved sandheden. De mødes alle som sjæle købt ved blodet, lige afhængige af ham som har genløst dem til Gud. — *Evangeliets tjenere*, 346 (1915).

Hjælpemiddel til sociale onder — Meget af den fremgang, som Josafat havde som konge, skyldtes, at han tog dette kloge skridt for at afhjælpe sine undersåtters åndelige behov [udpegningen af underviserpræster]. Der er store fordele ved at være lydige imod Guds lov. Når mennesker lever efter Guds bud, modtager de en forvandlende kraft, som skænker dem fred og god vilje. Hvis Guds ords undervisning fik lov at kontrollere hver eneste mands og kvindes liv, og hvis dette ord fik lov at lægge en dæmper på sind og hjerte, ville de onder, som findes blandt nationerne og i samfundslivet, ophøre med at eksistere. Fra hvert hjem burde der udgå en indflydelse, som gav mænd og kvinder åndelig indsigt og moralsk styrke. Derved ville både nationer og enkeltpersoner blive bragt i en meget fordelagtig stilling. — *Profeter og konger*, 97 (1917).

Den rette oplæring i sociale relationer giver lykke — De, der boede langt fra tabernaklet, må have benyttet over en måned hvert år til de årlige fester. Denne store troskab over for Gud bør være

en kraftig påmindelse til os om, hvor stor betydning gudstjenesten har, og hvor vigtigt det er, at vi lader de åndelige og evige interesser komme i første række og vore egenkærlige, verdslige interesser i anden række.

Vi lider et tab, når vi undlader at samles for at styrke og opmuntre hinanden til at tjene Gud. Hans ords sandheder står ikke længer klart for os, og vi ser ikke deres betydning. Vort hjerte påvirkes ikke længere af denne helliggørende indflydelse og modtager ikke mere lys og varme, og vor åndelighed aftager. I vor forbindelse med vore medkristne lider vi et stort tab, fordi vi ikke har sympati for hinanden. Det menneske, der isolerer sig selv, udfylder ikke den plads, Gud havde tiltænkt det. Vi (628) er alle børn af den samme fader, og vor lykke er afhængig af andre mennesker. Vi er både forpligtede over for Gud og over for menneskeheden. Det er ved at udvikle vor selskabelighed på den rette måde, at vi fatter interesse for vore medmennesker og finder glæde i at være til velsignelse for andre. — *Partriarker og profeter*, 541 (1890).

Ikke styres af menneskers standarder — Jeg fremviser hele tiden ethvert menneskes behov for at gøre sit bedste som kristne, at oplære sig selv til at erkende væksten, sindets udvidelse, karakterens forædling, som det er muligt for enhver at få. I alt hvad vi gør, skal vi understøtte en Kristus-lignende relation til hinanden. Vi skal bruge alle åndelige kræfter på at gennemføre de kloge planer, på en seriøs handle måde. Guds gaver skal bruge til sjælevinding. Vore relationer til hinanden skal ikke beherskes af menneskelig standarder, men af guddommelig kærlighed, den kærlighed der udtrykkes i Guds gave til vor verden. — *Råd til forældre, lærere og studerende*, 256 (1913).

Udvikle de sociale kræfter til sjælevinding — Navnlig bør de, der har smagt Kristi kærlighed, udvikle deres selskabelige evner; for at de på denne måde kan vinde sjæle for Frelseren. Kristus bør ikke skjules inde i deres hjerter, indelukkes som en eftertragtet skat, hellig og liflig, til glæde blot for dem selv; ej heller bør Kristi kærlighed lægges for dagen kun over for dem, der behager dem mest.

Eleverne kan oplæres i den kristelige egenskab at kunne vise venlig interesse og en selskabelig indstilling over for dem, der mest behøver det, selv om de måske ikke er deres egne udvalgte omgangsvener. Jesus viste altid og alle vegne en kærlig interesse for mennesker og spredte lyset af en glad guds frygt omkring sig. Eleverne bør oplæres til at følge i hans spor. De bør oplæres til at vise kristelig interesse, sympati og kærlighed over for deres unge kammerater og forsøge at lede dem til Jesus. Kristus bør (629) være i deres hjerter som en kilde af vand, der vælder frem til evigt liv, til vederkvægelse for alle, de kommer i berøring med. — *Vidnesbyrd for menigheden* 6:172, 173 (1900).

Vi burde alle blive vidner for Jesus. Selskabelige anlæg, som er helliggjort ved Kristi nåde, burde udnyttes til at vinde sjæle for Frelseren. Lad verden få at se, at vi ikke er egoistisk optaget af vore egne interesser, men at vi ønsker, at andre skal få del i vore velsignelser og privilegier. Lad dem få at se, at vor guds frygt ikke gør os udeltagende og fordringsfulde. Lad alle dem, der bekender at have fundet Kristus, ligesom han tjene til gavn for mennesker. — *Den store mester*, 97 (1898).

Kapitel 69 — Afvisning

(630) **Overdrive formodede vanskeligheder** — Mange overdriper formodede vanskeligheder og begynder at ynkes over sig selv og lader fortvivlelsen få frit løb. Disse behøver at ændre sig selv fuldstændig. De må disciplinere sig selv til at anstrenge sig ekstra, og overvinde alle barnagtige følelser. De bør beslutte sig for at livet ikke skal bruges på at bearbejde bagateller. . . . Enhver bør

have et mål, et formål i livet. Sindets lændestykke bør bindes op og tankerne oplæres til at holde sig til pointet, ligesom kompasset gør til polen. Sindet bør styres i den rigtige kanal, efter velformede planer. Og ethvert skridt vil være et skridt fremad. . . . Fremgang eller tilbagegang i dette liv beror meget på den måde tankerne oplæres på.—*The Review and Herald*, 6. april, 1886.

Ingen grund til fortvivelse — Ingen behøver at hjemfalde til mismod og fortvivelse. Satan kan komme til dig med sine grusomme indskydelser og sige: "Der er intet håb for dig; du kan ikke blive frelst." Men der er håb for dig i Kristus. Gud byder os ikke vinde sejr i vor egen styrke; han beder os komme nær hen til ham. Hvilke vanskeligheder der end nedtrykker sjæl og legeme, så ønsker han at skaffe os frihed. — *I den store Læges fodspor*, 253 (1905).

(631) **Tag i agt for selvmedlidenhed** — Vi må vogte os for at nære selvmedynk. Giv aldrig den følelse rum, at du ikke bliver påskønnet, som du burde, at dine bestræbelser ikke skattes, eller at dit arbejde er for svært. Bevidstheden om, hvad Kristus har tålt for vor skyld, bør standse enhver utilfreds tanke. Vi bliver bedre behandlet, end vor Herre blev. — *I den store Læges fodspor*, 476 (1905).

Selvmedlidenhed forværrer deres karakter som værnere om den, og den udøver en indflydelse som ødelægger andres lykke. — *MS 27*, 1902. (.)

Evnen til at udholde forsømmelighed — Den sjæl der elsker Gud, hæver sig over tvivlens tåge; han får en klar, bred, dyb og levende erfaring, og bliver ydmyg og Kristus lig. Hans sjæl er betroet til Gud, skjult med Kristus i Gud. Han vil være i stand til at stå forsømmelsens, forhånelsens og foragtens prøve, fordi hans Frelser har lidt alt dette. Han vil ikke blive irritabel eller modløs når vanskeligheder betynger ham, fordi Jesus ikke svigtede eller blev modløs. Enhver sand kristen vil være stærk, ikke i styrke og sine gode gerningers fortjeneste, men i Kristi retfærdighed, som gennem tro tillægges ham. Det er en stor ting at være ydmyg og sagtmodig i hjerte, og være ren og ubesmattet, ligesom himlens Fyrste var da Han vandrede blandt mennesker. — *The Review and Herald*, 3. december, 1889. (*S.D.A. Bibel kommentar 7:907.*)

Tag ikke forsømmelighed til hjertet — Det er kærligheden til vort eget jeg, der ødelægger vor fred. Så længe jeget er lyslevende, står vi altid færdige til at værne det mod krænkelser og fornærmelse; men når vi er døde, og vort liv er skjult med Kristus i Gud, vil vi ikke tage os ringeagt eller tilsidesættelse nær. Vi vil være døve over for forsmædelse, blinde over for hån og fornærmelse. — *Med mesteren på bjerget*, 24 (1896).

Modløshed er frugten til umådeholden lediggang — Modløshed er ofte resultatet af megen lediggang. Hænderne og sindet bør optages af nyttigt (632) arbejde, lette andres byrder; og dem som er beskæftiget på denne måde vil også hjælpe sig selv. Lediggang giver tid til at ruge over indbildte sorger, og dem som ikke har egentlige vanskeligheder og prøvelser vil ofte tage dem på forskud. — *The Signs of the Times*, 23. oktober, 1884. (*Råd om sundhed*, 629).

Trøst til en forkastet forældreløs dreng — Oh, dette er en kold og egenkærlig verden! Dine slægtninge, som burde have elsket og hjulpet dig for dine forældres skyld hvis det ikke var for din egen, har i deres egenkærlighed fortiet i denne sag og har ingen særlig interesse for dig. Men Gud vil være nærmere og mere dyrebar for dig end nogen anden af dine jordiske slægtninge kunne være. Han vil være din ven og vil aldrig forlade dig. Han er en far for den faderløse. Hans faderforhold vil vise sig at være en liflig fred for dig og vil hjælpe dig med at bære det store tab med mod. Søg efter at gøre Gud til din fader og du vil aldrig mangle en ven. Du vil udsættes for prøvelser; vær alligevel standhaftig og tragt efter at besmykke din bekendelse. Du vil mangle nåde til at stå, men Guds medlidende øjne er på dig. Bed meget og alvorligt, tro at Gud vil hjælpe dig. Vogt dig mod irritationer og pirrelighed og komme i stærk pine. Tålmodighed er en dyd du behøver at opelske. Søg efter hjertets fromhed. Vær en pålidelig kristen. Sid inde med en renhedens kærlig og ydmyg simpelhed og lad dette være indvævet i dit liv. — *Vidnesbyrd for menigheden 2:314* (1869).

Føl dig aldrig alene — Du skal aldrig føle dig forladt, aldrig føle at du er alene, hvis du vil tage Jesus som din Ledsager og din Evige Ven.—*Brev 4*, 1885.

Forsømmelse ødelægger sjælen — Det er ikke blot ved modstand, men også ved forsømmelse, sjælen går til grunde. — *Den store mester*, 215 (1898).

Bær over med hinanden — Vi må bære over med hinanden, huske at vi fejler. Nogle har medfølelse, gør en forskel; andre gemmer på frygt, trækker (633) dem ud af ilden. Alle kan ikke have den samme hårdnakkede selvdisciplin. Alle kan ikke være opdraget med hvordan andre nøjagtig opfatter pligt. Forskellige temperaments-typer og forskellige tænke måder må have hver sin andel. Gud ved hvordan vi skal behandles. Men mit hjerte bliver sygt når jeg ser hvordan en bror behandler en bror og fange hinanden med sine ord, og gøre et menneske til forbryder i ord. . . . Nu er det på tide at alle griber fat i arbejdet, ikke stoppe med at udmåle den del af fejl der tilkommer den anden, men at enhver ransager sit eget hjerte, bekender sin egne fejl, og overlader sine brødre til Herren. Man kan kun svare for sig selv og egne fejl; og så længe man i sin snæversyn luer ud i sine brødrenes haver, vokser det giftige ukrudt stærkt i vore egne rækker. Lad enhver arbejde på at bevare sin egen sjæl og have en lykkelig, glad og overbærende ånd i hjemmet, og alle vil få det godt. — *Brev 12*, 1863.

Alle tænker ikke ens — Der forlanges helhjertet tjeneste i vor omgang med menneskesind. Lad os huske på dette. Vi fristes ofte til at kritisere et menneske for at stå i en meget ansvarsbetyngt stilling, fordi han ikke gør og tænker som han burde gøre. Men han som har så mange ansvar at bære, behøver ikke kritik fra sine ligestillede medarbejdere; han behøver deres opmuntring, deres overbærenhed, deres tålmodighed og deres bønner. Han behøver Kristi blivende nærhed; for det er ikke altid at han har kloge, fordomsfrie mennesker at rådføre sig med.

I sin omsorgsudøvelse kan han i forvirring begå fejl og mange beder om hjælp. I snesevis appeller om hjælp, kan din sag virke forsømt. Husk her på at der ligger tunge ansvar på ham, som du mener har forsømt sin pligt. Husk på at det er umuligt for ham indfri din anmodning. Måske vil det være en stor fejltagelse at tilstå det. — *Brev 169*, 1904.

Herren står hos sine budbringere — Herren ønsker at ethvert intelligent menneske i Sin tjeneste (634) skal tilbageholde alle hårde beskyldninger og udsældten. Vi er instrueret til at vandre med visdom mod dem som er dette foruden. Overlad al fordømmelse og dom til Gud. Kristus indbyder os: ”Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.« (Matt. 11,28. 29).

Enhver som giver agt på invitationer vil tage åget sammen med Kristus. Så vil Herren stå hos Sine budbringere og vil gøre dem til Hans talerør, og han som er et talerør for Gud, vil aldrig tage menneskevæseners ord i læberne, som himlens Majestæt ikke vil sige, da han stred med Djævelen. - *Brev 38*, 1894.

Dæm ikke op på hårde følelser (råd til en overordnet) — Sørg for at du ikke dæmmer op på de hårde følelser. Læg disse følelser til side. Når du går ind på kritikens og den hårde tale sti, bliver du mere og mere hård og mere tilbøjelig til at kritisere. Stop før du begynder. Giv ikke fjenden en tommes længde på grunden.—*Brev 169*, 1902.

Kapitel 70 — Kritik

(635) **Resultatet af Kritik** — Vore kroppe er bygget op af det vi spiser og drikker, og karakteren af vor åndelige erfaring er afhængig af den føde vore sind får og optager. Dvæler vi stadig ved andres fejltagelser og mangler, får mange en dårlig mave i det religiøse.

Herren har påbudt os: ”I øvrigt, brødre! alt, hvad der er sandt, hvad der er sømmeligt, hvad der er retskaffent, hvad der er rent, hvad der er elskeligt, hvad der har godt lov al dyd og alt, hvad der er ros værd: det skal I have i tanke!” (Fil 4,8) Men dem som har travlt med at detsikere andres ord og handlinger, for at se alt er anstødeligt, får ikke set de gode og behagelige ting. De spiser ikke den rette mad for at fremme åndelig vitalitet og sund vækst. — *MS 4a*, 1893.

Respekter og elske hinanden — Hvis vi tænker meget på andres uvenlige og uretfærdige handlinger, vil det være os umuligt at elske dem således, som Kristus har elsket os. Men dvæler vore tanker ved Kristi underfulde kærlighed og medfølelse med os, vil vi vise det samme sindelag mod andre. Vi bør elske og agte hverandre trods de fejl og ufuldkommenheder, (636) som vi ikke kan undgå at se. Vi bør bortkaste al egenretfærdighed og opelske ydmyghed og tålmodig overbærenhed med andres fejl. Dette vil udrydde al smålig egenkærlighed og gøre os højsindede og liberale. — *Vejen til Kristus*, 179 (1892).

Skabe en uvirkelig verden — Du kan skabe en uvirkelig verden i dit eget sind og danne dig et ideal i menigheden hvor Satans fristelser ikke længere tilskynder til ondskab, men hvor der kun er fuldkommenhed i din forestilling. Verden er en falden verden, og menigheden er fremstillet som en mark hvor der gror rajgræs og hvede. De skal vokse op sammen indtil høsten. Det er ikke det sted hvor vi skal rykke rajgræsset op, efter menneskelig visdom, så vi under Satans antydninger også får rykket hveden op, i troen på at det er rajgræs. Den visdom der er ovenfra vil komme til ham som er sagsmodig og ydmyg i hjertet, og den visdom vil ikke få ham til at udslette men opbygge Guds folk. — *Brev 63*, 1893.

At genopbygge og helbrede — Vi kan se på andres fejl, ikke fordømme, men genoprette og helbrede. Våg og bed, gå fremad og opad, grib mere og mere af Jesu ånd og så det samme ved alle vande. — *Brev 89*, 1894. (*HC 185*.)

Satan opfostrer kritik — Selvet vil altid gemme på en høj selvagtelse. Idet mennesker mister deres første kærlighed, holder de ikke Guds bud, og begynder at kritisere hinanden. Denne ånd vil hele tiden stræbe efter herredømme ved tidens afslutning. Satan forsøger at opfostre den, for at brødre, i deres uvidenhed, prøver at fortære hinanden. Gud forherliges ikke men vanæres stærkt; Guds Ånd er bedrøvet.

Satan jubler fordi han ved at hvis kan sætte broder til at overvåge broder i menigheden og i prædikantgerningen, så vil nogle blive så modløse at de forlader deres pligtspost. Dette er ikke Helligåndens arbejde; en kraft nedefra virker i (637) sindets kamre og i sjæletemplet for at placere sine egenskaber der hvor Kristi egenskaber burde være. — *Generalkonferense Bulletin*, 25. februar, 1895, s 338.

Spredt fra Kristus — Mange, der bekender sig til at samle med Kristus, spreder i virkeligheden. Det er grunden til, at menigheden er så svag. Mange tager frit del i kritik og beskyldninger Ved at give udtryk for mistanke, misundelse og misfornøjelse overlader de sig i Satans tjeneste. . . . Mistillid, vantro og ligefrem fritænkeri har fået tag i dem, der ellers kunne have taget imod Kristus, mens de, der har arbejdet for Satan, roligt betragter dem, som de har drevet ud i skepticisme.— *Kristi lignelser*, 356 (1900).

Lære af kødets arm — Herren ved at hvis vi ser på mennesker, og stoler på mennesker, lærer vi på det kødelige. Han indbyder vor tillid. Der er ingen begrænsning i Hans kraft. Tænk på Herren Jesus og Hans fortjenester og Hans kærlighed, men forsøg ikke at finde manglerne og dvæle ved de fejltagelser andre har gjort. Fremkald de ting i dit sind som er agtelse og ros værdig; og hvis du er skarp nok til at se fejlene hos andre, så vær mere skarp til at se det gode og værdsæt det gode. Hvis du kritiserer dig selv, kan du finde lige så mange ting som er anstødelige, som det du ser hos andre. Lad os da arbejde til stadighed for at styrke hinanden i den mest hellige tro. — *MS 151*, 1898.

Forsøg at dække selvet med angreb — Lad ingen prøve at dække over sine egne synder ved at afsløre nogen andres fejltagelser. Dette arbejde har Gud ikke givet os at gøre. Vi skal lade andre ydmyge deres egne hjerter, så de kan blive lys for Gudskendskabet.—*MS 56*, 1904.

Bære nerverne udenfor — Dem der kritiserer og fordømmer hinanden bryder Guds bud og er en forhånelse for ham. De hverken elsker Gud (638) eller deres medmennesker. Brødre og søstre, lad os bortvaske kritikken, mistænksomhedens og beklagelsens skrald, og ikke bære vore nerver uden på tøjet. Nogle er så følsomme at de ikke er til at tale til fornuft. Vær åben for hvad det vil sige at holde Guds lov og om du overholder eller bryder den lov. Det er det som Gud ønsker at vi skal være følsomme over for. — *Generalkonferense Bulletin*, 1. april, 1903 (*S.D.A. Bibel kommentar 7:937.*)

Råd til en der gik fejl af stolthed pga. følsomhed — Men du står parat til at retfærdiggøre dig selv med den påstand at du er så følsom; du tager dig det så nært; du lider så meget. Jeg så at alt dette ikke vil undskylde dig for Guds åsyn. Du forveksler stolthed med følsomhed. Selvet sættes i første række. Når selvet korsfæstes så vil følsomhed, eller stolthed, dø; før da er du ikke en kristen. At være en kristen vil sige at ligne Kristus, at have ydmyg og en sagtmødig og stille ånd som vil sige imod uden at blive rasende eller passende sindssyg. Hvis det bedragende dække som er over dig kunne rives i stykker, så at du kunne se dig selv som Gud ser dig, ville du ikke længere forsøge at retfærdiggøre selvet, men ville falde helt sønderbrudt på Kristus, den Eneste som kan fjerne manglerne i din karakter og derefter forbinde dig. — *Vidnesbyrd for menigheden 2:573* (1870).

Ærlig selvransagelse — Hvis alle, der bekender sig til at være kristne, brugte deres forskningsevner til at undersøge, hvilke ondt de trænger til at rette på hos sig selv, i stedet for at tale om andres fejl, ville der i dag råde en sundere tilstand i menigheden.

Nogle kan være ærlige, når det intet koster, men når selviske hensyn betaler sig bedst, glemmes ærligheden. Ærlighed og egoisme kan ikke samarbejde i det samme hjerte. I tidens løb vil enten selviskheden fordrives og kærligheden herske enerådende, eller hvis selviskheden næres, vil kærligheden glemmes. De kommer aldrig overens; de har intet til fælles. Den ene er Ba'als profet, den anden er Guds sande profet.

(639) Når Herren samler sine juveler, vil de sande, de oprigtige og de ærlige blive betragtet med velbehag. Engle er beskæftigede med at lave kroner til sådanne og på disse stjernebedækkede kroner vil det lys, der udstråler fra Guds trone, genskinne med funklende glans. — *Vidnesbyrd for menigheden 5:96* (1882).

Bitterhedens rødder — Så længe du er så hurtig til at tænke og tale ondt om andre, så længe du lader bitterhedens rødder spire og gemme på den, spredes din indflydelse bort fra Kristus og hjerter gøres hårde mod den liflige enheds og freds ånd. Læg det hele bort, uden et øjeblik tøven: ”Elsk hinanden,” siger Kristus, ”ligesom jeg har elsket jer” (Joh. 15,12). — *Brev 33*, 1890.

Tro er at tage Gud på Hans ord — Husk på at tro er at tage Gud på Hans ord. Guds Søn forbereder et sted for dig i boligerne der oppe. Lad taksigelsen give udtryk for dette. Føl ikke at du ikke er hans barn, fordi du ikke altid føler dig opløftet. Gå i gang i ydmyghed og iver med det arbejde som Han beder dig om. Påskøn enhver anledning til at gøre et arbejde, som vil være til velsignelse for dem omkring dig. Lad det være din beslutning at gøre din del, for at forberede et sted, som Gud kan billige og velsigne. — *Brev 246*, 1908.

Synderens forsikring om accept — Det er på grund af Jesu godhed og nåde at synderen kan komme i det rette forhold til Gud. I Kristus bliver synderen dagligt formanet til at blive forligt med Gud. Herren står med udstrakte arme for at tage imod fortabte syndere. Den kærlighed han viste ved sin død på korset, er synderens pant på at blive godtaget og få lov til at opleve Guds fred og kærlighed. Undervis om dette så enkelt som muligt, for at det sind som er formørket af synd, skal kunne se lyset som skinner fra korset på Golgata. — *Brev 15a*, 1890. (*På fast grunn 1:178, 179.*)

(640) **Jeg vil give jer hvile** — Herren har givet mig et budskab til dig, og ikke kun til dig, men også til alle andre trofaste sjæle som er belastet med tvivl og frygt angående deres modtagelse i Herren

Jesus Kristus. Hans ord til jer er, »Frygt ikke, jeg genløser dig, jeg kalder dig ved navn, du er min.« (Es 43,1) Du ønsker at behage Herren, og du kan gøre dette ved at tro hans løfter. Han venter på at tage dig i et ly af nådig erfaring, og han byder dig, »Hold inde og kend, at jeg er Gud,« (Sal 46,10) Du har haft en tid i uro; men Jesus siger til dig, »Kom til mig,... og jeg vil give jer hvile.« (Matt 11,28) Kristi glæde i sjælen er alt værd. »Glade blev de, fordi« de er privilegeret til at hvile i den evige kærligheds arme. — *Brev 2*, 1914 (*Vidnesbyrd til prædikanter og evangeliearbejdere*, 516.)

Kapitel 71 — Lykke

(641) **Alle kræfter handler harmonisk** — Alle legemskræfter og sindets harmoniske og sunde handlinger fører til lykke; jo mere ophøjet og forædlet kræfterne er, des mere rene og ublandet er lykken. — *The Review and Herald*, 29. juli, 1884. (*Råd om sundhed*, 51.)

Lykkens relation til sundhed — Så tæt er sundheden forbundet til vor lykke at vi ikke kan få sidstnævnte uden førstnævnte. En praktisk kundskab til menneskelivets videnskab er nødvendig for at forherlige Gud i vore legemer. Det er derfor af højeste vigtighed at fysiologien får førstepladsen i de studier, der lægges til rette i barndommen. Hvor få ved noget om deres egne kroppe og naturlovenes struktur og funktioner! Mange driver omkring uden kundskab, som et skib på havet uden kompas eller anker; og hvad værre er, at de ikke er interesseret i at lære at holde deres legemer i sund tilstand og forhindre sygdom. — *The Health Reformer*, august, 1866. (*Råd om sundhed*, 38.)

Loven om handlingen og virkningen — Vor lykke vil stå i forhold til vore uselviske gerninger, ansporet af guddommelig kærlighed, for i frelsesplanen har (642) Gud udpeget loven om handlingen og virkningen deraf. — *The Signs of the Times*, 25. november, 1886. (Welfare Ministry, 302.)

At gøre godt stimulerer nerverne — Hver gang lyset skinner på andre, vil det give genskin i vore egne hjerter. Ethvert venligt og medfølelsefuldt ord til de sorgfulde, enhver handling for at hjælpe de undertrykte og enhver gave til vore medmenneskers fornødenhed, som bliver givet eller gjort med Guds ære for øje, vil blive til velsignelse for giveren. Den, der virker på denne måde, adlyder en himmelsk lov og vil få Guds velbehag. Fornøjelsen at gøre godt mod andre giver en gnist til følelser, som flammer op gennem nervebanerne, fremmer blodcirkulationen og fremkalder mental og fysisk sundhed. — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:56 (1876).

Enhver person er en kilde for sin egen lykke — Et liv i Kristus er et liv i hvile. Uro, utilfredshed og rastløshed viser, at Frelseren er fraværende. Hvis Jesus lever i os, vil vort liv være fuldt af gode og ædle gerninger for Mesteren. I vil glemme at tjene selvet og I vil komme den kære Frelser nærmere og nærmere; jeres karakter vil være præget af Kristus og alle jeres omgivelser vil erkende, at I har været hos Jesus og lært af ham.

Enhver har selv kilden til sin egen lykke eller elendighed. Hvis han vil, kan han hæve sig over den lave, sentimentale følelse, der fylder manges liv; men så længe han er opblæst og selvoptaget, kan Herren intet gøre for ham. Satan vil fremkomme med ærgerrige planer for at blænde sanserne, men vi bør altid sigte efter »målet, den sejrpris, som Gud fra det høje kaldte os til i Kristus Jesus«. Fyld dette liv med så mange gode gerninger, som I på nogen mulig måde kan! »De forstandige skal stråle som himmelhvælvingens glans og de, der førte de mange til retfærdighed, skal lyse som stjerner evigt og altid.« (Daniel 12,3). — *Vidnesbyrd for menigheden* 5:487, 488 (1889).

(643) **Menneskets stærkeste impuls** — Bibelen bringer uransagelige rigdomme og himlens evige skatte frem for vort syn. Mennesket stærkeste impuls tilskynder det til at søge sin egen lykke, og bibelen genkender dette ønske og viser os at hele himlen vil gå sammen med mennesket i bestræbelserne på at få sand lykke. Det åbenbarer de vilkår som Kristi fred er givet til mennesker

på. Det beskriver et hjem med evig lykke og solskin hvor der ikke kendes til tårer eller mangler. — *Brev 28*, 1888. (*My Life Today*, 160.)

Kristne nyder den virkelige lykke — Hvis der er nogen som taknemmelige, så er det en Kristi efterfølger. Hvis der er nogen som nyder virkelig lykke, også i dette liv, er det den trofaste kristne. — *Brev 18*, 1859. (*HC 201*.)

Vi bør være det lykkeligste folk på jordens overflade, og ikke undskylde over for verden, at vi er kristne. — *MS 17*, 1893.

En aldrig-svigtede ven — Dette er Jesus, han som er selve livet i hver nådesbevisning, hvert løfte, hver forordning og hver velsignelse. Jesus er indholdet, herligheden, vellugten, ja, selve livet. "Den som følger mig, skal ikke vandre i mørket, men have livets lys" (Joh 8,12). Den kongelige vej, beredt for de forløste så de kan vandre på den, er ikke nedslående og mørk. Vor pilgrimsvandring ville i sandhed være ensom og smertefuld hvis det ikke havde vært for Jesus. Han siger: "I skal ikke lade jer blive som forældreløse børn igen." (Joh. 14,18) Lad os tage ethvert løfte til os som er nedtegnet. Lad os gentage dem om dagen, meditere over dem i nattens løb og være lykkelige. — *Brev 7*, 1892. (*På fast grunn 2:244*.)

Lykke er ikke egenrådighed — Jesus ønsker at du skal være lykkelig, men du kan ikke blive lykkelig med din egen måde og følge dit eget hjertes impulser. . . . Vore idéer og særligheder er helt menneskelige og må du (644) ikke komme ind på eller give efter for. Selvet skal korsfæstes, ikke nu og da men dagligt, og det fysiske, mentale og åndelige skal underordnet Guds vilje. Guds herlighed, udvikling af kristen karakter, skal være målet, hensigten med dit liv. Kristi efterfølgere må efterligne Kristus i natur. . . . *Ligesom Kristus* er løst, ikke som din fader eller din moder, men som Kristus – er du skjult i Kristus, iklædt Kristi retfærdighed, gennemsyret af Kristi Ånd. — *Brev 25*, 1882. (*HC 29*.)

Selvisk lykke er dårlig balance — Den lykke, som søges af egennyttige bevæggrunde uden for pligtens vej, er upålidelig, lunefuld og flygtig. Den forsvinder, og sjælen fyldes med ensomhed og sorg. Men Herrens tjeneste bringer glæde og tilfredshed. En kristen behøver ikke at gå på usikre veje; han overlades ikke til forfængelige bekymringer og skuffelser. Dersom vi ikke har dette livs glæder, så kan vi alligevel glæde os ved at se fremad til det tilkommende liv. — *Vejen til Kristus*, 185 (1892).

Hjertet i fred med Gud — Grunden til at så mange hjem er ødelagt ligger i lidenskab for opvisning. Mænd og kvinder udtænker og planlægger hvordan de får midler så de kan se rigere ud end deres naboer. Men selvom de får held med dette i deres desperate kamp, er de ikke rigtige lykkelige. Sand lykke udspringer fra et hjerte, der har fred med Gud. — *MS 99*, 1902. (*S.D.A. Bibel kommentar 7:941, 942*.)

Kærlighed bringer lykke — Fra et verdsligt synspunkt, er penge magt; men fra den kristnes ståsted, er kærligheden magten. Forstandsmæssig og åndelig styrke omfattes af dette princip. Ren kærlighed har en særlig virkning til at gøre godt og kan ikke gøre andet end godt. Den forebygger uendelighed og sorg og bringer den sandeste lykke i stedet for. Rigdomme har ofte en fordærvende og ødelæggende indflydelse; magt er stærk til at skade; men sandhed og godhed er den rene kærligheds redskab. — *Vidnesbyrd for menigheden 4:138* (1876).

(645) **Den gyldne regel skaber lykke** — "Derfor, alt hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det samme skal I gøre mod dem." (Matt. 7,12). Frelseren lærte dem dette princip for at menneskene skulle være lykkelige, ikke triste, for lykken opnår vi ikke på nogen anden måde. Gud ville at mænd og kvinder skulle få del i et højere liv. Han giver dem livets velsignelse, ikke bare for at de skal blive rige, men for at deres højere kræfter skal blive styrket når de udfører det arbejde han har overladt menneskene – at opdrage og afhjælpe sine medmenneskers behov, men til bedste for alle omkring os og velsigne dem med vor indflydelse og godhed. Dette formål ser vi et eksempel i Kristi liv. — *MS 132*, 1902. (*Livet sammen med Gud*, 10. juni.)

Lykke i gerninger — Det har ikke noget at gøre hvilken stilling vi er i, eller hvor begrænsede evner vi har, vi har et arbejde at udføre for Mesteren. Vore nådegaver udvikles og modnes ved anvendelse. Med Guds sandhed brændende i sjælen, kan vi ikke være ledige. Den lykke, som vi skal erfare i gerninger, vil opveje enhver anstrengelse vi gør i dette liv. Kun dem der har erfaret lykken af selvfornægtende anstrengelser i Kristi tjeneste, kan tale med om dette. Det er faktisk så ren, så dyb en glæde at sproget ikke kan udtrykke det. — *Brev 9*. 1873. (HC 186.)

Vor lykke er andres lykke — Kristus gør sin menighed til et skønt tempel for Gud. ”Hvor to eller tre er samlet i mit navn,” erklærede han, ”der vil jeg være midt iblandt dem.” (Matt. 18,20). Hans menighed er rum for helligt liv, fyldt med forskellige gaver, og begavet med Helligånden. De behørig opgaver er udpeget af Himlen til ethvert menighedsmedlem på jorden, og alle skal finde deres lykke i deres lykke som de hjælper og velsigner. — *The Signs of the Times*, 1. marts, 1910. (HC 164.)

(646) **Gavner hele organismen** — Hvis man er let og glad til sinds fordi man ved at man har gjort det som er rigtigt og nærer selvtilfredsstillelse over at gøre andre glade, så skabes der en glæde som vil påvirke hele systemet og give en bedre blodcirkulation og en styrkelse af hele kroppen. Guds velsignelse er en lægende kraft, og de som er rundhændede med andre, vil opleve denne herlige velsignelse både i hjerte og livet. — *Kristen mådehold og bibelhygiejne*, 13, 1890. (*Livet sammen med Gud*, 26. maj.)

De som følger visdoms og helligheds vej vil ikke være tynget af bekymringer over misbragt tid, og de vil heller ikke blive udruget af mørke eller rædsel, som enkelte andre, hvis de da ikke tager del i tomme og overfladiske fornøjelser. — *Helsereformen*, marts, 1872. (*Livet sammen med Gud*, 26. maj.)

Lykken er inden for rækkevidde — Verden er fuld af utilfredshed som overskygge den lykke og de velsigner som er inden for rækkevidde og der søges vedvarende efter lykke og tilfredshed som ikke kan erkendes. Den er hele tiden på vej efter noget forventet, fjerner goder der er større end den de har og er altid skuffede. De værner om vantro og utaknemmelighed, idet de overser velsignelserne lige på deres stivej. De almindelige hverdagsvelsignelser i livet er uvelkomne for dem, som mannaen var for Israels børn. — *Vidnesbyrd for menigheden* 2:640 (1871).

Fornøjelser ophidser, men bevirker depression — Fornøjelser virker ophidsende på sindet, men siden bliver man ramt af nedstemthed. Nyttigt arbejde og fysisk aktivitet vil være bedre for sindet, og det vil styrke musklerne, forbedre blodomløbet og være et godt middel til at genvinde sundheden. — *The Health Reformer*, marts, 1872. (*Livet sammen med Gud*, 26. maj.)

Søge lykke på en forkert måde (råd til en ung mand) — Da jeg var i ___ for et år siden, arbejdede vi i din interesse. (647) Jeg er blevet vist dine farer og vi var ivrige efter at frelse dig, men vi så at du ikke havde styrke til at gennemføre, med fasthed, det der blev gjort. Jeg er bekymret over sagen og frygter at jeg ikke var så redelig som jeg burde have været med at fremlægge alt for dig, hvad jeg vidste om din sag. Nogle ting holdt jeg tilbage fra dig. Medens jeg var i Battle Creek i juni, fik jeg igen vist at du ikke gjorde nogen fremskridt og det er grunden til at du ikke havde rent spor efter dig. Du glæder dig ikke ved religion. Du er gået væk fra Gud og retfærdigheden. Du har søgt efter lykken på den forkerte vej, i forbudte forlystelser; og du har ikke moralsk mod til at bekende og opgive dine synder så du kunne finde nåde. — *Vidnesbyrd for menigheden* 2:291 (1869).

God samvittighed og Guds anerkendelse, modsat de naturlige lidenskaber og kødeligt hjerte — Hvilke goder ville han fratage os? Han ville fratage os retten til at opgive det kødelige hjertes naturlige lidenskaber. Vi kan ikke blive vrede netop når vi er tilfredse og har ren samvittighed og Guds billigelse. Men er vi ikke villige til at opgive dette? Vil vi blive lykkeligere når vi giver efter for fordærvede vredesudbrud? Det er fordi vi ikke vil at der her lægges begrænsninger på os.

Det vil ikke forøge vor glæde at blive vrede og opdyrke et trodsigt temperament. Det er ikke for vor lykkes skyld at vi følger det naturlige hjertes ledelse. Bliver vi bedre af at føje os for denne ledelse?

Nej; den vil kaste en skygge i vore hjem og kaste et ligklæde over vor lykke. At give adgang for den naturlige appetit vil kun skade legemsbeskaffenheden og rive organismen i stykker. Derfor vil Gud have os til at tæmme appetitten, styre lidenskaberne og holde hele mennesket i ave. Og han har lovet at give os styrke hvis vi vil virke med til dette. — *Vidnesbyrd for menigheden* 2:590, 591 (1871).

Fremme sundhed og et langt liv — Mod, håb, sympati og kærlighed beforder sundheden og forlænger livet. Tilfredshed og glæde er sundhed for legemet og styrke for sjælen. "Et glad hjerte (648) er en god lægedom." (Ordsp 17,22) — *I den store Læges fodspor*, 241 (1905).

Det sind som hviler tilfreds i Gud er på sundhedens sti. — *The Review and Herald*, 11. marts, 1880. (*Livet sammen med Gud*, 26. maj)

Resultatet af lydighed over for fysiske love — Sundhed, liv og glæde er resultater af lydighed mod de fysiske love. Hvis vor vilje og adfærd stemmer overens med Guds vilje og adfærd, hvis vi opfylder Skaberens ønsker vil han holde den menneskelige organisme i god funktion og genoprette de moralske, åndelige og fysiske kræfter så han kan æres gennem os. Hans genskabende kraft virker stadig i vore legemer. Hvis vi samarbejder med ham i denne gerning, opnår vi med sikkerhed sundhed og glæde, fred og brugbarhed. — *MS* 151, 1901. (*S.D.A. Bibel kommentar* 1:1118.)

Helbredelse til kronisk syge — Lad de syge gøre noget i stedet for at de fylder deres tanker med simpel morskab, som forringer deres egen vurderingsevne og får dem til at tro, at de lever unyttigt. Hold viljens kraft vågen, for en vågen og rigtig rettet vilje er en stærk lindring for nerverne. Syge er langt gladere for at blive beskæftiget og deres helbredelse kommer lettere. — *Vidnesbyrd for menigheden* 1:557 (1867).

Livet på landet og lykke (råd til en moder) — Det er sandt, at du heller ikke ude på landet ville være helt fri for vanskeligheder og brydsomme bekymringer; men du ville undgå mange onder og lukke døren til for en flod af fristelser, der truer med at overvælde dine børns sind. De behøver beskæftigelse og afveksling. Ensformigheden i deres hjem gør dem urolige og hvileløse og de er kommet i vane med at omgås de vanartede drenge i byen og tilegner sig således en gadens opdragelse.

Alle børn vil have fordele af at bo på (649) landet. Et aktivt liv i frisk luft vil styrke både kroppens og sindet helse. De burde have et jordstykke der hvor de kan dyrke forskellige blomster og grønsager og på den måde kombinerer skaberglæde og trivsel med nyttigt arbejde. Barnet vil udvikle smagssans og dømmekraft ved dette arbejdet. Kendskabet til alt det skønne og nyttige Gud har skabt, vil løfte sindet op til ham som er alle tings Skaber og Herre. — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:136 (1876).

Søge efter "vore rettigheder." — De, som vi har kær, kan måske tale eller handle overilet, hvilket kan såre os dybt. Det var ikke deres mening at gøre dette, men Satan forstørrer deres ord og handlinger for vort sind og udslynger således en pil fra sit kogger for at gennembore os. Vi omgjorde os for at stå den imod, som vi mener har gjort os skade og derved ansporer vi den ondes fristelser.

I stedet for at bede Gud om kraft til at stå Satan imod, tillader vi vor lykke lider skade ved, når vi prøver at vedholde vore såkaldte "rettigheder". Derved tilstår vi Satan en dobbelt fordel. Vi giver vore krænkede følelser udtryk i handling og Satan bruger os som sine redskaber til at såre og bedrøve dem, der ikke havde til hensigt at skade os.

Mandens krav kan undertiden forekomme hustruen urimelige; men dersom hun roligt og oprigtigt overvejer sagen en gang til og betragter den i et for ham så gunstigt lys som muligt, vil hun indse, at når hun giver afkald på sin egen mening og bøje sig for hans skøn, selv om dette skulle gå hendes følelser imod, vil det spare dem begge for ulykke og give dem en stor sejr over Satans fristelser. — *Vidnesbyrd for menigheden* 1:308, 309 (1862).

Gud fjerner hindringer for lykke — Gud søger efter vor virkelige lykke. Hvis noget ligger i vejen for dette, ser Han at det må fjernes. Han vil forpurre vore hensigter og skuffe vore forventninger og bringe os igennem skuffelser og prøvelser, for at åbenbare for os at vi er i synd, er årsag til al vor ve. Hvis vi vil (650) have en sand fred og lykke i sindet, må synden fjernes. — *Brev 29*, 1879. (HC 81.)

Nogle vil ikke være lykkelige i himlen — Kan de, hvis liv har været tilbragt i oprør mod Gud, pludselig opløftes til Himmelen og se den ophøjede, hellige og fuldkomne tilstand, som hersker dér – hver sjæl opfyldt af kærlighed, hvert ansigt strålende af glæde, vidunderlig musik, som hæver sig til lov og pris af Gud og Lammet, og endeløse strømme af lys, som udstråler fra ham, som sidder på tronen, og skinner på de frelst. Kan de, hvis hjerter er opfyldt af had til Gud, til sandhed og til hellighed, færdes sammen med de salige og deltage i deres lovsange? Kan de tåle synet af Guds og Lammets herlighed? Nej, de fik mange års nådetid, for at de kunne udvikle en karakter, der passede til tilværelsen i Himmelen, men de gjorde aldrig forsøg på at elske renheden, de har aldrig lært Himmels sproget, og nu er det for sent.

Et liv i oprør mod Gud har gjort dem uegnede til at leve i Himmelen. Dens renhed, hellighed og fred ville være dem en lidelse, og Guds herlighed ville være dem en fortærende ild. De ville kun længes efter at flygte fra dette hellige sted. De ville byde tilintetgørelsen velkommen, fordi den ville skjule dem for ham, som døde for at frelse dem. De onde har selv afgjort deres skæbne. De har selv valgt at blive udelukket fra Himmelen, og Guds andel deri er retfærdig og nådig. — *Den store strid*, 542, 543 (1888).

Dit liv kan være glædesbringende — Lad os alle have tillid til Gud. Pres din vej igennem den skygge Satan kaster over din sti, og grib fat i Jesu Arm, den Mægtige. Lad din sag hvile i Hans hænder. Lad din bøn være: ”Herre, jeg sender denne bøn til Dig. Jeg sætter min lid til Dig, og jeg beder om den velsignelse som Du finder for godt for mit nuværende og fremtidige nytte og evige bedste.” Når du rejser dig fra dine knæ, så tro på det! Når fjenden kommer med sit (651) mørke, så syng i tro, tale i tro, og du vil finde ud af at du har sunget og talt dig selv ind i lyset.

”Glæd dig altid i Herren altid, jeg siger glæd dig” (fil 4,4). Dem som gør dette har et glad liv. Ingen ubehageligheder kommer fra deres læber eller fra den atmosfære omkring sjælen, for de føler ikke at de er bedre end andre. Skjul dig i Jesus Kristus; så vil Guds sandhed hele tiden udruste dig for det fremtidige, evige liv. Når du har tillid til den Mægtige, er din erfaring ikke til låns; den er din egen. — *MS 91*, 1901.

Lykken tager til i evigheden — Når vi ved Jesus finder fred, begynder Himmelen her på jorden. Vi tager imod hans opfordring: ”Kom, lær af mig!” og ved således at komme er vi begyndt på det evige liv. Himmelen vil sige det samme som ustandselig at komme Gud nærmere ved Kristus. Jo længere vi dvæler i salighedens Himmel, jo mere og bestandig mere af herligheden vil blive lukket op for os, og jo mere vi kender til Gud, jo inderligere bliver vor lykke. Når vi vandrer med Jesus i dette liv, kan vi blive fyldt af hans kærlighed og glædes over hans nærhed.

Alt, hvad et menneske kan tåle, kan vi komme til at modtage her. Men hvad er dette i sammenligning med den kommende tilværelse! Der ”står de nu foran Guds trone og tjener ham dag og nat i hans tempel; og han, som sidder på tronen, skal opslå sit telt over dem. De skal ikke sulte mere og ikke tørste mere, ikke heller skal sol eller nogen hede stikke dem. Thi Lammet, som står midt for tronen, skal være deres hyrde og lede dem til kilderne med livets vand; og Gud skal tørre hver tåre af deres øjne.” (Åb. 7,15-17.). — *Den store mester*, 221 (1898).

652

653

655

Sektion 14 — Tanker og deres indflydelse

Kapitel 72 — Tankemønstre

Tanker former karakteren — Som en mand ”tænker i sit hjerte, så er han.” (Ordsp 23,7) En enkel dags uskreven historie udgøres af mange tanker; og disse tanker har meget at bestille med dannelsen af karakteren. Vi bør derfor vogte nøje på vore tanker; thi en uren tanke gør et dybt indtryk på sjælen. En ond tanke efterlader et ondt indtryk på sindet. Hvis tankerne er rene og hellige, gør de det menneske bedre, som nærer disse tanker. De stimulerer den åndelige puls, og kraften til at gøre det gode forøges. Og ligesom en regndråbe bereder vejen for en anden ved at fugte jorden, således bereder en god tanke vejen for en anden. — *The Youth's Instructor*, 17. januar, 1901. (*Budskaber til unge*, 80.)

Kraft til at vælge emner at tænke over — Det står i ethvert menneskes magt at vælge de emner, der skal beskæftige tankerne og forme karakteren.— *Uddannelse*, 126 (1903).

Kræver personlige anstrengelser — Ingen andre end dig selv kan kontrollere dine tanker. I kampen for at nå den højeste standard, vil enten succes eller fiasko bero meget på karakteren og den måde som tankerne disciplineres på. Hvis der er bundet godt op om tankerne, sådan som Gud anviser (656) de skal hver dag, vil de være over de emner som hjælper os til en større helligelse. Hvis tankerne er rigtige, så vil ordene, som følge deraf, være rigtige; handlingerne vil være af en karakter der bringer glæde og hvile til sjæle. — *Brev 33*, 1886. (HC 112.)

Tanker skal optrænes — Tankerne må optrænes. Bind op om sindets lænder, så de skal arbejde i den rigtige retning og efter velformede planers orden; så er hvert skridt, et skridt fremad, og ingen anstrengelser eller tid går tabt med at følge uklare tanker og tilfældige planer. Vi må have livets mål og formål for øje, og altid have de værdige hensigter foran os. Hver dag bør tankerne oplæres til at holde sig til pointen, ligesom kompasset til polen. Enhver bør have sine mål og hensigter, og så gøre hver tanke og handling til en beskaffenhed, der udretter det som har i sinde. Tankerne må kontrolleres. Der må være et fast fortsæt for at gennemføre det som du går i gang med. — *Brev 33*, 1886. (HC 112.)

Optræne tankerne — Den egentlige oplæring i livet gøres i de små ting. Oplæringen af tankerne er nødvendig. — *MS 76*, 1900.

Hjertets oplæring, kontrol af tankerne, i samarbejde med Helligånden, vil kontrollere ordene. Dette er sand visdom, og vil sikre sindet ro, tilfredshed og fred. Der vil være en glæde i at betragte rigdommene i Guds nåde. — *Brev 10*, 1894.

De rigtige tanker kommer ikke naturligt — Der er et alvorligt arbejde for hver enkelt af os. De rigtige tanker, rene og hellige hensigter, kommer ikke naturligt til os. Vi skal kæmpe for dem.—*The Review and Herald*, 28. november, 1899.

Tankerne til fange — Hvis livet overgives til dets kontrol, er sandhedens kraft ubegrænset. Tankerne skal (657) tages til fange i Jesus Kristus. Fra hjertets rigdomme kommer passende og egnede ord frem. Især bør der passes på vore ord. Idet Paulus skriver til Timoteus, siger han: ” Som mønster på sund forkyndelse skal du holde fast ved det, du har hørt af mig, i tro og kærlighed i Kristus Jesus. Bevar ved Helligånden, som bor i os, den skønne skat, der er dig betroet.” (2 Tim. 1,13. 14).—*MS 130*, 1897.

Sindet må kontrolleres nøje — De unge bør tidligt begynde at opelske korrekte tankevaner. Vi bør disciplinere sindet til at tænke i en sund kanal og ikke lade det dvæle ved ting som er onde.

Salmisten udbryder: ”Lad min munds ord være dig til behag, lad mit hjertes tanker nå frem for dit åsyn, Herre, min klippe og min Genløser!” (Sal 19:15).

Når Gud arbejder med hjertet med Sin Helligånd, må mennesket samarbejde med Ham. Der må bindes op om tankerne, begrænses, holdes borte fra at dele sig og tænke over ting som kun svækker

og besmitte sjælen. Tankerne må være rene, og hjertets meditationer må være rensset, hvis mundens ord skal være antagelige for himlen, og til hjælp for dem du omgås.

Kristus sagde til farisæerne: "I øgleunger! hvordan kan I tale godt, når I er onde? Thi hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med. Et godt menneske tager gode ting frem af sit gode forråd; og et ondt menneske tager onde ting frem af sit onde forråd." (Matt. 12,34. 35).—RH, 12. juni, 1888.

Åbenlyse synder afslører skjulte tanker — Det onde, som da kommer til syne, skabes i fristelsens stund, da man måske falder i en svær synd, som kun udfolder eller bringer for dagen, hvad der lå dulgte og slumrende i hjertet. Som et menneske "tænker i sit hjerte, så er han"; thi fra hjertet "udspringer livet". (Ordspr. 23,7; 4,23). — *Med mesteren på bjerget*, 65 (1896).

(658) **Forpligtet til at kontrollere tankerne** — I bjergprædiken præsenterede Kristus de vidtrækkende principper i Guds lov for sine disciple. Han underviste Sine tilhørere og sagde at loven kunne overtrædes af tanker der bygger på et ondt ønske, som føres ud i livet. Vi er forpligtiget til at kontrollere vore tanker og underlægge dem Guds lov. Herren har givet os sindets ædle kræfter, så de kan bruges til at tænke over himmelske ting. Gud har gjort overmådige tilvejebringelser, så sjælen til stadighed vokser i guddommelig liv. Overalt har han sat agenter der hjælper os til at udvikle os i kundskab og dydighed.—*The Review and Herald*, 12. juni, 1888.

Det naturlige uoplærte sindelag, handler uden høje motiver — Det naturlige, selviske sindelag vil, hvis det får lov at følge sine egne onde ønsker, handle uden høje motiver, uden reference til Guds herlighed eller til hjælp for menneskeheden. Tankerne vil være onde, og kun onde, hele tiden. . . . Guds Ånd vil give nyt liv til sjælen, få tanker og ønsker i til lydighed mod Kristi vilje.—*The Review and Herald*, 12. juni, 1888. (HC 113.)

Modstanderen kan ikke læse tanker — Sjælefejden kan ikke læse menneskers tanker, men han er en skarp iagttager. Han lægger mærke til hvad de siger og gør og tilpasser sine fristelser til deres forhold som udsætter sig for dem. Hvis vi lagde vægt på at undgå både syndige tanker og følelser, og ikke gav udtryk for dem i ord og gerninger, ville Satan lade os være i fred. Da ville han ikke vide hvor han skulle sætte sine angreb ind. De kristne åbner ofte døren for sjælefejden fordi de mangler selvbeherskelse. — *The Review and Herald*, 22. marts, 1887. (*På fast grunn* 1:118.)

Mange trænges af onde tanker — Der er mange som virkelig er trængte fordi lave og fornedrende tanker (659) kommer ind i sindet og ikke forjages så let. Satan har onde engle omkring os, og selvom de ikke kan læse menneskers tanker, vogter de nøje deres ord og handlinger. Satan udnytter enhver svaghed og karaktermangel, der afsløres og presser sine fristelser på hvor der er den mindste modstandskraft. Han kommer med nogle forslag og indgyder verdslige tanker, vidende at han derved kan bringe sjælen i fordømmelse og trældom. For dem som er selviske, verdslige, gerrige, stolte, kværlantiske, eller offer for bagtalelse – alle som gemmer på vildfarelser og karaktermangler – præsenterer Satan selvføjelighed og forleder sjælen bort til et spor som bibelen fordømmer, men som han tilsyneladende gør attraktiv.

Der er hjælpemidler til enhver slags fristelser. Vi er ikke overladt til os selv at kæmpe kampen imod selvet og vor syndige natur i vor egen begrænsede styrke. Jesus er en mægtig hjælper; en støtte der aldrig svigter. . . . Sindet må tøjles og ikke få lov at strejfe omkring. Det bør oplæres til at dvæle ved skriften, og på ædle, ophøjende temaer. Dele af skriften, endog hele kapitler, betros til hukommelsen, og gentages når Satan kommer med sine fristelser. . . . Da Satan ville lede sindet til at dvæle ved jordiske og sensuelle ting, kan han mest effektivt tilbagevises med et "Der står skrevet."—*The Review and Herald*, 8. april, 1884.

Den eneste sikkerhed er den rette tænke måde — Vi behøver en stadig fornemmelse af rene tankers forædlende kraft og af onde tankers beskadigende indflydelse. Lad os sætte vore tanker over hellige ting. Lad dem være rene og sande, for den eneste sikkerhed for enhver sjæl er den rette tænke måde. Vi skal bruge alle midler som Gud har sat inden for vor rækkevidde til at beherske og

opdyrke vore tanker. Vi skal bringe vore sind i harmoni med Hans sind. Hans sandhed vil helliggøre os, legeme og sjæl og ånd. — *Brev 123*, 1904.

(660) **Dvæle ved betydningsløse ting** — Vi bør bestræbe os på at få vore tanker i den tilstand hvor vi kan modtage Helligåndens indtryk. Men de kan ikke få større lys som hele tiden lader deres tanker være over betydningsløse ting. Sindet må gemme på himmelske rigdomme, med føde der vil få os til at vokse åndeligt, og derved berede os til en hellig himmel. — *MS 51*, 1912. (Our High Calling, 284.)

Der er lagt til rette for ophøjede tanker — Gud har gjort alt hvad der er muligt, hvorved vore tanker kan renses, ophøjes, forfines og forædles. Han har ikke blot lovet os at rense os fra al uretfærdighed, men Han har virkelig lagt tingene til rette og bibringe os med den nåde som vil opløfte vore tanker mod Ham og sætte os i stand til at påskønne Hans hellighed. Vi må indse at vi er Kristi ejendom, og at vi skal tilkendegive Hans karakter for verden. Beredt med himmelsk nåde, bliver iklædt Kristi retfærdighed, og med bryllupsklædningen, vil vi kunne sidde med til bryllupsfesten. Vi bliver et med Kristus, har del i guddommelig natur, renses, forfines, ophøjet og anerkendt til at være Guds børn – Guds arvinger og medarvinger sammen med Jesus Kristus. — *The Youth's Instructor*, 28. oktober, 1897.

Hold dig væk fra Satans fortryllende grund (råd til en selv-centreret familie) — Du bør holde dig borte fra Satans fortryllede grund og ikke tillade dit sind at blive ledet bort fra troskab mod Gud. Gennem Kristus kan og bør du blive lykkelig og du bør tilegne dig den vane at kunne beherske dig. Selv dine tanker må bringes til lydighed under Guds vilje og dine følelser under fornuftens og religionens kontrol. Du fik ikke din indbildningskraft for at den skulle have lov til at løbe løbsk eller gå sin egen vej, uden at du gør nogen bestræbelse for at holde den igen og undertvinge den. Dersom tankerne er dårlige, vil følelserne blive dårlige og tankerne og følelserne tilsammen udgør den moralske karakter. Hvis du mener, at du som kristen ikke (661) behøver at beherske dine tanker og følelser, vil du komme under onde engles indflydelse; du vil i virkeligheden indbyde dem til at komme og herske over dig. Hvis du giver efter for deres indskydelser og du tillader dine tanker at løbe i retning af mistænksomhed, tvivl og græmmelse, vil du stå iblandt de ulykkeligste af dødelige og dit liv vil være spildt. — *Vidnesbyrd for menigheden 5:310* (1885).

Råd til en ung kvinde om at ikke danne tankebygninger — Du burde beherske dine tanker. Dette vil ikke blive nogen let sag og du kan ikke gennemføre det uden en alvorlig kraftanstrengelse. Gud kræver alligevel, at du skal gøre det, for det er en forpligtelse, der hviler på ethvert tilregneligt menneske. Du står til ansvar over for Gud med hensyn til dine tanker. Dersom du hengiver dig til tåbelige forestillinger og tillader dit sind at dvæle ved urene ting, er du på en måde lige så skyldig i Guds øjne, som om du havde ført dine planer ud i praksis. Alt hvad der har hindret handlingens gennemførelse er mangel på anledning.

Dette, at man dag og nat drømmer og bygger luftkasteller, er en dårlig og overmådig farlig vane. Er denne vane først indgroet er det næsten umuligt at løsrive sig derfra og få tankerne ledet hen til rene, hellige og ophøjede emner. Du må være på vagt over for dine øjne, øren og alle de øvrige sanser, dersom du skal få magt over dit sind og blive i stand til at hindre tomme og fordærvelige tanker i at besudle din sjæl. Det er kun nådens kraft, der kan gennemføre denne så tiltrængte forandring. Du er svag på dette område. — *Vidnesbyrd for menigheden 2:561* (1870).

Udfylde det onde med det gode — Hvis de vil, kan forældre vælge om deres børns sind skal fyldes med rene og hellige tanker og følelser eller ej, men deres smag må optrænes og uddannes med største omhu. De må tidligt begynde med at åbne skrifterne op for deres børns voksende sind, så de rigtige vaner og den rette smag kan formes. . . . onskabens elementer kan ikke udryddes uden ved (662) indføre føde for rene og grundige tanker. — *The Review and Herald*, 9. november, 1886. (HC 202.)

Undgå negative tanker — Da vi ikke er vore egne, da vi er købt for en pris, er det enhvers pligt, som bekender at være kristne, at holde sine tanker under fornuftens kontrol og gerne vil være glad og lykkelig. Uanset hvor megen grund der er til bitterhed, bør han opelske en hvile og fred i Gud. Den hvile der er i Kristus Jesus, Kristi fred, hvor dyrebar og helbredende dens indflydelse er, hvor udjævnende den er for den fortrykte sjæl! Uanset hvor mørke hans udsigter er, så lad ham værne om en ånd, der er håb for det gode. Når der ikke opnås noget ved modløshed, går meget tabt. Når glæde - en stille hengivelse og fred - vil gøre andre lykkelige og sunde, vil det være af største hjælp for en selv. Sørgmodighed og tale om ubehagelige ting opmuntrer til ubehagelige scenarier, bringer den ubehagelige virkning tilbage til en selv. Gud ønsker at vi skal glemme alt dette – ikke se ned men op, op! — *Brev 1*, 1883.

Faren ved at dvæle ved jordiske ting — Hvis dine tanker, dine planer, dine fortsæt kun er rettet mod at samle jordiske ting, vil din iver, dine studier og dine interesser være centreret omkring verden. Den himmelske opmærksomhed vil miste deres skønhed. . . . Dit hjerte vil være hos din rigdom Du vil ikke få tid til at studere skrifterne og til alvorlig bøn så du kan undfly Satans snarer. — *The Review and Herald*, 1. september, 1910. (HC 200.)

Ændre tankemønsteret — Lad ingen tænke, at de kan opnå forvisning om Guds kærlighed, uden selv at gøre alvorlige anstrengelser. Når man længe har tilladt sindet at dvæle ved timelige ting, er det vanskeligt at lede tankerne bort fra de tilvante baner. Det, som øjet ser, og som øret hører, lægger alt for ofte beslag på opmærksomheden og optager interessen; men hvis vi ønsker at indgå i Guds stad og at beskue Jesus i hans herlighed, må vi her vænne os til at se ham med (663) troens øje. Kristi ord og hans karakter bør ofte være det, vore tanker dvæler ved og vor samtale drejer sig om. Hver dag bør vi anvende nogen tid specielt til bøn og betragtninger angående disse hellige emner. — *The Review and Herald*, 3. maj, 1881. (*Det virkelige liv*, 101.)

En højere grad af tanker — Mennesket har gjort oprør imod Gud og har lige siden dristet sig til at gøre hans arbejdsmetode efter hvad det behager mennesket, for at opnå lykke. Men uanset hvad mennesket fyldte sit sind med, i et andet formål en for Gud, er det blevet skuffet. Der må i det hele taget være et højere tankeniveau, og i det hele taget en højere klasse af studier, og højere formå for dig at søge at opnå noget, end du tidligere har gjort. Uorden og ufuldkommenheden i menneskers ord og menneskelige karaktertræk kan kun genoprettes ved Herren Jesus Kristus. Da bør Han være genstand for dine betragtninger, temaet for din samtale. Du må i det hele taget få en højere tanke- og handle-udøvelse hvis du vil forstå den store genløsningsplan.—*MS 13*, 1897.

Loven for tanker og følelser — Det er en naturlov, at vore tanker og følelser opflammes og styrkes, når vi klæder dem i ord. Medens ord udtrykker tanker, så er det også sandt, at tanker følger ord. — *I den store Læges fodspor*, 256 (1905).

Hen mod karakterfuldkommenhed — En kristens liv vil åbenbares ved kristne tanker, kristne ord, og Kristen optræden. I Kristus er der en guddommelig karakterfuldkommenhed.—*Brev 13a*, 1879. (HC 184.)

En ny begavelse af kraft — Dem som indvier sjæl, legeme og ånd til Gud, rense deres tanker ved lydighed til Guds lov, vil til stadighed modtage en ny gave af fysisk og åndelig kraft. Der vil være hjertelængsel efter Gud, og alvorlig bøn for en klarere (664) sans til at skelne Helligåndens gerning og funktion. Det er ikke op til os at bruge den, men til Helligånden til at bruge os og forme og danne enhver kraft. — *Vidnesbyrd om sabbatsskolearbejdet*, 106. (*Råd til sabbatsskolearbejdet*, 40.)

Kapitel 73—Den rette tænkemåde

(665) [Se Kapitel 88, “Negativ indflydelse på sindet.”]

Tankens kraft en gave fra Gud — Sindet er noget Gud har betroet os. Sindets kræfter skal kultiveres og opøves. De skal bruges på en intelligent måde så de tager til i styrke. Enhver skal bruge sine betroede talenter på en måde så det største gode kan opnås. Sindet skal blive opdraget så sjælens bedste energi kan blive bragt frem og enhver evne blive udviklet. Vi skal ikke være tilfreds med en lav standard. Vi skal gå frem fra et avanceret arbejde til det næste.—*Brev 106*, 1901.

Sindet skal oplæres. — Sindet er det bedste vi har; men det må oplæres til at studere, til at reflektere i Kristi skole, det bedste uddannelsessted verden nogen sinde har kendt til. Den kristne medarbejder må vokse. Han må opbygge en karakter til nyttighed; han må uddanne sig selv til at modstå hårdhed, og være klog til at planlægge og udføre i Guds værk. Han må være et menneske med et rent sind og rent sprog, - én som vil afstå fra alt der ligner ondskab, og ikke give anledning til at bebrejdelse trods hans uopmærksomhed. Han (666) må være sandruelig i hjertet; i hans mund må der ikke findes svig. — *The Review and Herald*, 6. januar, 1885.

Han (Kristus) døde for mig så jeg kunne være velsignet og så hans glæde kunne blive i mig. Derfor holder jeg mit sind på det spor, jeg uddanner det, jeg øver det; jeg træner min tunge, jeg træner mine tanker; jeg træner der er til mit navn så jeg fæstner det til Jesus Kristus. — *MS 36*, 1891.

Hver evne i sindet, hvert ben i kroppen, hver muskel i knoglerne, viser at Gud har indrettet dette til at blive brugt, ikke forblive i passivitet.—*Vidnesbyrd for menigheden 4:411* (1880).

Den rette tænke måde er den eneste sikkerhed — Det eneste trygge for noget menneske er at tænke rent. Som en person "tænker i sit hjerte, sådan er han" (Ordsp 23,7) Evnen til at holde sig selv i ave styrkes ved øvelse. Det, som til at begynde med synes vanskeligt, vil efterhånden blive let, indtil rigtige tanker og handlinger bliver til en vane. Hvis vi vil, så kan vi vende os bort fra alt, hvad der er lavt og værdiløst, og hæve os op på et højt trin. Vi kan blive agtede af menneskerne og elskede af Gud. — *I den store Læges fodspor*, 500 (1905).

Kristus-centreret tankegang — Din sidste tanke om aftenen, din første tanke om morgenen, skulle være om ham i hvem dit håb om evigt liv ligger.—*Brev 19*, 1895. (*HC 116*.)

En handlekraft må udvikles — Den handlekraft og energi, den fasthed og styrke i karakteren, som åbenbarede sig i Kristus, skal også udfolde sig i os gennem den samme opøvelse, som han selv gennemgik. Og den nåde, som han modtog, gælder også for os. — *Den store mester*, 73 (1898).

Anstrengelserne står i forhold til målet — Gud må være midtpunkt for vore tanker. Vi må gøre alvorlige bestræbelser for at overvinde det naturlige hjertes tilbøjeligheder. Vore anstrengelser, vor selvfornægtelse og udholdenhed (667) må stå i forhold til den uhyre værdi af det mål, vi stræber efter at nå. Alene ved at fejre, ligesom Kristus fejrede vil vi kunne vinde livets krone. — *I den store Læges fodspor*, 463 (1905).

At tænke for dig selv — Hvis du lader en anden få lov til at tænke for dig, vil du få forkrøblet energi og evner. Der er mange hvis intellekt er skrumpet fordi de indskrænker sig selv til at dvæle på almindelige emner. Du skulle kæmpe med tankeproblematikker som kræver at du bruger de bedste sindsevner du råder over. — *The Review and Herald*, 16. april, 1889.

Hjertets forædling læres i Kristi skole — Virkelig finhed i tankegang og optræden læres bedre i den Guddommelige Lærers skole end ved at overholde en række regler. Når hans kærlighed trænger ind i hjertet, giver den sindet disse forædlende træk, som former det til en lighed med hans eget. Denne form for dannelse, giver en himmelsk værdighed og sans for sømmelighed. Den giver et mildt sind og et elskeligt væsen, som aldrig kan sidestilles med det moderne samfunds overfladiske politur. — *Uddannelse*, 243 (1903).

Mental disciplin nødvendig — Det er en stor velsignelse at eje evnen til at samle tankerne om den gerning, man har for sig. Gudfrygtig ungdom bør stræbe efter at udføre deres pligter med omtanke og gøre deres allerbedste, idet sindet udelt dvæler ved deres forehavende. De bør forstå, hvad der er deres forhåndenværende pligter, og så udføre dem uden at lade sindet fare hid og did, men samle sig om det, der ligger for. Den slags mental øvelse er nyttig for hele livet. De, der lærer at samle deres

tanker om det, de har for sig, hvor småt det end må synes at være, vil blive til nytte i verden. — *The Youth's Instructor*, 20. august, 1903. (*Budskaber til unge*, 84.)

Forholdet til hinandens tanker — Nogle mennesker er mere som en gammel antikvitetshandel, en noget andet. Mange ukorrekte stykker og ender af sandhed er taget op og (668) gemt bort der; men de ved ikke hvordan de skal bringe dem på en klar og sammenhængende måde. Det er den forbindelse at disse tanker har til hinanden som giver dem værdi. Enhver idé og udtalelse bør være som tæt knyttede, ligesom led i en kæde. Når en prædikant smider en masse ud for folk, som de skal samle op og sætte i orden, så er hans arbejde gået tabt, for der er kun få der vil gøre dette. — *The Review and Herald*, 6. april, 1886. (*Evangelisering*, 648, 649.)

Hvorfor sindet bliver på et lavt niveau — Hvis det menneskelige sind bliver på et lavt niveau, så er det generelt fordi det bliver overladt til at håndtere almindelige fakta og ikke bliver brugt til og øvet i at forstå store og ophøjede sandheder, som kommer til at bestå i al evighed. Disse litterære selskaber udøver næsten universelt en indflydelse der er det stik modsatte af hvad de hævder; de er til stor skade for ungdommen. Dette behøver ikke at være tilfældet, men fordi uhellige mennesker tager ledelsen, fordi verdslige vil have at tingene kører efter deres hoved, er deres hjerter ikke i harmoni med Jesus Kristus. De befinder sig i Kristi fjenders rækker, og de ville ikke være tilfredse med den slags underholdning som ville styrke og fæste medlemmerne i samfundet i åndelighed. Lav og billig underholdning bliver bragt ind; den er ikke ophøjende eller uddannende, men underholder kun. — *MS 41*, 1900.

Dvæle ved ubetydelige ting — Under gåturen vil sindet hele tiden være i gang. Hvis det dvæler ved ubetydelige ting, vil forstanden forklejnes og svækkes. Der kan være nogle spredte tankeglimt; men sindet disciplineres ikke til stadig og besindig refleksion. Der er temaer som kræver alvorlig overvejelse. . . . Når der dvæles ved disse temaer af evig interesse, styrkes sindet og karakteren udvikles. — *The Review and Herald*, 10. juni, 1884.

Tanker gør et uudsletteligt indtryk på sjælen — Hold dig fra alt ondt. Almindelige synder, uanset hvor ubetydelige de bliver anset for at (669) være, vil svække din moralske sans og udslette de indre indtryk som Helligånden efterlader. Tankernes karakter efterlader sit aftryk i sjælen, og alle lave samtaler forurener sindet. Alt ondt virker til deres ruin som begår det. Gud kan og vil tilgive den angrende synder, men selv om han er tilgivet så er sjælen skadet; kraften i den ophøjede tanker som er mulig for det uskadede sind, er ødelagt. Igennem alle tider bærer sjælen disse ar. Lad os søge efter den tro der arbejder igennem kærlighed og renser hjertet så vi kan repræsentere Kristi karakter til verden. — *The Review and Herald*, 8. december, 1891. (*Grundsætninger for kristen uddannelse*, 195.)

Omgiv sjælen af en ren atmosfære — Ingen må være ubeskedne eller påtrængende, men vi skal i stilhed leve efter vor tro, med blikket kun rettet mod Guds ære. . . . Så vil vi komme til at skinne som lys i verden, uden larm eller gnidninger. Ingen behøver at fejle, thi Han er med dem, som er viis til at råde, den ypperste til at arbejde og mægtig til at udføre sine planer. Han virker gennem sine hjælpere, de synlige og de usynlige, de menneskelige og de guddommelige. Denne opgave er stor og vil blive udført til Guds ære, hvis alle, der har med den at gøre, vil få deres handlinger til at harmonere med deres bekendelse af tro. Renhed i tanken er uundværlig i arbejdet for at påvirke andre. Sjælen må være omgivet af en ren og hellig atmosfære, en atmosfære, der kan tjene til at nære det åndelige liv hos alle dem, der indånder den. — *Brev 74*, 1896. (*Guds sønner og døtre*, 5. nov.)

Alle kræfter skal bruges (til en ung kvinde) — Sjælens liv kan ikke blive opretholdt hvis ikke det bliver underlagt Guds vilje. Alle vores kræfter skal blive sat ind i udførelsen af den guddommelige vilje. Vores tanker, hvis de bliver fæstnet på Gud, vil blive ledet af guddommelig kærlighed og kraft. Så, mit kære barn, lev ved de ord som udgår af Kristi læber. Må Herren styrke, velsigne og lede dig. Bliv ved at gå fremad og tro på at hvis du spørger, så vil du modtage. — *Brev 339*, 1905.

(670) **Kristus ændrer tankerne** — Kristus kom for at give deres [mennesker] tanker og hu en anden retning. — *Vidnesbyrd for menigheden* 1:196 (1859).

Ligesom blomsten vender sig til solen — Oplad sindet og vend det mod det høje, så at Gud kan give os en forsmag på den himmelske atmosfære. Det er muligt for os at holde os så nær til Gud, at vore tanker i enhver uventet prøve vil vende sig mod ham lige så naturligt, som blomsten vender sig mod solen. — *Vejen til Kristus*, 147 (1892).

Forandring begynder med tankerne — Ordene ”Et nyt hjerte vil jeg give jer” (Ezekiel 36,26) betyder, ”Et nyt sind vil jeg give jer.” Denne forandring af hjertet der finder sted kommer altid sammen med en meget tydelig forståelse af den kristnes pligt, en forståelse af sandhed. Den klarhed som præger vores syn på sandheden står i proportion til vores forståelse af Guds ord. — *Råd til forældre, lærere og studerende*, 452 (1913).

Vi vil have at Guds forandrende nåde overtager vores tanker. Vi kan tænke onde tanker, det kan være at vi bliver ved med at fæstne vores tanker på tvivlsomme emner, men hvad gør dette for os? Det former hele vores erfaring efter det vi ser på. Men ved at se på Jesus bliver vi forandret i hans billede. Den levende Guds tjener ser med et bestemt formål. Øjnene er helligede, ørerne er helligede, og dem som vil lukke deres øjne og ører for ondt, vil blive forandret. — *MS 17*, 1894.

Kapitel 74—Tvivl

(671) **Mysterier vi ikke kan fatte** — Ligesom dets guddommelige ophav rummer Guds ord gåder, som aldrig helt vil kunne fattes af dødelige væsener. Syndens opkomst i verden, Kristi menneskevorden, opstandelsen, genfødslen og mange andre emner, der omtales i Bibelen, er hemmeligheder, som er for dybe for den menneskelige forstand at forklare eller endog til fulde at fatte. Men vi har ingen grund til at tvivle på Guds ord, fordi vi ikke kan forstå hans forsyns hemmeligheder.

I naturen er vi altid omgivet af hemmeligheder, som vi ikke kan udgrunde. De allerenkleste livsformer frembyder et problem, som den viseste filosof ikke formår at løse. Overalt findes »undere« som overgår vor forstand. . . Skulle det da forbavse os at finde, at der også i den åndelige verden er hemmeligheder, som vi ikke kan udgrunde? Vanskeligheden ligger udelukkende i den menneskelige forstands svaghed og indskrænkethed. Gud har i Skriften givet os tilstrækkelige vidnesbyrd om dens guddommelige oprindelse og vi bør ikke tvivle på hans ord, fordi vi ikke kan forstå alle hans forsyns hemmeligheder. — *Vejen til Kristus*, 106, 107 (1892).

(672) **En mulig tvivl er ikke væk** — Gud har givet rigelige beviser til støtte for troen men han vil aldrig fjerne alt det, som mennesker kan benytte som undskyldning for at nære vantrø. De mennesker, der søger at finde en knag at hænges deres tvivl på, vil også finde det, og de personer, der nægter at gå ind på og adlyde Guds ord, før alle hindringer er skaffet af vejen og der ikke længere er mulighed for tvivl, vil aldrig finde lyset.

At nære mistillid til Gud er naturligt for det uomvendte hjerte, som nærer fjendskab mod ham. Troen derimod indgydes af Helligånden og kommer kun til udfoldelse, når man hæger om den. Man kan ikke blive stærk i troen uden en energisk indsats. Vantrøen tager til i styrke, når man giver den vækstbetingelser, og hvis menneskene ikke vil lade deres tanker dvæle ved de vidnesbyrd, som Gud har givet for at styrke deres tro, men betvivler og kritiserer alting, vil de opdage, at deres tvivl stadig slår dybere rødder. — *Den store strid*, 466 (1911).

Indflydelse på vidnesbyrdets vægt — De, der ønsker at tvivle, vil have rigelig anledning dertil. Gud har ikke til hensigt at fjerne enhver grund til vantrø. Han giver åbenbare beviser, som omhyggeligt må undersøges med et ydmygt sind og en lærvillig ånd; og alle bør træffe en afgørelse på grundlag af bevisernes vægt. Gud giver den oprigtige tilstrækkeligt bevis for troen; men den, der

vender sig bort fra bevisernes vægt, fordi der er enkelte ting, han ikke kan klargøre for sin menneskelige forstand, vil blive efterladt i vantroens og uvishedens kolde, isnende atmosfære og lide skibbrud på troen. — *Vidnesbyrd for menigheden* 5:675, 676 (1889).

Stol ikke på følelser (råd til en tvivlende) — Den store nådesplan har fra begyndelsen af været at få enhver prøvet sjæl til at stole på Guds kærlighed. Din sikkerhed lige nu hvor dit sind er plaget af tvivl, er ikke at stole på følelser, men på den levende Gud. Alt det han beder dig om, er at sætte din lid til ham, anerkende ham som din trofaste frelser, som elsker dig og har tilgivet dig alle dine fejl. — *Brev* 299, 1904.

(673) **Ingen tvivl om at se dagens lys** — Vær på vagt lige så trofast som Abraham var, så ikke ravne eller andre rovfugle slår sig ned på dit offer til Gud. Vi bør vogte enhver tvivlende tanke så godt at den ikke ved en ytring vil se dagens lys. Lyset flygter fra ord som ærer mørkets magter. Vor opstandne Herres liv bør daglig blive åbenbaret i os. — *Brev* 7, 1892. (*På fast grunn* 2:244.)

Den kroniske tvivler fokuserer på sig selv — Det er en stor ulykke at være en kronisk tvivler, kun at tænke og se på sig selv. Mens du ser på dig selv, mens dette er tankernes og samtalerens emne, kan du ikke forvente at blive forvandlet i Kristi billede. Selvet er ikke din frelser. Du har ingen frelsende evner i dig selv. ”Jeg” er en meget lækkerende båd for din tro at sejle i. Lige så sikker som du betror dig selv til den, vil den svigte dig.

Redningsbåden, til redningsbåden! Dette er din eneste sikkerhed. Jesus er kaptajnen i redningsbåden, og han har aldrig mistet en passager.

Mismodige tvivlere, hvordan kan I forvente at jeres hjerter gløder med Kristi kærlighed? Hvordan kan I forvente at Hans glæde bliver i jer og han jeres glæde bliver fuldkommen, mens I mediterer over jeres egne ufuldkomne karakterer? — *Brev* 11, 1897.

Tro versus Tvivl — Vi indser ikke hvor meget vi mister på grund af tvivl. Uden tro kæmper vi en kamp som allerede er tabt. Vi har en frelser som forstår enhver fase i vores liv. Han kender det der gør os mismodig, og han ved helt præcist hvad hjælp vi har brug for. Vi vil have en tro til ham, en tro som arbejder i kærlighed og renser sjælen. — *MS* 41, 1908.

Tro gror igennem kampe med tvivl, dyd samler styrke ved at modstå fristelse. — *The Youth's Instructor*, April 1873.

Værn om troen. — Der gives ingen opmuntring til vantro. Herren viser Sin nåde og Sin kraft (674) om og om igen, og dette burde lære os at det er altid gavnligt under alle omstændigheder at værne om tro, tale tro, og udvirke tro. Vi skal ikke få vore hjerter og hænder svækket, ved at lade forslag fra fordægte menneskesind udså tvivlens og mistillidens frø i vore hjerter. — *Brev* 97, 1898. (*S.D.A. Bibel kommentar* 7:928.)

Tvivl fremkalder nervesygdomme — Forsikringen om Guds billigelse vil fremme fysisk sundhed. Den befæster sjælen imod tvivl, rådvildhed, og overmådelig sorg som så ofte tapper de vitale kræfter for energi og fremkalder nervesygdomme af den mest svækkende og pinefulde karakter. Herren har givet Sit ufejlbarlige ord for at Hans øjne skal være over de retfærdige og Hans øre åben for deres bønner, medens Han er imod alle dem som gør ondt. Vi gør et meget hårdt arbejde for os selv i denne verden, når vi tager en sådan kurs, at Herren er imod os. — *The Review and Herald*, 16. oktober, 1883. (*S.D.A. Bibel kommentar* 3:1146.)

Ingen mistænksomhed må komme i sindet — Ingen mistænksomhed eller vantro må tage vort sind i besiddelse. Ingen ængstelse på grund af Guds storhed må forvirre vor tro. Må Gud hjælpe os til at ydmyge os i sagtomhed og beskedenhed. Kristus lagde sin kongelige klædning bort og krone, så at han kunne knytte sig til menneskeheden og vise at mennesker kan være fuldkommengjort. Klædt i barmhjertighedens dragt levede han et fuldkomment liv i vor verden, for at give os bevis på sin kærlighed. Han har gjort det som skulle gøre det umulig at lade være med at tro på Ham. Fra sin høje herskerplads i de himmelske sale fornødrede han sig for at påtage sig menneskelig natur. Hans liv er et eksempel på hvad vort liv kan være. Kristus blev en sorgens mand

og velkendt med smerte, for at ingen ængstelse på grund af Guds storhed skulle komme ind og udviske vor tro på hans kærlighed. Et menneskes hjerte som er overgivet til ham, vil være en hellig harpe som bringer frem hellig musik. — *Brev 365*, 1904. (*På fast grunn 2:254.*)

Ingen undskyldning for at tale mismodigt — ”Faren har udfriet os fra mørkets magt” (Kol.1:13). (675) Hvis dette er sandt, hvad undskyldning har vi så for at tale modløst, uden tro og med tvivl mens vi samler mørket omkring os som en frakke? Lad os skubbe den mørke skygge af tvivl tilbage, kaste den til side så Satan som er oprindelsen til al tvivl og modløshed skal bære den. Han prøver at kaste hans djævelske skygge over vores vej. Vores tro må gennemtrænge den mørke sky af tvivl, og tage fat i Kristi arm bagved den. — *MS 102*, 1901.

Hvordan Ellen White kæmpede imod tvivlens skygge — Når Satan kaster sin djævelske skygge over min vej, kigger jeg ikke på den eller taler om den og giver derved ikke djævelen ære ved at tale om ham og hans magt eller hvor dårligt jeg har det. Nej, jeg kløver lige igennem skyggen, og ved tro tager jeg fat i Jesus Kristus. ”Ved at beskue bliver vi forvandlet til det samme billede, fra herlighed til herlighed.” Tal tro. Hver tvivl du giver udtryk for er et frø der bliver sået, og det frø vil slå rod i nogens hjerte. Vi vil ikke tale et tvivlende ord og på den måde prise djævelen for hans vidunderlige magt til at holde dig underkastet ham. Nej, Kristus købte og frelste mig. Satan har ingen magt over mig. — *MS 16*, 1894.

Falske idéer om Gud — Satan fryder sig, når han kan lede Guds børn til vantro og forsagthed. Han glæder sig ved at se, at vi nærer mistillid til Gud og tvivler på hans villighed og kraft til at frelse os. Han ønsker, vi skal tro, at Herren vil skade os ved Sit forsyns tilskikkelser.

Det er Satans værk at fremstille Herren som et væsen, der mangler barmhjertighed og medlidenhed. Han forvansker sandheden og fylder tankerne med urigtige begreber om Gud; og i stedet for at dvæle ved sandheden angående vor himmelske Fader fæster vi alt for ofte vore tanker på Satans falske fremstillinger og vanærer Gud ved vor mistillid og klage.

Satan søger bestandigt at gøre det kristelige liv så mørkt som muligt. Han vil gerne have, at det skal tage sig besværligt og vanskeligt ud; når en kristen i sit eget liv (676) fremstiller kristendommen i et sådant lys, støtter han Satans løgn ved sin vantro og sit eksempel. — *Vejen til Kristus*, 116 (1892).

Luk dit hjertes dør for tvivl — Når djævelen kommer med sin tvivl, luk dit hjertes dør. Luk dine øjne så du ikke kan dvæle på hans djævelske skygge. Løft dine øjne op så de kan se evige ting, og du vil have styrke hver time. Din tros prøvelse er meget mere værd end guld. Den gør dig tapper til at kæmpe Herrens kamp ”Thi den kamp vi skal kæmpe er ikke mod kød og blod, men mod magterne og myndighederne, mod verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet” (Efeserne 6:12).

Satan gør fordring på verden. Han gør fordring på os som sine. Skal vi så give ham hvad han gør fordring på? Nej, jeg er en andens ejendom. Jeg blev købt til en pris, og det er min opgave at ære Gud i min krop og ånd. Jeg har ikke tid til at tale tvivlende ord. Det er tro jeg må tale om. Jeg må styrke tro igennem øvelse. Og så vokser min tro når jeg vover mig ud på Guds løfter og jeg kan forstå mere og mere.

Velsignet, velsignet Jesus. Jeg elsker Ham fordi Han er trøst, håb, mulighed og resurser til mig, til mig individuelt og til dig individuelt. Jeg vil have at du skal anse dig selv som Hans ejendom. Gør dit ansigt hård som sten i retning mod Sions bjerg. Vær fast besluttet på at der er der en skat som du kan få. — *MS 17*, 1894.

Et tvivlens ord skaber rum for flere — Et tvivlens ord, et ord af ond tankegang og en ond måde at tale på, skaber rum for mere af samme slags. Det er såning som forbereder en høst som få vil bryde sig om at høste. — *Brev 117*, 1896.

Tvivlens frø ligger begravet — Dem, som er betrængt med tvivl og har vanskeligheder som de ikke kan klare og burde ikke styrte andre svage mennesker i den samme (677) forvirring. Nogle har antydning eller fortalt om deres vantro og ladet det gå videre, lidt drømmeri fremkaldes. I nogle

tilfælde har vantroens frø fået øjeblikkelig virkning, medens de i andre tilfælde har ligget begravet i temmelig lang tid, indtil personen har taget en forkert vej og givet plads for fjenden og Guds lys er blevet trukket tilbage fra ham og han faldt for Satans stærke fristelser. Derpå spirede vantroens frø, som blev sået for så lang tid siden. Satan giver dem næring og de bærer frugter.

Alt som kommer fra prædikanterne, der burde stå i lyset, har en stærk indflydelse. Og når de ikke har stået i Guds klare lys, har Satan brugt dem som repræsentanter og har, gennem dem, videreført sine ildpile til mennesker som ikke er beredte til at modstå det, der kommer fra deres prædikanter.

— *Vidnesbyrd for menigheden* 1:378 (1863).

Vores pligt at tro — Tro at Guds ord ikke vil svigte, men at han er trofast som har lovet det. Det er ligeså meget din pligt at tro at Gud vil opfylde sit ord og tilgive dine synder som det er at bekende dine synder. Din tro skal blive sat i Gud som en der vil gøre præcist som han har sagt at han vil gøre — tilgive alle dine overtrædelser.

Hvordan kan vi vide at Herren virkelig er vores tilgivende frelser, og opleve og bevise den dybe velsignelse der ligger i ham, den store nåde og kærlighed som han har forsikret os at han har for dem der er sønderknuste af hjertet, hvis vi ikke ubetinget og indforstået tror på hans ord?

Oh, hvor mange går sørgende, syndende og bekendende, men altid under en sky af fordømmelse.

De tror ikke på Herrens ord. De tror ikke på at han vil gøre lige nøjagtig som han har sagt han vil.

— *Brev* 10, 1893.

Årsagen til tvivl er kærlighed til synd — Hvor meget man end søger at skjule det, er den virkelige grund til tvivl og vantro i de fleste tilfælde kærlighed til synd. Guds ords lære og forbud fordrages ikke al det stolte, syndige hjerte, og de, (678) der er uvillige til at lyde dets fordringer, er rede til at betvivle dets troværdighed. For at komme til sandheds erkendelse må vi nære et oprigtigt ønske om at kende sandheden og villighed i hjertet til at adlyde den. Alle, der gransker Bibelen på denne måde, vil finde tilstrækkelige beviser for, at den er Guds ord; og de kan opnå en kundskab om dens sandheder, som vil gøre dem vise til salighed. — *Vejen til Kristus*, 165 (1892).

Gemmes af den uforsigtige — De som ikke vandrer varsomt, bliver let udsat for tvivl og vantro. De er helt klar over at deres liv ikke vil kunne bestå den prøve Guds Ånd underkaster dem, enten når han taler til dem gennem Bibelen eller gennem Vidnesbyrdene. I stedet for at have nok med sig selv og forsøge at bringe deres eget liv i overensstemmelse med evangeliets rene principper, finder de fejl og taler nedsættende om det middel Gud har valgt til at gøre sit folk rede, så de kan bestå på Herrens dag. — *MS* 1, 1883. (*På fast grunn* 1:45.)

Når tvivlen bliver til en visselig kendsgerning. — Den almindelige uddannelsesmetode for de unge lever ikke op til standarden for sand uddannelse. Hedenske anskuelser væves ind i stoffet i skolebøgerne, og Guds orakler fremstilles som tvivlsomme eller endog i anstødeligt lys. Derved bliver den unges sind fortrolig med Satans antydninger, og den tvivl der tidligere blev næret tages nu som kendsgerninger i stedet for, og videnskabelig undersøgelser gøres vildledende på bekostning af den måde deres opdagelser fortolkes og fordrejes.—*The Youth's Instructor*, 31. januar, 1895. (*MM* 90.)

Hvad skal vi gøre med tvivl — Du sårer Kristi hjerte ved at tvivle, når han har givet os sådan et bevis på hans kærlighed ved at give sit eget liv for at frelse os, så vi ikke skulle omkomme, men have evigt liv. Han har fortalt os, hvad det er vi skal gøre. ”Kom hid til mig, alle I som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile” (Mattæus 11, 28). — *Brev* 10, 1893.

(679) **Tvivlen forsvinder når vi vil velsigne andre** — Der er mange som beklager sig i tvivl, som klager over at de ikke har vished for deres forbindelse med Gud. Det tillægges ofte den kendsgerning, at de gør intet i Guds sag. Lad dem alvorligt sørge for at hjælpe og velsigne andre og så vil deres tvivl og fortvivlelse forsvinde. — *Vidnesbyrd for menigheden* 5:395 (1885).

Dem som ustandselig taler tvivlende og kræver yderligere beviser for at fordrive deres skyer af vantro, bygger ikke på ordet. Deres tro er bygget på omstændigheder; den er bygget på følelser.

Men følelser; være de sig nok så dejlige, er ikke tro. Guds ord er det fundament hvorpå vores håb om himlen skal være bygget. — *Brev 11*, 1897.

Jo mere du taler om tvivl, des mørkere bliver den (råd til en tvivlende prædikant) — Det blev vist mig at Guds engle så med bedrøvelse på dig. Du har forladt din side og vendt dig sørgmodigt væk, medens Satan ler i jubel over dig. Hvis du selv har kæmpet med din tvivl og ikke har opmuntret djævelen til at friste dig, ved at komme med din vantro og dvæle ved den, ville du ikke have tiltrukket dig de faldne i et sådant antal. Men du valgte at tale om dit mørke; du valgte at dvæle ved det; og jo mere du talte og blev ved det, jo mørkere og mørkere blev du.

Du lukkede enhver himmelsk lysstråle ud; og en stor afgrund kom mellem dig og dem, som kunne hjælpe dig. Hvis du fortsætter på den vej du er begyndt på, er ulykke og elendighed foran dig. Guds hånd vil standse dig på en måde, der ikke passer dig. Hans vrede vil ikke sove. Men nu byder han dig ind. Nu, lige nu, kalder han på dig til at vende tilbage til ham uden tøven og han vil nådigt tilgive og helbrede alle dine tilbagefald. Gud leder et folk frem, som er særskilt. Han vil rense det og gøre det egnet til forvandling. Alt kødeligt vil blive adskilt fra Guds særlige rigdomme, indtil de vil blive (680) som guld, rensat syv gange. — *Vidnesbyrd for menigheden 1:430, 431* (1864).

Lad lysstråler fordrive tvivlens skygger — Vi har brug for at blive fyldt med hele Guds fylde, og så skal vi have liv, kraft, nåde og frelse.

Hvordan skal vi få fat i disse store velsignelser? Kristus døde for at vi skulle kunne modtage dem ved tro i hans navn. Han har frit givet os lys og liv. Hvorfor skal vi så insistere på at drive nagle i væggen som vi kan hænge vores tvivl op på? Hvorfor skulle vi fylde sindets galleri med dystre billeder af tvivl? Hvorfor ikke lade retfærdighedens sol skinne i hjertets og sindets kamre og fordrive vantroens skygger? Vend dig mod Lyset, til Jesus den dyrebare Frelser.

I stedet for at se på fejlene og svaghederne af et eller andet menneske, vend dig for at grunde over hans karakter i hvem der ikke er nogen ufuldkommenhed. Jesus er ”den største blandt titusinder,” ham der er ”idel ynede.” Vi skal ikke gøre mennesker til vores mønster. Gud har givet os et fuldkomment mønster i Kristus, hvis trone er såre høj, og hans slæb fylder helligdommen. — *Udateret MS 23*.

Kapitel 75 - Fantasien og sygdom

(681) [Se også kapitel 7, “Sygdom der begynder i sindet”; Kapitel 42, “Sind og sundhed”; Kapitel 63, “Fantasi.”]

Fantasien leder til alvorlige former for sygdom — Sindet behøver at blive kontrolleret, for det har den stærkeste indflydelse på helbredet. Indbildningen vildleder ofte og når den får lov, giver den strenge former for sygdomme over den forpinte. Mange dør af sygdomme som for det meste er indbildte. Jeg kender til adskillige som har pådraget sig virkelige sygdomme på grund af indbildningskraften. — *Vidnesbyrd for menigheden 2:523* (1870).

Folk, der kunne få det godt, dør — Tusinde er syge og dør omkring os kunne få det godt og leve hvis de ville; men deres indbildninger holder dem. De frygter at vil få det værre hvis de arbejder eller dyrker motion, men det er netop den ændring de behøver for at få det godt. Uden dette kan de aldrig få det bedre. De bør bruge viljens kraft, komme sig over deres smerter og svaghed og gå i gang med nyttigt arbejde og glemme at de har ømme rygge, sider, lunger og hoveder. Hvis man ikke bruger hele legemet, eller en del af det, vil det påføre sygelige tilstande. Passivitet i nogen af legemets organer (682) vil efterfølges af en nedgang i musklernes størrelse og styrke og vil få blodet til at fylde trægt gennem blodkarerne. — *Vidnesbyrd for menigheden 3:76* (1872).

Fantasien kan kontrollere dele af kroppen — Det er mangelen på harmonisk samarbejde i den menneskelige organisme som fører til sygdom. Fantasien kan ufordelagtigt kontrollere de andre dele af kroppen. Alle dele af organismen må samarbejde i harmoni. — *MS 24*, 1900. (.)

Død på grund af syg fantasi — Engang blev jeg kaldt ud for at se til en ung kvinde som jeg kendte godt. Hun var syg og blev hurtigt dårligere. Hendes mor ville have mig til at bede for hende. Hendes mor stod grædende der og sagde: Stakkels barn; hun lever ikke meget længere.” Jeg følte hendes puls. Jeg bad med hende, og talte så til hende, ”Min søster, hvis du står op og tager tøj på og går for at gøre dit sædvanlige arbejde på kontoret, vil al denne invaliditet forsvinde.”

”Tror du dette vil forsvinde?” sagde hun.

”Med sikkerhed,” sagde jeg. ”Du har næsten kvalt livsenergien ved invaliditet.”

Jeg vendte til mig moderen og fortalte hende at hendes datter ville være død af en syg fantasi hvis de ikke var blevet overbevist om deres fejl. Hun havde uddannet sig selv til invaliditet. Det er nu en meget dårlig skole. Men jeg sagde til hende, ”Du skal forandre det her; stå op og se at få tøj på.”

Hun var lydig, og er i live den dag i dag. — *Brev 231*, 1905. (.)

Fantasien påvirkes af sygdom — Du er meget følsom. Du er meget samvittighedsfuld og du må overbevises før du giver efter for modstand. Var din fysiske sundhed usvækket, ville du være blevet til en fremragende nyttig kvinde. Du har længe været syg og dette har påvirket din fantasi så at dine tanker er blevet rettet mod dig selv og fantasien har påvirket dit legeme. — *Vidnesbyrd for menigheden 3:74* (1872).

683 At sejre over syg fantasi — Det lys der blev givet mig er at hvis den søster du nævner ville styrke sig og opelske en appetit for sund mad, ville alle disse besvimelsestilfælde være forbi. Hun har opøvet sin fantasi; fjenden har taget og benyttet sig af hendes krops svaghed, og hendes sind er ikke stærkt nok til at kunne håndtere hverdagens problemer. Det er en god, helliget sindshelbredelse hun har brug, en øgning i tro og aktiv tjeneste for Kristus. Hun har også brug for at bruge sine muskler i udendørs praktisk arbejde. Fysisk bevægelse ville for hende være en af de største velsignelser. Hun har ikke brug for at være en invalid person, men kan være en sund kvinde med et sundt sind som er forberedt på at gøre sin del ædelt og vel.

Al den behandling der kan blive givet til denne søster, vil ikke have den store virkning hvis hun ikke gør sin del. Hun har brug for at styrke muskler og nerver ved fysisk arbejde. Hun har ikke brug for at være invalid, men kan gøre godt, seriøst arbejde. Ligesom mange andre, har hun en syg fantasi. Men hun kan sejre og være en sund kvinde. Jeg har fået dette budskab og givet det til mange med de bedste resultater. — *Brev 231*, 1905. (.)

Kald viljen til hjælp — Dovenhed er et stort onde. Mænd, kvinder og ungdom, ved at dvæle på sig selv, har overbevist sig selv om at deres tilstand er meget værre end den i virkeligheden er. De kæler for deres svagheder og tænker på dem og taler om dem, indtil deres brugbarhed lader til at være kommet til en ende. Mange er blevet lagt i deres grave, hvor de kunne have levet og burde have levet. Deres fantasi var syg. Havde de modstået deres disposition til at give efter for svagheder og blive besejret af dem; havde de bare kaldt på viljeskræfterne til at hjælpe sig, kunne de have levet til at velsigne verden med deres indflydelse. — *The Health Reformer*, juli, 1868.

Syndsbefrielse og sygdomshelbredelse kædet sammen — I sit arbejde for at bringe helbredelse må lægen være en Kristi medarbejder. Frelseren virkede både for sjælen og for legemet. Det evangelium, Han lærte, var et budskab om (684) åndeligt liv og legemlig helbredelse. Befrielse fra synd og helbredelse fra sygdom høre sammen. Den samme gerning er overdraget den kristne læge; han må virke i forening med Kristus for at lindre legemlig og åndelig nød hos sine medmennesker. For de syge skal han være en barmhjertighedens budbærer, der bringer lægedom til det syge legeme og den syndbetyngede sjæl. — *I den store Læges fodspor*, 113 (1905).

Kapitel 76 — Beslutning og viljen

(685) **Den styrende kraft i menneskenaturen** — Viljen er den styrende magt i menneskets natur; alle andre egenskaber er underordnet den. Viljen er ikke smagen eller tilbøjelighederne, men den bestemmende magt, som virker i menneskenes børn til lydighed mod Gud eller til ulydighed. — *Vidnesbyrd for menigheden* 5:513 (1889).

Alt beror på den rette handling — Den fristede behøver af forstå viljens sande betydning. Viljen er det herskende i menneskenaturen; den er den magt, hvorved vi kan vælge og beslutte. Alt afhænger af den rigtige anvendelse af viljen. Ønsket om godhed og renhed er rigtigt, så langt det rækker; men hvis vi lader det blive derved, så er ønsket til ingen nytte. Der er mange, som går nedad til fordærvelse, medens de håber og ønsker at overvinde deres onde tilbøjeligheder. De giver ikke efter for Guds vilje; de *vælger* ikke at tjene ham. — *I den store Læges fodspor*, 176 (1905).

Udspringet for alle handlinger — Din vilje er kilden til alle dine handlinger. Denne vilje, der udgør så vigtig en faktor i menneskets karakter, blev ved syndefaldet underlagt Satans kontrol og han har lige siden den gang arbejdet med menneskene for at få dem til at ville og virke efter sit behag men til menneskets ruin og elendighed.

(686) Guds uendeligt store offer, da han gav Jesus, den elskelige søn, sætter ham i stand til, uden at bryde noget princip, der hører til hans regeringsmåde, at sige: "Overgiv dig til mig; giv mig din vilje; løsriv den fra Satans kontrol og jeg vil tage den i besiddelse; da kan jeg virke i dig at ville og virke efter mit velbehag." Når han giver dig Kristi sind, vil din vilje blive som hans vilje og din karakter vil blive forvandlet så den bliver lig Kristi karakter. — *Vidnesbyrd for menigheden* 5:515 (1889).

Menneskers vilje er aggressiv — Menneskets vilje er aggressiv og prøver hele tiden at kontrollere alt så det passer til dets hensigter. Hvis viljen bliver sat ind på Guds side og for det der er ret, vil Helligåndens frugter komme frem i livet; og Gud har bestemt at alle der gør godt får herlighed, ære og fred. — *The Review and Herald*, 25. august, 1896. (HC 153.)

Umuligheden ligger på egen vilje — Hele vort liv tilhører Gud, og må bruges til Hans ære. Hans nåde vil hellige og forbedre alle evner. Lad ingen sige: Jeg kan ikke afhjælpe mine egne karaktermangler; for træffer du den beslutning, vil du visselig undlade at få evigt liv. Umuligheden ligger i jeres egen vilje. Hvis du ikke *vil*, så *kan* du ikke vinde sejr. Den virkelige vanskelig rejser sig fra de uhelliggjorte hjerter, og en uvillighed til at underlægge sig Guds kontrol. — *The Youth's Instructor*, 28. januar, 1897.

Er stærkt nerveberoligende — Sindet og nerverne vinder sundhed og styrke ved, at man gør brug af viljen. Viljekraften vil i mange tilfælde vise sig at være et kraftigt nerveberoligende middel. — *Vidnesbyrd for menigheden* 1:387 (1863).

Satan bruger viljen — Når Satan får lov til at forme viljen, så bruger han den for at opnå det han vil. Han fremkalder de onde tilbøjeligheder, vækker ugudelige lidenskaber og ambitioner. Han siger, "Al denne magt, disse æresbeviser og rigdomme og syndige fornøjelser vil jeg give dig"; men hans (687) betingelser er at retskaffenheden bliver overgivet til ham og samvittigheden sløvet. Sådan nedværdiger han de menneskelige evner og bringer dem under syndens fangenskab. — *The Review and Herald*, 25. august, 1896. (HC 153.)

Fristelser slider viljekraften til det yderste — Det er vores forret som Guds børn at holde fast ved bekendelsen uden at vanke. Til tider synes det som om fristelsens mesterlige magt slider vores viljesstyrke til det yderste, og at udøve tro synes fuldstændig at være imod alle følelsers og fornuftens beviser; men vores vilje må blive holdt på Guds side. Vi må tro at der i Jesus Kristus er evig styrke og effektivitet. . . Time for time må vi triumferende holde vores positioner i Gud, stærk i hans styrke. — *Brev* 42, 1890. (HC 124.)

Opdragelse af børn er ikke som at oplære umælende dyr — Børns opdragelse i hjemmet eller i skolen bør ikke ligne oplæringen af umælende dyr; for børn har en forstandig vilje, der bør oplæres til at beherske alle deres kræfter. Umælende dyr må dresseres; for de har ikke fornuft og intelligens. Men det menneskelige sind må oplæres til selvbeherskelse. Det må uddannes til at herske over det menneskelige væsen, medens dyrene styres af en herre og oplæres til at underordne sig ham. En herre er sind, skøn og vilje for sit dyr. — *Vidnesbyrd for menigheden* 3:132 (1872).

Viljen skal retledes, ikke brydes — Børn, der opdrages på denne måde, vil altid stå tilbage, hvad moralsk energi og individuel ansvarsfølelse angår. De er ikke blevet oplært til at handle efter fornuft og princip; deres vilje har været behersket af en anden og sindet har ikke været sat i virksomhed, således at det kunne udvides og styrkes ved øvelse. (688) De er ikke blevet vejledt og disciplineret med henblik på deres særegne natur og åndsevner, ikke oplært til at gøre brug af deres bedste kræfter, når det kræves.

Lærere bør ikke standse her, men bør særlig søge at udvikle de svagere evner, for at alle kræfterne må komme til anvendelse og ledes fremad fra den ene styrkegrad til den anden, således at sindet kan opnå en forholdsmæssig ligelig udvikling. — *Vidnesbyrd for menigheden* 3:132 (1872).

Bevar al viljesstyrken — Arbejdet med at bryde viljen er imod Kristi principper. Barnets vilje skal blive dirigeret og vejledt. Bevar al viljesstyrken, for mennesket har brug for det hele; men vis den i den rigtige retning. Behandl den klogt og ømt, som en hellig skat. Lad være med at hamre den i stykker; men ved forskrift og et sandt eksempel skal du danne og forme den indtil barnet kommer til de år hvor det kan bære ansvar. — *Råd til forældre, lærere og studerende*, 116 (1913).

En lærer skal ikke være diktatorisk — Dem som er selviske, vrantne, diktatoriske, grove og rå, som ikke omhyggeligt lægger mærke til andres følelser, burde aldrig sættes i gang som lærere. De vil have en ulykkelig påvirkning på deres elever, forme dem efter deres egen karakter og således forevige ondt. Personer af den karakter vil anstrenge sig for at bryde en drengs vilje, hvis han er uregerlig; men Kristus har ikke berettiget en sådan måde at behandle fejlende. Gennem himmelsk visdom gennem hjertets ydmyghed og beskedenhed, kan læreren være i stand til at vise viljen vej, og lede den til lydighedens vej; men lad ingen tro at de studerendes hengivenhed opnås ved trussel. Vi må arbejde som Kristus har arbejdet. — *Vidnesbyrd om sabbatsskolearbejdet*, 80, 81 (1900). (*Råd om sabbatsskolearbejdet*, 174, 175.)

Den delte vilje er en snare — Enhver ung person skal øve sig i at tage beslutninger. At have en delt sindstilstand er en snare, og kommer til at være mange unge menneskers ruin. Vær fast, ellers kommer dit hus, eller din karakter, til at være bygget på en sandgrund. Der er nogen som desværre (689) altid er på den forkerte side, hvor Gud vil have at de skal være trofaste mænd som kan se forskel på godt og ondt. — *MS* 121, 1898.

To ting i karakteren — Karakterstyrke består af to ting: viljekraft og evne til selvbeherskelse. Mange unge forveksler en stærk, ubehersket lidenskab med karakterstyrke; men sandheden er, at den, der beherskes af sine lidenskaber, er et svagt menneske. Mandens sande storhed og adel måles ved styrken af de følelser, han betvinger, ikke ved styrken af de følelser, der betvinger ham. Den stærkeste mand er den, som, skønt han er følsom over for krænkelser, dog holder lidenskaben i tøjler og tilgiver sine fjender. Sådanne mænd er virkelige helte. — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:656 (1881).

Viljen forenet med guddommelig styrke — I kan blive folk med ansvar og indflydelse, hvis I med jeres egen vilje, forenet med guddommelig styrke, alvorligt går ind i arbejdet. Brug de åndelige kræfter og forsøm under ingen omstændigheder de fysiske. Lad ingen forstandsmæssig dovenskab lukke stien til større kundskab. Lær at bruge det eftersom I studerer, så jeres sind kan udvides, styrkes og udvikles. Tro aldrig at I har lært nok og at I nu kan slappe af. Det dannede sind er menneskers målestok. Jeres uddannelse bør fortsætte igennem jeres livstid; hver dag bør I lære og gøre praktisk brug af den kundskab I har fået. — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:561 (1881).

Viljens rette øvelse forhindrer sygdom — Jeg er blevet vist at mange som er tilsyneladende svage og beklager sig altid, er ikke så dårlige som de bilder sig. Nogle af disse har en kraftfuld vilje, der ville, hvis den brugt i den rigtige retning, være et stærkt middel til at styre indbildningen og således modvirke sygdom. Men det er for ofte tilfældet at viljen bruges i en forkert retning og hårdnakket afviser at give en (690) årsag. Den vilje har afgjort sagen; invalider er de og opmærksomhed for invalider vil de altså have, uanset andres bedømmelse. — *Vidnesbyrd for menigheden* 2:524 (1870).

En faktor når vi har med sygdom at gøre — Viljekraften skattes ikke, som den bør, viljen må holdes vågen og ledes på rette måde, så vil den virke styrkende på hele menneskets væsen og organisme og vil på en vidunderlig måde bidrage til sundhedens vedligeholdelse. Den er også en magt, som har betydning ved behandlingen af sygdom. Ledet i den rigtige retning ville den kunne kontrollere indbildningen og være et mægtigt middel til at modstå og overvinde både sjælelig og legemlig sygdom.

Hvis de syge ved at gøre brug af viljekraften vil stille sig selv i det rigtige forhold til livet, så kan de gøre meget til at bistå lægen i arbejdet for deres helbredelse. Der er tusinder af mennesker, som kan genvinde sundheden, hvis de blot vil. Herren ønsker ikke, at de skal være syge; Han vil, at de skal være sunde og lykkelige, og de bør sætte sig for, at de vil genvinde sundheden.

Ofte kan patienter bekæmpe sygdom ved blot at nægte at give efter for et ildebefindende og ikke hengive sig til uvirksomhed. De bør hæve sig op over deres smerter og utilpashed og tage fat på en eller anden beskæftigelse, som passer til deres kræfter. Ved sådant arbejde og ved en rigelig anvendelse af frisk luft og sollys kunne patienter genvinde sundhed og styrke. — *I den store Læges fodspor*, 250 (1905).

Forbedret Sundhed er lovet — Onde vaner og skikke bringer alle mulige sygdomme over menneskene. Lad uddannelse overbevise forstanden om syndigheden af at misbruge og nedværdige de kræfter som Gud har givet. Lad sindet blive intelligent og lad viljen blive lagt på Guds side, så kommer der til at være en vidunderlig fremgang i det fysiske helbred.

Men dette kan aldrig ske bare i menneskelig styrke. For at kunne, ved hjælp af ihærdige anstrengelser igennem Kristi nåde, forsage alle dårlige vaner og tilknytninger og overholde mådehold i alle ting, skal der være en vedvarende overbevisning om at omvendelse fra fortiden, så vel som tilgivelse skal søges af Gud igennem det Kristi (691) forsonende offer. Disse ting skal blive en daglig erfaring; der skal være streng påpasselighed og utrættelig bøn til Jesus om at tage enhver tanke til fange under ham; hans fornyende kraft skal blive givet til sjælen, så vi som ansvarlige væsener kan give vores kroppe til Gud som et levende, helligt og Gud velbehageligt offer, dette er jeres åndelige gudsyndyrkelse. — *Medical Missionary*, november - december, 1892. (*Råd om sundhed*, 504, 504.)

Stoffer og viljen — Der er nogle som bruger stoffer, og ved deres misbrug opmuntrer de forkerte vaner som opnår en kontrollerende magt over viljen, tankerne og hele mennesket. — *Brev* 14, 1885.

Lær viljens magt — Viljens magt og vigtigheden af selvbeherskelse, både til at bevare og til at genvinde sundheden, de hæmmende og endog nedbrydende virkninger af vrede, misfornøjelse, selviskhed eller urenhed, og på den anden side den vidunderlige livgivende magt, der findes i venlighed, uselviskhed og taknemmelighed, burde også fremhæves. — *Uddannelse*, 199 (1903).

Helligånden tager ikke viljens plads — Guds Helligånd vil ikke gøre vores del, hverken i at ville eller i at gøre. Dette er menneskets arbejde hvori han skal samarbejde med de guddommelige kræfter. Så snart vi bøjer vores vilje til at harmonisere med Guds vilje, står Kristi nåde klar til at samarbejde med den menneskelige agent, men den vil ikke være vores stedfortræder i at gøre vores arbejde for os uafhængigt af vores beslutninger og selvstændige handlen. Derfor er det ikke mængden af lys, og beviser på beviser som kommer til at omvende sjælen, det er mennesket selv som skal acceptere lyset, hvilket vækker viljen, det er at indse og anerkende at det han ved er

retfærdighed og sandhed og således samarbejde med de himmelske tjenester som Gud har sat til at hjælpe med frelsen af sjælene. — *Brev 135*, 1898.

(692) **Kun sikker i forbindelse med det himmelske** — Menneskets vilje er kun sikker når den er forbundet med Guds vilje. — *Brev 22*, 1896. (HC 104.)

Menneskelig vilje skal blandes med den guddommelige vilje — I denne strid mellem retfærdighed og uretfærdighed, kan vi kun være succesfulde ved guddommelig hjælp. Vores begrænsede vilje må blive bragt ind under den Uendeliges vilje; den menneskelige vilje må blive blandet med den guddommelige. Denne vilje bringer Helligånden til vores hjælp, og enhver sejr vil bringe oprettelsen af Guds købte ejendom og gendannelsen af hans billede i sjælen et skridt nærmere. — *The Review and Herald*, 25. august, 1896. (HC 153.)

Omvendelse skaber ingen nye evner — Guds ånd skaber ingen nye evner i det omvendte menneske, men skaber en stor forandring i benyttelsen og brugen af de allerede bestående evner. Når sind, hjerte og sjæl er forandret, bliver mennesket ikke givet en ny samvittighed, men hans vilje bliver underlagt en fornyet samvittighed, en samvittighed hvis sovende sanser er vækket ved Helligåndens arbejde. — *Brev 44*, 1899. (HC 104.)

Satan kontrollerer viljen når den ikke er underlagt Guds kontrol — Kristus har sagt: ”Jeg er kommet, ikke for at gøre min egen vilje, men Hans som sendte mig” (Johannes 6:38). Hans vilje blev aktivt sat ind i tjenesten for at frelse sjæle. Hans menneskelige vilje blev næret af den guddommelige. Hans tjenere i dag ville gøre vel i at spørge sig selv, ”Hvad slags vilje kultiverer jeg personligt? Har jeg bare tilfredsstillet mine egne lyster og bekræftet mig selv i selvished og stædighed?” Hvis vi gør dette, er vi i stor fare, for Satan kontrollerer altid den vilje der ikke er underlagt Helligåndens kontrol. Når vi lægger vores vilje sådan at den harmoniserer med Guds vilje, vil den hellige lydighed som blev vist i Jesu liv, blive åbenbaret i vores liv. — *MS 48*, 1899. (HC 107.)

(693) **Viljen styres af en ren samvittighed** — Indre fred og en samvittighed uden vrede mod Gud vil fremskynde og styrke intellektet ligesom dug drypper på sarte planter. Således er viljen korrekt rettet og styret og er mere bestemt og dog befriet fra trods. — *Vidnesbyrd for menigheden 2:327* (1869).

Viljen afgør liv eller død — Evigheden alene kan åbenbare det herlige mål, som det menneske, hvori Guds billede genoprettes, kan nå frem til. For at kunne opnå dette høje ideal må vi give slip på de ting, der får sjælen til at støde an. Det er gennem viljen, synden holder os fast. En overgivelse af viljen sammenlignes med at rive øjet ud eller hugge hånden af. For os kan det ofte synes, som om en overgivelse af viljen til Gud er ensbetydende med at samtykke i at vandre gennem livet som en lemlæstet eller en krøbling. . .

Gud er livets kilde, og kun ved at have samfund med ham kan vi have livet. . . . Dersom du holder fast ved selvet og nægter at overgive jeres vilje til Gud, vælger I døden. . . .

Overgivelse til Gud vil kræve et offer, men det er en opofrelse af det lavere for at opnå noget højere, en opgivelse af det jordiske for at opnå det åndelige, af det forkrænkelige for at vinde det uforkrænkelige. Det er ikke Guds hensigt, at vor vilje skal tilintetgøres, for det er kun ved brug af viljen, at vi kan udføre, hvad han ønsker af os. Vor vilje skal gives til Ham, for at vi kan få den igen rensat og forædlet og i sit væsen således knyttet til den guddommelige, at han gennem os kan udøse strømme af Sin kærlighed og sin kraft. — *Med mesteren på bjerget*, 65-67 (1896).

At forstå viljens sande kraft (råd til en usikker ung mand) — Du vil være i stadig fare, indtil du forstår viljens sande magt. Du kan tro og love alt muligt, men dine løfter og din tro er til ingen nytte, før du lægger din vilje til din tro og dine handlinger. Hvis du kæmper troens kamp med al din viljekraft, vil du sejre. Du kan ikke forlade dig på dine følelser, dine indtryk og dine stemninger, thi de er ikke til at stole på, især med de forventede ideer, du har; og kundskaben om dine forfejlede og

brudte løfter svækker din tillid til dig selv og andres tro på dig. — *Vidnesbyrd for menigheden* 5:513 (1889).

(694) **Du kan kontrollere viljen** — Du må vinde din tillid til Gud og dine brødre tilbage. Du må bøje din vilje under Jesu Kristi vilje og når du gør dette vil Gud øjeblikkelig gribe ind og virke i dig at ville og virke til hans velbehag. Din hele natur vil da blive bragt ind under Kristi Ånds kontrol; og selv dine tanker vil blive Ham underdanige.

Du kan ikke beherske dine impulser og følelser, som du skulle ønske, men du kan kontrollere viljen og du kan gøre en fuldstændig forandring i dit liv. Ved at overgive din vilje til Kristus, vil dit liv blive skjult med Kristus i Gud og forbundet med den magt, som er over alle fyrstendømmer og magter. Du vil få styrke fra Gud som vil knytte dig fast til sin styrke; og et nyt lys, ja en levende tros lys vil det blive muligt for dig at opnå. Men din vilje må samarbejde med Guds vilje. — *Vidnesbyrd for menigheden* 5:513, 514 (1889).

Forbindelsen der binder til guddommelig energi — Vi arbejder sammen med Gud. Det har Herren selv i visdom tilrettelagt sådan. Samarbejdet af den menneskelige vilje og stræben med guddommelig energi, er den forbindelse som binder mennesker sammen med hinanden og med Gud. Apostlen siger, ”Guds medarbejdere er vi; Guds ager, Guds bygning er I” (1 Kor. 3,9). Mennesket skal arbejde med de evner Gud har givet ham. ”Arbejd på jeres frelse med frygt og bæven,” siger han. ”Thi Gud er den som virker i jer både at ville og at virke, for at Hans gode vilje kan ske” (Fil.2,12.13). — *MS* 113, 1898.

Når viljen bliver lagt på Guds side, tager Helligånden den vilje og gør den til et med den guddommelige vilje. — *Brev* 44, 1899.

Sektion 15 — Falske terapystemer

Kapitel 77 — Falsk videnskab

(697) [Se Kapitel 3, ”Psykologiens farer.”]

Guds arbejde og videnskab — Menneskenes viden om både materielle og åndelige emner er begrænset og ufuldkommen; derfor er mange ude af stand til at få deres videnskabelige opfattelse til at stemme overens med Bibelens udtalelser. Mange anerkender teorier og forestillinger som videnskabelige kendsgerninger, og de tror, at Guds ord skal prøves efter ”den erkendelse, der med urette kaldes således”. (1. Tim. 6,20.) Skaberen og hans værk overgår deres fatteevne, og fordi de ikke kan forklare Bibelens beretninger ved hjælp af naturlovene, betragter de dem som upålidelige. De, som betvivler pålideligheden af beretningerne i Det nye og Det gamle testamente, går ofte et skridt videre og begynder at tvivle om Guds eksistens og tillægger naturen uendelig magt. Når de har givet slip på deres anker, vil de ikke kunne undgå at lide skibbrud på vantroens klippeskær. — *Den store strid*, 461 (1911).

Brug for mere end verdslig videnskab — Lad os gå til Guds Ord for at få vejledning. Lad os søge efter et ”Så siger Herren”. Vi har haft nok af menneskelige metoder. Den som har oplært sit sind bare i verdslig videnskab, kan ikke forstå det som hører Gud til; men når det samme sind bliver omvendt og (698) helliget, vil det kunne se den guddommelige kraft i Ordet. Kun det sind og det hjerte som er rensset ved Åndens helliggørelse, kan fatte himmelske ting. — *Evangeliets tjenere*, 231 (1915).

Satan bruger sindets videnskab — Jeg har fået vist at vi må beskyttes på hver side og udholdende modstå Satans list og indtrængen. Han har forvandlet sig selv til en lysets engel og bedrager tusinde og tager dem til fange. De fordele han tager af videnskaben om menneskesindet er kolossal. Her

lister han sig ubemærket ind, ligesom en slange, for at fordærve Guds værk. Kristi mirakler og gerninger vil han få til at se ud som et resultat af menneskelig dygtighed og kraft.

Hvis han skulle gøre et åbent og frækt angreb på kristendommen, vil det bringe den kristne i sorg og pine for fødderne af sin Forløser og hans stærke og mægtige Befrier vil jage den frække modstander på flugt. Han forvandler derfor sig selv til en lysets engel og arbejder på sindet for at lokke os fra den eneste sikre og rigtige sti. Frenologiens, psykologiens og hypnosens videnskab [Se note i kapitel 3] er den kanal hvor igennem han kan komme mere direkte til denne slægt og arbejder med den kraft, der ligner anstrengelserne ved prøvetidens afslutning. — *Vidnesbyrd for menigheden* 1:290 (1862).

Satan kender godt sindets egenskaber — I tusinde år har Satan eksperimenteret med menneskesindets egenskaber, og han har lært det godt at kende. Ved sine hårfine metoder i disse sidste dage, kæder han menneskesindet sammen med sit eget, gennemsyrrer det med hans tanker; og han gør sit arbejde på en så bedragerisk måde, at dem som accepterer hans vejledning ikke er klar over at de ledes af ham ved hans vilje. Den store bedrager håber derved at forvirre mænds og kvinders sind (699) at ingen andre end hans stemme vil blive hørt.—*Brev* 244, 1907. (.)

Der fremlægges nye teorier — Det sandhedens budskab, som Gud vil skal forkyndes for jordens beboere på denne tid, er ikke det samme som det, Verdens lærde vil meddele menneskene; thi disse mænd kommer ofte ad forskningens vej til fejlagtige slutninger og i sit studium af de mange forskellige forfattere bliver de begejstrede for teorier, som er af satanisk oprindelse. Satan kommer til menneskene i en lysets engels skikkelse og fører dem ind i studiet af emner, som synes meget interessante og forbundet med videnskabelige problemer. I sine efterforskninger angående disse emner kommer de vildledende slutninger og til at støtte forføreriske ånder, som har til opgave at forme nye teorier, der fører menneskene bort fra sandheden. — *Vidnesbyrd for menigheden* 9:67, 68 (1909).

Det som modsiger Guds ord er gætteværk — Med et kendskab til Gud og hans ord, får vi den urokkelige tro på Den hellige Skrifs guddomskraft. Bibelen prøves ikke med menneskets forståelse af videnskaben. Disse ideer prøves med den ufejlbare målestok. Vi ved, at Guds ord er sandhed og at sandheden ikke kan være i modstrid med sig selv. — *Vidnesbyrd for menigheden* 8:325 (1904).

Sandheden efterlignes — Der er kun to partier. Satan arbejder med hans krogede, bedragende kraft, og ved stærke vildfarelser opfanger han alle der ikke underkaster sig sandheden, som har vendt deres ører fra sandheden og har vendt dem til fablerne. Satan selv underkaster sig ikke sandheden, han er syndens gåde. Gennem hans list giver han sine sjæls-destruerende vildfarelser et udseende af sandhed. Heri bedrager han deres magt.

Det er fordi de er en efterligning af den sandhed som spiritisme og teosofi og de lignede bedrag der vinder en sådan kraft over menneskers sind. Heri er Satans (700) mesterlige værk. Han lader som om han er menneskernes frelser, menneskeslægtens velgører, og således lokker han lettere sine ofre til ødelæggelse. — SpT Serie A, nr. 9, 24. sept., 1897. (*Vidnesbyrd til prædikanter og evangeliearbejdere*, 365.)

Satans forheksende kraft — De hedenske tiders troldmænd har deres modbillede i spiritismens medier, de clairvoyante og nutidens spåmænd og spåkoner. Den hemmelighedsfulde røst, som talte i Endor og i Efesus, vildleder stadig menneskenes børn. Hvis sløret kunne drages fra vore øjne, ville vi komme til at se onde engle anvende al deres kunst for at bedrage og ødelægge. Hvor som helst der udøves en magt for at få mennesker til at glemme Gud, dér øver Satan sin trolddomsmagt. Hvor mennesker giver efter for hans påvirkning, forvirres tankerne og sjælen besmittes, før de selv er klare over det. Guds folk i dag burde lytte til apostlens formaning til menigheden i Efesus: "Vær ikke meddelagtige i mørkets gerninger, men bring dem hellere for dagen." Ef. 5,11. — *Mesterens efterfølgere*, 155 (1911).

Vover sig ud på Satans grund — Vi må holde os tæt til Guds ord. Vi behøver dens advarsel og opmuntring, dens trusler og løfter. Vi behøver det fuldkomne eksempel der kun gives i vor Frelasers liv og karakter. Guds engle vil beskytte sit folk så længe de vandrer på pligtens sti; men der er ingen forsikring for deres beskyttelse, som vover sig ind på Satans grund med fuld overlæg.

En agent fra den store bedrager vil ikke sige og gøre noget for at vinde dette formål. Det har lidt at sige som han kalder sig selv for en spiritualist, en ”elektrisk læge,” eller en ”magnetisk helbreder.” Ved besnærende fremstillinger vinder han den uforsigtiges tillid. Han foregiver at læse livshistorien og forstå alle deres vanskeligheder og lidelser som tyer til ham.

Idet han forklæder sig selv som en lysets engel, medens (701) den sorte faldgrube er i hans hjerte, udviser han stor interesse for kvinder der søger hans råd. Han fortæller dem at alle deres vanskeligheder skyldes et ulykkeligt ægteskab. Dette kan være alt for sandt, men disse råd forbedrer ikke deres situation. Han fortæller dem at de har brug for kærlighed og sympati. Giver sig ud for have stor interesse for deres velbefindende, han kaster et garn over sine intetanende ofre, fortryller dem ligesom slangen fortryller den skælvende fugl. Snart er de fuldstændig i hans magt, og synd, unåde og fordærv er det forfærdelige efterspil. — *Kristen mådehold og bibelhygiene*, 116, 1890.

Sindets ”skjulte kræfter” — Lederne inden for næsten alle afskygninger af spiritismen påstår, at de besidder evnen til at helbrede. De siger, at denne evne skyldes elektricitet, magnetisme, såkaldte sympatiske midler eller skjulte kræfter i menneskesindet. Selv i vor kristne tidsalder er der ikke så få, der opsøger disse mennesker i stedet for at stole på den levende Guds kraft og veluddannede lægers dygtighed.

Den moder, som våger ved sit barns sygeleje, siger: "Jeg kan ikke gøre mere. Er der ingen læge, der kan helbrede mit barn?" Så hører hun om en person, som kan helbrede ved hjælp af clairvoyance eller magnetisme, og nu betror hun sin skat til denne og lægger derved lige så bogstaveligt barnet i Satans hænder, som om han selv havde stået ved siden af hende. I mange tilfælde står barnet resten af livet under en satanisk magts kontrol, som det synes umuligt at frigøre det fra. — *Profeter og konger*, 211 (1917). (Se *Vidnesbyrd for menigheden* 5:193; *Evangelisering*, 609.)

Satans elektriske strømme — Disse sataniske agenter hævder at kurere sygdom. De tillægger deres kraft til elektricitet, magnetisme, eller såkaldte "sympatiske remedier", medens de i virkeligheden blot er kanaler for Satans elektriske strømme. Ved disse midler kaster han sin fortryllelse over menneskesjælens kroppe. - *The Signs of the Times*, 24. marts, 1887.

(*Evangelisering*, 609.)

Følge Guds vilje, modsat selv at vinde livet — De, der hengiver sig til Satans trolddom, (702) kan måske prale af, at det bringer dem stor fordel; men beviser dette, at deres handlemåde er klog eller tryk? Antag, at livet forlænges, eller sæt, at der opnås timelig vinding; vil det i længden betale sig at sætte sig ud over Guds vilje? Al sådan tilsyneladende vinding vil til sidst vise sig at være et uopretteligt tab. Vi kan ikke ustraffet nedbryde en eneste skranke, som Gud har rejst for at beskytte sit folk mod Satans magt. — *Vidnesbyrd for menigheden* 5:199 (1882).

Nysgerrigheden på lur — Side om side med at evangeliet prædikes, er der kræfter i arbejde, som blot er medier for løgnagtige ånder. Mange mennesker giver sig af med dem af ren og skær nysgerrighed, men når de ser beviser på handlinger af mere end menneskelig kraft, lader de sig lokke videre og videre, indtil de beherskes af en vilje, der er stærkere end deres egen. De kan ikke undslippe fra dens mystiske kraft.

Sjælens forsvarsværker bliver brudt ned. Den har ingen skanser imod synden. Når man én gang har forkastet at lade sig beherske af Guds ord og hans Ånd, aner ingen, til hvilke dybder af nedværdigelse han kan synke ned. — *Den store mester*, 167 (1898).

Videnskab og åbenbaring — Den videnskabelige forskning er blevet en forbandelse for mange. Gud har tilladt, at en strøm af lys udgydes over verden ved opdagelser inden for videnskab og kunst; men selv de bedste hjerner vil, hvis de i deres forsikring ikke ledes af Guds ord, fare vild i

deres forsøg på at undersøge forholdet mellem videnskab og åbenbaring. — *Den store strid*, 461 (1911).

Kristus kunne have åbnet videnskabens dør — En prædikant har en gang sagt at han kunne tænke sig at Kristus havde ladet noget være kendt i videnskaben. Hvad kunne denne prædikant have tænkt på? Videnskab! Kristus kunne have åbnet dør efter dør i videnskab. Han kunne have åbenbaret videnskabens rigdomme for mennesker, som de kunne have fæstnet sig ved i nutiden. Men vidende om at denne kundskab kunne være brugt til uhelligt formål, åbnede Han ikke døren. — *MS 105*, 1901. (.)

(703) **Mørke trængselstider kommer over enhver, som en del af hans uddannelse** — Denne nat ombord på båden var en skole for disciplene, hvor de fik deres uddannelse for det store arbejde som skulle gøres senere. De mørke trængselstimer skal komme over enhver, som en del af hans uddannelse til et højere arbejde, for mere helligede og indviede anstrengelser. Stormen blev ikke sendt over disciplene for at de skulle gå under, men for at forsøge og prøve dem hver især. . . . Tidspunktet for vor uddannelse vil hurtigt være over os. Vi har ingen tid at miste, når vi går gennem tvivlens og usikkerhedens tåger. . . . Vi må stå tæt ved Jesu side. Lad ingen . . . miste en hård lektie eller velsignelsen af en hård optugtelse. — *Brev 13*, 1892. (*HC 56*.)

Kapitel 78 — Sind styrer sind

(704) [Se kapitel 79, "Hypnose og dets farer."]

Agenter som kan tage menneskesind til fange — Fordærvelse af enhver art i lighed med dem, der fandtes blandt menneskene før syndfloden, vil blive indført for at tage sindene til fange. Ophøjelsen af naturen som Gud, menneskeviljens ubegrænsede frihed og de gudløses råd, bruger Satan som sine redskaber til at nå bestemte hensigter. Han vil benytte det ene sinds magt over det andet for at gennemføre sine intentioner. Det sørgeligste ved det hele er, at mennesker under hans forførende indflydelse vil have guds frygts skin uden at have en virkelig forbindelse med Gud. I lighed med Adam og Eva, som spiste af frugten på træet til kundskab om godt og ondt, er der også nu mange, som spiser vildfarelsens bedrageriske småbidder. — *Vidnesbyrd for menigheden* 8:293, 294 (1904).

En farlig videnskab — Jeg har talt udtrykkeligt om farerne ved den videnskab som siger at en person skal overgive sit sind til en andens kontrol. Denne videnskab er Djævelens egen. — *Brev 130* 1/2, 1901.

Mental indflydelse i behandling af syge — Ved behandling af de syge bør betydningen af sjælelig påvirkning ikke (705) overses. Brugt på rette måde, er denne indbydelse en af de kraftigste midler til at bekæmpe sygdom.

Der gives imidlertid en vis form af sjælelig påvirkning, som er et af de virksomste til det onde. Igennem denne såkaldte "videnskab" stilles den enes sind under den andens kontrol, således at den svages personlighed går op i den i åndelig henseende stærkes; den ene udfører den andens vilje. På denne måde påstår man, at tankeretningen kan forandres, at livgivende indflydelser kan meddeles, og de syge sættes i stand til at modstå og overvinde sygdom.

Denne helbredelsesmetode er blevet anvendt af personer, som har været uvidende om dens sande natur og indflydelse, og som har troet, at den gavnede de syge. Men den såkaldte videnskab hviler på falske grundsætninger; den er fremmed for Kristi Ånd og natur; den leder ikke menneskerne til ham, som er liv og frelse. Den, som drager andres sind til sig selv, leder dem til at skille sig fra den sande kilde til styrke.

Det er ikke Guds hensigt, at noget menneske skal stille sit sind eller sin vilje under en andens kontrol og således blive et viljeløst redskab i vedkommendes hånd. Ingen må lade sin personlighed

gå op i en andens. Han må ikke betragte noget menneske som kilden til helbredelse. Han må føle sig afhængig af Gud. Hævden af Gud givne menneskeværd må han lade sig beherske af Gud alene og ikke af noget menneske.

Gud ønsker at bringe mennesket i direkte forhold til sig. I alle sine handlinger med menneskene anerkender han deres personlige ansvar. Han søger at lede dem til at forstå deres personlige afhængighed og at vise dem nødvendigheden af Guds personlige ledelse. Han ønsker at bringe det menneskelige i forening med det guddommelige, for at menneskerne kan blive forvandlede efter det guddommelige billede. Satan arbejder på at forstyrre denne Guds hensigt; han søger at få mennesker til at forlade sig på mennesker. Når sindet ledes bort fra Gud, så kan fristeren få det ind under sit herredømme. Han kan beherske mennesket. — *I den store Læges fodspor*, 241-246 (1905).
(706) Timelig hjælp, men sindet er skadet for altid — Ingen enkeltperson bør have lov til at kontrollere en anden persons sind, tro at han derved får stor gavn deraf. En helbredelseskur for sindet er en af de farlige bedrag som kan udøves på mennesker. Der kan mærkes en timelig hjælp, men bliver sindet kontrolleret sådan, bliver det aldrig atter så stærkt og pålideligt. Vi kan være lige så svage som kvinden der berørte kvasten af Kristi kappe; men hvis vi bruger vore Gudsgivne anledninger til at komme til Ham i tro, vil han reagere lige så hurtigt som Han gjorde ved troens berøring.

Det er ikke Guds plan for noget menneskevæsen at lægge sit sind over i et andet menneskes. Den opstande Kristus, som nu sidder ned på tronen ved Faderens højre hånd, er den Mægtige helbreder. Se på Ham efter den helbredende kraft. Igennem Ham alene kan syndige mennesker komme til Gud præcis som de er. De kan aldrig komme igennem et andet menneskes sind. Menneskeagenten kan aldrig sætte sig imellem de himmelske agenter, og dem som lider. — *MS 105*, 1901. (.)

Se fra det menneskelige til det guddommelige — Vi kan tage os bedre ting for, end at give os af med at arbejde for, at det ene menneske skal komme til at herske over det andet. Lægen bør opdrage folket til at se bort fra mennesker og hen til Gud. I stedet for at lære de syge at vente at finde sjælelig og legemlig helbredelse hos mennesker, bør han lede dem hen til Ham, som formår at frelse til det yderste alle dem, der kommer til Ham. Han, som skabte menneskenes sind, ved, hvad sindet behøver. Gud alene er den, som kan helbrede. De, hvis sind og legeme er blevet sygelige, må se Kristus som Den, der helbreder. "Thi jeg lever," siger Han, "og I skal leve." (Joh 14,19)

Dette er det liv, som vi skal fremholde for de syge, sigende til dem, at hvis de har tro på Kristus som genopretteren, hvis de arbejder i forening med ham og adlyder sundhedslovene og stræber efter at fuldkomme hellighed i hans frygt, så vil han give dem sit liv. Når vi fremholder Kristus for dem på denne (707) måde, meddeler vi dem en kraft og en styrke, som har værdi; thi den kommer fra det høje. Dette er sand helbredelse for legeme og sjæl. — *I den store Læges fodspor*, 245 (1905).

Styrke og standhaftighed i modsætning til et herskersind — Opdragelsen af et menneske, der har nået den alder, hvor det kan bruge sin forstand, bør være forskellig fra opdragelsen af et umælende dyr. Dyret oplæres kun gennem underkastelse over for dets herre. For dyret er dets herre både forstand, dømmekraft og vilje. Denne fremgangsmåde, der somme tider også anvendes ved opdragelsen af børn, gør dem ikke til meget andet end automater. Tankegangen, viljen og samvittigheden er underlagt en andens myndighed.

Det er ikke Guds hensigt, at nogen sjæl skal beherskes på denne måde. De, som svækker eller ødelægger det individuelle, påtager sig et ansvar, der kun kan få dårlige følger. Mens børnene endnu står under andres myndighed, kan de virke som veloplærte soldater; men når de ikke mere er under kontrol, vil det vise sig, at karakteren mangler kraft og standhaftighed. Da den unge aldrig har lært at bestemme over sig selv, vil han ikke anerkende nogen tvang ud over den, der er blevet krævet af hans forældre eller lærer. Når denne forsvinder, aner han ikke, hvordan han skal benytte sin frihed, og henfalder ofte til en eftergivenhed, der kan blive skæbnesvanger for ham. — *Uddannelse*, 288 (1903).

Samvittighed og individualitet må ikke hæmmes — Når det gælder samvittighedsspørgsmål, må sjælen ikke hindres af noget. Ingen skal føre opsyn med andres tanker eller dømme andre eller foreskrive dem, hvad der er deres pligt. Gud giver enhver frihed til at tænke og til at følge sin egen overbevisning. Hver af os skal aflægge regnskab for sig selv over for Gud. Ingen har ret til at lade sin egen personlighed gå op i en højere enhed med et andet menneskes. I alle spørgsmål af afgørende betydning skal enhver blot være fuldt forvisset i sit eget sind. (Rom. 14,12. 5.) I Kristi rige findes der ingen hovmodig undertrykkelse, ingen påtvungen livsform. Himmels engle kommer ikke til jorden, for at herske og (708) kræve hyldest, men som nådens sendebud for at samvirke med mennesker for at højne menneskeslægten. — *Den store mester*, 374 (1898).

Menneskenes sind skal ikke hæmmes, tøjles og drives af menneskers hænder.—*MS 43*, 1895.

Individualiteten skal praktiseres. — Gud lader enhver person udøve sin individualitet. Intet menneskes sind må underlægges et andet menneskes sind. Efterligner vi et andet menneskes sind — endog en person, som efter menneskelig dømmekraft kan betragtes som næsten fuldkommen i karakter — vil det være det samme som at stole på et ufuldkommet, og mangelfuldt menneske, som ikke kan give en tøddel fuldkommenhed til noget andet menneske. — *Brev 20*, 1902. (*HC 108*.)

Enighed uden at underlægge sig identitet — Nu skal vi forene os. . . . men lad os huske på at kristen enhed ikke betyder at en persons identitet skal underkastes en andens. Det betyder heller ikke at den ene persons tanker skal ledes og styres af andres tanker. Gud har ikke givet noget menneske en sådan magt, som nogen, ved ord og handlinger, forsøger at hævde. Gud forlanger at ethvert menneske skal være fri og kunne følge ordets anvisninger. — *Vidnesbyrd for menigheden* 8:212 (1904).

Alliance med Gud, i modsætning til alliance med mennesker [Se kapitel 29, “Afhængighed og uafhængighed.”] — Du tilhører Gud, sjæl, legeme og ånd. Dit sind tilhører Gud, og dine talenter tilhører også Ham. Ingen har ret til at kontrollere over andres sind og dømme for andre, foreskrive hans pligt. Der er visse rettigheder som tilhører enhver enkelt i at gøre Guds gerning. Intet menneske har mere frihed til at tage disse rettigheder fra os, end det er at tage livet selv. Gud har givet os frihed til at tænke, og det er vort privilegium at følge pligtens indtryk. Vi er kun mennesker, og et (709) menneske har ikke dømmet over et andet menneskes samvittighed. Enhver af os har en individualitet og identiteten kan ikke overgives til noget andet menneske. Hver især skal vi være Guds håndværkere. — *Brev 92*, 1895.

Prædikanter der leder sine folk til Gud — Det er Gud alene som kan være vejleder for menneskets samvittighed. Sandheden skal forkyndes uanset om der findes opåbning for den eller ej. Guds ord skal forklares for dem som ikke kender sandheden. Dette er Guds prædikanters arbejde. De skal ikke lære mennesker at se på dem, eller søge kontrol over andres samvittighed. ”Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet. Men han skal bede i tro, uden at tvivle; den der tvivler, ligner nemlig en havets bølge, som jages og kastes hid og did af vinden; og et sådant menneske må ikke vente at få noget fra Herren, en tvesindet mand, som han er, ustadig på alle sine veje.” (Jak. 1,5-8). — *Brev 26*, 1907.

Holde kød for vor arm — Vi vil gerne ty til vore medmennesker for at finde medlidenhed og oprejsning hos dem i stedet for at se hen til Jesus. I sin nåde og trofasthed tillader Gud ofte, at de som vi sætter lid til svigter os, så vi kan lære, hvilken dårskab det er at forlade sig på mennesker og holde kød for sin arm. Lad os i ydmyghed og uegennytte stole fast på Gud. — *I den store Læges fodspor*, 494 (1905).

Satan kontrollerer det sind som kontrollerer — Forsvares en videnskabelig kur for sindet, åbnes der op for en dør, som Satan vil gå ind ad og tage sind og hjerte i besiddelse. Satan kontrollerer både det menneskesind som er overgivet til en andens kontrol, og det menneskesind der

kontrollerer. Måtte Gud hjælpe os til at forstå den sande videnskab at bygge på Kristus, vor Frelser og Genløser.—*Brev 130, 1901. (HC 109.)*

(710) **Satan kan ikke røre ved et sind der ikke er overgivet til ham** — De interesser, der er mest vitale for jer hver især, er i jeres egen varetægt. Ingen kan ødelægge dem uden jeres tilladelse. Alle de sataniske legioner kan ikke skade dig medmindre du åbner din sjæl for Satans kunstgreb og pile. Din ruin kan aldrig finde sted, før du vil indvilge i det. Hvis der ikke er forurening i dit eget sind, kan al forureningen omkring dig ikke tilsmudse eller besmitte dig. — *Brev 14, 1885. (HC 94.)*

Satan kan ikke røre sindet eller forstanden, medmindre vi overgiver det til ham.—*MS 17, 1893. (S.D.A. Bibel kommentar 6:1105.)*

Ikke Jesu tro — En accept af den sandhed, der har himmelsk oprindelse, underkaster sindet under Kristus. Så vil sjælens sundhed, som kommer af at modtage og følge op om rene principper, blive åbenbaret i retfærdighedens ord og gerninger. Den tro som fører til dette, er ikke den tro som tror i sindet styrer sindet indtil en person udvirker en andens vilje. Menighedsmedlemmer med tillid til denne videnskab, kan kaldes for sunde i troen, men den er ikke Jesu Kristi tro. De har en tro på det arbejde, som Satan gør. Han bringer gigantiske vildfarelser, og ved mirakler som han bedrager mange med. Dette arbejde vil han gøre mere og mere. En sund menighed er sammensat af sunde medlemmer, mænd og kvinder, som har en personlig erfaring på sand guds frygt. — *Brev 130, 1901.*

Kapitel 79 — Hypnose og dets farer

(711) [Se Kapitel 78, "Sind styrer sind."]

Vær på vagt — I disse dage når skepsis og vantrø så ofte viser sig i en videnskabelig dragt, er det nødvendigt at vi overalt er på vagt. Ved disse midler vildleder vår store modstander tusindvis af mennesker og fører dem i fangenskab i overensstemmelse med sin vilje. Den fordel han skaffer sig ved hjælp af videnskaben, den videnskab som har med menneskesindet at gøre, er vældig. Som en slange kryber han umærkelig ind her for at ødelægge Guds værk.

Når Satan kommer ind på denne måde via videnskaben, er det kløgtig udtænkt. Gennem kanalerne frenologi, psykologi [*Note: Når forfatteren bruger ordet psykologi, bør læseren være opmærksom på betydningen og sammenhængen i 1850'erne op til 1880'erne, der ofte kædes sammen med mesmerisme (hypnose) og frenologi. Se forklaringsnoterne til siderne 720 & 721 i dette kapitel. Se også kapitel 2, "Den kristne og psykologi," og kapitel 3, "Farer i psykologi."*] og mesmerisme har han mere direkte adgang til mennesker af denne generation. Han virker med den magt som skal karakterisere hans anstrengelser nær afslutningen af prøvetiden. Tusindvis af mennesker har fået sit sind forgiftet på denne måde, og er blevet ført ind i vantrø.

Man er klar over at et menneskes sind kan påvirke et andet menneske på en (712) underfuld måde. Satan, som er klar til at gøre mest mulig ud af enhver fordel, lurer sig ind og virker til højre og venstre. De som har hengivet sig til disse videnskaber, roser dem i skyerne på grund af de store og gode resultater, som de påstår er udført ved dem. Men de ved lidt om den kraft til det onde som de passer på. Det er en kraft som fremdeles vil virke med al løgnens magt, under og falske tegn og al uretfærdighedens forførelse. Kære læser, læg mærke til den indflydelse disse videnskaber har, for striden mellem Kristus og Satan er endnu ikke slut. . . .

Forsømmelse af bøn får mennesker til at stole på sin egen styrke, og åbner døren for fristelser. I mange tilfælde bliver forestillingerne fortryllet af videnskabelig forskning, og mennesker føler sig smigret ved bevidstheden om deres egne forstandsevner. Den videnskab som har med behandlingen af menneskesindet at gøre, er blevet lovprist ganske meget. Den er godt til for sig, [Se forklaringsnote til 720 og 721] men Satan vil gøre brug af den, som et mægtigt redskab til at vildlede og ødelægge mennesker. Hans knep bliver modtaget som fra himmelen. Sådan får han en

tilbedelse som passer ham godt. Den verden som man mener har haft så meget nytte af frenologi og magnetisme, har aldrig været så fordærvet som nu. Ved disse videnskaber ødelægges ærbarheden, og grundvolden er lagt til spiritualisme. — *The Signs of the Times*, 6. november, 1884. (*På fast grunn* 2:351-353.)

Kontrol af sindet kommer fra Satan — Teorien angående det ene menneskes sjælelige kontrol over det andet stammer fra Satan, der ville bestalte sig selv som den store mester og sætte menneskelig visdom i stedet for guddommelig visdom. Af alle de vildfarelser, som vinder indgang i kristenheden, er der ingen, der er mere farlig og forførisk, ingen, der så sikkert vil skille menneskerne fra Gud som denne. Hvis den bringes i anvendelse overfor patienter, så vil den, hvor uskyldig den end kan se ud, blive dem til ødelæggelse, ikke til helbredelse. Den åbner en udgangsdør, hvorigennem Satan vil træde ind og tage (713) både dens sind i besiddelse, som kontrolleres af en anden, og dens, som kontrollerer. — *I den store Læges fodspor*, 243 (1905).

Satan hypnotiserede Adam og Eva — Satan fristede den første Adam i eden, og Adam argumenterede med fjenden, og gav ham derigennem fortrin. Satan udøvede sin hypnotiske kraft over Adam og Eva, og denne kraft bestræbte han sig at udøve over for Kristus. Men efter at skriftens ord var citeret, vidste Satan at han ikke havde chance for sejr. — *Brev* 159, 1903. (*S.D.A. Bibel kommentar* 5:1081.)

Leg ikke med hypnose — Mænd og kvinder skal ikke studere videnskaben om hvordan de tager deres omgangsfællers sind til fange. Dette er den videnskab som Satan lærer. Vi skal modstå alt af den slags. Vi skal ikke lege med mesmerisme og hypnose – videnskaben fra ham, der mistede sin første rang og blev kastet ud af de himmelske sale. — *MS* 86, 1905. (.)

Advarsel til en læge der kunne lide hypnose — Jeg er så nedtrykt over din sag at jeg må fortsætte med at skrive til dig, så du i din blindhed kan se at du behøver reform. Jeg er instrueret at du nærer tanker som Gud har forbudt dig at have med at gøre. Jeg vil nævne disse som en slags sindets helbredelse. Du tror at du kan bruge dette sind i dit professionelle arbejde som en læge. I et advarende tonefald blev disse ord sagt: Pas på, pas på hvor du sætter dine fødder og hvor dit sind føres hen. Gud har ikke udpeget dette arbejde til dig. Teorien at sindet kontrollerer sind, stammer fra Satan, og indfører ham selv, som mesterarbejderen, at lægge menneskelig filosofi der hvor der burde være guddommelig filosofi.

Ingen mand eller kvinde bør bruge hans eller hendes vilje til at kontrollere andres sanser eller fornuft, så at personens sind underlægges passivt under hans vilje (714) som udøver kontrollen. Denne videnskab kan virke noget smuk, men det er en videnskab som du under ingen omstændigheder skal bruge. Du kan engagere dig i noget bedre, end at kontrollere menneskenaturen over menneskenaturen.

Jeg hæver faresignalet. Den eneste sikre og sande sinds-helbredelse dækker meget. Lægen må uddanne folk til at se bort fra det menneskelige til det guddommelige. Han som har dannet menneskets sind, ved præcis hvad sindet behøver. — *Brev* 121, 1901. (.)

Viser sig værdifuld og forunderlig. — Når den videnskab tages op som du forsvarer, giver du en uddannelse som ikke er sikker for dig eller for dem du underviser. Det er farligt at farve menneskers sind med sindhelbredelsens videnskab.

Denne videnskab kan virke meget værdifuld for dig, men for dig og andre er det et falsum Satan har beredt. Det er slangens charme som sviger til åndelig død. Det dækker over meget som virker forunderligt, men det er fremmed for Kristi natur og ånd. Denne videnskab fører ikke til Ham, som er liv og frelse. . . .

I begyndelsen af mit arbejde havde jeg en videnskabelig sinds-helbredelse at kæmpe med. Jeg blev sendt fra sted til sted for at erklære denne videnskabs falskneri, som mange ellers gik ind i. Jeg gik meget troskyldigt ind i sindshelbredelse – for at lindre spændingen hos nervøse patienters sind. Men

oh, hvor var resultaterne dårlige. Guds sendte mig fra sted til sted for at irettesætte alt som angår denne videnskab.—*Brev 121, 1901. (.)*

Er mere ødelæggelse end genoprettelse — Jeg ønsker at tale klart til dig. Du er gået ind i et arbejde som ikke har plads hos en kristen læge og som ikke må finde sted på vore sundhedsinstitutioner. Selvom det kan se uskyldigt ud, vil denne sindshelbredelse, hvis de udøves på patienter, i sin udvikling være for deres ødelæggelse og ikke for deres genopretning. Anden Timotius 3 (715) beskriver personer som accepterer denne vildfarelse, som at et menneskesind udøver fuldstændig kontrol over et andet menneskesind. Gud forbyde sådanne ting. Sindets helbredelse er en af Satans største videnskaber, og det er vigtigt at vore læger ser den virkelige karakter klart; for heri vil store fristelser komme til dem. Denne videnskab må ikke få det mindste lov til at være i vore sanatoriets værelser.

Gud har ikke givet en lysstråle eller opmuntring til vore læger for at tage dette arbejde op, at den enes sind har fuldstændig kontrol over den andens sind, så at den ene udvirker den andens vilje. Lad os lære Guds veje og hensigter. Lad ikke fjenden få den mindste fortrin over dig. Lad ham ikke få dig derud hvor du kontrollerer den andens sind, før det bliver en maskine i dine hænder. Dette er videnskaben i Satans arbejde.—*Brev 121, 1901. (.)*

Skær fri af hypnose (et andet advarselsbudskab til læger der bruger hypnotiske metoder) — Bror og søster N: I Herrens navn beder jeg jer huske på at uden at jeres indstilling når det gælder den helbredelsesmetode som har med sindets videnskab at gøre, bliver forandret, og uden at I begge forstår at I så absolut trænger at blive omvendt og forvandlet i jeres egne sind, vil I blive anstødstene - et trist skuespil for engle og for mennesker.

Sandheden har haft bare lille indflydelse over jer. Det er risikabelt for hvem som helst, uden hensyn til hvor god en person han måtte være, at søge at få indflydelse over et andet menneskes sind så at det kommer under hans kontrol. Lad mig sige jer at denne behandling af sindet er en satanisk videnskab. I har alt i alt gået langt nok i dette til at sætte jeres fremtidige udvikling i alvorlig fare. Det har tiltaget på den mest ødelæggende måde fra allerførste gang det opstod i jeres sind, og indtil nu.

Uden at I kan se at det er Satan som er mesterhjernen bag det påfund som denne videnskab er, vil det ikke blive så let som I tror at komme løs af dens rødder og grene. Hele filosofien bag denne videnskab er et mesterstykke af satanisk (716) forførelse. For jeres sjæles skyld: Afskær forbindelsen med alt som har med dette at gøre. Hver gang I tilfører et andet menneske ideer som har med denne videnskab at gøre, for at få kontrol over vedkommendes sind, er I på Satans grund og i afgjort samarbejde med ham. For jeres sjæles skyld, riv jer løs fra denne snare som fjenden har sat op. — *Brev 20, 1902. (På fast grunn 2:349, 350.)*

Gud forbyde at lære eller undervise i Hypnose — Ingen af jer bør studere den videnskab som I har vært interesseret i. At studere denne videnskab er at tage af frugten på træet som giver kundskab om godt og ondt. Gud forbyder jer dette og en hvilken som helst anden dødelig at lære eller undervise i en sådan videnskab. Det faktum at du i det hele taget har haft noget med dette at gøre, burde være nok til at vise dig, bror N, det inkonsekvente i at du er sanatoriets ledende læge. . . .

I din opfattelse med den videnskab som har med helbredelse af sindet at gøre, har du spist af træet som giver kundskab om godt og ondt, som Gud har forbudt dig at røre. Det er nu på høje tid at du begynder at se hen til Jesus, og ved at betragte ham, bliv forandret efter hans guddommelige billede. Skil jer fra alt som smager af hypnotisme, den videnskab som sataniske redskaber bruger. — *Brev 20, 1902. (På fast grunn 2:350.)*

Satan har stor kraft (yderligere råd til lægen og hans hustru) — Husk på at Satan er kommet ned med stor kraft for at tage menneskesind i besiddelse og holde dem til fange under hans herredømme. Ingen af jer kan gøre noget antageligt for Gud, med mindre I følger frelseren, som

siger: ”Hvis nogen vil følge efter Mig, så lad ham fornægte sig selv, og tage sit kors op, og følge mig.” (Matt 16,24). Kristus er vort eksempel i alle ting.—*Brev 20*, 1902.

En farefuld videnskab - Vi beder dig ikke om at sætte dig selv under noget menneskesinds kontrol. Sindets helbredelseskur er den mest frygtelige videnskab som nogen sinde har været (717) hævdet. Ethvert ondt menneske kan bruge den til at udføre sine egne onde planer med. Vi har intet at gøre med en sådan videnskab. Vi bør være bange for den. De første principper i den må aldrig bringes ind i nogen institution. — *MS 105*, 1901.(.)

Udnytte svagheden — Frygtelig er en magt, der således lægges i ugudelige mænds og kvinders hænder. Hvilke lejligheder giver den ikke dem, som lever af at drage fordel af andres svaghed og dårskab! Hvor mange er ikke de, der ved således at få magt over sjæleligt syge eller svage mennesker vil få lejlighed til at tilfredsstille deres syndige lidenskaber eller deres lyst til vinding! — *I den store Læges fodspor*, 243 (1905).

Råd om at publicere bøger om hypnose — Skal dets [Review and Herald forlagsselskabet] [Note: I årevis har *Review and Herald* et kommercielt arbejde, for at holde udstyret i gang.] ledere samtykke i at blive Satans redskaber ved at trykke bøger som omhandler hypnose? Skal denne form for spedalskhed få indpas? . . .

Satan og hans hjælpere har arbejdet flittigt, og gør det sådan. Vil Gud velsigne forlagene hvis de accepterer fjendens forførelser? Skal de institutioner som er blevet fremstillet som helliget Herren, blive skoler hvor arbejderne spiser af træet som giver kundskab om godt og ondt? Skal vi opmuntre Satan når han som en tyv lister sig ind i sandhedens citadel for at anbringe sin djævelske videnskab sådan som han gjorde i Eden?

Er de personer som har ansvar for værket, ikke i stand til at skelne mellem sandhed og vildfarelse? Er de ude af stand til at se de forfærdelige følger af at gøre sin indflydelse gældende til det som er galt? Om I skulle tjene millioner af dollars ved denne slags virksomhed, hvilken værdi har da denne fortjeneste sammenlignet med de forfærdelige tab som man udsætter sig for ved at offentliggøre Satans løgne? — *Brev 140*, 1901. (*På fast grunn 2:350, 351.*)

(718) **En dødbringende vildfarelse** — Satans redskaber klæder falske teorier i en tiltalende dragt, ligesom Satan i edens have skjulte sin identitet for vore første forældre ved at tale gennem slangen. Disse redskaber giver dråbevis menneskesindet noget, der i virkeligheden er dødelig vildfarelse. Satans hypnotiske indflydelse vil hvile over dem, som vender sig fra Guds tydelige ord til behagelige fabler. — *Vidnesbyrd for menigheden 8:294* (1904).

Farligt at undersøge – Vi har nået de sidste dages farer, hvor nogle, ja mange, ”skal forlade troen, give agt på forlokkende ånder og djævelenes lære.” Vær forsigtig med hvad du læser og hvordan du hører. Hav ikke den mindste interesse for spiritualistiske teorier. Satan venter på at stjæle den persons udvikling, som lader sig selv bedrage af hans hypnotisme. Han begynder at udøve sin kraft over dem lige så snart som de begynder at ransage hans teorier. — *Brev 123*, 1904. (.)

Istem ikke Satans teorier — Jeg er blevet vist at vi ikke skal gå i kontroverser over disse spiritualistiske teorier, fordi disse blot vil forvirre sindene. Disse ting skal ikke bringes ud til vore møder. Vi skal ikke arbejde på at modbevise dem. Hvis vore prædikanter og lærere giver sig til at studere disse fejlagtige teorier, vil nogle forlade troen, og give agt på forlokkende ånder og djævels læresætninger. Det er ikke evangelieprædikantens arbejde at istemme Satans teorier. Gå i stedet fremad, opbyg de gamle forspildte steder og genopret mange generationers fundament. Overbring sandheden, den indviede og helliggørende sandhed, og lad fjendens forlokkende teorier være. Giv ham ikke plads til at så frøene til disse teorier. Jeg blev advaret om at ikke gå ind i kontroverser over disse sager. Lad ikke vore prædikanter, lærere eller studerende overgive deres læber til at gentage fjendens sofisteri. — *Brev 175*, 1904.

(719) **Prædikanter og lærere trækkes ind i snaren** — Der er doktorere og prædikanter som er blevet påvirket af hypnose af løgnens fader. Upåagtet af de advarsler de har fået, er Satans

sofisterier nu blevet accepteret, ligesom de blev i de himmelske sale. Den videnskab som vore første forældre er blevet bedraget ved, bedrager mennesker i dag. Prædikanter og lærer trækkes ind i snaren.—*MS 79*, 1905.

Fortiden i nye former — Fortidens erfaringer vil blive gentaget. I fremtiden vil Satans religiøse forestillinger antage nye former. Vildfarelser vil blive fremholdt på en tiltalende og smigrende måde. Falske teorier, iført lysets klædning, vil blive fremholdt for Guds folk. Således vil Satan forsøge at bedrage endog de udvalgte, hvis det er muligt. De mest forførende påvirkninger vil blive bragt i anvendelse. Sindene vil blive hypnotiserede. — *Vidnesbyrd for menigheden* 8:293 (1904).

Ophavsmandens erfaring med hypnose — Snart spredtes det rygte overalt, [i 1845] at synerne var en følge af Mesmerisme, og mange blandt Adventfolket [restfolket af adventister som ikke havde antaget syvende-dags sabbaten] var villige til at tro og udbrede rygten. En læge, der var en kendt magnetisør, fortalte mig, at mine syner var mesmerisme, at jeg meget let lod mig påvirke af den, og at han kunne magnetisere mig og give mig et syn. Jeg meddelte ham at Herren havde vist mig i syner, at mesmerismen stammer fra Djævelen, fra afgrunden, og at den snart ville fare derhen sammen med dem, der vedblev at anvende den. Jeg gav ham derpå lov til at magnetisere mig, hvis han kunne. I over en halv time forsøgte han ved forskellige midler, hvorefter han opgav forsøget. Ved tro på Gud kunne jeg modstå hans indflydelse, således at den ikke havde den ringeste indvirkning på mig. — *Budskaber til menigheden*, 29 (1882).

(720) **Åndelig magnetisme** — I New Hampshire [i 1848] måtte vi kæmpe med en slags åndelig magnetisme, i lignende karakter med mesmerisme. Det var vor første erfaring af den slags. — *Livsskildringer af Ellen G. White*, 79 (1915).

Ingen skal være passive instrumenter — Det er ikke Guds hensigt, at noget menneske skal stille sit sind eller sin vilje under en andens kontrol og således blive et viljeløst redskab i vedkommendes hånd. — *I den store Læges fodspor*, 242 (1905).

Må være fri af menneskelig fortryllelse. — Sindets helbredelse må være fri fra al menneskelig fortryllelse. Den må ikke bøje sig i støvet for menneskeheden men hæve sig til åndelige højder, tage vare på det evige.—*Brev 120*, 1901. (.)

Forklarende note om "Frenologi og mesmerisme"—"Godt på deres sted": I 1862 offentliggjorde Mrs. White en længere artikel i *The Review and Herald* med titlen "Filosofi og tomt bedrag". Genudgivet i *Vidnesbyrd for menigheden* 1:290-302. Den er sammenlagt på tretten sider med advarsler imod bedrag og falske mirakler. I dette budskab siger hun at Satan bruger visse videnskaber til at lokke sjæle i det net, som han har lagt ved hjælp af spiritistiske fænomener. Det virker klart ud af sammenhængen, og fra forfatterens artikel: "Videnskabens såkaldte falsum" udgivet i *The Signs of the Times*, 6. november, 1884, at når hun bruger begreberne "frenologi," "mesmerisme," og "dyrisk magnetisme" i 1862, skrev hun på en løs og alt-inkluderende måde, som henviste til de videnskaber der "angår menneskesindet," for sådan blev der set på det den gang.

1884-udtalelsen i *Signs* bygger klart på 1862 *Review*-artiklen der bruger mange af sine sætninger, men nogle sætninger er omformuleret og bruger mere præcise begreber. Dette er specielt sådan i sætningerne fra 1962-skrifterne hvori ordene *frenologi* og *mesmeriske* er brugt.

I 1862 skrev hun: "*Frenologi og hypnose er rigtig meget ophøjet. I sig selv er de gode, men de bemægtiges af Satan, som hans mest magtfulde midler til at bedrage og ødelægge sjæle. Hans list og påfund modtages, som om det er fra himlen og tro på den der opdager det - bibelen - er blevet ødelagt i tusindes sind.*" (*Vidnesbyrd for menigheden* 1:296).

I 1884 skrev hun: "*Den videnskab som handler om at menneskesindet er meget ophøjet. De er gode nok i sig selv, men de bygger på af Satan som hans kraftfulde agenter til at bedrage og udslette sjæle. Hans kunstgreb accepteres som var de fra himlen, og derved får han den tilbedelse som passer ham godt.*" (*The Signs of the Times*, 6. november, 1884).

Fordi denne udtalelse virker mere korrekt efter forfatterens intention, bruges den i dette kapitel.

(721) De første *Vidnesbyrd*- udtalelser bør vurderes i lyset af andre udtalelser i kapitlet selv og i betragtning af udtalelsernes sammenhæng, både før og efter hendes skriveriver om mesmerisme. Se noten for kapitel 3.

For at vise at begreberne "frenologi," "mesmerisme," og "dyrisk magnetisme" blev brugt i midten af det nittende århundrede, bringer vi her en liste over nogle værker, der blev annonceret i slutningen af et populært medicinsk værk, der blev distribueret i de Forende Stater i 1852:

Amerikanske frenologiske journal og andre samlinger. Tilegenet frenologi, psykologi, og selv-forbedring. Et år, _____ \$1.00

Oversigt over forskellige udviklinger. Tilegnet frenologer. Med utallige indgravninger (illustrationer) ____ .06 1/4
Frenologiens forsvar. af Dr. Andrew Boardman. Et godt værk for skeptikere og ikke-troende ____ .50
Elementer i dyrisk magnetisme; eller, Processen og praktisk anvendelse for at lindre menneskelig lidelse ____ .12 1/2
Lignende lektier i frenologi. Eget til børn og unge, illustreret ____ .50
Facination; eller filosofiens fortryllelse (Magnetisme). Illustrer livets grundsætninger. Illustreret ____ .40
Lektioner om mesmerismens og clairvoyancens filosofi. Med en instruktion i dens fremgangsmåde og praktiske anvendelse ____ .25
Ægteskabet: dens historie og filosofi: Med en frenologisk redegørelse om mekanismerne for lykkelige ægteskaber ____ .37 1/2
Mesmerisme i Indien. Et fremragende værk, af den berømte Dr. Esdaile. Meget anbefalet af professionelle mænd ____ .50
Ægteskabet; eller, frenologi og psykologi når en livsledsager vælges ____ .25
Psykologi, eller sjælens videnskab. Med indgravninger (illustrationer) af nervesystemet. af Joseph Haddock, Md ____ .25
Frenologisk guide. Udarbejdet til brug for studerende og deres egen person. Med utallige indgravninger ____ .12 1/2
Frenologisk almanak: Illustrationer med utallige indgravninger, indeholder illustrerede beskrivelser af karakter ____ .06 1/4
Frenologi og skriften, viser deres harmoni. Af Pastor John Pierpont ____ .12 1/2
Filosofien bag den elektriske psykologi. Af John Bovee Dods ____ .50
Religion, naturlig og åbenbaret; eller, naturlig teologi og frenologiens moralske betydning ____ .50
Illustreret håndbog i frenologi og psykologi, Med et hundrede indgravninger og et oversigtskort ____ .25

Kapitel 80 — Satans videnskab om selvophøjelse

(722) [Se sektion VI, "Selviskhed og selvrespekt."]

Faren i teorien om menneskets nedarvede kraft — Hvis Satan kan omtåge og bedrage det menneskelige sind så de som dødelige ledes til at tro at der er en nedarvet kraft i dem selv, der udretter store gode gerninger, holder de op med at stole på Gud. Gud gør det for dem, de tror de har kraft til at gøre af dem selv. De anerkender ikke en højere magt. De giver ikke Gud den ære, som han forlanger og som er tilbørlig for hans store og fortrinlige Majestæt. Satans mål er således nået og han jubler over at faldne mennesker formasteligt ophøjer sig selv, som han ophøjede sig selv i himlen og blev stødt ud. Han ved at hvis mennesker ophøjer sig selv, er hans undergang lige så sikker som hans egen. — *Vidnesbyrd for menigheden* 1:294 (1862).

Menneskets egen karakterstandard — Satan narrer mennesker i dag, ligesom han narrede Eva i Edens have, ved smiger, ved at optænde begæret efter forbudt viden, ved at vække ærgerrighed efter selvets ophøjelse. Det var dyrkelsen af disse onde tilbøjeligheder, der forårsagede hans fald, og gennem dem stiler han nu efter at forvolde menneskers tilintetgørelse. "I skal blive som Gud," sagde han, "til at kende godt og ondt." (1 Mos. 3, 5.) Spiritismen lærer, "at mennesket er skabt ved udvikling; at det er dets bestemmelse lige fra fødselen at være i udvikling, helt ud i (723) evigheden, hen imod det guddommelige." Og atter: "Enhver må dømme sig selv, og ingen andre." "Dommen må blive retfærdig, fordi det er selvets dom. ... Tronen er i dit eget indre." Som en spiritistisk lærer sagde, da den "spiritistiske samvittighed" vågnede i ham: "Mine medmennesker, alle var vi halvguder, der ikke var faldet." Og en anden erklærer: "Ethvert retfærdigt og fuldkomment væsen er Kristus."

Således har Satan i stedet for den evige Guds retfærdighed og fuldkommenhed - han, som er den eneste, der bør tilbedes, - i stedet for hans lovs fuldkomne retfærdighed, det rette mål for menneskelig stræben, indsat selve menneskets syndige, vildfarende natur som det eneste objekt for tilbedelse, den eneste domsmyndighed eller målestok for karakteren. Dette er nok udvikling, dog ikke opad, men nedad! — *Den store strid*, 489 (1911).

Findes ikke i Kristi lære — Jeg blev henvist til følgende skriftsted som særlig anvendeligt på nutidens spiritisme: Kol 2,8: »Tag jer i agt, at ikke nogen skal fange jer ved verdslig visdom og tomt bedrag, som støtter sig på menneskers overlevering og verdens »magter«, ikke på Kristus.« . . .

Arme menneskers sind fyldes med "tomt bedrag". De mener, at der i den selv er en sådan kraft til at udføre store gerninger, at de ikke indser nødvendigheden af en højere kraft. Deres principper og deres tro bygger på »menneskers overlevering og verdens "magter" og ikke på Kristus«.

Jesus har ikke lært dem denne filosofi. Intet af den art er at finde i hans lære. Han ledte ikke stakkels dødelige mennesker til at tænke på sig selv, til at tænke på en kraft, som de selv besad. Han ledte altid deres sind hen til Gud, universets Skaber, som kilden til deres styrke og visdom. I det attende vers gives der en speciel advarsel: »Lad jer ikke frakende sejrspisen af nogen, hvis lyst står til »ydmuyghed« og engledyrkelse og som fordyber sig i, hvad han har set i syner, uden grund opblæst af sit kødelige sind.» — *Vidnesbyrd for menigheden* 1:297 (1862).

(724) **Teorien om at kun have ansvar for selvet** — Han [Satan] har ødelagt og ødelægger stadig tusinder ved at gøre dem eftergivende over for lidenskaberne, og derved forråder han hele menneskets natur. For at fuldstændiggøre sit værk forkynder han gennem ånderne, at "sand viden hæver mennesket op over al lov", og at "alt, hvad der er til, er rigtigt", at "Gud fordømmer ingen", og at "alle de synder, man begår, er uskyldige".

Når mennesker på denne måde er bragt til at tro, at begæret er den højeste lov, at frihed er det samme som tøjlesløshed, og at mennesket kun står til regnskab over for sig selv, hvem kan så undre sig over, at last og fordærv udfolder sig alle vegne? Selvbeherskelsens tøjler slappes, tankens og sjælens styrke underlægges dyriske tilbøjeligheder, og med fryd indfanger Satan i sit garn tusinder af dem, der foregiver at være Kristi disciple. — *Den store strid*, 555, 556 (1911).

Lucifer ønskede Guds magt, ikke egenskaber — Lucifer ønskede Guds magt, men ikke hans egenskaber. Han søgte den øverste plads for sig selv, og enhver skabning, der drives af hans ånd, vil gøre det samme. Derfor vil fjendskab, uenighed og strid være uundgåelig. Herredømmet bliver den stærkestes sejrpris. Satans rige er et magtens rige; hver enkelt betragter enhver anden som en hindring på vejen til hans egen ophøjelse eller som et springbræt, ved hjælp af hvilket han selv kan nå til en højere stilling. — *Den store mester*, 435, 436 (1898).

Hårdnakkethed splitter guddommelig hjælp — Da Gud sendte Moses til Farao, havde han lys, men Farao modsatte sig det, og enhver modstand bliver til stærkere hårdnakkethed. Tilførte Gud en kraft til ham, så han ikke kunne vende sig til lyset? Nej, det var ligegyldigt at bevise. Farao var hårdnakket fordi der skinnede lys, han ikke ville tage imod. — *MS* 15, 1894.

(725) **Hårdnakkethed og samvittighedsfuldhed (refleksioner over et egenkært og selvbedraget menneske)** — Når du læser brevene jeg har sendt til Oakland, vil du få en tanke om menneskets hårdnakkethed og hans fortsæt på at gøre som det behager ham og gøre på sin egen måde. Han har ikke givet agt på Herrens råd men har ment det var sikkert at vandre i gnisterne fra sin egen optænding. Han vil gøre hvad som helst og alt for at være tjener for sagen, men han vil ikke gøre de ting som Herren har beskrevet er rigtigt at gøre. Hvis han vil vende forræderiet ligesom ___ gjorde, vil han utvivlsomt gøre det under et stort samvittighedsfuldt løfte.

Dette påskud af samvittighedsfuldhed er temmelig grundigt forsøgt og prøvet. Jeg taler med forståelse, når jeg fortæller dig at jeg kun har meget lidt tillid til hans samvittighedsfuldhed. Der er en god samvittighed og en dårlig samvittighed, og mennesket er meget bedraget i sig selv. Under dette bedrag vil han gøre mange ting i sin egen ånd, som ikke er i harmoni med Guds Ånd.

Alligevel vil han være ligeså ubevægelig som en klippe, til at rådgive eller gøre noget andet end på sin egen måde. — *Brev* 48, 1892.

Selvbedragets frygtelige kraft — At være uden Guds Ånds dyder er i sandhed ilde; men endnu frygteligere er tilstanden, når man således er blottet for åndelighed og er uden Kristus og alligevel

søger at forsvare sig ved at sige til dem, der er bekymrede for en, at man ikke trænger til deres frygt og medynk. Frygtelig er selvbedragets magt over menneskesindet! Hvilken blindhed at antage lys for mørke og mørke for lys! Det sanddrue vidne råder os til, at vi af ham køber guld, som er prøvet i ilden, hvide klæder og øjensalve. Guldet, der her omtales som prøvet i ilden, er tro og kærlighed. Det gør hjertet rigt, for det er blevet lutret, indtil det er rent og jo mere det prøves desto mere stråler dets glans. — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:88 (1876).

Satans magt over den selvophøjede — Hvor frugtesløs er ikke menneskers hjælp når Satans kraft udøves over et menneske, som bliver selvophøjet og ikke ved (726) at han tager del i Satans videnskab. I sit selvbedrag går han direkte i fjendens garn og bliver omsnæret. Han giver ikke agt på advarsler han har fået, og bliver taget som Satans bytte. Hvis han havde vandret ydmygt med Gud, vil han have løbet hen på det stævnested som Gud har tilvejebragt for ham. Således ville han i farens stund have været sikker, for Gud vil have opløftet en standard for ham, imod fjenden.—*Brev* 126, 1906.

Leder til selvmord — Den verden der handler som om der ikke var nogen Gud, optaget af selviske gøremål, vil snart erfare pludselig undergang, og vil ikke undslippe. Mange fortsætter med uforsigtige selvtilfredsstillelser indtil de væmmes så meget af livet at de begår selvmord.

Dans og svir, drikkeri og rygning, giver deres dyriske lidenskaber frit løb, de går som en okse til slagteren. Satan arbejder med al sin kunst og trylleri for at mennesker skal stadig marchere blindt fremad, indtil Herren rejser fra sit sted og straffer jordens beboere for deres misgerninger, når jorden skal åbenbare hendes blod og ikke længere dække over hendes nedslagtning. Det viser sig ved at hele verden er på march mod døden. — *MS* 139, 1903. (*Evangelisering*, 26.)

Selvet lever ved enhver berøring — Hvilken sejr vil du ikke vinde, når du lærer at følge Guds åbne forsyn med taknemmeligt hjerte og besluttet på at leve med øjnene rettet mod hans ærlighed, syg eller rask, i overflod eller i mangel. Selvet lever og skælver ved enhver berøring. Selvet må korsfæstes før du kan overvinde i Jesu navn og modtage den trofastes belønning. — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:221 (1876).

Den mest uudslettelige synd — Gud kan ikke forene sig med dem, som lever for at behage sig selv og som stiller sig selv forrest. De, som gør dette, vil i det lange løb blive de sidste af alle. Den synd, som er nærmest det håbløse og uhelbredelige, er stolthed over egne meninger, selvbedrag. Den står i vejen for al vækst. Når en mands karakter er fuld af fejl og han alligevel ikke indser dette; (727) når han er så gennemsyret af selvtilstrækkelighed, at han ikke kan se sine egne fejl, hvordan kan han da blive rensset? ”De raske har ikke brug for læge, men de syge.” (Matt. 9,12.) Hvordan kan nogen gøre fremgang, som tror, at hans veje er fuldkomne? — *Vidnesbyrd for menigheden* 7:199, 200 (1902).

Ydmygelse af selvet er vigtig — Dem som tror at de kan få Guds velsignelse ved dette møde [et rådsmøde i Michigan] uden at ydmyge selvet, vil gå bort ligesom de kom. De vil være ligeså rådvilde som de var før. Men brødre og søstre, dette kan vi ikke tillade os. Lad os ydmyge vore hjerter for Gud. Vi må lade Kristus salve vore øjne med den himmelske øjensalve så vi kan se. Vi ønsker ikke at være blinde; vi ønsker at se alting klart. Den ene dag ønsker vi ikke at marchere imod Kanaan, og den næste dag tilbage til Ægypten, og efterfølgende mod Kanaan, og så tilbage til Ægypten igen. Vi må dag for dag marchere stødt fremad. Det smerter mit hjerte, det fylder mig den skarpeste sorg, at tænke på de dyrebare velsignelser som vi mister, fordi vi er så langt bagud lyset. — *MS* 56, 1904.

Selvforståelse fører til ydmyghed — At kende en selv er en stor kundskab. Sand kendskab til sig selv, fører til en ydmyghed, som vil åbne vejen for Herren, og udvikle sindet, forme og disciplinere karakteren.—*Råd til forældre, lærere og studerende*, 419 (1913).

Er langt fra ude af stolthed eller selvophøjelse — »Den, der siger, at han bliver i ham, han er også selv skyldig at vandre således, som han vandrede« (1. Joh 2,6) »Men om nogen ikke har Kristi Ånd, så hører han ikke ham til.« (Rom 8,9) Denne lighed med Jesus vil ikke gå ubemærket hen for

verden. Den er genstand for opmærksomhed og kommentarer. Den kristne er ikke bevidst om den store forandring; for jo mere han ligner Kristus i karakter, des ydmygere tanker vil han gøre om sig selv; men alle omkring ham vil se og mærke det.

(728) Dem som har mærket den dybeste erfaring i Guds ting er længst væk fra stolthed eller selvophøjelse. De har ydmyge tanker om selvet og de mest ophøjede begreber om Kristi herlighed og fortrin. De føler at den laveste plads i hans tjeneste er for ærefuld til dem. — *Vidnesbyrd for menigheden* 5:223 (1882).

Sikkert at huske en svaghed — Mennesker skal ikke kun forsøges og prøves over for menneskelig forstands væsener men også for det himmelske univers. Med mindre de selv frygter og skælver, hvis de ikke erkender deres egen svaghed og husker deres tidligere fejl, og forsøger at vogte sig imod dem, vil de gøre den samme fejltagelse, som var resultatet af deres andet forsøg. — *MS* 43, 1898.

Et livsværk at besejre selvet — Det onde kan ikke gøres godt igen eller ens livsvaner omformes ved nogle svage bestræbelser nu og da. Karakterens udvikling er et værk, som ikke fuldendes på en dag ej heller på et år, men kræver en hel levetid. Kampen for sejr over sig selv, for opnåelsen af hellighed og en plads i himlen er en livsvarig kamp. Uden stadig anstrengelse og uafbrudt virksomhed kan ingen gøre fremgang i det åndelige liv ej heller opnå sejrvinderens krone. — *I den store Læges fodspor*, 452 (1905).

Det guddommelige præg — Lad ikke selvet vokse til store dimensioner, med mindre hele mennesket bliver smudset til. En lækage vil få et skib til at synke, og en revne vil bryde kæden; så der kan være nogle nedarvede eller opelskede karaktertræk, som vil arbejde i hjertet og udvikle i ord, som vil gøre indtryk for ondt, som aldrig vil udslettes. Vi bygger for evigheden. Lad karakteren få præg af det guddommelige i rene og ædle udtryk, i oprigtige handlinger. Så vil hele himlens univers se på og sige: ”Vil gjort, gode og tro tjener. — *Brev* 91, 1899.

Sektion 16 — Principper og deres anvendelse

Kapitel 81 — Sikker terapi for sindet

(730) [*Note:* Den rette tilgang til den mentale indstilling og sindets terapi, fremstår i denne samling i tydelige fremgangsmåder, fremhævet i dette værk, ofte i skærende modsætning til usunde begreber. For at omfavne alle disse udtalelser på dette punkt må der være en stor del uønskede gentagelser. Nogle få hjælpsomme formaninger, nogle friske i deres indgang, må gælde helheden i dette kapitel – *Udgiverne*. Se kap 42, ”Sind og sundhed.”] (731) **Mental indflydelse bruges rigtigt** — Ved behandling af de syge bør betydningen af sjælelig påvirkning ikke overses. Brugt på rette måde er denne indbydelse af de kraftigste midler til at bekæmpe sygdom. — *I den store Læges fodspor*, 241 (1905).

Råd til en læge — De stakkels forpinte sjæle, som du kommer i kontakt med, har mere brug for din opmærksomhed, end de har fået. Det er i din magt at opmuntre dem til at se på Jesus og, ved beskuelse, blive ændret til Hans billede. — *Brev* 121, 1901. (.)

Sikkert at hele tiden kæmpe mod ond indbildning — Enhver, der ønsker at få del i den guddommelige natur, bør forstå at værdsætte den kendsgerning, at han må undfly den fordærvelse, som lysterne har bragt ind i verden. Det må bestandig være en alvorlig kamp mellem sjælen og (732) sindets onde forestillingsverden. Der må være en stadig modstand mod fristelse til synd i tanke eller handling. Sjælen må bevares fra enhver plet ved tro på ham, som er i stand til at bevare dig fra at falde.

Vi burde grunde over skrifterne og tænke nøgternt og oprigtigt over ting, der angår vor evige frelse. Jesu uendelige barmhjertighed og kærlighed, det offer, han har bragt for vor skyld, kalder på den største alvorlige og højtidelige overvejelse. Vi burde dvæle ved vor kære Frelsers og Talsmands egenskaber. Vi burde prøve at forstå betydningen af frelsesplanen. Vi burde grunde over hans opgave, som kom for at frelse sit folk fra deres synder.

Ved bestandig beskuelse af det himmelske vil vor tro og vor kærlighed blive stærkere. Vore bønner vil blive Gud mere og mere velbehagelige, fordi de vil blive mere og mere iblandet med tro og kærlighed. De vil blive mere vise og inderlige. Der vil være en mere stadig tillid til Jesus, og du vil få en daglig levende erfaring i Kristi villighed og kraft til at frelse alle til de yderste, der kommer til Gud ved Ham.—*The Review and Herald*, 12. juni, 1888. (HC 113.)

Sjæle får liv ved kontakt med den Ubegrænsede — Vi bør betragte Gud i naturen — studere Hans karakter i Hans hænders værk. Sindet skal styrkes ved at blive bekendt med Gud, og læse Hans egenskaber i de ting som Han har gjort. Idet vi beskuer skønheden og storheden i naturens værk, går vor hengivenhed til Gud; og når vore sjæle respekterer og vor ånd underlægges, styrkes vore sjæle ved at komme i kontakt med den Ubegrænsede i Hans forunderlige gerninger. Fællesskab med Gud, igennem ydmyg bøn, udvikler og styrke de mentale og moralske evner, og åndelig kraft øges ved at opelske tanker i åndelige ting.—*The Youth's Instructor*, 13. juli, 1893.

Pas på sjælens adgangsveje — Apostlen søgte at lære de troende, hvor vigtigt det er at bevare (733) tankerne fra at vandre til forbudte emner eller at ødsle deres kraft på ligegyldige småting. De, der ikke ønsker at blive bytte for Satans list, må vogte vejen ind til sjælen godt. De må undgå at læse, se eller høre noget, der tilskynder til urene tanker. Tanken må ikke få lov til tilfældigt at dvæle ved hvilket som helt emne, som sjælefejden fremkalder forestillinger om.

Hjertet må vogtes omhyggeligt; ellers vil det onde udefra vække det onde inden i det og sjælen vil komme til at vandre i mørke. — *Mesterens efterfølgere*, 275 (1911).

Virksomheden af en personlig atmosfære — Ethvert menneskes tanker og handlinger udstråler en usynlig atmosfære, som ubevidst indåndes af alle, som kommer i kontakt med ham. Denne atmosfære lades ofte med ødelæggende indflydelse og når denne indhaleres, er moralsk fordærv den sikre følgevirkning. — *Vidnesbyrd for menigheden* 5:111 (1882).

Omgivet af en atmosfære i lys og fred — Kristus har gjort alt, for at hans menighed skal bestå af mennesker uden plet og rynke, oplyst af Verdens Lys og forklarede af Immanuels herlighed. Det er hans hensigt, at enhver kristen skal udstråle lys og fred. Han ønsker at vi skal åbenbare hans egen glæde i vort liv.

Guds kærlighed, som strømmer fra os, vil vise, at Helligånden bor i os. Guddomsfylden vil flyde gennem de helligede, menneskelige kar ud til andre. — *Kristi lignelser*, 447 (1900).

Vær hele tiden afhængig af Gud — Der er mange, som ikke kan lægge bestemte planer for fremtiden. De har intet bestemt for i livet. De kan ikke se udfaldet af deres foretagender, og dette fylder dem ofte med ængstelse og uro. Lad os huske på, at Guds børns liv i denne verden er et pilgrimsliv. Vi har ikke den nødvendige visdom til at lægge planer for vort eget liv. Det er ikke vor opgave at bestemme vor fremtid. "Ved tro var Abraham lydige, der han blev kaldet, i at (734) udgå til det sted, som han skulle tage til arv; og han gik ud, dog vidste han ikke, hvor han kom." (Heb. 11,8)

Kristus lagde ingen planer for sit eget vedkommende, da han levede på jorden. Han antog de planer, som Gud lagde for ham, og dag efter dag udfoldede Faderen sine planer. Således bør også vi forlade os på Gud, for at vort liv blot må være virkeliggørelsen af hans viljes råd. Når vi overlader vore veje til ham, så vil han lede vore skridt. — *I den store Læges fodspor*, 478, 479 (1905).

Værdien af beskæftigelsesterapi — Jeg fik vist at det vil vise sig at være mere gavnlige for de fleste patienter at lade dem arbejde og endda lægge dem det alvorligt på sinde, end at fortælle at de skal være uvirksomme og dovne. Hvis viljens kraft holdes i gang så de slumrende talenter vækkes,

vil det være den største hjælp til at genvinde sundheden. Fjerner du arbejdet fra dem, som har overbebyrdet hele deres liv, vil forandringen i ni ud af ti tilfælde være til skade.

Det har vist sig at være sandt i min mands tilfælde. Jeg fik vist at fysisk, udendørs arbejde er langt at foretrække, frem for indendørs arbejde; men hvis dette ikke kan lade sig gøre, vil let indendørs beskæftigelse optage og adspredde tankerne, så de ikke dvæler ved symptomer og små lidelser og vil også forebygge hjemve. — *Vidnesbyrd for menigheden* 1:567 568 (1867). [Note: Se *På fast grunn* 2:305-307, for en redegørelse af hendes succesrige deltagelse i James Whites helbredelse.]

Veltilrettelagte fysiske øvelser — Når patienterne ikke har noget til at optage deres tid og deres opmærksomhed, så vil de tænke på sig selv og blive sygelige og pirrelige. Ofte vil de dvæle ved deres upasselighed, idet de bilder sig ind, at de er meget værre, end de i virkeligheden er, og fuldstændig ude af stand til at bestille noget.

I alle sådanne tilstande vil en fornuftig ledet legemsøvelse være et virksomt helbredelsesmiddel, og i nogle tilfælde er den uundværlig for sundhedens genoprettelse. Viljen følger hændernes arbejde, og alt det, som disse patienter trænger til, er at (735) få viljen vækket. Når viljen er sløv, bliver indbildningen abnorm, og det er umuligt at modstå sygdom. — *I den store Læges fodspor*, 239 (1905).

Opmuntres andre bliver man opmuntret — Man bliver ofte anmodet om at bede for de lidende, de bedrøvede og de mismodige, og dette er rigtigt. Vi bør bede Gud om at lade lyset skinne ind i det mørke sind og trøste det bedrøvede hjerte. Men Gud besvarer deres bønner, som stiller sig selv der, hvor hans velsignelser flyder. Medens vi beder for de bedrøvede, bør vi opmuntre dem til at søge at hjælpe andre, som er værre stillede end de selv. Idet de søger at hjælpe andre, vil mørket fordrives fra deres egne hjerter. Når vi forsøger at trøste andre med den trøst, hvormed vi selv er blevet trøstede, så høster vi selv velsignelse deraf. — *I den store Læges fodspor*, 256 (1905).

Hvile og genoprettelse (forfatteren giver sin egen søn råd) — Jeg har et ord at sige til dig. Vil du ikke underskrive et løfte om at du ikke længere vil svække eller vansire Herrens tempel, ved at arbejde når du burde hvile? For at få de rette tanker og for at sige de rigtige ord, må du lade din hjerne hvile. Du tager ikke nok tid til at hvile. Den trætte hjerte og de trætte nerver bør have kraft hvis du vil have forandring i dette.

Vi må prøve at disciplinere os selv nøje, nægte at gøre det som vil svække det fysiske, mentale og moralske styrke. Du behøver et klart og tålmodigt sindelag, som vil stå alt igennem der kommer. Du behøver et stærkt greb ovenfra. Udøv tro, og overlad resultaterne til Gud. Når du har gjort dit bedste, så vær ved godt mod. Tro, tro, og hold fast. Fjenden prøver at få dig til at gøre noget som betyder nederlag, men dette kan du ikke tillade. Du kan ikke tillade dig at gøre usikre bevægelser. Du behøver den indflydelse, som du vil få, ved at åbenbare visdom og diskretion. — *Brev* 121, 1904.

Afslapning og hvile er absolut nødvendig — Jeg fik vist at sabbatsholdere, som et folk arbejder meget hårdt uden at de lader sig selv få forandring eller hvile. Det er nødvendigt, at de, der har (736) fysisk arbejde, får rekreation; og det er endnu mere nødvendigt for mennesker, hvis arbejde hovedsagelig er åndligt. Det er ikke nødvendigt for vor frelse, ej heller for at ære Gud, at vi stadig lader sindet arbejde og anstrenge sig til det yderste, end ikke når det gælder religiøse sager.

Det er fornøjelser, sådanne som dans, kortspil, skak, dam osv., som vi ikke anerkendes, fordi himlen fordømmer dem. Disse fornøjelser åbner døren til meget ondt. Tendensen i disse ting er ikke heldig, men har en ophidsende indflydelse, idet de for nogles vedkommende, skaber lidenskab for disse spil, som kan lede til hasard og vildt liv. Alle sådanne spil bør fordømmes af kristne og noget aldeles uskadeligt bør sættes i deres sted. — *Vidnesbyrd for menigheden* 1:514 (1867).

Bero dig på Gud, vi nægter at miste modet (råd til en overbebyrdet leder) — Herren har nådigt sparet dit liv for at du kan arbejde i Hans linjer. Han ønsker ikke at du skal arbejde for dig selv, uafhængig af den eneste kraft som kan arbejde succesrigt og udrette Hans planer. Vær ikke irriteret,

men hav tillid, se på Jesus, din tros Ophav og Fuldender. Vær ikke for fortravlet. Gør det som du kan gøre, uden den store belastning af dine fysiske og mentale kræfter, men føl ikke at du må tage så mange sorger og byrder at du ikke kan holde din egen sjæl i kærlighed til Gud.

Vingården er Herrens; arbejdet i alle dele er Hans, og Han vil have at du arbejder sådan at dine fysiske, mentale og moralske kræfter bliver bevaret. Hav i sinde at du samarbejder med himmelske agenter. Lad ikke fjenden få den mindste andel på grunden. Modtag dine ordrer fra Gud, og bliv på ingen måde modløs fordi du kun kan arbejde som en begrænset agent. Den Almægtige vil arbejde med Sin kraft og give dig livsmod.

Tror du at du er overladt til umulige ting. Forvent ikke umulige ting af andre. Paulus kan plante, og Apollos vande, men Gud giver væksten (se 1 kor 3,6). (737) "Du grundfæstet fordem jorden, himlene er dine hænders værk, de falder, men du består, alle slides de op som en klædning" (Sal 102,26.27). "De skal . . . ældes som en klædning, og som en kappe skal du rulle dem sammen, som en klædning skal de skiftes; men du er den samme, og dine år får aldrig ende." Hebr. 1,11.12. — *Brev 86a*, 1893.

Personlige anstrengelser er nødvendige — De, der ligger under for onde vaner, må bringes til at forstå nødvendigheden af selvbeherskelse. Andre kan gøre sig den yderste flid for at løse den op, Guds nåde kan tilflyde dem frit, Kristus kan drage på dem og hans engle virke for dem; men alt dette vil være forgæves, om de ikke selv vågner op og kæmper med i striden. . . .

Mangen en mand, som mærker fristelsens overvældende magt og føler sig draget af lyster, der leder til syndig nydelse, råber i fordærvelse: "Jeg kan ikke modstå det onde!" Sig til ham, at han kan, at han må modstå. Han overvindes måske den ene gang efter den anden; men det behøver ikke altid at blive ved på den måde. Han er svag i moralsk henseende og beherskes af syndige vaner. Hans løfter og forjættelser er for intet at regne. Tanken om hans brudte løfter svækker hans tillid til sin egen oprigtighed og bibringer ham til forfølgelsen af, at Gud ikke kan antage ham eller stå ham bi i hans bestræbelser. Men han behøver ikke at fortvivle. — *I den store Læges fodspor*, 174, 175 (1905).

Et mål er nødvendigt — Hvis noget skal lykkes, kræver det, at man har et bestemt mål. Den, som virkelig vil opnå noget stort i livet, må bestandig holde sig det mål for øje, som er hans bestræbelser værdigt. Et sådant mål bliver i dag forelagt de unge. — *Uddannelse*, 263 (1903).

Den højeste sindskultur — Gudskundskab opnås fra Hans Ord. Den erfaringsmæssige kundskab om sand guds frygt, i daglig helligelse og tjeneste for Gud, sikrer den højeste kultur for sind, sjæl og legeme, og denne helligelse af alle vore kræfter til Gud, forhindrer selvophøjelse. Når de guddommelige kræfter tildeles, får vor (738) oprigtige stræben efter visdom ære. En stræben efter den samvittighedsfulde brug af de højeste evner til at ære Gud og vore medmenneskers velsignelse. Da disse evner kommer fra Gud, og ikke er selvskabte, bør de påskønnes som talenter fra Gud, der skal bruges til Hans tjeneste.—*MS 16*, 1896.

Positiv dydighed fremmer sundheden — Mod, håb, sympati og kærlighed beforder sundheden og forlænger livet. Tilfredshed og glæde er sundhed for legemet og styrke for sjælen. "Et glad hjerte er en god lægedom." (Ordsp 17,22) — *I den store Læges fodspor*, 241 (1905).

Kapitel 82 — Arbejde med videnskab

(739) **Information, kraft, godhed, og karakter** — Den rette uddannelse ser ikke bort fra værdien af videnskabelig kundskab eller litterær belæring; men den anser styrke for at være mere værd end oplysning, godhed for at være mere værd end styrke, og karakteren for at være mere værd end forstandsmæssig dygtighed. Verden trænger ikke så hårdt til meget intelligente mennesker som til mennesker med en ædel karakter. Den trænger til mennesker, i hvem dygtigheden beherskes af faste principper. — *Uddannelse*, 227 (1903).

Gud er videnskabens ophavsmand — Gud er videnskabens ophavsmand. Videnskabelig granskning åbner øde områder i sindet for tanker og information, og sætter os i stand til at se Gud i Hans skabte gerninger.

Uvidenhed kan forsøge at understøtte skepsis ved at appellere til videnskab; men i stedet for at opretholde skepsis, bidrager sand videnskab med friske beviser på Guds visdom og kraft.

Videnskaben og det skrevne ord er enige, hvis det forstås rigtigt, og begge spreder lys på den anden. Sammen leder de os til Gud ved at lære os noget af den visdom og de godgørende love han virker igennem.—*Råd til forældre, lærere og studerende*, 426 (1913).

Religion og videnskab — Sand kundskab er guddommelig. Satan overlistede vore første forældre med (740) et ønske om spekulativ kundskab, hvorved han erklærede at de kunne udnytte deres situation; men for at kunne få denne, måtte de gøre noget stik imod Guds hellige vilje; for Gud ville ikke lede dem til de største højder. Det var ikke Guds plan at de skulle få kundskab, der havde sit grundlag i ulydighed. Dette var et bredt område, som Satan forsøgte at lede Adam og Eva i og det er det samme område han åbner for verden i dag, ved sine fristelser.

Grunden til at så få af verdens store mænd og dem med college-uddannelse kommer til at adlyde Guds bud, er at de har skilt uddannelse fra religion, i tro om at det er hver sit område. Gud har givet en stor nok mark til at udvikle alles kundskab, som kommer ind på den. Denne kundskab opnås under guddommelig ledelse; den bindes omkring med Jehovas uforanderlig lov og resultatet vil være den fuldstændige lyksalighed. — *Vidnesbyrd for menigheden* 5:503 (1889).

Videnskab er magt — En kundskab til sand videnskab er kraft, og det er Guds hensigt at der skal undervises i denne videnskab som en forberedelse til det forudgående arbejde for denne jords histories afsluttende scenerier.—*Råd til forældre, lærere og studerende*, 19 (1913).

Videnskabens harmoni og religion— Battle Creek Colleget [første SDA - college] blev oprettet for at undervise i videnskab og samtidig lede de studerende til Frelseren, hvorfra al sand kundskab flyder. Uddannelse uden bibelreligion er afklædt sin sande stråleglans og herlighed.

Jeg forsøgte at indprente de studerende med den kendsgerning, at vor skole skal være højere stillet ud fra et uddannelsesmæssigt synspunkt end nogen anden undervisningsinstitution. Det gør den ved at åbne mere ophøjede livsmål, perspektiver op for den unge og oplære dem til en bedre kundskab om menneskets opgave og evige interesser. Det store formål med vort college var at give et rigtigt syn på tingene og vise videnskabens og bibelreligionens overensstemmelse. — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:274 (1879).

(741) **Brug for videnskabskundskab** — Unge mænd med lyst til at gå ud på feltet som prædikanter, bogevangelister eller kolportører, bør først få en passende åndelig uddannelse så vel som en særskilt forberedelse til sit kald. De som ikke har nogen uddannelse, men er ulærde og ukultiverede, er ikke skikket til at begive sig ud på et felt hvor de mægtigste indflydelser som talentet og lærdom øver, bekæmper Guds Ords sandheder. De kan heller ikke med held imødegå de mærkelige former for religiøse og filosofiske vildfarelser i forening, hvis afsløring kræver kendskab til videnskabelig så vel som bibelsk sandhed. — *Evangeliets tjenere*, 81 (1915).

Den allervigtigste videnskab — Så længe videnskabskundskab er magt, er kundskaben om at Jesus kom i en person for at viderebringe, end endnu større magt. Frelsens videnskab er den mest vigtige videnskab som kan læres i forberedelsen på jordens skole. Salomons visdom er ønskværdig, men Kristi visdom er langt mere ønskværdig og meget mere nødvendig. Vi kan ikke nå Kristus blot ved forstandsmæssig oplæring, men gennem Ham kan vi nå det højeste trin på den intellektuelle storheds stige. Når den studerende stræber efter kundskab i kunst, i litteratur og i erhverv så må han ikke miste modet, den studerende bør først sikre sig en erfaringsmæssig kundskab til Gud og Hans vilje.—*Råd til forældre, lærere og studerende*, 19 (1913).

Kristus brugte videnskaben af al sand videnskab — Uden nogen form for tvang og uden at bruge vold af nogen slags lader Han [Kristus] menneskets vilje glide sammen med Guds vilje. Det

er dette al sand videnskab drejer sig om, for sådan foregår der en mægtig forandring i sindet og karakteren – den forandring som må til hos dem som skal ind gennem porten til Guds stad. — *Brev* 155, 1902. (*Livet sammen med Gud* 2. dec.)

Undersøgelse ikke i konflikt med åbenbaring — Gud er fundamentet for alt. Al sand videnskab er i harmoni med Hans værker; al sand uddannelse fører til lydighed (742) mod Hans regering. Videnskab åbner nye undere for vort øjesyn; den flyver højt og undersøger nye dybder, men fra denne forskning kommer intet der er i konflikt med den guddommelige åbenbaring. — *The Signs of the Times*, 20. marts, 1884. (*S.D.A. Bibel kommentar* 7:916.)

Videnskab kan ikke ransage guddommelige hemmeligheder — ”De skjulte ting er for Herren vor Gud, men de åbenbare er for os og vore børn evindeligt.” (5 Mos. 29, 29) Gud har aldrig åbenbaret for menneskene, hvordan det egentlig gik til, da Han udførte skaberværket. Menneskers videnskab kan ikke udforske den Højstes hemmeligheder. Hans skaberkraft er lige så ufattelig som hans eksistens. — *Partriarker og profeter*, 23 (1890).

Bibelen er vor vejleder i videnskab — Vi er afhængige af bibelen for at kende den tidlige historie om vor verden, om menneskets skabelse, og dets fald. Forlader vi Guds Ord, kan vi ikke forvente andet end fabler og gætterier og svække forstanden som er den sikre følge af at holde på vildfarelse. Vi behøver den autentiske historie om jordens oprindelse, om Lucifers fald, og om syndens indførelse i verden. Uden bibelen, ville vi være faret vild i falske teorier. Sindet ville underkastes overtroens og falskneriernes tyranni. Men, er vi i besiddelse af en autentisk beretning om verdens begyndelse, behøver vi ikke at hæmme os med menneskelige gætterier og upålidelige teorier. Uanset hvor Kristne er, må de holde samfund med Gud. Og de må nyde godt af den helliggjorte videnskabs forstand. Deres sind styrkes, ligesom Daniels blev det. Gud gav ham ”kundskab og kløgt i al lærdom og visdom.” Iblandt alle de unge som Nebukadnezar undersøgte, blev der “ingen, som kunne måle sig med Daniel, Hananja, Misjael og Azarja, og de trådte derfor i kongens tjeneste. Og når som helst kongen spurgte dem om noget, der krævede visdom og indsigt, fandt han dem ti gange dygtigere end alle drømmetydere og (743) manere i hele sit rige.” (Daniel 1:19, 20).—RH, 10. nov, 1904.

Al sandhed hviler i sig selv — Disse mennesker [som ikke tror på skabelsen] har mistet troens enfoldighed. Der burde næres en fast tro på Guds hellige ords guddommelige autoritet. Bibelen bør ikke sættes på prøve ved hjælp af menneskers begreber om videnskab. Menneskers kundskab er en upålidelig vejleder. Skeptikere, som blot læser Bibelen for at kritisere den, kan på grund af mangelfuldt kendskab til enten videnskab eller åbenbaring påstå, at der er uoverensstemmelse imellem disse; men hvis de forstås ret, er de i fuldkommen harmoni. Moses skrev under Guds Ånds vejledning, og den, der har en korrekt geologisk forståelse, vil aldrig påstå at have gjort opdagelser, der ikke kan forliges med, hvad Moses har skrevet. Der er harmoni mellem alle sandhedens ytringsformer, i naturen såvel som i åbenbaringen. — *Partriarker og profeter*, 23 (1890).

Noget peger på vagtsomhed — Vi må hele tiden at være på vagt over for sofisterierne i geologien og andre såkaldte forfalskede videnskaber, som ikke har udseende af sandhed. Store mænds teorier må nøje afprøves for de mindste spor af hedenske antydninger. Lægges lærerne på vore skoler et lille bitte frø vil de, hvis de studerende tager imod dem, oprejse en vantroens høst. Herren har givet alle forstandens skinnende lys som mennesket besidder, og det bør helliges til Hans videnskab.— *The Review and Herald*, 1. marts 1898. (*S.D.A. Bibel kommentar* 7:916.)

Videnskaben påskønnelse får liv af Guds Ånd — Kundskab er kraft, men det er kun en kraft for godt, når den forenes med sand medynk. Den må have liv af Guds Ånd for at tjene de mest ædle hensigter. Jo nærmere for forbindelse er med Gud, des mere kan vi forstå værdien af sand videnskab; for Guds egenskaber, som de ses i Hans skaberværker, kan bedst påskønnes af ham, der har kundskab til alle tings Skaber, hele sandhedens Ophav. Disse kan få højest nytte af (744)

kundskaben, får når de kommer under Guds Ånds kontrol, regnes deres talenter for nyttige i fuld omfang.—*Råd til forældre, lærere og studerende*, 38 (1913).

Religionens håndværk — Der må oprettes skoler på principper og kontrolleres af forskrifterne i Guds ord. Der må være en anden ånd på vore skoler der opliver og helliger enhver uddannelsesgren. Der må søges ivrigt efter samarbejde. Og vi skal ikke søge forgæves.

Løfterne i Guds ord er vore. Vi kan forvente den Himmelske Lærers nærværelse. Vi kan se at Herrens Ånd spredes som på profetskolerne og alle mål har del i en guddommelig indvielse. Sådan vil videnskaben blive religionens håndværk, ligesom den blev for Daniel; og alle anstrengelser fra først til sidst, vil tjene til menneskenes frelse – sjæl, legeme og ånd – og til Guds ære igennem Kristus.—*The Signs of the Times*, 13. august, 1885. (*Grundsætninger for kristen uddannelse*, 99.)

Kapitel 83— Alderdommen

(745) Ikke nyttig til sidst — De gamle behøver også familiernes hjælpsomme bistand. I hjem hos brødre og søstre i Kristus kan de i fuldere grad end noget andet sted erstattes af tabet af deres eget hjem. Hvis de opmuntres til at tage del i familiens interesser og sysler, så vil de lede dem til af føle, at de endnu kan gøre nogen nytte. Lad dem forstå, at man sætter pris på deres hjælp, og at de endnu kan gøre noget for at hjælpe andre. Dette vil glæde deres hjerter og gøre livet interessant for dem. — *I den store Læges fodspor*, 204 (1905).

Lignende omgivelser er ønskværdige — Lad så vidt muligt dem, hvis grå hår og vaklende gang viser, at de nærmer sig graven, blive hos deres venner og bekendte. Lad dem tilbede Gud sammen med sådanne, som de har kendt og elsket. Lad kærlige, ømme hænder tage sig af dem. — *I den store Læges fodspor*, 204 (1905).

Et hjem for ældre er ikke løsningen — Spørgsmålet om omsorg for vore aldrende brødre og søstre, der intet hjem har, bliver stadig fremhævet. Hvad kan der gøres for dem? Det lys, Herren har givet mig, er blevet gentaget: (746) Det er ikke bedst at oprette institutioner til at tage sig af de gamle, hvor de kan være samlede i en gruppe. Ej heller bør de sendes bort fra hjemmet for at blive taget vare på. Lad medlemmerne i hver familie hjælpe deres egne slægtninge. Hvor dette ikke er muligt, tilfalder arbejdet menigheden, der bør tage imod det både som en pligt og som et privilegium. Alle, som har Kristi Ånd, vil betragte de svage og aldrende med særskilt agtelse og ømhed. — *Vidnesbyrd for menigheden* 6:272 (1900).

Forsøder og forædler livet — Tilstedeværelsen af en af disse hjælpeløse i vore hjem giver os en dyrebar anledning til at samarbejde med Kristus og til at udvikle karaktertræk, der ligner hans. Der er en velsignelse i den indbyrdes omgang mellem de gamle og de unge. De unge kan bringe lysstråler ind i de gamles liv og hjerter. De, som nærmer sig livets aften, behøver den gavnlige indflydelse af at komme i berøring med ungdommens håbefuldhed og kraft. De unge kan på den anden side høste fordel af de gamles visdom og erfaringer. Fremfor alt må de lære at øve uegennyttig hjælpsomhed. Det ville være en uvurderlig velsignelse for mange familier at have en sådan hos sig, som behøver sympati, overbærenhed og selvopofrende kærlighed. Det ville forsøde og forædle familielivet og hos unge og gamle frembringe de kristelige dyder, som ville pryde dem med en guddommelig skønhed og gøre dem rige på uforgængelige himmelske skatte. — *I den store Læges fodspor*, 204, 205 (1905).

Unge og ældre forener kræfterne — Hvor er det betagende at se unge og gamle være afhængige af hinanden, så de unge ser op til de ældre for at få råd og visdom, og de gamle søger hjælp og medfølelse hos de unge. Dette er, som det skal være. Gud vil, at de unge skal have sådanne karakteregenskaber, at de kan føle glæde ved venskabet med de gamle, så de ved kærlighedens

stærke bånd kan være forenede med dem, som er på gravens rand. — *The Signs of the Times*, 19. oktober, 1888. (*Guds sønner og døtre* 3. juni, 161.)

(747) Omsorg for ældre forældre — Forældre har ret til kærlighed og respekt frem for alle andre mennesker. Gud, som har givet forældrene ansvaret for de sjæle, som er betroet dem, har bestemt, at de skal stå i hans sted over for børnene, mens disse er mindreårige. Og den, der forkaster sine forældres berettigede myndighed, forkaster Guds myndighed. Det femte bud kræver ikke blot, at børnene skal vise deres forældre respekt, underdanighed og lydighed, men også kærlighed og ømhed, lette deres byrder, værne deres rygte og hjælpe og trøste dem på deres gamle dage. Det indskærper også respekt for prædikanter og regenter og alle andre, som Gud har givet myndighed. — *Partriarker og profeter*, 153 (1890).

Livskraften aftager med årene — De, som har ældre personer at sørge for, bør huske på, at disse i særlig grad behøver varme, hyggelige værelser. Livskraften svækkes, efterhånden som årene skrider frem, og de har mindre modstandskraft overfor de for sundheden mindre gunstige forhold, og af den grund er det så meget mere nødvendigt for de gamle at have rigeligt af sol og frisk, ren luft. — *I den store Læges fodspor*, 275 (1905).

Tilpasse sig når man sløjer af — Det er ofte tilfældet, at ældre mennesker er uvillige til at indse eller indrømme, at deres åndskræfter er i aftagende. De forkorter deres dage ved at påtage sig bekymringer, der påhviler deres børn. Satan spiller ofte på deres fantasi og leder dem til at føle en stadig ængstelse angående deres penge. Disse er deres afgud og de opdynger dem med gneragtig omhu. Undertiden kan de berøve sig selv mange af livets bekvemmeligheder og arbejder over evne i stedet for at gøre brug af de midler, de har. På denne måde lever de frivilligt i stadig mangel, fordi de frygter for, at de engang i fremtiden kan komme til at lide nød.

Al denne frygt stammer fra Satan. Han påvirker de organer, som leder til slavisk frygt og mistroiskhed, (748) fordærver det ædle i sjælen og ødelægger opløftende tanker og følelser. Sådanne mennesker er unormale i spørgsmålet om penge.

Dersom de ville indtage det standpunkt, som Gud ønsker, de skulle indtage, kunne deres sidste dage blive de bedste og lykkeligste. De, der har børn, hvis hæderlighed og skønsomme ledelse de har grund til at stole på, skulle lade deres børn gøre dem lykkelige. Medmindre de gør dette, vil Satan drage fordel af deres mangel på mandskraft og overtage ledelsen for dem. De bør lægge ængstelse og byrder til side, tilbringe deres tid så lykkeligt, som de kan og modnes for himmelen. — *Vidnesbyrd for menigheden* 1:423, 424 (1864).

Ny hukommelse forsvinder hurtigt — Den, som er blevet gammel i tjenesten for Gud, opdager måske, at hans hjerne ikke er i stand til at opfatte, hvad der sker omkring ham; og hvad der nyligt er sket, forsvinder snart fra hans erindring, men hans hukommelse er helt vågen over for begivenheder og oplevelser i hans barndom. Gid dog de unge kunne forstå, hvor vigtigt det er at bevare sindet rent og purt og vogte det for urene tanker, og bevare sjælen fra nedværdigende vaner; thi renhed eller urenhed i ungdommen afspejler sig i alderdommens dage. — *The Youth's Instructor*, 25. oktober, 1894. (*Guds sønner og døtre*, 12. marts.)

Visse træk forstærkes med alderen — Jeg så David i bøn til Herren om ikke at forlade ham, når han blev gammel og jeg så, hvad det var, som fremkaldte hans alvorlige bøn. Han bemærkede, at de fleste af de aldrende omkring ham var ulykkelige og at uheldige karaktertræk navnlig tiltog med alderen. Dersom nogle af naturen var smålige og begærlige, blev de det i en yderst ubehagelig grad i deres alderdom. Dersom de var misundelige, pirrelige og utålmodige, blev de det i en særlig grad, når de blev gamle. — *Vidnesbyrd for menigheden* 1:422 (1864).

Tøjlesløs jalousi og manglende dømmekraft — Det smertede David, når han så, at konger og adelige, som i deres manddoms styrke (749) syntes at have gudsfrygt for øje, i deres alderdom blev mistroiske over for deres bedste venner og deres slægtninge. De befandt sig i stadig frygt for, at det var af egoistiske grunde, deres venner viste interesse for dem. De kunne lytte til venners

antydninger og bedrageriske råd angående dem, som de burde have tillid til. Deres utøjlede mistro brød undertiden ud i lys lue, fordi ikke alle var enige med dem i deres svigtende skøn. Deres begærlighed var frygtelig. De mente ofte, at deres egne børn og slægtninge ønskede dem døden for at kunne indtage deres plads, komme i besiddelse af deres rigdom og modtage den hyldest, som var blevet dem til del. Og nogle blev i dem grad behersket af deres mistroiske og begærlige følelser, at de ødelagde deres egne børn. — *Vidnesbyrd for menigheden* 1:422, 423 (1864).

Dauids bøn i hans høje alder — David lagde mærke til, at skønt nogle i deres manddoms styrke havde været retfærdige, syntes de at miste deres selvbeherskelse, når alderdommen kom. Den onde trængte ind og tog ledelsen af deres sind og gjorde dem hvileløse og utilfredse. Han så, at mange af de gamle synes at være forladt af Gud og udsatte sig for Guds fjendes latterliggørelse og forsmædelse.

David blev dybt grebet; det kugede ham, når han så fremad til den tid, da han skulle blive gammel. Han frygtede for, at Gud ville forlade ham og at han ville blive lige så ulykkelig som de andre gamle, hvis liv han havde lagt mærke til og at han kunne blive overladt til forsmædelse fra Herrens fjender. Med denne byrde hvilende på sig, beder han alvorligt: »Forkast mig ikke i alderdommens tid og svigt mig ikke, nu kraften svinder!« »Gud, du har vejledet mig fra min ungdom af, dine undere har jeg forkyndt til nu. Indtil alderdommens tid og de grånende hår svigte du mig ikke, o Gud. End skal jeg prise din arm for alle kommende slægter.« (Sal. 71,9.17.18.) David følte nødvendigheden af (750) at være på vagt mod de onder, som alderdommen bringer med sig. — *Vidnesbyrd for menigheden* 1:423 (1864).

Brug af betroede midler — Bror L er en Guds forvalter. Han er blevet betroet midler og bør være vågen for hans opgave og give Gud de ting der er Guds. Han bør ikke undlade at forstå de krav Gud har på ham. Medens han lever og har sin fornuftige sans, bør han udnytte anledningerne og tilegne sig de ejendomme som Gud har betroet ham, i stedet for at overlade dem til andres brug og anvende dem efter hans livs afslutning. — *Vidnesbyrd for menigheden* 2:675 (1871).

Efterlad ikke løse ender — Bror L bør have sine forretninger helt rene og ikke med løse ender. Det er hans privilegium at være rig i gode gerninger og at lægge en god grundvold for sig selv, imod den kommende tid, så han kan give det evige liv. Det er ikke sikkert for ham at følge hans svigtende dømmekraft. Han bør rådføre sig med erfarne brødre og søge Guds visdom, så han kan gøre sit arbejde godt. Han bør nu være virkelig alvorlig for at skaffe sig »punge, som ikke ældes, en uudtømmelig skat i Himlene, hvor ingen tyv kommer nær.« — *Vidnesbyrd for menigheden* 2:676 (1871).

Ældre medarbejdere sættes ikke til side — Den største interesse bør være mod en hvis livsinteresser er bundet op med Guds arbejde. På trods af deres mange svagheder, har disse medarbejdere stadig talenter som skikker dem til at stå ved deres lod og på deres sted. Gud ønsker at de skal tage ledende stillinger i hans værk. De har stået trofast midt i storme og prøvelser og er blandt vore mest dyrebare rådgivere. Hvor taknemmelige burde vi ikke være over at de stadig kan bruge deres gaver i Herrens tjeneste!

Mist ikke denne kendsgerning af syne at disse alvorlige brydere tidligere helligede alt for arbejdets fremmarch. At de nu er blevet gamle og gråede i Guds tjeneste er ingen begrundelse for at skulle ophøre med at (751) udøve en bedre indflydelse end mænd med langt mindre kendskab til arbejdet og lagt mindre erfaring i guddommelige anliggender.

Selvom de er trætte og ude af stand til at bære tungere byrder som yngre mænd kan og burde bære, er deres værdi som rådgivere af den højeste orden. De har gjort fejltagelser, men de har lært af deres fejl; de har lært at undgå fejl og farer og er de så ikke kompetente til at give gode råd? De har båret trængsler og prøvelser og selvom de har mistet noget af deres energi, skal de ikke skubbes til side af mindre erfarne arbejdere, som kun ved lidt om disse pionerers arbejde og selvopofrelse. Herren

sætter dem derved ikke til side. Han giver dem særlig nåde og kundskab. — *Vidnesbyrd for menigheden* 7:287, 288 (1902).

Skal æres og respekteres — De gamle normbærere som stadig lever bør ikke sættes på svære steder. Dem som tjente deres Mester da arbejdet blev svært, som udholdt armod og forblev trofaste over for sandheden da vort medlemstal var lille, skal altid æres og respekteres. Jeg er blevet belært at sige: Lad enhver troende respektere de ældre pionerer som har båret prøvelser og vanskeligheder og mange afsavn. De er Guds arbejdsfolk og har gjort en fremtrædende del for opbyggelsen af hans værk. — *Vidnesbyrd for menigheden* 7:289 (1902).

Skal behandles som fædre og mødre — Når de ældre fanebærere er på et arbejdsfelt, bør de som har haft fordel af deres arbejde, have omsorg og respekt for dem. Tyng dem ikke ned med byrder. Værdsæt deres råd, deres ord og deres vejledning. I bør behandle dem som fædre og mødre som har båret arbejdets byrder. De arbejdere som alt tidligere forudså sagens behov, gør en prisværdig gerning når de i stedet for at bære alle byrderne selv, lægger dem på yngre mænds og kvinders skuldre og uddanner dem ligesom Elias underviste Elisa. — *The Review and Herald*, 20. marts, 1900. (*På fast grunn* 2:227.)

(752) **Råd til en ældre og prøvet evangelist** — Måtte Herren velsigne og støtte vore ældre og prøvede arbejdere. Måtte han hjælpe dem til at blive vise med hensyn til bevarelse af deres fysiske, mentale og åndelige kræfter. Jeg er blevet belært af Herren til at sige til dem som frembar deres vidnesbyrd i budskabets tidligere dage: "Gud har begavet jer med fornuftens kraft og han ønsker at I skal forstå og adlyde de love som har med velvære og sundhed at gøre. Vær ikke ubetænksom. Overanstreng dig ikke. Tag tid til at hvile. Gud ønsker at I skal stå på jeres lod og jeres sted og gøre jeres del for at frelse mænd og kvinder fra at fejes ned af den mægtige strøm af ondt. Han ønsker at I skal tage rustningen på indtil han påbyder at tage den af. Der er ikke længe til at I vil få jeres løn." — *Vidnesbyrd for menigheden* 7:289 (1902).

Den største fare — Jeg er blevet pålagt at sige mine ældre brødre: Vandre ydmygt med Gud. Vær ikke brødrenes anklager. I skal udføre jeres bestemte arbejde under Israels Guds ledelse. Hos mange er største fare tilbøjeligheden til at kritisere. De brødre som I fristes til at kritisere, er kaldet til at bære ansvar, som I ikke selv har mulighed for at bære; men I kan være jeres hjælpere. I kan gøre sagen stor tjeneste hvis I vil, ved at viderebringe jeres erfaring fra fortiden til andres arbejde. Herren har ikke givet nogen af jer til opgave at rette og kritisere jeres brødre. — *Brev* 204, 1907. (*Evangelisering*, 106, 107.)

Sektion 17 — Praktisk psykologi

Kapitel 84 — Arbejde med følelser

(755) **Vi kan ikke læse motiverne** — Husk at du ikke kan læse hjerter. Du kender ikke de motiver som foranlediger handlinger der virker forkerte for dig. Der er mange som ikke har modtaget den rigtige oplæring; deres karakterer er forkvaklede, de er hårde og knudrede, og ser ud til at være krogede på enhver måde. Men Kristi nåde kan forvandle dem. Kast dem aldrig til side, driv dem aldrig til modløshed eller fortvivlelse ved at sige, "Du har skuffet mig, og jeg vil ikke prøve at hjælpe dig." Nogle få ord sagt hastigt under udfordring, - netop hvad vi tror at de fortjener, - kan afskære snorene til påvirkning som vi har bundet fra vore til deres hjerter.

Det pålidelige liv, den tålmodige overbærenhed, den ånd der er uforstyrret af provokation, er altid det mest afgørende argument og den mest alvorlige appel. Hvis du har haft anledninger og fortrin som ikke er faldet i andres lod så overvej dette, og vær altid en klog, omhyggelig og venlig lærer.

For at få vokset til at tage et klar og stærk præg af seglet, må du ikke smække seglet på, på en hastig og voldsom måde; du sætter seglet omhyggeligt på det plasticske voks og roligt og stadigt holder det nede, indtil det er hærdnet i formen. På samme måde er det med (756) menneskelige sjæle. Sammenhængen i den kristne påvirkning er dets krafts hemmelighed, og det afhænger af den urokkelighed du udviser i Kristi karakter. Hjælp dem som har fejlet, ved at fortælle dem fra dine erfaringer. Vis, når du gør alvorlige fejltagelser, hvordan, tålmodighed, venlighed og hjælpsomhed for dine medarbejders del gav dig opmuntring og håb. — *Testimonies on Sabbath-School Work*, 116, 117 (1900). (*Råd til sabbatsskolearbejdet*, 100, 101.)

Kæmpe med kræfter der tager legeme, sjæl og sind til fange — Verden er blevet grebet af en sådan hektiskhed, som man aldrig før har oplevet. Med hensyn til fornøjelser, til at tjene penge til kampen om magten, til selve kampen for tilværelsen er der en frygtelig kraft, som optager al interesse i både legeme og sjæl og sind. Midt i alt dette vanvittige jag lyder Guds røst. Han byder os at søge ensomhed og få samfund med ham. »Hold inde og kend, at jeg er Gud.« (Sal. 46,11). — *Uddannelse*, 261 (1903).

Helbredelse af åndelige problemer — Denne verden er som et vældigt sygehus, men Kristus kom for at helbrede de syge og forkynde frihed for Satans fanger. Han var selv sundheden og styrken. Han gav af sit liv til de syge, de lidende og dem, der var besat af onde ånder. Han viste ingen bort, der kom for at modtage hans helbredende kraft. Han vidste, at de, som bønfuldt ham om hjælp, selv var skyld i deres sygdom, men alligevel nægtede han ikke at helbrede dem. Og når Kristi kraft kom ind i disse stakkels sjæle, blev de overbevist om deres synd, og mange fik helbredelse for deres åndelige sygdom såvel som for deres legemlige svagheder. Evangeliet har stadig den samme kraft, og hvorfor skulle vi i dag ikke kunne opleve at se de samme resultater? — *Den store mester*, 562 (1898).

Mennesker, engles hænder — Menneskeagenter er hænder for himmelsk virksomheder, for himmelske engle bruger menneskehænder i praktisk tjeneste. Som håndlangere, skal menneskeagenter føre (757) kundskaben ud blandt menneskene og de skal benytte sig af de himmelske væseners kvalifikationer. Forenes vi med disse almægtige kræfter, får vi gavn af deres højere uddannelse og erfaring. Derved får vi del i guddommelig natur og selvisheden adskilles fra vore liv og vi får tilstået særlige talenter til at hjælpe hinanden. Det er himlens måde at administrere den frelsende kraft på. — *Vidnesbyrd for menigheden* 6:456, 457 (1900).

Den menneskelige del og den guddommelige del i konfliktens tider — Herren giver al menneskeagenten sit arbejde. Her er der et guddommeligt og menneskeligt samarbejde. Der arbejder mennesket i lydighed efter det guddommelige lys det har fået. Hvis Saul havde sagt: Jeg har ikke helt tilbøjelighed til at følge Dine særlige anvisninger at udvirke min egen frelse, så ville det lys Herren have ladet skinne ti gange på Saul, været uden nytte.

Det er menneskets arbejde at samarbejde med det guddommelige. Og det er den allerhårdeste og strengeste kamp som kommer med fortsæt og tidspunktet med stor menneskelig opsætslighed og beslutning at bøje viljen og vejen mod Guds vilje og Guds vej, stole på den fornemme indflydelse som vil følge ham hele hans liv. Mennesket må gøre arbejdet at bøje af — ”Thi Gud er den, som virker i jer både at ville og at virke” (Fil 2,13). Karakteren vil bestemme det at beslutte og handle. At gøre det er ikke i overensstemmelse med følelser eller tilbøjeligheden, en med vor Faders kendte vilje, som er i himlen. Følg og adlyd Helligåndens ledelse.—*Brev* 135, 1898.

Tal om Guds kraft — Når nogen spørger dig, hvordan du har det, så søg ikke at finde noget bedrøveligt at berette for derved at vinde medynk. Tal ikke om din mangel på tro, om dine sorger og lidelser. Fristeren fryder sig, når han hører sådan tale. Når du taler om det, som er trist, så ærer du ham. Vi skal ikke dvæle ved Satans store magt til at overvinde os. Ofte lægger vi os selv i hans hånd ved at tale om hans magt.

(758) Nej, lad os i stedet for tale om Guds store magt til at bringe os i forening med sig. Fortæl om Kristi uforlignelige magt og tal om hans herlighed. Hele himlen er interesseret i vor frelse. Guds engle, tusinde gange tusinde og ti tusinde gange ti tusinde, har fået befaling om at tjene dem, som skal arve salighed. De bevarer os fra det onde og fordriver mørkets magter, som søger at ødelægge os. Har vi ikke grund til at være taknemmelige, selv om der tilsyneladende er vanskeligheder på vej? — *I den store Læges fodspor*, 253, 254 (1905).

Tal ikke om negative følelser — Hvis I ikke føler jer glade og lette om hjertet, så tal ikke om jeres følelser. Kast ingen skygge over andres liv. En kold, glædesløs religion vil aldrig kunne drage sjæle til Kristus; den driver dem vort fra ham og ind i de garn, som Satan har lagt for de vildfarendes fødder. Tænk ikke på jeres genvordigheder, dvæl i stedet for ved den kraft, som I kan så i Kristi navn. Lad sindet gribe fat på de ting, som ikke ses, og tanken være fæstet ved beviserne på Guds store kærlighed til jer. Troen kan udholde prøvelser, modstå fristelser og holde en oppe under besværligheder. Jesus - vor Talsmand - lever; alt hvad hans midlertidige sikrer os, er vort. — *I den store Læges fodspor*, 488 (1905).

Smil og venlige ord — Hvis vi ser på den lyse side af tingene, vil vi finde nok der gør os glade og lykkelige. Hvis vi smiler, vil det sendes tilbage til os; hvis vi taler venligt, vil der siges venlige ord til os igen.

Når kristne ser tungsindige og nedtrykte ud som om de føler sig venneløse, giver de et forkert indtryk af religionen. Nogle gange næres den tanke at glæde er selvmodsigende mod den kristne karakters værdig; men det er en fejltagelse. Himlen er helt glæden selv. — *The Signs of the Times*, 12. februar, 1885.

(759) **Munterhed oplyser stivejen** — Alle har pligt til at pleje et glad sind i stedet for at ruge over sine sorger og vanskeligheder. Mange gør sig selv ulykkelige på denne måde, og de opgiver både sundheden og lykken for en sygelig fantasi. Der findes ting i deres omgivelser som de ikke synes om, og de går omkring med rynkede pander som mere end noget andet afslører deres misfornøjelse. Disse nedbrydende følelser er til stor skade for deres sundhed, for de forhindrer fordøjelsen og forstyrrer ernæringstilstanden. Sorg og bekymring kan ikke råde bod på et eneste onde, men de kan gøre stor skade. Med håb og en blidt væsen oplyser de andres sti, ”thi det er liv for dem, der finder det, helse for alt deres kød.” — *The Signs of the Times*, 12. februar, 1885. (*Livet sammen med Gud* 29. maj)

Spisetid og følelser — Søg selv at finde ud hvad du bør spise, og hvilke fødemidler bedst kan ernære organismen, og følg så hvad fornuften og samvittigheden foreskriver. Læg bekymring og anstrengende tænkning til side under måltidet. Forhast dig ikke men spis langsomt og med et glad sind, med hjertet fuld af tak til Gud for alle hans velsignelser. Og begynd ikke med åndelig arbejde umiddelbart efter et måltid. Tag mådeholden legemsøvelse og giv maven lidt tid til at begynde sit arbejde. — *Evangeliets tjenere*, 241, 242 (1892). (*Råd om sundhed*, 565.)

Gemme på vildfarelse forhindrer de mentale udtryk — Det sind som vildfarelsen en gang har taget i besiddelse, kan aldrig udfolde sig frit til sandheden, heller ikke efter ransagelse. De gamle teorier vil kræve anerkendelse. Forståelsen af de ting som er sande, ophøjede og helliggørende vil blive forvirrende. Overtroiske tanker vil komme ind i sindet og blande sig med det sande, og disse ideer vil altid have en forringende indflydelse.

Kristen kundskab bærer sit eget præg på grænseløs overlegenhed i alt der har med forberedelsen og det evige liv at gøre. Den laver sondringer for bibellæseren og den troende, som har modtaget sandhedens dyrebare (760) rigdomme, fra skepsis og den der tror på hedensk filosofi.

Kløv ned i ordet: ”Der står skrevet.” Få farlige og iøjnefaldende teorier ud af sindet, for hvis de fik næring, vil de holde sindet fanget, så at mennesket ikke kan blive en ny skabning i Kristus. Sindet må hele tiden holdes i tøjler og bevogtes. Det må kun have føde som vil styrke den religiøse erfaring. — *MS 42*, 1904. (.)

Guddommelig kraft er det eneste håb for reformering — Uden Guds kraft kan ingen sand reform gennemføres. De forhindringer, som menneskerne kan opstille imod naturlige og erhvervede tilbøjeligheder, er bare sandbanker imod stormen. Hvis ikke Kristi liv bliver en livgivende kraft i vort liv, kan vi ikke modstå de fristelser, som anfægter os både indefra og udefra. — *I den store Læges fodspor*, 133 (1905).

De himmelske agents kraft må kombineres med det menneskelige. Dette er den eneste måde vi kan få succes på. — *Brev 34*, 1891.

Ikke dvæle ved vore egne følelser — Det er ikke klogt for os at betragte os selv og grunde på vore egne følelser. Hvis vi gør dette, så vil fjenden komme med vanskeligheder og fristelser, som svækker troen og gør os modløse. Nøje at studere, hvad der måtte røre sig i vor indre, og at give efter for vore følelser, er ensbetydende med at nære tvivl og vil kun påføre os uro forvirring. Vi må se bort fra os selv og fæste blikket på Jesus. — *I den store Læges fodspor*, 254 (1905).

Negative følelser ændres ved Guds Ånd — Når Guds Ånd tager hjertet i besiddelse, forvandler det livet. Syndige tanker lægges bort, onde gerninger frasiges; kærlighed, ydmyghed og fred går i stedet for vrede, misundelse og stridigheder. Glæder tager bedrøvelsens plads, og ansigtet genspejler himlens glæde. Ingen ser den hånd der løfter byrden, eller beskuer det lys der stiger ned fra salene deroppe. Velsignelsen kommer når (761) sjælen i tro overgiver sig selv til Gud. Den kraft som intet menneskeøje kan se, skaber et nyt væsen i Guds billede. — *The Review and Herald*, 19. november, 1908. (*Livet sammen med Gud*, 46.)

Behov for stor visdom — Megen visdom er nødvendig ved behandling af sygdom, hvis årsag er af sjælelig art. Det nedtrykte sind, det sårede, syge hjerte må behandles med mildhed. . . . Det er ved ømhed og sympati man kan gavne denne slags patienter. Lægen bør først søge at vinde deres tillid og derpå henvise dem til Den Store Læge. Hvis deres tro kan ledes hen til den sande læge, og de kan få tillid, til at ham tager sig af dem, så vil dette bringe sindet lindring og ofte føre til legemlig helbredelse. — *I den store Læges fodspor*, 248 (1905).

Kristi ømhed når vi har med menneskesind at gøre — Kristus identificer sin andel med det menneskelige. Arbejdet som bærer de guddommelige legitimationer er det som viser sig i Jesu ånd, der åbenbarer hans kærlighed, hans påpasselighed, hans varsomhed i at omgå menneskesind. Hvilken afsløring vil ikke komme til mennesket hvis forhængen blev rullet til side og du kunne se resultatet af dit arbejde da du behandlede de fejlende der behøver den mest kloge behandling for at de ikke blev ført bort fra vejen. »Derfor: Ret de slappe hænder og de kraftløse knæ, og tråd lige spor med jeres fødder, så det, der er lammet, ikke vrides af led, men snarere helbredes.« (Hebr. 12,12. 13). — *SpT Serie A*, nr. 3, s. 9-10, 3. aug., 1894. (*Vidnesbyrd til prædikanter og evangeliearbejdere*, 184, 185.)

Strømmen af livgivende energi — Kærlighedens styrke fandtes i alle Kristi helbredelsesundere, og kun ved gennem troen at få del i denne kærlighed kan vi blive hans redskaber i hans gerning. Hvis vi forsømmer at fastholde en åndelig forbindelse med Kristus, kan floden med de livgivende kræfter ikke strømme i rigt mål fra os ud til andre mennesker. — *Den store mester*, 563 (1898).

(762) **Den eneste kilde med varig fred** — Varig fred, sand åndelig hvile, har kun én kilde, og det var om den, Kristus talte om, da han sagde: "Kom hid til mig, alle, som trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile." (Matt 11,28) "Fred lader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke som verden giver." (Joh 14,27) Denne fred er ikke noget, han skænker uafhængigt af sig selv; den er i Kristus, og vi får den kun ved at tage i mod ham. — *I den store Læges fodspor*, 247 (1905).

Hans erfaring skal være vor — Ved Kristus, nåede menneskeslægtens råb den uendelige medlidenheds Fader. I sin egenskab af menneske bønfaldt han for Guds trone, indtil den menneskelige side af hans væsen blev fyldt med en himmelsk kraft, som skulle forene det menneskelige med det guddommelige. Ved bestandigt samfund med Gud modtog han liv, for at han

kunne meddele liv til verden. Vi skal opnå den samme erfaring som han. — *Den store mester*, 245 (1898).

Kapitel 85 — Rådgivning

(763) **Behov for rådgivere** — Oh, vi behøver ledere, kloge og hensynsfulde, vel afbalancerede mænd som vil være kloge rådgivere, som har en vis indsigt i den menneskelige natur og som ved hvordan de i gudsfrygt skal lede og give råd. — *Brev 45*, 1893. (*På fast grunn 2:362*.)

Et øre der kan lytte med forståelse — Der er behov for hyrder som under Overhyrdens velledning vil søge efter de fortabte og bortkomne. Dette betyder at fysisk ubehag må bæres og magelighed opofres; Det betyder øm omsorg for de vildfarende, en guddommelig medlidenhed og overbærenhed. Det kræver at man har et øre som deltagende kan lytte til hjerteknusende omtale af uret, af nedværdigelse, af fortvivlelse og elendighed. — *Evangeliets tjenere*, 133 (1915).

Vigtigheden af en pastoral-rådgivers arbejde — Ligesom lægen tager sig af fysiske lidelser, således tager Kristi sande hyrde sig af den syndsbelastede sjæl. Og hans arbejde er så meget vigtigere end den førstes, som det evige liv er af større værd end vor jordiske tilværelse.

Prædikanten møder en uendelighed af uensartede karakterer og det er hans pligt at gøre sig bekendt med medlemmerne i familier, der lytter til hans undervisning, for (764) at kunne bestemme, hvilke midler bedst vil være egnet til at påvirke dem i den rigtige retning. — *Vidnesbyrd til menigheden* bd. 4, 267.

Tag folk hvor de er — At tage folk lige hvor de er, uanset deres stilling, uanset deres tilstand, og hjælpe dem på enhver mulig måde – det er evangelistarbejde. For prædikanter kan det være nødvendigt at tage ud i den syges hjem og sige: ”Jeg er parat til at hjælpe dig, og jeg vil gøre det bedste jeg kan. Jeg er ikke læge, men jeg er en præst, og jeg vil gerne tjene den syge og forpinte.” Dem som er syge i kroppen er næsten altid syge i sjælen, og når sjælen er syg, er kroppen blevet syg.—*MS 62*, 1900. (.)

Imødegå sorger — Herrens medarbejdere behøver Jesus smeltende kærlighed i deres hjerter. Enhver prædikant lever som et menneske blandt mennesker. Lad ham, med velordnede metoder, gå fra hus til hus, og altid frembære røgelsen af himlens velduftende atmosfære af kærlighed. Gå andres sorger, vanskeligheder og trængsler i forkøbet. Gå ind i både høje og lave, rige og fattiges glæder og bekymringer. — *Brev 50*, 1897. (*Evangelisering*, 348, 349.)

Brug for råd — De uerfarne må vejledes af kloge råd, når de er i trængsel og angribes af fristelser; må de lære at det koster vedholdende og målrettede anstrengelser at opnå resultater i åndelige sager. Vi må ofte gentage det for dem som er nye i troen: ”Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet.” (Jak. 1,5) Disse ord skal præsenteres i den Mesters ånd som gav dem, for de er af større værdi end guld, sølv eller værdifulde stene.

Undervis de unge disciple i at lægge deres hænder i Kristi hånd, og sige: ”Led mig, vejled mig.” Hvilken trøst og håb og velsignelse vil de trængende, og rådvilde sjæle modtage, hvis de ydmygt vil søge Gud. Betingelsen er (765) at de kommer i tro, ingen vaklen, beder om vejledning på rådvilhedens dag. Dette løfte har den oprigtigt søgende fået: ”Du skal få overmådelige svar.” ”Du skal modtage.”

Denne instruktion gives ofte af hvad Gud har sagt vil aldrig svigte. Det er bedre at stole på Herren, end at sætte lid til fyrster. Vi må lære hver sjæl at lægge sine anmodninger i bøn på barmhjertighedens sæde. Styrke og nåde vil visselig komme til den, som gør dette, for det har Herren lovet. Og alligevel går så mange i svaghed, fordi de ikke tror at Gud vil gøre som Han har sagt.—*MS 19*, 1894.

Gud har givet regler — Faderen er familiens lovgiver, og ligesom Abraham bør han gøre Guds lov til regel i sit hjem. Gud sagde om Abraham: ”Jeg kender ham, at han skal byde sine børn og sit hus efter sig.” (1Mos 18,19) Der ville ikke blive nogen syndig undladelse af at modvirke det onde, ingen svag, uklog favorisering; han ville ikke lade misforstået kærlighed lede ham bort fra overbevisningen om, hvad der var hans pligt. Han ville ikke alene give den rette undervisning, men også hævde gyldigheden af gode og retfærdige love.

Gud har givet os regler til vor vejledning. Børnene må ikke overlades til at gå bort fra den trygge sti, som findes afmærket i Guds ord, og træde ind på de farefulde veje, som står åbne på alle sider. I venlighed, men i fasthed og udholdenhed og under bøn må deres urigtige ønsker modvirkes, deres dårlige tilbøjeligheder underkues. — *I den store Læges fodspor*, 390, 391 (1905).

Lyt til erfarendes råd (ord til en fortvivlet mand og fader) — Du har drevet om i verden, men den evige sandhed vil vise sig som et anker for dig. Du behøver at vogte din tro. Bevæg dig ikke af impulser eller nær på vage teorier. Erfaringsmæssig tro på Kristus og underkastelse under Guds lov er af højeste betydning for dig. Tag imod erfarne menneskers råd og vejledning. Tøv ikke (766) med at overvinde dig. Vær oprigtig over for dig selv, dine børn og Gud. Din plagede søn behøver at blive behandlet ømt. Som en fader, bør du huske at nerver der kan begejstres af fornøjelse også kan gyse af den skarpeste smerte. Herren identificerer sine interesser med den lidende menneskeheds. — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:368 (1879).

Hvor råd kunne have sparet selvstændige unge for ukloge ægteskaber — Når det er for sent, finder de, at de har taget fejl og har forspildt deres lykke i dette liv såvel som deres sjæls frelse. De ville ikke erkende, at nogen uden de selv forstod noget angående denne sag. Og dog kunne de, om de havde modtaget råd, have sparet sig for år af ængstelse og sorg. Men det er kun spildte råd, man ofrer på dem, som er bestemt på at gå deres egen vej. Lidenskab fører den slags mennesker ud over alle de forhindringer, som fornuften og dømmekraften måtte stille op. — *The Review and Herald*, 25. september, 1888. (*Budskaber til unge*, 280.)

Nogle kvalifikationer for en rådgiver — Det er af stor betydning at han, som er valgt til at tage sig af patienternes og sygehjælpernes åndelige interesser, er et menneske med sund dømmekraft og med ufravigelige principper, et menneske som vil få moralsk indflydelse, som ved hvordan man har med menneskesind at gøre. Han bør være en person med visdom, dannelse og kærlighed såvel som han har forstand. Han kan ikke være helt effektiv i alt fra begyndelsen, men han bør, med alvorlig tanke og erfaring med hans evner, dygtiggøre sig selv for dette vigtige arbejde. Der er brug for den største visdom og mildhed for at kunne betjene denne stilling acceptabelt, dog med ubøjelig renhed må fordomme, blindhed og vildfarelse i enhver form og art imødekommes. — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:546, 547 (1880).

Private konsulenter kan blive en snare (råd til en prædikant) — Sidste nat blev din sag fremlagt for min opmærksomhed, og jeg talte med dig som en moder taler med (767) med sin søn. Jeg sagde: ”Bror ____, du bør ikke se det som din opgave at samtale med unge damer om visse emner, selvom din hustru er til stede. Du får dem til at tro at det er rigtigt at samtale med prædikanter om familiehemmeligheder og vanskeligheder, som burde bringes frem for Gud, som forstår hjertet, som aldrig går fejl, og som dømmer retfærdigt. Afvis at lytte til nogen samtaler af private sager, om det enten er familier eller enkeltpersoner. Hvis personer opmuntres til at komme til dig med deres problemer, vil de tro det er helt rigtigt at holde denne praksis, og det vil blive en snare, ikke kun for den sjæl som meddeler sig, men for dem som disse ting bliver betroet til.” — *Brev* 7, 1889.

Begrænsninger i prædikantens råd til kvinder — Kvinder er blevet tiltrukket til dig, og har været parat til at udgyde deres private trængsler og familieskuffelser i dine ører. Du bør ikke låne dem øre, men fortæl dem at du selv kun er et fejlende menneske; at Gud er deres hjælper. Jesus kender ethvert hjertes hemmeligheder, og Han kan velsigne og trøste dem. Fortæl dem at du kan dømme forkert og lede dem til at opmuntre til ondskab, snarere end irttesætte det. Peg dem til

”Guds lam, som bærer verdens synd bort.” Hvis du vil tage rustningen på og, selvom det er lidt på tværs, yde det personlige arbejde hvor der er brug for det, for dem som lukker døren for himlens lys på grund af deres selvished, ærgerrighed, vil du ikke få så mange venner, men du vil frelse sjæle. — *Brev 48*, 1888.

Gentagede advarsler — Lad dig ikke tiltrække af kvinder. Stå opret frem og fortæl dem at du ikke er deres skriftefader. Jesus er Ham som skal høre hjertets hemmeligheder. Du er kun et menneske, og dømmer kun fra et menneskeligt ståsted, du kan tage forkerte beslutninger og give forkerte råd. — *MS 59*, 1900.

(768) Du kan ikke se noget lys, min bror, når du har møder med unge damer alene. Lad det være erfarne kvinder som uddanner og oplærer de unge kvinder i anstændig optræden og indflydelse. Lad dem ikke fortælle deres private historie til nogen levende mand. Dette er ikke Guds orden, og du bør ikke opmuntre til noget af den slags. — *Brev 9*, 1889.

Faktorer i god rådgivning — Når nogen møder en krise i livet og du giver gode råd og formaning, vil dine ords indflydelse til det gode kun have den vægt, som du har vundet ved din ånd og dit eksempel. Du må *være* god, før du kan *gøre* det gode. Du kan ikke øve en indflydelse, der vil forvandle andre, for dit eget hjerte er blevet ydmyget og lutret og blødgjort ved Kristi nåde. Når denne forandring er sket hos dig, vil det være lige så naturligt for dig at leve for at velsigne andre, som det er for rosenbusken at bære små duftende blomster eller vinranken sine purpurrøde klaser. — *Med mesteren på bjerget*, 128 (1896).

Den oplæring og erfaring som forberedte Moses som en medfølelse rådgiver — Mennesker ville være sprunget over den lange tid, hvor Moses arbejdede ubemærket, og have regnet det for tidsspilde, men i sin evige visdom krævede Gud, at hans folks vordende leder skulle leve 40 år som en ringe fårehyrde. De egenskaber, der derved blev udviklet hos ham, såsom omsorg, selvforglemmelse og øm kærlighed til hjorden, ville berede ham til at blive en medlidende tålmodig hyrde for Israel. Menneskelig undervisning eller kultur kunne ikke give ham et udbytte, der kunne erstatte denne erfaring. — *Patriarker og profeter*, 125 (1890).

Nogle er ikke egnede til at have med menneskesind at gøre (råd til en prædikant) — Du har nogle karaktertræk som ikke sætter dig i stand til at behandle menneskesind særlig klogt. Du arbejder ikke på en måde som vil give de bedste resultater. — *Brev 205*, 1904.

(769) Men at omgås menneskers sindelag er det dejligste arbejde som mennesker over hovedet kan få. Alle er ikke egnede til at rette den fejlende. De har ikke visdom til at dele retfærdigt, skønt de vil være barmhjertige. De kan ikke se nødvendigheden i at opblande kærlighed og øm medfølelse med nøjagtige irettesættelser. Nogle er altid unødige strenge og føler ikke nødvendigheden af apostelens formaning: »Der er nogle, som I skal være barmhjertige imod: dem, der tvivler; frels dem, riv dem ud af ilden! Men der er andre, som I skal være barmhjertige imod med frygt, så I afskyer endog den kjortel, som er besmittet af kødet«. (Judas 1:22, 23).—*Vidnesbyrd for menigheden 3:269, 270* (1873).

Menneskelig forstand er ikke almægtig — En klar forståelse af hvad Gud er og hvad han forlanger at vi skal være, vil give os et ydmygt syn på selvet. Han som studerer det hellige ord rigtigt, vil lære at menneskelig forstand ikke er almægtig; at menneskelig styrke og klogskab, uden den hjælp ingen andre end Gud kan give, kun er svaghed og uvidenhed. — *Vidnesbyrd for menigheden 5:24* (1882).

Manifestere Kristi nåde — Gud vil have den enkelte til at se mindre på det begrænsede, og være mindre afhængige af mennesker. Vi har rådgivet dem som tilkendegiver at de ikke har kendskab til Kristi nåde og ikke forstår sandheden som den er i Kristus.

Dem som samarbejder med Gud ydmyge opfattelser af sig selv. De er ikke stolte, selvtilstrækkelige, og selvophøjende. De er langmodige, venlige, og fulde af barmhjertighed og gode frugter. Menneskelige mål går i baggrunden. Kristi retfærdighed går foran dem, og Herrens herlighed er

deres belønning. — SpT Serie A, Nr. 3, s 49, 7. maj, 1895. (*Vidnesbyrd til prædikanter og evangeliearbejdere*, 215, 216.)

Arbejdsspørgsmål til rådgivere — Når vi har forsøgt at fremholde sundhedsreformen for vore brødre og søstre og vi har talt til dem om betydningen af at spise og drikke og gøre alt til Guds ære, har mange ved deres handlinger sagt: "Det kommer ingen ved, hvorvidt jeg spiser dette eller hint. Hvad vi end gør, skal vi selv bære følgerne deraf."

(770) Kære venner, I tager storlig fejl. I er ikke de eneste, der lider under en forkert handlemåde. Samfundet, som I lever i, lider i stor udstrækning lige så vel som I under følgerne af jeres forsyndelser. Dersom I lider som følgerne af jeres uafholdenhed i spise og drikke, påvirkes også vi, som færdes iblandt jer eller omgås jer, at jeres svagheder. Vi må lide på grund af jeres forkerte handlemåde.

Dersom den bidrager til at svække kraften i jeres sind eller legeme, mærker vi det, når vi er sammen med jer og påvirkes deraf. Dersom I er triste i stedet for at være livsglade i jeres sind, kaster I en skygge over alle jeres omgivelser. Hvis vi er bedrøvede og nedtrykte og har vanskeligheder, kunne I, hvis jeres helbredstilstand var, hvad den burde være, have klare tanker, så I kunne vise os en udvej og tale et trøstende ord til os. Men dersom jeres hjerne er så valen på grund af jeres urigtige levemåde, at I ikke er i stand til at give os det rigtige råd, betyder det så ikke et tab for os?

Vi kan måske have temmelig stor tillid til vort eget skøn, men vi ønsker alligevel at have rådgivere; »for vel står det til, hvor mange giver råd« Vi ønsker, at vor handlemåde måtte være sådan, at de, som vi har kær, kan se, at den er konsekvent og vi ønsker at søge råd og at de må være i stand til at give os det med klare tanker. Men hvad bryder vi os om jeres skøn, dersom nervekraften i jeres hjerner er blevet anstrengt til det yderste og livskraften er blevet ledet bort fra hjernen for at kunne tage sig af den upassende føde, I har indført i jeres mave, eller af en overdreven mængde af sund føde? Hvad bryder vi os om sådanne menneskers skøn? De ser gennem en masse ufordøjet føde. Derfor har jeres levemåde indvirket på os. Det er umuligt for jer at følge en urigtig fremgangsmåde uden at påføre andre mennesker lidelse. — *Vidnesbyrd for menigheden* 2:356, 357 (1870).

Forsigtig tilgang — De, som . . . er skødesløse og frastødende i deres optræden over for andre, ville vise den samme mangel på takt og evne til at omgås (771) mennesker, hvis de optog prædikegerningen. — *Vidnesbyrd for menigheden* 5:399 (1885).

Hvordan tingene siges "tydeligt" — Jeg har fået lov til at sige nogle ting meget tydeligt til dem som er blevet forvirrede. Ellers turde jeg ikke fortælle dem sandheden, for jeg har fået et budskab til dem. — *Brev* 271, 1903.

Lær Kristi måde at behandle mennesker på — Lær at behandle tænkende mennesker ligesom Jesus gjorde. Af og til må man komme med skarpe udtalelser, men vær sikker på at Guds Hellige Ånd bor i jeres hjerter før du siger sandheden lige ud. Lad den så bryde sig vej. *Du skal ikke gøre det.* — G.C.D.B. 13. april, 1891. (*På fast grunn* 2:371.)

Syge har et følelsesmæssigt behov — Sympati og en klog optræden vil ofte virke gavnligere på den syge end selv den allerfortinligste behandling, der gives på en kold og ligegyldig måde. Når lægen kommer hen til sygesengen og optræder sorgløst og ligegyldigt og betragter den syge, som om hans tilstand kun har ringe betydning for ham, og ved ord og handling giver indtrykket af, at vedkommendes sygdomstilfælde ikke trænger til videre opmærksomhed, og så overlades patienten til sine egne betragtninger, så har han gjort vedkommende ligefrem skade. Den tvivl og det mismod, som denne ligegyldighed har frembragt, vil ofte tilintetgøre de gode virkninger af de givne forskrifter. — *I den store Læges fodspor*, 244 (1905).

Ikke bebrejdelse, men en venlig hånd — Hvis du ser nogen hvis ord eller attitude viser at han er udskilt fra Gud, så bebrejd ham ikke. Det er ikke dit arbejde at fordømme ham, men komme tæt op ad hans side for at hjælpe ham. Lignelsen om det fortabte får må sættes op som et motto i enhver bolig. Den Guddommelige Fårehyrde efterlader de nioghalvfems, og går ud i ørknen for at opsøge

det som er mistet. Der er krat, moseområder og farlige sprækker i (772) klipperne, og Hyrden ved om fået er på nogen af disse steder, må en venlig hånd løfte det ud. Når Han opdager det fortabte får, overdynger han det ikke med bebrejdelser. Han er kun glad for at Han har fundet i live. Når Han hører dets bræen langt borte fra, overvinder Han enhver vanskelighed så han kan redde sit Får som var tabt. Med en fast og dog venlig hånd, deler han tornebusken, eller tager det bort fra sumpen; Han løfter det ømt op på sine skuldre og bærer det tilbage til hjorden. Den rene, syndfrie Genløser bærer den syndige og urene. — *MS 17*, 1895.

Klog rådgivning — Sympati er noget godt, når den ydes klogt, men den må ydes med omtanke og med viden om, at genstanden for den fortjener sympati. Hvad kan man sige om at tage mod råd fra andre? Ordsp 25,9-12: "Før sagen med din næste til ende, men røb ej anden mands hemmelighed; thi ellers vil den, der hører det, smæde dig. Æbler af guld i skåle af sølv er ord, som tales i rette tid. En guldring, et gyldent smykke er revsende vismand for lyttende øre."

Når vi kan forene os om at hjælpe hinanden frem ad vejen til Himmelen, når samtalen drejer sig om åndelige og guddommelige emner, så er det noget værd at tale; men når samtalen kredser om en selv og om jordiske og uvæsentlige ting, så er tavshed guld. Det lyttende øre skal tage imod dadel med ydmyghed, tålmodighed og lærvillighed. Kun således kan vort samkvem med hinanden blive til velsignelse og opfyldte alt det, som Gud ønsker, det skal være. Når de guddommelige forskrifter gensidigt følges, gør den klogt irttesættende sin pligt, og det lyttende øre hører villigt og får gavn af det. — *Brev 52*, 1893. (*Guds sønner og døtre*, 8. juni.)

Hvad der end sker, vær stille og venlig — Der vil altid være ting der driller, forvirrer og prøver din tålmodighed. De må være beredte for dette og ikke blive overildnede eller ude af balance. De må være rolige og velvillige hvad der end må hænde. De bør altid have for øje at (773) de har med sygelige mænd og kvinder, syge i sindet, som ofte ser tingene i et fordrejet lys og stadig tror at de forstår tingene korrekt. — *Vidnesbyrd for menigheden 3:182* (1872).

Forvent ikke for meget — Prædikanter må passe på, at de ikke venter for meget af personer, som endnu famler i vildfarelsens mørke. . . . De må behandle menneskene med tålmodighed og visdom og altid erindre, hvor mangeartede de omstændigheder er, som har udviklet så forskellige træk hos de enkelte personer. — *Vidnesbyrd for menigheden 4:262* (1876).

Fredfyldt atmosfære — Det allerførste arbejde, mine brødre, er at sikre Guds velsignelse i jeres egne hjerter. Derefter bringe denne velsignelse ind i jeres hjem, bortlæg al jeres kritik, overvind jeres fordringsfulde veje og lad kærlighedens og venlighedens ånd få overhånd. Atmosfæren i jeres hjem vil føres med jer til kontoret og himmelsk fred vil omgive jeres sjæle. Hvor Jesu kærlighed end regerer er der en medynkende ømhed og hensynsfuldhed over for andre. Det dyrebareste arbejde som mine brødre kan gå ind i, er at opelske en Kristuslignende karakter. — *Vidnesbyrd for menigheden 5:558, 559* (1889).

Leder til levende vandes kilder — Den, som søger at slukke sin tørst ved denne verdens kilder, drikker kun for atter at tørste. Alle vegne findes der utilfredse mennesker. De længes efter noget, der kan tilfredsstille sjælens trang. Kun en eneste kan imødekomme denne trang. Det, som verden trænger til, er Kristus, "Slægtens Håb". Den guddommelige nåde, som Han alene kan tildele, er som det levende vand, lutrende, forfriskende og styrkende for sjælen. — *Den store mester*, 117 (1898).

Forstå det verdslige synspunkt — En oplyst dømmekraft tvinger os til at anerkende, at himmelske ting er langt overordnet end jordiske sager, og alligevel leder menneskets fordærvede hjerte det til at give verdens (774) ting forrang. Store menneskers meninger, videnskabsteorier, såkaldte falsum, blandes med sandhederne i den hellige skrift. — *The Review and Herald*, 24. november, 1891.

Den store rådgiver — Kom til Gud med alle jeres behov. Gå ikke til andre med dine trængsler og fristelser; Gud alene kan hjælpe dig. Hvis du opfylder betingelserne i Guds løfter, vil løfterne opfyldes i jer. Hvis jeres tanker forbliver ved Gud, vil du ikke gå fra henrykkelse til modløshedens

dal hvor prøvelser og fristelser kommer over dig. Du vil ikke tale tvivl og tungsind til andre. Du vil ikke sige: ”Jeg ved ikke noget om dette er hint. Jeg føler mig ikke lykkelig. Jeg er ikke sikker på at vi har sandheden.” Dette vil du ikke gøre, for du vil have sjælen forankret sikkert og urokkeligt. Når vor tale lyder modløs og trist, lytter Satan med djævelsk glæde, for han glæder sig over at vide, at han har fået os i sin trældom. Satan kan ikke læse vore tanker, men han kan se vore handlinger og høre, hvad vi siger og ud fra sit lange kendskab til menneskeslægten kan han indrette sine fristelser på at drage fordel af de svage punkter i vor karakter. Og hvor tit røber vi ikke for ham, hvordan han kan vinde sejr over os! Oh, om vi måtte kontrollere vore ord og handlinger! Hvor stærke vil vi ikke blive hvis vore ord var af en sådan orden, at vi ikke skammer os over at se det nedskrevet på dommens dag. Hvor anderledes vil de se ud på Guds dag, fra hvad de virker til når vi siger dem. — *The Review and Herald*, 19. maj, 1891.

Iblandt jer står den Mægtige Rådgiver i gennem tiderne, og indbyder jer til at sætte lid til Ham. Skal vi vende os bort fra ham til usikre mennesker, som er lige så helt afhængige af Gud, som vi selv er? Er vi faldet så langt under vore privilegier? Er vi ikke været skyldig i at forvente så lidt, at vi ikke har bedt om hvad Gud længes efter at give? — *The Review and Herald*, 9. juni, 1910.

Kapitel 86 — Dele i al fortrolighed

(775) **Troværdighed bringer fred i sindet** — Kristus spørger enhver, som bekender hans navn: »Elsker du mig?« Hvis du elsker Jesus, vil du elske de sjæle, for hvem han døde. En mand har måske ikke det mest tiltalende ydre og han kan være mangelfuld i mange henseender; men dersom han har ord for at være redelig og retskaffen, vil han vinde andres tillid. Den sandhedskærlighed, den tiltro og tillid, menneskene kan tillægge ham, vil fjerne eller opveje uheldige træk i hans karakter. Tilforladelighed i din stilling og i dit kald, villighed til at fornægte dig selv for at kunne gavne andre, vil medføre fred i sindet og sikre dig Guds velbehag. — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:353 (1879).

Modreaktion på misbrugt tillid — Ikke før i dommen vil du forstå indflydelsen af en venlig, hensynsfuld optræden mod de skrøbelige, de urimelige og de uværdige. Når vi møder utaknemmelighed og står overfor sådanne, som har misbrugt den tillid, man har vist dem, så føler vi os tilskyndede til at vise vor foragt eller harme. Dette er, hvad de skyldige venter, og de er forberedte på det. Venlig overbærenhed kommer dem derimod overraskende og vækker ofte bedre tilskyndelser hos dem og opflammer længslen efter at leve et ædlere liv. — *I den store Læges fodspor*, 503 (1905).

(776) **Vor tillidsmand er Jesus** — Det er kun få, som virkelig værdsætter eller benytter bønnens dyrebare privilegium. Vi bør gå til Jesus og fortælle ham vor trang. Vi kan komme til ham med vore små bekymringer og forviklinger så såvel som med vore større vanskeligheder. Hvad der end måtte komme, som kan forurolige eller plage os, bør vi lægge det frem for Herren i bøn. Når vi føler, at vi behøver Kristi nærværelse ved hvert skridt, vil Satan have ringe anledning til at trænge ind med sine fristelser. Hans overlagte bestræbelser går ud på at holde os borte fra vor bedste og mest medfølende ven. Vi bør ikke gøre nogen anden end Jesus til vor fortrolige ven. Vi kan trygt tale med ham om alt, hvad der er i vore hjerter. — *Vidnesbyrd for menigheden* 5:200, 201 (1882).

En advarsel om skriftefader — Prøv aldrig at få nogen til at se hen til jer efter visdom. Når nogen kommer til jer for at få råd, så henvis dem til Ham som læser hvert hjertes motiver. Der må komme en anden ånd ind i vor forkyndelse. Ingen må optræde som skriftefader, og ikke noget menneske må ophøjes til det overmenneskelige. Vor opgave er at ydmyge os selv og ophøje Kristus for folk. Efter sin opstandelse lovede Frelseren at hans kraft skulle være med alle dem som går ud i Hans navn.

Lad denne kraft og dette navn blive ophøjet. Vi behøver stadig at have Kristi bøn klart for os da Han bad at selv et måtte blive helliggjort i sandhed og retfærdighed.—*MS 137, 1907. (På fast grunn 2:170.)*

Bekend ikke skjulte synder over for mennesker, medmindre Helligånden leder — Kom med disse tanker til personer der beder om dine bønner: vi er mennesker; vi kan ikke læse hjertet eller kende dit livs hemmeligheder. Dette kender kun du selv og Gud.

Hvis du angrer din synd nu, hvis nogle kan se du har vandret imod det lys du har fået af Gud, og ikke har æret kroppen, Guds tempel, men har fornedret legemet ved forkerte levevaner, som er Kristi ejendom, så bekend disse ting over for Gud. Hvis du ikke på (777) en særlig måde bearbejdes af Helligånden, så du bekender dine hemmelige synder over for mennesker, så udøs dem ikke over noget menneske. — *Vore lejrmoder, s. 44, 45, 1892. (Råd om sundhed, 373, 374.)*

Gør Gud til menneskets skriftemand — Enhver behøver en praktisk erfaring i at nære fortrøstning til Gud for sit eget vedkommende. Lad ikke noget menneske blive din skriftefader. Luk hjertet op for Gud; fortæl ham enhver sjælens hemmelighed. Læg alle dine vanskeligheder, små og store, frem for Ham, så vil han vise dig en vej ud af dem alle sammen. Han alene ved hvordan netop den hjælp gives, som du behøver. — *Evangeliets tjenere, 310 (1915).*

Jeg har bekendt mig for Gud; han har tilgivet min synd. — Det er ikke prisværdigt at tale om vor svaghed og modløshed. Lad enhver sige: ”Jeg er ked af at jeg har givet efter for fristelse, så mine bønner er så svage, min tro så svag. Jeg har ingen undskyldning for at blive smålig i mit religiøse liv. Men jeg søger at blive fuldkommen i Kristi karakter. Jeg har syndet, og alligevel elsker jeg Jesus. Jeg har faldet mange gange, og alligevel rækker han Sin hånd ud for at frelse mig. Jeg har fortalt Ham om mine fejltagelser. Med skam og sorg har jeg bekendt at jeg har vanæret Ham. Jeg har set på korset og sagt: Alt dette led ham for mig. Helligånden har vist mig min utaknemmelighed, min synd at udstille Kristus til åben skam. Han som ikke kender til synd har tilgivet min synd. Han kalder mig til et højere og ædlere liv, og jeg skynder mig til de ting som går forud.” — *MS 161, 1897.*

Ingen særlig dyd at bekende over for mennesker — Jeg håber at ingen vil få den idé at de fortjener Guds gunst ved at bekende synder eller at det er en særlig dyd at bekende sig for mennesker. I erfaringen må der være den tro der virker ved kærlighed og renses sjælen. Kristi kærlighed vil betvinge kødelige tilbøjeligheder. Sandheden bevidner ikke blot selv sin himmelske oprindelse, men viser at den ved Guds Ånds nåde er virkningsfuld når sjælen renses. (778) Herren vil have at vi kommer til ham dagligt, med alle problemer og syndsbeholdninger og han kan give os hvile, ved at bære hans åg og byrder. Hans Hellige Ånd vil, med sin nådige påvirkning, fylde sjælen og alle tanker vil underlægges lydighed mod Kristus. — *Vidnesbyrd for menigheden 5:648 (1889).*

Mennesker skal ikke bekende for faldne mennesker — Det er ingen nedværdigelse for mennesket at bøje sig ned for sin Skaber og bekende sine synder og bede indtrængende om tilgivelse ved en korsfæstet og oprejst Frelasers fortjenester. Det er ædelt at indrømme dine fejl for ham, som du har såret ved overtrædelse og oprør. Det løfter dig op for mennesker og engle; for »den, som ophøjer sig selv skal ydmyges.«

Men han som knæler for faldne mennesker og i bekendelser opåbner sit hjertes skjulte tanker og forestillinger, vanærer sig selv ved at nedværdige sin mandighed og forringer ethvert ædelt instinkt i sin sjæl. . . . Det er denne fornedrende menneskebekendelse til faldne mennesker der virker for meget til den voksende ondskab, som besmitter verden og fører den til endelig ødelæggelse. — *Vidnesbyrd for menigheden 5:638, 639 (1889).*

Åbenlys bekendelse af skjulte synder sår ondskabens frø — Jeg er blevet vist at mange, mange bekendelser aldrig burde være talt i menneskers påhør; for resultatet er det som begrænsede væseners afgrænsede dømmekraft ikke regner med. Ondskabens frø er spredt i deres hjerter og sind som hører og når de er under fristelse, vil disse frø spire op og bære frugt og den samme sørgelige

erfaring vil gentage sig. Kan du tænke dig, de fristede menneskers synder kan ikke være så frygtelige; for gjorde ikke dem som bekender sig, kristne med en lang erfaring, ikke netop disse ting? Således vil åben bekendelse i menigheden af disse skjulte synder vise sig at være mere en smag af død end af liv. — *Vidnesbyrd for menigheden* 5:645 (1889).

(779) **Afsløres hemmeligheder adskilles en sjæl fra Gud** — Jeg så at der hvor snaksaglige søstre samles var Satan som regel til stede; for der kan han finde arbejde. Han står ved siden af for at opildne sindet og få det mest mulige ud af det han vinder. Han ved at al denne snak og sladren og afsløren af hemmeligheder og den slags udbredelse, adskiller sjælen fra Gud. Det er dødeligt for åndelighed og stille religiøs påvirkning.

Søster _____ synder meget med sin tunge. Hun burde ved sine ord give en god påvirkning, men hun taler ofte på må og få. Nogle gange kommer hendes ord på en anden måde, uden at de kan bære. Nogle gange lugter det. Så er det sagt forkert. Det var ikke hensigten at fremstille det forkert, men vanen med at tale meget og tale om formålsløse ting er så gammel at hun er blevet ligeglad og hensynsløs med sine ord og ofte ved ikke hvad hun siger. Dette ødelægger enhver indflydelse af godt hun kunne give af. Det er på tide at der bliver en hel fornyelse i dette. Hendes selskab blev ikke værdsat som det kunne dersom hun ikke havde givet efter for denne syndige snak. — *Vidnesbyrd for menigheden* 2:185, 186 (1868).

Udgyde trængsler i menneskers ører — Til tider fylder vi vore bekymringer i menneskelige ører og fortæller dem, der ikke kan hjælpe os, om alle vore trængsler og betror os ikke til Jesus, som kan forvandle sorgens sti til glædens og fredens vej. — *The Signs of the Times*, 17. marts, 1887, par. 4. (HC 97.)

Pas på mennesker der ikke kender Gud — Jesus blev ved med at belære sine disciple og sagde: "Vogt jer for menneskene!" De skulle ikke have ubetinget tillid til dem, der ikke kendte Gud, eller tage dem med på råd, for dette ville være til hjælp for Satans medarbejdere. Menneskers påfund modarbejder ofte Guds planer. De, som opbygger Herrens tempel, skal bygge i overensstemmelse med det forbillede, som blev vist på bjerget: Guds forbillede. Det er til vanære for Gud og et forræderi mod evangeliet, hvis hans (780) tjenere stoler på råd fra mennesker, som ikke handler efter Åndens ledelse. Verdens visdom er dårskab for Gud. De, som sætter deres lid til den, vil ganske sikkert fare vild. — *Den store mester*, 237 (1898).

Forråde ikke tillid eller en hellig betroelse — Der vil komme en krise i alle vore institutioner. Indflydelser vil arbejde imod dem, både fra troende og ikke-troende. Nu må tilliden eller den hellige betroelse ikke bedrages for at gavne og ophøje selvet. Vi bør hele tiden vogte vore liv med nidkær omhu, så vi ikke efterlader verden det forkerte indtryk. Sig det, gør det: "Jeg er en kristen. Jeg kan ikke handle efter verdens leveregler. Jeg må elske Gud højest og min næste som mig selv. Jeg kan ikke indgå i eller medvirke til noget arrangement, som på mindste måde vil støde sammen med min brugbarhed, eller svække min indflydelse, eller ødelægge nogens tillid til Guds redskaber." — *Vidnesbyrd for menigheden* 5:479 (1889).

Kapitel 87 — Psykologi og teologi

(781) **Fundet i den hellige skrift** — Psykologiens sande principper findes i den hellige skrift. Mennesket kender ikke sin egen værdi. Det handler efter sit uomvendte temperament i karakter, fordi det ikke ser på Jesus, dets tros Ophav og Fuldender. Han som kommer til Jesus, han som tror på Ham og gør Ham til sit Eksempel, erkender ordenes betydning: "Dem gav ham kraft til at blive Guds sønner" (Joh 1,12).

Men når han indtager sin plads for Jesu fødder, er han i stand til at se et spejlbillede af sit eget onde og syndige liv, fordærvsens forfærdelige dybder som det uomvendte menneskehjerte kan synke

ned til. Han kaster sender et glimt op på den Syndfrie, et glimt af den fuldkommenhed der gives til den angrende omvendte synder. Iklædt sin Genløseres klare kåbe, sidder han sammen med Kristus på himmelske steder.—*MS* 121, 1902.

Gud forstår nøjagtig hvad der sker i menneskesindet — Herren Gud er præcis og ufejlbarlig i sin bedømmelse. Han forstår menneskesindets arbejde, de aktive principper i menneskeagenten som Han har dannet, hvordan de skal bevæges af (782) de ting som kommer foran dem, og på hvilken måde de vil handle under alle fristelser der prøver dem, og i de situationer de kommer i.

”Alle vegne er Herrens øjne, de udspejder onde og gode.” (Ordsp.15,3) ”Han skuer til jordens ender, alt under himmelen ser han.” (Job. 28,24.) ”Herren ransager alle hjerter og kender alt, hvad der rører sig i deres tanker.” (1.Krøn. 28,9) Han kender de ting der kommer ind i vore sind, alt sammen. ”Ingen skabning er usynlig for ham, alt ligger blottet og udbredt for hans øjne; og ham skal vi stå til regnskab.” (Hebr.4,13) — *Brev* 18, 1895.

Gud kender alle mysterierne der virker i menneskesindet — Vil mænd og kvinder tænke over hvordan Gud ser på de skabninger Han har gjort? Han dannede menneskets sind. Vi tænker ikke en ædel tanke, som ikke kommer fra Ham. Han kender alle menneskesindets mystiske gerninger, for har Han ikke dannet dem? Gud ser at synd har fornedret og nedværdiget mennesket, men Han ser på det med medynk og medfølelse; for han ser at satan har det i sin magt. — *MS* 56, 1898. (*S.D.A. Bibel kommentar* 6:1105.)

Religion bringer fred og lykke — De indtryk man har haft at religion er skadelig for sundhed. Denne tanke er forkert og må ikke næres. Ren religion bringer fred, lykke og tilfredshed. Guds frygt er gavnligt for dette liv og kommende liv.—*Brev* 1b, 1873.

Sidde ved Jesu fødder eller lære af menneskelig tankegang — Kristus må blandes ind i alle vore tanker, vore følelser vor hengivenhed. Han må være eksemplificeret i mindste detalje i hverdagen i det arbejde som Han har givet os at gøre. I stedet for at lære at forstå eller tilpasse os (783) verdens leveregler, sidder vi ved Jesu fødder, drikker ivrigt af Hans ord, lærer af Ham, og siger: ”Herre, hvad vil du at jeg skal gøre?” vil vor naturlige selvstændighed, vor selvsikkerhed og vor stærke selvilje ændres til en barnlig, underdanig og lærvillig ånd. Når vi er i det rette forhold til Gud, skal vi erkende Kristi autoritet, der leder os og Hans krav på vor ubetingede lydighed.—*Brev* 186, 1902. (*HC* 99.)

Bland den sande guds frygts sande videnskab med videnskaben om sindet. — Han har ikke givet yderligere lys, der går i stedet for Hans ord. Dette lys bringer forvirrede tanker over Hans Ord der er som sjælens livsblod, hvis det spises og fordøjes. Så vil gode gerninger ses som lys der skinner i mørke.

Hvis du har studeret videnskaben om sindets filosofi, har du ihærdigt studeret videnskaben om sand guds frygt, din kristne erfaring vil være meget anderledes fra hvad det. Hvorfor har du vendt dig fra Libanons rene strømme, for at drikke af slettens skumle vand – løgnagtigheden af menneskelige påfund? Hjertet behøver en kraft som kun findes i Guds ord. Denne kraft er livets brød, som det skal leve af for altid, om han spiser deraf. Mennesket skal ikke blot spage lejlighedsvis af det brød, som kommer ned fra himlen. Mennesket skal lave af det ord som er ånd og liv for modtageren. Sandhedens alvorlige greb, den personlige tilegnelse af Kristi ord, udvirker en forvandling i karakteren. — *Brev* 130, 1901.

Helligånden fylder det rensede sind — Vi trænger til stadighed at fylde vore sind med Kristus og tømme det for selvskhed og synd. . . . Lige så sikkert som du tømmer dit sind for forfængelighed og overfladiskhed, vil tomheden udfyldes med det som Gud venter på at give dig – Sin Helligånd. Så vil du frembringe gode ting, rige perler af tanker ud af hjertets gode rigdom, og andre vil gribe ordene. . . . Dine tanker og (784) hengivenhed vil dvæle ved Kristus, og du vil genspejle det på andre som har skinnet på dig fra retfærdighedens Sol. — *The Review and Herald*, 15. marts, 1892. (*HC* 115.)

Principper der gælder enhver anledning — Herren har udladet Sin røst i Sit hellige ord. Disse velsignede sider er fulde af belæring og liv, harmonisk med sandhed. De er en fuldkommen leveregel. Der gives undervisning, der nedlægges principper, som gælder alle livets forhold, selvom nogle særlige tilfælde ikke nævnes. Intet, der er nødvendigt for et komplet trossystem og en korrekt livsførelse, er overladt uafsløret. Enhver pligt som Gud forlanger af vore hænder gøres tydeligt; og hvis nogen mister det evige liv, vil det være fordi han var selvtilstrækkelig, selvsikker, fuld af forfængelig indbildskhed, og ikke alene stoler på fortjenesterne fra Kristi blod for frelse. Ingen vil fare vild fra den rigtige sti, som sagtmødt og ærligt tager Bibelen som deres vejleder, og gør den til deres rådgivningsmand. — *Brev 34*, 1891.

Sandhed er et virkende princip — Sandhed er et aktivt og virkende princip, der former hjerte og liv, sådan at der hele tiden er en opadgående bevægelse. . . . For hvert skridt på klatreturen opnår viljen et nyt handlingsudspring. Den moralske tone bliver mere lig Kristi sind og karakter. Den fremadskridende kristne har nåde og kærlighed som gennemgår kundskab, for guddommelig indsigt i Kristi karakter tager dybt fat på hans kærlighed. Guds herlighed der åbenbares over stien, kan kun påskønnes af den fremadskridende klatringsmand, som altid har stræbt sig højere, til ædlere mål som Kristus åbenbarer. Alle sindets og legemets evner må vise sig.—*MS 13*, 1884. (*HC 68*.)

En virkelig fremmarch — Himlen bemærker ham, som tager en fredens og kærlighedens atmosfære med sig. Disse vil modtage sin løn. Han vil stå på Herrens store dag. — *MS 26*, 1886. (*HC 234*.)

(785) **Råd og oplæring skal ikke forhindre et personligt forhold til Gud** — Men selvom uddannelse, oplæring og rådgivning fra de erfarne er helt nødvendigt, bør arbejderne lære at de ikke skal stole helt på noget menneskes dømmekraft. Som Guds frie redskaber, bør alle bede om visdom fra Ham. Når eleven beror sig helt på andres tanker og ikke går længere end at antage hans planer, ser han kun med menneskelige øjne og er så vidt kun et ekko for andre. Gud behandler mennesker som ansvarlige væsener. Han vil arbejde ved sin Ånd gennem det sind han har ilagt mennesket, hvis mennesket blot vil give ham en chance for at arbejde og vil anerkende hans behandling. Han har planlagt at hver enkelt skal bruge sine tanker og samvittighed for sig selv. Han har ikke i sinde at nogen skal blive en skygge for andre og kun udtrykke andres synspunkter. — *Vidnesbyrd for menigheden 5:724, 725* (1889).

Gud anerkender den højeste sindskultur — Den højeste Udvikling af Sindet modtager, hvis den er helliget gennem Guds frygt og Kærlighed, hans fulde Bifald. De ydmyge mænd, Kristus valgte, var sammen med ham i 3 år underkastet den himmelske Majestæts forældende indflydelse. Kristus var den største Lærer, Verden nogen sinde har kendt. — *The Review and Herald*, 21. juni, 1877. (*Grundsætninger for kristen uddannelse*, 47, 48.)

Sindet er kilden til alle handlinger, gode eller dårlige — Han har beredt denne levende bolig for sindet; der er ”udført grundigt,” et tempel som Herren selv har indrettet som bolig for Sin Helligånd. Sindet kontrollerer hele mennesket. Alle vore handlinger, gode eller dårlige, har deres kilde i sindet. Det er sindet som dyrker Gud og allierer sig til himmelske væsener. Alligevel bruger mange hele deres liv uden at få forstand på . . . [juvelernes sag] som indeholder dens rigdomme. — *Særlige vidnesbyrd om uddannelse*, 33 (11. maj, 1896). (*Grundsætninger for kristen uddannelse*, 426.)

Rettet mod himlen eller forvansket — Den forædlede, rensede og himmelskrettede forstand er den universelle (786) kraft der opbygger Guds rige. En forvansket forstand har præcis den modsatte indflydelse; den er en fordærvende menneskelig magt, som er blevet betroet til mangedobling af alvorligt arbejde for det gode. Den bedrager og ødelægger.

Gud har givet tilstrækkelige med gaver der gør mennesker egnede og kloge til at fremføre, og stærkt og fornemt fremstille, Herrens forunderlige gerninger mod alle der elsker Ham og adlyder Hans bud. Han vil have mennesker til at adlyde Guds bud, fordi det er sundt og liv for alle mennesker.

Betroede talenter er et helligt ansvar. Ingen kan hige efter talenter uden gennem alvorlig bøn og visdom ovenfra – som vil sikre den rette anvendelse af alle hans gudsgivne kræfter – han beslutter sig for at ære og forherlige Gud, med de talenter som er tilstået. For at modtage og tro det hellige lys som Gud har givet, og for at give dem, som er i vildfarelsens mørke, er det en forunderlig sag; for gives den uselvsk og uhildet for at hjælpe, velsigne og frelse fortabte sjæle, indbringer det himmelske rigdomme til den trofaste medarbejder, som gør ham til mere end millionær i himmelen. Han er Guds arving, og Jesu Kristi medarving, på en langt højere og evig herlighedsvægt. — *MS* 63, 1900.

Mennesket er skabt med ædle hensigter — Det er den sande sindets højnelse, ikke påtaget overlegenhed, der danner mennesket. Den rigtige fremelskelse af de mentale kræfter gør mennesket til alt, hvad det er. Disse forædlende evner gives til at forme karakteren for fremtiden, evigt liv. Mennesket blev skabt til en højere og helligere nydelse, end denne verden kan give. Det blev gjort i Guds billede i højere og ædlere hensigter, sådan som at beskæftige engle. — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:438 (1880).

Tankestrømmen må ændres — Manges tanker tager så lavt et niveau, at Gud ikke kan arbejde for dem eller med dem. De almindelige tanker må (787) ændres, moralens bevidsthed må vækkes til at mærke Guds krav. Summen af og indholdet i sand religion skal vedkendes og hele tiden anerkendes, i ord, klæder, opførsel og i vort forhold til Gud. Ydmygheden bør tage stolthedens plads; sagligheden for overfladiskhed; og helligelsen for ureligiøsitet og ubekymret ligegyldighed. — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:582 (1881).

Sindet tilskynder til tjeneste — Jeg så at i løbet af sidste sommer havde den almindelige ånd fra denne verden fået så meget tag som den have mulighed for. Guds bud var ikke blevet overholdt. Med sindet tjente vi Guds lov; men manges sind havde tjent verden. Og medens deres sind var optaget af jordiske ting og at tjene dem selv, kunne de ikke tjene Guds lov. — *Vidnesbyrd for menigheden* 1:150 (1857).

Den tjeneste Gud accepterer — Mange føler at deres karaktermangler gør det umuligt for dem at møde den standard som Kristus har oprettet, men alt hvad disse skal gøre, er at ydmyge sig selv for hvert skridt under Guds mægtige ånd. Kristus bedømmer ikke mennesket efter den mængde arbejde han gør, men efter den ånd som arbejdet er gjort i.

Når han ser mennesket løfte byrderne, prøve at bære dem i sindets ydmyghed, medtillid til selvet og med tillid til Ham, tilføjer Han Sin fuldkommenhed og tilstrækkelighed til deres arbejde, og det accepterer Faderen. Vi er accepteret af den Elskede. Synderens mangler dækkes af Herren vor Retfærdigheds fuldkommenhed og fylde. Dem som med oprigtig vilje, med sønderbrudt hjerte lægger ydmyge anstrengelser i for at efterleve Guds krav, ser Faderen på, med ynkende og øm kærlighed; Han betragter disse som lydige børn, og Kristi retfærdighed er tillagt dem. — *Brev* 4, 1889.

Kundskab til Kristus bringer livskraft til sindet — Kristus er livets kildespring. Det, som mange behøver, (788) er et fuldere kendskab til ham; de trænger til, at man på tålmodig og venlig, men dog alvorlig måde skal undervise dem om, hvorledes de kan lukke sig selv helt op, så at himlens helbredende indflydelser kan strømme ind. Når Guds kærligheds solstråler oplyser sjælens mørke kommer, så vil uro og utilfredshed ophøre og glad tilfredshed vil give sindet kraft og legemet sundhed og styrke. — *I den store Læges fodspor*, 251 (1905).

Hos Kristus er ingen ting fiasko — Helligåndens almægtige kraft er hver eneste angerfuld sjæls forsvar. Ikke en eneste, som i anger og tro har påkaldt hans beskyttelse, vil Kristus lade komme ind under fjendens magt. Frelseren er ganske nær ved sine fristede og prøvede børn. Sammen med ham er der ikke noget, der hedder mislykkede bestræbelser, åndeligt skibbrud, umulighed eller nederlag; vi formår alt ved ham, som gør os stærke. — *Den store mester*, 335 (1898).

Kapitel 88 — Negativ indflydelse på sindet

(789) **Sæt al kværuleren til side** — Vi bør udluge vore tanker for alle beklagelser og kværulering. Lad os ikke fortsætte med at se på de mangler så vi kunne se. . . . Hvis vi vil have rigtigt fat på Gud, må vi se på de store dyrebare ting- den renhed, herlighed, kraft, venlighed, hengivenhed og kærlighed som Gud har skænket os. Og ser vi på det, vil vore sind blive så fæstnet ved disse ting af evig interesse, at vi ikke har ønske om at finde brister hos andre. — *MS 153, 1907. (HC 232.)*

Vi har tilbøjelighed til at huske det negative — Vi må lære at sætte den bedst mulige struktur på andres tvivlsomme optræden. . . . Vi kan ikke komme igennem uden at vi bliver sårede og vort temperament prøvet, men som kristne må vi være lige så tålmodige, overbærende og sagtmødige som vi ønsker andre skal være.

Oh, hvor mange tusindvis gode handlinger og venlige gerninger modtager vi . . . lader vi gå gennem sindet som dug for solen, medens indbildning og virkelig fortræd efterlader et indtryk, som det er næsten umuligt at hviske ud! Det (790) allerbedste eksempel på at give til andre, er at selv være rigtige, og overlade vort omdømme til Gud og ikke være så bekymrede for at rette alle forkerte indtryk og bringe vor sag i et gunstigt lys.—*Brev 25, 1870. (HC 237.)*

Det billede vi studer ændrer vore liv. — Alt som får os til at se menneskehedens svaghed er i Herrens fortsæt, at få os til at se på Ham, og på ingen måde sætte lid til mennesker eller gøre det kødelige vor arm. . . . Vi ændres til det billede som vi dvæler ved. Da er det vigtigt at åbne vore hjerter til de ting som er sande, elskelige og gode at give efterretning på! — *Brev 63, 1893. (HC 248.)*

Husk den menneskelige svaghed — Når vi har med vore medmennesker at gøre skal vi tænke over at de har same lidenskaber som os selv, mærker den samme svaghed og lider de samme fristelser. Sammen med os har de en kamp for livet, hvis de fastholder deres renhed. . . . Sand kristen opmærksomhed forener og udvikler både retfærdighed og finhed, samt barmhjertighed og kærlighed fylder dette op, giver det fineste strejf og smukkeste elegance i karakteren. — *Brev 25, 1870. (HC 236.)*

Rejs ikke barrierer — Herren vil at hans folk skal bruge andre metoder end den at fordømme uret, selv om fordømmelsen er berettiget. Han vil at vi skal gøre noget mere end at slynge beskyldninger mod vore modstandere, noget som bare vil drive dem længere bort fra sandheden. Den gerning som Kristus kom til verden for at udføre, var ikke at stille skranker op og stadig kaste folk den sandhed i øjnene, at de var på vildspor. Den som venter at kunne oplyse et vildført folk, må komme dem nær og virke for dem i kærlighed. Han må blive et midtpunkt med hellig indflydelse. — *Evangeliets tjenere, 276 (1915).*

Overvinde følsomhed — Mange har en livlig, uheldiggjort følsomhed som hele tiden holder dem på (791) på vagt for nogle ord, et udseende, eller en handling som de kan fortolke som manglende respekt og påskønnelse. Alt dette må overvindes. Enhver bør gå frem i guds frygt, gøre sit bedste uden at blive betyngt af ros eller fornærmet over kritik, over at tjene Gud ofte og lære at fortolke det på bedste måde, uanset hvor meget andre virker modbydelige. — *MS 24, 1887. (HC 240.)*

Opsøg ikke klagepunkterne — At dømme vore brødre, at gemme på følelser imod dem, også hvis vi føler at de ikke har gjort noget rigtigt imod os, vil ikke velsigne vore hjerter og vil ikke hjælpe sagen over hovedet. Jeg tør ikke lade mine følelser løbe i den kanal der opsøger mine sorger, fortæller dem igen og igen, og dvæler i en mismodig, fjendsk og uenig atmosfære. — *Brev 74, 1888. (HC 239.)*

Bevidst tab af retskaffenhed — Når du er klar over at du mister din retskaffenhed, bliver din sjæl til en slagmark for Satan; du har tvivl og frygt nok til at lamme dine kræfter og drive dig til modløshed.—*Brev 14*, 1885. (*HC 94*.)

Satans særlige arbejde skaber uenighed — Opelsker vi ikke de ømme hensyn og overbærenheden for hinanden, skabes der uenighed, mistillid og general splid. Gud . . . kalder på os til at lægge denne store synd bort og bestræbe at besvare Kristi bønner så Hans disciple kan blive ét, ligesom han er ét med Faderen. . . . Det er Satans særlige arbejde at skabe uenighed. . . så verden lider mangel på de mægtigste vidnesbyrd, som Kristne kan bibringe den med: At Gud har sendt Sin Søn for at bringe harmoni i turbulente, stolte, misundelige og fanatiske menneskesind. — *Brev 25*, 1870. (*HC 237*.)

(792) **Negative følelser gennemtvinger uorden i hele mennesket** — Misundelse og jalousi er sygdomme som bringer alle menneskets evner i uorden. De stammer fra Satan i paradiset. . . . Dem som lytter til hans [Satans] røst vil være andres skyggeside og vil fordreje og forfalske for at opbygge sig selv. Men intet der smudser til kan komme ind i himlen, og hvis ikke de, der værner om denne ånd forandrer sig, kan de aldrig komme derind, for de vil kritisere engle. De vil misunde den andens krone. De vil ikke vide hvad de skal sige, uden at komme frem med andres ufuldkommenheder og vildfarelser. — *The Review and Herald*, 14. september, 1897. (*HC 234*.)

Et uheldigt temperament bringer evangelistens sind og liv i fare — Når du udviser et uheldigt temperament, endog i Guds folks forsamling, bringer du dit sind og liv i fare. Spørg dig selv: Vil det kunne betale sig for mig at fortsætte som jeg har gjort, i stridigheder og påstande?—*Brev 21*, 1901.

Når Guds kraft er tabt — Mænd og kvinder er blevet købt for en pris, og hvilken pris! Faktisk Guds Søns liv. Hvilken frygtelig ting er det for dem at sætte sig i en position, hvor deres fysiske, mentale og moralske kraft er fordærvet, hvor de mister deres livskraft og renhed. Disse mænd og kvinder kan ikke give Gud et antageligt offer.

Ved en fordrejet appetit og lidenskaber, har mennesket mistet Guds kraft og bliver uretfærdighedens redskab. Hele mennesket bliver sygt – legeme, sjæl og ånd. Men der er tilvejebragt et hjælpemiddel til menneskehedens helliggørelse. Det uheldiggjorte sind og legeme må renses. Der er gjort en forunderlig tilvejebringelse hvorved vi kan få tilgivelse og frelse.—*Brev 139*, 1898.

Den, som vil overholde enkelhed i alle sine vaner, holde nydelsessygen i tømme og beherske lidenskaberne, kan bevare, sine sjælelige evner stærke, virksomme og (793) kraftige, hurtige til at opfatte alt, hvad der kræver tænkning eller handling, fintmærkende til at skelne mellem det hellige og det ukristelige ,og rede til at tage del i ethvert foretagende, som tjener til Guds ære og menneskehedens vel. — *The Signs of the Times*, 29. september, 1881. (*Guds sønner og døtre*, 20. marts)

Dem der falder mangler en sund mental indstilling — Dem der fanges i Satans snare, har endnu ikke en sund mental indstilling. De er forvirrede, indbildske og selvtilstrækkelige. Oh, med hvilken sorg ser Herren på dem og hører deres store svulmende forfængelige ord. De er opblæste med stolthed. Fjenden ser overraskende på at de var så nemme at fange.—*Brev 126*, 1906.

For meget tillid er fjendens snare — Hvor frugtesløs er menneskers hjælp ikke når Satans kraft udøves over et menneskes væsen, som er blevet selvophøjet og som ikke ved at han har del i Satans videnskab. I hans overdrevne tillid går han direkte ind i fjendens snare, og bliver fanget. Har ikke givet agt på de advarsler han har fået, og blev taget som Satans bytte. Hvis han havde vandret ydmygt med Gud, ville han have løbet hen til det mødested som Gud har forberedt for ham. Således vil han i farens stud være sikker, for Gud ville have løftet ham til en standard imod fjenden.— *Brev 126*, 1906.

Hjertet er naturligt fordærvet — Vi må huske på at vore hjerter er naturligt fordærvede, og vi ikke i os selv kan udøve den rette handlemåde. Det er kun ved Guds nåde, kombineret med de mest

alvorlige anstrengelser fra vor side af, at vi kan vinde sejr.—*The Review and Herald*, 4. januar, 1881. (HC 111.)

Dårlige vaner standser udvikling — Enhver levevane eller fremgangsmåde som vil svække nerver og hjernekraft eller den fysiske styrke gør at den næste nådegave ikke kan bruges, som kommer ind efter mådehold og tålmodighed. — MS 13, 1884. (HC 69.)

(794) **Dovne og udisciplinerede sindstanker.** — Gud ønsker ikke at vi hele tiden skal kæmpe med dovne og udisciplinerede sindstanker, sløve tanker og en løs hukommelse. — *Råd til forældre, lærere og studerende*, 506 (1913).

Gå igennem livet og modstå vreden — De fleste af disse dårligt opdragne mennesker lever i et skævt forhold til verden og svigter, hvor de burde have slået sig igennem. De kommer efterhånden til at føle, at verden nærer uvilje imod dem, fordi den ikke smigrer og forkæler dem og de hævner sig ved at nære uvilje mod verden og byde den trods. Omstændighederne tvinger dem undertiden til at lægge sig efter en ydmyghed, de ikke føler; men den udstyrer dem ikke med en naturlig ynde og deres sande katarakter vil med sikkerhed komme til syne før eller senere. — *Vidnesbyrd for menigheden* 4:202 (1876).

Revidér alle levevaner og praksis. — Mænd og kvinder må lære at revidere alle levevaner og praksiser og straks lægge de ting bort som skaber usunde forhold for legemet, og derved kaste en mørk skygge over sindet. — *The Review and Herald*, 12. november, 1901. (*Welfare Ministry*, 127, 128.)

Hvad gør vi med tvivl — Også kristne med en lang erfaring bliver angrebet med den frygteligste tvivl og vaklen. . . . Du må ikke tænke over om disse fristelser gør din sag håbløs Sæt håb til Gud, stol på Ham, og hvil i Hans løfter.—*Brev* 82, 1889 (HC 86.)

Når djævelen kommer med sin tvivl og vantro, så luk dit hjertes dør. Luk dine øjne så at du ikke vil dvæle over hans helvedes skygge. Løft dem der op hvor de kan beskue de ting som er evige, og du vil få styrke hver time. Trængslerne i din tro, er meget mere dyrebar end Gud. . . . Det gør dig tapper at kæmpe Herrens kamp. . . .

Du skal ikke lade nogen tvivl komme ind i dit (595) sind. Behag ikke djævelen så meget, at du fortæller om de frygtelige byrder du bærer. Hver gang du gør det, ler Satan over at hans sjæl kan kontrollere dig og at du har mistet Jesus Kristus, din Genløser, af syne. — MS 17, 1894. (HC 86.)

Gentagelse svækker modstandskraften — Intet menneske kan ikke en gang hellige sine Gudsgivne kræfter til verdslig tjeneste eller stolthed uden at sætte sig selv på fjendens grund. . . . Enhver gentagelse af synd svækker hans modstandskraft, forblinder hans øjne, og kvæler overbevisningen.—*The Review and Herald*, 20. juni, 1882. (HC 160.)

Opmuntring til den fortvivlede — Når I arbejder for at hjælpe dem, som ligger under for onde baner, så vis dem hen til Jesus i stedet for at fremholde fortvivlelse og ruin for dem, som venter dem. Led dem til at fæste blikket på herligheden der. Det vil bidrage mere til at bringe legemlig og sjælelig frelse end alle gravens rædsler formår overfor de håbløse og tilsyneladende håbløse. — *I den store Læges fodspor*, 65 (1905).

Frugtesløse og tidskrævende sager — Vi må vende os bort fra en mængde ting, som vil lægge beslag på vor opmærksomhed. Der er emner, som sluger tid og vækker spørgsmål, men som intet fører til. Den omhyggelige opmærksomhed og energi, der så ofte anvendes til forholdsvis intetsigende ting, bør vises til de højeste interesser.

Antagelsen af nye teorier vil i og for sig ikke bibringe sjælen nyt liv. Ja selv kundskaben om teorier og kendsgerninger, der i og for sig er vigtige, har kun ringe værdi, hvis man ikke gør anvendelse af dem i livet. Vi trænger til at føle vort ansvar med hensyn til at tilføre sjælen føde, som vil nære og opflamme det åndelige liv. — *I den store Læges fodspor*, 464 (1905).

Lev for et fortsæt — Vi bør leve for den næste verden. Det er så ulykkeligt at leve et vilkårligt og formålsløst liv. Vi ønsker formål i livet – at leve med et fortsæt. Gud hjælp os (796) alle til at være

selvopofrende, mindre selviske, glemme selvet og selviske interesser mere, og gøre godt, ikke for den ære vi forventer at få, men kun fordi det er formålet i vort liv, og vil i sidste ende komme tilbage til os. Lad vor daglige bønner gå op til Gud, så Han vil afklæde os for selviskhed. — *Brev 17*, 1872. (HC 242.)

Kapitel 89—Positiv indflydelse på sindet

(797) **Taknemmelighed fremmer helbredet** — Intet bidrager mere til at forfremme legemlig og sjælelig sundhed end dette at være taknemmelig. Det er en afgjort pligt at bekæmpe tungsind, utilfredse tanker og følelser lige så meget en pligt som det at bede. — *I den store Læges fodspor*, 251 (1905).

Sidde inde med mentale og fysiske evner. — Hvor naturligt er det ikke at vi ejer os selv helt og fuldt?! Men det inspirerede ord erklærer: ”Og at I ikke tilhører jer selv? . . . I er jo købt og prisen betalt.” (1 Korinterne 6,19. 20) . . . I vort forhold til medmennesker er vi i besiddelse af mentale og fysiske evner. I vort forhold til Gud er vi indlånere og forvaltere af Hans nåde.—*Brev 44*, 1900. (HC 40.)

Målet at nå enhedens tilstand — Det er Guds vilje, at der skal råde enhed og broderkærlighed blandt hans folk. Lige før sin korsfæstelse bad Kristus om, at hans disciple måtte være eet, ligesom han var eet med Faderen, for at verden måtte tro, at Gud havde sendt ham. Denne gribende og vidunderlige bøn gælder til alle tider, også vor tid, for han sagde: "Ikke alene for disse beder jeg, men også for dem, som ved deres ord kommer til tro på mig." Joh. 17, 20.

(798) Vi bør stadig bestræbe os på at opnå denne enhed uden at opgive et eneste af sandhedens principper. Dette er tegnet på, at vi er Kristi disciple. Jesus sagde: "Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om I har indbyrdes kærlighed." Joh. 13, 35. Apostlen Peter giver menigheden denne formaning: "Vær alle enssindede, medfølende, kærlige imod brødrene, barmhjertige, ydmyge." 1. Pet. 3, 8. — *Partriarker og profeter*, 266 (1890).

Få det gode ud af det hele. — I har alle set på bundfarven af den skønne hvide lilje. Hvor ængstelige har vi ikke været, og hvor meget har vi ikke ønsket og arbejdet for at vi kan få den blomsterbund. Uanset hvor meget overfladisk snavs, løsrevne stykker og skidt der er omkring det, ødelægger det dog ikke dit ønske for liljen. Vi undres over hvordan liljen kan være så skøn og hvis der er så meget snavs.

Nuvel, der er en stamme der slår ned på det gyldne sand neden under og ikke samler andet end det reneste polm, og giver liljen føde indtil den udvikler sig til de rene pletfrie blomster, sådan som vi ser det. Bør dette ikke lære os en lektie? Det burde det gøre. Det viser at selvom der er synd over omkring os, bør vi ikke nærme os den. Tal ikke om den synd og ondskab som er i verden, men ophøj dine tanker og tal om din Frelser. Når du ser synden omkring dig, gør det dig meget mere glad at Han er din Frelser og vi er Hans børn.

Skal vi da se på synden omkring os og dvæle ved den mørke side? Du kan ikke kurere det; tal da om noget som er højere, bedre og mere ædelt. Tal om de ting som vil efterlade et godt indtryk i sindet, og det vil opløfte enhver sjæl op fra denne syndighed til lyset deroppe. — *MS 7*, 1888.

Tæller ens velsignelser — Hvis alle de spildte kræfter blev brugt et stort formål – Guds nådes rige gaver i dette liv – hvilket vidnesbyrd kunne vi da ikke hænge op i erindringsrummene, og tælle Guds (799) Guds barmhjertigheder og glæder! . . . Så vil vi få vanen til et blivende princip, at opsamle åndelige rigdomme lige så alvorligt og vedholdende som verdslige ancienniterende arbejde efter jordiske og timelige ting.

Du kan godt være utilfreds med den nuværende forsyning, skønt Herren har en himmel af velsignelser og en skatkammer af gode og nådige ting til at dække sjælens behov. I dag mangler vi

mere nåde, i dag mangler vi en fornyelse af Guds kærlighed og tegn på Hans godhed, og vi vil ikke holde disse ting gode ting og himmelske rigdomme tilbage for den, der søge oprigtigt.—*MS 22*, 1889. (*HC 188*.)

Tilbage i tilsvarende gaver — Hver tjener har noget han har fået betroet, hvilket han er ansvarlig for; og de forskellige betroelser er målt efter vore forskellige evner. Ved fordelingen af hans gaver, har Gud ikke handlet partisk. Han har uddelt talenter efter hans tjeners bekendte kræfter og han forventer noget tilsvarende tilbage. — *Vidnesbyrd for menigheden 2:282* (1869).

Forstå den rette brug af mentale og fysiske evner — Tiden skal bruges skønsomt, alvorligt og under Helligåndens helligelse. Vi skal forstå præcis hvad er rigtigt og hvad er forkert at gøre med vor ejendom og med mentale og fysiske evner. Gud har et udtrykkeligt ejerskab over alle de kræfter Han har betroet ethvert menneske. Ved Sin egen visdom har han perioder hvor menneskene bruger alle Guds gaver. Han vil velsigne den rette brug af alle de kræfter der lægges i det, til Hans navns ære.

Talens, hukommelsens og ejendommens talenter – skal alt sammen samles sammen til Guds ære, til fremme af Hans rige. Gud har overladt Sine goder til vor varetægt, når Han ikke er der. Enhver forvalter har sit eget særlige arbejde at gøre, for at fremme Guds rige. Ikke én bliver undskyldt.— *Brev 44*, 1900. (*HC 40*.)

(800) **Gud giver talenter, mennesket opelsker sindet** — Vi skal opelske de talenter Gud har givet os. De er Hans gaver og skal bruges i deres rette forhold til hinanden, så at det går op i en højere helhed. Gud giver sindets talenter og kræfter; mennesket danner karakteren. Sindet er Herrens have, og mennesket må opdyrke det alvorligt, for at forme en karakter efter guddommelig lignelse. — *Brev 73*, 1899. (*HC 106*)

Manglende evner kommer af inaktivitet — Mange, som vægrer sig ved at udføre kristeligt arbejde, undskylder sig med, at de ikke er dygtige nok. Men skabte Gud dem så udygtige? Nej, og atter nej. Denne udygtighed skyldes deres egen uvirksomhed og deres eget valg. I deres egen karakter erfarer de allerede følgen af dommen: "Tag nu den talent fra ham."

Den stadige misbrug af deres talenter vil resultere i, at Helligånden, deres eneste lys, vil udslukkes for dem. Dommen: "Kast den unyttige tjener ud i mørket udenfor" (Matt 25,30) sætter Himmels stempel på det valg, som de selv har gjort for evigheden. — *Kristi lignelser*, 387 (1900).

At være en blanding af guddommelige elementer — Det er Guds plan at være enhed i forskelligheden. Blandt Kristi efterfølgere skal der være en opblanding af diverse elementer, den ene afpasses den anden, og enhver skal gøre sit særlige arbejde for Gud. Hver enkelt har sin plads at udfylde i den store plan, at frembære mærket for Kristi billede. . . . Den ene er egnet til at gøre et bestemt arbejde, medens den anden har et andet arbejde som skal tage op, og andre har endnu andre linjer; men enhver skal supplere de andre. Guds Ånd, der virker i og gennem de forskellige elementer, vil skabe harmoni i arbejdet. . . . Der skal kun være en ånd – Hans Ånd som er uendelig i visdom, og i hvem alle de forskellige elementer mødes i skønhed, uforlignelig enhed.—*Brev 78*, 1894. (*HC 169*.)

(801) **Hjertet er åbenbaret i karakteren** — Uanset hvilket hjerte der vil åbenbares i karakteren, så vil det få indflydelse på alle som vi omgås. Vore ord, vore handlinger, er en smag af liv eller af død til død. Og i dommen skal vi stå ansigt til ansigt med dem, som vi kunne have hjulpet hen på rette og sikre stier, ved give ord og råd om en daglig forbindelse med Gud og en levende, og blivende interesse for deres sjæles frelse. — *Und MS 73*. (*HC 241*.)

Elektrisk kraft på andre menneskesind (råd til en dorsk mand) — Du burde opelske en energisk karakter, for eksempel et energisk menneske er vidtfavnende og indbyder til efterligning. Han virker til at have en elektrisk påvirkning på andre menneskesind. I vor verden er der få alvorlige mennesker. Forhindringer og barrierer vil møde enhver, der arbejder for Gud. Men mennesker må have drivkraften i sig. Den energiske, alvorlige arbejdsmand vil ikke lade sin vej

hegne op. Han vil tvinge barriererne ned. Du behøver en stadig, ensartet og uopgivende energi. Du må disciplinere dig selv. Vend fuldstændig om. Læg anstrengelserne i tingene og overvind alle barnagtige følelser. Du har lidt for meget af selvmedlidenhed. Du bør være besluttet på at livet ikke skal bruges på at arbejde for sjov. Du bør bestemme dig for at udrettet noget og gøre det. Du har nogle gode beslutninger. Du skal altid gøre noget, men du kommer ikke til det og får det gjort. Mange af dine gøremål er mere snak end handling. Du vil få det meget bedre om du havde meget mere energi og udrettet noget på trods af forhindringer.—*Brev 33*, 1886.

Guds kærlighed kan ikke defineres — Kristi kærlighed er en guldkæde som binder begrænsede, mennesker som tror på Jesus Kristus til den ubegrænsede Gud. Den kærlighed som Herren har for Sine børn overgår kundskab. Ingen videnskab kan definere eller forklare det. Ingen menneskevidenskab kan favne det. (802) Jo mere vi mærker indflydelsen af denne kærlighed, des mere sagtmodige og ydmyge skal vi være. — *Brev 43*, 1896. (*S.D.A. Bibel kommentar 5:1141.*)

Religion former hele mennesket — Virkelig religion har sit sæde i hjertet; og der er den et blivende princip, der former ydre opførelse, indtil hele mennesket er tilpasset til Kristi billede; også de tanker som underlægges Kristi sindelag. Hvis det blivende princip ikke er i hjertet, vil sindet formes efter Satans sinds bedragende lignelse, udvirke hans vilje til sjælens fordærv. Den atmosfære som omgiver sådanne sjæle er skadelig for alle omkring dem, hvad enten de er troende eller ikke-troende. — *Brev 8*, 1891.

Kendskab til naturen bringer sundhed til krop, sind og sjæl — Naturens sager er Guds velsignelse, tilvejebragt for at tilføje legemet, sind og sjæl sundhed. De er givet for det gode, for at holde sagerne gode og til de syge for at de må få det godt. Sammen med vandbehandling, er de bedre helbredende end alverdens medikamenter. — *Vidnesbyrd for menigheden 7:76* (1902).

Lydighed afføder hvile — Der vil være fred, en stadig fred, der flyder til sjælen, efter den hvile som er i underdanigheden mod Jesus. Hvilen findes i lydighed mod Guds vilje. Den discipel der træder i Genløserens sagtmodige og ydmyge fodspor, finder en hvile, som verden ikke kan give og som verden ikke kan tage bort. ” Hvis sind er fast, som vogter på fred, thi det stoler på dig.” (Es. 26,3) — *Brev 6*, 1893. (*HC 98.*)

Sagtmodighed fører til fred — Sindets ydmyghed og sagtmodighed, som altid har karakteriseret Guds guddommelige Søns liv, som hans sande efterfølgere er i besiddelse af, bibringer tilfredshed, fred og lykke, som ophøjer dem over det kunstige livs slaveri.—*The Health Reformer*, December, 1871. (*HC 98.*)

(803) **Tilgivelse betyder sjælshvile** — Hvad er den udlovede hvile? Det er den gode samvittighed at Gud er sand, at Han aldrig skuffer en, som kommer til ham. Hans tilgivelse er fyldestgørende og gratis, og Hans accept betyder hvile for sjælen, hvile i Hans kærlighed.—*The Review and Herald*, 25. april, 1899. (*HC 97.*)

Hvile er følgen af selvovergivelse — Der findes hvile når al selvretfærdighed, alle ræsonnementer fra et selvsk standpunkt lægges bort. Fuldstændig selvovergivelse, en accept af hans metoder, er hemmeligheden i fuldkommen hvile i Hans kærlighed. . . . Gør præcis det som han har fortalt dig at gøre og vær sikker på at Gud vil gøre alt som han har sagt Han vil gøre. . . . Er du kommet til ham, fralagt dig alle dine erstatninger, al din vantro, al din selvretfærdighed? Kom præcis som du er, svag, hjælpeløs og parat til at dø. — *The Review and Herald*, 25. april, 1899. (*HC 97.*)

Vitale interesser er i din varetægt — Husk at fristelse ikke er synd. Husk på at uanset hvor prøvende de omstændigheder er som mennesker kan komme i, kan intet virkelig svække sjælen så meget som når han ikke giver efter for fristelse, men fastholder sin egen renhed. De mest vitale interesser er i hver jeres varetægt. Ingen kan ødelægge uden dit samtykke. Alle sataniske legioner kan ikke skade dig, med mindre du åbner din sjæl op for Satans kunstgreb og pile. Din ruin kan aldrig finde sted før du vil indvilge i det. Hvis du ikke har en sindets besmittelse i dig selv, kan al den omgivende besmittelse ikke inficere eller besmitte dig. — *Brev 14*, 1885. (*HC 94.*)

Kontroller følelserne — Vi fryder os i håbet, ikke i følelser. I håbet om Guds herlighed ved vi at trængsler tilvirker tålmodighed og et erfaringsmæssigt håb. Hvad betyder dette? Hvis vi ikke føler det som vi har brug for at føle, bliver vi så ikke utålmodige, og siger de ord som viser at vi har Satans egenskaber? Vi kan ikke tillade os at sige overilede ord eller uvenlige ord, fordi vi er direkte for himmelske intelligensvæseners øjesyn og (804) vi kæmper kampen medens hele universet ser på os; og hvordan sårer det Guds hjerte når vi fornægter Ham på nogen måde! Korsfæstelsens mærker i Kristi hænder viser at Han har indgraveret os, i Sine håndflader. — *MS 16*, 1894.

Opmuntring genopretter legeme og sjæl. — Fortæl de lidende om en medfølende Frelser. . . Han ser med medfølelse på dem som betragter deres sag som håbløs. Når sjælen er fyldt med frygt og rædsel, kan sindet ikke se den ømme og medfølende Kristus. Vore sanatorier skal være et agentur for at bringe sjæl og hvile til fortrængte menneskesind.

Hvis du kan indgyde en håbefuld og frelsende tro og hos den modløse, vil tilfredshed og glæde gå i stedet for modløshed og uro. Der kan udføres forunderlige forandringer i deres fysiske tilstand. Kristus vil genoprette både legeme og sjæl, og erkende Sin medfølelse og kærlighed, vil de hvile i Ham. Han er den klare og gryende stjerne, der skinner ud i moralsk mørke i denne syndige og fordærvede verden. Han er verdens lys, og alle som giver deres hjerter til Ham vil finde fred, hvile og glæde. — *Brev 115*, 1905. (.)

Den kristne er ikke passiv men aktiv — En sund, voksende kristen vil ikke være passiv modtager blandt sine fæller. Han må give såvel som modtage. Vore nådegaver øges ved anvendelse. Et kristent samfund vil skaffe os rent luft at indånde, og indånder vi det bliver vi aktive. Det kristne arbejde bliver udrettet, vi giver vor forståelse, opmuntring og belæring til dem om behøver det, den selvbeherskelse, kærlighed, tålmodighed og overbærenhed som er nødvendig, udøvet i kristens arbejde, vil skabe lydighed, håb og kærlighed til Gud hos os selv. . . .

Det er nødvendigt for åndelig muskler og styrke at sjælen opøves. Arbejdet må gøres ved at udnytte den åndelige aktivitet i anledninger til at gøre (805) godt. . . . Jo mere trofast udfører kristne pligter, des mere sund vil han blive. - *Brev 1*, 1882. (*HC 260*.)

Social kraft skal udnyttes — Det er ved menneskers indbyrdes omgang, at kristendommen kommer i berøring med verden. Enhver mand og kvinde, som har modtaget det guddommelige lys, må lade lyset skinne på deres mørke sti, som ikke kender den rette vej. Selskabelig indflydelse, helliget ved Kristi Ånd, må benyttes til at bringe sjæle til Frelseren. Kristus må ikke skjules i hjertet som en attråværdig, herlig og yndig skat, som ejeren alene skal glæde sig ved; vi må have Kristus i os, som en kilde af vand, der udvælder til evigt liv og vederkvæger alle, der kommer i berøring med os. — *I den store Læges fodspor*, 504 (1905).

Muligheden i kristendommen — Mangen mand i jævne kår passer tålmodigt sit daglige arbejde uden at ane, at han er i besiddelse af evner, som, hvis de kom til udfoldelse, ville hæve ham op i plan med verdens højest ærede mænd. Der kræves berøring af en duelig hånd til at vække disse slumrende evner. Det var denne slags mennesker, som Jesus valgte til medarbejdere, og han gav dem det fortrin frem for andre at være sammen med ham. Aldrig har denne verdens store haft en sådan lærer. Da disciplene havde modtaget Frelserens oplæring, var de ikke mere uvidende eller uoplyste. De var kommet til at ligne ham i sind og væsen, og andre mennesker kendte på dem, at de havde været sammen med Jesus. — *Den store mester*, 161 (1898).

Behov for sigte og mål — Hav et formål i livet, så længe du lever. Indsamle solskin i stedet for skyer. Søg at være en frisk og smuk blomst i Guds have, sprede vellugt til alle omkring dig. Gør du dette, vil du ikke dø et spor hurtigere; men du vil visselig afkorte dine ulykkelige dage med beklagelser, hvor du (806) ikke gør din smerte og lidelse til samtaleemnet. — *The Health Reformer*, *Juni*, 1871.

Have et mål i livet gør een rigtig lykkelig. — Dem som lever for et mål, at ville hjælpe og velsigne deres medmennesker, og ære og forherlige deres Genløser, er virkelig lykkelige på jorden,

medens det menneske der er hvileløs, misfornøjet, og for det ene og prøver det andet, håber på at finde lykke, beklager sig altid over skuffelser. Han vil altid mangle noget, aldrig blive tilfreds, fordi han lever for sig selv alene. Lad det være dit mål at gøre godt, at gøre trofast din del i livet.— *Brev 17, 1872. (HC 242.)*

Strække enhver nerve — Vi må udstrække alle åndelige nerver og muskler . . . Gud . . . ønsker ikke at du skal forblive nyomvendt. Han ønsker at du skal nå det alle højeste trin på stien, og så gå fra det ind i vor herre og Frelser Jesu Kristi rige. — *MS 8, 1899. (HC 217.)*

Appendiks A

(807) Råd til en deprimeret midaldrende kvinde

Mine tanker går til dig, Martha. Vi ønsker at se dig, og vi ønsker at se dig med den fulde tillid til den dyrebare Frelser. Han elsker dig, som gav Sit liv til dig fordi Han værdsatte din sjæl. Jeg havde en drøm for ikke så længe siden. Jeg gik igennem en have og du var ved min side. Du sagde: ”Se på dette, uformelige krat, denne deformerede træ, denne stakkels forkrøblede rosenbusk. Dette får mig til at få det dårligt, for de virker til at repræsentere mit liv og det forhold jeg står i over for Gud.” Jeg tænkte på at en pæn statur gik lige foran os og sagde: ”Sammel roserne, liljerne og nellikerne sammen og efterlad tidslerne og det uformelige krat, og knus ikke den sjæl som Kristus har i Sine udvalgte.”

Jeg vågnede; jeg sov igen og den samme drøm gentog sig. Og jeg vågnede, og gentog sig for tredje gang. Nu ønsker jeg at du skal tænke over alt dette og lægge din mistro, din bekymring og din frygt bort. Se bort fra dig selv hen til Jesus, se bort fra din mand hen til Jesus. Gud har sagt opmuntrende ord til dig. Grib dem, handle på dem, og vandre i tro og ikke efter øjesyn. ”Tro er fast tillid til det, man håber, overbevisning om ting, man ikke ser.” (Hebr. 11:1).

Jesus holder sin hånd under dig. Jesus vil ikke lade fjenden få overhånd over dig. Jesus vil give dig sejr. Han har dyden; han har retfærdigheden. Du må se om du selv kan finde den og kan godt fortvivles ved dette, fordi den ikke er der. Jesus har den. Ved tro er den din fordi du elsker Gud og holder Hans bud.

Lyt ikke til Satans løgne, men fortæl om Guds løfter. Samle på roser, liljer og nelliker. Tal om Guds løfter. Tal tro. Hav tillid til Gud, for Han er dit eneste håb. Han er mit eneste håb. Jeg har kolossale (808) kampe med Satans fristelser for modløshed, men jeg vil ikke give mit en tomme. Jeg vil ikke give Satan fortrin over min krop eller mit sind.

Hvis du ser på dig selv, vil du kun se svaghed. Der er der ingen frelser. Du finder Jesus borte fra dig selv. Du må se på Ham og leve, se på ham som blev syndighed for os, så vi kan renses fra synd og modtage Kristi retfærdighed.

Martha, se ikke på dig selv, men bort hen til Jesus. Tal om Hans kærlighed, tal om Hans godhed, tal om Hans kraft; for Han vil ikke tillade, at du bliver fristet mere end du kan bære. Men vor retfærdighed er i Kristus. Jesus dækker vore mangler fordi Han ser at vi ikke kan gøre det i os selv. Når jeg beder for dig, ser jeg et blødt lys der omgiver en hånd, udrakt for at frelse dig. Guds ord er vor legitimation. Dette står vi på. Vi elsker sandheden. Vi elsker Jesus. Følelser er ikke bevis på Guds mishag.

Dit liv er dyrebart i Guds øjne. Han har et arbejde at gøre for dig. Det er ikke foldet ud for dig nu, men fortsæt bare i tillid, uden et eneste ord, for denne verden bedrøver kære Jesus og viser at du var

for bange til at stole på Ham. Læg din hånd i Hans. Han rækker over himlens kampskjolde for at de kommer i hans varetægt. Oh, hvilken kærlighed, hvilken ømhjertet kærlighed har Jesus udvist for vor skyld. Bibelens løfter er nelliker, roser og liljer i Herrens have.

Oh, hvor mange vandrer ikke på en mørk sti, ser på de ubehagelige og ukærlige ting på begge sider af det, når et trin højere er blomsterne. De tror at de ikke har ret til at sige at de er Guds børn og tager vare på de løfter de har sat for sig i evangeliet, fordi de ikke har bevis for deres accept hos Gud. De gennemgår pinefulde kampe, plager deres sjæle ligesom Martin Luther gjorde, lagde sig selv på Kristi retfærdighed.

Der er mange som tror at de kun kan komme til Jesus som det lille barn gjorde, som var besat af (809) den dæmon der rev og sled i ham, da han blev ledt til Frelseren. Du er ikke sådan at du skal have den slags konflikter og prøvelser. Richard Baxter blev forpint fordi han ikke har et sådant kvaltfuldt, og ydmygende syn på sig selv som han burde have. Men dette blev forklaret i hans afklaring til sidst, og han fik fred i sit hjerte.

Du er ikke pålagt at tage en byrde for dig selv, for du er Kristi ejendom. Han har dig i Sin hånd. Hans evige arme er omkring dig. Dit liv har ikke været et syndigt liv i ordets bogstaveligste forstand. Du har en samvittighedsfuld frygt for at begå fejl, et princip i dit hjerte til at vælge det rigtige, og nu mangler du at vende dit ansigt bort fra tidsler og torne til blomster.

Lad øjnene være fæstnet på retfærdighedens Sol. Gør ikke din kære, elskelige himmelske Fader til en tyrann; men se på Hans ømhed, Hans medynk, Hans store og brede kærlighed, og Hans store medfølelse. Hans kærlighed overgår en moders for sit barn. Moderen kan glemme, ”alligevel vil jeg ikke glemme jer” (Es 49,15), siger Herren. Jesus ønsker at du skal stole på ham. Måtte Hans velsignelse hvile på dig i rigt mål er min alvorlige bøn.

Du blev født med en arvelig tilbøjelighed til sorgfuldhed, og du behøver hele tiden at opmuntres til en håbeful tilstand. Fra både fra din fader og moder har du fået en særlig samvittighedsfuldhed, og også arvet din moders tilbøjelighed til at sætte selvet til side, frem for at ophøje det. Et ord er nok til at såre dig, skønt en hård dom er hvad der skal sætte andre i bevægelse, som har et anderledes temperament. Hvor du end er, så vidste du at du skulle hjælpe andre, uanset hvor hårdt og betyngt arbejdet er, vil du gøre alt med glæde, og presse dig selv så du ikke gør noget.

Samuel, som tjente Gud fra sin barndom, behøvede en meget anderledes disciplen end han som havde en fast, hårdnakket og selvisk vilje. Din barndom var ikke præget af grovhed, selvom der var menneskelige fejl (810) i den. Hele sagen er lagt åbent frem for mig. Jeg kender dig langt bedre end du kender dig selv. Gud vil hjælpe dig til at sejre over Satan hvis du vil stole enkelt på Jesus, og kæmpe disse hårde kampe som du slet ikke kan kæmpe i din egen begrænsede styrke.

Du elsker Jesus, og Han elsker dig. Stol nu tålmodigt på Ham, og sig igen og igen: Herre jeg er Din. Kast dig selv hjerteligt over til Kristus. Det er ikke glæden som er bevis på at du er en kristen. Dit bevis er i et ”Så siger Herren.” I tro, lægger jeg dig, min kære søster, i Jesu Kristi skød.

Læs efterfølgende linier og tilegn dig dette synspunkt som dit eget:

Anden tilflugt har jeg ikke,
Hænger min hjælpeløse sjæl på dig;
Efterlad, o efterlad mig ikke alene!
Støt mig stadig, og trøst mig;
Al min tillid til Dig er vedvarende,
Al min hjælp fra Dig kommer jeg med;
Dæk mit forsvarsløse hoved,
Med Dine vingers skygge.
En overdådig nåde fandt jeg hos Dig –
Nåde til at tilgive al min synd;
Lad de helbredende strømme komme i overflod,

Gør mig ren, og hold mig ren inden i;
Du livets Kilde er,
Lad mig tage frit af Dig;
Spring Du op inden i mit hjerte,
Stå op til al evighed. —*Brev 35*, 1887.

Appendiks B

(811) **Ubetinget tillid uanset om den følelsesmæssige stemning ændrer sig.**

Forfatterens personlige erfaring

Når du er meget overskygget, er det fordi Satan har skudt sig ind mellem dig og de klarestråler fra retfærdighedens Sol. I trængslens tider kan klarheden fordunkles, og vi forstår ikke hvorfor forsikringen trækkes tilbage. Vi forledes til at se på selvet og korsets skygge, og dette forhindrer os i at se den trøst der er til os. Vi beklager os over vejen og trækker hånden ud af Kristi hånd. Men nogle gange bryder Guds begunstiggelse ud over sjælen, og tungsindet forjaget. Lad os leve i sollyset af Golgatas kors. Lad os ikke længere dvæle i skyggen, beklage os over vore sorger, for dette uddyber blot vore trængsler.

Lad os aldrig glemme, at selvom vi vandrer i dalen, at Kristus er så meget med os, når vi vandrer i tillid, som om vi er på en bjergtop. Stemmen har sagt til os: ”Vil du ikke rulle din byrde over på Byrdebæren, Herren Jesus Kristus? Vil du ikke leve på solsiden af korset? Og sige: ’Jeg kender [Ham] som jeg har sat min lid til, og jeg er vis på, at han har magt til at bevare den skat, som blev mig betroet, indtil hin dag.’ ”Ham elsker I uden at have set ham; på ham tror I uden nu at se ham, og over ham skal I fryde jer med en usigelig og forherliget glæde, idet I når troens mål, jeres sjæles frelse.’ (2. Tim 1,12; 1. Pet.1,8.9).

Jeg har i virkeligheden haltet under korsets skygge. Det er ikke normalt for mig at blive overbebyrdet og lide så mange depressioner som jeg har (812) gjort de sidste par måneder. Jeg vil ikke spøge med min egen sjæl, og derved spøge med min Frelser. Jeg vil ikke lære andre at Jesus er opstået af graven og Han er steget op til det høje og bo for at gøre mellemkomst for os for sin Fader, hvis jeg ikke fører min lære ud i det praktiske liv og tror på Ham for Hans frelse, kaster min hjælpeløse sjæl på Jesus for Hans nåde, for retfærdighed, og fred og kærlighed. Jeg må stole på Ham uanset forandringerne i min følelsesmæssige omgivelser. Jeg må vise Hans pris som har kaldet mig ”ud af mørket til Hans forunderlige lys” (1 Peter 2:9). Mit hjerte må være standhaftigt i Kristus, min Frelser, beskue Hans kærlighed og fornemme godhed. Jeg må ikke stole på Ham nu og da, men altid, så jeg kan vise resultaterne af at blive i Ham som har købt mig med Sit dyrebare blod. Vi må lære at tro på løfterne, og have en blivende tro så at vi kan tage dem som Guds sikre ord.

Mange som elsker Gud og som søger at ære Gud frygter at de ikke har ret til at påberåbe sig Hans rige løfter. De vil dvæle ved deres smertelige kampe og det mørke som omgiver deres sti, og derved mister de lyset, fra den kærlighed som Jesus Kristus har spredt over dem, af syne. De mister den store genløsning af syne som er blevet købt til dem for en uendelig pris. Mange står på afstand, som om de var bange for at blot berøre kvasten af Kristi klædning, men Hans elskværdige indbydelse er ligeså omfangsrig for dem, og Han bønfaller: ”Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af

hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.« Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let.» (Matt. 11,28-30). — *MS 61*, 1894.